TRILOGIA KAURI
VOLUMUL 1

AURUL MAORILOR

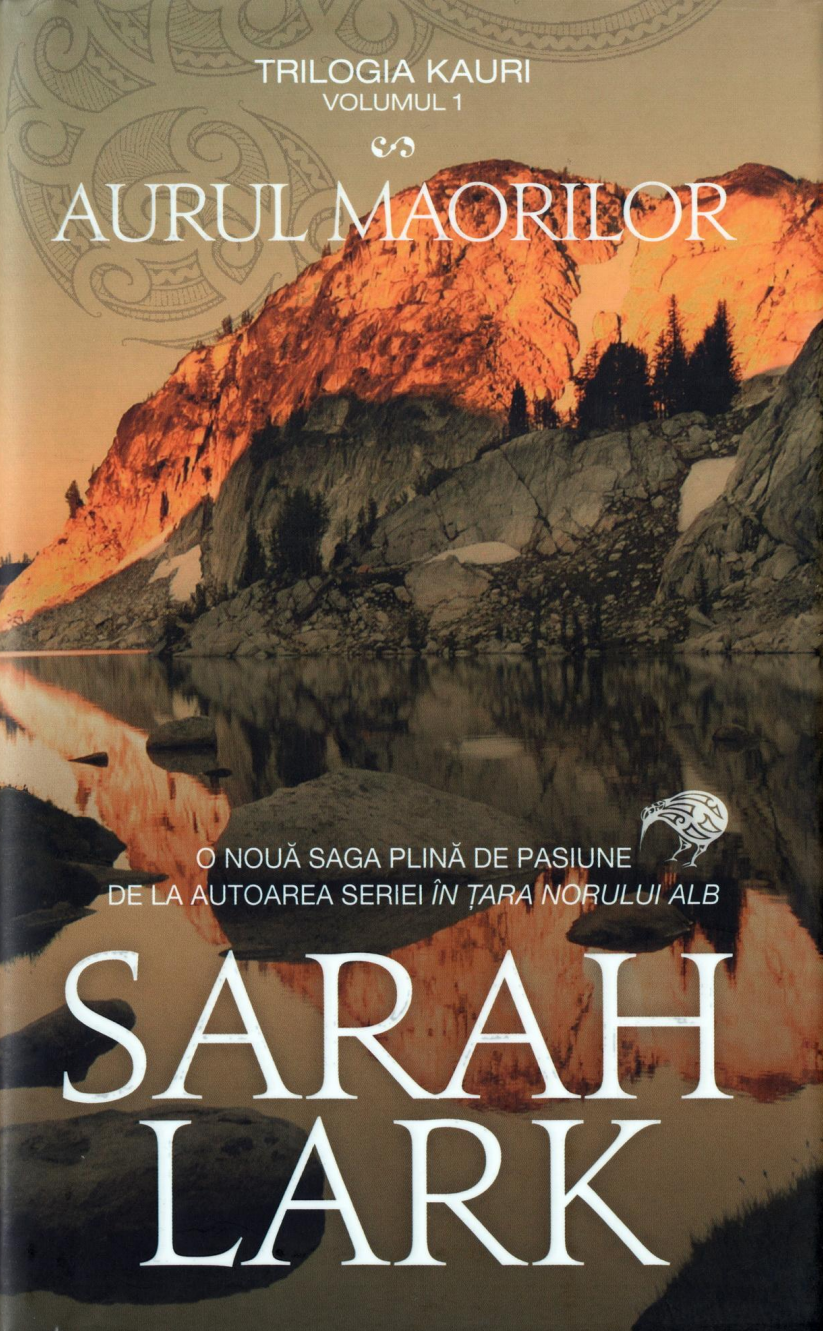

O NOUĂ SAGA PLINĂ DE PASIUNE
DE LA AUTOAREA SERIEI *ÎN ȚARA NORULUI ALB*

SARAH LARK

biblioteca rao

SARAH LARK

AURUL MAORILOR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LARK, SARAH
Aurul maorilor / Sarah Lark. – București: RAO Distribuție, 2018
ISBN 978-606006-023-9

821.112.2

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9–11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

SARAH LARK
Das Gold der Maori
Copyright © 2010 by Bastei Lübbe AG, Köln
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba germană:
GRAAL SOFT

Copyright © RAO Distribuție, 2016
pentru versiunea în limba română

2018

ISBN 978-606-006-023-9

MULȚUMIRI

Nu poți realiza de una singură o carte cum este aceasta.

De aceea, le mulțumesc tuturor celor care m-au ajutat, în special lectorului meu, Melanie Blank-Schröder, redactorului meu de text, Margit von Cossart, precum și agentului meu literar, Bastian Schluck. Totodată, și graficienilor care au realizat coperta și care au desenat hărțile, departamentului de marketing, plin de idei, și, firește, celor de la departamentul de distribuție și tuturor librarilor care au adus, la urma urmei, cartea pe piață. Klara Decker mi-a făcut, ca de obicei, marele serviciu de a fi cititoarea mea de probă și a găsit pe internet răspunsuri ori de câte ori mă împotmoleam în cercetările mele. Caii nu s-au folosit niciodată de visările mele cu ochii deschiși din timpul călăriei, când mă lăsam purtată de gânduri spre Noua Zeelandă. Iar câinii mă aduceau mereu înapoi – cel târziu când trebuia să îi hrănesc.

Gândurile mele se îndreaptă spre Jacky și Grizabella.

Sarah Lark, octombrie 2009

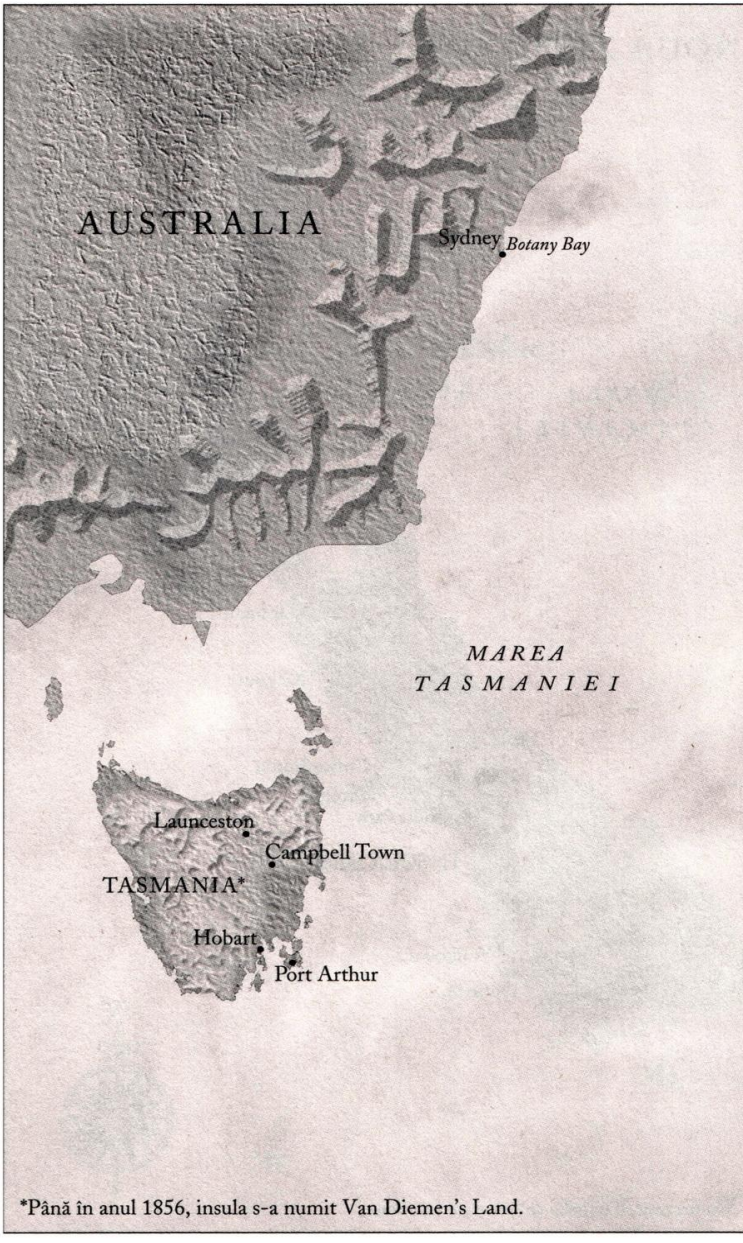

*Până în anul 1856, insula s-a numit Van Diemen's Land.

*În prezent, Tuapeka se numeşte Lawrence.

DEMNITATE

Irlanda, ținutul Wicklow
1846 - 1847

Capitolul 1

Inima lui Mary Kathleen bătea violent, dar ea se străduia să meargă încet, cel puțin până când avea să dispară din raza vizuală a conacului. Nu fiindcă s-ar fi uitat într-adevăr cineva după ea. Și chiar dacă bucătăreasa ar fi bănuit cu adevărat ceva – pe lângă ceea ce șterpelea bătrâna Grainne din gospodăria bogaților Wetherby –, două prăjiturele de ceai nici nu contau.

Mary Kathleen nici nu se temea de existența vreunui urmăritor real atunci când se ghemui tremurând în spatele unui zid din piatră, unul dintre acelea care îngrădeau pretutindeni aici câmpurile, în Irlanda. Ele ofereau protecție împotriva vântului și a privirilor curioase, însă nu o puteau apăra pe Kathleen de sentimentele ei de vinovăție.

Ea, Mary Kathleen, eleva-model a cursurilor de religie ale părintelui O'Brien, ea, cea care își pusese la sfânta taină a mirului numele Fecioarei divine înaintea celui propriu – tocmai ea furase!

Kathleen încă nu putea pricepe ce se petrecuse cu ea, însă atunci când dusese tava cu prăjiturelele de ceai în încăperile distinsei lady Wetherby, dorința îi devenise covârșitoare. Fursecuri, proaspăt coapte din făină albă și, nu mai puțin, cu zahăr alb, servite cu marmeladă, care nu era, pur și simplu, fiartă din fructe de pădure, ci care fusese adusă în borcane mici și drăguțe din Anglia. Conform etichetei, pe care Kathleen o deslușise cu greu, era o marmeladă de „portocale". Indiferent ce erau acele fructe, cu siguranță că aveau un gust divin!

Kathleen avusese nevoie de întreaga ei forță pentru a așeza cu grijă tava cu prăjituri între lady Wetherby și vizitatoarea ei, fără să saliveze în acest răstimp, așa cum o făcea câinele ciobanului. La acest gând, chicoti isteric. Fusese însă aproape mândră de sine atunci când se întorsese în bucătărie, acolo unde bătrâna Grainne tocmai savura una dintre delicioasele prăjiturele. Firește că fără a-i da nici măcar o firimitură lui Kathleen sau fetei ajutor de bucătărie.

– Fetelor, obișnuia Grainne să le țină teoria, îi puteți mulțumi îndeajuns Dumnezeului vostru că ați prins slujba asta aici, la conac. Mereu mai prindeți câte un colț de pâine. Acum, când cartofii putrezesc pe câmpuri și când oamenii mor de foame, asta vă poate salva viața!

Kathleen era perfect de acord cu asta – familia îi era oricum binecuvântată de soartă. Croitor fiind, tatăl ei câștiga mereu ceva bani. Familia O'Donnell nu se baza doar pe cartofii pe care mama lui Kathleen și frații ei îi cultivau pe micul lor ogor. În perioade de restriște, James O'Donnell lua din micile lui economii și cumpăra de la lordul Wetherby sau de la administratorul acestuia, domnul Trevallion, un pumn de grâne. Kathleen nu avea niciun motiv să fure – și totuși o făcuse.

De ce trebuiseră însă lady Wetherby și prietena ei să mai lase două fursecuri în farfurie? De ce nu fuseseră ele atente în timp ce Mary Kathleen strângea masa? Doamnele merseseră în salonul de muzică, unde lady Wetherby cântase la pian. Fursecurile rămase nu le interesau, iar Grainne, asta o știa Kathleen, nu ar fi devenit nici ea bănuitoare. Lady Wetherby era tânără și o gurmandă. Rareori se abținea de la micile bunătăți.

Așadar, Kathleen o făcuse. Ascunsese fursecurile în buzunarele drăguței sale uniforme de servitoare și, mai târziu, printre pliurile rochiei ei albastre, încheiată până sus; la final, mai comisese încă un furt, luând cu sine și borcanele aproape goale de marmeladă, în loc să le clătească, după cum poruncise Grainne. Acum, acesta era un păcat minor, urma să le aducă înapoi curate, după ce le lingea.

Furtul fursecurilor avea să îi împovăreze însă mult sufletul, până când se putea spovedi sâmbătă la părintele O'Brien. Dacă avea curajul să o mărturisească. Știa că avea să o înghită pământul de atâta rușine.

Mary Kathleen își regreta deja de pe acum teribil păcatul – chiar dacă încă nici măcar nu mâncase fursecurile. Tânjea însă după gustul și după mirosul lor. „Doamne, ajută-mă!" îi trecu prin minte, în vreme ce se gândea dacă și-ar putea ispăși păcatul, oferindu-le fraților ei mai mici prăjiturelele. Asta ar fi fost, cel puțin, un regret activ – și o pedeapsă mult mai mare decât rostirea a douăzeci de Ave Maria. Dar copiii aveau să se laude, fără doar și poate, cu bunătățile lor, și dacă aflau despre asta părinții lui Kathleen…

Nu, asta nici nu intra în discuție!

Apoi, situația se complică și mai mult! În timp ce Kathleen se gândea, plină de evlavie, cum își putea ispăși păcatul, în ea se trezi o dorință, care îi făcu inima să bată mai repede, cu și mai multă teamă. Sau mai plină de vinovăție? Sau, pur și simplu, mai voioasă?

Putea să împartă prăjiturelele cu Michael! Michael Drury, fiul țăranului din vecini, care locuia, împreună cu familia sa, într-o căsuță mai mică, mai afumată și mai sărăcăcioasă decât cea a lui Kathleen. Cu siguranță că Michael nu mâncase nimic în acea zi, în afară poate de ceva spice de grâu, din cele pe care băieții le mestecau atunci când strângeau recolta pentru lordul Wetherby. Chiar și asta era considerată o nelegiuire, sancționată de către domnul Trevallion cu lovituri dacă îi prindea asupra faptului.

Grâul era pentru stăpâni, cartofii, pentru slugi. Dacă putrezeau cartofii pe câmpuri, atunci țăranii n-aveau decât să se descurce în continuare. Mulți dintre ei păreau mulțumiți și așa. Mama lui Michael, de exemplu, vedea în cartofii putrezi o pedeapsă divină și încerca să descopere, prin rugăciunile ei zilnice, ce anume îl înfuriase într-atât pe Dumnezeu, încât să abată această nenorocire asupra lor. Michael și încă alți câțiva tineri se înfuriau la adresa domnului

Trevallion și a lordului Wetherby, care își luau cu încântare recolta de grâne, în vreme ce copiii arendașilor mureau de foame.

Mary Kathleen se gândea distrată la expresia temerară a chipului lui Michael atunci când îi înjura pe proprietari, la fruntea lui încruntată de sub părul lui închis la culoare și ciufulit, precum și la fulgerele ce luminau ochii lui albaștri. Oare ar lua-o Dumnezeu cu adevărat ca pe o pocăință dacă și-ar împărți fursecurile cu prietenul ei? Neîndoielnic că astfel ea i-ar potoli foamea, dar și dorința ei de a fi împreună cu acel tânăr înalt și uscățiv. Vocea lui o înnebunea. Jinduia după atingerea mâinilor sale și să se piardă în brațele lui.

Pe când erau vremuri mai bune, Michael, tatăl lui și cu bătrânul Paddy Murphy cântau muzică de dans – sâmbătă seara sau la serbarea anuală a recoltei. Sătenii dănțuiau, beau și râdeau, iar mai pe seară Michael Drury cânta balade, privind-o în tot acel răstimp pe Kathleen O'Donnell.

Între timp, nimeni nu mai avea forță să danseze. Kevin Drury și Paddy Murphy dispăruseră de multă vreme în munți. Conform zvonurilor, aveau acolo o distilerie înfloritoare de whisky. Se vorbea cum că Michael ar vinde sticlele la negru, în Wicklow. În orice caz, tatăl lui Kathleen nu voia să aibă nimic de-a face cu familia Drury și o certase extrem de sever pe fiica lui cea mai mare atunci când o văzuse, într-o duminică, vorbind cu Michael după slujbă.

– Dar eu cred că Michael vrea să mă ceară! protestase Kathleen, roșind toată. Cu totul și cu totul oficial și onorabil...

Croitorul O'Donnell pufnise, întreaga lui făptură, înaltă și suplă, explodând de dispreț.

– Când a făcut un membru al familiei Drury vreodată ceva oficial și onorabil? Cu toții sunt niște vagabonzi: scripcari, flautiști și distilatori de whisky. Toți, niște neisprăviți. Au vrut deja să-l trimită pe bunic în colonii. Pe cât de puțin îmi plac englezii; în cazul acesta ar fi făcut o faptă bună! Individul a șters-o însă la Galway, iar de acolo – Dumnezeu știe unde. La fel și netrebnicul lui de fiu! Cum devine situația periculoasă pentru ei, cum dispar – unde mai pui

că niciunul dintre ei nu a lăsat în urmă mai puțin de cinci copii! Scoateți-l din cap pe tânărul Drury, Kathie, și cu atât mai puțin să-l mai atingi! Îl poți avea pe oricare de aici, la cât de drăguță ești!

Kathleen roșise din nou, însă de această dată de rușine, pentru că tatăl ei o numise drăguță. În ochii părintelui O'Brien asta era ceva suficient de depravat. „O fecioară trebuie să fie virtuoasă și harnică, zicea el mereu, și în niciun caz să nu-și etaleze farmecele."

În cazul lui Mary Kathleen, nu era deloc ușor. Nu se putea ascunde însă tot timpul, pentru a nu le mai oferi privirilor bărbaților chipul ei suav, părul blond ca mierea și ochii verzi, provocatori. Michael le comparase culoarea cu verdele luncilor, chiar înainte de apus. Și, uneori, când bucuria și surpriza se oglindeau în ochii lui Kathleen, el vedea în ochii fetei scântei, care fulgerau precum primul verde al primăverii pe pajiști.

Oh, Michael știa să complimenteze! Iar Kathleen pur și simplu nu voia să creadă că el era cu adevărat așa un vagabond, cum îl numise tatăl ei. La urma urmei, lucra zilnic, din greu, pe câmpurile lordului Wetherby. În plus, la sfârșit de săptămână cânta din scripcă în puburile din Wicklow, până unde trebuia să meargă mult pe jos, dacă nu îi împrumuta cineva catârul sau măgarul său. Uneori, Roony O'Rearke, grădinarul familiei Wetherby, era dispus să o facă. Acesta avea un renume de bețiv, însă Kathleen nici nu voia să audă de vreo legătură între whisky-ul distilat la negru și împrumuturile lui O'Rearke!

Fata se ridică și o apucă pe drumul spre sat. O pădurice despărțea moșia familiei Wetherby de căsuțele arendașilor lor. Proprietarilor nu le plăcea să privească direct de pe proprietatea lor casele argaților și ale servitorilor. Încetul cu încetul, Kathleen se simțea mai bine – ceea ce avea, cu siguranță, de-a face și cu faptul că pașii ei nu se îndreptau direct spre sat și spre căsuța familiei ei, ci spre câmpurile de grâu, aflate mai sus de colibe. Probabil că bărbații încă mai lucrau acolo, însă, încetul cu încetul, soarele apunea. Trevallion avea să îi trimită în curând spre case.

Amurgul îi provoca mereu administratorului o dilemă: pe de-o parte, mai era suficientă lumină pentru lucru și, la urma urmei, lordul Wetherby nu avea să facă daruri inutile; pe de altă parte însă, apusul oferea posibilitatea furturilor. Muncitorii își umpleau buzunarele cu spice sau le ascundeau în spatele zidurilor din piatră, pentru a le lua mai târziu, pe întuneric, de acolo.

Kathleen spera ca, în acea seară, Trevallion să își trimită oamenii devreme acasă, chiar dacă atunci avea să domnească o foamete și mai mare în casele lor. La urma urmei, familiile așteptau pline de speranță prada taților și a fraților lor. Nu o dată blestemase părintele O'Brien comportamentul arendașilor, deși le dădea rugăciuni de ispășire a păcatelor atunci când ei își spovedeau furtișagurile. Bravii capi de familie își petreceau, în consecință, o jumătate de duminică la biserică, în genunchi. Între timp, cei tineri, cum era Michael, băteau câmpurile și încercau să mai șterpelească niște spice, fără să fie observați de ochii lordului sau de cei ai soției sale, care își petreceau duminica în compania prietenilor, călărind sau la vânătoare.

Și, într-adevăr, luna plină care tocmai se ridica pe deasupra munților, pentru a înlocui amurgul, părea să întărească teama lui Trevallion de furturi. Bărbații, soțiile și copiii lor aveau să găsească ușor la lumina lunii spicele ascunse, asta o știa el foarte bine, și câțiva extrem de disperați urmau să se folosească de întuneric pentru a veni să fure. Kathleen bănuia că prea zelosul administrator plănuia să cineze devreme și să doarmă înainte de a o porni întreaga noapte în patrulare.

Tânăra trebui să se silească să nu-l scuipe pe Trevallion atunci când acesta îi veni în întâmpinare, șezând pe capra ultimei căruțe, în vreme ce muncitorii extenuați se târau pe jos, dinspre câmpuri, spre case.

– Opa, micuța Mary Kathleen! o salută administratorul jovial. Ce cauți aici, Bucle Aurii? Ai primit deja liber în casă? V-ați aranjat o toamnă frumoasă acolo, în bucătărie! Pun prinsoare că bătrâna

Grainne nu are grijă doar de sine, ci aprovizionează și familiile tuturor copiilor și ale nepoților ei cu pâinea lordului nostru!

– Lordul nostru mănâncă, de bună seamă, mai mult prăjitură, se auzi din grupul celor care munciseră pământul și care se târau obosiți în spatele căruței lui Trevallion.

Kathleen recunoscu vocea lui Bill Rafferty, unul dintre fiii bucătăresei Grainne. Billy nu era ieșit din comun de inteligent, dar șiret ca orice țăran, și îi făcea mare plăcere să joace rolul nebunului.

– Ar trebui să știți asta cel mai bine dintre noi toți, Trevallion! continuă Billy. Sau nu mâncați la masa lui?

Remarca fu primită cu râsete zgomotoase. Într-adevăr, lordul englez nu își trata administratorul irlandez cu mult mai bine decât pe arendași. Firește că Trevallion avea un loc privilegiat și nu făcea foamea, însă nu se bucura de respectul stăpânului său și nu era în niciun caz vorba să fie la rândul lui înnobilat, după cum era, din când în când, cazul cu administratorii proprietăților foarte mari. Lordul Wetherby era nobil, însă familia lui era considerată mai degrabă ca fiind neînsemnată în Anglia. Proprietățile proveneau din dota soției sale și erau mai degrabă mici.

– În orice caz, masa mea e îmbelșugată! răspunse Trevallion. Și cu prăjitură, micuța mea Kathleen, deci, dacă îți cauți un bărbat care să îți poată oferi ceva...

Kathleen roși profund. Însă nu, individul nu avea cum să știe despre fursecurile ce păreau să îi străpungă găuri prin buzunarele rochiei! Nu avea voie să se arate vinovată! Își lăsă virtuoasă ochii în jos. Kathleen nu răspundea din principiu atunci când Trevallion intra în vorbă cu ea, cu atât mai puțin atunci când făcea astfel de aluzii necuvenite. Prea des auzeai despre fete care cădeau în păcat în brațele administratorului stăpânului lor, însă Kathleen nu își putea imagina că în acest caz era vorba despre păcatul voluptății.

De fapt, Trevallion nu avea nimic care să poată atrage o fată. Era mic, sârmos și cu părul roșcovan ca un gnom, însă era lipsit de umorul misticului spiriduș al pădurii, căruia irlandezii ceva

mai înstăriți îi construiau case. Superstiții adânci, firește, după cum spunea părintele O'Brien, înainte de a le povesti, în cadrul cursurilor, celor mai mici copii următoarea poveste despre tovarășii obraznici, îmbrăcați în verde.

Despre Trevallion nu aveai de povestit niciun fel de ciudățenii. Era complet supus față de stăpânii englezi și dur și răutăcios față de arendași. Nici măcar atunci când lordul și soția lui nu se aflau pe moșia lor din Irlanda, ceea ce se întâmpla mai tot timpul anului, nu devenea, așa cum o făceau alți administratori, mai maleabil. Mai ales în timpuri precum acestea, cu toții mai închideau câte un ochi dacă bărbații mergeau la vânătoare sau dacă o parte a fructelor și a legumelor din grădinile stăpânilor ajungea în oalele femeilor arendașilor. Trevallion se bătea pentru fiecare morcov, pentru fiecare măr și pentru fiecare bob de fasole de pe pământul stăpânilor săi, care, de fapt, nu apăreau decât pentru recoltă și pentru sezonul de vânătoare. Oamenii îl urau și, dacă o fată i se oferea unui astfel de bărbat, atunci asta nu se întâmpla din dragoste, ci din nevoie.

– Sau poate că mai ai vreun iubițel pe aici, pe câmpuri? întrebă acum Trevallion, clipind șiret. E ceva despre care ar trebui să știu, ca ochi și ureche a stăpânului?

Căsătoriile trebuiau să fie aprobate de proprietar, iar acesta asculta cu plăcere de ceea ce îi șoptea Trevallion.

Kathleen nu onoră nici aceste întrebări cu un răspuns.

– Ei bine, cred că voi schimba în curând câteva cuvinte cu O'Donnell, croitorul, mai observă bărbatul, înainte să o lase, în sfârșit, pe Kathleen să plece. Ea mai văzu cu coada ochilor cum el se linse pe buze.

Inima lui Kathleen bătea cu putere. Individul ăsta voia cu adevărat să o ceară de nevastă? Tatăl ei vorbea mereu de o „partidă bună", prin care Kathleen își va găsi fericirea mulțumită frumuseții ei, atâta vreme cât va aștepta cuminte și virtuoasă bărbatul potrivit. Însă prin asta nu era deloc vorba despre Trevallion, sau da? Decât să îl ia de bărbat pe acest om respingător, mai bine se călugărea!

Kathleen rămase la marginea drumului cu fruntea plecată și lăsă căruța cu recolta, precum și pe bărbați să treacă pe lângă ea. Știa că Michael se va opri în curând pe neobservate și merse mai departe, până când se putu ascunde după zidul din piatră care cuprindea câmpul proaspăt cules. Fata începu să cerceteze pământul în căutarea unor spice uitate.

După cum era de așteptat, Kathleen nu găsi nimic – Trevallion era temeinic. Simțea o furie arzătoare la adresa omulețului răutăcios atunci când îi văzu venind pe câmpuri, dinspre sat, pe primii copii înfometați. Cu toții aveau să caute pe acolo ultimele resturi de grâne și cu toții urmau să fie dezamăgiți.

Însă, în acea clipă, Kathleen avu noroc. Michael se apropia mergând agale, aparent fără niciun scop, de-a lungul câmpului. Firește că vedea copiii și femeile, astfel încât se prefăcu că nu o observă pe Kathleen. În schimb, îi făcu un semn aproape invizibil să îl urmeze. Kathleen o făcu discret, dar știa încotro o ducea.

Ascunzișul lor era micul golf aflat în josul așezării, pe câmpurile dinspre râu. Aici, încă mai era trestie pe mal și o salcie uriașă își lăsă ramurile să atârne în apă. Ele fereau mica plajă de privirile curioase venite dinspre apă, la fel cum trestia le oferea iubiților ascunziș față de uscat. Kathleen știa că este un păcat să se întâlnească aici cu un tânăr – cu atât mai mult cu unul pe care James O'Donnell nu-l agrea, deși el putea rosti cuvinte atât de frumoase. Totuși, ceva în ea insista să o facă, în ciuda a tot și a toate. Tânjea să aibă și ea parte de puțină fericire după acea zi lipsită de bucurii petrecută în conac și după munca grea de cu seară, în ultima vreme din ce în ce mai frecventă, de pe pământul tatălui ei...

Michael ședea călare pe o creangă mai joasă a copacului prietenos atunci când Kathleen își făcu apariția. Ochii i se luminară văzând-o. Cu mișcări suple, se ridică de pe locul lui aflat la înălțime.

– Cea mai dulce fată a Irlandei – și e numai a mea! strigă el admirativ, cu vocea molatică. Trandafirii irlandezi sunt

preamăriți, însă numai cine a văzut crinii poate socoti ce înseamnă frumusețea!

Kathleen roși și își coborî privirea, dar Michael o prinse de mâini și o sărută. O trase la piept. O sărută pe frunte cu multă grijă și cu deosebită tandrețe și așteptă până când ea îi oferi, în cele din urmă, și buzele. Michael își puse blând brațele în jurul lui Kathleen.

– Atenție! șopti ea agitată. Ascultă, am adus cu mine ceva și nu vreau să o strici!

Înainte ca Michael să o poată lipi de el, ea scoase la iveală fursecurile din buzunarul rochiei, precum și borcanul de marmeladă. Tânărul, care era lihnit după munca grea din zori până în seară, cercetă fursecurile cu priviri jinduitoare. Michael Drury nu era însă lacom. Savura absolut orice fel de plăceri și puse deocamdată prăjiturelele delicioase pe o frunză dintr-o crăcană a unei crengi a salciei. Apoi, continuă să o sărute pe Kathleen, încet, atent.

Lui Kathleen nu îi fusese niciodată frică de el. Nu înțelegea șoaptele celorlalte fete, dintre care unele erau deja logodite și care se temeau de noaptea nunții. Michael, de asta era absolut sigură, nu i-ar fi făcut niciodată rău. Acum, se pierdu pentru scurtă vreme în îmbrățișările sale, în mirosul său pământos de după munca câmpului, în pielea lui rece, pe care sudoarea se uscase deja. Însă Michael se desprinse din îmbrățișare. Se uită insistent la fursecurile furate de către Kathleen.

– Miros bine! suspină el.

Ea zâmbi și, dintr-odată, nu mai era atât de înfometată.

– Tu miroși bine! șopti ea.

Michael clătină din cap, râzând.

– Foarte greșit, draga mea, put! Și cred că ar trebui să mă spăl înainte ca tu să mă inviți la ceai ca pe un gentleman…

Înainte să apuce Kathleen să-l contrazică, Michael își dădu jos cămașa simplă și murdară. Fata încercă să se uită în altă parte când el își dezbrăcă și pantalonii, dar nu reuși. Priveliștea picioarelor

viguroase, a abdomenului plat și a brațelor musculoase îi făcea plăcere. Michael era suplu, dar nu părea să fie înfometat, așa cum erau mulți dintre ceilalți arendași. Cântatul din scripcă în Wicklow părea să merite. Kathleen l-ar fi însoțit cu mare plăcere prin cârciumi, măcar o dată.

Râse și se așeză pe plajă atunci când Michael se aruncă în apă pufnind. Se scufundă cu totul, pentru a-și spăla chipul și părul, după care înotă ca un pește în mijlocul râului.

– De ce nu vii și tu, e minunat de răcoroasă! îi strigă el fetei.

Dar ea clătină din cap. Era de neimaginat ce se putea întâmpla dacă vedea cineva cum Kathleen O'Donnell înota goală sau pe jumătate goală prin râu – mai mult, nici măcar în acele locuri cunoscute și de toată lumea respectate ca fiind ale fetelor, ci aici, departe de sat, pe lună plină și în compania unui bărbat!

– Hai tu afară, înainte să mănânc singură fursecurile! îl tachină ea.

Michael urmă pe dată chemarea. Își scutură apa din părul des și închis la culoare și se trânti lângă fată pe plaja pietroasă. Kathleen îi dădu prăjiturica lui și borcanul de marmeladă, în care ea tocmai își adâncise degetul pentru a scoate ultimele resturi. Își unse fursecul cu rămășițele marmeladei și mușcă din el o bucățică infimă. Era cel mai bun lucru pe care îl mâncase în viața ei! Marmelada de portocale era dulce, dar și ușor amară. Fursecul se topea pe limbă…

Kathleen se uită cu tandrețe la Michael, care își mesteca bucata lui cu la fel de multă evlavie.

– Dăruită sau furată? întrebă el.

Kathleen roși din nou.

– A fost… a fost, să zicem… hm… în plus.

Michael îi sărută buzele, care păstrau încă gustul dulce al portocalei.

– Deci, șterpelite! o tachină el pe fată. Asta le face cu atât mai dulci! Însă ce va spune despre asta părintele O'Brien?

– Poate că nici nu i-o voi mărturisi, rosti Kathleen.

Știa bine că Michael nu prea făcea mare caz de spovedanie.

Tânărul râse și își vârî ultima bucată de prăjitură în gură. Apoi, se lăsă pe spate și o trase pe Kathleen după el. Începu să-i dezmierde baza sânului. Pe degetele sale mai era încă dulceață lipicioasă și i le oferi ei să le lingă, atunci când ea se plânse de asta.

– Nu, Michael!

Kathleen se împotrivi când Michael încercă să îi descheie și mai mult rochia.

– Nu se poate!

Michael își vedea în continuare de treabă, nestingherit.

– Dar, Kathleen, draga mea! Trebuie oricum să te spovedești. Și vei face asta oricum, te cunosc. Părintele O'Brien va fi șocat. Deci, de ce nu îi oferim ceva mai mult, să poată ierta ceva cu adevărat?

Kathleen se ridică, indignată.

– Dumnezeu iartă! Nu preotul. Și Dumnezeu iartă numai dacă te căiești cu adevărat. Dar asta…

Indiferent ce avea să trăiască alături de Michael, nu urma să regrete niciodată!

Michael îi mângâie părul și chipul și o făcu repede să se întindă din nou pe plajă.

– Kathleen, vreau să te iau de nevastă! Vreau să-ți dau și numele meu – chiar dacă mă tem că nu valorează prea mult. Mai oferă-mi puțin timp, Kathleen. Uite, economisesc…

– Economisești? îl întrerupse Kathleen și sări în sus. Pentru Dumnezeu, din ce anume vrei să economiseşti ceva, Michael Drury? Și nu-mi veni acum cu povestea că din cântatul la scripcă prin cârciumi!

Michael ridică din umeri.

– Nu vrei să afli, Mary Kathleen – cel puțin Mary nu vrea să afle, dar Kathleen poate că e curioasă.

O tachina cu numele ei de botez încă de când ea și-l alesese.

– Dar nu e nimic de care să îți fie rușine.

– E vorba despre whisky, nu-i așa? întrebă Kathleen furioasă. Chiar nu îți este rușine că pui orzul și grâul la fermentat și ce mai știu eu ce pentru a distila whisky? În vremuri în care copiii mor de foame?

Michael o trase spre el, liniștind-o.

– Doar nu-l distilez eu, draga mea! încercă el să înduplece fata. Dacă ar fi pe mâna mea, nimeni n-ar mai trage niciun folos, de asta poți să fii sigură. Dar dacă nu-l vând eu, o face altcineva. Bătrânul O'Rearke ar face-o el însuși cu cea mai mare plăcere, doar are măgar ca să ducă butoaiele la Wicklow. Dar ei nu au încredere în el, bătrânul bețivan…

– Cine sunt „ei"? întrebă Kathleen dezlănțuită.

Michael ridică din umeri.

– Muntenii. Draga mea, sincer, e mai bine să nu știi totul, dar îmi rămân și mie de fiecare dată câțiva penny. Partea cea mai mare o primește mama – cartofii noștri sunt toți putrezi și, fără banii de pe whisky, frații mei ar muri de foame.

– Mama ta ia banii mânjiți? se miră Kathleen.

Michael se încruntă.

– Înainte de a-și conduce copiii la groapă…

Încetul cu încetul, Kathleen pricepu de ce doamna Drury petrecea în ultima vreme atât de mult timp la biserică.

– Dar ceva-ceva mai rămâne și pentru mine, Kathleen! zise Michael, mai departe zelos. Și asta pentru tine! Când vom avea suficienți, o vom șterge de aici. America! Îți spune ceva asta? Țara mult lăudată. Acolo e soare tot anul și e suficient de lucru pentru toată lumea! O să ne îmbogățim acolo!

– Iar vasele care te duc până acolo sunt numite *coffin ships*, fiindcă seamănă cu niște sicrie plutitoare, cu mult înainte de a acosta acolo în… în New York sau cum se cheamă… Nu știu dacă vreau asta, Michael!

Kathleen se lipi de el. Uita de toate atunci când era în preajma lui; îi era greu până și să gândească în brațele sale. America îi provoca

însă frică. Nu voia să părăsească Irlanda. Pe de altă parte, nu voia nimic mai mult decât să fie împreună cu Michael. Voia să îi simtă mâinile și buzele pe trupul ei și voia să-i permită să-i deschidă și mai mult rochia și să continue să o dezmierde. Kathleen își dorea mai mult decât tandrețuri, mai mult decât ar fi putut să ierte vreodată părintele O'Brien! Atât de multă dragoste interzisă, încât însuși Dumnezeu ar fi fost, probabil, în stare să o pedepsească. Existau lucruri mai cumplite decât cincizeci de Ave Maria pe băncile rigide ale bisericii.

Kathleen se ridică în picioare. Căzuse de mult prea multe ori pradă ispitei. Nu avea să meargă mai departe în acea noapte.

– Trebuie să plec acasă, zise ea încetișor, în speranța că nu suna prea mult a regret.

Însă Michael doar încuviință și o ajută să își netezească rochia, culegându-i frunzele din păr. Apoi, o conduse pe Kathleen în sat – cu grijă, în umbra zidurilor din piatră. Oamenii de pe câmpuri nu trebuiau să îi vadă – nici hoții care își cărau prada zilei către case, nici femeile și copiii care căutau după fiecare mic bobuleț – și cu atât mai puțin Trevallion, care cutreiera călare, neobosit, câmpurile lordului, pentru a-i prinde pe toți micii păcătoși.

Acum, câmpurile de grâne ale proprietarilor, luminoase în bătaia lunii, se deosebeau de ogoarele arendașilor. Mai mici, mai sărăcăcioase și fără să lumineze auriu. Putregaiul nu colorase în negru doar bulbul, ci și frunzele plantei de cartof. Plantele muribunde deveniseră în lumina lunii aidoma unor umbre fantomatice. Kathleen îl luă pe Michael de mână. Avea impresia că simte suflul morții.

În cele din urmă, se despărțiră la răscrucea dintre curțile lor – casa cea mică a familiei O'Donnell și cocioaba minusculă și vai de capul ei a familiei Drury. Era târziu. Membrii familiei se culcaseră deja pe saltelele lor, pe jos – o știau amândoi tinerii. Nu erau suficiente paturi pentru toată lumea. Kathleen avea cinci frați, Michael, șapte și, chiar dacă și-ar fi putut permite cadrele paturilor, nu ar fi fost

suficient de mult loc. În casa familiei O'Donnell măcar ardea focul, iar Kathleen avea să primească, poate, și ceva de mâncare. La familia Drury era întuneric, dar era vineri. În dimineața următoare, Michael urma să plece cu scripca lui și cu măgarul lui O'Rearke în oraș. Și, pe undeva pe drumul spre Wicklow, avea să umple coburii, ca prin minune, cu sticle de whisky.

Capitolul 2

– Nu, tată, nu vreau! Nu-mi place de el! Nu-mi poți face una ca asta!

Kathleen i se adresa deznădăjduită tatălui ei și clătina puternic din cap. Uneori, își dorea să fie mai puțin frumoasă. Era mândră de asta în brațele lui Michael, dar în rest nu-i pricinuia decât neplăceri.

– Ei, nu te mai comporta așa, Kathie, doar nu trebuie să te căsătorești imediat cu el! o puse la punct James O'Donnell.

În mod evident, nu-i convenea că fiica lui cea mai mare se certa cu el acolo, în fața casei și în prezența majorității fraților ei mai mici. Copiii se strânseseră agitați în jurul focului încă de la sosirea vizitatorului, iar mama frigea câteva dintre puținele roade comestibile ale recoltei de cartofi.

Ori de câte ori era posibil, arendașii găteau în fața căsuțelor lor, pentru a nu afuma camerele. Mai ales pe timp de ploaie și vânt, hornurile își făceau insuficient treaba. Iar acum, tigaia mai mirosea, în plus, a slănina pe care bărbatul o adusese cu el. Copiii nu pricepeau ce anume o adusese pe Kathleen într-o stare așa de proastă.

– Domnul Trevallion a întrebat, foarte politicos, dacă te poate conduce acasă după slujba de la biserică, adăugă mama. De ce să nu-i permitem acest lucru?

– Fiindcă, dacă e să o luăm pe-a dreaptă, acest bădăran nici nu ar avea ce căuta în biserică! se înfurie Kathleen. Bebelușul familiei

O'Leary a murit ieri, fiindcă doamna O'Leary nu mai avea lapte. Cu asta, şi făcu un semn spre restul bucăţii de slănină şi spre săculeţul de făină, pe care mama ei îl privea aproape cu venerație, poate că ar fi fost salvat. Din nefericire însă, domnul Trevallion nu vrea să o conducă pe Sarah O'Leary la slujbă, ci numai pe mine!

– E un noroc, copila mea, observă tatăl ei. Iar eu nici măcar nu sunt atât de supărat că nu îţi place de omul ăsta. Aşa, măcar, nu o să-i permiţi nimic din cele ce nu se cad...

– Cel puţin, nimic, până când nu aduce întreaga şuncă? întrebă Kathleen obraznică.

Palma tatălui ei o lovi atât de năprasnic şi pe neaşteptate, încât ea se clătină speriată câţiva paşi înapoi.

– Păcătuieşti, Mary Kathleen! zise mama.

Însă nu suna foarte convingător. De bună seamă, şi păcatul devenea ceva relativ atunci când era vorba de slănină.

– Însă nu greşeşti chiar foarte mult când te gândeşti, prin dragoste, şi la cămară. Pasiunea trece, Kathie. Doar pe copiii tăi îi iubeşti, indiferent de la cine îi ai. Şi îi vei fi recunoscătoare bărbatului tău dacă îi poate hrăni. În cazul domnului Trevallion, poţi să fii sigură de asta! Chiar dacă ne place sau nu de el!

– Dar nu vreau să mă vând!

Kathleen îşi aruncă furioasă buclele blonde pe spate şi se dădu la o parte, prevăzătoare, din calea unei alte palme.

– Dacă e să am copii, atunci va fi numai cu un bărbat pe care îl iubesc! Altfel... Altfel merg la mănăstire!

Chiar dacă la mirosul cartofilor prăjiţi cu slănină îi ploua în gură, Kathleen făcu stânga împrejur şi fugi afară. Nu, nu voia din mâncarea prin care Trevallion îşi cumpărase dreptul de a o însoţi de la biserică! Cel pe care îl voia ea era Michael! Trebuia să îi povestească toate astea!

În furia şi în deruta ei, se lăsă purtată de visul conform căruia el se ducea pe dată în casa administratorului şi îl provoca la duel. Aşa cum se întâmpla pe vremuri în vechea Irlandă, în legendele şi

basmele despre cavaleri și despre eroi pe care părintele O'Brien le povestea uneori, când gusta puțin mai mult din whisky-ul pe care gnomii îl lăsau câteodată lângă pragul casei parohiale.

Mary Kathleen zâmbi gândindu-se la bătrânul preot, care cu siguranță că nu era de acord cu faptul că Trevallion emitea pretenții în legătură cu ea. Însă, pe de altă parte, părintele O'Brien nu era de acord nici ca Michael să o însoțească. Poate, se gândi fata, trebuia să îi prezinte ideea cu mănăstirea și să susțină că simte o chemare spre asta. Era foarte posibil ca el să o scape de alți pretendenți – sau să o ia chiar în săptămâna următoare în abația din Wicklow.

Kathleen cutreiera fără țintă câmpurile de lângă râu. Încă nu erau recoltate și risca să sară direct în brațele lui Trevallion, care se putea afla prin preajmă, patrulând călare. Pe de altă parte, Michael și prietenii săi erau cu siguranță pe acolo, recoltând pe furiș, la adăpostul zidurilor din piatră și al sălciilor de pe malul apei. Într-adevăr, se auzi strigătul unei ciocârlii atunci când Kathleen o luă spre câmpurile mai retrase. O ciocârlie căreia i se schimbă vocea!

Kathleen se uită împrejur, încruntându-și sprâncenele, și îl descoperi pe Jonny, fratele mai tânăr al lui Michael, ascuns în coroana unui stejar. Îi rânjea complice.

– Eu sunt paznicul, Kathleen! se mândri el.

Fata se prefăcu a nu înțelege.

– Ești cu adevărat de nevăzut acolo, în frunziș, mai ales cu acea cămașă a ta, roșie ca focul, observă ea. Și strigătul ăsta de pasăre... de-a dreptul izbitor de asemănător cu cel real. Vezi-ți de treabă și coboară, Jonny Drury! Dacă te prinde, Trevallion o să pună să fii biciuit.

Jonny nu-și pierdu buna dispoziție. Cu o expresie jucăuș de serioasă și cu privirea cuminte lăsată în jos, făcu o plecăciune în direcția lui Kathleen și fu cât pe ce să cadă din copac.

– Nu-i interzis, dom' Trevallion, ca un băiat să șadă duminică după-masă în copac și să imite păsări! chiui el cu o voce neobișnuit

de ascuțită. Ia uitați, dom' Trevallion, am ș-o prăștie aici. Strig după femelă și, când vine, pac o piatră ș-avem carne-n oală!

Kathleen fu nevoită să izbucnească în râs.

– Numai asta să nu i-o spui! Garantat că o va interpreta ca o încălcare a legii vânătorii și o să te spânzure. Unde e Michael, Jonny? Jos, la râu? Împreună cu ceilalți băieți?

– Nu cred, răspunse Jonny. Ceilalți s-au întors deja în sat. Cu niște spice găsite... Băiatul îi făcu semn cu ochiul, plin de importanță. Brian a tăiat un snop întreg! O să fie o făină a-ntâia, Kathleen!

Brian făcea, de asemenea, parte din familia Drury, însă Kathleen nu credea povestea cu snopul întreg de grâu. Băieții nu ar fi îndrăznit niciodată să pună deoparte atâtea grâne – nici măcar cu un paznic atât de capabil precum micul Jonny. Invaziile duminicale pe câmpuri nu salvau nicio familie de la a muri de foame. Era mai degrabă un joc – băieților le plăcea să îl ducă de nas pe Trevallion.

– Michael nu a tăiat însă nimic, îi dezvălui Jonny. Era supărat! Doar a stat și a lovit grâul, de parcă ar fi vrut să doboare tot câmpul... Să fi fost supărat pe tine, Kathie?

– Nu m-am certat cu fratele tău, răspunse ea.

– Ești prietenă bună cu el, nu? rânji Jonny. Chicoti apoi cu subînțeles și se legănă încoace și încolo pe creanga sa. Dacă îmi aduci și mie așa o prăjiturică cum i-ai adus de curând lui Michael, atunci o să-ți spun unde e, iar eu rămân aici și stau de pază pentru voi. Cum ți se pare?

– De unde știi? roși Kathleen.

Era oare posibil ca acest băiețel obraznic să fi tras cu urechea sau chiar să fi spionat întâlnirea ei cu Michael?

– Paznicul știe tot! zise cu importanță Jonny. Știam chiar că vei veni! Și știu unde te așteaptă Michael. Hai, o prăjiturică din bucătăria conacului... atunci, îți spun!

Kathleen își scutură capul.

– Nu trebuie să-mi spui nimic, pot să mă prind și singură.

Simți dintr-odată dorința puternică de a se arunca în brațele lui Michael. Mai ales că nici măcar nu era, probabil, nevoie să-i povestească ce anume se întâmplase între părinții ei și Ralph Trevallion. Trebuie că trăsese cu urechea sau că fusese informat despre asta. Dacă administratorul se cobora la a vizita o familie de arendași duminica și dacă, mai mult, le mai și aducea slănină, vestea se răspândea cu iuțeala fulgerului. Michael nu putea totuși să creadă că... nu putea bănui că ea ar fi fost de acord cu înțelegerea! Kathleen luă o decizie.

– Nicio prăjiturică din bucătărie, Jonny, negocie ea, însă, în schimb, un măr din grădina lordului. Dacă rămâi aici și îți iei în serios slujba de paznic. O să-l întâlnesc pe Michael la râu – dacă auzi că se apropie cineva, faci pe ciocârlia... Sau, poate... știi să imiți vreo pasăre care să cânte și ziua?

După ce Jonny o asigură că știa să imite la perfecție și cucul, Kathleen se grăbi jos, spre râu. Era o duminică însorită și râul Vartry trecea aidoma unui fluviu din argint lichid peste verdele plin al peisajului irlandez. Fata găsi ca prin vis drumul prin trestia de pe mal. Băieții nu s-ar fi putut furișa acolo niciodată pe neauzite. Nici măcar apropierea lui Kathleen nu rămase neobservată.

– Kathie? întrebă Michael, înainte chiar ca ea să fi ajuns la golf.

– Michael!

Kathleen dorea să se arunce în brațele prietenului ei, dar el nu o cuprinse cu aceeași căldură obișnuită. Ea inspiră adânc. Trebuia să i-o spună pe dată, pentru ca el să nu se înfurie cu adevărat.

– Michael, eu nu am nici în ruptul capului de-a face cu asta! Eu nu ies cu Trevallion! îl asigură ea. Niciodată! Eu... Eu te vreau doar pe tine, Michael!

Tânărul o privi pe Kathleen. Era rănit, furios. Chipul său nu strălucea ca de obicei atunci când o privea, iar pe buze nu i se arăta niciun cuvânt bun. Cu toate acestea, o sărută pe Kathleen – mult mai apăsat, cu mult mai poruncitor ca de obicei. Fata se sperie mai întâi, apoi îi răspunse la sărut cu aceeași pasiune! Și, într-adevăr,

se schimbase ceva în privirea lui Michael atunci când se dezlipi de Kathleen. Ea îi citea în priviri aroganța, bucuria provocării și a luptei.

Pentru o clipă, Kathleen simți teamă. Doar nu îl va provoca cu adevărat pe Trevallion?

Însă Michael își puse doar brațele în jurul ei și o ridică fără să scoată un cuvânt, apoi o culcă într-un cuib format din trestie și iarbă, ascuns de crengile salciei, care atârnau atât de jos, încât printre ele nu pătrundeau decât câteva raze de lumină aurii-verzui. Kathleen se gândi la geamurile colorate ale bisericii și la lumina colorată pe care ele o răspândeau în timpul slujbei. Se gândi la o nuntă.

– Vreau să-ți fiu soție, Michael! îl asigură ea încă o dată.

Acum, el trebuia să o dezmierde din nou, să o mângâie, să o sărute…

– Demonstrează-mi-o! zise Michael pe un ton care îi era cu totul străin.

Kathleen îl privi deznădăjduită. De această dată însă, ea nu se mai împotrivi când Michael începu să-i descheie rochia.

Kathleen nu avea nicio posibilitate de a-l împiedica pe Ralph Trevallion să o conducă după slujba de duminică. Se străduia să nu-i permită ocolișuri între biserică și sat și nici nu renunța la părinți și la frați, dar nimic din toate acestea nu păreau să-l deranjeze pe administrator. Păși manierat alături de ea, îi spunea câteva cuvinte prietenoase și pălăvrăgea cu mama și cu tatăl ei. Pentru James O'Donnell, plimbarea prin sat se transformă într-o bătaie la stroi. Ceilalți țărani nu erau de acord cu faptul că el, croitorul, discuta cu administratorul și, foarte posibil, chiar plănuia să strângă între ei legături de familie.

– Nu poți să mergi singură cu omul ăsta pe lângă sat, la fel cum o fac și celelalte fete cu drăguții lor? o întrebă abrupt O'Donnell pe fiica lui, după ce trecuseră pentru a treia oară cu Trevallion prin localitate.

– Nu este curtezanul meu! răspunse Kathleen supărată. Și dacă nu vrei să fii văzut cu el – eu o vreau cu atât mai puțin!

Kathleen nu lua în seamă nici darurile lui Trevallion – mama ei, din contră, îl aprecia pe administrator tocmai datorită lor. Familia O'Donnell avea acum mereu suficientă făină pentru a coace pâine și, în fiecare duminică, ceva carne prin oală.

Michael Drury observa cu o furie neputincioasă cele ce se petreceau. Nu putea face nimic. Trebuia să vadă cum Trevallion îi oferea lui Kathleen brațul, cum pășea alături de ea, atunci când preotul își lua rămas-bun de la enoriași, cum o conducea mândru prin mulțimea care îi făcea posacă loc. Însă în după-amiezile și în serile târzii de vară, Michael era cel care își cerea drepturile în câmpurile de pe lângă râu. În cea mai mare parte a timpului o aștepta deja pe Kathleen după ce își termina munca și tânjea după strigătul cucului, prin care Jonny o anunța zelos. Ea venea la el ori de câte ori o putea face. Între timp, Kathleen aducea pâine sau fructe. Michael le accepta cu plăcere, atunci când ea le șterpelea din conac – nu însă când proveneau din mâinile lui Trevallion. Din cauza cadourilor lui, așa îi spusese el lui Kathleen, se putea sufoca.

Kathleen dădea din umeri și mânca ea pâinea. În ultima vreme, era mereu înfometată – de hrană, dar și de tandrețuri. Știa că păcătuia împreună cu Michael și se rușina din această cauză, însă mereu după aceea, după ce trecea beția sentimentelor. În timp ce Michael o iubea, și chiar și când se gândea la el în timpul serviciului sau seara pe saltea, ea nu se simțea vinovată, ci binecuvântată. Ceva atât de minunat, care îți aducea atâta fericire, nu putea fi un păcat – cu atât mai mult cu cât Dumnezeu o accepta, cu singura condiție să mergi în prealabil la biserică și să depui un jurământ reciproc. Ceea ce atât Kathleen, cât și Michael ar fi fost dispuși să o facă oricând.

Odată, fata șterpelise chiar și o lumânare din conac, iar cei doi își rostiseră ceremonios cuvintele de logodnă. Știau însă foarte bine că ele nu contau. Erau aidoma unor copii care se jucau de-a căsătoria. Dacă era să fie reală, atunci aveau nevoie de acordul părinților, al

lordului și de binecuvântarea părintelui O'Brien, iar pe toate astea nu aveau să le primească niciodată.

– Ne căsătorim în America! o consolă Michael pe Kathleen atunci când ea se supără din nou din acest motiv. Sau în Kingstown sau Galway, înainte de a trece oceanul.

Între timp, Kathleen nu mai protesta atunci când el visa la minunata lor viață în doi de cealaltă parte a marii ape. Ea se decisese pentru el, voia să trăiască alături el, indiferent unde ar fi fost asta. America era mai bună decât mănăstirea – singura posibilitate de a scăpa de căsătorie pe care o avea în Irlanda.

Vara se apropia de sfârșit, se făcuse rece și ploua. Chiar și sub cele mai groase pături, de care făcuse Michael rost de pe undeva, era în continuare umed și neplăcut acolo, în cuibul lor de pe marginea râului Se scurtaseră însă și plimbările de după slujbă. Te ascundeai prin case și colibe, cu atât mai mult cu cât majorității oamenilor le lipsea, pur și simplu, forța de a mai face orice altceva. După ce, de săptămâni întregi, era tot mai puțină mâncare, chiar și tinerii își pierduseră cheful de a se mai ține după fete, iar ele, la rândul lor, de a mai cocheta cu vreun bărbat.

Foametea îi ținea pe arendașii lordului Wetherbyîntr-o încleștare de fier, însă lordului însuși nu-i ajungeau nimic din toate acestea la urechi. Ședea de multă vreme în casa lui de la țară, din Anglia, cu soția lui, bea ceai în fața șemineului și se bucura de recolta bogată de pe proprietățile lui irlandeze. Probabil că nici măcar nu era conștient de faptul că arendașii și zilierii săi nu aveau parte de o astfel de binecuvântare. Grâul era sănătos, de ce să-și mai bată capul Wetherby cu niște cartofi?

Puținii cartofi care nu se putregăiseră erau de multă vreme mâncați. Nu se putuse depozita nimic, nici măcar cartofii de răsad pentru anul următor. Aceia trebuiau cumpărați, dar Dumnezeu știe din ce bani! Pentru a trece de iarnă, copiii strângeau ghinde de prin pădure, pe care părinții le măcinau apoi. Norocoșii, cum era familia lui Kathleen, înmulțeau cu ele făina de secară sau de

grâu, dar ceilalți își coceau pâinea din ghinda mărunțită, lipsită de orice nutrienți. Cei mai săraci, care nici măcar nu mai aveau forța necesară de a mai merge în pădure pentru a strânge ghinde sau să dezgroape rădăcini, își fierbeau o supă din puțina iarbă ce se mai găsea la marginea drumului. Ultimele urzici uscate erau râvnite de toată lumea, iar oamenii se băteau chiar și pe tulpini.

Din când în când, părintele O'Brien dădea pomeni în biserică. Se spunea că englezii le strângeau pentru irlandezi, o parte din ele provenind chiar de la conaționalii lor din îndepărtata Americă. Însă nu era niciodată îndeajuns pentru a se sătura chiar și numai preț de câteva zile. Își umpleau o dată burțile, însă apoi foamea îi durea cu atât mai mult.

Familia lui Michael Drury o ducea foarte rău. Michael cânta la scripcă prin cârciumile din Wicklow, însă chiar și orășenilor le lipseau banii pentru distracții. Prețurile alimentelor creșteau în aceeași măsură în care oamenii sufereau de foame; chiar și distilatorilor de whisky din munți le lipsea materia primă. Michael ar fi putut vinde în mod cert mai mult whisky decât primea spre vânzare.

Cu toate acestea, doar pe Mary Kathleen nu se vedeau semnele foametei generale. În timp ce oamenii din jurul ei slăbeau pe zi ce trecea, ea părea să fie înfloritoare și chiar să ia în greutate. Nu era legat însă de bogatele daruri ale lui Trevallion. Bătrâna Grainne gătea pentru administrator în perioada în care familia Wetherby nu era prezentă și lui i-ar fi plăcut să o hrănească pe Kathleen cu pateurile sau cu prăjiturile care erau în plus. Fata rămânea însă fermă pe poziții și nu accepta nimic de la el. Astfel, de binecuvântare se bucura doamna O'Donnell și împărțea totul în mod egal între frați. De la asta însă nu te puteai îngrășa.

– Draga mea, iubirea mea te face tot mai frumoasă! susținu Michael atunci când se întâlniră la râu într-una dintre duminicile fără ploaie și merseră puțin la plimbare.

Peisajul se împietrise în gheață, salcia părea să poarte o rochie de mireasă, iar frigul pătrundea în pantofii subțiri ai lui Kathleen. Ar fi fost cu mult prea rece să se mai și întindă în stufăriș. Puteai rezista afară doar dacă te mișcai. Michael și Kathleen mergeau, așadar, repede unul alături de celălalt – chiar și din dorința de a lăsa cât mai repede satul în urmă. În zile precum acelea, bârfitorii se adunau în jurul sobelor, dar nu puteai ști niciodată dacă nu cumva ar trece părintele O'Brien pe acolo, în drumul său spre un bolnav sau vreun muribund.

Abia când tânăra pereche se îndepărtă de sat o bună bucată de drum, îndrăzni Kathleen să se lase în voia brațelor lui Michael. Tandrețurile lui le țineau de cald. Mâinile sale dispăreau pe sub mantaua ei subțire și pe sub rochia ușoară, mângâindu-i umerii și sânii.

– Ești precum o floare, care înflorește chiar și iarna, șopti el, fiindcă grădinarul tău te flatează, te îngrijește și jinduiește după floarea ta!

Kathleen își mușcă buzele.

– Chiar crezi că eu... eu... roși apoi... voi primi rotunjimi mai feminine? formulă ea în cele din urmă cuviincioasă. Vreau să spun că...

– Sânii tăi par să crească spre mine! râse Michael. Dumnezeu știe că au fost dintotdeauna frumoși și tari, însă acum, simți că nu-i mai pot cuprinde cu o singură mână?

Michael o dezmierdă și câteva dintre degetele lui o luară din nou și mai în jos.

– Ești toată țeapănă și caldă... tânjesc să mă lipesc de tine și să...

Kathleen îl împinse deoparte.

– Michael, zise ea apoi îngrijorată. Eu... Nu știu multe despre asta, însă văd totuși fetele care se căsătoresc și care apoi... au parte de un trup binecuvântat. Și o văd și pe mama când e din nou gravidă. De aceea... Michael, eu... pe cât de frumoasă e dragostea

ta, când o fată începe să se îngrașe, chiar dacă stomacul îi e gol, atunci are deseori ceva în burtă...

Kathleen nu îndrăzni să-l privească. Michael își luă mâna de pe ea uimit.

– Vrei să spui că s-ar putea să fii gravidă? întrebă el neîncrezător. Dar... dar cum... E prea devreme, Kathleen! Încă nu am strâns banii suficienți pentru America, Kathleen!

Fata expiră tare.

– Copilului nici nu o să-i pese de asta, Michael Drury! Și cu siguranță că nu-și va dori să se nască pe unul dintre vapoarele acelea sicriu. Va trebui să ne căsătorim, Michael! Foarte curând – și aici...

– Dar, Kathleen! Acum... Aici... Unde să locuim? Ce o să spună taică-tu? Doar nu va permite...

Michael era vădit dezorientat.

– Va trebui să o permită! insistă Kathleen supărată. Sau să trăiască în rușine. Firește că încă mă mai pot da lui Trevallion și să susțin apoi că e al lui, dar nu mai e chiar așa de mult timp!

Michael sări în sus.

– Maimuțoiul ăsta să-mi crească copilul? Doar peste cadavrul meu! Fii atentă, Kathleen... Eu... Vrei să spui că... Nu e nicio altă posibilitate?

Kathleen îl străfulgeră din priviri.

– Doar nu te gândești să ucizi copilul din mine, Michael Drury!

Tânărul clătină pocăit din cap.

– Dar... se poate să te înșeli.

Kathleen ridică din umeri.

– Se poate și asta, însă nu cred. Până azi, m-am dus și eu pe mine cu vorba, Michael, dar acum, că ai observat-o și tu... și se petrece repede, Michael. Mai repede ca la alte fete. În curând o să o vadă toți...

Michael se îndepărtă câțiva pași de ea, dezorientat, nesigur. Tăcea, ceea ce o făcea pe Kathleen să se teamă. Felul lui de a fi nu era acesta, să tacă.

– Chiar nu te bucuri deloc, Michael? întrebă ea încet. Chiar nu vrei un copil? Credeam... Firește că este prea devreme și că e un păcat, o rușine și că toți oamenii vor bârfi la nesfârșit. Totuși, e așa... În sfârșit, ne putem căsători, Michael! Chiar dacă nu-i va conveni tatălui meu. Dacă nu se poate și nu se poate altfel, va discuta cu el și părintele O'Brien. Sau nu vrei să te însori cu mine, Michael?

Kathleen părea că se sufocă, iar asta păru să-l trezească pe Michael. Se întoarse spășit și o luă în brațe cu tandrețea obișnuită.

– În numele lui Dumnezeu, Kathleen, sigur că vreau să mă căsătoresc cu tine! Nu vreau nimic mai mult. Și vreau și copilul. Doar că... Doar că... E prea devreme...

Michael suspină, apoi se încordă.

– Ascultă, Kathleen, dă-mi două sau trei săptămâni, bine? Până atunci, o să fii sigură... Între timp, organizez eu ceva. O să strâng banii pentru America, Kathleen, nu vreau să dau înapoi aici, cu lașitate, și să fiu tras la răspundere de către preot precum un nenorocit de păcătos. Nu vreau ca ei să te vorbească – cel puțin, nu încă! Mai târziu, firește, când le vom trimite bani din America sau când îi vom vizita și când tu vei purta rochii din mătase și o pălărioară din mătase!

El râse.

– Da, asta mi-ar plăcea! Vom trece cu o trăsură cu doi cai prin satul ăsta mic și nenorocit și o să-i râdem în nas lui Trevallion sau îi cumpărăm toată recolta de grâu a nenorocitului lui de lord și o împărțim oamenilor!

Kathleen nu avu încotro și râse împreună cu el.

– Ce ți-ar mai plăcea asta, Michael Drury. Ești un fanfaron! Pentru mine ar fi însă absolut suficient dacă bătrânul O'Rearke ne va duce la biserică în căruța lui trasă de măgar și dacă voi ieși de acolo ca doamna Drury!

Michael o sărută.

– Această biserică specială și acel măgar special – nu ți le pot promite, draga mea, dar vom găsi o biserică unde vom putea încheia între noi legământul căsătoriei, cu demnitate și cu onoare!

Se ridică și păru să fi crescut cu câțiva centimetri.

– Eu, Michael Drury, voi deveni tată! E un sentiment înălțător! Știu de pe acum că va fi un fiu. Un băiat drăguț, cu părul meu și cu ochii tăi...

Ochii lui sclipeau acum cu acea bucurie pe care Kathleen o sperase încă din clipa din care începuse să bănuiască sarcina.

– Și dacă o să fie o fată? întrebă ea totuși, provocator. Atunci, chiar nu-ți va plăcea deloc, Michael Drury?

Tânărul o învârti prin aer râzând.

– Dacă va fi o fată, va trebui să devenim bogați și mai repede, pentru a putea clădi un turn, în care să o închidem. Fiica ta va fi atât de frumoasă, încât fiecare om care o va privi va paraliza pe dată și va deveni sclavul ei!

Ținându-se de mână, cutreierară câmpurile de lângă râu, visând la noua lor viață. Kathleen nu voia să se gândească la cum avea de gând Michael să facă rost de banii necesari pentru călătorie și pentru nuntă. Știa doar că avea încredere în el. Voia – și trebuia – să aibă încredere în el!

Capitolul 3

La mijlocul lui decembrie, când apa râului Vartry înghețase la mal și când foametea ajunsese la apogeu în Irlanda, dispărură trei saci de orz și de secară din șura lui Trevallion. Grânele erau păstrate acolo pentru caii lordului. Acesta avea trei cai Hunter, puternici, care nu puteau fi hrăniți doar cu paie, așa cum se întâmpla cu măgarii și catârii țăranilor.

Ralph Trevallion nu observase imediat furtul – abia când se terminase sacul din care erau hrăniți caii, se dusese în șură, pentru a lua un altul, și numărase proviziile. Atunci însă, furia lui nu avu margini. Scundul administrator galopă până în sat și îi trase la răspundere pe arendași. Trona pe spatele celui mai înalt cal de vânătoare și îi privea în jos, cu ochii arzând, pe bărbați și pe femei.

– Nu voi avea pace până când nu voi găsi hoțul! îi curgeau lui balele. Individul acela va fi alungat din casa și din ograda lui, împreună cu familia lui netrebnică! Iar voi mă veți ajuta să o fac! Da, nu vă uitați așa la mine, exact asta veți face! De azi, primesc indicii și aveți timp să îmi predați hoțul într-o săptămână. Dacă nu îl găsiți, o să fiți alungați toți! Să nu care cumva să credeți că nu mă voi putea justifica pentru asta în fața stăpânului. Așa o adunătură ca voi se găsește din plin pe drumuri; o să umplu într-o clipă din nou toate casele – și, oameni buni, doar cu bărbați! Nu cu familii ai căror zece copii tot noi trebuie să-i hrănim!

Oamenii se uitau speriați în pământ. Trevallion avea dreptate. Lordului nu-i păsa câtuși de puțin cine îi lucra pământurile.

Străzile din Wicklow erau pline de oamenii care se refugiaseră din cauza foametei. Copiii îi căzuseră de mult pradă, deseori și femeile. Rămâneau, pur și simplu, întinși pe marginea drumului și mureau când nu mai găseau nimic de mâncat.

– Liniștește-te puțin, Ralph Trevallion! luă părintele O'Brien cuvântul, cu o voce severă. E vorba doar de câțiva saci cu grâne; furaje, după cum ai spus tu însuți. E o rușine că nu le-ai donat tu însuți de mai demult. Chiar nu vezi ce se petrece aici? Nu-ți pot mânca mârțoagele fân?

– Și, pe onoarea mea, nu știm nimic! adăugă Ron Flannigan, un șef de echipă mai vârstnic. Toți ne coacem pâinea în același cuptor, domnule Trevallion, și, credeți-mă, fiecare dintre noi ar mirosi dacă s-ar fierbe într-una dintre case vreun terci sau dacă s-ar prăji grâne. Visăm la astfel de mirosuri, domnule!

Trevallion îl străfulgeră din priviri.

– Nu mă interesează absolut deloc la ce visați voi! Vă pot doar asigura că vă voi îndeplini cele mai înfricoșătoare coșmaruri dacă nu vă grăbiți. O săptămână, oameni! Apoi, o să mă cunoașteți mai bine! adăugă el și își întoarse calul și lăsă în urma lui un sat plin de țărani și de arendași dezorientați și disperați.

– Dar nu am făcut nimic! strigă Flannigan după el și mai repetă încă o dată propoziția, încet și lipsit de orice speranță.

Părintele O'Brien clătină din cap. Apoi, o descoperi pe Kathleen, care stătuse ceva mai la o parte, împreună cu părinții ei.

– Mary Kathleen, tu trebuie să vorbești cu el, îi spuse încet preotul. Tu... El te va conduce duminică acasă, cu binecuvântarea părinților tăi, și... Bătrânul preot o măsură pe Kathleen din cap până în picioare cu o privire care spunea multe. Pari să îi fii foarte apropiată și în rest, observă el. Te va asculta. Roagă-l să aibă milă față de arendași. De dragul copilului său.

Kathleen roși profund.

– Părinte... Părinte... Ce... Ce copil? Eu... Nu am avut niciodată mai mult de-a face cu Ralph Trevallion ca oricare altul de aici!

Preotul o privi pe fată în ochi. Privirea îi era întrebătoare – însă Kathleen văzu în ea și milă. Dacă era însă pentru copil sau chiar pentru Trevallion, ale cărui speranțe la dragostea fetei aveau să fie distruse, asta nu o mai știa Kathleen și nici nu mai putu ține mult timp piept privirii. Nu cu Trevallion trebuia să vorbească, ci cu Michael!

Oare unde era? Kathleen se tot întreba, plină de nerăbdare. Nu-l văzuse în timpul ieșirii lui Trevallion, dar era ferm convinsă că iubitul ei avea ceva de-a face cu furtul grânelor. Trebuie că avea ceva de-a face cu faptul că voia să facă rost de bani pentru nuntă și pentru călătoria în America. Nu se putea însă ca oameni nevinovați să plătească pentru asta! Michael trebuia să dea înapoi grânele. Trebuia să existe vreo posibilitate să le ducă înapoi în șură, la fel de neobservat cum le făcuse să dispară.

Kathleen se retrase, sub privirile cercetătoare ale bătrânului preot. Dacă Michael fugise deja, dacă nu lăsa absolut nimic întâmplării, atunci avea să vină, fără doar și poate, să o ia. Spera să nu fie prea târziu. Probabil că până atunci el va fi vândut deja sacii prin Wicklow sau cine știe pe unde!

În timp ce sătenii continuau să dezbată, Kathleen o luă la fugă spre râu. Nu spera ca Michael să se ascundă pe frigul ăsta în cuibul lor, dar voia, măcar, să încerce să-l găsească. Când trecu de stejarul lui Jonny, nu se auzi niciun strigăt de pasăre, însă auzi voci de îndată ce se apropie de ascunzătoare.

– Așa puțin? întrebă Bill Rafferty pe un ton acuzator. Patru lire? Doar nu vorbești serios! Credeam că facem jumi-juma!

– Am și vrut să facem așa, suspină Michael, dar nu au plătit decât douăsprezece, iar eu am nevoie de cele opt lire. Cu ceea ce am mai economisit eu, am îndeajuns pentru a pleca în America, iar Kathleen și cu mine...

– Ah, Kathleen şi cu tine? Şi cu mine cum rămâne? Fără plaje americane aurite pentru Billyboy? Nu aşa am plănuit, Michael!

Vocea lui Rafferty suna ameninţător.

– Bill! Ţi-am spus doar! Primeşti slujba mea de distribuitor. De săptămâna viitoare, curge din nou whisky-ul – şi cu o calitate cum nu a mai fost de mulţi ani! Orz şi secară, Bill! Omule, în rest, ei lucrează doar cu nişte cartofi putrezi! În orice caz, vei putea aproviziona cu el cârciumile şi vei face o avere!

Michael avea numai miere în cuvinte.

– Şi de ce nu o faci tu însuţi? întrebă Rafferty neîncrezător.

– Ei, fiindcă trebuie să plec, Bill! Kathleen...

Inima fetei bătea cu putere. Oare avea să îi dezvăluie secretul? Cei doi tineri împărtăşeau de bună seamă secrete şi mai întunecate decât copilul de sub inima ei. Nu avea altă soluţie, trebuia să iasă din desişul trestiei.

– E adevărat, Michael? Pentru whisky? Ai furat grânele pentru a face din ele whisky? În timp ce în jurul tău mor copii de foame?

Michael şi Bill se speriară. Când o recunoscură pe Kathleen, o priviră deopotrivă cu vinovăţie, dar şi îmbufnaţi.

– Şi unde altundeva să le fi vândut? întrebă Michael. M-ar fi prins imediat dacă le-aş fi oferit în altă parte. Oamenii din munţi... Ei ştiu să tacă, nicio grijă că le-ar sufla autorităţilor vreun cuvânt. Îşi au onoarea lor, Kathie. Nimeni nu e trădat, nimeni nu e înşelat...

– În afara lui Bill Rafferty, bombăni Bill. Cu mine o puteţi face.

– Ah, ţine-ţi gura, Bill! îl luă dur Michael. Ai fost răsplătit regeşte pentru faptul că ai încărcat trei saci pe un măgar. Restul l-am făcut eu, după cum ştii. Şi acum, vino-ţi în fire şi gândeşte-te la câştigul frumos de la sfârşitul de săptămână din Wicklow. Poţi prelua afacerea chiar de sâmbăta asta. Totuşi, gândeşte-te la o explicaţie bună. Cânţi la flaut? Atunci spune că eu ţi-am făcut rost de o slujbă în vreo cârciumă!

Rafferty se retrase împotriva voinţei sale. Pe de-o parte, ar mai fi negociat cu foarte mare plăcere în continuare despre bani, dar,

pe de altă parte, nu-i plăceau norii de furtună care se adunaseră pe chipul lui Kathleen. O mustrare venită din partea unei femei era absolut ultimul lucru de care avea nevoie acum. De fapt, avea mai mult chef de a sărbători decât de ceartă. Patru lire bune, englezești, în mână! Era bogat! Bill Rafferty își uită supărarea și o luă încet spre sat, fluierând.

– Vrei să-l trimiți pe prostovanul ăsta cu whisky la Wicklow? întrebă Kathleen disperată. Michael, o să se dea de gol de îndată ce despachetează lucrurile! Dacă nu cumva o să-l bea tot pe drum și o să crape din cauza asta... Dar bine, din partea mea, fie cum o fi, mi-e totuna dacă Bill Rafferty se va nenoroci sau nu! Dar tu și cu mine, noi doi... Michael, nu putem permite ca Trevallion să arunce toate familiile în stradă!

Kathleen îi povesti pe nerăsuflate de apariția lui Trevallion din fața bisericii.

Michael își mușcă buzele.

– Nu o să facă așa ceva cu adevărat, fu el de părere. Dar ai dreptate – trebuie să dispărem înainte ca cineva să bănuiască ceva și să ne trădeze. Cel mai bine ar fi să dispărem chiar în noaptea asta.

Michael încercă să o ia în brațe, însă Kathleen se scutură de îndată.

– Trevallion o să o facă, și încă cum! îi strigă ea, disperată de sângele-rece al lui Michael. Cu atât mai mult dacă o să mai fug și eu de sub nasul lui. Are mari speranțe – mult mai mari decât aș fi crezut, dacă l-am înțeles bine pe părintele O'Brien. O să fie furios dacă dispar dintr-odată. Atunci, se va răzbuna și mai crunt pe sat!

Michael clătină din cap.

– Nu. Dacă dispar eu, va ști cine a furat grânele, deci nu va mai fi nevoie să îi pedepsească pe ceilalți. Ochii lui Michael străfulgerară. Îi mai și duc o sticlă de whisky în șopron, drept mulțumire! adăugă el râzând.

Lui Kathleen nu i se părea nimic de râs.

– Michael, așa ceva nu se poate! Nu ne putem clădi fericirea pe nefericirea altora și, mai mult, ei unde să plece? Doar nu există niciunde de lucru! E îndeajuns de rău că ai furat și mai rău că grânele lui Trevallion ajung în cazanul celor care fac whisky la negru în loc să ajungă în burțile copiilor!

Michael ridică din umeri.

– O să mă spovedesc, susținu el, cândva. Însă, Kathleen, eu mă gândesc mai întâi la copilul nostru! Și el trebuie să crească într-o țară mai bună, unde să nu moară de foame! Grânele oricum nu le mai pot scoate din cazan și să le pun înapoi în saci. Deci, vrei să mergi cu mine sau nu?

O luă în brațe. Kathleen se lăsă scurt pradă îmbrățișării lui consolatoare și tandreților sale. Însă apoi reveni la realitate.

– Firește că vin cu tine! zise ea, ceva mai liniștită ca înainte. Dar nu imediat. Nu săptămâna asta, când capul lui Trevallion fierbe mai tare decât cazanul celor care distilează whisky-ul la negru. Părintele O'Brien are dreptate: ar trebui să-l lingușesc pe Trevallion. Să încerc să-i distrag atenția, să-i abat gândurile. Da, așa o să facem, așa putem salva satul! Tu dispari, înainte ca săptămâna să treacă, Michael! Condu-l pe prostul tău de prieten sâmbătă la Wicklow și rămâi acolo! Atunci, vei fi bănuit, iar arendașii vor scăpa…

– Și tu? întrebă Michael neîncrezător. Să te las singură cu Trevallion?

Kathleen se supără.

– Dumnezeule, Michael, nu o să mă dau lui pe dată! Fac cu el o plimbare în jurul satului, îl mai lingușesc puțin, îi dau speranțe… Apoi, vin la Wicklow, de îndată ce se mai liniștesc lucrurile. Spune-mi doar unde te găsesc!

Kathleen se simți mai bine după ce pusese la cale acest plan. Așa puteau reuși. Numai să fie și Michael de acord!

Tânărul își mesteca buza inferioară. Primul plan îi plăcea mai mult, dar satul era și patria lui. Ținea mult la oamenii de acolo, la mama și la frații lui, dar ei aveau să fie oricum alungați dacă Michael

era socotit drept vinovat. Lui Michael îi părea rău, dar mama lui știa unde o aștepta tatăl ei. Bine, nu se mai putea ruga zilnic la biserică, dar copiii aveau să primească mai multă mâncare în munți.

– Bine, atunci, zise el împotriva voinței sale. O săptămână, Kathleen, dar nicio zi în plus. Mă găsești la taverna lui Barney. Asta e o cârciumă din Wicklow, pe strada principală, nu poți să nu o nimerești.

Trevallion folosi cuvintele „săptămâna adevărului", așa cum o numea el, pentru a-i mai certa încă o dată serios pe arendași. Acum, iarna, puteau munci câmpurile, iar foametea îi slăbise într-atât pe oameni, încât abia dacă mai puteai avea vreo pretenție de la ei. În acea săptămână, Trevallion îi puse însă pe toți să se prezinte. Trebuiau să rânească în grajduri, să care bolovani, pentru a lărgi zidurile și câmpurile, să taie lemne pentru șemineurile din conac.

– Fie că lordul e aici sau nu, șemineurile trebuie să fie pline de lemne! se justifică Trevallion. Altminteri, se mai și mucegăiesc pereții! Casa nu are voie să se răcească, poate că lordul se va mai decide totuși să-și petreacă aici Crăciunul!

Asta nu se întâmplase niciodată până atunci, însă, de această dată, sătenii aproape că și-o doreau. Poate că ar fi fost mai ușor de vorbit cu lordul Wetherby însuși decât cu administratorul său cel zelos. Grainne susținea că doamna ar fi putut fi milostivă. Kathleen o cunoscuse pe tânăra nobilă ca pe o ființă destul de superficială, dar îndeajuns de blândă. Cu siguranță că nu ar fi stat cu mâinile în sân, privind cum mureau de foame copiii țăranilor ei.

Și fără doar și poate că arendașii ar fi primit, în cazul unei prezențe a lordului, un cadou de Crăciun. Un săculeț de făină sau de zahăr pe familie se găsea aproape mereu. Dacă domnii își petreceau Crăciunul pe moșiile lor, doamna împărțea, de obicei, ea însăși aceste donații din dragoste și, cu siguranță, Trevallion deconta aceste mici daruri cu Wetherby, chiar și când acesta rămânea în Anglia. În realitate însă, ele ajungeau în buzunarele administratorului, chiar și în acel an, în care el anunța în gura mare că lordul avea să fie extrem

de dezamăgit și că, în consecință, arendașii nu trebuiau să se aștepte la recunoștință.

Michael era pe jumătate înghețat și epuizat de la spartul de pietre în frig atunci când, sâmbătă seara, luă, în sfârșit, măgarul grădinarului. Ghinionul lui fu însă că de această dată văzură câțiva dintre arendași cum Bill Rafferty își puse flautul irlandez în coburi și se urcă în spatele lui pe catâr.

– Unde vrei să mergi, Rafferty? întrebă Ron Flannigan bănuitor. O raită prin cârciumile din Wicklow? Ai bani de băut, băiete?

Michael clătină din cap, arătă spre flautul lui Billy și răspunse în locul amicului său:

– Am nevoie de el pentru muzică, Ron. În doi faci mai mulți bani; un scripcar singur e prost plătit.

Flannigan își încreți fruntea.

– Și atunci îl iei cu tine tocmai pe omul care cântă cel mai prost la flaut de pe aici? Cine să-i dea bani lui Billy pentru cântatul lui, ăstuia mai degrabă îi dai bani să tacă!

Ceilalți arendași râseră. Michael râse împreună cu ei.

– Ceva mai ciudat dă mereu bine, Ron! susținu el. Știu eu ce fac...

Ron Flannigan privi lung în urma lui.

– Și încă cum știi, mormăi el în cele din urmă.

Lui Kathleen îi căzu greu să piardă vremea, însă se străduia să-l seducă pe Ralph Trevallion. Îi zâmbi de îndată ce intră duminică în biserică, când trecu pe lângă femei și se așeză în prima bancă de pe partea bărbaților. Părintele O'Brien predica despre iertare și despre indulgență. În cele din urmă, încheie spunând că doar Dumnezeu este adevăratul judecător și lui nu îi poate scăpa niciun păcătos, chiar dacă acesta se va sustrage judecății lumești. Bătrânul preot îi făcu chiar cu ochiul lui Kathleen, atunci când ea îl însoți după slujbă pe Trevallion, vorbind amabil cu el. Oare se făcea el acum vinovat de păcatul proxenetismului?

Pe Kathleen o înveseleau toate astea. Se străduia să-şi păstreze pentru Trevallion strălucirea ochilor, zâmbetul buzelor şi uşoara roşeaţă din obraji. Îi permise pentru prima dată să o ducă la plimbare în jurul satului şi fu de acord cu el, prin cuvinte linguşitoare, ori de câte ori el povestea cât de folositor era lordului, cât de sigură era poziţia lui de administrator şi cât de stimată avea să fie soţia lui, cea pe care el o va alege, într-un final, pentru a-i fi consoartă.

Kathleen era istovită de toate zâmbetele şi de toate minciunile atunci când Trevallion o lăsă din nou înaintea casei părinţilor ei. În timpul plimbării, avusese un sentiment ciudat; era ca şi cum nu ar fi fost singură cu administratorul; avea impresia că era supravegheată. Oare să îl fi pus Michael pe Jonny să o urmărească?

Era foarte posibil: misiunea ei de a-l accepta pe Trevallion îl rănise pe iubitul ei. Kathleen îşi făcea, la rândul ei, griji din cauza lui Michael. Billy Rafferty fusese de dimineaţă la slujbă. Îngenunchease vizibil obosit alături de mama lui, care părea să fie destul de supărată. Kathleen o înţelegea. În astfel de vremuri era considerat a fi extrem de ruşinos dacă te îmbătai. Lui Michael nu i se întâmplase una ca asta în toate lunile anterioare. Nu se potrivea cu alibiul său de scripcar. Firește că patronii de cârciumi mai făceau cinste din când în când cu câte o bere, dar cine se îmbăta cu whisky nu-şi păstra multă vreme slujba.

Billy Rafferty părea să nu se gândească aşa de departe. Orice acţiune strategică îi era străină – Kathleen îl considera în continuare drept cea mai proastă alegere pentru a-i fi urmaş lui Michael în afacerea cu whisky-ul.

Însă, din perspectiva lui Michael, capul prostovan al lui Billy nu părea să fie atât de rău. Preotul şi toţi ceilalţi din sat concluzionară că şi Michael băuse în seara precedentă şi că acesta era motivul pentru care nu apăruse la slujbă. Abia în dimineaţa următoare, când nu avea să apară la muncă, urma să i se simtă definitiv lipsa.

În faţa casei familiei O'Donnell, Trevallion îi mai înmână lui Kathleen un săculeţ cu făină de grâu.

– Știu că nu vrei să îl accepți, Mary Kathleen, zise el formal. Ca nimeni să nu creadă că te lași cumpărată. Dar eu mi-aș dori să simți cândva ceva pentru mine, care să facă aceste cadouri ale mele neesențiale în comparație cu un sărut…

Administratorul se apropie de ea, însă Kathleen se dădu înapoi speriată. Intra în panică doar la gândul unui sărut din partea lui Trevallion – și asta nu doar fiindcă îi era scârbă de atingerea buzelor lui. În realitate, îi mai era frică și de acel om nevăzut care, probabil, o urmărea. Micul Jonny nu ar fi făcut nimic periculos – din partea lui era de așteptat cel mult o festă copilărească foarte proastă, cum ar fi un proiectil tras cu praștia. Oricum nu nimerea niciodată. Dar ce se putea întâmpla dacă erau urmăriți de fratele mai mare, de Brian?

Ce se întâmpla dacă era însuși Michael?

Kathleen își lăsă privirea în jos.

– Domnule Trevallion, zise ea încet. Vă rog… Vă rog, sir, eu am abia șaisprezece ani. Asta… E prea devreme pentru… pentru dragoste…

Roși profund.

Trevallion zâmbi.

– O, da… Uitasem… Mary Kathleen…

Fata nu știa dacă o spunea cu tandrețe sau în batjocură.

– Deci, nu este decât un zvon faptul că te simți atrasă de unul dintre băieții din sat?

Suna amenințător.

Kathleen încercă să-și plece fruntea și mai smerită – și își ridică apoi totuși privirea. Îi reuși chiar și un zâmbet șmecheresc.

– Domnule, pot să mă simt atrasă de ce vreau eu, zise ea, dar mama m-a învățat ca, atunci când mă gândesc la dragoste, să am în vedere și cămara.

Trevallion râse cu putere.

– Ce slujnică drăguță ești tu, Mary Kathleen! observă el.

Apoi, își vârî mâna în buzunar și mai adăugă, pe lângă sacul de făină, cu care Kathleen încă se mai juca nehotărâtă, și un mic pachet de zahăr.

– Uite aici! Dar nu poate fi mai dulce decât buzele tale!

Kathleen mulțumi Cerului când reuși să scape, în cele din urmă, în casa părintească – așteptată cu nerăbdare de familia ei, avea să fie încântată de darurile lui Trevallion. Zahăr și făină. Kathleen putea coace acum ea însăși fursecuri, însă acestea urmau să aibă totuși un gust amar.

Lunea de după dispariția lui Michael, Kathleen își văzu, ca de obicei, de slujba ei din conac. Făcu focul în șemineu împreună cu Grainne, iar flăcările aruncau umbre fantomatice pe pereți.

Oricum ar fi, femeilor le era cald, iar Trevallion nu le deranja din această cauză. În plus, Kathleen găsi liniștea interioară să privească perdelele grele din mătase și mobilele masive, scumpe, ale familiei Wetherby – o dată avu chiar curajul să se așeze într-un fotoliu și să-și imagineze un ceai de după-amiază, la care își invitase prietenele. Dacă Michael avea dreptate, urma să aibă și ea cândva asemenea mobile și perdele, iar o slujnică avea să îi facă focul în sobe. Va fi liberă în lumea nouă, vor putea face bani, se vor putea îmbogăți...

Kathleen se lăsă pradă, preț de câteva bătăi de inimă, visurilor – sau, mai bine spus, visurilor lui Michael. În ceea ce o privea, ea nu avea nevoie de un conac, de fotolii masive și de tapete din mătase. Kathleen s-ar fi mulțumit cu o căsuță confortabilă, înconjurată de trifoi, cu o grădină drăguță, în care să poată planta legume și flori. Trebuia să aibă o cameră bună și un dormitor, o bucătărie – și, poate, încă o cameră pentru copii. Nu doar o singură încăpere minusculă, afumată de focul făcut în ea, cum era cazul în casa părinților ei...

Lui Kathleen îi fu repede clar că visa la casa lui Ralph Trevallion! Administratorul locuia într-o astfel de casă, ceva mai departe de sat și de conac.

Nu! Se ruşină de gândurile ei. Nicio casă nu o putea face să se căsătorească cu un escroc cum era Trevallion, indiferent dacă purta sau nu în pântec copilul lui Michael.

În vreme ce Kathleen se ridică greoaie din fotoliu, pentru a se întoarce din nou la treabă, prin casă se auziră voci ridicate.

– O, nu, Dumnezeule! Dumnezeule milostiv!

Grainne. Bătrâna bucătăreasă şi gospodină urla şi se tânguia, de parcă i s-ar fi sfărâmat inima.

Kathleen alergă pe scări, în jos, şi o găsi pe Grainne în vestibulul casei, căzută pe una dintre cele mai de jos trepte, jelindu-se şi implorând.

– Nu pot schimba lucrurile, Grainne, zise Ron Flannigan şi îi puse stângaci mâna pe umăr. Mă gândeam doar să o afli de la mine, înainte să ţi-o spună Trevallion. Şi înainte... Înainte...

– Înainte să apară miliţia? Înainte ca ei... O, nu, nu pot să o facă... Doar nu o să mă dea afară? Să-mi dărâme casa? Doamne, Dumnezeule, Ron, mai am încă opt copii!

Ron Flannigan clătină aproape invizibil din cap. În vocea lui şi în întreaga lui atitudine se puteau citi regrete sincere.

– Ştiu asta, Grainne. Eşti o femeie bună şi toţi sunt copii buni, dar ştii şi tu cum sună legea...

– Legea englezească! scuipă Grainne. Ron, eu am slujit la familia Wetherby. Atâţia amar de ani, am fost mereu fidelă, nu am furat nimic... Mă rog, nimic altceva decât câteva colţuri de pâine, uneori. Numai de-ar fi lordul aici! Dacă m-aş putea arunca la picioarele doamnei! Ea ar găsi cu siguranţă îndurare faţă de mine!

– Ce s-a întâmplat? întrebă Kathleen. Ce poate fi atât de teribil, Grainne, ca să...

Aruncă o privire asupra chipului lui Ron Flannigan, care o făcu să amuţească. Orice cuvânt consolator era de prisos în acea clipă.

– L-au arestat pe Billy Rafferty, zise Ron. Îl învinuiesc de furtul grâului lui Trevallion...

– Dar n-a fost el! urlă Grainne. Dumnezeule, doar îl ştiţi pe Billy al meu! Se dă el mereu mare, dar e numai un cocoş care cântă. Nu i-ar veni niciodată ideea să-i fure stăpânului său grâul! Unde să-l fi vândut, la urma urmei?

– Asta n-o ştim, rosti Ron serios, dar au găsit asupra lui bani. Mai mult de trei lire. Pe ăştia nu-i putea face niciunde altundeva. Cu siguranţă, nu cântând la flaut…

– Cântatul la flaut! strigă Grainne. Scripcarul, ştrengarul acela de Drury! Pe ăla l-aş crede în stare de aşa ceva, ăla…

– Michael Drury a dispărut, zise Ron. Şi da, e de presupus că şi el e implicat în asta, dar Billy al tău a fost sâmbătă în Wicklow, Grainne, şi s-a întors acasă beat. Şi ieri-seară a tras din nou la măsea, cu prietenii, a invitat jumătate de sat. Azi-dimineaţă, la muncă, puteau toţi a băutură şi Billy încă se mai clătina. Te miri că Trevallion a început să bănuiască? De trădat, nu l-a trădat nimeni, în caz că te gândeşti la aşa ceva, Grainne, chiar dacă a dat câte ceva din casă astă-noapte, stând alături de tovarăşii lui de băutură în jurul focului. Câte ceva despre whisky, despre cel care îl distilează la negru, despre minunata lui slujbă nouă din Wicklow…

– Doamne, Dumnezeule, dacă le povesteşte una ca asta hainelor roşii?

Grainne îşi făcu semnul crucii, gândindu-se la soldaţii englezi.

Ron suspină.

– O să îl facă să vorbească prin bătaie, zise el. Dar poate că e mai bine pentru el dacă o spune direct. Până acum, îl socotesc numai pe el vinovat. Dacă însă se dovedeşte că şi tânărul Drury este implicat în asta…

Lui Kathleen îi trecu un fior rece pe şira spinării. Billy îl trăda pe Michael. Era la fel de sigur precum un „Amin" în biserică. Foarte posibil să o trădeze şi pe ea; ştia doar de ce îndrăznise Michael să fure. Şi, mai ales… Doamne, Dumnezeule, spera să nu ştie nimic despre taverna lui Barney!

Mintea lui Kathleen lucra cu o viteză nebună.

Trebuia să-l avertizeze pe Michael. Trebuia să ajungă la Wicklow înainte ca hainele roșii să-l interogheze pe Billy. Cel mai bine rămânea atunci, imediat, cu el. Aici, oricum nu mai putea face nimic. Depindea numai de Billy Rafferty dacă și familia ei avea să fie izgonită din casă și din ogradă. Dacă Trevallion afla că a fugit împreună cu Michael, avea să învinovățească oricum și familia O'Donnell.

Kathleen alergă afară. Grainne nu avea să o caute. Avea acum alte griji decât șemineurile din conac. Ron abia dacă o percepuse și părea să nu știe nimic de ea și de Michael. Dacă ar fi știut însă cum să ajungă la Wicklow...

Kathleen alerga pe stradă, pierzându-și cumpătul. Îi venise ideea să se mai apere de frigul iernii, aruncându-și șalul peste haine. Erau câteva lucruri pe care le-ar fi luat cu plăcere cu sine din casa părintească, dar asta era acum imposibil. Mama și frații ei erau cu siguranță acasă și ar fi văzut care e situația cu ea.

Kathleen își luă rămas-bun, în sinea ei de la toată lumea. Apoi, o luă la picior, hotărâtă, în direcția Wicklow. Nu putea fi atât de greu să găsească drumul.

Capitolul 4

Șoseaua spre Wicklow se deschidea larg înaintea lui Kathleen, însă drumul era lung, mult mai lung decât se gândise ea. Fata alerga cât putea de repede. Îi era limpede că un om călare ar fi putut să o ajungă totuși cu ușurință – doi trecuseră deja pe lângă ea. Să fi fost mesageri ai miliției? Ar fi trebuit să fie în uniformă. Kathleen încerca să rămână liniștită, mergând mai departe. Urma să se întunece până când avea să ajungă în oraș.

Dintr-odată, auzi în spatele ei zgomotul unei trăsuri care se apropia. Aruncă o privire pe jumătate temătoare, pe jumătate plină de speranțe spre capră. Probabil că îl duceau deja pe Billy în închisoarea din Wicklow. Apoi, văzu însă cai puternici înaintea trăsurii și chiar și bărbatul de pe capră îi era cunoscut. Ian Coltrane, fiul negustorului de animale.

– Ei, oare ce avem noi aici? îi rânji Ian în jos. Nu-i asta mica noastră Kathleen O'Donnell? Unde te duce drumul, drăguțo?

Kathleen se străduí să-i zâmbească la rândul ei. Ian Coltrane era un flăcău drăguț, un tip oacheș, cu ochi strălucitori. Chiar semăna puțin cu Michael, doar că avea ochii negri ca tăciunele. Oamenii spuneau că familia Coltrane avea chiar și sânge de țigani.

Ian nu doar că arăta ca un țigan, dar se și comporta ca atare. În timp ce Patrick Coltrane, tatăl lui, făcea negoț cu oi și cu vite, Ian se specializase în negoțul cu cai. Trebuie că făcea un profit bun din asta, fiindcă sacoul lui în carouri era nu doar aproape nou, ci și

umplut cu vată, pantalonii erau din piele și cizmele erau stabile și robuste. Kathleen se uita la ele aproape cu invidie. Pantofii ei erau rupți și nu țineau suficient de cald, iar picioarele îi erau acum ca niște bulgări de gheață.

– Spre... spre Wicklow, răspunse ea. Vreau... Vreau să vizitez o mătușă. S-a îmbolnăvit...

– Și atunci te-a trimis mama cu niște pâine și whisky acolo, nu? rânji Ian. Și cu un șal din lână? observă el, aruncându-și privirea asupra mâinilor goale ale lui Kathleen și asupra îmbrăcămintei cu mult prea subțiri pentru o asemenea călătorie pe timp de iarnă.

Kathleen roși. Firește că ar fi trebuit să se gândească la asta! Familia O'Donnell era ea săracă, dar mama ei i-ar fi făcut cu siguranță rost de pe undeva de câte ceva de mâncare și s-ar fi găsit și un palton, pentru a o proteja pe fată mai bine de frig; în cazul unei vizite la oraș, Kathleen ar fi purtat și rochia de duminică.

– Noi... Noi nu avem nimic de dăruit, zise ea scurt. E vorba mai mult despre un sprijin sufletesc...

Ian râse.

– De ăla am și eu nevoie! o tachină el. Deci, dacă vrei să-mi dai și mie puțin din el – alături de mine mai e un loc liber.

Bătu capra cu palma.

În șaretă mai era și o bancă pe care te puteai așeza, pe care s-ar fi așezat mult mai degrabă Kathleen. Acolo erau însă aruncate șei și hamuri, iar în situația ei mizerabilă nu putea fi mofturoasă. Se urcă așadar pe capră și se așeză lângă Ian, apoi el își puse din nou caii să o ia la trap. În spatele căruței mai erau legați doi cai și un catâr.

– Și... și tu? întrebă Kathleen, deși nu o interesa câtuși de puțin. Unde vrei să mergi?

Ian își încreți sprâncenele.

– Cam a ce arată asta? Ai impresia că am scos caii la plimbare? La târgul de cai din Wicklow. E mâine-dimineață, în piața de lângă chei. Sper să-i transform acolo în bani pe ăștia trei...

Kathleen aruncă o privire asupra cailor. Pe unul dintre ei îl știa.

– Murgul ăsta nu mai e însă tânăr, observă ea.

Calul trăsese deja la căruța croitorului, când Kathleen era mică. Sau se înșela? Nu era oare calul croitorului, încărunțit în jurul ochilor? Și nu avea imprimată pe spate urma șeii, care era vopsită în alb? Murgul din spatele șaretei era negru și strălucea.

– Ăsta? Ăsta are șase ani și nicio zi în plus! făcu Ian pe jignitul. Uită-te la dinți dacă nu mă crezi!

Kathleen ridică din umeri. Dinții nu i-ar fi spus nimic, dar ar fi putut jura că îi culesese, în copilărie, acestui cal păpădie în timp ce el își aștepta stăpânul în fața croitoriei, în vremuri mai bune, pe când oamenii nu își făceau supă din buruienile de pe marginea drumului. Calul avea un fel de mustață răsucită deasupra nărilor. Kathleen nu o mai văzuse la niciun alt cal și chiar și croitorul trebuie că o socotise drept o particularitate, altminteri nu și-ar fi botezat calul Blackbeard. Caii din fața căruței mergeau voioși la trap. Cu siguranță că nu aveau nevoie de mai mult de o oră sau două până la Wicklow.

Kathleen încercă așadar să schimbe subiectul și să discute pe teme lipsite de riscuri. Întrebă de tatăl lui Ian, ale cărui afaceri mergeau prost, din câte spunea fiul.

– Însă acum nimeni nu are bani, zise băiatul de sus.

Ian trebuie să fi avut în jur de douăzeci de ani. Ceva mai în vârstă ca Michael. Tatăl lui era și el arendaș la lordul Wetherby, însă avea o poziție superioară față de ceilalți. Patrick Coltrane nu își plătea arenda prin muncă, ci din câștigurile de pe urma negoțului cu vite, și nici nu era dependent de propria recoltă de cartofi. Pământul lui servea, înainte de toate, creșterii animalelor. Nu își cultiva propria hrană sau, dacă o făcea, atunci numai parțial.

– Cel puțin, nu pentru vaci și oi, adăugă Ian aproape disprețuitor. Ce să mai mănânce vitele? Oamenii își dezgroapă pentru ei înșiși ultimele rădăcini din pământ.

– Dar caii pot fi vânduți? se miră Kathleen.

– Întotdeauna mai există câțiva domni, râse Ian. În Wicklow și în Dublin mereu are nevoie cineva de un cal – sau vrea să aibă unul. Trebuie doar să îl lămurești; așa îl transformi pe negustor în lord! La țară, caii sunt ieftini, momentan…

Kathleen căzu pe gânduri. Oare cât habar aveau acești negustori despre cai? Probabil că îl cumpărau cu adevărat pe bătrânul Blackbeard dacă Ian le băga în cap că acel cal provenea din grajdurile lordului Wetherby.

– Însă n-o să rămân eu aici definitiv! îi destăinui Ian în cele din urmă. Nu sunt mulți bani în țara asta. Suficienți cât să trăiești, dar dacă vrei puțin mai mult… Nu, eu sunt atras de partea cealaltă a marii bălți! Vreau să-mi încerc norocul!

– Serios? întrebă Kathleen, dintr-odată extrem de interesată.

Negustorul de cai era primul care nu vorbea despre emigrare doar din cauza nevoilor, ci părea să se bucure sincer de noua țară.

– Un… Un prieten de-al meu vorbește și el despre asta, zise ea. Și eu… Eu…

Ian îi aruncă o privire piezișă.

– Și tu ai avea chef? Deci, prin asta, tu ești o excepție. Cele mai multe dintre fetele cărora le povestești despre Lumea Nouă încep să tremure de nu le mai oprești…

– Păi da, drumul până acolo…

– Drumul până acolo! pufni Ian. Bine, sigur că o să fie destul de incomod și prea multă mâncare nu o să fie, dar în comparație cu ceea ce primești aici de mâncare… Deși tu îmi pari în continuare bine hrănită, drăguțo! O fată tare simpatică! Și încă una deșteaptă…

O vreme, merseră mai departe în tăcere. Apoi, Ian o privi pe Kathleen, care tremura de frig, cu un nou interes.

– Ți-e frig, drăguțo? întrebă el, aparent grijuliu, și scoase la iveală o pătură. I-o puse lui Kathleen pe umeri, trăgând-o în același timp mai aproape.

– Vino, te încălzesc eu!

Kathleen era fericită, pentru că tocmai trecuseră de tăblița care marca intrarea în localitatea Wicklow.

– Și nici măcar nu trebuie să fie chiar America, zise apăsat Ian, în timp ce mâna lui se plimbă pe sub pătură trecând peste umerii lui Kathleen până la decolteu.

Kathleen se trase cu putere de lângă el.

– Poți... Poți să mă lași să cobor aici, te rog? întrebă ea.

– Aici? râse Ian. Dar aici suntem practic tot în sălbăticie, drăguțo...

Într-adevăr, acolo era o suburbie în care se găseau căsuțe nostime și grădini printre ogoare mai mici. Trebuie că se aflau la o depărtare de vreo șase kilometri de centru, de chei și de taverna lui Barney.

– Mătușa mea... Locuiește pe aici pe undeva, susținu Kathleen.

– Ah, da, mătușa, o ironiză Ian. Să nu te duc până la ușă?

Kathleen scutură din cap.

– Nu, nu, mulțumesc. Ai făcut deja destule... Adică, e destul... Am apelat deja destul la serviciile tale. Restul drumului îl pot străbate pe jos. Mulțumesc mult, Ian!

Tânărul își încruntă sprâncenele și trase de frâie. Căruța se opri pe dată.

– Dacă insiști... Dorința ta îmi e poruncă! Și poate că ne mai vedem prin sat!

Făcu un semn cu mâna la căciulă.

Kathleen se dădu jos de pe capră și se strădui să-i zâmbească.

– Sigur că da... Duminică, la biserică, dacă treci pe acolo...

La sfârșit de săptămână, Patrick și Ian Coltrane erau deseori plecați, motiv pentru care Ian nu știa nimic, de bună seamă, despre relația ei cu Ralph Trevallion. Altfel, ar fi tachinat-o cu siguranță.

Ian o mai salută încă o dată și puse apoi caii să o pornească din nou la trap. Kathleen spera din tot sufletul să nu mai trebuiască să-l vadă vreodată.

Pe capra căruței înghețase aproape și mai mult decât în timpul mersului. Trebuia acum să se forțeze, complet țeapănă și istovită, să pună un picior înaintea celuilalt. Totuși, nu mai putea fi mult de mers.

Într-adevăr, nici măcar nu se înnoptase complet când Kathleen ajunsese pe strada principală. Primul trecător pe care îl întrebă de taverna lui Barney îi arătă drumul într-acolo.

– Nu poți să greșești, micuțo, e chiar acolo, după prima cotitură. Dar ce vrei în dugheana aia? În altele poți face mai mulți bani!

Kathleen ar fi putut intra în pământ de rușine atunci când, mergând mai departe, îi deveni limpede ce anume crezuse respectivul bărbat că este! Grăbi și mai mult pasul. Când ajunse, în cele din urmă, la cârciumă, nu mai avea pic de suflu. Abia dacă îi mai era frig.

Respirând ușurată, fata deschise ușa și fu lovită de un șuvoi de aer cald și stătut, care putea a whisky, a bere și a tutun. Kathleen se luptă cu toată greața de care fu cuprinsă dintr-odată. Nu părea ca din bebelușul ei să se nască un bărbat care să își dorească să-și petreacă o jumătate de viață în cârciumă!

– Ce strălucire în cocioaba noastră nenorocită! o salută un bărbat mic și rotofei, aflat în spatele tejghelei. Bucle aurii, piele de alabastru și ochi la fel de verzi precum pășunile Irlandei. Dacă ești o închipuire, frumoaso, poți rămâne. Însă, în rest, locul ăsta e doar pentru băieți. Îmi pare rău!

În majoritatea cârciumilor, femeilor nu le era permis accesul.

Kathleen se strădui din nou să zâmbească.

– Sunt Kathleen O'Donnell, se prezentă ea. Trebuie să dau de Michael Drury.

Micul grăsan o cercetă admirativ.

– Barney, se prezentă el. Deci, tu ești fata alături de care vrea să plece? întrebă el apoi. Respectele mele, respectele mele, dar tu ți-ai fi putut pescui unul mai bun! Ce zici de mine, drăguțo? Eu măcar îți pot oferi ceva. O cârciumă are mereu vad!

Kathleen simțea cum începe să clocotească în ea furia. Se săturase. Nu mai voia să zâmbească și să se mai prefacă față de nimeni. Îl voia pe Michael!

– Ascultați! zise ea pe un ton poruncitor. Ascultați, trebuie să-l previn pe Michael. Hainele roșii îl caută, așa că încetați odată cu jocurile dumneavoastră...

Grăsanul deveni brusc serios.

– Miliția, fetițo? La naiba, știam eu că e ceva putred în toată treaba asta. Dar nu... „Doar o cameră pentru câteva zile, Barney! Doar până când fata mea poate pleca și ea. Știi doar că nu-i ușor pentru așa o fată, rămas-bun de la familie..." A vorbit cu o voce mieroasă, iar eu m-am lăsat prostit. Drept răsplată, îmi aduce în casă hainele roșii. Michael!

Barney răcni spre o încăpere din spatele cârciumii. Când nu-i răspunse nimeni, fugi afară. Kathleen nu stătu mult pe gânduri. Îl urmă prin bucătăria unsuroasă într-un coridor din care se deschideau mai multe uși.

– Michael!

Nu puteai să nu auzi răcnetul lui Barney și, într-adevăr, în cele din urmă se deschise una dintre uși. Michael ieși dintr-o încăpere.

– Poți și mai tare, Barney? întrebă el supărat, însă apoi o văzu pe Kathleen venind în urma barmanului grăsan.

– Kathleen! M-am răzgândit, Barney, pentru ea ai voie să ridici vocea cât vrei. De fapt, ar trebui să fie anunțată de trompetiști și de toboșari, indiferent unde ar merge, pentru ca toți cei nedemni să-și poată întoarce privirile de la ea, înainte de a orbi de atâta frumusețe! Kathleen, a mers totul mult mai repede decât aș fi sperat în cele mai frumoase vise ale mele!

Michael dădu să o ia în brațe, dar ea îl respinse.

– Michael, nu avem timp pentru asta! L-au arestat pe Billy, iar el va da din gură! Trebuie să plecăm!

– Pe Billy? L-au...? La naiba cu prostovanul ăla! Nu-și putea ține mâinile departe de whisky, nu? Și l-am avertizat... Eu...

– Michael! Kathleen aproape că urla. Știe despre ascunzătoare?

– Asta m-ar interesa și pe mine! observă Barney, cu privirea unui bull terrier furios.

Michael ridică din umeri.

– Poate că am amintit-o. Cel puțin... Păi na, am fost sâmbătă împreună aici, nu? Dacă le spune de toate cârciumile...

– Sunt ruinat! se smiorcăi Barney. Trebuie să ascund toate sticlele! Dacă le găsesc aici... Cu atât mai mult, dacă te găsesc pe tine aici... Cară-te, pleacă, Michael Drury!

Michael începu să-și strângă lucrurile. Totuși, în timp ce își lega bocceaua și în timp ce Barney alerga pe coridor cu cel de-al doilea braț de sticle de whisky achiziționate ilegal, un băiat țâșni din bucătărie în cameră.

– Barney, mă trimite Daddy. Știi tu, cârciumarul de la Finest Horse. Au venit hainele roșii, din cauza whisky-ului. Și din cauza lui Michael Drury. Trebuie să...

Barney invocă din nou Cerul în ajutor și alergă și mai repede, în timp ce Michael se uita în jur, aidoma unui animal încolțit.

– Kathleen, trebuie să ieșim de aici! Repede, Finest Horse e la două case depărtare. După ce termină acolo, vor veni aici. Fii atentă. Tu dispari prima. Prin față, prin cârciumă...

– Și tu?

Kathleen stătea locului ca împietrită.

– Eu o să o iau pe ieșirea din spate. Ne întâlnim apoi la chei; te găsesc eu cumva.

Michael își aruncă bocceaua pe umăr, însă păru să-i vină o idee. Scoase un portofel din buzunar și i-l dădu lui Kathleen.

– Uite, ia asta! Hai, repede, ce mai aștepți?

Michael o împinse în coridor.

– Dar... Dar...

– Niciun „dar", du-te, Kathie, ne vedem mai târziu!

Michael îi puse băiatului o monedă în palmă.

– Poftim, Harry. Du-o pe doamnă în siguranță!

Se auzeau voci din cârciumă. Voci sonore, obișnuite cu ordinele. Michael alergă prin coridor, iar micul Harry, un băiețaș roșcovan, viclean, cu chipul blajin și rotofei ca al unui heruvim, o trase pe Kathleen în direcția opusă. Apucă doar să își arunce șalul peste păr, înainte de a se trezi față în față cu doi oameni ai miliției, în uniforme roșii. Bărbații o împinseră la o parte și începură să deschidă pe rând ușile din spate. Kathleen îl urmă buimacă pe Harry în cârciumă, unde fu cuprinsă de un nou val de greață, de această dată nu doar din cauza putorii, ci și a fricii. Doi soldați îi țineau în șah pe puținii beți adunați acolo la acea oră devreme.

– Actele! Nimeni nu pleacă de aici până nu știm cine e și de unde vine! urlă unul dintre ei.

Câțiva bărbați își scoaseră documentele, în vreme ce alții ofereau informațiile cerute verbal. Kathleen păli de disperare. Nu se putea legitima. Ar fi arestat-o imediat, aflând de unde vine, și ar fi închis-o ca pe complicea lui Michael.

Din curtea din spatele cârciumii se auzeau strigăte, însă Michael fugise. Kathleen tremura. Simți atunci mânuța lui Harry prinzând-o pe a ei.

– Ei, hai, mămică, aici nu-l găsim! zise micuțul cu o voce suavă. Aici e numai poliție! Uite mămică, ce uniforme frumoase au!

Micuțul îi privea pe bărbați cu o admirație nevinovată, pișcând-o de mână pe Kathleen în același timp.

– Plângi! șuieră el.

Kathleen sughiță. Îi venea cu mult mai ușor decât zâmbetul forțat de mai devreme. Harry o trase în direcția ieșirii.

– Bunii mei domni, lăsați-ne să trecem! i se adresă el cu profund respect soldatului înarmat cu puști care păzea ușa. Nu ne-am găsit tăticul nici aici. Trebuie să căutăm mai departe, altfel ne bea toți banii pe care ni i-a dat bunicul!

Băiatul trase energic de rochia lui Kathleen. Fata trebuia să intre în joc! Nu se putea lăsa doar în seama copilului să iasă de acolo.

Kathleen suspină.

– Voia să-i dea pe cai, se jelui ea. Puteți să vă imaginați una ca asta, domnilor? Și, când colo, erau pentru datoriile noastre... Și arenda, domnii mei! Dacă nu-l găsim curând pe Paddy, ne aruncă stăpânul în stradă...

Harry plângea acum și el. Urletele sale puteau înmuia și pietrele. Soldatul le făcu loc. Îl enerva plânsul, iar femeia nu prezenta niciun fel de interes. Se părea, așadar, că Billy nu o amintise pe Kathleen atunci când îl trădase pe Michael. Era totuși bine și așa.

– Cară-te odată, femeie, bombăni soldatul. Și sper, spre binele tău, să-l găsești pe individ. Așa sunt ăștia ai voștri, toți Paddy și Kevinii, beau și pariază, sunt toți niște pierde-vară!

Kathleen nu ascultă mai departe. Abia dacă reuși să-i mulțumească, apoi Harry o trase afară din cârciumă, rostind de nenumărate ori:

– Să vă dea Dumnezeu sănătate, domnilor!

Afară, urletele îi amuțiră pe dată.

– Și unde vrei să mergi acu'? o întrebă el pe Kathleen.

Michael fugise pe coridor. Ușa din spate era ușor de găsit – la urma urmei, Barney alerga pentru a treia oară pe aici cu sticlele în brațe afară și fără ele înăuntru. În realitate, ușa nu se deschisese spre libertate, ci doar spre o curte interioară cu ziduri înalte. Michael se avântă în amurg, grăbindu-se spre libertate. Trebuia să mai existe o altă ușă sau vreo poartă. Curtea era însă plină de gunoaie, cu sticle goale și cu butoaie, cu mese vechi și cu scaune. Barney părea să arunce aici tot ce nu îi mai folosea, dar din cine știe ce motive nu voia să le arunce de tot. În semiîntuneric, abia dacă puteai recunoaște ceva. Totuși, acolo, acolo era ieșirea!

Michael alergă spre o poartă solidă, din lemn, și se aruncă asupra ei – descoperi că era încuiată. Disperat, începu să caute clanța; poate că era în ea vreo cheie...

– Barney!

Degeaba. Barney probabil că se întorsese în cârciumă și se prefăcea nevinovat sau poate că dispăruse tocmai prin această poartă, știind bine că îl arunca pe Michael în groapa cu lei când încuiase în urma lui ușa.

În spate, în casă, uniformele roșii percheziționau camerele. Era doar o chestiune de timp până când aveau să apară și în curte. Michael trebuia să se hotărască. Să se ascundă sau să încerce să sară peste zid? Prima variantă era lipsită de sens; bărbații urmau să percheziționeze cârciuma, chiar și curtea. Unde altundeva să ascunzi whisky-ul furat? Peste ziduri, drumul putea duce spre libertate. Dacă se cățăra pe unul dintre butoaie sau, mai bine, să fi urcat un butoi pe una dintre mese...

Michael lucra în cea mai mare grabă. Din păcate, prima masă se rupsese deja sub greutatea butoiului. Cea de-a doua ținu însă. Michael se cățără, dar era nevoie de o adevărată echilibristică să ajungă de pe masă pe butoi. Chiar atunci apărură și soldații. Michael se rugă să nu-l observe imediat în întuneric, dar bărbații aveau felinare.

– Aici e!

Michael se cățără pe butoi cu elanul disperatului și se aruncă în sus, pentru a putea trece peste zid. Atunci se auzi însă bubuitura împușcăturii. Michael simți praf de pușcă, dar nu abandonă încercările sale.

Cu toate acestea, era prea târziu. Unul dintre soldați ajunsese deja la el, doborând masa și butoiul de sub el cu o lovitură de picior. Michael încercă să se țină de o cornișă, dar piatra era alunecoasă din cauza lapoviței din ultima vreme. Degetele tânărului alunecară, iar el căzu la pământ.

– Michael Drury? întrebă soldatul și-l trase în sus.

Tânărul nu scoase niciun cuvânt.

– Nu știu, șopti Kathleen. La... la chei. Dacă Michael...

– Dacă n-o să-l prindă, făcu Harry pesimist. E mai bine să aflăm asta mai întâi. Înainte ca el să le spună că îl aștepți pe chei.

– Nu m-ar trăda niciodată! sări Kathleen.

Harry ridică din umeri, răstimp în care păru să se gândească.

– Ascultă, doamnă, urmează-mă, te duc la Daisy. Acolo, nu sari în ochi... Mă rog, așa, puțin, la felul în care arăți, dar o scoatem la capăt. Numai să nu-i arăți portofelul, altfel ți-l ia pe dată...

Micuțul o împinse energic pe ulița pietruită, dar Kathleen se împotrivi atunci când percepu zgomotul ce provenea din taverna lui Barney.

O împușcătură...!

– Michael... Michael, trebuie să ajung la el, se jelea Kathleen.

Harry o trăgea înapoi de rochie, cu o putere nebănuită.

– În niciun caz, abia ce te-am scos de acolo și vrei să te întorci? Ești complet nebună? Poate că mă vânează și pe mine dacă o să te recunoască!

– Dar eu...

Harry era cel puțin la fel de curios cum era Kathleen de disperată. Cel puțin nu o trăgea mai departe, ci doar o ținea locului după colț. Cei doi priveau spre cârciuma din care se auzeau acum strigăte și scandal. Apoi, se deschise ușa. Două haine roșii târau afară un om. Acesta se împotrivea. Michael era încătușat, dar în mod evident nu rănit.

– Am zis eu că îl prind, observă Harry, apoi o luă pe Kathleen de mână. Hai, acum nu-l mai poți ajuta. Nu o să-l spânzure imediat! Poți întreba mâine unde l-au dus, dar acum să plecăm de aici!

Kathleen nu mai putea gândi. Era împietrită de frică și de groază gândindu-se la soarta lui Michael. Ce aveau să-i facă? Vorbise Harry serios când se referise la spânzurătoare? Doar nu aveau să spânzure pe cineva doar pentru că furase trei saci de grâne!

Harry o trase într-un intrând al unei case, deasupra căruia era atârnată o tăbliță cu inscripția Daisy's. Nimic mai mult, dar nu aveai nevoie de multă fantezie pentru a-ți da seama ce se ascundea în spatele lui.

Groaza lui Kathleen devenea din ce în ce mai mare.

– Dar ăsta e... Doar nu pot să...

– Domnișoara Daisy nu îți face nimic, o liniști băiatul. Și fetele, cu atât mai puțin. În orice caz, nu îi fură pe săraci și mie îmi dau mereu bomboane. Așa că hai!

Kathleen păși în coridorul întunecat din spatele ușii de la intrare cu inima bătându-i cu putere, însă la acea oră lucrurile erau liniștite. Harry o conduse în sus pe o scară, care ducea la un al doilea coridor, îngust, din care se deschideau mai multe uși. În spatele ușilor se auzeau râsete și pălăvrăgeli. Harry bătu, apoi deschise ușa larg când nimeni nu reacționă.

– Domnișoara Daisy? Avem aici o fată de la țară. Este de-a distilatorilor de whisky, iubițica lui Michael Drury. Pe ăla l-au găbjit și acum nu știe încotro să o apuce.

Kathleen își ținea capul plecat, însă se uita totuși cu atenție și cu teamă pe sub șal. Privirea i se opri asupra unei încăperi pline de oglinzi, de zorzoane și de boarfe. Părea să fie un fel de garderobă. Patru sau cinci fete, cam dezbrăcate, erau și ele acolo, spre spaima lui Kathleen, și tocmai se transformau, cu ajutorul unor jartiere roșii ca focul și a unor rochițe cu voaluri, în păsări de noapte. O fată își strângea corsetul, o alta se machia, stând în fața unei oglinzi.

Așa, sau cam așa, își închipuia Kathleen drumul spre iad. Fetele nu păreau a fi însă făpturi diabolice, ci arătau cât se poate de obișnuit. Câteva dintre ele nici nu mai erau atât de tinere, cum îi păruseră la prima vedere. Mai ales femeia care se întorsese acum spre Harry trecuse cu siguranță de patruzeci de ani.

– Și noi să o ascundem acum? Ce-s eu? Hotel?

– Nu să mă ascundeți, șopti Kathleen. Nimeni... Nimeni nu mă caută. Și eu nici nu am vrut... Eu... Eu pot pleca imediat...

Se întoarse. Femeia râse.

– Ah, și unde vrei să pleci? Micuțo, singură pe stradă, în cartierul ăsta... Bărbații își iau cu plăcere pe gratis ceea ce aici trebuie să

plătească. Și îl știu pe Michael, e un băiat cinstit. Whisky-ul său era mereu de prima mână, mai ales ultimul...

Kathleen suspină. Deci și în acest local își livrase băutura distilată la negru. Oare cum or fi plătit femeile astea pentru el? Simțea cum crește în ea ceva asemănător furiei.

Domnișoarei Daisy – femeia mai în vârstă, care părea să fie matroana bordelului – îi venise o idee pornind de la cuvântul *whisky*. Scoase rapid o sticlă de sub mesele de machiaj, turnă într-un pahar și i-l întinse lui Kathleen.

– Uite, bea mai întâi! Pari să fi văzut o stafie.

– Atunci, eu cam trebuie să plec, zise Harry.

Domnișoara Daisy îi zâmbi și-i scoase dintr-un ascunziș o bomboană.

– Dar nu fără ceva pentru drum, micuțule! râse ea. Singurul bărbat pe care îl iubim toate de aici, îi zise ea apoi lui Kathleen. Fetele se ceartă deja de pe acum cine îl va avea în patul lui de virgin!

Kathleen roși din nou, dar Harry rânji către blajina matroană.

– Da' de unde, dom'șoară Daisy, îmi caut eu o fată de treabă, așa cum a făcut și Michael. Asta mi-a zis-o și el: Harry, a zis el, caută-ți o fată bună! Și apoi mi-a povestit de iubițica lui și de ochii ei frumoși, aidoma păsunilor, și despre părul ei blond...

Domnișoara Daisy râse și mai tare și îi dădu jos, jucăușă, șalul lui Kathleen de pe cap. Fata se împotrivi instinctiv, însă șalul îi căzu pe umeri, lăsându-i ochii și chipul la vedere.

Domnișoara Daisy fluieră printre dinți și chiar și câteva dintre fete scoaseră sunete admirative.

– Dumnezeule! zise matroana. Îmi vine aici o fată de la țară și te aștepți la un șoarece speriat, dar ea pare să fie o adevărată prințesă. Te-a hrănit bine Michael ăsta al tău...

Privirea cercetătoare a domnișoarei Daisy coborî mai departe peste întreg trupul lui Kathleen. Ea își trase șalul mai jos. Burta îi era, de fapt, încă destul de plată, însă gestul ei o făcu pe experimentata domnișoară Daisy să tragă concluziile potrivite.

– Oh, micuțo! Și eu care sperasem să te pot angaja, eventual, dar nu mi-ai fi multă vreme de folos. Michael e fericitul?

Kathleen explodă.

– Firește că Michael! Ce credeți? Eu... Noi... Noi aveam de gând să ne căsătorim, în America... Noi...

Dintr-odată, izbucni în lacrimi. Sughița în whisky-ul pe care Daisy i-l întinse și, în cele din urmă, luă, într-adevăr, o înghițitură. Era prima din viața ei și îi arse gâtlejul ca focul. Kathleen tuși.

– Ei, din asta nu o să se mai aleagă acum mare lucru, constată domnișoara Daisy. Pe băiatul ăsta nu o să-l mai vezi prea curând – cel puțin, nu în libertate. Îl poți vizita la închisoare, dacă îi dai paznicului câțiva bănuți. Dar până să-l elibereze... dacă o vor face, copilul va fi deja mare.

– Dacă o vor face? întrebă disperată Kathleen. Vreți să spuneți că îl spânzură? Dumnezeule, doar nu pot spânzura un om pentru că a luat trei saci de grâne!

– A mai și furat? suspină Daisy. Fetițo, fetițo... Nu, n-o să-l spânzure. Doar că-l deportează. Botany Bay, Van Diemen's Land... N-ai auzit niciodată de ele, micuțo?

Kathleen încerca să dea și afirmativ, și negativ din cap în același timp. Firește că auzise de colonii. De Australia, unde englezii trimiteau deținuții la muncă silnică. Dar asta... Asta nu i-o puteau face lui Michael!

– Dacă primești mai mult de șapte ani, ai ghinion, zise Daisy, iar ăștia îi dau cu ușurință, mai ales dacă a mai și furat. Păcat de băiat... Și de tine îmi pare rău. Poți totuși să rămâi dacă vrei. În ce lună ești? E încă devreme, nu? Poți să scapi de el.

Kathleen se holbă la ea. Să scape de copilul ei? Era normală femeia asta?

– Știu o femeie care face asta. Rareori crapă la ea vreuna... Dar bine, bine, văd că nu e cazul la tine. O să-ți mai pară ție rău, micuțo.

Kathleen începu din nou să plângă. Acum, celelalte fete se strânseră în jurul ei. Una dintre ele puse consolator mâna pe străină.

Kathleen se uită cu groază la chipul ei machiat în culori țipătoare, văzând însă sub toată pudra și machiajul ei trăsăturile unei femei care părea să fie mult mai mămoasă decât Daisy.

– Ei, mai întâi las-o pe micuța asta să se liniștească! domoli ea lucrurile. Nici măcar nu știe ce vrea…

– Michael! sughiță Kathleen. Îl vreau pe Michael… Copilul are nevoie de el… Nu pot să…

– Gata, gata…

Femeia o legănă liniștitor încoace și încolo.

– Ce zici dacă l-am căuta mâine pe Michael al tău?

Kathleen se uită la ea plină de speranță.

– Să-l căutăm? Adică, vreți să spuneți să-l vizităm? Unde? La…

– La închisoare, micuțo, poți să o spui liniștită. Mai întâi, trebuie să-l găsim, e posibil să-l fi închis aici, e posibil să-l fi dus înapoi în satul vostru. Sau la Dublin. Nu cred însă, cel puțin nu așa de repede. În orice caz, ne interesăm. Poate reușești chiar și să-l vezi. Acum, încetează să mai plângi, nu-i bine pentru viermișorul tău de acolo dinăuntru dacă mămica e tristă…

Femeia luă unul dintre șervețelele de machiaj de pe masă și îi șterse lui Kathleen lacrimile.

– Apropo, eu sunt Bridget, zise femeia. Nu trebuie să vorbești așa de politicos cu mine. Pe tine cum te cheamă?

– Kathleen, șopti fata. Mary Kathleen.

Niciodată nu avusese mai multă nevoie de protecția Maicii Domnului ca în acea clipă.

Capitolul 5

Kathleen dormi somnul epuizării în garderoba curvelor, pe un morman de rochițe, purtate cu voaluri, care puteau a transpirație și a parfum ieftin. Se înveli în șalul ei, lăsând deoparte, îngrozită, pătura ruptă pe care i-o adusese Bridget. Totuși, aceasta mirosea a curat.

Kathleen nu ar fi atins totuși nimic din toate cele ce-și găseau aici o utilizare păcătoasă. De câteva ori se trezise speriată, în ciuda oboselii, atunci când râdeau bărbații sau când chicoteau femeile. Vocile lor păreau cu atât mai slobode și mai bete, cu cât înainta noaptea mai mult.

Bridget însă nu părea chiar atât de obosită atunci când o trezise în următoarea dimineață pe Kathleen, ci, din contră, trează și veselă. Părea, în plus, mult mai de încredere decât în seara precedentă. Rochia roșie, bătătoare la ochi, o schimbase cu una albastră și purta o pălărie serioasă deasupra părului castaniu, cu bucle mari. Dacă ar fi renunțat și la pudra cu care încerca, de bună seamă, să ascundă urmele unor prea multe nopți albe, atunci ai fi putut să o iei drept o gospodină obișnuită.

– Hai, Mary Kathleen! zise ea zâmbind. Să vedem ce putem face pentru Michael...

Kathleen își trecu agitată mâna prin părul ei auriu. Trebuie că arăta oribil, exact ca rochia ei ruptă și acum, în plus, murdară și

mototolită. Cum de putuse dormi numai pe acel morman de rufe? Sigur că mirosea și ea a parfumul acela îngrozitor.

Rânjind, Bridget îi dădu lui Kathleen un pieptăn.

– Ia-l, micuțo, niciuna dintre noi nu are purici. Poate că ți se par șocante toate cele pe care le vezi aici, dar e un bordel foarte mic și cochet. Dumnezeu știe ce lucruri mult mai îngrozitoare poți găsi! Nici măcar Daisy nu e atât de severă cu noi cum se preface...

– Dar... Dar... unde sunt acum? se bâlbâi Kathleen. Toate fetele... și bărbații?

– Doamne ajută că au plecat clienții la casele lor! râse Bridget. Aici nu permitem nimănui să doarmă. Fetele sunt în camerele lor. Cele mai multe au avut parte de o noapte lungă. Nu și eu, pe mine nu mă mai vor. Cu toate astea, Daisy mă lasă să rămân aici. Unul sau doi indivizi pe noapte sunt aproape mereu prea beți pentru a vedea cât de bătrână sunt, iar eu cer și mai puțini bani. Altminteri, mai fac pe aici puțin curat și văd ca lucrurile să meargă cum trebuie. Gata, micuțo? Ar trebui să ajungem la închisoare înainte ca ei să-ți mute iubitul la Dublin.

Kathleen își aranjase cât de cât părul și se ascundea acum, din nou, în spatele șalului ei. Ceea ce se dovedi a fi înțelept atunci când păși pe stradă alături de noua ei prietenă, fiindcă se dovedi a fi o vreme extrem de rece.

– Iubitul tău o să înghețe acolo, în celula aia a lui, zise Bridget compătimitoare. Ai ceva bănuți?

Kathleen nu știa ce să răspundă. Pe de-o parte, Harry o avertizase să nu povestească nimic despre portofel, pe de altă parte, Bridget nu părea să fie o hoață.

– Întreb doar fiindcă paznicii pot fi cumpărați, zise Bridget, care remarcă foarte bine reținerea fetei. Închisoarea de aici, din Wicklow, poate fi iadul sau o cameră cumsecade, dar cine vrea să aibă parte de un foc și de ceva de mâncare, ăla trebuie să plătească. E ca la hotel. Și pentru o vizită trebuie să plătești. Dar e ieftin, bănuțul ăla ți-l fac eu cadou...

Kathleen resimți un val de afecțiune și de rușine. Această femeie, pe care nici nu o cunoștea, voia să îi dea ei banii atât de greu munciți. Și, drept mulțumire, ea o privea de sus și nu avea încredere în ea!

– Nu-i nevoie, am bani! rosti Kathleen repede. Dar... Dar mulțumesc frumos. Și tu... Tu... Nu cred că vei ajunge în iad! zise ea dintr-odată.

Bridget râse cu poftă.

– Fetițo, acolo am fost dintotdeauna! Am intrat și am ieșit mereu! zise ea. De mai multe ori de câte îți poți imagina. Dumnezeu sau diavolul știe dacă vrea să mai pluseze după moarte, dar atunci trebuie să se străduiască mult!

Kathleen încercă să zâmbească, dar era disperată. Bridget părea să fie o femeie onorabilă, dar îl hulea pe Dumnezeu și-l provoca pe diavol!

Bridget o conduse pe Kathleen în orășelul portuar, trecând și prin niște cartiere ceva mai puțin sărace. Wicklow Gaol, faimoasa închisoare, se găsea la capătul sudic, alături de clădirea tribunalului.

Când sosiră, Kathleen era obosită și înghețată.

– Ia te uită! Noua noastră închisoare, nici măcar zece ani nu are. Vechea clădire aproape că se prăbușise; în cele din urmă, au dărâmat-o. E foarte modern acum aici... Nu te mai bat așa de mult, ci-i trimit pe oameni la muncă silnică. Asta ar fi mai blând, zic ei. Doar carcera e la fel de înfiorătoare precum cea veche...

Kathleen nu înțelegea exact despre ce anume vorbea Bridget, însă fațada lipsită de ornamente a clădirii împrejmuite de ziduri înalte îi provoca frică.

Bridget nu observă nimic din toate astea. O conduse țintă la ghereta de pază și ceru insistent să fie lăsate înăuntru. Portarul părea să o știe.

– Ei, Bridie? Ți-au închis iar vreun curtezan al unei păpuși de-a ta? Sau poate pe propriul iubițel? o tachină el.

– Nuuu, Warden! rânji Bridget. Vreau doar să râd de hainele roșii. Dacă e vorba de spânzurătoare, atunci măcar să aibă ceva în buzunar!

Bărbatul râse binevoitor. Kathleen o urmă pe Bridget prin culoarul trist ce ducea în clădirea principală, acolo unde curva bătrână vorbise cu paznicul. Glumeau, însă el deveni serios când ea aminti numele lui Michael.

– Escrocul ăla din ținutul Wicklow? Cel care distilează la negru?

– Michael nu face așa ceva! intră Kathleen în discuție.

Bridget o făcu să tacă printr-o mișcare rapidă a mâinii, după care se încruntă la gardian.

– Fata nu e în toate mințile, observă ea scurt.

Bărbatul nu o mai luă în seamă pe însoțitoarea lui Bridget, ci continuă imediat.

– Individul e un tip dur, Bridie! L-au bătut la sânge, ieri-seară. Miliția era furioasă, fiindcă s-a opus arestării. Le-a făcut, se pare, treaba grea, au fost nevoiți să-l târască tot drumul până aici, el nu a făcut de la sine niciun pas. Și știe să tacă! Până acum, n-a suflat o vorbă, cu toată bătaia. Firește că au vrut să afle unde e distileria. Au găsit whisky în diferite cârciumi – chiar dacă nu atât de mult pe cât a reușit el să vândă. Totuși, mult mai importantă ar fi distileria…

– Michael nici măcar nu știe, își luă Kathleen încă o dată avânt.

Bărbatul deveni dintr-odată atent.

– Ești și tu băgată în asta, nu? întrebă el bănuitor. Ai ajutat și tu la distilat?

– Ah, pe dracu', micuța asta nu știe nimic! zise Bridget hotărâtă. Vine direct din satul ei de pe Vartry River, acolo i-a făcut individul ăsta curte după toate regulile artei. Acum, e picată din cer. E o fată cumsecade, domnule. Ar trebui să o lăsați pe gratis la iubitul ei, cu siguranță că are o influență bună asupra lui.

– Încerci toate trucurile posibile, Bridie! râse paznicul. Însă, ca să fiu sincer, pe mine nici că mă interesează dacă individul vorbește sau nu. Oricum, are deja în buzunar biletul spre Van Diemen's Land,

sau unde se mai trimit acum puşcăriaşii; Botany Bay e închisă, din câte am înţeles. Dacă micuţa asta se roagă cu el sau dacă mai schimbă câteva săruturi, costă un penny.

Kathleen scoase din buzunar câteva monede – le luase înainte din portofelul umplut până la refuz, care trebuia să rămână ascuns pe sub hainele ei. Inspiră adânc.

– Domnişoara Bridget spune că aţi putea face şi în rest câte ceva pentru Michael? întrebă ea încet. O celulă mai bună, mâncare mai bună?

Paznicul ridică din umeri.

– Mai întâi trebuie să iasă din carceră, domniţă. Cât timp se distrează ei cu el pe acolo, nu pot face mare lucru. Şi dacă e în continuare la fel de tăcut, aşa o să o ţină până la judecată. Însă apoi va mai rămâne aici câteva luni – vasele nu pleacă înainte de martie, iarna e marea prea aspră. Acea perioadă i-o pot îndulci…

– Acum, aduceţi-l aici, hotărî Bridget, sau trebuie să meargă fata în carceră?

Paznicul clătină din cap, ridicând în acelaşi timp din umeri.

– Nu se poate altfel. Individul e în lanţuri. Dar acum e numai bine, miliţia e la dejun – şi pe ăla îl stropesc cu plăcere cu nişte whisky. Aşa că vino cu mine, micuţo!

Tremurând, Kathleen îl urmă pe bărbat, trecând prin coridoare vântoase şi peste scări, până jos, în beciuri. Fiecare pas provoca un ecou înfiorător. Fata nu scotea niciun cuvânt, iar paznicul tăcea de asemenea. Părea să fie bucuros că nu întâlniră mai pe nimeni. O singură dată trecu un alt paznic pe lângă ei, ducând un grup de puşcăriaşi care arătau îngrozitor. Oamenii nu îndrăzniseră să se uite în sus; doar câteva priviri furişe ajunseseră asupra lui Kathleen, care se ascunsese cât mai bine posibil în şalul ei.

– Aşa… Aici.

Coridorul din faţa carcerelor era luminat doar foarte slab cu nişte lămpi cu seu. În celule domnea un întuneric aproape deplin. Deţinuţilor nu li se dădea decât o lumânare, pentru a le lumina

încăperea. Kathleen clipi în semiîntuneric atunci când fu lăsată să intre.

– Stai puțin, bombăni omul, aducând în celulă o lampă de pe culoar. Uite aici, fiindcă ești tu. Să-ți vezi măcar iubitul. Costă doar o jumătate de penny în plus!

– Dar atunci trebuie să și lăsați înăuntru lampa!

Kathleen nu știa ce se petrece cu ea. Nu ar fi crezut niciodată că avea tupeul să spună așa ceva. Dar Michael... încă de la prima vedere asupra făpturii sale aruncate pe un morman de paie, fata se înfioră. Trebuia să lupte pentru el. Nu avea pe nimeni altcineva în afară de ea.

– Fiindcă ești tu? întrebă bănuitor vocea lui joasă, după ce paznicul ieșise. Ce ai făcut să te lase aici, înăuntru, Kathie?

Kathleen se ghemuise deja pe paie alături de el. Abia așteptase să-l strângă pe Michael în brațe și să-l sărute, însă acum îl fulgeră din priviri, furioasă.

– Ce-ți imaginezi, Michael Drury? Că mă comport ca o femeie ușoară, doar fiindcă sunt acum iubita unui escroc?

– Kathleen... Michael se ridică. Iartă-mă, Kathleen... A fost... A fost o noapte lungă.

Încercă să se sprijine de perete, dar ea observă că i se lipea cămașa de spate și că sângele trecuse prin stofă. Apoi, remarcă și lanțurile de la mâinile și de la picioarele lui Michael.

– Te-au... Te-au biciuit? întrebă ea.

Michael clătină din cap.

– Lasă asta acum, Kathleen, să nu mai vorbim despre asta... Îți pot spune doar că-mi pare rău. A fost... Dumnezeule, ultimul lucru pe care l-am dorit a fost să-ți stric reputația! Am vrut să mă căsătoresc cu tine, Kathleen. Să începem o viață nouă, să cresc copilul nostru împreună cu tine. Și nu-mi mai spune *escroc*, Kathie! Nu am făcut niciun rău nimănui, nu m-am bătut niciodată, n-am înșelat – toată lumea de aici îți va spune că sunt un om onest...

Kathleen zâmbi ușor.

– Dacă nu furi grâne sau dacă nu vinzi whisky distilat la negru...

– Nu e oare dreptul nostru de irlandezi să ne distilăm propriul whisky, în propria țară? Să nu mâncăm noi grânele – sau să bem ceea ce putem distila din ele! –, grânele pe care noi înșine le-am semănat și pe care tot noi le-am recoltat? Dacă Irlanda ar fi a irlandezilor, nu ar mai exista foamete! Nu, Kathleen, nu-mi este rușine! Și nici ție nu ar trebui să-ți fie rușine cu mine!

Michael îi luă capul în mâini și o privi adânc în ochi. Lui Kathleen aproape că i se făcu frică. Nu mai vorbise niciodată cu ea atât de serios.

– Mă vor trimite departe de aici, Kathleen, zise Michael. Nu mă pot căsători cu tine și nu te pot face o femeie respectabilă. Chiar dacă tu ești pentru mine, Mary Kathleen, mai mult decât respectabilă, ești sfântă! Vei crește copilul nostru cu demnitate!

O sărută pe frunte, ca și cum ar fi vrut să pecetluiască pactul. Ea încuviință în tăcere.

– Ce-i cu banii, Kathleen? Îi ai? întrebă apoi Michel.

– Da, răspunse ea încet. Ce să mă fac acum? adăugă ea.

Michael o trase la el și o strânse în brațe. Tandrețurile lui erau blânde și consolatoare, dar nu dădeau niciun răspuns.

Un penny pentru gardian însemna o oră, iar Kathleen și Michael își luară în acest scurt răstimp adio pe vecie. Nu vorbiră mult, dar se atinseră reciproc. Michael puse mâna pe trupul iubitei sale, ca și cum ar fi putut deja să-i simtă copilul.

– Vrei să-l numești Kevin? întrebă el. După tatăl meu?

Kathleen se întrebă dacă voia cu adevărat ca fiul ei să poarte numele unui distilator de whisky, însă apoi își spuse că era un nume frumos, un nume sfânt. Se gândi la toate poveștile despre Sfântul Kevin pe care i le povestise vreodată părintele O'Brien. La faptul că fusese puternic și frumos, dar și atât de blând și de inteligent, încât avea la picioare atât monștri marini, cât și miei, iar păsările cloceau pui în palmele sale.

Așa că încuviință și se lăsă pentru ultima dată în voia săruturilor lui Michael. Trebuia să fie suficient pentru o viață întreagă. Kathleen încercă să nu plângă atunci când îl părăsi, în cele din urmă.

– Aș dori să rămân cu un zâmbet în amintire! șopti Michael.

Kathleen zâmbi printre lacrimi, însă apoi își aminti ceva. Cu o mișcare rapidă, își roti o șuviță de păr în jurul mâinii și o smulse – așa cum văzuse deseori că făceau bărbații atunci când scurtau coama cailor.

– Poftim, zise ea. Nu știu dacă o poți păstra, dar dacă…

Michael duse părul la buze.

– Voi lupta pentru asta! zise el simplu și încercă apoi să-și smulgă la rândul său o șuviță. Părul nu era nici pe departe suficient de lung, așa că strânse din dinți și își smulse pur și simplu un smoc de păr.

– Michael! exclamă Kathleen speriată.

Nu voia să sufere și mai mult.

– Pentru iubita mea. Nu mă uita niciodată!

Gardianul tuși atunci când Kathleen îl mai sărută încă o dată pe Michael – decent, pe frunte; bărbatul nu avea voie să devină martorul tandrețurilor lor.

Michael o ținu de mână până când ea și-o retrase, în cele din urmă.

– Te voi iubi mereu! promise ea cu o voce fermă.

– Mă voi întoarce! strigă el în urma ei, când ea păși deja pe coridor. Indiferent unde mă vor trimite, voi veni înapoi!

Kathleen nu se mai întoarse. Știa că ar fi plâns și nu voia să o facă.

„Vei crește copilul nostru cu demnitate, am încredere în tine", îi spusese Michael. Ea îi promisese ceva și urma să se țină de cuvânt.

– Și acum? întrebă Bridget.

Plecaseră din Wicklow Gaol și Bridget o târâse pe fată în primul restaurant deschis la acea oră.

Kathleen era îngrijorător de palidă, iar Bridget era de părere că avea nevoie de un ceai fierbinte – ideal, cu un strop de whisky.

Acum, sorbea nehotărâtă din băutura fierbinte.

– Ce pot oare să fac? întrebă ea lipsită de curaj. Știu doar... Știu doar că nu voi scăpa de copil. Asta... Cum oare de s-a putut gândi Daisy la așa ceva? Bridget, eu... Eu nu cred că mai vreau să mă întorc la Daisy...

Bridget ridică din umeri.

– Daisy nu e rea. Și nu a vrut să-ți facă rău, crede-mă. Știe doar foarte bine în ce vrei să te bagi dacă aduci pe lume un bastard. Fiindcă așa îți vor numi copilul, micuțo, indiferent de câtă dragoste a fost vorba atunci când l-ai conceput. Și asta nu-i frumos pentru copil, Kathleen. Eu însămi sunt un copil din flori! M-am gândit deseori că ar fi fost o binecuvântare dacă mama m-ar fi ucis în pântec. Dar cum vrei tu, nimeni nu te obligă să o faci, cu atât mai mult Daisy. Dar dacă să te întorci acolo...

Kathleen o privea pe Bridget cu ochi mari. Aceasta continuă să vorbească nestingherită.

– Uite, micuțo, în principiu ai trei posibilități. Una ar fi să rămâi aici. La Daisy, doar ți-a făcut oferta. Ești frumoasă foc, fetițo, ar face o avere cu tine și asta ar funcționa bine o vreme. Ți-ai putea da copilul cuiva în grijă și să plătești pentru asta...

– Dar atunci nici nu-l văd! protestă Kathleen. Atunci, îl cresc alți oameni în locul meu!

Bridget ridică din umeri.

– În bordel nu-l poți educa să devină un bun creștin.

– Și celelalte posibilități? întrebă descurajată Kathleen.

– Ei bine, o alta este să te întorci în satul tău. Și cel mai inteligent ar fi să-ți găsești acolo pe cineva care să-ți ia produsul la mâna a doua...

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Kathleen.

– Un bărbat care să se însoare cu tine, în ciuda copilului. Ești atât de frumoasă, încât trebuie să existe mulți bărbați care să te

dorească. În cazul ăsta, trebuie să ia copilul ca pe un bonus. Cu atât mai mult, cu cât nici nu vii fără zestre, sau…

Bridget o privi pe Kathleen pătrunzător. Trebuie că bănuia ceva despre banii lui Michael.

Kathleen încuviință.

– Da, asta da, recunoscu ea. Dar eu îl iubesc pe Michael… Nu pot să… Cu altul, să…

– Nici nu-ți vine să crezi, micuțo, de câte lucruri e în stare un om! o întrerupse Bridget cu amărăciune. Dar bine, poți să rămâi și necăsătorită. Părinții tăi îți vor face probabil viața un iad, dar, dacă ai noroc, nu te aruncă imediat afară din casă. Dacă totuși o fac, mai rămâne o altă posibilitate.

– Care?

Kathleen se agăța de orice fir de iarbă.

– Ia banii și cumpără-ți biletul pe vapor! zise Bridget. Du-te în America, așa cum ați plănuit. Dar îți spun de pe acum, nimeni nu știe ce o să ți se întâmple acolo. Nici eu și nici nimeni altcineva, indiferent ce spun oamenii. Poate că este într-adevăr țara mult lăudată, în care curge de pretutindeni lapte și miere, dar poate să fie și mai mizerabil și mai murdar ca aici. Mai ales pentru fete. Nu am auzit niciodată de vreo țară în care o fată să fie liberă. Dacă vrei să încerci, până când pleacă următorul vas, te mai ținem noi cumva.

Kathleen se gândea și inima îi bătea puternic. Era speriată – de vapoarele-sicriu, de țara necunoscută… Și în America, bănuia ea, era socotită o rușine să crești un copil de una singură, fără un bărbat.

– Ai putea spune că ești văduvă.

Bridget părea că îi citește gândurile.

Lui Kathleen îi trecu o idee prin minte. Poate că mai era o ieșire – pentru ea și pentru noua ei prietenă.

– Ai veni cu mine, Bridget? întrebă ea încet. Eu am… Noi aveam bani pentru două bilete. Aș plăti și pentru tine. Și nu aș fi… Nu aș fi atât de singură.

Bridget se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

– Nu, fetițo, zise ea încet. Nu am acest curaj. Nu mai cred în Lumea Nouă, micuțo, nici în Rai și nici în iertarea păcatelor, dar nici în rușine. Ce vină are copilul că tatăl lui a furat? Și asta, încă din cele mai nobile motive. Dar asta nu te salvează pe tine, iar eu nu am puterea necesară pentru un nou iad. Cine știe ce ne așteaptă acolo, la celălalt capăt al lumii?

Bridget suspină.

– Ce am aici, asta o știu. Nu e paradisul, dar e mai bine decât altceva. Nu îndrăznesc să pun asta în joc. Dar nu asculta de mine, Kathleen! Poate că sunt prea bătrână. Dacă aș avea din nou șaisprezece ani, poate că aș face-o. Dar nu acum, micuțo. Îmi pare rău.

Femeia mai în vârstă își puse consolator mâna pe brațul lui Kathleen. Fata suspină. Știa că nu avea curajul să o facă de una singură. America nu fusese niciodată visul ei, fusese visul lui Michael. Ar fi mers cu el. Fără el, era lipsită de orice speranțe.

Așadar, Kathleen alese cel de-al doilea drum. După ce-și luă rămas-bun de la Bridget și îi mai mulțumi de mii de ori, o porni pe lungul și pietrosul drum spre casă, în satul ei. De această dată nu se opri lângă ea nicio căruță și îi convenea așa. Nu se grăbea să ajungă niciunde. Oricum avea să fie bârfită, unde anume fusese și ce anume făcuse.

Când ajunse la jumătatea drumului, îi veni în întâmpinare o căruță a uniformelor roșii. Îl recunoscu pe Billy Rafferty, în lanțuri, în interiorul căruței cu bare din fier la geamuri. De bună seamă că și cel de-al doilea hoț era dus la Wicklow. Billy zăcea pe paie și se uita în gol. Kathleen își trase șalul peste chip. Billy Rafferty nu o privi câtuși de puțin.

Întoarcerea ei în sat provocă mai puțină vâlvă decât se așteptase. Într-adevăr, atenția sătenilor se concentră mai degrabă asupra lui Grainne Rafferty și a familiei ei decât asupra lui Kathleen. Pe

bătrâna bucătăreasă o lovise legea din plin, iar Trevallion, singurul care putea face contestație, nu avusese pic de milă.

Miliția descinsese după-amiază în casa familiei Rafferty și îi izgonise pe Grainne și pe copiii ei. Bucătăreasa plângea și cerșea, însă zbirii Coroanei erau surzi și muți. După ce familia ajunsese în stradă, împreună cu puținele bunuri pe care le salvaseră la repezeală, bărbații dărâmaseră pereții căsuței și dăduseră foc ruinei.

Bridie și copiii ei rămăseseră locului, plângând. Nu aveau nici măcar posibilitatea de a se adăposti temporar la vreun alt sătean. Până seara, erau nevoiți să părăsească pământul lui Wetherby.

– De vină pentru toate astea e numai Drury ăla, scâncea Grainne, arătând spre zidurile fumegânde care fuseseră cândva coliba familiei Drury.

Însă Fiona Drury și copiii ei nu-i provocaseră lui Trevallion bucuria de a aștepta să fie scoși cu forța din casă. Imediat în noaptea arestării lui Billy, ei fugiseră în munți.

– Făceau mereu pe marii creștini, dar până la urmă au fost din același aluat ca și strămoșii lor! ocăra Grainne.

Fiona plecase și ea, la rândul ei, plângând. Mama lui Michael nu-și dorise niciodată să trăiască în munți. Totuși, de bine, de rău, avea un loc de refugiu, în vreme ce pentru Grainne nu exista nicio speranță.

– Poate că găsești o slujbă pe undeva, prin oraș, o consolă mama lui Kathleen. Fetele sunt și ele acuși îndeajuns de mari să se angajeze...

Unele după altele, timide, femeile satului se apropiau de expulzată și îi dădeau mici cadouri. Cu inima grea, doamna O'Donnell îi dădu ultimul săculeț de grâu pe care îl mai avea din proviziile adunate din cadourile lui Trevallion.

Grainne dădu curajoasă din cap. Apoi plecară, ea și copiii în față, spre necunoscut.

Kathleen suportă reproşurile mamei şi palmele tatălui fără să se plângă. Nu povesti unde anume fusese; părinţii îşi puteau imagina totul şi singuri.

– Între timp, Trevallion ştie şi el de cele ce s-au petrecut aici! se enervă mama. Ar fi fost o partidă aşa de bună, Kathleen! Dar nu, tu a trebuit să te dai cu un escroc, cu un hoţ şi cu unul care vindea whisky la negru! O să dureze ceva vreme, Kathleen, până când se va da totul uitării! Să sperăm măcar că eşti încă virgină...

Şi acest lucru îl lăsă Kathleen să treacă fără niciun comentariu. Mama ei avea să observe suficient de curând că lucrurile nu se petrecuseră pe atât de discret pe cât sperase ea.

Capitolul 6

Zilele petrecute în carceră fuseseră iadul pe pământ, iar lucrurile nu se îmbunătățiseră odată cu faptul că, la două zile după arestarea lui Michael, îl închiseseră și pe Billy Rafferty în celula alăturată. Din contră, Michael auzea acum zbieretele și plânsul lui Billy din timpul interogatoriilor. Acuzatorii încercau mereu să scoată prin bătaie câteva informații de la delincvenți, însă Michael era de neclintit și Billy spusese demult deja tot ce știa.

Michael abia dacă mai suporta să audă loviturile de bici care cădeau oricum pe spatele prietenului său; îl dureau aproape mai tare decât loviturile pe care le încasa el însuși. Îi iertase de multă vreme trădarea lui Billy. Acesta nu știa nici cum să se comporte cu banii, nici nu era capabil să continue afacerea cu whisky. Fusese o greșeală să îl facă părtaș la furt.

Michael ar fi trebuit să își ia mai degrabă un ajutor de prin munți sau să lucreze cu unul dintre frații lui mai tineri. Jonny și Brian știau să tacă. Totuși, în cele din urmă nu avusese curajul să îi facă pe copii părtași la furt. În cazul lui Billy nu fusese nevoie să stea mult pe gânduri. El participase cu încântare, iar ăsta era rezultatul.

În ce-l privea pe Michael, el ajunsese să fie considerat în închisoare drept iremediabil de încăpățânat. Îi tăiară chiar și sărăcăcioasele porții de terci, din care trăiau deținuții din Wicklow Gaol. Crăciunul anului 1846 îl petrecu cu pâine mucegăită și apă în carcera în care domnea bezna, cu gândul la Kathleen și auzind

plânsul lui Billy de alături. Se agăță disperat de frumoasele imagini ale trecutului. Invocă trupul alb al lui Kathleen în iarbă și pe câmpuri, își aduse aminte de fiecare sărut, de fiecare tandrețe și se gândi la pruncul din pântecul ei. Nu avea voie să se sfârșească astfel! Michael era decis să se întoarcă la Kathleen, chiar dacă avea să fie trimis la capătul lumii.

Spre finalul anului, sârgul uniformelor roșii în a scoate alte mărturii de la Michael și de la Billy se mai domoli. În schimb, își făcu apariția un bărbat la patru ace, al cărui costum avusese însă și zile mai bune, și se prezentă drept avocatul lor. Michael auzi cum Billy îi mai povesti printre lacrimi, încă o dată, întreaga poveste. El însuși rămase și de această dată mut. Nu credea că acel avocat îndoielnic ar putea face mare lucru pentru el. În cazul furtului, era foarte limpede exilul. Urmau să fie condamnați, iar perioada pedepsei era mai mult sau mai puțin importantă. Cine ajungea odată în Australia nu se mai întorcea de acolo.

Până acum, își zise Michael cu încăpățânare. El avea să reușească. Nu exista nicio închisoare din care să nu poți evada. În jurul unei țări întregi nu se putea construi un zid, iar dacă această Australie era o insulă, atunci avea să înoate!

Michael își dorea ca, măcar, să îi poată scrie lui Kathleen. Ca majoritatea copiilor din sat, el avea această capacitate, cel puțin în ce privea compunerile; părintele O'Brien obișnuia să le predea acest lucru băieților și fetelor. Dar atât timp cât era în carceră, nu se putea face nimic. Chiar dacă Michael ar mai fi avut vreun penny pentru a mitui gardienii, ar fi trebuit ca mai întâi să ceară o lampă. În temniță nu-și putea vedea nici măcar mâinile. Și, oricât de mult ar fi iubit-o pe Kathleen, nu știa dacă nu ar fi preferat peniței și hârtiei un vraf de lemne, cu care ar fi putut încălzi celulele reci ca gheața.

Avocatul le destăinui deținuților termenul judecății lor. Urmau să fie condamnați la începutul lui ianuarie, chiar alături, în tribunal. În

cazul lui Billy, vestea îi provocă noi șuvoaie de lacrimi, dar Michael se bucură. Dacă erau condamnați, nu mai exista niciun alt motiv să fie torturați. Nu aveau să mai fie bătuți și, în plus, urmau să fie mutați în celulele de deasupra carcerei, unde era cu siguranță mai cald și mâncarea era mai bună. Michael prinse din nou speranțe – și trecu cu stoicism de judecată, fără să scoată un cuvânt.

– Vă puteți reduce durata pedepsei dacă arătați că regretați! observă judecătorul, un bărbat mic și subțire, cu o uriașă perucă albă, care îi amintea lui Michael de Trevallion.

Billy aproape căzu în genunchi la auzul acestor cuvinte și în sala de judecată se auziră plânsete și jelanii. Grainne Rafferty și doi dintre fiii ei mai mici erau prezenți, dar Michael abia dacă o recunoscu la prima vedere pe bucătăreasa rotofeie. Grainne părea îmbătrânită și slăbită, hainele ei erau murdare și rupte. De bună seamă că fusese exilată din sat și trăia de acum, cum putea, pe străzi. Michael se întrebă cum de putea face acolo o femeie bani, fără să se vândă. Se gândi cu vinovăție la fiicele lui Grainne, care nu o însoțiseră. Oare stăteau la vreun colț, pe chei, oferindu-și trupurile marinarilor?

Nici părinții lui Michael nu-și făcură apariția, dar, când își lăsă privirile să alunece peste oamenii din sală pentru a treia oară – fiindcă unii dintre deținuți urmau să fie condamnați rapid, unii după alții, și era multă lume –, îi descoperi în ultimul rând pe Brian și pe Jonny. Acesta îi rânji și imită o cucuvea. Michael zâmbi când oamenii se speriară din această cauză. Nu, era mai bine să-i știe pe cei doi acolo și nu, foarte posibil, în lanțuri, alături de el!

Când judecătorul îi văzu expresia feței, se enervă. Îl învinovăți furios de desconsiderare în fața legii, dar Michael nu luă în seamă insultele lui, la fel cum nu luase în seamă nici sfaturile lui părintești. Opresorii englezi îl puteau maltrata, condamna și trimite în exil, dar nu-l puteau obliga să fie serios.

În cele din urmă se ajunse la anunțarea sentinței. Cei șapte ani de exil ai lui Billy nu reprezentară nicio surpriză. Era perioada obișnuită de pedeapsă în cazul furtului, însă cei zece ani ai lui

Michael fură resimțiți, cel puțin de irlandezii din public, ca fiind prea duri, dar aprodul îi amenință cu bătaia atunci când supărarea ieși la iveală.

Michael își acceptă sentința în tăcere. Se agită doar atunci când deținuții fură scoși afară și Jonny își croi drum până la el.

– Jonny! Ce-i cu mama? Sunt toți bine?

Băiatul încuviință.

– Da, Michael. Îți dorește cele bune, dar drumul a fost prea lung. Și nu îți ia nimic în nume de rău. Rânji. Din contră, aș spune că ea și Poppy sunt trup și suflet împreună. M-ar mira să nu avem peste un an încă un frățior sau o surioară...

– Jonny!

Michael râdea acum cu adevărat, chiar dacă amar.

– Și... și Kathleen? întrebă el încet.

Deși băieții nu mai trăiau în sat, era convins că Jonny mai avea legături cu vechii lui prieteni.

Băiatul ridică din umeri.

– Nu știu. N-am mai văzut-o. Și abia dacă i-am mai văzut pe ceilalți din sat. Se pare că familia O'Donnell n-a fost alungată pe străzi. Se aud însă tot felul de zvonuri, firește. E adevărat ce spune Pat Minoghue? E unul mic pe drum?

Michael își mușcă buzele. Așadar, secretul lui Kathleen ieșise la iveală; între timp, trebuie să fi fost în luna a cincea. Nu se putea ține secret la nesfârșit faptul că era gravidă. Și, firește, părinții ei erau furioși și o pedepseau, dar, cel puțin, nu o alungaseră.

Michael nu știa dacă să fie ușurat sau dezamăgit din această cauză. Firește că totul ar fi mult mai simplu dacă Kathleen l-ar fi așteptat în sat. Dacă însă ar fi fost dată afară, poate că ar fi prins curaj să-și încerce totuși singură norocul în Lumea Nouă. Foarte posibil să fie mai aproape Australia de America! Poate că ar fi putut să fugă direct acolo!

– Spune-i că mă gândesc la ea! îi strigă el fratelui său, în timp ce gardienii îl trăgeau mai departe.

Până atunci, lăsaseră binevoitori ca discuția să aibă loc – poate din cauză că erau surprinși de faptul că deținutul lor încăpățânat putea într-adevăr să vorbească, dar salutările către iubită le fuseseră puțin cam mult.

– Ce se întâmplă acum? întrebă Billy ceva mai târziu.

Într-adevăr, bărbații nu fuseseră duși înapoi în carceră. În fine, începuseră și condițiile mai bune de închisoare, pe care Kathleen le negociase cu ajutorul lui Bridget pentru Michael. Gardianul corupt, dar cu care se vorbise, se lăsase convins să le ofere și în ceea ce-l privea pe Billy. Bărbatul își primea banii de la curva bătrână, care fusese chiar și în sala de judecată atunci când Billy și Michael fuseseră condamnați. Dăduse cu dragă inimă un penny în plus pentru complicele disperat al lui Michael.

Kathleen îi lăsase bani din belșug bunei Bridie – și, în plus, îi părea rău de tânăr și de familia acestuia. După proces, el, Michael și alți doi bărbați împărțiră o celulă de patru persoane, în care era cât de cât loc pentru toți. Aveau zilnic câteva lemne de foc și suficientă mâncare.

– Acum, așteptăm, le explică unul dintre tovarășii de detenție, până când va pleca următorul vas spre Australia. Iar asta poate să dureze. Dacă e o iarnă lungă, vor trimite unul abia în mai...

– Poate că depinde de cât de repede îl umplu, își dădu cu părerea celălalt.

– Dacă închisoarea e plină ochi, pleacă ei – le e totuna dacă barca se scufundă sau nu!

Ultima variantă i se păru neverosimilă lui Michael. Poate că deținuții îi erau indiferenți Coroanei Britanice, dar un vas era scump, iar echipajul lui consta din englezi, probabil din marinari experimentați. Nu s-ar fi încurcat cu niște negustori de suflete. Michael nu auzise niciodată despre un vas cu deținuți care să se fi scufundat.

Jumătate din deținuții din Wicklow Gaol aveau de îndeplinit pedepse scurte și erau folosiți la diverse munci. De cele mai multe

ori, erau activități mai degrabă plictisitoare, precum producerea chibriturilor. Cealaltă jumătate își aștepta îmbarcarea – și, de obicei, cei care erau expulzați în Australia erau tinerii mai duri și răufăcătorii mai înrăiți. Firește că majoritatea consta din hoți, care fuseseră obligați să recurgă la faptele lor din pură nevoie, însă printre ei erau și bătăuși, și criminali, care căutau mereu harță. Plictisul contribuia și el la situație; existau șicane, insulte și bătăi.

Dacă era prins cineva, erau și pedepse draconice. Michael, care era considerat drept un scandalagiu, fiindcă nu era dispus să trateze gardienii cu respect și nici să se lase împins încoace și încolo de ceilalți deținuți, făcu destul de repede cunoștință cu ele.

Gardienii din Wicklow Gaol ar fi scăpat mai degrabă azi de el, decât mâine.

Între timp, trecură primele luni ale anului 1847, iar la începutul lui martie, Michael și alți câțiva deținuți, a căror deportare era planificată în acea primăvară, fură trimiși la medicul închisorii. Era un semn evident că urma să se întâmple în curând – se alcătuia primul transport. Erau trimiși doar oamenii sănătoși și buni de muncă. Condițiile de călătorie nu erau o plăcere și, la urma urmei, Anglia nu voia să-și atragă reproșurile referitoare le decesul deținuților. Însă pierderile trebuiau socotite mereu. Înghesuiala teribilă de pe vapor, hrana proastă și apa potabilă provocau molime, inflamații și boli cu febră mare. Doctorul Skinnings, un englez înalt, care ar fi putut fi considerat irlandez dacă te uitai la părul roșcat și la pistruii săi, cercetă foarte îngrijorat dungile sângerânde de pe spatele lui Michael.

– Astea însă trebuie să se vindece înainte să vă putem trimite pe mare, observă el. Rănile deschise se inflamează repede acolo.

Michael râse amar.

– Atunci, spuneți-le amicilor dumneavoastră de la pază să mă scutească de atenția lor câteva zile! Nu eu sunt vinovat de rănile deschise, de asta puteți fi sigur.

În timp ce medicul îl consulta, îi asculta plămânii și inima, Michael își plimbă privirea ageră peste întreaga infirmerie. Se gândea de săptămâni întregi la o evadare – de fapt, de când părăsise carcera. Wicklow Gaol se dovedise a fi însă o închisoare sigură și modernă. Zidurile erau înalte și groase, iar gardienii, atenți. Până atunci, nu descoperise nicio posibilitate de a scăpa.

Deținuții care stăteau în Wicklow de mulți ani îi confirmaseră lui Michael această bănuială. De când cu reconstrucția închisorii, cu zece ani în urmă, nu mai evadase nimeni. Totuși, poate că încăperile doctorului ofereau o posibilitate! Michael nu era dispus să renunțe atât de ușor. Prea bine însă nu se arătau nici pe aici lucrurile. Dacă înțelegea bine planul clădirii, infirmeria nu se găsea pe un perete exterior. Chiar și dacă ar fi putut fugi printr-o fereastră, nu ar fi ajuns decât în curtea închisorii. În plus, ferestrele încăperilor de acolo aveau aceleași gratii precum din zona deținuților.

Altceva îi sări însă în ochi lui Michael, trezindu-i dorințele. Pe biroul medicului se găseau o peniță și hârtie – și, în plus, mai erau un blocnotes și un creion pe dulăpiorul de medicamente, alături de cântar. Probabil că medicul își nota aici tot ce lua din dulap sau, din când în când, greutatea vreunui deținut. Pentru deportați existau în acest sens formulare tip.

Doctorul Skinnings tocmai îi trecea pe curat datele lui Michael. Tânărul profită de șansa lui. Făcu repede să dispară creionul și două coli de hârtie în buzunarele pantalonilor săi largi de închisoare. Skinnings îl privi sever.

– Ce ați luat de aici? întrebă el cu o voce fermă. Nu mințiți, am văzut. Îmi puteți înapoia lucrurile acum sau chem paza. Varianta din urmă nu ar fi bună pentru spatele dumneavoastră…

Michael simți cum i se îmbujorează obrajii. Deci, acum îl va considera și medicul drept hoț… Fără să rostească un cuvânt, scoase hârtia și creionul din buzunar și le puse pe biroul medicului. Doctorul Skinnings se încruntă.

– Hârtie și creion? Nimic din dulap?

Michael se uită uimit la sticlele şi la cutiile de medicamente de pe rafturi.

– Ce să fac cu ele? întrebă el mirat.

Doctorul Skinnings ridică din umeri.

– Nu ştiu. Să vă drogaţi? Să vă sinucideţi? Oamenii încearcă mereu să o facă, însă ei nici măcar nu ştiu să citească tot ce scrie pe sticle. Totuşi, în cazul dumneavoastră, lucrurile stau altfel, nu?

Michael încuviinţă.

– Aş putea să citesc ce scrie, îl informă el pe medic. Dar asta e tot... Latină, nu?

– Latină, sau uneori greacă, încuviinţă doctorul. Aşa deci, şi asta o recunoaşteţi. Sunteţi un om inteligent, Michael Drury. Păcat doar că vreţi să vă bateţi joc de inteligenţă! Ce vreţi să faceţi cu ustensilele de scris? Speraţi să vă elibereze cineva de afară? Faceţi parte dintr-o organizaţie care plănuieşte atentate asupra vaporului cu deţinuţi? Puteţi să recunoaşteţi liniştit faţă de mine; altfel, gardienii o să vă bată până le-o recunoaşteţi lor!

Doctorul Skinnings îl cercetă pe Michael cu sprâncenele încruntate. Tânărul râse.

– Pot să mă bată cât vor, de la mine nu află nimic, doctore! zise el liniştit. Ştiu să tac şi, dacă e cazul, să mor. În cazul acesta nu există însă niciun secret ascuns. Nu am afară niciun fel de prieteni cu arme secrete. Doar o fată dintr-un sat pe Vartry River, care e gravidă cu pruncul meu. I-aş scrie cu plăcere o scrisoare de adio, să îi dau nişte speranţe...

Doctorul Skinnings clătină capul.

– Speranţe la ce, Drury? Chiar credeţi că vă mai întoarceţi? Dumnezeule, Drury, folosiţi-vă mintea! Nimeni nu se mai întoarce. Vă veţi petrece restul vieţii în Australia de Vest sau în Van Diemen's Land. Dar asta nici nu trebuie să fie chiar aşa de rău. Sunteţi tânăr – nu aveţi nici măcar douăzeci de ani! Firesc că va trebui să vă executaţi cei zece ani de pedeapsă, dar după aceea puteţi cere pământ în calitate de colonist liber. Acolo e pământ în neştire,

Drury! Iar cei zece ani... Voi aminti în raportul meu că ştiţi să scrieţi şi să citiţi. Prin asta, veţi deveni valoros, veţi putea fi folosit la activităţi calificate, nu la despăduritul pământului! Firește, asta dacă vă comportaţi cum se cade. Folosiţi cei zece ani, Drury! Începeţi să vă cunoaşteţi noua ţară, nu luaţi pedeapsa ca pe un blestem, ci ca pe o şansă a unui nou început!

Michael clătină din cap.

– Şi ce-i spun lui Kathleen? întrebă el. I-am promis că o iau de nevastă.

Skinnings ridică din umeri.

– Uitaţi fata! Sună dur, dar e cel mai bun sfat pe care vi-l pot da. Nu o să o mai revedeţi. Şi acum luaţi hârtie specială pentru scrisori şi peniţa aceasta şi scrieţi-i o scrisoare frumoasă. Luaţi-vă rămas-bun, dar nu îi daţi speranţe!

Michael avu voie să îşi compună scrisoarea chiar în cabinet, în timp ce doctorul Skinnings îi consulta pe următorii deţinuţi. Medicul îi promisese să o şi trimită la final – pe gratis. Câţiva dintre gardienii corupţi expediau şi ei scrisori, ce-i drept, dar cereau pentru asta sume uriaşe şi Michael nu avea încredere în ei. Firește că nu era sigur că acest medic avea să o trimită mai departe necitită, însă Michael nu voia să permită cuiva să-i impună ce anume să îi scrie el lui Kathleen.

Ai încredere în dragostea mea, Mary Kathleen, şi dă-o mai departe şi copilului nostru. Încă nu ştiu cum voi reuşi, dar mă voi întoarce!

Câteva zile mai târziu, deţinuţii condamnaţi la deportare fură urcaţi într-o căruţă cu coviltir şi duşi astfel la chei. Michael mai sperase la vreo posibilitate de evadare, însă paznicii erau vigilenţi. Scandalagiii asemenea lui Michael fură legaţi încă din închisoare de mâini şi de picioare şi nevoiţi să urce primii, cu lanţurile zornăindu-le, în căruţă. Înăuntru, lanţurile le fură trecute prin nişte

inele special concepute în acest scop, prinse de podeaua vehiculelor. Pentru a putea evada, deținuții ar fi trebuit să dezmembreze căruța.

Billy Rafferty plângea din nou când se lăsă să cadă alături de Michael pe sacul jegos de paie, cu care erau înzestrate căruțele cu coviltir.

– Acum s-a terminat definitiv, plângea el. Ne trimit departe și nu ne vom mai vedea vreodată patria...

– Eu o să o mai văd! zise Michael și strânse cu forță bucla lui Kathleen pe care o ținea ascunsă în mânecă. Voi revedea Irlanda și mă voi căsători cu Kathleen. Nu mă poate ține nimeni zece ani în lanțuri!

Capitolul 7

Între timp, burta lui Kathleen nu mai putea fi trecută cu vederea. Cândva, mama ei încetase să mai zbiere la ea și tatăl ei renunțase să o mai bată. La urma urmei, nu ajuta la absolut nimic. Primele luni, în care vreo manevră milostivă ar mai fi putut ajuta la o pierdere pe cale naturală a copilului, trecuseră de mult. În loc să se certe și să se lamenteze, părinții și frații o pedepseau acum pe fată prin tăcere și dispreț, iar în sat se vorbea pe la spatele ei.

De aceea, Kathleen părăsea pe cât mai rar posibil casa. Deseori era singură în căsuța sufocantă. După ce trecuse înghețul cel mai cumplit, viața arendașilor se mutase din nouă afară. Toți aveau probleme din cauza înghesuielii din colibele afumate.

Kathleen, care se simțea mereu obosită, își petrecea totuși zile întregi în pat, visând și jeluind – până când mama ei o puse la punct și o sili să se ridice.

– Fă-te măcar utilă! îi ordonă ea supărată, făcând semn spre războiul de țesut sau spre roata de tors. Sau cară-te de aici, cu plodul tău cu tot! O să ne coste destul!

Așadar, Kathleen se târî la roata de țesut, dar, de îndată ce mama ei ieși, scoase la iveală portofelul lui Michael și numără banii. Venea primăvara… Plecau vapoarele spre America… Dacă ar fi avut numai puțin mai multă forță și curaj! După câte se părea, copilul din pântec îi răpea și ultimul strop de energie – sau poate că o extenuau disprețul și răutatea oamenilor din jurul ei? Singurul din

sat care îi mai arăta lui Kathleen puțină amabilitate era părintele O'Brien. Bătrânul preot văzuse deja, de bună seamă, multe fete prăbușindu-se sau, cel puțin, înțelegea că era prea târziu pentru reproșuri.

Când Kathleen îi mărturisise printre lacrimi întreaga ei poveste, încercase chiar și o intervenție pe lângă preotul închisorii din Wicklow.

– Dacă Michael e cu adevărat dornic să te ia de nevastă, poate că vă logodește el, spusese părintele O'Brien, dându-i astfel lui Kathleen câteva zile de speranță.

Răspunsul fratelui său întru credință venise pe loc. Nu era de acord cu o căsătorie a unui deținut aflat înaintea deportării.

– Nu e nicio binecuvântare să întemeiezi o căsnicie care nu mai poate fi îndeplinită, îi scrisese el părintelui O'Brien. Din contră, noi cu drept cuvânt am provoca păcatul. Tânărul va rămâne pe veci în colonii și tânăra femeie, în Irlanda. Să trăiască ei oare acolo în castitate, o viață întreagă? Firește că asta ar fi de dorit, dar carnea își are slăbiciunile ei. Cu o căsătorie înaintea deportării mai hrănim, în plus, și speranța că bărbatul s-ar putea întoarce vreodată. Adică nu se va integra în Lumea Nouă; noi îi cerem să fie rebel și să se opună, cu atât mai mult cu cât Michael Drury oricum nu face parte dintre cei mai docili și cu frică de Dumnezeu oameni. Ar fi, așadar, mai bine dacă Mary Kathleen O'Donnell și-ar accepta soarta și dacă ar vedea-o ca pe o pocăință pentru păcatul ei. Să le fie un exemplu descurajant celorlalte fete din satul ei.

Părintele O'Brien se așteptase la lacrimi din partea lui Kathleen atunci când îi prezentase opinia fratelui său întru credință. Totuși, ochii îi rămăseseră uscați – preotul recunoscuse în ei mai degrabă furie decât tristețe sau chiar căință.

– Și ce se întâmplă cu pruncul, părinte? întrebase ea dur, în cele din urmă. Celui care biserica îi refuză tatăl și numele cinstit? Să-l botez cu numele de „Exemplu Descurajant"?

O'Brien ridicase din umeri. Ar fi putut să o certe pentru hulirea bisericii sale, dar renunțase să o facă. În adâncul inimii lui, era chiar nevoit să-i dea dreptate lui Kathleen.

În primele zile ale lui martie se făcuse din nou soare, iar Kathleen începu aproape să-și amintească de ultima toamnă și de zilele fericite petrecute cu Michael. Abia dacă mai rezista acum în coliba ei întunecată; acum, ar fi ieșit cu plăcere, dar mama ei îi adusese suficientă lână de tors, care să o țină ocupată zile întregi.

Kathleen tocmai se gândea dacă să își scoată roata de tors în fața căsuței sau dacă, prin această acțiune, nu avea să atragă decât batjocura și ironiile sătenilor, când cineva bătu la ușă. Mirată, îl văzu pe Ian Coltrane stând în fața casei.

Tânărul negustor de cai îi zâmbi.

– O zi bună, Mary Kathleen O'Donnell, zise el politicos.

Kathleen făcu o ușoară reverență și îi răspunse la salut.

– Ce te aduce pe aici, Ian Coltrane? întrebă ea, nu neapărat neprietenoasă, dar rezervată. Nu avem niciun cal de vânzare și tata nici nu vrea, de bună seamă, să cumpere vreunul.

Ian rânji indecent.

– Un cal, de bună seamă că nu, domnișoară, observă el. Da' nici nu am venit pentru asta. Am vrut să vin la tine, Kathleen... Nu ar trebui să intrăm sau să mergem în piața satului? Ai putea să ajungi într-o postură proastă dacă ai fi văzută aici, singură, vorbind cu mine.

Kathleen se întrebă dacă vorbește serios.

– Nu-mi poți crea o faimă și mai proastă decât o am acum, iar asta s-a întâmplat de mult, zise ea disprețuitor. Nu-mi pasă ce spune lumea. Deci, ce cauți aici, Ian Coltrane?

Tânărul zâmbi.

– Ei bine, eu trebuie să merg într-una dintre aceste zile din nou la Wicklow. Am vrut să-ți ofer posibilitatea de a veni cu mine... În caz că... În caz că vrei să-ți vizitezi din nou mătușa.

Kathleen își coborî capul. Își bătea oare joc de ea? Ei bine, avea să se prefacă atât de bine, încât să nu se observe nimic! Nu voia să-i fie rușine!

– Mătușa mea e de mult sănătoasă, se apără ea.

Ian ridică din umeri.

– Bravo ei, zise el amabil, dar poate că mai e ceva care să te mâne la Wicklow. Se spune că de acolo pleacă un vapor, cu siguranță că spre Londra...

Kathleen se încruntă.

– Mereu pleacă vapoare din Wicklow, zise ea.

Ian încuviință și ochii lui negri fură străfulgerați de ceva. Poznă, capriciu sau o ușoară răutate?

– Dar nu fiecare dintre ele are la bord indivizi condamnați, în drum spre Australia. Am auzit că unul dintre ei te interesează. Unul care pleacă tocmai pe acea barcă spre Londra...

– Spre Londra? izbucni Kathleen. Îl trimit pe Michael la Londra? Și de acolo mai departe spre... Spre... Crezi că l-aș mai putea vedea o dată?

În agitația ei, îl prinse pe Ian de braț.

– Nu știu, răspunse Ian scurt. Știu doar că plec mâine-dimineață la Wicklow, la târgul de cai. Dacă te întâlnesc pe undeva, pe lângă sat, te iau cu mine.

Kathleen stătu pe gânduri. Ar fi fost un scandal imens dacă pleca așa, fără să le spună părinților ei despre asta. Probabil că ar fi refuzat apoi să o mai primească. Asta s-ar fi întâmpla oricum dacă își anunța călătoria. Și ce spera Ian Coltrane să obțină din această ofertă? Doar nu pleca el așa, din iubire creștinească, în oraș!

– Ce vrei în schimb, Ian? întrebă Kathleen neîncrezătoare.

Ian ridică din umeri.

– O să-ți văd părul auriu în bătaia vântului și ochii verzi luminați de soare. Poate că o să aud chiar și un mulțam de pe aceste buze roșii și fragede...

– Hai, lasă astea acum! zise Kathleen indignată. Nu trebuie să mă linguşeşti. Şi îţi spun pe loc: mai mult decât nişte priviri şi câteva cuvinte nu primeşti de la mine. Indiferent ce spune lumea.

Ian se înclină galant.

– Niciodată nu mi-ar trece prin cap să cer ceva ce nu se cade de la tine, Mary Kathleen, zise el, rânjind apoi. Din contră, te preţuiesc mult. O fată atât de gentilă, care imediat cum poate porneşte la drum să o îngrijească pe mătuşa ei bolnavă...

Kathleen îşi strânse buzele. Instinctul îi spunea că nu era o idee prea bună să accepte oferta lui Coltrane. Totuşi, inima îi ardea de nerăbdare să-l mai vadă încă o dată pe Michael, chiar dacă nu avea să poată să îi vorbească. Da, chiar dacă doar vedea vasul care îl ducea de aici... Tânjea după apropierea lui.

– Eu... Mă mai gândesc, îl informă ea pe Ian.

– Te aştept! râse Coltrane.

Kathleen se furişă din casă în zori, atunci când crezu că aude căruţa lui Ian trecând prin sat. Şareta cu două roţi, de care de această dată erau legaţi doi măgari, aştepta într-adevăr la intrarea în localitate.

– N-a trebuit să stai prea mult pe gânduri! o tachină Ian, în timp ce Kathleen se căţără pe capră. Pot totuşi să înţeleg bine faptul că unora le place să vadă cum pleacă vapoarele... Şi ar fi şi mai frumos să pleci cu ele...

Ochii lui negri deveniră visători. În acele clipe părea mai tânăr, mai copilăros şi mai cinstit.

Kathleen nu îl luă în seamă.

– Trebuie doar să iei trei saci cu grâne de la Trevallion, zise ea nepoliticoasă, şi poţi să pleci pe gratis.

Ian râse. Apoi, începu să vorbească despre târgul de cai din Wicklow. Acum, primăvara, oamenii cumpărau animale de povară şi spera să primească un preţ bun pentru măgari. Cel puţin, astea i le spusese lui Kathleen. Fata aruncă o privire fugară asupra animalelor şi crezu că într-unul dintre ele îl recunoaşte pe măgarul

grădinarului. În ultima vreme, bătrânul O'Rearke își înjurase mereu animalul cum că ar fi bătrân și că ar merge încet. Acum, părea să fie foarte vioi și nici nu șchiopăta. Ian Coltrane știa bine, se pare, să-și întinerească marfa. El râse zgomotos atunci când Kathleen făcu această remarcă.

– Da, se poate spune și așa! făcu el și apoi începu să se laude, fără pic de rușine, cu succesele sale.

Kathleen nu-l asculta. Nu avea chef de discuții; gândurile ei erau numai și numai la Michael, iar ea păzea ca pe o comoară scrisoarea pe care i-o dăduse părintele O'Brien cu o zi înainte.

– N-ar trebui să sprijin toate astea, spusese preotul, aproape regretând, atunci când o oprise pe Kathleen după slujbă. Fratele meu întru credință, prin care a fost trimisă mai departe, m-a sfătuit să o arunc, dar se pare că am o inimă prea bună...

Apoi, îi pusese fetei scrisoarea în mână, pe furiș și repede, astfel încât părinții ei nu observaseră cu siguranță nimic. Kathleen purtase cu sine ceasuri întregi misiva, până când fusese în cele din urmă singură. Trebuie că era de la Michael și voia să aibă liniștea și vremea necesare pentru a citi cuvintele lui de adio. Atunci, îi încălzeau și ei inima. Michael nu o uitase! Avea să se întoarcă. Și cu siguranță l-ar fi consolat dacă o vedea în mulțime atunci când îi pleca vaporul. Scrisoarea lui Michael fusese cea care o făcuse să se decidă definitiv să accepte propunerea lui Ian.

Acesta o lăsă pe Kathleen pe chei, înainte de a pleca mai departe. Voia să o ia cu el la întoarcere.

– Mă scuzați, domnule, care e vasul care pleacă spre Londra?

Kathleen i se adresă timidă unuia dintre marinarii care descărcau o navă mică. Bărbatul îi rânji.

– Vaporul deținuților? întrebă el cu subînțeles. Nu poți să greșești, fetițo, uite-acolo, unde stau toți oamenii, vezi? Și ei speră să mai arunce o privire asupra condamnaților care pleacă spre Van Diemen's Land. E acolo fratele sau iubitul tău, păpușico?

Marinarul îi cercetă cu atenție trupul lui Kathleen din priviri.

– Oh, chiar soțul! rânji el. Ei bine, de el nu o să te mai bucuri prea mult în viața asta. În cazul în care îți cauți unul nou, m-aș putea distra bine cu tine, drăguțo! Pentru așa o tipă mișto, îți asumi și friptura din cuptor...

O prinse de mână. Kathleen se trase cu putere și o luă la fugă în direcția indicată. Într-adevăr, aici așteptau deja în jur de cincizeci de oameni, printre ei și Grainne Rafferty. Când Kathleen dădu să i se alăture, aceasta o scuipă în față.

– Ia uite aici, curva care l-a trimis pe Billy al meu la pierzanie! țipă ea strident. Fina „Mary Kathleen", care l-ar fi putut avea pe administrator, dar care și-a luat în pat ultimul escroc. Acum nu te mai vrea Trevallion, nu? Pe tine ar trebui să te trimită de aici, nu pe Billy al meu, care n-a făcut nimic rău o viață întreagă!

Grainne înjura și urla, în vreme ce oamenii dimprejur o priveau mai degrabă cu milă. În cele din urmă, reuși să se îndepărteze de bătrâna bucătăreasă – fără să afle unde trăia acum Grainne și familia ei sau cum le mergea.

Între timp se luminase de ziuă, dar nu era o zi strălucitoare de primăvară, ci o dimineață ploioasă, cenușie. Kathleen tremura într-o rochie specială pentru gravide. Îi aparținuse mamei ei și o întovărășise pe parcursul tuturor sarcinilor sale. Între timp era ruptă, iar șalul lui Kathleen nu-i ținea nici el de cald. În schimb, resimțea o ușoară foame; fugise de acasă fără să fi dejunat.

Copilul din trupul ei se mișcă în semn de protest. Pe chei nu se petrecea nimic. Deși creștea mulțimea de oameni care așteptau, deținuții nu apăreau. Pe la prânz se arătară pe punte marinari, care începură să ridice pânzele la indicațiile primului ofițer. Apoi, pe când Kathleen tremura deja de foame și de frig, se apropie o coloană de căruțe cu coviltir. Fata numără șase transporturi de deținuți – pe capră era gardianul închisorii, iar alături miliția, care păzea coloana. Soldații erau înarmați până în dinți și se postaseră acum între mulțime și căruțe. Speranța lui Kathleen de a mai schimba câteva cuvinte cu iubitul ei începea să se topească.

La toate acestea se mai adăuga faptul că acele căruțe erau trase cât mai aproape posibil de vapor. Deținuții nu aveau de mers decât câțiva pași pe uscat, înainte de a ajunge pe punte. Unii dintre ei se aruncau plângând la pământ, pentru a mai săruta încă o dată pământul Irlandei. Alții se mișcau ferm, fără să se uite înapoi. Din nou, alții încercau disperați să-și găsească rubedeniile prin mulțimile de oameni de pe chei.

Bărbaților din ultima căruță nu li se oferi această posibilitate. Legați strâns de mâini și de picioare, ei se târâră pe vas, mânați într-un chip bădăran de gardienii care îi loveau urlând. Kathleen scoase un strigăt când îl recunoscuse pe Michael printre acești nefericiți. Îi strigă numele, dar și alți oameni din mulțime strigau după soții, frații și fiii lor. Deținuților le era imposibil să perceapă vocile celor dragi.

Michael nu se uită în jur. La urma urmei, nu avea cum să bănuiască faptul că ea era pe chei. După ce el dispăru cu tot cu lanțurile lui în carena vaporului, Kathleen se prăbuși, plângând în sughițuri.

– Ei, nu plânge, micuțo, nu e sănătos pentru copilul tău, zise cu milă o voce de alături. Și de el trebuie să ai grijă, măcar îl mai ai pe el!

O femeie care părea să fie amărâtă, dar totuși mămoasă, o ajută să se ridice și o duse la zidul cheiului, unde se putu așeza.

Kathleen o privi fără să înțeleagă. Îi cădea bine ca cineva să spună ceva bun despre copilul care creștea în ea. Femeia avea dreptate! Îl pierduse pe Michael, însă acea mică făptură din ea era de la el! Ar fi trebuit să se bucure, nu să se certe cu soarta.

– Și dumneavoastră? bâigui ea, arătând spre vaporul care o lua acum din loc.

Femeia înțelese imediat.

– Fiul meu, rosti ea încet. Și nu-mi lasă niciun nepot. A avut doi copii, dar... Foametea... În cele din urmă, a furat o oaie – puțină carne, s-a gândit el, i-ar fi putut ține ultimul copil în viață. Dar uite

că nu a fost un hoț iscusit... L-au închis, iar eu i-am îngropat soția și copilul... Ce vremuri sunt astea, fetițo...

Bătrâna o luă în brațe pe Kathleen și împreună se uitară cum vaporul se depărta de țărm. Abia când părăsi portul începu să se grăbească. Ploaia contribuia și ea făcându-l să dispară rapid în ceață. Kathleen plângea încet. Femeia de lângă ea nici nu mai avea lacrimi. Niciuna dintre ele nu auzi căruța care își croia încet drum prin mulțimea care începea să se risipească.

– Gata? întrebă Ian Coltrane.

Kathleen se sperie.

– Eu... Eu...

Simțea nevoia să-i explice ceva femeii de lângă ea, dar aceasta ridică doar din umeri.

– E în ordine, micuțo, e bine să te gândești la viitor. Și trebuie să fie un băiat bun dacă te aduce aici pentru a-ți putea lua adio de la celălalt...

Străina o îmbrățișă încă o dată pe fată, drăgăstos și matern, apoi se ridică.

– Și eu trebuie să plec. Dumnezeu fie cu tine, copilă!

Răvășită, tremurând de frig și slăbită de foame, Kathleen se urcă pe capra șaretei. Ian îi întinse în tăcere o pătură, în care se înveli. Sub laviță, avea o pungă cu pateuri fierbinți cu carne și o halbă de bere.

– Ia-ți! zise el scurt.

Kathleen mușcă înfometată din scumpele trufandale și se întrebă același lucru care o intrigase și pe femeia de pe chei: oare de ce făcea Ian toate astea pentru ea?

Pe parcursul întregii călătorii, Kathleen se temu că Ian își va cere răsplata de căruțaș. Abia dacă l-ar fi putut împiedica; în afară de ei, nu mai era nimeni pe drum în acea zi umedă și neplăcută. Nu se întâmplă însă nimic. Ian îi acceptă chiar și tăcerea prelungită. Când aproape că ajunseseră în sat, ea prinse curajul să îl întrebe încă o dată.

– Nu-ți sunt o companie bună, Ian Coltrane. Îmi pare rău. Și, în afară de asta, oamenii vor vorbi dacă vei fi văzut cu mine. Ce-ți iese ție din asta?

Ian o privi cercetător dintr-o parte.

– Poate că vreau ca tu să crezi că sunt un tip de treabă!

– Ce-ți pasă ție ce gândesc eu? întrebă obosită Kathleen. Și ce-mi pasă mie dacă ești un tip de treabă sau...

Aproape că îi scăpară cuvintele „samsar de cai", dar reuși să se abțină.

Ian ridică din umeri.

– Am vrut, în orice caz, să-l vezi plecând, zise el apoi. Strălucirea din ochi îi scoase la iveală nepăsarea prefăcută. Știi acum că a plecat și-l poți uita.

Kathleen nu răspunse, dar fu fericită când apărură primele case ale satului și avu astfel motivul de a coborî. Ian Coltrane o neliniștea, însă acum nu mai trebuia să-și bată capul cu el.

Fata merse ultimii pași prin ploaie gândindu-se la cuvintele femeii. Michael plecase, dar îi lăsase un copil. O legătură care avea să fie mereu între ei. Iar ea primise promisiunea lui că se va întoarce... Kathleen îngâna un cântec de leagăn atunci când ajunse în sat.

Primirea în căsuța tatălui ei o trezi pe loc. Firește că socotise că vor apărea complicații, însă lovitura brutală în chip, cu care o întâmpină tatăl ei, o luă totuși pe nepregătite. Se dădu înapoi speriată și aproape căzu.

– De unde ai banii ăștia, curvă mică ce ești? James O'Donnell îi flutura portofelul lui Michael prin fața ochilor. Ascunzi o comoară în casa mea și nu spui nimic! De unde sunt banii ăștia, Kathleen, și ce ai făcut pentru ei? Ai curvăsărit?

Erin O'Donnell luă portofelul din mâna bărbatului ei și-l aruncă triumfând în aer, pe dinaintea lui Kathleen, pentru ca apoi să-l prindă din nou.

– Acești bani, draga mea Mary Kathleen, reprezintă dota ta!

Capitolul 8

Ian Coltrane apăru duminica următoare la biserică îmbrăcat mai puțin bătător la ochi ca de obicei. Își schimbase sacoul în carouri cu un altul, mai elegant, închis la culoare. După slujbă, îl rugă amabil pe James O'Donnell să îi acorde puțin timp pentru o discuție.

La scurtă vreme, îi ceru mâna lui Kathleen în căsuța ei sărăcăcioasă, în fața focului.

– Pot să o hrănesc pe fiica dumneavoastră, James O'Donnell, mai bine decât o pot face mulți dintre indivizii de aici. Încă mai locuiesc în casa tatălui meu, dar pot elibera câteva grajduri pentru noi... Oricum, nu va fi pentru mult timp...

– Nu pentru mult timp? întrebă sever O'Donnell. Ce vrei să spui cu asta? Doar nu plănuiești o căsnicie de scurtă durată?

– Nu, o vreau pe Kathleen pe vecie! râse Ian. Nu o mai atinge un altul, asta o jur! Nu vreau să crăp aici, în gaura asta mizerabilă. M-am săturat de foamete, domnule O'Donnell. Și m-am săturat și de stăpânii englezi pe care trebuie să-i lingușesc ca să-mi pot păstra licența de negoț. De arenda și de impozitele care îmi mănâncă puținul pe care îl câștig! Nu vreau să spun ceva rău de Irlanda, domnule O'Donnell. E o țară frumoasă, ai putea să o iubești, dacă ai avea voie să o faci. Dar eu nu am talentul de a fi un răsculat și nici pe acela de lingău. Asta înseamnă că trebuie să plec. Și sunt pregătit să o fac...

– În America? întrebă Erin O'Donnell. Domnule Coltrane, poate că pentru dumneata asta sună a aventură, dar jumătate din emigranți mor încă din timpul călătoriei! Și Kathleen... Știți că e gravidă?

Mama lui Kathleen roși. Fata urmărise și ea în tăcere discuția. Dăduse să spună ceva, dar își pierduse vocea.

Ian Coltrane își încruntă sprâncenele.

– Asta o știu, doamnă O'Donnell, doar nu sunt orb. Și nici prost. Nu mă atrage nimic spre sicriele plutitoare. Și nici spre fabricile din New York. Un văr de-al meu e acolo și-mi scrie din când în când. E un altfel de iad decât aici, dar e tot un iad. Nu, doamnă O'Donnell, eu vreau să-mi clădesc singur norocul. Vreau să merg într-o țară nouă, una cu totul și cu totul nouă, unde nimeni nu scuipă în fața unui irlandez și nu-l numește „Paddy" Vapoarele într-acolo sunt mai bine păzite. Călătoria e mai lungă, dar Coroana trimite inspectori care verifică în detaliu hrana și adăposturile. Nici nu ar putea fi altfel într-o țară străină, care n-are nicio treabă cu Anglia – britanicii rămân cetățeni, iar noi, irlandezii, vom deveni și noi. Este, firește, mai scumpă decât bătrâna Americă, de aceea trebuie să mai economisesc. Dar într-un an, cel târziu în doi ani...

James O'Donnell își încreți fruntea.

– Și cum se numește acel tărâm făgăduit? întrebă el sceptic. De care nu a auzit nimeni pe aici?

Ian zâmbi. Apoi, ochii îi sticliră – și Kathleen știu dintr-odată ce o speria într-atât. Când vorbise mai devreme despre căsătorie, nu avea niciun licăr în ochi. Ian privise mai degrabă ca și cum ar fi stat la pândă, un negustor care își făcea meseria. Un samsar de cai care își ascundea adevăratele motive.

– Noua Zeelandă! rosti Ian. Descoperită acum o sută de ani, cred. Se spune că seamănă întru câtva cu țara noastră, dar abia dacă e populată. Câțiva indieni, dar pașnici, cel puțin de obicei. Acolo unde vreau eu să merg nu există deloc oameni, doar oi. E o

zonă ideală pentru negoțul cu animale și creșterea acestora; trebuie aduse toate acolo, pentru că în țară nu există decât păsări.

– Și unde se află țara asta? scoase Kathleen acum, pentru prima dată, un sunet. Cui îi aparține?

– Nu aparține nimănui! plusă Ian. Mă rog, e o colonie englezească, dar oricine poate merge acolo. Și unde se află? Departe... Foarte departe, pe undeva prin Pacific... Oricum, nu contează, căpitanul va ști unde să meargă. Vom găsi acolo pământ, libertate și o viață nouă! Drumul costă treisprezece lire... Am deja banii pentru un bilet. Dar aș lua-o cu drag pe Kathleen a dumneavoastră cu mine, James O'Donnell...

– Și copilul ei? întrebă sever Erin.

Ian ridică din umeri.

– El se va naște, bănuiesc, indiferent unde. Dar e mai bine să se nască într-o țară care să nu fi auzit vreodată de numele de Drury. Nu voi putea însă strânge banii atât de repede. Dar îți promit, Kathie, că plecăm înainte ca el să priceapă cuvântul „bastard".

Kathleen se simți impresionată într-un chip ciudat. Oare își făcea Ian griji cu adevărat pentru copil? L-ar fi crescut ca pe copilul lui? Cu toate consecințele? Își dorea să poată avea încredere în el.

Erin O'Donnell trase adânc aer în piept și le aruncă lui Kathleen și tatălui acesteia niște priviri triumfătoare.

– În privința asta, nu vă faceți griji, Ian Coltrane. Fata vine cu o dotă și nu doar cu una care țipă și face în pantaloni. Îți poți rezerva biletul, Ian. Dar mai întâi te ocupi de anunț și ai grijă să rostești clar și răspicat „Da!" înainte să nu mai încapă Kathleen în nicio rochie!

Mai întâi însă, Kathleen nu își mai încăpea în piele de furie.

– Și eu? strigă ea supărată. Pe mine nu mă întreabă nimeni?

Trei perechi de ochi o priviră. Fără înțelegere? Sau fără compasiune?

– Nu, răspunse scurt James O'Donnell. Cel puțin, nu până când nu vezi preotul. Și Dumnezeu să te aibă în pază dacă atunci nu vei...

Erin O'Donnell pufni.

– Nu-ți face tu griji în privința asta, o ironiză ea. Se pricepe să spună „da". Mai greu a fost cu „nu"!

În timp ce părinții ciocneau cu Ian un pahar în cinstea târgului, căruia îi spuneau „pețit", Kathleen o rupse la fugă afară din casă. Nu voia să bea nicio picătură din whisky-ul adus de Ian și avu impresia că îl recunoaște, prin forma sticlei, pe cel distilat la negru, cel pe care îl răspândea Michael. În schimb, simțea nevoia imperioasă de a vorbi cu cineva. Cu oricine, cu cineva care să-i vrea binele. Lui Kathleen îi era dor de Michael. Sau de Bridget, bătrâna prostituată. Femeia de pe chei... Ar fi fost minunat să poată vorbi acum cu ea...

În cele din urmă, se trezi în fața casei parohiale a părintelui O'Brien. Preotul zâmbi atunci când ea se postă toată plânsă, cu părul vâlvoi și cu chipul răvășit, în fața ușii sale.

– Hai înăuntru, Mary Kathleen, zise el amabil. Știi că ești binevenită aici. Vrei să te spovedești, copilă? Nu ai fost aici ieri...

– Ce pot să mărturisesc, părinte? izbucni Kathleen. Vechile mele păcate le știe toată lumea. Și, ca să fac unele noi... La roata de tors și la războiul de țesut abia dacă poți face vreunul.

– Și în gânduri poți păcătui, Mary Kathleen, zise părintele O'Brien cu o severitate prefăcută. Dar vino mai întâi aici, îngheți toată în rochia ta subțire.

Mary Kathleen intră în căsuța parohială, care abia dacă era mai confortabilă decât casa părinților ei. Pe masă erau un pahar și o sticlă de whisky – de asemenea, destul de sigur din producția familiei Drury.

– Dorești? Preotul făcu un semn spre alcool. Pari că ai avea nevoie de el. Ce se întâmplă, Kathleen?

Îi împinse un scaun la masă.

Kathleen se așeză. Apoi, trase adânc aer în piept.

– Ian Coltrane vrea să se însoare cu mine! exclamă ea.

O'Brien ascultă în tăcere povestea ei cam încurcată despre banii lui Michael și despre planurile lui Ian.

– Da, vrei să spui că tânărul Coltrane știa ceva despre portofel? întrebă el în cele din urmă. Așa cum prezinți tu lucrurile...

Kathleen ridică din umeri.

– Nu știu, părinte. De fapt, nu avea cum. Dar Ian e înspăimântător, părinte. Uneori, am impresia că știe totul...

Preotul râse.

– Asta probabil că nu e adevărat, copila mea. Doar dacă nu vrei să sugerezi că a făcut un pact cu Ucigă-l toaca, iar asta aproape că nu mi-o pot imagina. Chiar dacă este, fără doar și poate, un escroc. Catârul cu care l-a fentat pe William O'Neill... Dar să nu vorbim despre asta. Nu prea ai de unde alege, Mary Kathleen, dacă vrei un tată pentru copil.

– Dar copilul are un tată! strigă Kathleen. Michael vrea să se întoarcă. A promis-o! Și atunci... Atunci, probabil că nu mă va găsi. Atunci, probabil că voi fi în acea, acea...

– Noua Zeelandă, o ajută părintele. Dar așa ai fi cu mult mai aproape de Michael, copila mea. Chiar dacă, se înțelege de la sine, chiar și gândul la altcineva e interzis, după ce vei fi devenit soția lui Ian.

– Mai aproape?

Kathleen își schimbă poziția.

Bătrânul preot observa amuzat cum viața și spiritul combativ se întorceau în ochii verzi ai fetei.

– Vino, uită-te puțin, Kathleen!

O'Brien căută globul în dulapul în care își păstra ustensilele pentru cursurile școlare.

– Uite, aici e Irlanda. Și aici e Londra, locul în care îl duc acum pe Michael al tău. De acolo pleacă spre Australia. Pe aici: prin canal ajung în Atlantic, ocolesc Africa, trec de Madagascar. Și apoi, pe aici, trec direct în Oceanul Indian. Aici e Botany Bay, Kathleen, și Van Diemen's Land. Aceasta este o insulă, care e cu puțin înaintea uscatului. Aici, o vezi?

Kathleen urmări degetul preotului, care desena drumul nesfârşit de lung pe glob. În acest răstimp, îşi pierdu orice speranţă. Niciodată, niciodată nu va mai reuşi Michael să se întoarcă în Irlanda! Era absolut imposibil. Puteai evada dintr-o închisoare, dar nu puteai face înconjurul lumii fără bani, fără paşapoarte şi fără documente.

– Şi uite acolo, jos de tot!

Părintele arătă spre două insule minuscule în comparaţie cu Australia, la sud-est de continent.

– Acolo e Noua Zeelandă.

Kathleen privi fascinată ţările.

– Dar asta... asta înseamnă că sunt foarte apropiate! exclamă ea agitată.

Preotul ridică din umeri.

– Puţin mai mult de patru mii de kilometri, dacă asta ţi se pare aproape... Oricum, e mult mai aproape decât Irlanda, asta e cert.

– Şi ţara asta... Până acum nu am mai auzit nimic de ea. Aceste insule din Pacificul de Sud nu sunt pline de canibali?

O'Brien râse.

– Acum, acestea de aici sunt mai degrabă pline de protestanţi, care se dovedesc în general mai greu de convertit! Mulţi dintre imigranţi sunt englezi, scoţieni şi câţiva germani. Despre băştinaşi nu am auzit până acum nimic. Multe localităţi nu prea sunt pe acolo, doar câteva staţii de prindere a balenelor, vânători de foci, aventurieri. Nu mi-ar plăcea să umbli prin taberele lor, Kathleen. Însă nici Ian nu vrea acolo; la urma urmei, ei nu cumpără cai...

– Ian vorbea despre... Canterbury Plains, îşi aminti Kathleen.

Preotul încuviinţă bucuros.

– Da, despre ele am auzit şi eu; Biserica Anglicană doreşte să construiască acolo oraşe, iar zona pare să corespundă bine creşterii animalelor. Ar putea chiar să devină om cinstit Ian al tău dacă se străduieşte puţin. Acolo va face, oricum, mereu bani. Deci, gândeşte-te bine, Mary Kathleen. Şi nu-ţi fie frică, nu te împing în

brațele unui bărbat pe care îl consideri respingător, indiferent ce își doresc părinții tăi. Gândește-te la toate astea. După cum am spus, prea multe posibilități nu ai.

Kathleen suspină. Apoi, mai aruncă încă o dată o privire asupra drumului nesfârșit de lung din Irlanda până în Australia – apoi la cel de doi pași, comparativ cu primul, care lega Australia de Noua Zeelandă.

– M-am decis, părinte! rosti ea apoi. Vreau să plec în Noua Zeelandă!

Bătrânul preot clătină din cap.

– Așa e greșit, Kathleen, zise el încet. Corect ar fi să spui: Vreau să-l iau de soț pe Ian Coltrane, la bine și la rău...

Părintele O'Brien îi căsători pe Ian și pe Kathleen două săptămâni mai târziu în bisericuța lui. Kathleen se gândise înainte la tot soiul de scuze care să amâne nunta. Voia să se căsătorească abia în noua ei patrie și ajunsese, în cele din urmă, chiar la argumentul că acolo ar putea chiar să o facă în alb. Mama ei îi scosese din cap această idee, cu o privire ironică asupra burții ei între timp bine rotunjite.

– Nici nu se pune problema, Mary Kathleen! spusese ea sever. Nu poți pleca împreună cu Ian fără să fii căsătorită. Și cine să vă cunune acolo? Un reverend al anglicanilor? În cel mai bun caz, un orb care să nu observe că ești gravidă? Și ce se întâmplă dacă se naște copilul pe drum? Vrei să naști pe vapor, iar atunci nenorocitul ăsta de bastard să nu aibă nici tată, nici patrie?

– El își va avea tatăl, ăsta e motivul pentru care facem toate astea, bombănise Kathleen.

Înțelegea că toate obiecțiile ei erau copilărești. Părintele O'Brien avea dreptate: Noua Zeelandă însemna ca ea să se căsătorească. În ciuda oricărei apropieri geografice, avea să fie pe atât de departe de Michael, pe cât era posibil.

Kathleen se rușină, firește, de moarte atunci când păși, în cele din urmă, în fața altarului alături de Ian, într-o rochie nouă, verde,

largă. Însă părintele O'Brien ar fi condamnat-o cu siguranță și mai mult pentru faptul că pusese scrisoarea lui Michael și bucla lui de păr în sân, purtându-le acum deasupra inimii. În principiu, își înșela astfel deja de pe acum bărbatul, dar nu avea oricum să afle nimeni. Mary Kathleen nu-și mai confesa de mult orice gând păcătos.

Ian hotărâse cu generozitate să folosească o parte a dotei ei pentru o petrecere adevărată și, astfel, mâncarea bună le închisese gurile și celor mai mari bârfitori. Era însă oricum indiferent ce se vorbea în sat despre relația lui Kathleen cu Ian. Tânăra pereche avea să plece la trei zile după nuntă la Dublin. De acolo, porneau a doua zi spre Londra. În data de 5 aprilie, *Primrose* avea să plece din Londra spre Port Cooper, aflat în apropierea zonei de creștere a vitelor, Canterbury Plains.

Kathleen nu se temuse prea mult de noaptea nunții cu Ian. Deși avea câteva îndoieli vizavi de noul ei soț, trupul lui nu-i provoca repulsie și amintirile ei legate de dragostea ei cu Michael erau perfecte. Mai sperase chiar ca Ian să o scutească la început, iar copilul din pântec ar fi trebuit să fie totuși un obstacol. Ian nu se lăsă împiedicat însă de așa ceva. Își luă în posesie tânăra femeie încă din prima noapte.

Desigur, el nu se exprimă așa, însă Kathleen o percepu exact așa. Negoțul era acum încheiat, se bătuse palma și calul putea fi călărit. Ian făcea acest lucru din urmă cu prea puțină delicatețe. Renunță la tandrețuri și pătrunse foarte repede în nevasta lui.

Atunci când Kathleen gemu de surpriză și de durere, el o puse la punct.

– Ce-i cu circul ăsta? Doar nu vrei să mi te prefaci că mai ești virgină!

Kathleen tăcu și rămase nemișcată până când se termină. Spera să nu îi fi făcut rău copilului, dar nu-și făcea prea multe griji. În minusculele căsuțe ale arendașilor, copiii nu aveau cum să nu perceapă când părinții se culcau unul cu altul – indiferent cât de

mult se străduiau aceştia să-şi ascundă în acest timp orice zgomot. Tatăl lui Kathleen făcuse uz de dreptul lui până la finalul perioadei în care mama ei era gravidă. Erin O'Donnell o acceptase, acum o făcea şi Kathleen – şi, în sfârşit, avea sentimentul că nu cădea într-un păcat: nu se putea gândi niciodată la Michael în timp ce se culca cu Ian.

BUNĂTATE

Anglia, Londra
Van Diemen's Land
Noua Zeelandă, Port Cooper
și
Canterbury Plains
1847 1850

Capitolul 1

Lizzie Owens ar fi fost cu plăcere bună. Știa, întru câtva, cum puteai să o faci; la urma urmei, pastorul din orfelinat vorbise la nesfârșit despre asta. Fetele bune nu furau, nu spuneau minciuni și nici nu se dădeau bărbaților pe bani. Pentru toate astea, erau respectate de toată lumea, Dumnezeu se uita cu un ochi bun la ele și după moarte ajungeau în Rai.

Dilema lui Lizzie era doar aceea că tocmai făcuse șaptesprezece ani și nu voia să ajungă atât de repede în cer. O renunțare la toate lucrurile interzise ar fi atras însă după sine o moarte timpurie, prin înfometare, iar Hannah, Toby și Laura ar fi fost și ei loviți de aceeași moarte, deopotrivă. Indiferent cum ar fi privit lucrurile, Lizzie, pur și simplu, nu putea să evite furturile, minciunile și curvia și, din acest motiv, urma să ajungă în iad, chiar dacă nu prea curând.

În acea zi, la începutul lui 1847, se trezi ca de obicei înfometată și, în plus, îi era frig. Mai ales după ce își dăduse la o parte pătura subțire și murdară și după ce îi împinsese precaută pe copii la o parte. Toby și Laura obișnuiau să se lipească în somn de Lizzie, încă de când Hannah îl adusese pe dragul ei Lucius în șopronul de lemne din Whitechapel. Ca și cum acea văgăună în care bătea vântul, care abia dacă te ferea de ploaie, dintre cele două case din piatră nu ar fi fost și așa prea mică pentru patru oameni.

În orice caz, Lizzie ura clipele în care trebuia să dispară cu clienții ei în spatele unei perdele, în timp ce Hannah gătea alături

pentru copii. Oricum, reușea să strângă din dinți și să tacă atunci când clienții o foloseau. Hannah nu reușea să o facă, astfel încât Lizzie încerca mereu să iasă cu cei doi copii. Uneori, chiar le cânta ceva, însă în aceste cazuri bărbații obișnuiau să se plângă. Vocea lui Lizzie nu reușea să te impresioneze deloc.

Acum, asta era totuna, fiindcă, mai nou, Hannah îl avea pe Lucius, iar copiii înțelegeau oricum ce anume făceau cei doi în cel de-al doilea pat de lângă ușă.

– Dar așa o să aibă un tată! zicea impasibilă Hannah. Lucius va da bani și ne va apăra!

Însă Lucius era mai tot timpul beat încă de la amiază; prea beat pentru a mai putea merge drept. Nici măcar nu s-ar fi putut apăra pe sine. Cel puțin, abia dacă era în pericol; la urma urmei, de la el nici nu aveai ce lua. Mai ieri se certaseră din nou din cauza faptului că el nu lucra.

Neîncrezătoare, Lizzie își lăsă acum privirea să-i alunece peste salteaua pătată, cea pe care o împărțeau Hannah cu Lucius. S-ar fi așteptat, de fapt, să-i vadă pe cei doi acolo, îmbrățișați, însă, în realitate, Hannah nu îmbrățișa decât pătura ei ferfeniță. Așadar, Lizzie nu-și închipuise gălăgia de dimineață devreme! Lucius trebuie că se trezise și se dusese la muncă!

Să faci un ban, nu era, de fapt, foarte greu. Pentru bărbați era zilnic de lucru în port. Vapoarele de peste ocean trebuiau să fie încărcate și descărcate, iar pentru asta erau angajați zilieri. Trebuia însă să ajungi pe chei în zori, iar asta nu reușeau pierde-vară ca Lucius să o facă decât, cel mult, o dată pe lună.

Lizzie își luă pe spate o năframă și se îndreptă spre cuptor, mai mult pipăindu-și drumul. Respiră ușurată când mai descoperi acolo puțin jar. Mai erau două lemne, vor da ceva căldură, până când se vor trezi copiii.

Lizzie se întinse. De fapt, nu era deloc o zi proastă! Nu ploua; gălețile pe care le pusese sub acoperișul picurând fuseseră eficiente.

De cu seară mai rămăsese acolo o bucată de pâine. Putea să capete astfel puteri şi să o ia apoi agale în jos, spre port.

Se prea putea ca noaptea să fi tras acolo nişte vapoare pline de marinari, jinduind după trupuri femeieşti. Hannah, care dormea cu plăcere mult, nu o credea, însă Lizzie găsea de dimineaţă cei mai buni clienţi şi, de cele mai multe ori, nici nu trebuia să îi ia acasă pe acei indivizi. Înainte de revărsatul zorilor, hotelurile cu ora îşi închiriau camerele ieftin.

Lizzie căută pâinea, dar nu o găsi. Pe măsură ce scotocea mai mult şi mai agitată după ea prin dulap, i se întărea convingerea. Afurisitul ăsta de Lucius! Acum, le mai şi mânca, ei, prietenei ei şi copiilor ei pe jumătate morţi de foame, până şi ultima bucată de pâine!

Primul impuls al lui Lizzie fu acela de a o trezi pe Hannah şi să îi facă reproşuri dure, dar îşi putea imagina bine cum avea să reacţioneze la asta prietena ei:

– Cum să se ducă oare cu stomacul gol la lucru? Dacă pe deasupra se şi trezeşte la miezul nopţii să câştige bani…

Deocamdată, nu te puteai înţelege cu Hannah. Era ca smintită din cauza iubirii ei pentru Lucius. Lizzie se îndoia însă că acest individ avea să aducă spre seară vreun bănuţ acasă.

În cel mai bun caz, avea să împartă ultima sticlă de gin cu Hannah şi cu Lizzie. Totuşi, la copii nu se gândea niciodată.

În orice caz, Lizzie trebuia să-şi schimbe planurile. Era obişnuită să agaţe bărbaţii, dar pentru a scoate la iveală pe chip acel zâmbet care o făcea să arate bine în ochii lor avea nevoie de puţină forţă. În plus, clienţilor nu le plăcea dacă îi chiorăiau maţele în timp ce se opinteau peste ea. Lizzie trebuia să mănânce. Măcar un colţ de pâine…

Îşi căută suspinând rochia şi pălărioara şi mulţumi Cerului că Lucius lăsase acolo măcar apa de spălat, pe care ea o cărase cu o zi în urmă.

Nu dădea doi bani pe spălat, așa că Lizzie își arunca, tremurând, apa rece pe față, se freca până când se usca, apoi își perie părul.

Încerca mereu să pară îngrijită ori de câte ori își părăsea coliba, și cel puțin pe timpul zilei renunța la machiajul strident al breslei ei. Nici asta nu îi dăuna prea mult; unora dintre clienți le plăcea să agațe o fată aparent onestă, care mai părea și foarte tânără, așa cum era ea. Lizzie verifică dacă arăta bine în ciobul de oglindă pe care micul Toby îl găsise pe undeva prin gunoi și pe care i-l dăruise.

Băiețelul abia împlinise cinci ani, dar știa foarte bine ce era valoros. Dacă îl lăsau să se strecoare prin tomberoanele bogaților, găsea sticlă și fier vechi, pe care le putea vinde și, astfel, contribuia mai mult decât Lucius la veniturile familiei. Hannah știa asta și de multe ori lăsa copilul, pur și simplu, pe stradă – din nou, ceva pentru care Lizzie îi făcea reproșuri. Băiatul era prea mic pentru a se impune în fața altor copii ai străzii. Și, mai rău, ar fi putut fi furat! În Londra erau bande care transformau copiii mici în hoți de buzunare și cerșetori. Lui Lizzie îi era groază de asta.

Își aranjă pălărioara pe care o cumpărase anul trecut de la talcioc. De fapt, nu și-o putuse permite, dar femeia de la piață căzuse pradă zâmbetului ei și i-o dăduse pe un preț de nimic. Lizzie își testă zâmbetul în fața ciobului de oglindă. Totuși, nu mergea deloc fără o persoană reală și fără un dejun...

Fata suspină și își dori din nou să fie frumoasă. La fel de frumoasă ca Hannah, înainte să fi născut doi copii și să se lase pradă apoi ginului și indivizilor de tipul lui Lucius. Hannah avea forme frumoase, pielea îi era de o culoare deschisă și fusese binecuvântată cu un păr roșu și des. Ochii îi sclipeau în albastru, iar pleoapele îi erau grele – o femeie căreia bărbații abia dacă îi puteau rezista.

Din contră, Lizzie era gingașă, cu trupul subțire ca al unui puștan. Avea sâni mici și se îndoia că vor mai crește. Chipul îi era rotund, chiar dacă obrajii erau căzuți și, în majoritatea timpului, erau palizi. Nasul era foarte bine proporționat, cel puțin atunci când o priveai de aproape. Dintr-o parte părea să fie cam lungană; curioasă, dar nu

ironică. Părul fetei de șaptesprezece ani era ușor buclat, dar de un blond-închis, banal, genele și sprâncenele erau atât de deschise la culoare și de rare, încât, dacă Lizzie nu le refăcea cu funingine, erau aproape invizibile, iar ochii îi erau de un albastru obișnuit.

Lizzie nu era o fată care să iasă în evidență la o primă vedere – însă avea un talent ciudat, care o făcea totuși să supraviețuiască. Avea însușirea de a face soarele să răsară. Uneori, atunci când zâmbea, aerul vibra în jurul ei. Ochii îi radiau, iar oamenii trebuiau, pur și simplu, să răspundă – indiferent dacă erau bărbați, femei sau copii. Inimile lor păreau să se încălzească, intrau în vorbă cu Lizzie și glumeau cu ea, negustorii îi dădeau lucrurile mai ieftin sau chiar i le făceau cadou.

Zâmbetul lui Lizzie putea deschide uși care, în rest, le erau închise fetelor; putea vrăji oamenii. Câte un client supărat, brutal, se oprea și se apropia de ea, dintr-odată plin de respect și precauție, atunci când reușea să-i ofere zâmbetul ei. Și, alteori, câte un zgârcit se gândea să nu o înșele pe Lizzie cu banii ei din greu munciți, așa cum o făcea în rest cu alte curve. Uneori, după ce își încheia treaba, bărbații o luau chiar cu ei în vreo cârciumioară și îi cumpărau pateuri și gin – doar pentru a vedea un zâmbet recunoscător.

Din păcate, nu posedase din copilărie această capacitate de a vrăji oamenii. Lizzie visa deseori despre cât de diferit s-ar fi putut derula viața ei dacă ar fi fost o făptură mică, dulce, irezistibilă. Dacă ar fi știut să le zâmbească înnebunitor oamenilor încă din orfelinat; poate că i-ar fi găsit chiar niște părinți. Doar veneau mereu pe acolo perechi care voiau să adopte un copil mic. Nu ca forță de muncă, ci cu adevărat ca pe o păpușă de răsfățat.

Mica Lizzie, găsită pe o stradă din East End, unde se prindea urlând, plângând și sughițând de pantalonii și de fustele trecătorilor, era totuși un copil slăbănog, îmbufnat, pe care nimeni nu voia să-l aibă. Zâmbetul și-l descoperise abia mai târziu, la treisprezece sau paisprezece ani, pe când trăia, demult deja, din nou pe străzi.

Își mai amintea cum căuta pe atunci haine vechi prin gunoaie, ca să le poată vinde, și cât de greu îi fusese să intre cu acei bănuți greu câștigați într-un magazin de dulciuri. Voia să cumpere pâine, dar își dorea atât de mult zahăr, încât nu putuse rezista. De atâta fericire, la vederea acelor minunății în borcane și cupe, îi zâmbise vânzătorului și plecase imediat cu o pungă întreagă plină de bunătăți dulci. Erau bare rupte de zahăr și bomboane topite – nimic din cele pe care bărbatul le putea vinde, dar nu ar fi trebuit să i le facă lui Lizzie cadou.

Își mai amintea și azi de zâmbetul lui, ca răspuns la al ei.

– Uite, spusese el. Dulciuri pentru o dulceață!

Lizzie lăsă jos oglinda și plecă. Oare unde găsea ea acum ceva de mâncare? Se gândea să meargă mai întâi pe chei și să încerce totuși să-și găsească un client, dar numai gândul la asta îi întorcea stomacul. Cu atât mai mult cu cât mirosurile de la brutărie, aflată la o distanță de trei străzi de șopronul ei, o atrăgeau acum în vraja lor.

Lizzie nu putu decât să urmeze mirosul de pâine proaspătă. Ar fi fost mult mai inteligent să se furișeze la ușa din spate și să încerce acolo să cerșească. Poate că brutăreasa mai avea niște resturi din ziua precedentă și foarte posibil ca aceasta să fi fost ziua ei bună. Se mai întâmpla și una ca asta – din când în când, îi mai dăduse câte ceva lui Hannah, atunci când Toby și Laura păreau să fi fost prea înfometați. Lizzie acționă însă prostește. Intră în magazin pe ușa din față.

Brutarul în persoană era acolo, ceea ce era bine. Bărbații cădeau pradă șarmului lui Lizzie, fie că reușea chestia cu zâmbetul, fie că nu. Înaintea ei mai era un alt client, care cumpărase două franzele. Lizzie așteptă până când brutarul îl servi, apoi zâmbi și îl salută amabilă. Observă însă imediat că magia nu-i reușise în acea dimineață. Îi ieși un zâmbet drăguț, dar nimic mai mult.

Cu toate acestea, brutarul reacționă prietenos.

– Ei, copil frumos, cum te pot face fericită?

Cum putea să o facă pe ea fericită? Lizzie își lăsă privirea să plutească peste toate produsele de prin rafturile brutăriei.

– O pâine, zise ea cu jind. Și doi melci pentru copii... Două pâinici de lapte...

Lizzie nu vorbea serios, dar pur și simplu își dăduse glas dorințelor. Era foarte cald acolo, înăuntru, mirosea ca-n rai... Fata fusese complet surprinsă atunci când brutarul îi întinse o pungă peste tejghea.

– Poftim... Costă trei pence.

Lizzie luă punga.

– Eu, șopti ea, nu am bani. Merge... Este oare posibil să revin mai târziu?

– Nu ai bani?

Chipul până de curând amabil al brutarului se întunecă. Micuțo, tu nu ai bani și eu nu am nimic de dat cadou. Atunci, ce cauți aici? Dă-mi pâinea înapoi și fă bine și pleacă! Să-mi plătești mai târziu... Poți să o uiți de pe acum!

Lizzie se trezi din visurile ei. Ce prostii făcea oare? Punga din mâna ei era însă adevărată, iar tejgheaua fiind înaltă, bărbatul nu putea sări peste ea.

Fata își lipi de ea pâinea și restul produselor.

– Îmi... îmi pare rău, murmură ea. Dar o să vin mai târziu cu banii...

Acestea fiind spuse, o luă la fugă din prăvălie.

Brutarul strigă în urma ei. Lizzie mai auzi cuvântul „hoață", dar nu îl luă în seamă și alergă cât de repede o ținură picioarele pe stradă, în jos. Nu în direcția șopronului ei, acolo probabil că ar fi fost găsită, ci înspre piață.

Cu siguranță că acolo era o forfotă mare; se putea pierde în mulțime și să se întoarcă acasă pe căi ocolite.

Lui Lizzie îi era frică, însă resimțea, în același timp, și un sentiment de putere care îi furnica întreg trupul. Nu s-ar fi încumetat niciodată să comită un furt atât de nerușinat, dar parcă urma să se

termine cu bine. Brutarul nu părea să o ajungă din urmă, iar puținii trecători erau prea obosiți pentru a începe o vânătoare... Atunci se trezi însă în față cu un gardian grăsan, asemănător unei găini, care se proțăpi înaintea ei aidoma unui zid. Nu văzuse niciodată până atunci vreun polițist în acel cartier al Londrei. O coincidență nefericită...

– Ei, dar ce ne mai grăbim noi, drăguțo!

Polițistul o țintui pe fata plăpândă cu o singură mână.

– Te așteaptă soțul cu cumpărăturile, nu?

Lizzie își încercă zâmbetul.

– Copiii mei, domnule... Eu... Eu... Trebuie să aibă ceva în stomac înainte de a pleca la școală...

– Așa micuță și ai deja copii care merg la școală. Cuminte, cuminte. Și soțul tău câștigă cu siguranță suficienți bani – și strigătele de acolo se adresează unei alte femei!

Polițistul făcu un semn spre brutăria din care se auzeau în continuare țipete.

Brutăreasa ieși în stradă și alergă spre Lizzie și spre gardian.

– Ea e! Sigur că ea e! strigă ea. Ia aduceți-o, domnule gardian, pe hoața asta mică înăuntru, ca să o vadă și soțul meu. Toate lucrurile trebuie făcute cum se cade. O cunosc pe fâța asta. Umblă pe aici foarte aranjată, ai putea jura că este o fată obișnuită. Totuși, în realitate, curvăsărește, asta o știe orice copil. Cum de-a putut numai să se înșele bărbatul meu... Dar uite, o fețișoară drăguță și deja băieții devin slabi de înger... Nu-i dați drumul bestiei, domnule gardian, altminteri o mai ia la goană...

Lizzie nu făcu nicio încercare de a fugi. Ar fi fost oricum lipsit de orice sens; polițistul era mult mai puternic decât ea. Dacă mai ajuta ceva în acea clipă nefericită, atunci erau doar rugămințile și cerșitul.

– Maestre, vă rog, ascultați-mă!

Brutarul părea să fie cel mai deschis dialogului.

– Am visat doar, nu am vrut să cer nimic ce nu pot plăti. Voiam să vă rog să mă treceți pe lista cu datorii. Dar copiii... Domnule,

dacă permiteți să mă închidă, atunci nici ei nu vor avea nimic în stomac. V-aș fi adus cu siguranță banii înapoi! Eu nu sunt o... o... Eu sunt cinstită, eu...

Brutăreasa începu să râdă sarcastic la auzul cuvintelor lui Lizzie. Brutarul suflă adânc.

– Aha, deci, copii flămânzi! Și, în cazul ăsta, nu ar fi fost suficientă o pâine? Trebuia să iei cozonac și pâinici?

Lizzie își mușcă buzele.

– N-am vrut...

– Deci, vreți să faceți plângere sau nu? întrebă polițistul.

Brutăreasa îi smulse mai întâi lui Lizzie din mâini punga pe care încă o mai ținea în brațe.

– Sigur că vrem! Asta ar fi și mai frumos! Și ia uitați-vă la melcii ăștia și la cozonăcei! Complet zdrobiți, nici măcar nu-i mai putem vinde! În plus, curvăsărește, vă spun eu, domnule gardian. Întrebați numai puțin în dreapta și-n stânga!

– Vă rog!

Lizzie se întoarse pentru ultima oară spre soțul femeii certărețe, dar nici el nu dădea vreun semn de milă. Brutarul încuviință.

– Luați-o pe proasta asta din fața ochilor mei înainte ca el să se înmoaie! scrâșni apoi femeia.

Lizzie închise ochii. Acum, nu mai putea spera decât la un judecător milostiv. Și la ajutorul lui Hannah. Dacă ea confirma măcar versiunea ei cu copiii...

Închisoarea Newgate era murdară și arhiplină. Lizzie credea că nici măcar nu va putea respira atunci când fu împinsă într-o încăpere lungă și înaltă, care era cât de cât luminată doar de o fereastră cu zăbrele, amplasată undeva foarte sus. Cel puțin alte cincisprezece femei mai erau ținute acolo și pentru toate exista o privată într-un colț, care puțea îngrozitor. În ce privea mobilierul, încăperea dispunea de un prici, pe care îl țineau ocupat două femei corpolente. Câteva stăteau rezemate de ziduri – aparent în speranța

că vor mai fi eliberate în aceeași zi –, altele ședeau pe pardoseala acoperită de paie murdare. Lizzie se opri la ușă și își coborî privirea. În paie erau purici, era sigură de asta. Ura puricii!

De undeva, dintr-o celulă, răsună dintr-odată o voce pițigăiată.

– Să mori tu! Lizzie Owens, care se considera mereu mai presus de toate!

Lizzie se uită într-acolo. Candy Williams, o prostituată din cartierul ei, era cea care îi rânjea.

– Ce-ai făcut?

– M-au prins furând pâine, recunoscu Lizzie obosită.

De ce să o mai tăgăduiască? În plus, Candy nu era răutăcioasă; considera aceste texte ale ei ca fiind doar simple tachinări.

Câteva femei râseră.

– Chiar că ești o prostuță! observă una dintre femeile de pe prici. Dacă tot furi, atunci măcar să și merite! Uite-o pe asta, făcu semn cu mâna spre o fată frumoasă, cu părul închis la culoare, care privea în gol, fără să participe la discuție. Ea a șterpelit un ceas de aur. Aproape că s-ar fi terminat cu bine, dar acolitul ei a dat-o de gol...

– Bărbatul meu o să mă scoată de aici, șopti fata.

Din nou urmară râsete nechezătoare.

– Iubitul tău fin probabil că te-a băgat chiar el înăuntru! râse grăsana de pe prici. Nu a făcut el oare înțelegerea cu acolitul tău? Nu putea lua el vina asupra lui? Nu, fetițo, s-a scos pe socoteala ta!

– Ce... ce pățește unul care fură, așa, niște pâine? întrebă Lizzie cu jumătate de glas.

– Același lucru ca și atunci când furi un ceas, rânji grăsana. Furtul e furt. Firește că până la urmă contează ce avocat îți alegi. Dacă o să-ți prezinte copiii și o să îi facă să plângă puțin...

– Ea nici măcar nu are copii! o dădu de gol Candy.

Grăsana își încreți fruntea.

– Nu? Nu te-am văzut cândva pe stradă cu doi țânci? Chiar am vrut să intru în vorbă cu tine referitor la bordelul meu, cumva ai un

vino-ncoa'... Dar nu iau pe nimeni care e cu țâncii după ea, așa ceva te bagă numai în belele...

Lizzie își amintea acum și ea că o văzuse în trecut pe femeie. Franny Gray; bordelul din Hanbury Street era al ei.

– Cum... Cum de-ați ajuns aici? întrebă ea distrată. Credeam... Credeam că dacă ai o casă...

Curvele de pe stradă le invidiaseră dintotdeauna pe fetele lui Franny Gray. Și, firește, cu atât mai mult pe proprietăreasa bordelului, care părea să învârtă banii cu lopata.

– Eu pun întrebările aici, micuțo! lămuri Franny lucrurile. Și de mine nici nu trebuie să-ți faci tu griji. O să ies mai repede de aici decât ai spune pâs, chiar dacă nu pe atât de repede cum le fură Velvet bărbaților ceasurile din buzunare...

Făcu din nou un semn spre fata cu părul negru. Apoi, continuă, întorcându-se spre Lizzie:

– Deci, ai cui erau țâncii? Furați? Îi înveți și pe ei meserie? Poate chiar îi și vinzi? Micuțo, nu te-aș fi crezut deloc așa...

Franny își încreți fruntea disprețuitor.

Lizzie sări în sus.

– Nu vorbiți așa cu mine! zise ea supărată. De parcă... De parcă... Dumnezeule, da, curvăsăresc, uneori mai și fur, dar asta nu înseamnă nici pe departe că trimit copiii pe străzi! Ăștia mici sunt ai lui Hannah – roșcata care agață bărbații pe Dorset Street. Locuiesc împreună cu ea și cu țâncii... La naiba, îmi pare rău de cei mici...

Apoi, Lizzie își ascunse chipul. Își putea bine imagina ce se va întâmpla cu Toby și cu Laura dacă Hannah trebuia să se ocupe singură de ei.

Candy râse.

– Îți spun doar, Franny, numai suflet! Una pe care o apasă aureola de sfântă. Dar n-o să te ajute, Lizzie. Eu nu m-aș baza pe Hannah dacă aș fi în locul tău...

Ultima propoziție se va adeveri însă, din păcate, cu vârf și îndesat. Lizzie sperase că Hannah va veni în curând să o viziteze – arestările se aflau cu repeziciune prin cartier și toată lumea știa de ușurarea condițiilor de detenție pe care le puteai cumpăra cu niscaiva bănuți. Dacă Hannah ar fi căzut în mâinile zbirilor, Lizzie ar fi luat cu siguranță un client în plus, pentru a o putea ajuta cu bani. Însă Hannah nu se arătă. În schimb, apărură două femei-gardian și o eliberară pe Franny.

– S-a dovedit că a fost o greșeală chestia aia cu portofelul domnului, dezvălui una fără să vrea. Domnul l-a pus, de bună seamă, altundeva... În orice caz, îl are din nou și îi pare tare rău de neînțelegere.

Franny făcu semnul victoriei și se grăbi să iasă. Lizzie se întrebă cum de rezolvase oare chestiunea – și, în plus, încă din închisoare. Probabil că era pregătită pentru astfel de lucruri. Probabil că clientul pe care îl furase își primise înapoi banii. Cum oare îl făcuseră oamenii lui Franny să se mai și scuze, asta depășea puterea de înțelegere a lui Lizzie.

Ea însăși primi o vizită a doua zi – după o noapte de chinuri în celula comună. Partea de prici pe care șezuse Franny fu ocupată din nou foarte repede – de această dată, de o persoană mult mai puțin prietenoasă decât matroana bordelului. Noua șefă a celulei era, în mod evident, o luptătoare și o bestie. Se strădui imediat să le terorizeze pe celelalte.

– Ar trebui să încercăm să ieșim de aici, suspină Candy. Mâine o să vrea mâncare mai bună și o să ne ia tot ce se poate transforma în bani...

– Dar noi nu avem nimic, se miră Lizzie.

Candy râse sarcastic. Nu era prima ei ședere la închisoare. Mai stătuse doi ani pentru curvăsărit și de această dată se aștepta la o condamnare similară. Foarte posibil că aveau să o trimită prin colonii, fiind o recidivistă.

– Cel puțin, încă mai avem hainele de pe noi, zise ea. Dacă te uiți prin jur...

Lizzie își lăsă privirile peste celelalte femei din celulă. Câteva purtau doar niște jupoane rupte, peste care își trăgeau rușinate năframele găurite. Oricum, nu era frig în celulă, toate acele trupuri o încălzeau.

– Și pălărioara ta... Cu ea va trebui să îți încerci mâine norocul cu un gardian. Poate că o să vrea să o ia pentru soția lui. În orice caz, poate o să ai noroc și te va închide altundeva.

Lizzie era de acord să se despartă de piesa ei de rezistență. Însă înainte de a începe tratativele cu unul dintre gardieni, fu chemată afară.

– Elizabeth Owens! citi o femeie-gardian plictisită de pe o foaie de hârtie. Avocatul tău te așteaptă afară. Vorbește cu el, după-amiază începe procesul!

Măcar se întâmpla totul repede. Lizzie căpătă noi speranțe. Poate că, în curând, avea să fie totuși eliberată. Acea pâine... Nu se putea să fie la fel de dur pedepsită ca hoața de bijuterii, Velvet.

Avocatului nu-i păsa deloc de povestea lui Lizzie. Așa cum află imediat Lizzie, nu o reprezenta numai pe ea, ci și pe Candy, Velvet și, de fapt, pe toate celelalte femei care nu aveau bani să-și permită un avocat mai bun.

– Se prea poate ca judecătorul să fie de acord cu niște circumstanțe atenuante. Dar în locul tău nu m-aș baza pe asta, închisorile sunt pline...

– Dar, dacă mă eliberează, o să fie un loc liber! zise Lizzie uimită.

– Fetițo, doar nu o să vă elibereze! râse avocatul. Unde am ajunge dacă ați avea voie să furați și să curvăsăriți și, a doua zi, să vă lăsăm libere. Nu, asta poți s-o uiți repede! Dacă judecătorul e indulgent, îți dă cinci ani...

– Cinci ani? Cinci ani de închisoare pentru o pâine?

Lizzie se holba disperată la bărbat.

– Se pare că a fost mai mult decât o simplă pâine. Din câte știu, ai șterpelit și ceva delicatese, ceea ce nu mai merge cu furtul pentru a-ți stăpâni foamea... Din acest punct de vedere, nici nu cred că judecătorul va arăta clemență. Se va sfârși cu șapte ani, fetițo, și șapte ani înseamnă deportare.

– Dumneavoastră... Dumneavoastră vreți să spuneți că o să mă trimită în colonii?

Lui Lizzie nu-i venea să-și creadă urechilor.

– La asta se va ajunge. Deci, pregătește-te!

– Chiar nu se poate face nimic? Dacă judecătorul ar vedea copiii... Doamne, Dumnezeule, nu o să se mai ocupe nimeni de copii dacă voi pleca...

Lizzie nu ar fi vrut să plângă, ci ar fi vrut mai degrabă să încerce să zâmbească. Însă acum din ochi îi curgeau lacrimi. Nu se temea cu adevărat de Australia. Nu putea fi mai rău decât era la Londra. Dar Toby și Laura... și șapte ani... șapte ani de închisoare – avea să fie bătrână când ieșea!

Avocatul ridică din umeri, dar Lizzie era ferm decisă să lupte. Își scoase pălărioara din buzunarul rochiei.

– Uitați, domnule! Nu am bani, dar puteți vinde asta!

Costumul subțiat al avocatului arăta de parcă ar fi provenit din piața de vechituri, la fel ca și hainele lui Lizzie, și, pe deasupra, mai era și ponosit.

– Asta valorează câțiva bănuți! Dar, vă rog, mergeți pe Whitechapel Road și vorbiți cu prietena mea. Să aducă la tribunal copiii și să depună mărturie pentru mine! Vă rog! Doar sunteți avocatul meu! Trebuie să mă ajutați!

Avocatul luă pălăria fără să scoată un cuvânt, o bătu de praf și o băgă în buzunar.

– O să văd ce pot face, zise el, însă nu pot promite nimic...

Omul se ținu totuși de cuvânt. Când Lizzie fu dusă în sala de judecată, cu mâinile încătușate, Hannah se afla printre spectatori, cu o față împietrită, având alături copiii. Toby și Laura dădură să

îi strige ceva lui Lizzie, dar Hannah îi înghionti brutal. Lizzie îl recunoscu și pe Lucius alături de prietena ei. Expresia chipului său nu anunța nimic bun.

Aprodul îi scoase lui Lizzie cătușele și o împinse pe banca acuzaților. Se găsea acum, intimidată, față în față cu judecătorul, care părea, în roba lui neagră și cu peruca albă, o ființă dintr-o altă lume.

– Numele? întrebă grefierul.

– Elizabeth Owens, răspunse încet Lizzie.

– Născută?

– Cred că în anul 1830.

Judecătorul își încreți fruntea.

– Unde?

– Bănuiesc că la Londra...

– E ceva ce știi cu siguranță? întrebă judecătorul sarcastic.

Lizzie își coborî privirea.

– Nu, răspunse ea.

– Cu nesimțirea nu o să ajungi aici niciunde, fetițo! o mustră grefierul.

– Dar nu sunt nesimțită! se apără Lizzie. Doar că sunt orfană. Chiar dacă nici acest lucru nu îl știu sigur. Nici măcar nu îmi știu numele, mi se spunea „Owens", după bărbatul care mă predase poliției. Mă găsise pe Cavell Street, zicea el. Cred că e adevărat. Cred că îmi și amintesc asta. Ei spun că aș fi avut cam trei ani...

– Strada nu te-a părăsit însă niciodată, observă judecătorul. Nu au încercat să te crească la orfelinat astfel încât să devii un om mai bun?

– Ba da, domnule, răspunse Lizzie.

– Și? întrebă judecătorul. De ce ai ajuns totuși aici?

– Ei au încercat, domnule, răspunse Lizzie plină de smerenie.

În sală se auziră hohote de râs.

Judecătorul bătu nemulțumit în masă.

– Ce vrei să spui cu asta, fetițo?

– Am fugit de acolo, domnule, recunoscu Lizzie. Fiindcă am vrut dintotdeauna să fiu o fată bună, dar nici nu voiam să mă bată încontinuu. Eram mereu cea mai mică, domnule, nu primeam prea multă mâncare... şi acum... vă rog, domnule, trebuie să mă credeţi. În rest, nu fur. Am vrut să mă treacă pe o listă şi nici nu am vrut nimic mai mult decât o pâine... Vă rog... Uitaţi-vă la copiii ăştia. Se vede, Dumnezeu ştie, că nu primesc nimic de mâncare.

Hannah păru că vrea să sară şi ea în sus revoltată la această ieşire, dar, pentru moment, avocatul lui Lizzie fu cel care luă cuvântul.

– Onorată instanţă, femeia aduce în discuţie circumstanţe atenuante. Nu a furat pâinea pentru sine sau, cel puţin, nu doar pentru sine, ci pentru doi copii flămânzi, pentru care îşi face griji...

– Dar care nu sunt ai ei? întrebă judecătorul neîncrezător.

– Nu, onorată instanţă, sunt ai prietenei mele, iar familia e prezentă. Vreţi să o ascultaţi în această chestiune, domnule?

Avocatul făcu un semn spre Hannah, care acum nu mai putea fi oprită nicicum. Sări în picioare.

– Asta e o neruşinare imensă, onorat... domn... ăăă... judecător... să spui poliţiei că îmi las copiii să moară de foame! A trebuit chiar să mă explic unui tip de la orfelinat, care voia să mi se amestece în educaţie! Şi când te gândeşti că am cât se poate de bine grijă de micuţii mei şi acum o să mă şi căsătoresc, să aibă şi ei un tătic adevărat...

Hannah făcu semn spre Lucius, care părea să nu fie beat.

– O să ne cumpere o căsuţă drăguţă şi haine frumoase! Micuţii mei nu o să trebuiască să sufere de foame!

Hannah se aşeză şi o străfulgeră din priviri pe Lizzie, care părea să intre în pământ de ruşine. Firesţe, Hannah nu putea spune adevărul. Altminteri, ar fi fost foarte posibil să i se ia copiii.

– Ai ceva de spus în legătură cu asta, Elizabeth Owens? i se adresă judecătorul lui Lizzie.

Fata tăcu. Găsea că figurile supte ale copiilor pledează în favoarea ei, însă, Hannah se depăşise pe sine în acea zi şi le ştersese micuţilor

nasurile. Lucius trebuie că făcuse într-adevăr ceva bani, iar Hannah găsise resursele necesare să îi smulgă banii din mâini înainte ca el să-i poată bea. Poate că, în viitor, avea să o facă mai des... Lizzie nu putea decât să-i ureze noroc. Nu era furioasă pe ea.

Restul dezbaterii trecu pe lângă Lizzie ca în ceață. Cuvintele lipsite de noimă ale avocatului, avertizările și reproșurile judecătorului, în final sentința. Deportare, șapte ani, așa cum avocatul o prevăzuse. După cum aflase mai târziu, nici nu fusese greu. Aproape toți ceilalți deținuți închiși împreună cu ea primiseră aceeași sentință. Doar luptătoarea ticăloasă, care aproape că ucisese pe cineva, fusese condamnată la zece ani.

Candy plângea. Avea un iubit de care îi plăcea și pe care nu voia să-l părăsească. Velvet părea să fi devenit și mai palidă. Prietenul ei depusese mărturie împotriva ei, ceea ce nu îi folosise însă la nimic. Și el era trimis în colonii.

Preotul închisorii, căruia femeile i se puteau confesa o dată pe săptămână dacă simțeau nevoia să o facă, le lămuri pe condamnate despre ce soartă le așteptă.

– Van Diemen's Land, explică el amabil, este o mare insulă înaintea Australiei, o colonie de sine stătătoare. Este colonizată deja de mult, deci nu vă fie teamă de băștinași – acolo, totul e britanic. Închisoarea femeilor e foarte modernă. Și, în curând, o să plecați. *Asia V.*, sub comanda căpitanului John Roskell, pleacă la finalul lui martie. Pe vapor sunt doar femei – cel puțin, așa e planul.

– Cât durează drumul? întrebă una dintre fete.

– Drumul durează aproximativ trei luni. Voi, fetele, ajungeți mai întâi la *Female Factory*, acolo există cusătorii și spălătorii de rufe. Însă o parte dintre voi va lucra ca fete în casă și prin grădini, iar unele se vor căsători. Acolo sunt foarte puține femei. Cine se comportă bine și își găsește un soț onorabil poate fi grațiată. Deci, nu vă pierdeți curajul. Dumnezeu știe care îi sunt planurile! El vă va fi alături printre străini și, dacă vă veți da chiar și numai puțin

silința, Iisus vă va salva. Și acum, să ne rugăm împreună, sau... Mai ai vreo întrebare, fetițo?

Lizzie ridicase timid mâna.

– Dacă vom lucra acolo, părinte, o să... O să ne dea de mâncare?

Pastorul râse.

– Dar sigur că da, fetițo! Doar Coroana nu își lasă deținuții să moară de foame. Bine, poate că mâncarea de pe aici nu a fost mereu cea mai bună, însă în colonii...

Lizzie dădu din cap. Nici în închisoarea londoneză nu fusese nevoită să facă foamea. Mâncarea era cam scârboasă, dar suficientă. Își îndopase în trecut de multe ori stomacul cu hrană și mai puțină și mai proastă decât veșnicul terci de ovăz. În plus, în colonii trebuia să fie pământ roditor și Lizzie era cât se poate de hotărâtă să-l lucreze. Trebuia doar să i se arate cum se face. Și dacă „a fi bun" nu mai însemna să mori de foame, voia să încerce asta încă o dată cu plăcere.

În acea noapte, adormi plină de speranțe, în ciuda puricilor și a păduchilor din celulă și în ciuda plânsetelor și a sforăitului dimprejur. Voia să ducă o viață cu frică de Dumnezeu, chiar dacă nu-l înțelegea întru totul pe Creator. Poate că o trimitea în Australia pentru a o salva.

Cine avea însă să-i salveze pe Toby și pe Laura?

Capitolul 2

În dimineața de 23 martie, femeile condamnate fură duse într-o căruță cu gratii și cu coviltir pe *Asia*, un vapor cu pânze care, chiar dacă părea impunător de mare la o primă vedere, comparat cu vasele-închisoare din Woolwich, supranumite și *prison hulks*, era, în realitate, mai degrabă mic. Nu doar închisoarea de femei din Londra plesnea din toate încheieturile. Și penitenciarele pentru bărbați erau într-atât de pline, încât vapoarele din docul de la Woolwich le țineau locul. Condițiile de detenție de acolo trebuie că erau crunte. Lizzie se îngrozi numai la vederea vapoarelor mari, borțoase.

Asia – care, din câte se spunea, făcuse deja cinci călătorii până în Australia și înapoi, încheiate fără niciun fel de stricăciuni – părea să fie, dimpotrivă, aproape ispititor. Alături de aproximativ o sută de pasageri normali, sub punte mai erau adăpostiți mai bine de o sută cincizeci de deținuți, la care se mai adăugau treizeci de gardieni și echipajul căpitanului John Roskell. Nu era prea mult loc pentru fiecare în parte. Lizzie se îngrozi atunci când fu condusă, pe trepte, în jos, într-o încăpere uriașă, întunecată.

Despărțite doar de niște cuști din lemn, care erau necesare, de bună seamă, pentru prinderea priciurilor, circa o sută de femei erau adăpostite sub prima punte. Pe alte câteva, gardienii le duseseră și mai jos, în pântecul vasului. În cele din urmă, mai fură mânați acolo încă doisprezece bărbați, prinși cu lanțuri unul de celălalt.

Femeile auziră cum căpitanul vaporului se ceartă din acest motiv cu câțiva gardieni de pe vasele-închisoare.

– Ei, hai, doar nu sunteți plini ochi! Noi abia dacă mai avem vreo celulă liberă – e imposibil să mai îndesăm și alți borfași pe vapoarele noastre. Deci, luați-i dumneavoastră, căpitane Roskell – nici nu trebuie să apară în documente!

– Și nici hrana nu apare? bombăni căpitanul.

– Veți primi, firește, și hrana lor. Dar nu o contabilizăm, dacă înțelegeți ce vreau să spun...

Gardianul râse și făcu un gest ca și cum ar fi băgat bani în buzunar.

– Ei, hai, spuneți odată „da", căpitane! Doar vă este indiferent dacă aveți alți doisprezece borfași la bord, nu-i așa? Pe care oricum nimeni nu-i controlează. Din partea mea, lăsați-i pe indivizii ăia în lanțuri; așa, nu o să vă facă niciun fel de probleme!

În cele din urmă, căpitanul trebuie că acceptase, deoarece bărbații fură împinși în jos, pe scări. Dulgherul vaporului mergea în urma lor, pentru a separa o cușcă pentru ei.

Lizzie resimți o undă de milă. Ceva mai jos, sub linia de plutire, era cu siguranță și mai sinistru decât la femeile aflate pe puntea intermediară, unde, măcar, te mai puteai orienta cât de cât. Priciuri cu trei etaje erau amplasate unul lângă altul. Nu exista niciun alt mobilier, însă deținuții nici nu aveau bagaje.

– Nu vă plângeți; la urma urmei, nu vă punem în lanțuri! le zise gardianul care superviza împărțirea femeilor pe priciuri.

Lizzie, Candy și Velvet se înțeleseră fără ceartă. Candy voia neapărat să stea jos, Velvet se retrase benevol sus, sub tavan, iar pentru Lizzie rămase etajul mijlociu. Îi era totuna, însă, în alte locuri pe punte, femeile se băteau de-a dreptul pe priciuri. Gardienii trebuiau să intervină – și o făceau cu brutalitate pură, fiind gata să își încalce pe dată promisiunea de a nu pune femeile în lanțuri. Lizzie observă, speriată, că fiecare dintre paturi era prevăzut cu lanțuri.

– Doar până ieşim în larg, să nu cumva să faceţi prostii, bombăni gardianul, şi el, la fel ca şi ceilalţi, un soldat al Coroanei.

Lizzie îi zâmbi. Acum, că se împăcase cu soarta ei, putea din nou să o facă. Îi zâmbise şi pastorului, drept urmare primise în dar o Biblie. Bărbatul era încântat că ştia să citească şi intervenise pentru o adăpostire mai bună a tinerei deţinute. În ultimele zile de dinaintea deportării, Lizzie fusese mutată într-o celulă de patru paturi.

Chiar şi medicul se lăsase subjugat de vrajă. Se aşteptase ca Lizzie să fie subnutrită – ceea ce, firește, era şi adevărat, însă era la fel de adevărat şi în cazul celorlalte deţinute – şi prescrisese o hrană mai bună înaintea deportării. Iar acum ofiţerul...

– Pe noi nu trebuie să ne puneţi în lanţuri, domnule! Ce am putea face? Doar nu credeţi cu adevărat că noi, femeile, am putea pune stăpânire pe vas, eliberând criminalii...

Lizzie reuşi să se prefacă, lăsând impresia că i-ar fi fost cu adevărat teamă de bărbaţii de pe ultima punte de jos. Însă, în realitate, îi considera pe indivizii de aici, în ciuda lanţurilor, nişte vai şi amar la fel de inofensivi; la urma urmei, doar nişte disperaţi, ca şi femeile de deasupra lor. În definitiv, şi printre femei se găsea câte o tâlhăroaică şi câte o criminală care să fi fost, în majoritatea cazurilor, condamnate la moarte, dar care fuseseră condamnate apoi la muncă silnică pe viaţă în colonii. Coloniile primeau însă fără prea mare plăcere astfel de oameni, şi chiar şi căpitanul se temea de ei. În timpul călătoriei, erau ţinuţi jos, adânc în pântecul vasului, unde nu ajungea lumina şi unde abia dacă se simţea aerul proaspăt, şi erau ţinuţi în lanţuri. Lizzie văzuse că şi luptătoarea ticăloasă, spaima celulei comune, fusese împinsă în jos.

Gardianul le privi pe cele trei femei aproape cu bunăvoinţă, iar ochii lui se opriră mai întâi asupra lui Velvet, cea ieşită din comun de frumoasă, rămânând apoi fixaţi asupra lui Lizzie, care îi zâmbea.

– Un vapor în mâini atât de drăguțe nu ar fi chiar cel mai rău lucru, rânji el. Dar asta nu e pe gratis, drăguțo. Am voie să te vizitez din când în când, cât vom fi în larg?

Lizzie suspină în tăcere, păstrându-și însă zâmbetul. Cam asta fusese viața ei cu „frică de Dumnezeu", își zise ea. Nici măcar nu ar fi trebuit să flirteze cu bărbatul. Totuși, dacă îl refuza acum, avea să se supere și nu își putea permite una ca asta. Din contră, avea nevoie de un aliat pe vapor.

– Dacă vă face plăcere, printre toate femeile astea, zise ea suav. Eu mă voi jena puțin…

– Te vei jena? râse bărbatul. Ești o fată atât de delicată? Ei, o să se găsească un locșor unde să putem fi doar între noi, nicio grijă. Acum, stați liniștite, drăguțelor, și nu urlați și nu plângeți la plecare! Se prea poate să fie cam vijelioasă marea, diseară…

Îi fură lui Lizzie un sărut rapid.

– Consideră-l ca pe un acont al unor vijelii mai dulci! șopti el.

Ea își șterse gura după ce el se îndepărtă. Lizzie era dezgustată încă de pe acum. Cu siguranță că pe parcursul călătoriei nu urma să aibă nicio posibilitate de a se curăța după ce se va culca cu noul ei client.

– Începi cam devreme, remarcă o voce care părea să o condamne și care venea din patul de vizavi.

Lizzie era întinsă în fața vecinei ei pe același nivel, la niciun cot distanță. În lumina tulbure care intra printre crăpăturile scândurilor punții, recunoscu o femeie mai în vârstă. Nu o mai văzuse niciodată până atunci și nici nu părea a fi o curvă. Chiar și acum își purta părul prins atent și cu grijă sub o bonetă și i se lăsaseră rochia și scufia castă. Deci, nu era chiar lipsită de mijloace.

Lizzie observă că noul ei curtezan renunțase și la punerea în lanțuri a femeilor din patul celălalt.

– Tot se va întâmpla mai devreme sau mai târziu, răspunse ea liniștită. Indivizii ăștia oricum fac numai ce vor ei. Nu îți convine că nu ai fost pusă în lanțuri?

– Îmi este indiferent, zise femeia. Din partea mea, puteau să mă și spânzure, adăugă ea, apoi se întoarse cu fața la perete.

Lizzie închise ochii și încercă să se viseze altundeva decât pe acea punte sufocantă. Firește că nu reuși. Gândurile îi fugeau la bărbații și la femeile care fuseseră închiși mai jos și cărora le mergea mai rău decât ei.

Lizzie ascultă sutele de voci care vorbeau, plângeau și care se rugau. O lăsa în urmă doar pe Hannah și pe copii, dar cele mai multe dintre femeile de aici plângeau după soții, iubiții și propriii copii. Se întreba prin ce anume trecuse femeia de alături și cum de ajunsese acolo. Nu arăta ca o răufăcătoare, dar nici Lizzie însăși nu se considera vinovată.

În cele din urmă, încercă să citească din Biblie, în timp ce auzea de pe puntea principală ordine și strigăte, zgomotul pânzelor care erau ridicate, apoi vuietul vântului care se oprea în ele. Cele mai multe dintre femei începură să urle atunci când vasul se puse în mișcare – la fel și puținii bărbați aflați pe puntea de sub ele.

Lizzie percepu plecarea drept un singur și uriaș strigăt, o tânguire a despărțirii fără de întoarcere.

Michael Drury intrase și el în jocul urletelor deținuților atunci când vasul-închisoare părăsise Irlanda. Acum însă tăcea. Anglia era pentru el o țară la fel de străină și poate și mai ostilă decât îndepărtata Australie, iar din Londra nu văzuse nimic în afară de o bucată din zidul portului – și încă putea fi vorba de noroc. Inițial, se stabilise ca deținuții din Irlanda să fie adăpostiți pe unul dintre vasele-închisoare care erau ancorate în Woolwich. Apoi, se pare că mai fusese un loc liber pe vaporul care se îndrepta spre Van Diemen's Land, care nu transporta, de obicei, decât femei.

Deținuții din Irlanda fuseseră mutați dintr-un vapor într-altul, iar acum Michael ședea, în lanțuri, pe priciul lui din cel mai întunecat colț al celei mai întunecate punți a *Asiei*. Căpitanul pusese drept condiție ca bărbații să fie despărțiți cu strictețe de deținute,

chiar și pe parcursul călătoriei. Nu puteau spera deci să fie lăsați prea mult la aer. Nimeni nu se gândise să le pună bărbaților la dispoziție oale de noapte sau sticle în care să-și poată face nevoile. Exista o găleată, care putea fi dată din mână în mână, însă în cazul în care unul dintre deținuți nu coopera, aceasta nu mai ajungea până la ultimul prici.

În fiecare rând exista cel puțin un bărbat care rămânea într-o agonie mută și care nu reacționa la strigătele celorlalți. Billy Rafferty era unul dintre ei. Căzuse într-un fel de letargie, iar după ce se despărțise de Irlanda avusese o criză de furie. Tânărul bărbat suferise deja în celula din Wicklow, din când în când, de accese de claustrofobie, iar încăperile întunecate, aproape ermetic închise, de sub puntea vasului care se legăna îl făceau să-și piardă aproape complet mințile. Zăcea în lanțuri alături de Michael și scâncea încet. Putoarea de pe puntea de jos devenea din ce în ce mai cumplită și aerul tot mai înăbușitor. Michael se bucură atunci când vaporul se puse în mișcare. Poate că acum avea să li se scoată lanțurile.

Ceea ce se și întâmplă, într-adevăr, pe prima punte, însă Michael și tovarășii lui de suferință rămaseră legați. În plus, la putoarea de până atunci se mai adăugă și cea de vomă, fiindcă primele zile pe mare se dovediră a fi furtunoase.

– Canalul Mânecii, dezvălui bărbatul de pe priciul de lângă Michael, un marinar care îl omorâse pe un altul în timpul unei încăierări. Până la golful Biscaya e, de obicei, o mare agitată. Femeile o să-și vomite și sufletul din trup. Însă, la naiba, mi-e totuși foame... Nu-i nimic de înfulecat?

Înainte ca de dimineață să se împartă, într-adevăr, o porție sărăcăcioasă de pâine uscată, gardienii trimiseseră jos câteva femei de pe prima punte cu găleți și perii, pentru a șterge măcar mizeria cea mai mare. În timpul acestei acțiuni, lângă fiecare femeie se postase un gardian – ca și cum Michael și ceilalți deținuți legați în lanțuri ar fi putut să se năpustească asupra lor.

– Măcar nu aveți paturi supraetajate, încercă una dintre femei să-l consoleze pe Michael.

– Altminteri, vă mai curgea și sosul pe fețe. La noi le-a mai nimerit pe câte una, alta, înainte să ne scoată lanțurile, iar cele cărora le este rău de mare nu prea mai ajung acum mereu la closet. Cât timp durează o astfel de călătorie?

– În jur de o sută de zile, explică marinarul.

Bărbații gemură.

– Credeam că așa, vreo patru săptămâni, murmură Michael. Spre America...

Marinarul râse amar.

– New York e la o aruncătură de băț în comparație cu drumul nostru... Ne vor scoate însă pe punte. Nu ne pot lăsa să putrezim aici timp de trei luni. Regina e o femeie bună, nu ar accepta una ca asta!

Michael lăsă această afirmație să treacă fără niciun fel de comentariu. După ce regina Victoria lăsase o jumătate de Irlandă să flămânzească în tăcere, nu prea credea el că are o doză prea mare de bunătate. Poate că măcar față de conaționalii ei arăta milă. La urma urmei, printre deținuții din Van Diemen's Land, numărul englezilor era cel mai ridicat.

Michael tânjea după lumină și aer, dar și mai mult să se poată întinde și îndrepta. Simțea încă de pe acum presiunea priciului din lemn, de care era prins cu lanțuri. Michael abia dacă se putea mișca și, ca majoritatea deținuților, era subnutrit. Omoplații îi deveniseră în scurt timp numai rană de la statul întins pe prici, iar cicatricele abia vindecate de pe spate îl ardeau după ce femeile din echipa de curățenie aruncaseră, fără prea multă vorbă, câteva găleți pline cu apă de mare peste deținuții în lanțuri, care ședeau pe priciurile lor murdare. Bărbații erau acum mai curați, dar uzi și, chiar dacă era înăbușitor, nu era cu adevărat cald în pântecul *Asiei*. Probabil că avea să dureze zile întregi până când pantalonii din in și cămașa lui Michael urmau să i se usuce pe trup.

Lizzie şi celelalte femei de pe puntea intermediară se luptau cu răul de mare, dar ele aveau măcar la dispoziţie o găleată la şase femei. În cuşca lui Lizzie, Candy şi încă alte două femei erau cel mai crunt atinse. Velvet părea să nu perceapă absolut nimic în jurul ei şi femeia mai în vârstă – care, în cele din urmă, se prezentase după două zile de tăcere drept domnişoara Portland – era, după câte se părea, prea ocupată pentru a-i fi rău. Părea să considere ca fiind de datoria ei să le îngrijească pe celelalte femei. Alerga mereu cu urcioare şi găleţi pline cu apă de băut şi de spălat de la una la alta, le făcea să mănânce măcar câteva înghiţituri de pâine uscată şi nu le certa dacă ele o scoteau imediat din nou afară.

– Câteva sunt foarte slăbite, îi explică ea lui Lizzie, mi-e teamă că vor muri de inaniţie…

– Dar nici nu rămân cu nimic în ele, spuse Lizzie.

Ea se ocupa, conform indicaţiilor domnişoarei Portland, de Candy, care se jelea.

– Când o să fie mai bine?

– Când se va mai linişti marea! observă o voce masculină.

Lizzie sări în sus. Aştepta deja de patru zile ca gardianul cu care flirtase la îmbarcare să îi solicite serviciile, însă, de bună seamă, erau şi sus pe punte destule de făcut.

– Uneori e mai bine dacă ieşi afară. Ce zici, micuţo? Vrei să facem o plimbare?

Lizzie ar fi făcut orice să iasă la aer, însă, pe de altă parte…

– Lor le merge mult mai rău decât mie! zise ea şi arătă spre Candy şi spre o altă fată. Micuţa era plăpândă şi nu putea să aibă mai mult de paisprezece ani. Nu va supravieţui prea mult dacă va vomita în continuare toată mâncarea.

Gardianul rămase puţin pe gânduri.

– Mai întâi, eşti drăguţă puţin cu mine! zise el apoi, iar după aceea mai vedem noi… Oricum, a venit vremea să mai ieşiţi pe punte… Vorbesc eu cu locotenentul…

Lizzie îi oferi un zâmbet blajin, apoi îl urmă pe trepte, în sus. Fu izbită de un aer rece, umed, de Atlantic. Își lăsă fericită chipul în bătaia vântului și se uită curioasă în jur. Lizzie observă că nu era singura fată de pe punte. De bună seamă că mai mulți gardieni își ofereau un alibi reciproc, pentru a urca acolo cu fetele alese de ei. Gardianul lui Lizzie – se prezentase drept Jeremiah – se gândise chiar și la un adăpost împotriva ploii. O trase într-o barcă de salvare, peste care întinsese o prelată. Nici pătura și nici pernele nu lipseau și, în plus, mai scoase, cu un rânjet pe chip, o sticlă de gin de printre scânduri.

Lizzie luă o înghițitură serioasă – alcoolul îi încălzea trupul și îi liniștea stomacul. Apoi, se lăsă mulțumită să se cufunde printre perne. Își făcuse meseria și în condiții cu mult mai precare, chiar dacă îi era greu să simuleze pasiunea atunci când, în cele din urmă, Jeremiah se aplecă asupra ei, însă, spre norocul său, el era ușor de satisfăcut. Bărbatul se dovedi a avea o constituție normală – nu duru prea tare atunci când el o pătrunse, chiar dacă ea nu era nici pe departe pregătită pentru el. Lizzie îl lăsă să-și facă treaba, apoi îi ceru plimbarea promisă. Spre surprinderea ei, Jeremiah fu de acord. Părea să îi fie de-a dreptul recunoscător; poate că se și îndrăgostise puțin de ea.

Gardianul o conduse pe punte și îi arătă construcțiile în care se aflau cabinele pasagerilor și adăposturile echipajului. La final, părul lui Lizzie era ud din cauza ploii și se simțea împrospătată. Nu-i veni să creadă când Jeremiah îi puse în mână și sticla, mai mult de jumătate plină, de gin și o punguță cu făină.

– Uite aici, e bună pentru stomac. Poate reușiți să o puneți din nou pe picioare pe micuța aia din cușca voastră. Amestecă făina cu apă, o să o întremeze...

Lizzie îi mulțumi și îi puse apoi sticla mai întâi lui Candy pe buze atunci când se întoarse din nou în adăpostul ei sufocant și împuțit. Candy bău cu lăcomie și păru să se simtă imediat după aceea mai bine.

– Domnișoară Portland...

Lizzie îi întinse timidă sticla de gin femeii mai în vârstă, care se ocupa de fata de vizavi.

Domnișoara Portland se uită cu dispreț la gin.

– Chestia asta am ocolit-o toată viața, spuse ea. Dar fie, asta e, alte timpuri, alte obiceiuri...

O privi pe Lizzie, apoi luă sticla și o duse la gură. Se zbătu să ia aer, tușind tare.

– Nici eu nu o fac de plăcere!

Lizzie credea că este nevoie să se apere. Această femeie, asta i-o spunea instinctul, era bună și trăise cu frica lui Dumnezeu. Lizzie ar fi dat multe ca să afle cum de ajunsese totuși pe vapor.

– Mai avem apă? întrebă ea apoi.

Apa potabilă era adusă zilnic în cuști în urcioare, însă niciodată nu era suficientă. Mereu se ajungea la scene oribile, în anumite cuști, unde femeile erau complet certate între ele. Se invidiau pentru fiecare gură de apă și pentru fiecare înghițitură de pâine.

Domnișoara Portland încuviință și Lizzie dizolvă ceva făină în apă, așa cum o sfătuise Jeremiah. I-o turnă lui Candy, care însă întinsese din nou mâna după sticla de gin. Dimpotrivă, pupila domnișoarei Portland bău și reținu amestecul.

A doua zi, gardienii deschiseră într-adevăr chepengurile punții intermediare spre exterior pentru toate femeile!

– Prezentați-vă în grupuri de câte douăzeci și patru! strigă locotenentul, care le dădea ordine lui Jeremiah și altor gardieni. Mărginiți-vă la partea separată de punte și mișcați-vă. Nu este permis să stați locului și să trândăviți, nu se tolerează niciun fel de contact cu pasagerii, nu aveți ce vorbi cu marinarii sau cu gardienii!

Lizzie o sprijini pe Candy, iar domnișoara Portland o târî pe fata bolnavă pe punte. Apoi, se puseră în mișcare. Femeilor li se părea că sunt aidoma unor animale sălbatice scoase la mezat la iarmaroc; la urma urmei, aveau suficienți spectatori. Marinarii le aruncau priviri pline de plăceri trupești; pasagerii se adunaseră înaintea

adăposturilor lor și se holbau la deținute ca la niște animale de la grădina zoologică. Cei mai mulți erau de vârstă medie, pensionari care își încheiaseră serviciul militar sau în poliție și care se bucurau acum de generoasele moșii primite în Australia. În Anglia, pensia abia dacă le ajungea să trăiască, dar în Botany Bay sau în Van Diemen's Land erau bogați. Chiar și servitori erau, la urma urmei, din belșug acolo – soțiile viitorilor coloniști puteau alege dintre Lizzie și tovarășele ei de suferință.

Ieșirea le readusese din nou la viață pe deținute, însă era o problemă. Ploua neîntrerupt, iar încăperile de marfă nu erau bine izolate. Hainele deținutelor erau umede și reci și nu se uscau în frigul de primăvară care domnea pe Atlantic. În plus, apa care inunda pe vreme rea puntea nu rămânea pe puntea intermediară. Se prelingea până la ultima punte și se aduna acolo. În anumite părți, ajungea până la genunchi și putea.

Bărbații și femeile care fuseseră adăpostiți acolo se ghemuiau de bunăvoie întreaga zi pe priciurile lor, chiar dacă acum le erau scoase lanțurile timp de ceasuri bune. Și ei erau scoși acum zilnic afară, însă bărbații rămâneau în acel răstimp prinși sever în lanțuri. Nu puteau face prea multă mișcare; doar se udau de la ploaie și tremurau de frig. Între timp apărură și primele cazuri de febră și de diaree. Și Michael era prins deseori, ore în șir, în semisomn – rănile i se inflamaseră și îl dureau. Nu era însă într-atât de rău încât să-și piardă complet toate forțele. Se silea să mănânce și până acum nu vomitase. Michael suferea însă cel mai tare de frig și de umezeală.

– Cândva o să se facă mai cald, îl consolă marinarul de alături, în timp ce tremura și tușea. După ce ajungem, mai întâi, la golful Biscaya...

Ca și în trecut, omul avusese dreptate, însă căldura și apoi arșița din Oceanul Indian nu le ușură deținuților situația. Femeile de pe puntea superioară se bucurau de faptul că li se uscau hainele; Michael și ceilalți bărbați foarte bine păziți se găseau însă sub linia de plutire. Aici era în continuare umed, iar căldura favoriza

putregaiul. În plus, gângăniile se înmulțeau exponențial. Michael avea impresia că este mâncat de viu de purici și de păduchi.

Bărbații încercară să își țină în frâu cât de cât caznele mâncărimii, aruncându-și unul altuia apă de mare pe ei, atunci când erau scoși pe punte, la aer. Gardienii nu le permiteau însă să se dezbrace. Pasagerii continuau să se uite cu plăcere ori de câte ori deținuții erau scoși la plimbare. Sufereau de un plictis teribil, iar „expoziția" zilnică era aproape singurul eveniment. În această privință, Michael și ceilalți se întorceau în cuștile lor tot cu hainele ude. Nimeni nu se mira cu adevărat atunci când izbucni holera.

Lizzie se îngrozise când muriră primii oameni. Fata cea tânără din cușca lor fusese smulsă de acolo imediat, în ciuda îngrijirilor domnișoarei Portland și în ciuda mâncării suplimentare, de care se bucurau toate cele șase femei din compartimentul lor datorită relației dintre Lizzie și Jeremiah. Ea împărțea cu dărnicie cadourile ei și se supăra când Candy nu făcea și ea la fel, atunci când dispărea cu câte un marinar printr-un colț, cu prilejul plimbărilor pe punte.

Interdicția de a se uita numai la bărbați nu putea fi, bineînțeles, respectată. Foarte curând luă naștere un negoț între fetele ușoare de pe puntea intermediară și marinarii sau soldații avizi de plăceri. Candy era râvnită și uitase foarte repede de iubitul ei de acasă. În cazul ei ajuta mai ales ginul. În timp ce dădea cuminte alimentele pentru gospodăria comună, își păstra rachiul pentru sine.

– Ăștia au scăpat acum de toate astea, suspină domnișoara Portland când trupurile defuncților fură date apelor după o scurtă ceremonie, organizată de către căpitan – o apă seducător de albastră, în care săreau delfinii, însă în care deseori valurile erau tăiate de câte o aripă de rechin, al cărei posesor spera la o pradă. Cine știe ce ne mai paște pe noi, ceilalți! mai adăugă ea apoi.

Domnișoara Portland devenise tot mai deschisă față de Lizzie și nu o mai condamna pentru relația ei cu Jeremiah. Din contră, de multe ori o ruga pe fată să o însoțească atunci când vizita alte cuști,

pentru a îngriji bolnavii. Lizzie o ajuta cu plăcere și domnișoara Portland o inițiе cu răbdare în cele mai importante manevre.

– Unde le-ați învățat pe toate astea? întrebă odată Lizzie cu timiditate.

Până atunci, domnișoara Portland nu scosese un cuvânt despre trecutul ei, dar acum dădu lămuriri.

– Am ajutat într-un spital de săraci, zise ea. Drept recunoștință. M-au pus acolo de destule ori pe picioare și mie nu-mi place să iau nimic fără să dau ceva înapoi. Au nevoie de personal acolo. Tocmai la secția de femei... Nu e frumos să te prindă un individ și să te panseze atunci când cel de la tine de-acasă te-a bătut în toate culorile curcubeului.

Nu spusese mai multe, însă Lizzie își imaginase propria poveste. Domnișoara Portland fusese căsătorită și bărbatul ei o bătuse. Oare să îl fi părăsit și să o fi apucat astfel pe calea greșită?

– O, nu, copilă, ea l-a omorât!

Una dintre pacientele lor o edifică în cele din urmă pe Lizzie. Emma Brewster, o prostituată mai în vârstă, care începuse în cele din urmă să-și fure clienții pentru a putea trăi, suferea de dureri și de picioare umflate. Domnișoara Portland o trata cu niște comprese răcoritoare și cu frecții cu gin. Tocmai îi aplica și Lizzie un astfel de tratament, când ajunseseră la discuția despre domnișoara Portland și greșelile ei. Fata aproape că scăpase din mâini sticla de gin.

– Ea l-a... Domnișoara Portland? Și-a ucis soțul?

Emma Brewster încuviință.

– Cât se poate de exact, micuțo, am fost prezentă la judecată. Știi doar că ne-au condamnat în grupe, iar Anna Portland era chiar lângă mine. Nu și-a făcut o apărare foarte dibace. Nu a prezentat niciun semn de căință. Individul o bătuse mereu, zicea ea, dar asta a acceptat fiindcă voia să îi fie o nevastă bună și cu frică de Dumnezeu și mai știu eu ce. Până când a început să se dea la fiica lor. Avea numai treisprezece ani. O culcase deja la pământ și era peste ea, cu pantalonii deschiși, atunci când Anna a ajuns acasă.

Atunci l-a omorât cu vătraiul. Doar e suficient de voinică. Nu a avut niciun regret, zicea ea, ar face-o mereu și mereu, din nou. Și, dacă lui Dumnezeu nu-i place, atunci nici măcar asta nu mai poate schimba lucrurile, fiindcă ea are, de bună seamă, mai multe lucruri în comun cu diavolul.

Lizzie nu știa dacă trebuia să râdă sau să plângă.

– Și nu a fost condamnată la moarte? întrebă ea.

– Ba da, dar a fost apoi amnistiată, răspunse pacienta ei. În cazul femeilor, le grațiază pe toate.

– Dar... Dar ucigașele... Ele sunt mereu pe puntea de jos...

Lui Lizzie încă nu-i venea să-și creadă urechilor.

Emma Brewster făcu o figură plictisită.

– Fetițo, Anna a fost închisă un an la Newgate. Acolo au observat ei că nu e un gunoi. Doctorul, pastorul... Au pus cu toții o vorbă bună pentru ea, chiar și să o lase să rămână în Anglia. Sărmana a lăsat șapte copii în urma ei. Fata pe care a apărat-o era cea mai mare. Totuși, în cazul ei nu s-a putut face nimic. Anna a fost deportată, iar copiii ajung la orfelinat...

Lizzie suspină. Se gândi la propria ei mamă, pe care nu o știa. Până acum nu dăduse doi bani pe ea, fiindcă pentru Lizzie era o crimă să lași un copil de izbelițe, dar poate că acționase din aceeași disperare ca și Anna Portland.

Capitolul 3

În timp ce *Asia* naviga agale prin temuta zonă de calm ecuatorial, unde de multe ori vântul înceta cu totul să bată și, în cazuri extreme, alimentele nu mai ajungeau, epidemia de febră de la bordul ei își atinse punctul culminant. Dacă la femeile de pe puntea intermediară numărul bolnavelor se păstra în anumite limite, pe ultima punte nu mai era nimeni capabil să se ridice. Deținuții nu puteau fi, așadar, scoși pentru plimbarea zilnică. Echipa de gardieni era complet suprasolicitată de această situație de criză. Mai întâi încercară să îi forțeze pe bărbații de pe punte să urce, apoi le dădură însă lanțurile jos și fură lăsați sorții lor crude. O solicitare către puținii bărbați capabili încă să meargă de a-și îngriji camarazii fu aproape nebăgată în seamă de aproape toată lumea, iar încercarea de a-i obliga fu boicotată. În curând, până și cei mai solizi deveniră prea slăbiți pentru a-i spăla și hrăni pe cei febrili și muribunzi.

Găsiră o soluție abia atunci când fură nevoiți să dea pradă oceanului un număr foarte mare de morți. Pasagerii luară, firește, parte la ceremonie și, în cele din urmă, Caroline Bailiff, curajoasa soție a unui polițist pensionat, îi adresă căpitanului o întrebare.

– De ce nu le puneți pe femei să îi îngrijească? se interesă ea. Bine, multe dintre ele nu sunt bune de nimic, iar ultimul lucru de care au nevoie indivizii ăia de jos e o curvă care să le dea și ultima lovitură. Însă ar trebui să mai fie câteva care să aibă o urmă de

simț al responsabilității și, poate, care să fi greșit doar o singură dată, de nevoie. Cu cât le descoperim mai devreme pe acestea, cu atât mai bine. Trebuie căutate cât mai curând, pentru sufletele alea nenorocite de acolo de jos, din burta vaporului, și, mai târziu, pentru familiile care caută servitori pentru propria gospodărie...

Cum era de așteptat, tocmai acest ultim argument fu foarte bine primit de viitorii coloniști, în vreme ce gardienii mai aveau încă dubii.

Caroline Bailiff se puse însă pe treabă și căută ajutoare utile, chiar de la următoarea plimbare a femeilor. Prima care se oferi de bunăvoie fuse Anna Portland.

– Chiar vrei să faci asta cu adevărat? se interesă Emma Brewster.

Bătrâna curvă ocupase patul devenit liber în cușca Annei și a lui Lizzie. Acolo dormea mult mai liniștită decât în colțul ei anterior, pe care îl împărțea cu alte cinci fete puse serios pe treabă. În grupul Annei, doar Candy mai aducea câte un marinar sau un gardian în priciul ei. Jeremiah al lui Lizzie lua în seamă sentimentul rușinii ei și îi oferea, din acest motiv, ieșiri suplimentare în aer liber.

– Nu te-ai săturat de bărbați? Deci, eu nu mă uit la niciun mădular dacă nu trebuie să îl fac și, cu atât mai mult, dacă, în loc de bani, îmi dă febră...

Emma se ținea departe de Caroline Bailiff și de marinarii care o însoțeau când își nota numele celor care se anunțau benevol.

– Foarte posibil că îl salvezi pe vreunul care și-a omorât soția!

– Doar nu sunt toți răi, răspunse Anna. Poate că îl salvez pe unul care a furat o pâine pentru copiii lui. Printre ei sunt mulți irlandezi, și toată lumea vorbește de foametea de acolo...

Chiar dacă Lizzie nu auzise niciodată ceva despre foametea din Irlanda, știa că Anna umblase în cercuri mai bune. Soțul ei fusese meseriaș, iar ea trăise într-o casă adevărată, și nu doar își hrănise copiii, ci își mai putuse cumpăra din când în când și câte un ziar.

– În orice caz, știu să îngrijesc bolnavii; e treaba altora să judece! Ce zici, Lizzie, vii cu mine?

În cele din urmă, Lizzie își urmă prietena mai vârstnică, intrând cu inima bătându-i cu putere în biroul improvizat, în spatele unei prelate care o apăra de soare, în care Caroline Bailiff își întinsese lucrurile. Femeia se uită cu plăcere la boneta Annei, care trebuie că semăna cu a ei, pe când fusese nouă. Și doamna Bailiff prefera acoperămintele de cap de modă veche. Pe Lizzie însă o privi mai degrabă cu scepticism.

– Ce te împinge, fetițo, să îi îngrijești pe oamenii ăia? întrebă ea sever, după ce Anna povesti despre munca ei din spital.

Lizzie ridică din umeri.

– O ajut pe Anna încă de când am ajuns aici, zise ea. Oricum, nu ai nimic altceva de făcut...

Doamna Bailiff se încruntă.

– Și de bărbați te-ai mai îngrijit? întrebă ea sarcastic. Doar faci parte dintre acele fete care... Hm... Care... oferă îngrijiri foarte speciale pe străzile Londrei?

Lizzie o privi deschis.

– Nu de bunăvoie! răspunse ea. Doar pe bani. Și, de fapt, ei nu erau niciodată bolnavi, din contră. Ei... De fapt, erau prea... De fapt, aveau prea multă vitalitate, doamnă!

Caroline Bailiff își păstră chipul serios, însă în ochii ei strălucea amuzamentul.

– Am eu grijă de fetiță, doamnă, îi luă Anna apărarea. Este cumsecade, un copil bun...

Lizzie zâmbi; inima îi fusese cucerită de Anna. Nimeni nu mai spusese până acum una ca asta despre ea.

Doamna Bailiff ceru mai întâi un timp de gândire, însă apoi, foarte curând, fu gata să folosească pe oricine care se oferea benevol. Asta fiindcă femeile nu se înghesuiau absolut deloc să contribuie la îngrijire pentru ușoare îmbunătățiri ale hranei și ale condițiilor de detenție sau chiar în schimbul unor promisiuni vagi de a primi o slujbă bună în vreo gospodărie din noua țară. Cele mai multe își rezolvaseră singure deja de multă vreme ușurarea condițiilor de

detenție. În parte, ele își găsiseră parteneri stabili printre marinarii sau printre gardienii care le vizitau și le aduceau alimente; pe de altă parte, unele își ofereau serviciile, oricui era interesat, pentru ceva carne din conservă sau pentru câteva înghițituri de gin. În orice caz, aproape nicio femeie nu voia să schimbe munca obișnuită de curvă cu murdăria, cu chinul și pericolul unei molipsiri. Astfel, în cele din urmă, doar patru deținute și două doamne din grupul viitorilor colonişti liberi se încumetară în pântecul vaporului, înarmate cu apă pentru spălat și cu inevitabilul gin, pe care medicul vaporului îl folosea drept unic medicament.

Doamna Bailiff și Anna Portland se apucară imediat de treabă. În clipa în care păşiră pe ultima punte, se dădură disperate înapoi.

– Exclus să lucrăm aici! le spuse Anna hotărâtă, fără să-i mai pese de alte politeţuri, cum ar fi fost un „doamnă" plin de bun-simț.

– Nu-ți vezi mâna în fața ochilor, totul este plin de mizerie și nu te poți lupta cu umezeala și căldura. Să mergem la căpitan, doamnă Bailiff, și cereți ca bărbații să fie aduși sus, pe punte. Acolo îi putem îngriji, vremea e bună...

Într-adevăr, *Asia* ajunsese între timp în Oceanul Indian. Nu mai văzuseră urmă de țărm de săptămâni întregi, însă vremea era mereu frumoasă, iar vântul era de cele mai multe ori slab. Nu te mai puteai aştepta la valuri care să spele puntea, cum fuseseră cele de pe Atlantic sau, mai recent, la Capul Bunei Speranțe. Nicio răscoală a deținuților nu era prea probabilă; acela fusese argumentul prin care încercase căpitanul să combată, la început, cererea femeilor de a instala o infirmerie.

– Or fi ei criminali, dar în clipa de față sunt mai mult morți decât vii! îi spuse doamna Bailiff. Și, chiar dacă pun stăpânire pe vas, încotro să se îndrepte? Eu nu văd aici decât apă, apă și mereu apă, nu aș ști dacă să o iau spre stânga sau spre dreapta, cu atât mai mult cu cât nici nu știu să conduc vasul. La fel și indivizii ăia de jos, care vin, la urma urmei, din cea mai întunecată Irlandă sau din cele mai sumbre colțuri ale Londrei...

În cele din urmă, căpitanul Roskell cedă. Le ordonă gardienilor să le scoată bolnavilor lanțurile și să îi ducă sus, pe punte, cu ajutorul camarazilor lor care încă se mai puteau ține pe picioare. Femeile îi întinseseră pe niște culcușuri improvizate din pături și le dădură jos hainele ude. Doamna Bailiff era foarte strictă în a supraveghea ca numai ajutoarele căsătorite și ajunse la vârsta procreării să îi poată vedea pe bărbați complet despuiați.

– De parcă nu am fi văzut destui până acum! râse Jenny Toliver, o curvă simpatică, pistruiată și roșcată, din Aldgate. Dar fie – sunt fericită de fiecare de care scap…

Lizzie dădu din cap, însă considera în sinea ei că trupurile tinere, inițial, cu siguranță puternice, pe care le spăla aici și pe care le masa cu alcool, erau cu mult mai plăcute vederii decât majoritatea clienților ei din trecut. Firește că acum erau slăbiți și puteau a sudoare, însă unii…

Lizzie trecu buretele peste pieptul unui bărbat înalt, brunet, al cărui chip pătrățos și buze pline lăsau să se bănuiască fizicul lui atrăgător din trecut. Tresări atunci când el îi murmură:

– Mulțumesc!

– Sunteți treaz? întrebă ea mirată.

Cei mai mulți dintre bărbații pe care îi îngrijise până atunci nu mai puteau fi salvați. Deși sub mâinile Annei muriseră oameni, ei fuseseră măcar fericiți că putuseră respira, cu ultimele forțe, câteva guri de aer proaspăt.

– Nu, șopti bărbatul. Visez. Visez că sunt liber, că nu mai am lanțuri la picioare și că deasupra mea strălucește soarele și că văd îngerii… Îngerii sunt doar în vis. Sau am murit deja?

Lizzie râse.

– Deschideți pur și simplu ochii, atunci veți vedea că nu sunt un înger! zise ea, după care se uită direct în niște ochi, e drept că înroșiți, însă incredibil de albaștri.

Atunci când bărbatul clipi, recunoscând-o în lumină, se arătă și viață în ei.

– Ba da, suspină el. Îngeri și un nor... Mi s-a promis un nor de unde să pot privi în jos...

Apoi, își închise din nou ochii și păru să se cufunde din nou în nălucirile febrei. Totuși, lui nu îi mergea, de bună seamă, la fel de rău cum le mergea unora dintre ceilalți. Lizzie hotărî să nu mai continue cu spălatul bărbaților, ci să i se adreseze Annei, care tocmai împărțea ceaiul printre deținuții care erau încă suficient de puternici să bea singuri. Scoase o ceașcă pentru cel pe care îl îngrijea și i-o puse la buze.

– Poftim! Beți asta! ordonă ea.

Bărbatul înghiți cuminte, însă părea că rămâne complet izolat în lumea lui.

– Kathleen! șopti el atunci când Lizzie îi răcori fruntea.

Nu știa de ce era dezamăgită. Firește că un asemenea bărbat avea o iubită, poate chiar și o nevastă.

Michael încercase să rămână pe cât posibil conștient, chiar și când începuseră să-l doară capul și membrele și când primii oameni din jurul lui muriseră. Renunțase abia atunci când îl auzise pe Billy urlând. În toiul febrei, tânărul părea să fie posedat de întreg iadul. După un timp, Michael nu mai putuse suporta și alunecase de bunăvoie în propria lui lume. „Poate că febra îmi va oferi vise frumoase", își spunea el, însă speranța nu se adeveri.

După dureri, Michael avu parte de pierderea cunoștinței. Dungile de pe spate i se inflamaseră, ardeau și din ele curgea un lichid; pe umeri și pe șolduri avea escare până la os, iar la încheieturile de la mâini și de la picioare lanțurile îi provocaseră rosături sângerânde. Fiecare mișcare îl durea; era imposibil să găsească o poziție în care să nu-l doară nimic. Michael știa că vomita și că urina pe el, întețind astfel putoarea deja oricum existentă, însă, chiar dacă lanțurile nu l-ar fi țintuit de prici, nu mai era de multă vreme în stare să se ridice. La toate astea se mai adăuga și setea cumplită. Deși gardienii aduceau zilnic apă

potabilă, nimeni nu se mai străduia să o împartă sau să o ducă la buze oamenilor cuprinși de febră. Michael încerca să mai prindă din zbor ceva, atunci când femeile de serviciu aruncau peste trupul și peste priciul lui, din nou, câte o găleată de apă de mare, însă apa sărată nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

Zgomotul din jurul lui devenea și el tot mai infernal și făcea imposibil orice gând, orice vis legat de vremuri mai frumoase. Bărbații cuprinși de febră strigau după mamele și după soțiile lor, iar Michael murmura numele lui Kathleen. Cel puțin, așa credea el; nu știa cu siguranță. Nu mai era sigur, făcând, desigur, abstracție de faptul că va muri de nimic. Acolo, pe un vas englezesc, în propria lui mizerie...

Michael se rușina de slăbiciunea lui, însă la un moment dat începuse să plângă, scâncind la fel de neajutorat ca și Billy, pe care îl scoseseră deja de multă vreme afară, învelit într-o bucată de pânză, pregătit pentru ceea ce se chema mormântul unui marinar. Michael se lupta cu ideea unui banc de rechini înfometați, care îl sfârtecau și care îl mâncau pe prietenul lui și, apoi, pe el.

Se apără cu disperare atunci când gardienii îi dădură lanțurile jos, în cele din urmă, și îi însărcinară pe alți deținuți să îl ducă afară.

– Încă nu am murit! se văicări el. Nu... Încă nu... Încă nu am murit...

Putea fi oare posibil ca ei să se înșele și să îl arunce, de viu, rechinilor? Sau se înșela el și era totuși deja mort, dar nu putea urca în ceruri, ci rămânea prins neajutorat în trupul său, până când aveau să îl mănânce viermii sau animalele marine?

În cele din urmă, fusese cuprins de un leșin binecuvântat și, când se trezi, avea impresia că poate respira aer proaspăt. Se simțea revigorat și mai era acolo și fata aia care îl spăla. Michael îi șopti ceva... Câteva cuvinte frumoase, ca pe vremuri, când îi șoptea lui Mary Kathleen. Scurtul dialog îl făcu să cadă în visare, într-o lume în care era cald și unde adia vântul pe câmpuri, doar că aici mirosea a sare, iar apa avea un gust amar.

Michael tuși atunci când ceaiul neîndulcit îi atinse cerul gurii.

– Beți asta, vă face bine!

O voce fină, prietenoasă, îi vorbea... Michael simți cum cineva îl ridică și cum fiertura caldă, amară, i se prelinge încet pe gâtlej. Înghiți, ascultător. La urma urmei, era lichid, avea să-i potolească setea...

Lizzie, care îi turna încet ceaiul, descoperi dungile roșii de pe spatele lui Michael și se îngrozi. Firește că deținuții fuseseră adunați și în Newgate cu bastoanele și, uneori, fuseseră bătuți. Acelea erau însă urme de bici.

– Anna!

De această chestiune trebuia să se ocupe cineva care se pricepea la îngrijirea bolnavilor, dincolo de simplul instructaj pe care i-l făcuse Anna lui Lizzie.

După o vreme, atât doamna Bailiff, cât și Anna Portland se aplecaseră asupra spatelui lui Michael, care era tot o rană.

– Înfiorător! își dădu doamna Bailiff verdictul. Ca în Evul Mediu! De unde vine acest tânăr? Din Irlanda? Acolo trebuie că e un regim... Fetițo, bine că ai descoperit asta, vezi acum și la alții, dacă nu sunt și ei la fel de bătuți. Oamenii ăștia mor de febră dacă lăsăm rănile așa, netratate. Dumneavoastră îmi ajutați mie, doamnă Portland...

Lizzie observă că doamna Bailiff nu o mai tutuia pe Anna. Ambele femei își descoperiseră de multă vreme afinitățile sufletești și se tratau una pe cealaltă cu respect.

În vreme ce Lizzie se despărțea, împotriva voinței ei, de pacientul său și pe când descoperea, imediat după aceea, doi bărbați cu răni asemănătoare, cele două femei îi spălară lui Michael spatele și îi tratară rănile cu gin. Michael urlă de durere.

Lizzie abia dacă mai putea să îi vorbească bolnavului pe un ton consolator, rugându-le pe îngrijitoarele lui să se poarte ceva mai prevăzător cu el. Totuși, se abținu. Anna și doamna Bailiff probabil că știau ele ce fac. Dacă arăta chiar și cel mai mic interes

față de acel bărbat brunet, cu vocea blajină și joasă și cu ochii lui care te înnebuneau, ar fi fost neîndoielnic îndepărtată de la îngrijirea lui.

Femeile încercară apoi să îi ceară medicului de pe vas o cremă pentru răni, însă la acea oră el deja dormea. Oricum, își amintea vag că predecesorii lui turnau gudron de lemn pe astfel de răni. Doamna Bailiff se enervă din cauza acestui fapt chiar mai mult decât din cauza dungilor în sine și dispăru în cabina ei, pentru a se întoarce imediat cu o provizie de cremă de gălbenele.

– Trebuia să fie pentru farmacia mea de acasă, zise ea cu regret în glas. Cine știe dacă poți găsi acolo, în Australia, ceva similar? Și, până când încolțesc semințele pe care le-am luat cu mine... Acum avem însă nevoie de cremă aici, doar nu-i putem lăsa pe nenorociții ăștia să crape ca niște animale!

Când Lizzie cuteză din nou să se apropie de tânărul care îi căzuse cu atâta tronc, Michael era deja bine pansat, însă avea în continuare febră. Îngrijirea mai bună părea să îl fi slăbit. Lizzie îi turnă din nou ceai și apă pe gât și mai luă o altă pătură. În ciuda căldurii de pe punte, Michael tremura din toate încheieturile. Lizzie ar fi rămas cu plăcere cu el, dar se lăsa seara, iar gardienii insistau ca deținutele să fie duse jos, sub punte. Doamna Bailiff și una dintre celelalte îngrijitoare, o femeie ciolănoasă, lipsită de umor, pe numele ei Amanda Smithers, urmau să se ocupe de bărbații de pe punte.

Lizzie observă abia acum cât de obosită era în realitate, când se întinse pe priciul ei, însă nu avea să-și găsească imediat liniștea.

– Te-ai reîntors, inimioara mea? șopti Jeremiah.

O condusese pe Candy, care era la rând, să ia mâncarea pentru grupa de șase. O oală plină cu o tocană vâscoasă, compusă în cea mai mare parte din cartofi.

– Trebuie că îți e foame... Ce aveți aici nu-i nimic. Vino cu mine afară, am pentru tine pâine și carne...

Jeremiah zâmbi plin de subînțeles.

Lui Lizzie îi lăsa gura apă. Știa însă că pe punte nu o aștepta, firește, numai o cină delicioasă, ci și trupul nespălat al lui Jeremiah. Și, pe deasupra, o puteau vedea doamna Bailiff și doamna Smithers! Imposibil!

Lizzie încercă un zâmbet seducător, dar în același timp și rușinat.

– Puțin mai târziu, Jeremiah, te rog. Dacă... – încercă să roșească și chiar reuși să o facă – doamnele...

Jeremiah rânji.

– Tu chiar ești o fată sfioasă! Aproape că ai spune că ești o ființă plină de virtuți dintr-o casă bună! Dar mie îmi place asta! Ceva mai târziu, atunci, când li se va servi masa pasagerilor.

Chiar dacă nu călătoreau pe *Asia* la clasa întâi – așa cum o făceau cei de pe vapoarele de emigranți, unde li se puneau la dispoziție pasagerilor care plăteau bani grei cabine luxoase și unde puteau lua cu ei și animale, pentru a putea mânca oricând carne proaspătă –, coloniștii de aici se întâlneau totuși în sala de mese, pentru a mânca împreună. Firește, mâncarea care li se servea era mult mai bună decât cea a deținuților. Doamna Bailiff și doamna Smithers nu aveau cu siguranță să o rateze. După acea muncă grea, erau la fel de înfometate precum Lizzie și Anna.

Cu toate acestea, Lizzie se lupta cu o inimă care îi bătea cu putere în piept, atunci când Jeremiah o conduse sus, un ceas mai târziu, pe scări. Oare avea să le întâlnească pe acele femei? Până atunci, nu mai fusese niciodată sus, pe punte, noaptea. Stelele scăpărau pe cer în timp ce Jeremiah se satisfăcea folosind-o.

– Stelele strălucesc altfel decât la Londra! zise Lizzie și se lipi de el împotriva voinței ei.

Știa că bărbatul o plăcea și, dacă nu îl putea alinta în timp ce o pătrundea, atunci se străduia măcar să îi ofere câteva tandrețuri înainte sau după. De cele mai multe ori după; înainte, el nu prea era interesat de așa ceva, iar dacă ea își dădea prea multă osteneală, risca să îl excite din nou. Lui Lizzie i se părea însă că îi este datoare. La urma urmei, Jeremiah era un tip drăguț.

– Sigur că da! zicea el de fiecare dată când îi putea lămuri ceva. Doar că aproape suntem pe cealaltă parte a globului pământesc. Crucea Sudului... Acolo, o vezi?

Îi arătă patru stele strălucitoare, care formau o cruce bine definită.

– Partea verticală arată spre sud, de aceea se şi numeşte astfel. În trecut, aveai nevoie de constelaţii pentru a te putea orienta pe mare... A, da, şi încă un lucru. Australienii vor să îşi pună această cruce înstelată pe steag, atunci când se vor decide, cândva, cum anume să arate.

Lizzie dădu din cap şi se uită fascinată spre cerul nopţii. Stelele străluceau mult mai puternic ca în Londra – dar asta, firește, nu avea nicio legătură cu faptul că *Asia* naviga în întuneric, în timp ce străzile metropolei erau luminate, cel puţin parţial, de felinare cu gaz.

– Minunat, şopti ea. Ai mai fost în Australia? E frumos acolo?

Jeremiah ridică din umeri.

– Nu, până acum nu. Dar aş putea rămâne acolo. Uneori, mă gândesc la asta. Aş putea primi pământ, m-aş putea căsători... Ce-ai zice, Lizzie, ţi-ai putea imagina una ca asta?

Lizzie se uită uluită la tânăr. Era oare o cerere în căsătorie? Voia el oare, cu adevărat...?

– Dar eu... Eu sunt condamnată, eu...

– Ah, m-am interesat şi eu pe ici, pe colo. Te vor graţia repede dacă îţi găseşti un bărbat. Ei asta şi vor: să o apucaţi pe calea cea dreaptă şi să trăiţi cu frica lui Dumnezeu. Lucrezi acolo un an, doi, pentru colonie... Apoi... Însă mai durează puţin, trebuie să mai lucrez câţiva anişori.

El râse.

– Ei, nu prea ai cum să fugi de mine...

„La următoarea călătorie, îţi va sări în braţe următoarea fată", îşi zise Lizzie cu sânge-rece. Se întrebă de ce nu o mai emoţionau toate acestea. Căsătorie! Să devii onorabilă! Să fii liberă, să ai

copii... Bine, nu-l iubea pe Jeremiah, dar el era un om blajin. Până în acea clipă nu-l văzuse niciodată lovind deținuții sau purtându-se măcar într-un mod neprietenos cu ei. O căsătorie cu el ar fi fost mult mai mult decât și-ar fi putut dori o fată ca ea. Și, în plus, pământul ei, casa ei... Cu toate acestea, Lizzie era ușurată că măcar nu trebuia să se decidă pe loc. În câțiva ani, Jeremiah putea gândi altfel despre asta.

Pe bărbatul brunet cu ochi albaștri și cu spatele numai rană... Pe acela pur și simplu nu-l putea uita. Se gândea mereu la el și speră doar să nu trezească suspiciuni atunci când îl rugă pe Jeremiah să îi dea voie să mai vadă încă o dată de bolnavi, înainte de a se duce înapoi sub punte.

După cum sperase, Jeremiah rămăsese la marginea porțiunii îngrădite a punții, acolo unde fuseseră duși cei cu febră. Gardienii se temeau la fel de tare de contaminare pe cât o făceau și deținuții. Ca un noroc, până acum nu îi trecuse prin cap ideea că se putea infecta și prin contactul cu Lizzie.

Fata se apropie de culcușul tânărului irlandez și se sperie. Nu mai tremura și nici nu se mișca. Observă însă că avea ochii deschiși și că se uita la cerul înstelat, la fel cum o făcuse și ea cu doar câteva minute mai devreme. Dintr-odată, se simți legată de el.

– Foarte străin, Kathleen, zise el încet, aproape fără zgomot. Cerul... Mă gândeam că mă uit în jos, dar mă uit în sus, spre cer, peste cer... Ciudat, Kathleen...

Lizzie observă că fața încă îi dogorea. Avea febră și halucinații, dar se uita la aceleași stele care o vrăjeau și pe ea.

– Nu ești în cer! șopti ea, ci aproape în Australia. Sunt stelele noastre... Și, uite – luna!

Orice tip de raport formal i se păru în acea clipă nelalocul lui. Secera subțire a lunii tocmai trecea peste orizontul albastru-închis.

– Nu sunt Kathleen, clarifică atunci Lizzie lucrurile; suna însă ușor trist. Sunt Lizzie. Lizzie Owens... Elizabeth...

Bărbatul zâmbi uşor, pipăind după mâna ei.

– Eşti frumoasă, Kathleen, şopti el. Mai frumoasă decât stelele.

Lizzie renunţă la alte clarificări. Ar fi vrut să-i ştie numele. Şi şi-ar fi dorit foarte mult să fie frumoasă…

Capitolul 4

Călătoria lui Kathleen și a lui Ian Coltrane spre Noua Zeelandă se petrecu incredibil de lin. Făcând abstracție de o furtună la Capul Bunei Speranțe și câteva zile lipsite complet de vânt în zona de calm ecuatorial, nu a fost niciun alt incident. Kathleen aproape că ar fi putut savura călătoria.

Firește că suferea precum ceilalți de cumplita înghesuială de pe puntea de mijloc – pentru treisprezece pfunzi de persoană nu te puteai aștepta, desigur, la niciun fel de lux. Ian și Kathleen împărțeau o cabină cu un cuplu căsătorit și cu cei doi copii ai lor, o fată plângăcioasă și un băiat obraznic, care chicotea mereu sau care comenta ori de câte ori Ian și tatăl lui își cereau drepturile obținute prin căsătorie. Lui Kathleen și tinerei doamne Browning, care părea să fie deja învăluită de un aer trist, le era neplăcut să se culce cu soții lor în fața copiilor și a celorlalți oameni, dar nici Ian și nici domnul Browning nu aveau niciun fel de rețineri în această privință.

Puntea vasului *Primrose* nu era bine izolată; de aici, apa pătrundea în adăposturile pasagerilor mai săraci, la fel cum o făcea și pe vapoarele-închisoare. Oricum, condițiile sanitare erau ceva mai bune – pe puntea intermediară existau câteva closete. Din păcate, prea puține pentru toți pasagerii, astfel încât deseori ele dădeau pe afară și trebuiau să fie curățate. Mâncarea era simplă și ajungea de cele mai multe ori rece pe puntea intermediară, însă te sătura.

Irlandezii pe jumătate flămânziți nu înțelegeau de ce englezii se supărau pe neajunsurile din bucătărie. Mulți dintre ei mâncau pentru prima dată pe săturate, după mulți ani. În genere, irlandezii se ocupau de buna dispoziție de pe punte de îndată ce le trecuse prima durere a despărțirii. Mulți bărbați aduseseră cu ei fluiere, scripci și muzicuțe și noaptea chemau lumea la dans, iar fetele și femeile cântau cântecele bătrânei patrii. Gândurile lui Kathleen zburau mereu la Michael. Nimeni nu cânta la scripcă la fel de frumos ca el, iar ei i se părea mereu că îi aude vocea adâncă, la fel ca atunci când el cântase pentru ea.

După ce lăsaseră în urmă Atlanticul și, odată cu el, neplăcerile legate de hainele ude și de apa din cabine, bărbații de pe puntea intermediară și marinarii își încercară norocul la pescuit, pentru a extinde meniul. La început păruse o joacă să prinzi cu harpoanele delfinii, rechinii și baracudele care însoțeau vaporul. Totuși, după o vreme, tehnica lor se îmbunătățise și mirosul aromat de pește la grătar se întinsese peste întreaga punte. Și păsările, în special albatroșii, deveniseră victime zelului vânătoresc al bărbaților. Erau prinși cu funii lungi, prevăzute cu niște cârlige, cu ajutorul cărora peștii erau trași ca momeală în spatele vapoarelor.

Kathleen se bucura de mesele ocazionale de pește și de priveliștea cerului înstelat, care părea să fie tot mai străin, atunci când se furișa noaptea pe punte, alături de alți pasageri de pe puntea intermediară. De fapt, promenada era gândită numai pentru pasagerii de la clasa întâi, dar, pe măsură ce se lungea călătoria, căpitanul și marinarii începuseră să închidă ochii. Unei fete atât de frumoase cum era Kathleen – chiar dacă acum nu se mai putea ascunde faptul că era gravidă – nu îi refuza nimeni nicio dorință. Ea spera doar ca micuțul ei copil să nu vină pe lume la bordul vaporului. Atunci când Ian îi mărturisi – abia pe vapor! – că întreaga lor călătorie dura trei luni bune, ea fusese disperată și îi reproșase lipsa de scrupule. Copilul lui Kathleen urma să se nască la începutul lui iulie și nu exista nicio certitudine că aveau să

ajungă cu adevărat până atunci în noua lor patrie, cu atât mai puțin că aveau să reușească să se instaleze acolo!

Ian nu băgă însă în seamă supărarea ei – la fel ca orice altceva spunea sau simțea ea. În scurt timp, Kathleen avu sentimentul că ea nu era pentru el nimic altceva decât un animal de companie sau o păpușă. Ian îi vorbea și aștepta anumite reacții, însă ea ar fi putut la fel de bine să rămână mută sau să vorbească în chineză. El nu se interesa de nicio obiecție și de nicio grijă legate de planurile lui pe termen scurt sau lung și, chiar și atunci când Kathleen îi povestea pur și simplu ceva ce o bucura sau îi provoca necazuri, el lăsa de obicei aceste lucruri necomentate.

Însă nu doar tăcerea lui Ian îi învenina lui Kathleen călătoria și proaspăta ei căsnicie. Era și neîncrederea constantă cu care o privea soțul ei. Ori de câte ori se îndepărta de Ian, indiferent ce anume făcea fără el, acesta o spiona. Nu îi venea niciodată ideea de a-și întreba pur și simplu soția unde anume fusese sau ce anume făcuse. El dezvoltase un simț bănuitor și o pândea sau întreba alți oameni unde anume se afla tânăra.

Familiei Browning îi era evident acest fapt neplăcut, cu atât mai mult cu cât doamna Browning începuse să presupună faptul că Ian îl bănuia pe soțul ei că o urmărea și că se dădea la Kathleen. La distracțiile din timpul serii, Ian urmărea cu gelozie fiecare mișcare a soției sale, însă nimeni nu făcea nici cea mai mică încercare de a se apropia prea mult de Kathleen, care era evident gravidă. Când era luată la dans – la bord erau, desigur, mai mulți bărbați tineri, necăsătoriți, decât fete, iar majoritatea soților le permiteau nevestelor să danseze cu tinerii fără să crâcnească –, Ian îi trimitea la plimbare pe burlacii care o invitau cât se putea de politicos. La început fusese prietenos și indicase drept motiv faptul că soția sa era gravidă într-o lună avansată, însă, după unul sau două pahare de whisky, se punea pe harță. După ce, odată, aproape că se ajunsese la bătaie, tovarășii lor de călătorie începuseră să o evite pe Kathleen. Bărbații, fiindcă Ian îi suspecta în mod fățiș, femeile, fiindcă bârfele

erau în floare. Dacă trebuia cineva să-şi păzească atât de straşnic femeia, aşa cum o făcea domnul Coltrane, şuşoteau plictisitele soţii de emigranţi pe coridoarele punţii intermediare, atunci el avea cu siguranţă un motiv bun să o facă. Şi frumoasă e, doamna asta Coltrane. Suspect de frumoasă... Ar fi fost, cu siguranţă, mult mai bine să aibă ea grijă de propriul soţ...

După două luni la bord, Kathleen se simţea aproape la fel de izolată cum fusese şi în satul ei natal, după ce se aflase că e gravidă. Nu i se putea reproşa nimic, dar, începând cu Ian până la copiii din şcoala improvizată, toată lumea o privea bănuitoare pe Kathleen.

Tânăra o accepta ca atare şi căuta, la rândul ei, singurătatea. Dacă reuşea să scape din îngustimea cabinei pentru câteva clipe, admira cerul înstelat şi vorbea cu pruncul din trupul ei, care acum se mişca din ce în ce mai des.

Ian se supăra atunci când o ieşire aparentă la closet se prelungea prea mult, însă Kathleen se bucura de câteva clipe de libertate. Printre străini, se simţea mai aproape de Michael. Poate că şi el admira acum Crucea Sudului şi se gândea în acest timp la ea. Dacă ea i-ar fi putut însă comunica, cumva, că e pe cale de a-l urma în cealaltă parte a globului pământesc...

În cele din urmă, începu ultima parte a călătoriei. După slujba de duminică de pe punte, căpitanul le explică pasagerilor că acum străbăteau Marea Tasmaniei, situată între Australia şi Noua Zeelandă.

– Cât de aproape suntem de Australia? întrebă Kathleen după ce medicul vaporului se interesă de starea ei.

Spera că nu va trebui să nască cu el, fiindcă nu prea dădea mulţi bani pe calităţile lui de medic. Însă el era un bun profesor. Copiii de pe vas, cărora le preda, ca o a doua slujbă, învăţaseră de la el aproape toţi să scrie şi să citească.

– Departe! râse doctorul. Foarte departe. Am fost însă ceva mai aproape, am trecut pe lângă ea. Dacă am fi dorit să mergem la Botany Bay, doamnă Coltrane, am fi ajuns deja acolo.

Kathleen se străduí să zâmbească.

– Doar... Nu mai trimite nimeni pe cineva la Botany Bay, zise ea.

Medicul dădu din cap.

– E adevărat, numai la Van Diemen's Land şi, mai nou, în Australia de Vest. Încă o dată în jurul continentului.

Kathleen resimţi o dezamăgire profundă.

– Din Noua Zeelandă nu poţi ajunge acolo?

Aproape că şoptea.

– Ce căutaţi în Australia? o tachină medicul.

Voia să pară prietenos, însă Kathleen tresări speriată. El vorbea periculos de tare, iar Ian l-ar fi putut auzi.

– Dacă vreţi sfatul meu, rămâneţi în Noua Zeelandă. O ţară paşnică, nu sunt animale sălbatice, în afară de câteva păsări, nu sunt şerpi, nimic ce ar putea deveni periculos. În Australia, din contră, jumătate din animale sunt otrăvitoare, băştinaşii agresivi, vremea extremă şi la fiecare cinci minute izbucneşte câte un foc. Există un motiv temeinic pentru care pungaşii sunt trimişi acolo. Chiar dacă acum se încearcă să se trimită colonişti cumsecade în noile colonii, primii din Vest aproape că au flămânzit.

Medicul povesti în continuare binedispus, însă apoi văzu dintr-odată chipul chinuit al lui Kathleen şi se opri.

– Ei, dacă vrei să ajungi acolo, poţi, adăugă el repede. De pe coasta Noii Zeelande trebuie că sunt vapoare spre Fremantle – poate chiar de pe Insula de Nord. Întrebaţi acolo când ajungeţi. Dar, mai întâi, naşteţi! Acuşi e vremea. Cum vă merge, aveţi probleme?

Kathleen răspunse în grabă şi fără să-i stea capul la asta. Ian o urmărea – îi simţea privirile, chiar dacă nu-l vedea. În curând avea să întrebe pe cineva dacă auzise cumva ce vorbise ea cu medicul. Privi agitată în jur. Doamna Browning se afla în apropierea ei şi se uita fără niciun scop peste bord. Tocmai doamna Browning – spera să nu fi auzit nimic! Pe de altă parte, femeia cu care îşi împărţea cabina

era, poate, mai degrabă de partea ei. Avea impresia că neîncrederea continuă a lui Ian o călca pe nervi și pe Elinor Browning.

Kathleen afișă un zâmbet atunci când se întoarse la soțul ei. Oricine altcineva ar fi întrebat pur și simplu ce a avut de vorbit cu medicul, însă Ian se uită, ca de obicei, peste Kathleen și i se adresă lui Elinor.

– Ce a vorbit acolo frumoasa mea soție atât de important cu doctorul nostru?

Pentru un străin, întrebarea ar fi putut părea plină de haz, dar pentru Kathleen era chinuitoare.

Elinor Browning zâmbi forțat.

– Ei, ce să vorbească, a fost vorba, firește, de copilul ei! susținu ea. Dacă o să fie un băiat... Doctorii sunt de părere că nu îți poți da seama după forma burții, însă, dacă mă întrebați pe mine, fetele le porți mai jos; când ai o fată, ai burta mai rotundă. Dar băiatul ăsta mic al dumneavoastră, el șade foarte sus și îi face trupul aproape ascuțit...

Kathleen îi zâmbi recunoscătoare femeii. Trecuse cu bine de această piatră de hotar. Dacă ar fi fost la fel de ușor cu toate celelalte piedici din jurul Noii Zeelande și Australiei!

Primrose ajunse la Port Cooper după exact o sută două zile. Cu nicio zi prea devreme pentru bebelușul lui Kathleen. În timp ce coloniștii se adunară pe puntea principală – chemați de sirena vasului, care anunța primul petic de pământ, primul care se vedea după săptămâni întregi –, i se rupse apa. În ciuda durerilor, ea se târî totuși pe punte, pentru a se uita la noua ei țară. Nu îi făcea o impresie ieșită din comun, ca și cum ar fi fost tărâmul făgăduinței; din contră, Insula de Sud a Noii Zeelande era ascunsă după un voal de ploaie. În spatele lui se contura coasta stâncoasă, zărindu-se doar vag, în depărtare, niște munți, care păreau să fie acoperiți de zăpadă. „Țara asta seamănă cu Irlanda?“ își zise Kathleen. Cu oi pe câmpii verzi? Era dezamăgită, însă acum avea alte griji. Putea să mai dureze ceasuri întregi până când acostau. Ce se întâmpla însă

dacă pruncul nu ar aştepta atât? Indiferent cum arată ţara, nu voia să nască pe vapor!

Într-adevăr, copilul îşi lăsă suficient timp. Elinor Browning şi alte câteva femei se ocupară de Kathleen până în clipa în care ajunseră în port, după care o lăsară brusc singură, pentru a sărbători sosirea. În timp ce noii colonişti se puseră să bea de emoţie şi de bucuria faptului că trecuseră cu bine peste călătorie, împleticindu-se pe uscat şi sărutând pământul noii lor patrii, Kathleen fu cuprinsă de panică şi de dureri. Ce se întâmpla dacă femeile nu se întorceau? Dacă o uitaseră aici? Firește, Kathleen îşi spunea că Ian urma să aibă grijă de ea, dar nu-şi mai văzuse bărbatul de când fusese zărit ţărmul de dimineaţă. În cele mai cumplite coşmaruri ale ei, el tranzacţiona deja primul cal în Port Cooper, în timp ce ea încă mai zăcea pe vas, cuprinsă de dureri. La urma urmei, copilul pe care îl aducea acum pe lume nu era al lui. Sigur că îi era totuna ce se întâmpla cu pruncul.

În cele din urmă, Ian îşi făcu apariţia, chiar dacă îi era vizibil neplăcut să-şi vadă soţia transpirată şi tremurând în cabină. Părea să fie nervos; probabil se aştepta ca ea să îşi nască pruncul la fel de repede şi lipsit de dramatism precum făcea o iapă cu mânzul ei.

– Ridică-te, Kathleen, trebuie să ieşim, iar tu ai nevoie de cineva care să se ocupe de tine. Am vorbit deja cu oamenii de aici. Te ducem în casa fierarului...

– A cui? întrebă Kathleen îngrozită. A potcovarului? Doar nu vrei să spui că cel care aduce aici copiii pe lume...

Această primă cunoştinţă se potrivea bine cu Ian – probabil că ştia deja unde locuieşte şi şelarul... Kathleen aproape că hohoti isteric, însă râsul îi rămase în gât atunci când observă faţa neprietenoasă a lui Ian.

– Bineînţeles că nu, dar soţia lui e, de bună seamă, moaşă. Hai acum! Şi îmbracă-te, nu pot să te car pe uscat în cămaşă de noapte! Ce va zice lumea? Vrem să deschidem aici o afacere, Kathleen, deci fă-ţi o apariţie cum se cade şi comportă-te ca o doamnă...

Amuzamentul lui Kathleen se transformă într-o furie neajutorată. Se ghemuia la fiecare câteva minute din cauza durerilor – cum oare să reușească să intre într-o rochie și să își aranjeze părul? Chipul lui Ian nu lăsa însă loc de prea multe discuții. Cu greu, printre crampe și suspine disperate, se luptă să iasă din cabină, își trase pe ea cea mai largă rochie și încercă să își ascundă părul sub o bonetă. În cele din urmă, coborî de pe vas la brațul lui Ian.

Kathleen nu percepu aproape nimic din noua ei patrie. Un chei de acostare, un port primitiv, în formă de pară – probabil un port natural, prea multe nu se construiseră pe acolo. În depărtare, dealuri și o așezare. În timp ce se străduia să urce pe mica pantă, Kathleen era lac de sudoare. Din când în când, trebuia să se oprească. Dacă Ian nu ar fi ținut-o, ar fi căzut și, foarte posibil, ar fi născut pe stradă.

„Vei crește copilul nostru cu demnitate, Kathleen", i se părea că aude vocea lui Michael. Strânse din dinți. Spre norocul ei, fierăria nu era departe – așa cum absolut nimic în Port Cooper nu era departe de golful în care acostau vapoarele. Așezarea era minusculă. Cu toate astea, fiecare dintre casele din lemn era cu mult mai mare și mai impozantă decât colibele arendașilor din Irlanda.

Kathleen începu să prindă curaj atunci când Ian bătu la ușa unei căsuțe drăguț vopsite. Pe acoperișul acesteia era desenat un catâr, iar din șopronul de alături se auzeau zgomotele provocate de ciocanul fierarului. Kathleen se lăsă jos pe lângă ușă. Măcar va scăpa de ploaie… Îi veni să zâmbească la gândul că asemănarea dintre Noua Zeelandă și Irlanda consta poate numai în vremea mereu proastă, însă atunci când se deschise ușa, rămase înmărmurită. Femeia care îi deschise era mai mică decât ea, îndesată, cu părul negru și cârlionțat. Înainte de toate însă, avea pielea maronie!

„Negresă", își zise Kathleen uluită. Negrii existau însă doar în Africa! De oameni negri în Noua Zeelandă nu îi spusese nimeni nimic… Sau poate, totuși? Părintele O'Brien amintise băștinașii. Ei ar trebui să fie totuși niște apariții rare. Și pașnice.

Atunci când Kathleen o privi mai îndeaproape pe femeie, recunoscu faptul că, într-adevăr, nu făcea o impresie înfiorătoare, deși... Kathleen se sperie. Chipul ei era acoperit de semne albastre.

Tatuaje! Kathleen avea sentimentul că este prizonieră într-un coșmar, iar acum era cuprinsă de următorul val de dureri, acompaniat de grețuri. Încercă să se adune. Era imposibil să i se predea aici, în prag, acestei străine.

– Oh! Copil vine acum foarte repede!

Femeia zâmbea, iar zâmbetul larg îi făcea chipul mai puțin înspăimântător.

– Vino înăuntru, femeie! Eu ajutor, nicio grijă!

Ian îi dădu drumul lui Kathleen cu cea mai mare plăcere atunci când femeia scundă își oferi sprijinul. Fata observă că ciudata moașă purta, măcar, îmbrăcăminte normală. Chiar și părul îi era la fel de frumos prins precum al cuminților gospodine engleze sau irlandeze.

Kathleen se lăsă condusă în mica, dar primitoarea casă. Totul era aici normal, în afara pielii femeii, închisă la culoare, și a englezei ei stricate. Oare încă mai visa? În cele din urmă, fata se regăsi într-un pat curat – aparent patul conjugal al fierarului, care se afla, în plus, într-un mic dormitor, izolat. Kathleen nu văzuse un astfel de lux decât la conac și în casa lui Trevallion.

Femeia cea măruntă îi pipăi burta cu mâini iscusite.

– Vine curând! zise ea apoi consolator. Prim copil?

Kathleen dădu afirmativ din cap. Apoi, cuteză să întrebe ceva. Politicos, la urma urmei, trebuia să se comporte ca o doamnă.

– Dumneavoastră... nu sunteți englezoaică?

Moașa aproape că se cutremură de râs.

– Ba da, chicoti ea. Eu din Londra, rudă cu regina, verișoară mică...

Kathleen se ghemui sub impulsul noului val de dureri. Oare era o glumă? Nu mai știa ce e vis și ce e realitate, cum de ajunsese acolo,

ce anume i se deschidea înainte-i... Foarte posibil să se trezească imediat și să fie cu Michael pe câmpurile de lângă râu...

– Tu, ridică-te! Dacă îngenuncheat, copil vine mai ușor. Dar eu știu, nu obicei la voi. Și eu, firește, nu verișoara lui regina... Nepoata căpeteniei! Numele meu Pere. Eu maori. Ngai Tahu tribul meu.

Micuța femeie cu pielea închisă la culoare arătă, conștientă de valoarea ei, spre propriul piept și îi zâmbi lui Kathleen, care nu înțelegea nimic.

– Maori venit înaintea *pakeha* peste mare cu Tainui, este uniunea triburilor. Au trecut multe veri și ierni de atunci... Însă acum ei trăiesc cu toții aici, nu dușmani cu *pakeha*, coloniștii albi. Soțul meu *pakeha*, fierar...

Deci, o băștinașă se căsătorise cu fierarul localității. Ngai Tahu părea să fie tribul ori satul ei. Părea, de bună seamă, a fi pașnică. Kathleen nu voia să se mai gândească la nimic. Epuizată, se lăsă în voia durerilor și a mâinilor iscusite ale lui Pere.

Câteva ceasuri mai târziu, fiul lui Kathleen se născu. În vreme ce ea era încântată de micuț și Pere părea să îi împărtășească entuziasmul, Ian abia dacă se uită la nou-născut. Abia când Pere îi prezentă cu naivitate copilul drept Kevin James Coltrane, el reacționă enervat.

– James e în regulă, îi comunică el moașei speriate, dar să nu cumva să îndrăznească să-l numească Kevin! Spune-i asta! O avertizez, femeie, dacă încearcă să-și facă jocurile cu mine...

Vocea lui Ian era amenințătoare.

Kathleen suspină atunci când Pere îi aduse această veste, după cum fusese însărcinată să o facă.

– Soțul tău nu foarte prietenos, observă femeia maori.

Kathleen începu să se scuze pentru Ian – un fel de a fi, care avea să-i devină caracteristic în următoarea perioadă.

– Atunci, îi spun micuțului Sean, decise ea în cele din urmă.

Acest nume îi plăcuse dintotdeauna lui Kathleen – și, din câte știa, nu apărea nici în familia lui Michael, nici în cea a lui Ian.

Acesta din urmă, din fericire, nu avu nicio obiecție, își retrase din nou, imediat, atenția de la Kathleen și copil și părea foarte fericit că soția lui fusese primită de John și de Pere Seeker. El însuși dormea în adăposturile de campanie, niște corturi, pe care locuitorii din Port Cooper le puneau la dispoziția nou-veniților. Câțiva dintre coloniști voiau să rămână, alții erau grăbiți să o ia peste munți, spre centrul țării, unde existau condiții mai bune pentru înființarea unei ferme. Chiar dacă era pământ fertil și în jurul orașului Port Cooper, locuitorii și-l împărțiseră deja între ei. Cine voia să locuiască în Canterbury Plains – un nume pe care primii imigranți îl dăduseră pământului din spatele munților – trebuia să negocieze cu maorii.

Ian nu avea chef să facă așa ceva. El nu vedea nicio necesitate în a învăța câteva cuvinte din limba maori – la urma urmei, era foarte puțin probabil ca băștinașii să cumpere cai în următoarea perioadă. Oricum, nu prea creșteau multe animale, ci trăiau mai degrabă din vânătoare și pescuit, precum și dintr-o agricultură primitivă. Kathleen, din contră, vorbea cu plăcere cu Pere. Primul lucru pe care îl învăță fu cuvântul maori pentru Port Cooper: *te whaka raupo* – portul stufărișului.

– Iar Noii Zeelande îi spune *Aotearoa*! îi zise ea lui Ian, când o vizită pentru a doua oară.

Prima dată, fusese încă prea epuizată după naștere, dar acum era întinsă pe pat, într-o cămașă curată de noapte, își ținea copilul în brațe și era aproape vechea Kathleen. Doar că mai fericită și, dacă se putea una ca asta, și mai frumoasă. Ian îl cercetă pe micul Sean cu o expresie care aproape friza gelozia.

Pere îl observă cu buzele strânse. Engleza ei nu era perfectă, dar știa să citească chipurile oamenilor ca și cum ar fi citit cărți întregi.

– Marele nor alb. Trebuie să fie frumos, zise John, aici e doar portul... Doar un golf cu stânci de jur împrejur... Însă țara în sine e mult mai mare și roditoare...

– Ce ai avut de discutat așa de important cu fierarul? se interesă Ian neîncrezător.

Măcar, de această dată, i se adresase direct lui Kathleen. Nu părea să o considere prea importantă pe femeia maori pentru a o interoga. Kathleen ridică din umeri. Tocmai era pe cale de a răspunde prietenos că în această nouă țară se putea aștepta de la oricine la informații prețioase, când fu însă cuprinsă de furie. Nu se putea lăsa iscodită mereu de Ian.

– Ei, totuși, zac în patul lui, observă ea. Poate că, în cazul ăsta, aș putea schimba câteva cuvinte cu el.

Ian o străfulgeră din priviri.

– Zaci în patul lui John, cu pruncul lui Michael în brațe... Într-adevăr remarcabil, Kathleen, poți să fii mândră de asta! Dar așa nu mai merg lucrurile. Dacă nu ai fi dat atât de mult din gură peste tot, ci ai asculta, atunci ți-aș fi spus de mult că o parte de *te whaka* și cum îi mai spuneți voi îmi aparține, între timp, mie. Am cumpărat o bucată de pământ și o casă!

Din banii lui Michael? Întrebarea îi stătu lui Kathleen pe limbă, dar se abținu la timp. Expresia de pe chipul lui era suficient de înspăimântătoare, nu voia să-l provoace și mai mult. Vestea însă îi spori cu atât mai mult propria furie, într-atât era ea de palpitantă.

Propriul pământ! Propria casă! Își dorise dintotdeauna așa ceva, însă, în visele ei, soțul ei nu ar fi pus-o în fața faptului împlinit. Nu ar fi putut oare Ian să aștepte până când să poată căuta împreună? Și cum de a putut el oare decide să se așeze în Port Cooper, când acolo, mai departe în interiorul țării, aveau la dispoziție un pământ cu mult mai bun?

Kathleen își mușcă buzele.

– Ian, asta e... Asta e cu siguranță minunat. Dar... Dar nu te-ai gândit să cumperi, poate, pământ într-o altă parte? În spatele munților? Poate... Poate că are fi fost și mai ieftin. Ai semnat deja?

Trebuia să mai existe o cale să-l facă să judece cum trebuie.

Ian se încruntă – Kathleen vedea că obiecția ei îl enervase.

– Firește că am semnat, și doar nu trebuie să stabilesc chestiunea asta împreună cu tine! Și firește că m-am gândit la toate, doar nu sunt prost. Însă aici e singura așezare mai mare din zonă. Și pe aici, vrând-nevrând, trec toți noii coloniști. Deci, e cel mai bun loc pentru negoțul cu cai. Singurul loc. Cred că te pot lua mâine de aici, Mary Kathleen. Până atunci, voi duce lucrurile noastre în casa noastră; vei putea să le aranjezi în așa fel încât să o faci locuibilă.

Kathleen abia dacă se putea ridica. După lunga călătorie cu vaporul, nașterea o obosise mai mult decât se așteptase, chiar dacă Pere și John îi arătaseră multă înțelegere. John Seeker, un munte de om, cu o forță de urs, își luă pur și simplu așternuturile cu el în fierărie, iar Pere se întinse alături de Kathleen. Femeile se înțeleseră imediat. Seara, șușoteau împreună, făcând schimb de amintiri. Pere îi povesti micului Sean primele povești din patria sa, *Aotearoa*.

– Trebuie să știe istoria lui! îi zise ea lui Kathleen. Pentru noi important, noi spunem *pepeha*. Fiecare poate povesti cu ce canoe venit înaintașii lui în țară, unde oprit să locuiască, ce făcut. Și povestea strămoșilor.

Pere rămase puțin pe gânduri, înainte de a duce discuția pe un teren periculos.

– Soț tău nu fericit cu copil. De ce? E fiu! Toți vor fiu!

Kathleen învățase între timp că *pakeha* era cuvântul maori pentru primii coloniști albi europeni, că *pakeha mahine* însemna femeie albă, *pakeha tane*, bărbat alb. Maorii înșiși își spuneau vânători-moa. Termenul provenea de la o pasăre, care trăise în *Aotearoa* atunci când ei ajunseseră aici. Între timp însă, aceasta nu mai exista.

Kathleen suspină. Nu știa prea bine ce să răspundă, însă Pere vorbea deja mai departe.

– E poate de la un altă bărbat? La noi nu contează, copiii bine-veniți. Dar *pakeha*...

Kathleen roși și fu cuprinsă de o disperare fără margini. Era chiar așa de ușor să-ți dai seama? Avea să afle toată lumea? Alarmată, o prinse pe Pere de braț.

– Pentru Dumnezeu, Pere, nu mai spune asta nimănui!

Vocea lui Kathleen deveni rugătoare.

– Te rog, acest copil este un Coltrane... Am făcut tot ce mi-a stat în putință să îi ofer un nume și un tată. Nimeni nu are voie să știe că... Nimeni, te rog! Te rog, nu-i povesti asta nici măcar lui John!

Pere ridică din umeri.

– Mie indiferent. Eu nu povestesc nimeni. Dar tu dat copil doar nume. Nu tată! Tată e mai mult ca nume. Și soțul tău e nimic.

Capitolul 5

Michael Drury o considera pe Lizzie Owens drept o fată cumsecade, de trei zile întregi, iar ea nu se simțise niciodată mai fericită.

Bărbații de pe puntea de jos se refăceau foarte greu după febră. Lizzie și celelalte femei petreceau multe ceasuri ocupate cu spălatul bolnavilor, cu frecții cu oțet și gin, dându-le apă, ceai și, mai târziu, supă. Spre mulțumirea doamnei Bailiff și a Annei Portland, nimeni nu muri sub îngrijirea lor. În cea de-a treia zi, Michael reuși să îi zâmbească lui Lizzie și să nu i se mai adreseze cu numele de Kathleen.

– Elizabeth, zise el blând. Vedeți, îmi amintesc... Mi-ați spus numele când eram bolnav și ați susținut că nu sunteți un înger, dar asta nu o cred. Sunteți, neîndoielnic, un înger...

Lizzie zâmbi și Michael găsi că e drăguță. Până atunci i se păruse ștearsă, cu siguranță caldă, dar neînsemnată. Acum, ea îl vrăjea cu zâmbetul ei cald, atoateînțelegător.

– Un înger nu aterizează pe un vapor-închisoare, observă ea, doar dacă s-a rătăcit foarte, foarte tare.

Michael îi zâmbi la rândul lui și bău o înghițitură din ceaiul pe care Lizzie i-l oferise.

– La cât de frumos o spuneți, e neîndoielnic o eroare. De ce ați fost trimisă spre Van Diemen's Land, Elizabeth?

– Lizzie, îl corectă ea, deși se simțea măgulită.

Elizabeth suna frumos, important și... plăcut.

– Am furat pâine, recunoscu ea. Îmi era foame. Și dumneavoastră?

Inima lui Lizzie bătea cu putere. Îi fusese frică de această întrebare – motiv pentru care evitase până atunci să i-o pună doamnei Bailiff sau chiar lui Jeremiah. Michael fusese legat în lanțuri și făcea parte, de bună seamă, din tagma criminalilor periculoși. Totuși, nu își putea închipui că are înainte-i un tâlhar sau, mai rău, un criminal.

– Trei saci de grâne, zise Michael. Întreg satul nostru suferea de foame.

Lizzie simți că amețește de ușurare. Deci, și el greșise de nevoie! Și, în plus, pentru a-i ajuta pe alții! Zâmbi fericită.

– Asta nu se pune, zise ea. Judecătorul... Judecătorii... Ei nu sunt niciodată înfometați...

Timp de câteva zile, Lizzie pluti ca pe nori. Michael nu era un răufăcător; putea să își ispășească pedeapsa în Australia și să fie, mai târziu, liber – la fel ca ea. Când stătea noaptea întinsă pe priciul ei, își dădea voie să viseze la o astfel de libertate. Câmpuri, o grădină, o casă – și Michael, care întreba timid dacă ea nu dorea să împartă toate acestea cu el.

Firește că toate se aflau într-un viitor îndepărtat; exista încă, pe undeva, acea Kathleen, pe care Michael o iubea de bună seamă. Mary Kathleen – Lizzie nu voia să fie geloasă, dar simțea un fel de ură față de acea ființă angelică, după cum i-o descria el pe iubita lui de acasă. Întrebase foarte prevăzătoare, glumise, spunând că își dorea să știe mai multe despre fata cu care el o confundase. Erau ele două chiar atât de asemănătoare?

Lizzie se simțise rănită atunci când el izbucnise în râs la această întrebare. Nu, firește că ea nu avea nimic în comun cu acea zână cu bucle blonde, cu ochii ei luminând verzui, cu făptura ei înaltă... Michael nu mai termina odată să vorbească, entuziasmat, despre iubita lui.

Lui Lizzie nu-i rămânea decât să exerseze răbdarea. Bine, în carne și oase nu avea cum să-i facă niciodată concurență acelei

fete, însă, dacă priveai lucrurile practic, Kathleen era cât se poate de departe și, cândva, imaginea ei avea să pălească. Pe Lizzie, din contră, o avea zilnic înaintea ochilor și, chiar dacă nu era frumoasă, Michael era bărbat. Pe termen lung urma să aibă nevoie de o femeie; de ce să nu aibă și Lizzie noroc? Printre deportate erau, de fapt, doar puține femei cu adevărat frumoase, iar ele aveau să fie luate repede de neveste.

Căpitanul vaporului se decisese pentru frumoasa Velvet. Ea i se dăduse fără să o vrea cu adevărat, însă tocmai medicul uscățiv părea că îl incită să o facă. Velvet nu mai avea să umble în noua patrie cu deținuții. Un colonist liber sau un soldat îi putea oferi mai multe – eliberare înainte de termen și, în afară de asta, o casă mare și un servitor.

Și Michael... Lizzie își dădu de pe acum seama că el nu făcea parte din tagma celor mai simpli oameni. Firește că era prietenos, inteligent, iar ea îi savura glumele și complimentele, însă el era, de asemenea, mândru și ușor iritabil. Lizzie știa între timp de ce era în lanțuri alături de criminalii periculoși. Michael Drury nu se adapta și, dacă voia să supraviețuiască totuși într-un sistem care le cerea deținuților un comportament bun și smerenie, el urma să aibă nevoie de o femeie care să fie de partea lui.

Lizzie nu urmărea o strategie deosebită pentru a-l face pe Michael Drury să se intereseze de ea. Prea des fusese obligată să se prefacă în fața bărbaților. Pentru Michael, voia să fie doar acolo, prezentă, nimic altceva decât să-i facă bine. Intra astfel într-o dilemă, și nu o observase imediat. Când se întâlnea cu Jeremiah pe punte și îi făcea poftele, cerea carne din conservă și cârnați, pasămite pentru a mai îmbunătăți fiertura pentru bolnavi. În realitate însă, i-o ducea doar lui Michael.

– Ni se dau toate acestea drept răsplată pentru îngrijirea bolnavilor, îl păcălise ea, dar tu ai mai multă nevoie decât mine!

Felul de a vorbi dintre bolnavi și femeile care îi îngrijeau devenise, în ultima vreme, din ce în ce mai fără opreliști. Primii

bărbați erau din nou suficient de în putere încât să-și caute plăcerea în brațele fetelor doritoare – drept urmare, mulțimea femeilor dornice de a-i îngriji creștea de la o zi la alta. Lizzie nu era singura care se îndrăgostise de unul dintre acești tineri bărbați, iar celelalte se săturaseră de comuniunea lor pe baza unui scop bine definit cu marinarii și cu gardienii. În plus, călătoria se apropia treptat de sfârșit și multe fete își doreau un bărbat care să nu le părăsească, ci care să le poată fi, eventual, sprijin în noua țară.

– Este o fată încântătoare, îi zise Michael unui alt irlandez din închisoarea din Wicklow. De când murise Billy Rafferty, bărbații stăteau unul lângă altul și, astfel, se împrieteniseră.

– Englezii nu sunt normali! Să deportezi o făptură așa de drăguță, doar fiindcă a furat pâine.

Hank Lauren râse cu poftă.

– Poate că a furat ea pâine, făcu el apoi, dar numai fiindcă a fost prea leneșă să-și caute următorul client.

Michael se ridică pe coate indignat.

– Ce vrei să spui, Hank? Pentru tine, după câte se pare, orice fată e o curvă!

Din nou răsunară râsete, de această dată întărite de un marinar de pe patul din cealaltă parte a lui Michael.

– Și ție îți plac astea, sfintele! îl întărâtă el pe Michael. „Mary Kathleen"... Îi pronunți numele de parcă ai spune o rugăciune...

– Trebuie să ne mărginim să ne imaginăm că „Mary Kathleen" este la fel de sfântă precum te-a lăsat să crezi. Micuța noastră Lizzie de aici e, în orice caz, o curvuliță, îl ironiză Hank, un borfaș și un pește cunoscut în tot ținutul Wicklow.

– Nu-mi vine a crede că a început cu treaba asta abia aici, pe vas, adăugă marinarul.

Michael se uită spre Lizzie, care tocmai își oferea zâmbetul cald unuia dintre bărbați, a cărui viață era încă pe muchie de cuțit. Îl îngrijea cu afecțiune – și nimic nu arăta vreun interes care să depășească faptul că își făcea treaba de îngrijitoare a unui bolnav.

– Și cum de ați ajuns voi doi la descoperirea asta? întrebă el aproape împotriva voinței lui.

– Pur și simplu, noi doi nu suntem așa, niște țărani, ca tine! îl tachină Hank. Dumnezeule, Mickey, se vede de la o poștă cum se mișcă o astfel de fată... Cum te atinge... Și, făcând abstracție de asta, de unde ai tu impresia că vine chestia asta?

Hank Lauren făcu un semn spre carnea din conservă și pâinea prăjită ale căror resturi Michael și le lingea de pe degete.

– Rații alimentare suplimentare pentru îngrijire; hai că mă faci să râd!

– Și ce crezi că face aici, sus, pe punte, aproape în fiecare noapte în care mai vine scurt să vadă cum ești? întrebă marinarul. Și-a dat ea, singură, voie să urce de pe puntea-închisoare? Nu, nu, Michael – atunci, Lizzie îi lasă pe unul sau doi gardieni peste ea și se răsplătește cu o privire în ochii tăi frumoși...

Michael nu răspunse nimic, însă de atunci încolo o observă cu mai multă atenție pe Lizzie. Și, într-adevăr, o auzi seara șușotind cu Jeremiah, înainte ca ea să vină la el. Lizzie fu dezamăgită atunci când el o salută rece și nu o mai dezmierdă în niciun fel. În ziua precedentă îi spusese „Luceafărul meu" și o lăsase, zâmbind, să caute pe cer o stea pe care el voia să o denumească după ea.

Acum, se mulțumi cu:

– Bună seara, Lizzie. Ei, gata cu munca?

Michael nu spusese cu voce tare ce știa și nici nu îi făcu reproșuri. Cu toate acestea, Lizzie plânsese pe priciul ei până îi secaseră ochii. Elizabeth devenise din nou Lizzie; îngerul, din nou târfă.

După o călătorie de exact o sută zece zile, *Asia* acostă, într-o dimineață rece de iulie, în portul Hobart. În Australia, îi dezvăluise Jeremiah lui Lizzie, era acum o iarnă grea și la fel de rece și de ploioasă se arăta acum și insula din fața continentului. *Asia* intră în portul din Hobart, iar căpitanul vaporului predă documentele referitoare la deținuți și, astfel, marfa lui umană, guvernatorului

din Van Diemen's Land. Michael nu percepu nimic din toate astea; fusese dus deja pe puntea de jos, împreună cu toți ceilalți criminali periculoși, astfel că abia dacă mai vedea lumina.

– Indivizii ăștia sunt, din nou, cât se poate de sănătoși! îi spuse căpitanul doamnei Bailiff. Și, dacă vor vedea acum uscatul, vor avea un stimulent suplimentar. Sigur nu voi risca o răscoală cu doar câteva ceasuri înainte de a scăpa de încărcătură!

Femeile, din contră, avură voie să privească de pe punte cum acostează vaporul. În acest răstimp, micul orășel care se născuse în jurul unui golf nu li se păru deloc amenințător. Clădirile păreau să fie noi și ispititoare, nicidecum o închisoare.

– Închisoarea se află în Port Arthur, îi dezvălui vorbărețul Jeremiah curioasei Lizzie. Dar acolo îi trimit doar pe criminalii periculoși. Exclusiv pe cei care au devenit recidiviști aici, în colonii; ultimele gunoaie. Pe ceilalți îi duc în lagăre de muncă, nici vorbă la fel de sever supravegheați.

– Și femeile? întrebă Lizzie temătoare.

– Clădiri speciale, răspunse Jeremiah. Dar nu e chiar atât de rău. Așteaptă, Lizzie, lasă-mă să mai fac una-două călătorii, după care te scot...

Lizzie nu credea asta, însă se uita acum plină de speranțe la casele și la fortificațiile din Hobart. Orașul se afla la gura râului Derwent, la picioarele unui munte. Părea să fie mai curat decât Londra, părea că te poți orienta mai ușor, aerul era mai curat, în ciuda ploii care îți încețoșa privelиștea. Însă, înainte de toate, te găseai din nou pe uscat. Lizzie simți cum îi piere orice sentiment de frică. Nu recunoscuse, dar faptul că se știa pe un vas, la o depărtare de kilometri întregi de orice uscat, pe un ocean impresionant, o înspăimântase.

Primii cărora li se permisese să părăsească vaporul erau pasagerii și viitorii coloniști. Doamna Bailiff și doamna Smithers își luaseră un rămas-bun prietenos de la Anna Portland și găsiseră și pentru Lizzie, și pentru celelalte îngrijitoare din primul val câteva cuvinte amabile.

Lizzie își luă rămas-bun de la Jeremiah – pe de-o parte, răsuflând ușurată, pe de alta, fără să vrea să o facă. Nu îl iubise pe gardian și, în plus, bănuia că respingerea pe care Michael i-o arătase în ultimele zile din ce în ce mai evident avea o legătură cu relația ei cu Jeremiah. Totuși, pe de altă parte, acest om o ajutase să treacă cu bine de această mare încercare ce fusese călătoria. Mereu prietenos, el nu își vărsase niciodată asupra ei furia și frustrările pe care le avea față de superiorii lui. Lizzie avusese nevoie de un protector și îl plătise pe Jeremiah pentru asta – cu singurul mijloc de plată pe care îl avea. Dacă Michael nu putea să înțeleagă asta, atunci nu se mai putea face nimic.

Lizzie își șterse nesfârșitele lacrimi din ochi. Jeremiah o sărută, mișcat. Probabil că se gândea că plânge din cauza lui, iar Lizzie îl lăsă să o creadă.

– Închisoarea pentru femei Cascades.

O femeie-gardian masivă, îmbrăcată foarte auster, îi numi vizitiului punctul terminus al transportului, asta după ce împărțise femeile, cu ajutorul militarilor, în mai multe căruțe cu coviltir. Lizzie, Candy și Anna Portland se agățară una de cealaltă. După o perioadă atât de lungă petrecută pe vapor, pământul părea să se miște sub picioarele femeilor. Anna aproape că se prăbușise atunci când fuseseră împinse pe chei, iar Lizzie mai avea încă, și în căruță, sentimentul ciudat că este purtată peste un sol nesigur. Femeile nu se prea puteau uita afară; doar Velvet iscodea printr-o crăpătură a coviltirului. Ele aruncară scurte priviri asupra străzilor curate, mici, asupra caselor din lemn și asupra clădirilor impozante din piatră roșiatică.

– Totul a fost construit de deținuți, remarcă Velvet.

Vocea ei era apatică. Lizzie se întrebă dacă îi era dor de căpitanul care, în ultimele săptămâni, o luase aproape în fiecare noapte în patul lui, dar, ca de obicei, frumoasa brunetă nu scotea niciun cuvânt despre sine.

Și închisoarea pentru femei, locul de muncă al deținutelor, era construită din piatră. Era un complex format din clădiri care se întindeau pe lungime, lipsite de orice ornamente, și câteva blocuri cu celule.

Femeia-gardian le ordonă deținutelor să intre mai întâi în sala de așteptare, apoi li se permise să se spele, sub o pază severă, și primiră uniformele instituției. Anna Portland se uită tristă după boneta ei, în timp ce alte câteva femei dispărură cu hainele nou-venitelor. Lucrurile complet uzate, murdărite pe parcursul călătoriei, erau arse.

– Și acum, tunsoarea! ordonă supraveghetoarea – o indicație care atrase după sine strigăte de disperare.

Lizzie se uită, nevenindu-i a crede, cum părul castaniu al Annei, printre care se împleteau fire cărunte, cădea pe jos, Candy suspină disperată atunci când i se tunseră buclele roșii, minunate, și chiar și Lizzie plânse când foarfeca femeii-gardian plictisite trecu prin părul ei lung și mătăsos. Nu îi creștea foarte repede; urmau să treacă ani până când avea să arate cât de cât ca acum. Velvet privi cu stoicism la căderea părului ei negru ca pana corbului, însă Lizzie credea că vede, în spatele privirii apatice, în ochii ei negri, o scânteiere plină de furie. Fata nu arătase atât de multe sentimente pe parcursul întregii ei călătorii.

Anna, Lizzie, Candy și Velvet se instalară, împreună cu alte opt deținute, într-un dormitor comun. Se dovedi a fi spațios și, așa cum erau toate lucrurile în închisoarea pentru femei, impecabil de curat. Conducătoarea blocului lor de celule ținu imediat și un discurs despre cum avea să se deruleze viața femeilor, plină de frică de Dumnezeu. Astfel, în fiecare dimineață, înainte de a începe munca, ele urmau să se roage împreună și același lucru aveau să îl facă și seara. Directorul închisorii ținea el însuși sesiunile de rugăciune, timp în care femeile-gardian inspectau celulele, pentru a vedea dacă sunt păstrate curate și în ordine. Munca începea la

șase și era întreruptă de mese și de orele de rugăciune, până la lăsatul serii. Nu exista timp liber.

Munca Annei și a lui Lizzie de pe vas dădu acum roade – la fel ca și legăturile excepționale ale lui Velvet cu căpitanul. Toate trei primiră imediat statutul de deținute clasa întâi, fapt care le aducea și câteva avantaje. Astfel, ele nu erau folosite la munca grea: Anna primi o slujbă la infirmerie, Lizzie și Velvet ajunseră în bucătărie și abia dacă erau supravegheate.

– Ați putea evada! fu de părere Candy, aproape ușor invidioasă. Ea fusese încadrată în clasa a doua, însă după trei luni de bună purtare putea să treacă și ea în clasa superioară.

Anna clătină din cap.

– Și unde să mergem, copilă? întrebă ea blând. O închisoare în mijlocul pustiului...

Închisoarea pentru femei se afla în mijlocul unui ținut deschis, plin de tufișuri, necultivat, și la kilometri depărtare de orice așezare.

– Te prind înainte să poți ajunge în oraș. Și din ce vrei să trăiești acolo? Să îți reiei munca din trecut? Te vor prinde mai repede decât îți poți mulțumi primii trei clienți...

Într-adevăr, se dovedi a nu fi deloc necesar să evadezi din închisoarea pentru femei Cascades. Ajungea dacă te comportai cât de cât bine, și în curând erai grațiată – și chiar și acest lucru putea să fie zorit, dacă pur și simplu te căsătoreai.

Candy trecu prin asta după numai două luni petrecute în cusătorie, unde fusese repartizată să muncească.

– Nu vă puteți imagina! le povesti ea agitată. A trebuit să ne aliniem pe două rânduri – fetele din clasa întâi, în primul fireşte –, apoi au trecut trei bărbați prin fața noastră. Doi erau coloniști noi, unul, soldat. Unul dintre coloniști știa deja pe cine vrea, probabil că o cunoscuse pe Annie Carmichael pe vas. În orice caz, ea a fost prima în fața căreia a căzut o batistă pe jos. Ea s-a făcut roșie ca un rac atunci când a ridicat-o – și, așa, s-a trezit logodită!

Lizzie și celelalte se uitară cu gura căscată la Candy. Ea le vorbea fetelor neîntrerupt, emoționată.

– Ceilalți bărbați ne-au examinat ca pe niște iepe la târgul de cai, continuă Candy. Mă așteptam să ne caute și la dinți. Dar nu te atingeau; doar din priviri. Apoi și-au lăsat și ei batistele să cadă – una dintre fete a ridicat-o, cealaltă a început să plângă... Probabil că aia încă îi mai duce dorul iubitului ei din Anglia. Mă gândeam că bărbatul îi va spune acum că se va întoarce acolo. Cumva, te aștepți... Dar nu, el s-a uitat pur și simplu mai departe, după o alta. Cele trei fete o să fie acum grațiate și măritate. Vă vine să credeți? De data asta, am fost prea timidă, și cu părul ăsta tuns arăt ca o găină jupuită, însă data viitoare o să zâmbesc de le bag în pământ pe alelalte. Așa un tip îmi iau și o să mă car de aici!

Și Lizzie trecu după câteva luni, în bucătărie, prin vizita a doi bărbați. Personalul închisorii fusese nevoit să se alinieze, așa cum descrisese Candy, și bărbații aleseseră. Lizzie simțise că intră în pământ de rușine. Firește că și pe străzile Londrei bărbații alegeau. Lizzie se plimbase pe străzi de multe ori alături de alte curve, însă acolo fusese decizia ei – când și cum ocazia se prezenta. Se putea ascunde în spatele machiajului sau după pălărioara ei drăguță. Bineînțeles că se mințea pe sine, dar avea totuși sentimentul că își are propria soartă în mâini. Aici, din contră... Târg de cai, târg de sclavi... Lizzie nu zâmbi.

Firește că nici Velvet nu scoase niciun zâmbet, însă, cu toate acestea, fusese aleasă. Bărbatul nu era nici tânăr, nici frumos, iar Lizzie se întrebă din ce cauză Velvet ridicase totuși batista. Viitorul ei soț se dovedi a fi soldat; avea să meargă cu el într-o locuință mică din cazărmi.

Niciunul dintre bărbați nu aruncă nici măcar o privire asupra lui Lizzie, însă fata fu, cu toate acestea, cuprinsă de palpitații atunci când directorul închisorii o chemă într-o după-amiază la el. De obicei, asta li se întâmpla numai femeilor care greșeau – sau celor care fuseseră alese să se mărite.

Lizzie nu își putea aminti că ar fi greșit cumva. Oare să se fi decis totuși unul dintre acei bărbați pentru ea? Și cum putea să refuze, fără să își piardă statutul de deținută clasa întâi?

Se strecură temătoare printre lungile și neplăcutele ganguri ale fabricii, în care era mereu curent – chiar și acum, în februarie, în plină vară australiană.

Însă atunci descoperi că în fața severului director al închisorii nu era niciun bărbat, ci o femeie bine îmbrăcată. Lizzie o recunoscu pe osoasa doamnă Smithers. Făcu o reverență manierată.

– Elizabeth Owens, rosti directorul închisorii cu vocea lui înaltă și tăioasă, de care toate femeile tremurau, o cunoști, presupun, pe doamna Smithers...

Lizzie încuviință.

– Sper că vă merge bine! zise ea politicoasă.

Doamna Smithers zâmbi.

– Foarte bine, fetițo, noi...

Directorul o întrerupse. Cel mai mult îi făcea plăcere să se asculte pe sine și nu părea să aibă de gând să-și lase vizitatoarea să-și prezinte singură dorința.

– Elizabeth, doamna Smithers are nevoie de o fată în casă. Și fiindcă i-ai făcut pe vapor o impresie impecabilă, a cerut în mod explicit să-i fii repartizată.

Lizzie roși și făcu din nou o reverență. Se mai întâmpla ca deținutele să fie folosite și în afara fabricii la diverse munci. Slujbele în marile case seniorale erau foarte râvnite – la urma urmei, îți petreceai întreaga zi în afara instituției și astfel mai pierdeai uneori și slujba de seară. În plus, mâncarea era cu mult mai bună decât la Cascades. Hrana de acolo era suficientă, dar nu foarte variată și abia dacă era condimentată. La dejun primeai pâine și terci, la prânz și la cină – pâine și supă de legume. În timpul zilelor săptămânii, duminica și în zilele de sărbătoare, nimeni nu flămânzea, dar Lizzie încetase de mult să se mai bucure de mese.

– Însă de această dată avem de-a face cu un caz excepțional, continuă directorul închisorii. Domnul Smithers supraveghează

lucrările străzii de la Hobart spre Launceston. Casa în care locuiește se află lângă Campbell Town, deci mai aproape de Launceston decât de Hobart. De fapt, ar fi...

– Pentru o fată din fabrica din Launceston, drumul ar fi fost prea lung pentru a-l face zilnic, observă doamna Smithers. Ceea ce vrea domnul să spună, Lizzie... Elizabeth... Este că tu ar trebui să locuiești la noi acasă dacă accepți slujba. Ți-ar plăcea asta?

Lizzie se sperie. Știa că majoritatea fetelor ar fi acum în culmea fericirii, însă sentimentele ei erau acum mai degrabă împărțite. De fapt, nu se gândise până atunci niciodată că avea să părăsească atât de repede închisoarea pentru femei și, dacă era să fie sinceră, nici nu îi păsa prea mult de asta. Din contră, Lizzie se simțise rareori atât de în siguranță cum se simțea în închisoare. Munca nu era grea – bucătăreasa, o femeie grasă și prietenoasă, râdea și glumea cu fetele ei și nu o bătuse până atunci pe niciuna. În dormitorul lui Lizzie nu era nicio femeie complicată, totul era curat și în perfectă ordine.

Mâncarea nu era deosebită, dar o primea de trei ori pe zi, iar Lizzie era sătulă pentru prima oară în viață. Chiar dacă multele rugăciuni o plictiseau uneori, se lăsa pradă sentimentului că este, pentru prima dată în viață, cu adevărat bună. Femeile-gardian și preotul erau amabili cu ea; duminica, putea citi uneori din Biblie sau din alte cărți lămuritoare, însă prea puțin interesante, sau să se joace cu copiii celorlalte deținute. Câteva dintre femei fuseseră deportate cu tot cu copii, iar când una dintre colonistele din Van Diemen's Land greșea, era adusă în închisoarea pentru femei alături de copiii ei. Micuților li se preda, le mergea bine, iar Lizzie se putea bucura de compania lor, fără să trebuiască să-și facă mereu griji pentru ei.

Pe termen lung, spera să primească o slujbă de îngrijitoare a copiilor, dar și mai frumos ar fi fost o slujbă ca guvernantă undeva în afara închisorii. În orice caz, se pregătise sufletește să își petreacă următorii trei ani și jumătate în Cascades. După jumătatea timpului

de pedeapsă, de obicei femeile erau grațiate. Atunci și-ar fi putut căuta o slujbă în oraș, să-și găsească poate și un bărbat...

Mai nou, Lizzie își permitea uneori să viseze din nou, chiar dacă înfățișarea prințului ei din povești rămânea umbrită de nori. Atunci nu trebuia să-și recunoască faptul că trupul lui semăna în continuare cu cel al lui Michael Drury.

Și acum, această ofertă de a se muta la Campbell Town...

– Locuim într-o casă seniorală, continuă doamna Smithers zâmbind.

Pe chipul lui Lizzie se citi uimirea.

– Proprietarii au plecat pentru o vreme în Anglia și, dând dovadă de amabilitate, ne-au lăsat-o nouă în grijă, atât timp cât se lucrează la acea porțiune de stradă. În orice caz, am nevoie urgent de o fată în casă și sunt convinsă că te vei simți bine la noi. Primești o cameră frumoasă, bucătăreasa este sociabilă, grădinarul...

Făcu un semn cu ochiul.

– Ei, sper, firește, că nu te vei căsători imediat, așa cum a făcut predecesoarea ta. Ce zici, Lizzie, ești de acord?

– Înainte de toate, trebuie ca închisoarea pentru femei Cascades să fie, bineînțeles, de acord! observă directorul sever. Dar fiindcă fata s-a comportat bine până acum...

Lizzie abia dacă înțelegea ce se întâmplă cu ea, dar câteva ceasuri mai târziu se găsea alături de doamna Smithers într-o cabrioletă mică și drăguță și călătorea spre Launceston.

Capitolul 6

Kathleen Coltrane mergea încet în sus, pe munte. Vremea era minunată în acea zi de primăvară și departe, în spatele dealurilor care înconjurau Port Cooper, vedea vârfurile maiestuoase ale Alpilor de Sud. Între ei ar trebui să fie pășuni plate – o priveliște la care Kathleen visa deseori. Mai ales atunci când trebuia să urce din nou pe jos, cu doi copii, pe străzile pietroase din Port Cooper până sus, la casa ei.

Aproape toate casele din orașul portuar ce se dezvolta tot mai mult și care, mai nou, era numit și Port Victoria se aflau pe dealuri. La fel și căsuța lor, vopsită în albastru, pe care Ian o cumpărase la două zile după sosirea acolo. Kathleen se gândea la ziua în care trebuise să învingă pentru prima dată urcușul. Aproape că se prăbușise.

La trei zile după nașterea fiului ei și la foarte puțin timp după lunga călătorie pe mare, un hău întunecat parcă se deschisese înaintea ei atunci când se ridicase și încercase să meargă. Dar Ian nu știa de glumă. Cumpărase o casă și voia să se instaleze acolo cu tânăra lui soție. Abia dacă aveau vreo mobilă. Proprietarul anterior se mutase în Canterbury Plains și lăsase în urmă doar mobilierul, care nu se mai potrivea în noua lui casă. Când intrase în locuința rece, neprimitoare, Kathleen izbucnise în lacrimi.

– Și unde să merg cu pruncul? Unde o să dormim?

Ian ridicase din umeri.

– O să ne cumpărăm un pat. Poți să te ocupi de asta, îți dau bani. Și, deocamdată... Nu te mai preface așa, Kathleen, de parcă la tine în familie nu ai fi dormit pe podeaua căsuței tale.

Ceea ce era într-adevăr adevărat, însă avuseseră saltele și acolo ardea mereu focul. Kathleen nu fusese atât de bolnavă și de slăbită. Ian nici nu procurase alimente; mai presus de toate, nu aveau lapte. Pe masa cu trei picioare se afla doar un sac cu făină. Kathleen ar fi putut să coacă din ea pâine, dacă nu i-ar fi fost atât de rău.

– După cum am spus, Kathleen, ocupă-te tu de asta! comandă Ian. Eu trebuie să merg în grajd, probabil că mai târziu îmi vine deja aici primul cal. Iapa morarului; el spune că ar fi dificilă, că i-ar fi fugit, trăgând după ea căruța cu pâine. Ei, o să mă ocup eu de asta, dar gospodăria e treaba ta!

Kathleen aruncă o privire disperată spre cuptorul din bucătărie – care nu numai că nu ardea, ci, în plus, nu aveau nici lemne. Cu siguranță că erau afară, dar nu reușea să se urnească să iasă încă o dată. Nu atâta vreme cât i se părea că i se învârte pământul sub picioare.

Se culcă pe o pătură și inspectă casa. Spre norocul ei, copilul dormea, iar ea avea lapte pentru a-l hrăni. Până atunci, avusese – Pere îi dăduse o supă cu niște fructe ciudate, numite cartofi dulci. Dar acum, Kathleen nu știa dacă avea puterea necesară pentru a pregăti ceva.

Casa în sine însă era foarte frumoasă. Simplă, însă construită funcțional – o sufragerie, un dormitor, o altă cameră în care puteai dormi și o bucătărie destul de mare. Față de cea din Irlanda, aceasta era o casă seniorală; nimeni din satul lui Kathleen nu avusese la fel de mult loc – chiar și căsuța lui Trevallion era mai mică. Cu siguranță că existau grajduri și pășuni; la urma urmei, Ian se gândea, mai întâi, la marfa lui patrupedă.

Kathleen trebui să-și recunoască, împotriva voinței sale, că soțul ei nu făcuse o achiziție rea. Ferestrele bucătăriei se deschideau spre port, iar Kathleen avea mereu ceva de văzut, ori de câte ori avea

treabă aici. Prima ei privire spre exterior îi dezvălui o surpriză îmbucurătoare. Pere tocmai urca, ducând un coș sub braț, și ei i se alăturase o altă femeie, mai tânără.

– Aducem cadou de casă nou! îi strigă femeia maori.

Îi înmână mândră noii sale prietene coșul cu semințe și cartofi dulci. Însoțitoarea ei îi zâmbi lui Kathleen.

– Eu sunt Linda Holt, soțul meu e morarul de aici, se prezentă ea, și tocmai mi-a povestit că v-ați mutat aici. Fără mobilă, fără provizii, însă în schimb cu un bebeluș. Bărbații ăștia! Lui Carl nici nu i-a trecut prin cap să îi dea soțului dumneavoastră o carafă cu lapte sau o șuncă... Noi avem o mică fermă...

Femeile nu așteptară invitația lui Kathleen de a intra, ci pășiră pe dată în casă.

– Dumnezeule! se enervă Linda. Familia Shoemaker chiar că nu a lăsat nimic aici... Și... Ce e cu dumneavoastră? Tremurați toată...

Kathleen nu scoase niciun cuvânt, însă Pere îi povesti morăresei, în câteva cuvinte, cum ajunsese familia Coltrane în Port Cooper. Imediat după aceea, vizitatoarele se puseră pe treabă. Pere aduse în casă o cantitate mare de lemne și făcu focul în toate sobele casei.

– Frigul trebuie să iasă, nu bun pentru bebeluș! explică ea atunci când Kathleen protestă.

Lemnul era cu siguranță scump. Linda se duse acasă pentru a lua un leagăn. Fiica ei tocmai primise un pătuț.

– Și, până când vine micuțul, zise ea și indică încântată spre propria burtă, veți avea de mult propriul dumneavoastră leagăn!

Când reveni, Linda își aduse cu sine fiica, o ființă mică, simpatică, cu bucle blonde. Kathleen avu grijă de copil și Pere coapse pâine – lipii ciudate, care nu prea aveau nimic în comun cu pâinile pe care Kathleen le știa de acasă. Linda se duse în acel răstimp cu zănaticul cal al soțului ei la tâmplar. Îl strunea cu multă iscusință, cu ea nu o lua animalul razna. Când se întoarse, în căruță se găseau un pat, o masă și două scaune.

– Pe astea, tâmplarul le avea gata confecționate. Ce mai lipsește, trebuie să îi comandați. Ajută-mă, Pere, să asamblez patul... E absolut uriaș! Voi, maorii, dormiți pe saltele, nu? E, într-adevăr, cu mult mai practic!

Practic era cuvântul preferat al Lindei și Kathleen urma să o îndrăgească în curând pe femeia înaltă și slabă. De fapt, nu știa cum ar fi trecut peste prima perioadă din Port Cooper fără ajutorul vecinelor ei. Linda și Pere, Veronica, soția tâmplarului, și Jenny, mica, dar curajoasa soție a negustorului de lemne, găteau însă pentru ea, îi împrumutau mobilă și obiecte de uz casnic, încingeau cuptoarele și, înainte de toate, găseau câte un cuvânt bun ori consolator.

Ian privea invazia feminină din casa lui mai mult decât neîncrezător. Femeile observară în curând că el le considera deranjante și nu veneau când îi vedeau căruța oprită în fața casei. Asta era exact ce își dorea Ian, însă deseori femeile, mai ales Veronica și Jenny, își rugau soții să îi ajute pe noii coloniști. Tâmplarul lua măsuri și livra mobila, soțul lui Jenny trimitea un băiat cu lemne de foc. Când Ian observa aceste vizite, devenea din ce în ce mai supărat, cu cât trecuse timpul de la nașterea lui Sean. Astfel, la două săptămâni după ce se născuse copilul, el se culcă noaptea din nou peste soția lui.

– Nu! Kathleen dădu să-l împingă încet la o parte. Încă nu se poate, e prea devreme. Sunt... Sunt toată numai rană...

Ian îi prinse mâinile.

– Așa, rană ești? Nu prea se poate să fie de la naștere. Cine te-a vizitat, Kathleen? Cu cine te distrezi în timp ce eu lucrez din răsputeri? Băiatul pe care l-am văzut ieșind din casă pe când eu mă întorceam ieri arăta bine...

– A fost fiul cel mare al lui Jenny, răspunse Kathleen și se luptă cu prinsoarea lui Ian. Numai ce a împlinit treisprezece ani. A adus lemne de foc... Dumnezeule, Ian, drept ce mă iei? O cățea în călduri, care pentru fiecare bărbat...

– ...își deschide picioarele? Ei, până acum încă nu mi-ai dovedit contrariul. Și nu îmi mai asum încă o dată riscul de a crește copilul altuia. De această dată, te las eu gravidă.

Ian reuși să o silească să rămână sub el și o pătrunse repede, chiar dacă de această dată ea nu-și mai putu reprima un strigăt de durere. Sean scâncea și Kathleen își mușcă buzele. Spera din tot sufletul că vecinii nu o auziseră.

Doar trei săptămâni mai târziu, Ian își îndeplinise dorința. Kathleen rămase din nou însărcinată și îl născu pe cel de-al doilea ei fiu, pe Colin, la zece luni după sosirea lor în noua țară. Însă pe când Sean nu îi făcuse probleme în timp ce fusese însărcinată cu el, această nouă sarcină se dovedise a fi complicată. Kathleen se luptă cu slăbiciunea și cu grețurile și trebui, în plus, să-l dezobișnuiască rapid pe Sean să sugă, fiindcă i se terminase laptele. Copilul se arătă revoltat din această cauză. Răcnea necontenit, iar Kathleen nu știa cum să-l liniștească ori de câte ori se întorcea Ian acasă.

Spre norocul ei, el nu era prea des acasă; afacerile îi mergeau bine și îl țineau deseori mai multe zile în Canterbury Plains. Încă nu existau în Noua Zeelandă târguri de vite precum cele din Irlanda și din Anglia. Ian trebuia să-și facă meseria precum un negustător ambulant. Cumpăra câțiva cai, oi sau vite, le mâna mai departe peste mari întinderi și le oferea spre cumpărare următorului fermier. Toate acestea funcționau, firește, mai bine cu măgari, cai și catâri, decât cu bovine sau vite, fiindcă transportul acestora necesita văcari și câini, ceea ce era cu atât mai valabil în cazul negoțului dintre coloniștii din Port Cooper și fermierii din Plains. Era aproape imposibil să transporți animale care nu erau ținute cu hamuri prin trecătoarea abruptă, neprietenoasă, care despărțea portul de interioriul țării. De aceea, Ian se concentră strict asupra negoțului cu cai în Port Cooper – și reuși în foarte scurt timp să-și strice relațiile cu noii săi vecini.

Kathleen se gândea la toate astea în timp ce urca pe potecă, ținându-l de-o mână pe încă neîndemânaticul Sean și cu Colin

legat de o targă, la spate. De cealaltă mână avea nevoie pentru a-și transporta cumpărăturile. Cără legumele de la piața din port, lapte și grâne zdrobite, pentru a coace pâine și pentru a face terci pentru copii. În afară de asta, se chinuia și cu un sac greu de lână, pe care îl trăgea după ea. Aceasta trebuia spălată, dărăcită și toarsă. Kathleen era iscusită la asta și vecinele, mai ales Linda, harnica soție a morarului, se foloseau cu plăcere de serviciile ei. Linda trăise la o fermă și creștea câteva animale într-un grajd alături de moară. Își tundea singură cele cinci oi, dar lucrul manual, precum torsul și țesutul, îi făcea mai puțină plăcere.

În trecut, își zise Kathleen amar, Linda sau soțul acesteia i-ar fi adus lucrurile cu o căruță până în fața casei. Deocamdată însă, calul lor era din nou olog și, chiar dacă Linda nu o spunea direct, Kathleen observă totuși că era pedepsită și ea pentru înșelăciunile lui Ian.

– Ce i-a trecut oare prin cap lui bărbată-tu atunci când i-a vândut lui Carl al meu mârțoaga asta bătrână! se enervă mereu morăreasa. Kathleen auzise chiar în acea dimineață din nou povestea. Iapa de dinainte era ea cam ciudată – mai venea uneori acasă fără Carl...

În vocea Lindei se furișă un chicot reținut. Ea însăși venea de la țară și soțul ei, dintr-o suburbie a Londrei. Era un brutar și un morar excepțional, însă nu se prea pricepea să se comporte cu animalele.

– Însă ea înainta mereu. Noul cal, din contră... Fac prinsoare că are cel puțin douăzeci de ani.

– Nu se poate vedea oare asta? obiectă Kathleen timidă. La dinți, vreau să spun?

– Oho, cum să nu se poată! Sunt destule posibilități! făcu John, fierarul.

El numai ce intrase în moară, pentru a se uita încă o dată la piciorul calului.

– Mai şlefuieşti pe ici, pe colo dinţii şi... Negustorii de cai sunt ingenioşi!

– Dar... Dar nu şi Ian! îşi apără Kathleen soţul.

Ceilalţi o priviră cu buzele strânse, iar John se arătă neînţelegător.

– Nu am mai văzut niciodată un negustor de cai care să nu fie un pungaş, zise el apoi. Totuşi, firește, sunt de acord cu dumneavoastră, doamnă Coltrane: vecinului tău nu ar trebui să-i vinzi mârţoage oloage. Asta se va întoarce împotriva ta cândva. Deci, să presupunem că soţul dumneavoastră nu ştia absolut nimic de manevrele proprietarului anterior...

Kathleen ar fi crezut cu plăcere una ca asta, însă erau deja prea multe bârfe pe această temă în oraş. Mai nimeni nu era mulţumit cu animalele pe care le vindea Ian – doar George Hancock, un fermier, se bucurase la început de iapa lui minunată de prăsilă, neagră ca pana corbului. Din păcate, nici în cel de-al doilea an nu născuse niciun mânz şi Hancock tocmai aflase că acesta fusese motivul pentru care o şi vânduse fostul proprietar. Argumentul că Ian nu ştiuse nu avea de data asta nicio valoare. Vânzătorul se jura că îi dezvăluise motivul vânzării.

– N-ar fi avut niciun motiv să ne mintă, spusese George Hancock, vizibil furios, la un picnic de după întâlnirea de rugăciuni duminicale.

– Penny e un cal extraordinar, dar nu şi pentru a fi folosit la prăsilă. Totuşi, Ian Coltrane – iertaţi-mă, doamnă Coltrane –, dar omul ăsta înşală cu aceeaşi naturalețe cu care respirăm noi...

Kathleen se prefăcuse că nu aude – la urma urmei, Colin încerca din nou să acopere prin urlete toţi adulţii, iar Sean trebuia împiedicat să înceapă şi el să-i ţină isonul. Firește că era însă dureros ceea ce auzea şi îi învenina noile prietenii. Lui Ian, firește, îi convenea de minune. O chinuia neîntrerupt pe Kathleen cu gelozia lui şi se enerva fiindcă nu rămăsese din nou gravidă imediat după Colin. Era mereu irascibil. Între timp, recunoscuse şi el, de bună seamă, că Port Cooper nu era locul propice pentru el.

La scurt timp după sosirea lor în Noua Zeelandă se înființase în Anglia Asociația Canterbury, o organizație de anglicani drept-credincioși, al cărei scop era să creeze o așezare mai mare în noile colonii. Prin urmare, ei cumpăraseră pământ în Canterbury Plains, la o zi de mers pe jos distanță de Port Cooper. Aici urma să se nască un oraș nou – Christchurch, în ultimă instanță un sediu episcopal, după modelul englezesc. Trecătoarea din munți avea să poată fi utilizată, foarte curând, ca un drum în toată regula.

Era nevoie de animale pentru serviciile de transport și animale de povară. Cu siguranță, noii cetățeni ai orașului nu aveau să-și cumpere aceste animale din Port Cooper. Ian dorea, așadar, să se mute, în timp ce numai gândul de a-și părăsi noii vecini amabili o arunca pe Kathleen într-o stare de frică și de nesiguranță. Când Ian își vărsă odată din nou năduful asupra ei și îi reproșă că îl înșelase în timp ce el fusese plecat, ea sări pentru prima dată, contrazicându-l vehement.

– Chiar tu te găsești să-mi reproșezi că înșel! Cine e aici, printre noi, negustorul necinstit? Abia dacă mă mai pot uita în ochii oamenilor. Fiecare dintre ei se plânge de mârțoaga lui bătrână, oloagă sau care nu e fertilă, pe care tu le-ai vândut-o! Doar nu crezi că va fi cu adevărat altfel dacă ne vom muta la Christchurch? Sau o să te transformi acolo, dintr-odată, într-un negustor cinstit?

– Exact la fel de cinstit pe cât ești de cinstită și tu ca femeie! urlă Ian la Kathleen, apoi o lovi și o trânti pe pat.

Renunțase în ultima vreme să-și mai solicite drepturile conjugale seara, atunci când copiii dormeau și când Kathleen se spăla și se îmbrăca într-o cămașă de noapte cuminte. După toate aparențele, el se temea că ea putea face ceva pentru a împiedica o nouă sarcină, în cazul în care el nu o lua prin surprindere. Lupta pentru dragoste părea să îl excite și astfel o silea pe Kathleen tot mai des să se culce cu el, în timp ce Colin urla și Sean era în pericol să cadă în foc sau cine știe ce altceva să facă.

Kathleen nu se putea relaxa. Avea dureri și resimțea furie în fața umilinței. Asta nu avea nimic în comun cu plăcerile iubirii din câmpurile de pe marginea râului. Kathleen se ruga la Dumnezeu pentru iertarea sentimentelor ei, dar începea să-și urască soțul.

Totuși, în acea zi de primăvară, problemele lui Ian cu vecinii aveau să atingă noi culmi. Kathleen tocmai își târa fiul și poverile ei prin fața fierăriei lui John Seeker, gândindu-se dacă să poposească sau nu. Sean deja se smiorcăia; și lui i se părea urcușul prea lung, iar vremea era neobișnuit de călduroasă pentru o zi de primăvară din noiembrie. Cu siguranță că Pere avea un pahar cu lapte pentru Kathleen și pentru micuți. Femeia maori era singura care se mai comporta la fel de călduros față de Kathleen ca în prima zi, când tocmai ea, care cunoștea secretul legat de originea lui Sean, ar fi avut toate motivele să o disprețuiască. Totuși, femeia maori gândea, de bună seamă, altfel.

– Orice copil motiv de bucurie, orice copil proprietate trib, orice femeie mamă, orice femeie bătrână bunică! o liniștise Pere pe Kathleen.

Povestea mereu despre obiceiurile poporului ei, unde și un copil de dinainte de căsătorie nu era un motiv de a te rușina.

– Dacă bărbat știe că femeia fertilă, o prețuiește mai mult!

Și micul Sean o trăgea acum pe Kathleen înspre casă. El se bucura ori de câte ori o vizitau pe Pere, care îi spunea povești și care îl răsfăța cu dulciuri. Zahărul era foarte prețios pentru maori, iar Pere se bucura că ea avea suficient la dispoziție, ca soție a unui *pakeha*. Fierbea bomboane, făcea bare de zahăr și cocea prăjituri dulci, pe care le împărțea cu dărnicie copiilor din vecini.

Totuși, pe când Kathleen încă se mai gândea dacă să bată la ușă ori să meargă acasă și să înceapă lucrul la lână, auzi voci ridicate, care sunau a ceartă și care veneau din fierărie. Una dintre ele era a lui Ian și, într-adevăr, calul lui, unul brun, puternic, stătea legat în fața casei.

Primul impuls al lui Kathleen nu fu acela de a pleca spre casă, ci de a o lua la goană într-acolo. Dacă ar fi întâlnit-o Ian acolo, i-ar fi reproșat că voia să-l vadă pe John sau că dorea să-și ia de la Pere cine știe ce ierburi pentru a împiedica sarcina. Însă, apoi, din fierărie ajunseră la ea cuvinte inteligibile și deveni prea curioasă ca să mai plece. Kathleen îl făcu să tacă pe Sean, care se smiorcăia și își lipi urechea de peretele din lemn al fierăriei.

– Ce vrea să însemne că nu o faci? îl întrebă Ian pe John, care era evident furios. Hai, te rog, prinde doar cuiele ceva mai sus, vânzătorul a dat calul fiindcă nu țin potcoavele...

John pufni ca un cal furios.

– Nu-mi spune povești, Coltrane; dacă potcoavele nu țin, atunci nu schimbi calul, ci fierarul. Omul a vândut calul fiindcă nu merge bine, are ceva la piciorul din față, la glezne, bănuiesc. Și acum să-i bat eu în dreapta cuiele atât de tare în carne, ca să îl strângă? Îl vor durea ambele picioare la fel de tare. Nu va mai șchiopăta, e adevărat, dar asta nu o fac, Ian Coltrane, e împotriva onoarei breslei mele!

– Ah, ce ți-e și cu onoarea asta, John? Hai, fă-o, îți dau cu trei pence mai mult....

Vocea lui Ian era cât se poate de calmă.

– Dacă nu o faci tu, o fac eu, însă eu nu o să reușesc să bat cuiele la fel de frumos unul în linie cu altul; o să se vadă.

Kathleen se sperie când John deschise brusc ușa fierăriei și-l dădu afară pe Ian. Femeia nu se mai putu adăposti la timp.

– Asta te cred, băiete, că nu știi ce înseamnă onoarea! Dar eu o știu, deci, cară-te de aici, cu murgul tău șchiop, și să-ți fie rușine!

Fierarul cel puternic îl trimise pe Ian afară, împingându-l ușor. Negustorul de cai se împiedică și căzu. Calul pe care îl ținea de funie se sperie. Kathleen speră să poată fugi cumva, nevăzută, dar Ian o observase deja.

– Și tu, târfuliță ce ești!

Ian o prinse de mână și o scutură.

– Te-am mai prins o dată, nu? Tragi cu urechea la uşă, să vezi dacă e liber şi dacă poţi intra la iubitul tău!

Kathleen scutură disperată din cap. Copiii începură să urle. John Seeker deschise din nou uşa fierăriei.

– Dispari, Coltrane! urlă el. Pe proprietatea mea nu o să baţi nici cuie în copita calului tău şi nici nevasta nu ţi-o baţi. Sărmana fiinţă, cu adevărat că nu a meritat un individ ca tine! Las-o în pace, du-te acasă călare şi linişteşte-te! Şi vai de tine dacă o văd pe femeia asta mâine cu faţa vânătă! E totul în regulă, doamnă Kathleen?

Femeia încuviinţă, cu faţa roşie de ruşine. Acum ştia deci şi vecinul că Ian o bătea... În plus, din dorinţa de a o proteja, John îi mai spusese şi pe numele mic. Ian avea să îi reproşeze asta; de obicei, bărbaţii prietenelor ei îi spuneau, plini de respect, doamna Coltrane atunci când era şi Ian de faţă.

Bărbatul o împinse, grosolan, pe Kathleen înspre casa lor.

– Cară-te! îi şuieră el. M-ai făcut destul de ruşine. Hai, valea acasă, te aştept acolo! Şi, de data asta, îţi mai fac un plod nou!

Într-adevăr, Kathleen era din nou gravidă atunci când Ian vându, după două luni, casa din Port Cooper. John Seeker povestise episodul din fierărie şi de atunci Ian Coltrane era evitat de toată lumea. Nici Kathleen nu mai primi invitaţii la cercul biblic sau la adunările duminicale de rugăciune, unde se întâlneau coloniştii, indiferent de religie. Nu erau acolo nici preoţi catolici, nici anglicani, aşa că oamenii trebuiau să găsească ei înşişi o soluţie. Kathleen, care citea din Biblie cu o voce dulce, gravă, şi ştia să şi cânte, fusese la început bine-venită, însă Ian îi stricase şi acest lucru. Pe cealaltă parte a munţilor, aşa îi explicase el, nu aveau să mai fie vecini cu care să poată flirta. Ian cumpărase o fermă pe râul Avon, nu departe de noua aşezare, Christchurch, însă aflată totuşi suficient de departe pentru a nu-i permite lui Kathleen contacte sociale.

– Te poţi ocupa de copii, o să avem şi câteva oi, de data asta o să mai torci şi lâna noastră.

Ian era bucuros că își putea închide în curând tânăra soție pe o fermă izolată.

Totuși, în ciuda tuturor previziunilor sumbre, Kathleen era curioasă de lumea aflată de cealaltă parte a munților. În sfârșit, avea să vadă mai multe din patria ei decât un golf și câteva coline. Din acest punct de vedere, încerca să privească spre viitor cu optimism atunci când îl târî pe Colin și o parte din bunurile ei pe drumul bătătorit spre Christchurch. Datorită faptului că oamenii din Port Cooper așteptau în timp foarte scurt un val de noi cetățeni pentru Christchurch, drumul fusese netezit și curbele nu mai erau primejdioase. Animalele de călărie erau duse totuși în continuare de hățuri, iar în majoritatea cazului căpăstrul cailor sau al catârilor era ținut de ajutoare care cunoșteau bine zona. Aceasta era și explicația numelui drumului: Bridle Path[1].

În momentul mutării, familia Coltrane avea trei animale de povară, însă Ian avea nevoie de ele pentru a transporta ustensilele gospodărești și mobila. Chiar dacă piesele mai grele puteau fi trimise cu vaporul pe Avon până în Plains, Ian se zgârcise la banii pentru bac. După călătoria din Irlanda și după cumpărarea primei case, nu mai rămăsese nimic din banii lui Michael. Ian plătise ferma din propriile venituri, rezultatul afacerii sale.

Cu toate acestea, Kathleen încă își mai spunea că o parte din toate încă erau ale ei și ale lui Sean. Nu se mai rușina din cauza banilor proveniți din comerțul cu whisky. Distilatorii care făceau whisky la negru erau în Irlanda ceva privit mereu cu o ușoară complicitate. Ceea ce făcea Ian era cu mult mai rău.

În orice caz, Kathleen și copiii trebuiau să meargă pe jos – la fel ca majoritatea coloniștilor veniți în Noua Zeelandă ca pasageri de pe puntea intermediară. Ea avea însă avantajul de a nu fi slăbită după lunga călătorie, ci, din contră, avea antrenamentul urcării dealurilor din Port Cooper. Kathleen nu rămăsese, așadar, prea

[1] Poteca hamului (în original în germană, n.trad.)

repede fără suflu, însă prima parte a urcușului peste Bridle Path constituia totuși o experiență deprimantă. Trebuia să-l tragă după ea pe micul Sean, care scâncea și care nu voia să înțeleagă de ce trebuia să urce prin trecătoare și de ce, în plus, îi fusese golită casa. Ideea că va trebui să locuiască acum în altă parte, la mare distanță de iubita lui mătușă Pere, îl înfricoșa la fel de tare ca pe mama lui.

În plus, drumul nu doar că era abrupt, dar nici nu oferea decât puține din punct de vedere al piesajului. Câmpia se transformă în curând într-o stâncă neprietenoasă; multă vreme mergeai printr-un deșert format din pietre vulcanice, pleșuve, cenușii, care înconjurau marginea craterelor. Sean se agață de mâna lui Kathleen și Colin de gâtul ei. Femeia fusese cuprinsă de frică încă înainte de a fi trecut de prima treime a drumului, cu atât mai mult cu cât Ian nu se străduise deloc să-i facă puțin curaj. Abia atunci când ea se împiedică, pe o porțiune periculoasă, el luă scăunelul lui Colin și o prinse de unul dintre catâri.

– Nu poate să stea acolo, Ian, dacă se mișcă, o să cadă chestia aia și el o să se prăbușească în hău.

Kathleen era epuizată și bucuroasă că nu mai trebuia să care copilul, dar scaunul care se clătina pe catâr...

– La cât de stângaci te miști tu, o să cadă cu siguranță! îi răspunse Ian. Nu am să-ți permit să-mi pui copilul în pericol!

Kathleen dădu să îi răspundă supărată ceva, însă își înghiți cuvintele când Ian își legă acum, împotriva voinței sale, scăunelul de spate. Puteai spune multe despre el, însă îl iubea pe Colin. Uneori, îi aducea micuțului câte ceva când revenea din călătoriile sale. Cai sculptați în lemn și mingi împletite, care erau confecționate, de bună seamă, de localnici. Colin nu știa încă tot ce se putea face cu ele, dar Sean era încântat. Kathleen nici nu voia să se gândească la cum va reacționa când va pricepe că Ian nu îi aducea lui toate aceste minunății, ci exclusiv fratelui său.

Urcușul peste stânci și de-a lungul potecii extrem de abrupte și de înguste părea să nu se mai termine, însă apoi li se deschise

înaintea ochilor un soi de platformă. Ian propuse să facă un popas și legă catârii de un copac. Kathleen ar fi trebuit să despacheteze acum pâinile pe care le adusese cu ea și tânjea după o gură de apă. Totuși, curiozitatea avu câștig de cauză. Cu Sean de mână, merse prudent și încetișor până la marginea platformei. Ceea ce văzu în acea clipă fu de-a dreptul covârșitor! Lui Kathleen i se deschidea priveliștea unei lumi pe care o lăsase, de doi ani, pentru totdeauna în urma ei. Înaintea ei era patria sa, Irlanda. Câmpurile. Râul.

Kathleen clipi, pentru a se asigura că nu visează. Apoi, se holbă, nevenindu-i a crede, la un peisaj verde, ușor deluros, prin care șerpuia râul Avon și care era înveselit de pădurici și de formațiuni stâncoase, așa cum le știa din Irlanda. Ceea ce lipsea însă erau așezările omenești. Aici nu existau nici sate, nici conace – doar din când în când se vedeau, izolat, ferme. Și mai lipsea ceva: nesfârșitele ziduri care să dividă terenurile. Acesta era un ținut liber.

Kathleen simți cum îi bătea inima, inundată de un sentiment ciudat de fericire. Se uita la țara aceasta, la care visase împreună cu Michael. Inundată de soare, dar verde, la fel de verde ca Irlanda – o țară care se oglindea în ochii lui Kathleen.

– Dumnezeule, Ian, e atât de frumos aici! zise ea cu evlavie. Este... Este, într-atât de mult, țara mea!

– Nu-i deloc țara ta! hotărî Ian posac. Dar este țara copiilor noștri. Când vor crește, voi deține mult din ea, suficient pentru o fermă mare. Poate și oi... Cai... Vom fi bogați!

Kathleen se întrebă dacă se gândea și la Sean atunci când vorbea despre acești copii. Totuși, el nu-l putea dezmoșteni pe copil. Ian luase banii lui Michael – Kathleen era, între timp, sigură că știuse despre portofelul pe care îl avea ea în păstrare atunci când îi ceruse mâna. În schimb, Sean îi purta numele. Un târg cinstit. Pe hârtie, și Sean era fiul lui, iar Kathleen era decisă să lupte pentru el. Proprietatea din Port Cooper nu avusese pentru ea nicio importanță. Dar cea de aici... Trebuia să aparțină fiului lui Michael!

Capitolul 7

Dacă nu ar fi fost domnul Smithers, Lizzie Owens ar fi putut fi mereu fericită cu noua ei slujbă.

Călătoria de la închisoarea pentru femei la Campbell Town durase trei zile, însă chiar și nopțile decurseseră mult mai plăcut decât își putuse imagina Lizzie vreodată. Doamna Smithers poposise mai întâi la niște cunoscuți în Green Ponds, unde Lizzie fusese primită în camera servitoarei. Și Lisa era o fostă deținută, care însă nu putea acum decât să-i povestească de bine despre viața pe care o ducea și despre postul ei. Fetele pălăvrăgiră aproape toată noaptea, iar lui Lizzie nu-i venea să creadă, după discuție, că nu vorbiseră despre clienți, foame și protecție față de copiii nedoriți, ci schimbaseră bârfe inofensive și tot felul de idei romantice, așa cum o făceau niște fete cât se poate de obișnuite.

Doamna Smithers își petrecu cea de-a doua noapte într-un mic han din Jericho, un orășel drăguț, care se afla pe o porțiune deja terminată a drumului spre Launceston. Ca de la sine înțeles, și acolo ea luă o cameră specială pentru Lizzie. Doamna Smithers o îndemnă, în glumă, să nu care cumva să fugă peste noapte. Lizzie însă nici nu se gândea la una ca asta. Pentru prima dată în viață, dormea de una singură într-o cameră, între cearșafuri curate-curate, pe perne moi, care miroseau a trandafiri și a lavandă. Lui Lizzie i se părea că a ajuns în Rai sau, cel puțin, că e într-un vis foarte frumos.

Călătoria în sine era și ea palpitantă. Drumul dintre Hobart și Campbell era foarte bine construit, însă, pe alocuri, treceai prin sălbăticie. Lizzie, care nu ieșise niciodată din Londra, scruta încordată în întunecimea aparent impenetrabilelor păduri tropicale, în care diavolii tasmanieni își făceau nelegiuirile. Strigă, surprinsă, atunci când un cangur sări pe stradă, dar se și sperie când îl văzu pe primul muncitor silnic. După ce îi mersese destul de bine în închisoarea pentru femei, Lizzie nu se mai gândise prea mult la Michael. Acum însă își dădu seama că aceeași Coroană engleză se purta altfel cu deținuții decât cu deținutele.

Lizzie urmărea îngrozită una dintre faimoasele *Chain Gangs* – criminali periculoși, care erau duși la muncă legați în lanțuri unul de celălalt. Gardienii nu doar că erau înarmați, dar aveau asupra lor și bice, pe care le foloseau fără niciun fel de rețineri. Pe aproape fiecare spate, care oricum era despuiat, se zăreau urme ale acestui tratament. Bărbații erau siliți, fără milă, să spargă pietre într-un ritm diavolesc, pentru a repara strada și pentru a tăia pădurea în vederea unor noi așezări.

Lizzie își duse mâna înaintea ochilor.

– Mda, e orice altceva decât frumos ce vezi aici, Lizzie, observă doamna Smithers și îi ordonă vizitiului să ridice coviltirul peste cabrioleta ei. Indivizii ăștia nu merită însă altceva. Cine trebuie să lucreze din greu aici, tocmai în aceste *Chain Gangs*, nu a reușit să se căiască în niciun fel. Cei mai mulți dintre ei erau, încă, din Anglia, criminali periculoși și aici nu au făcut decât să-și mai încarce cazierul cu vini suplimentare. Știu că îți pare rău pentru ei, dar ține minte că e vorba despre tâlhari și criminali!

– Dar unii... Unii sunt doar evadați, îndrăzni Lizzie să obiecteze.

În închisoare se vorbise despre faptul că anumiți bărbați încercau mereu să scape din detenție. Pentru fete, ei erau eroi romantici, rebeli neînduplecați, care nu puteau fi înfrânți nici prin cele mai grele mijloace de corecție. Finalul era mereu temuta închisoare din Port Arthur sau munca silnică în *Chain Gangs*.

Până atunci, niciun deținut nu reușise să scape nici dintre zidurile de la Richmond Gaol și nici din lanțuri. Lizzie își dădu acum seama că această soartă era complet lipsită de romantism. Bărbații munceau din greu până erau gata să cadă din picioare. Ar fi fost, fără doar și poate, mai bine să se supună și să încerce să fie grațiați decât să fie mereu pe fugă.

– Câțiva dintre ei, cu siguranță, rosti doamna Smithers cu dezgust. Dar, dacă mă întrebi pe mine: și prostia se plătește! Cine evadează dă dovadă de o nebunie incredibilă. Unde vor indivizii ăștia să meargă? Acolo unde îi omoară șerpii sau animalele sălbatice? Orașele sunt prea mici pentru a putea să dispară. Jericho, Hobart, Launceston – niciunul nu este Londra. În plus, ei nu știu pe nimeni aici. Evadarea nu are sorți de izbândă.

– Dar dacă ar fura un vapor? întrebă Lizzie. Dacă s-ar întoarce acasă pe mare?

– Acasă? Doamna Smithers râse. Să treci peste Marea Tasmaniei, Oceanul Indian, să ocolești Capul Bunei Speranțe? Peste Atlantic? Copila mea, dacă unul dintre ăștia ar avea aptitudinile unui astfel de căpitan, cu siguranță că nu ar fi aici. Însă am mai auzit, ce-i drept, că unii mai scapă în Noua Zeelandă. Dar și astea sunt doar povești. Și, dacă stau pe insula asta sau pe o alta, e oricum indiferent.

„Nu și pentru cineva care vrea să fie liber", își spuse Lizzie deprimată și încercă să uite de dorul din ochii lui Michael. Privirea lui o făcea să se topească și să viseze deopotrivă la libertate. El se gândise însă numai la acea unică fată, căreia îi spunea Mary Kathleen.

Casa din Campbell Town era cu adevărat impunătoare. Doamna Smithers nu făcuse promisiuni deșarte: proprietarii domeniului aproape că dispuneau de un castel. Lizzie se miră de camerele cele multe, de mobila voluminoasă, de argintăria și de porțelanurile din Anglia. În perioada următoare avea de învățat cum să le lustruiască zilnic astfel încât să strălucească, însă în

acea primă zi ea nu făcu decât să cutreiere neîncrezătoare dintr-o cameră într-alta.

Lucrul cel mai ieșit din comun era camera din aripa servitorilor care îi fusese repartizată ei. Era mică. În afară de un pat, o masă, un scaun și un dulap, nu mai intrau multe acolo, însă era a lui Lizzie și numai a ei. Nimeni nu o mai deranja sforăind, plângând sau vorbind în somn. Așternuturile erau simple, dar curate – și, dacă Lizzie reușea să facă rost de câteva flori și să le usuce, atunci putea resimți în ele același parfum ca în hanul din Jericho. Probabil că nu era foarte complicat, iar trandafiri erau destui în grădină.

Chiar și teama lui Lizzie, cum că toți ceilalți servitori ar fi putut să o privească de sus, dat fiind că ea era o deținută, se transformă într-o satisfacție. Bucătăreasa se dovedi a fi, și ea, o deportată grațiată.

– Am recunoscut că am stat de pază la o spargere a puiului meu, mărturisi ea imediat. Dumnezeule, cât de proastă puteam fi pe atunci, dar îmi spuneam că, uite, el face acum o avere. În locul ei, l-a împușcat pe unu'. Am avut noroc că nu am sfârșit și eu în ștreang.

Grădinarul se întorcea, în fiecare zi, în baraca-închisoare în care își ispășea pedeapsa. Îi mulțumea Cerului că scăpase de construcția străzii, dar el era un om într-atât de pipernicit, încât acolo nici nu ar fi fost bun de ceva. Bărbatul se îndrăgosti imediat cumplit de Lizzie și, după puțin timp, fata nu mai știa unde să fugă de petalele de trandafiri. Argatul era mai puternic, dar și mai în vârstă, spera să fie grațiat în curând și atunci se gândea să o ia de nevastă pe bucătăreasă. Amândoi aveau să rămână acolo, în casă, unde îi aștepta deja un apartament. Lizzie ajungea tot mai mult la concluzia că, pentru multă lume, deportarea însemna mai degrabă o binecuvântare decât un blestem.

Ea însăși primi o uniformă curată de fată în casă și i se părea drăguță, cu bonețica ei cu tot. Doamna Smithers își dădu osteneala să o introducă în ceea ce avea de făcut. Îi arătă răbdătoare cum

se curăța argintăria și cum se servea ceaiul. Lizzie schimba zilnic așternuturile și ștergea praful, lustruia lemnul mobilei și punea masa.

Nu îi făceau plăcere aceste treburi, dar era totuși mai bine decât să mergi zilnic pe străzi vântoase și să mulțumești un tip după altul prin cearșafuri murdare. Pentru prima dată în viață, Lizzie se ridică la așteptările pastorului din casa de copii: era bună, trăia cu frica lui Dumnezeu și își însușise acest mod de trai. Asta, dacă nu ar fi fost domnul Smithers.

Soțul Amandei Smithers era deseori plecat zile întregi – așa cum spusese doamna Smithers la închisoare, el supraveghea construcția străzii, unde, firește, erau folosiți deținuții. Bărbații erau, în parte, destul de iscusiți, dar aproape niciunul dintre ei nu avea nicio experiență legată de vreo meserie. În măsura în care ei erau deținuți englezi, era vorba despre pungași și tâlhari, care nu se hrăniseră niciodată din roadele muncii lor; din Irlanda și din Scoția veneau, de obicei, agricultori. Ei poate că înțelegeau ceva din cultivarea ogoarelor și din creșterea animalelor și poate că erau buni la munci simple, cum ar fi defrișarea pădurii pentru noile străzi, unde făceau treabă bună, însă nu aveau experiența necesară pentru a sparge pietrele și a face terasamentul pentru străzi.

Gardienii aveau și ei, aproape toți, o pregătire militară, și nicidecum o experiență profesională. Martin Smithers trebuia, așadar, să își învețe el însuși colaboratorii mai mult sau mai puțin voluntari și să decidă de unul singur legat pentru orice detaliu. Dormea în corturi sau în barăci, aproape cu nimic mai confortabile decât cele ale deținuților, și se întorcea doar la sfârșit de săptămână în luxosul conac, pe care soția lui și angajații lor i-l făceau plăcut de locuit.

Lizzie îl cunoscu pe domnul Smithers la exact o săptămână după ce se mutase acolo. În cadrul prezentării formale intermediate de soția lui, el nu arătă niciun interes special – cel puțin, nu unul care să fie vizibil pentru un observator extern. Doamna Smithers

nu bănuia, de bună seamă, absolut nimic, însă Lizzie observă în privirea lui o sclipire care nu prevestea nimic bun. Această impresie i se întări atunci când el apăru, a doua zi de dimineață, în camera în care se servea micul dejun, în timp ce ea încă mai punea masa.

– Ah, ia te uite, mica și încântătoarea noastră pisicuță de casă[1]! făcu el.

Lizzie, care nu știa ce să înțeleagă din această expresie, oscila între dorința de a-l ignora, pur și simplu, pe bărbat și de a-și continua treaba și între politețea care se impunea, și anume să facă o reverență înaintea lui. Smithers însă nu-i dădu pace.

– De ce nu mă privești în ochi, pisicuțo? întrebă el cu un zâmbet plin de aluzii, punându-și degetul sub bărbia ei și ridicându-i cu o violență blândă capul. Ți-e teamă că aș putea citi oare în ei voluptatea? Și când te gândești că ești o ființă atât de cuminte, după câte mi-a povestit nevastă-mea...

Lizzie se uită răbdătoare la el și îi cercetă chipul lat, înroșit de intemperii. Smithers era un bărbat mătăhălos, care nu prea se potrivea cu soția lui micuță și uscățivă. Părul castaniu începuse să se mai rărească, iar ochii albaștri erau spălăciți. Voluptatea era cam ultimul lucru pe care îl resimțea Lizzie privindu-l. Fosta prostituată îi cântări mai degrabă, suspinând, greutatea care va apăsa asupra ei, atunci când se va lăsa satisfăcut peste ea.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți, domnule! susținu Lizzie, sperând, poate, să și roșească.

Însă ea auzise astfel de texte de prea multe ori ca să mai resimtă vreo rușine. Era acum sătulă de ele – și simțea, în plus, cum frica începe să pună stăpânire pe ea.

– Ei, atunci mai gândește-te la asta, pisicuțo! rânji omul și degetele îi trecură de la bărbie, peste obraji, până la tâmple. Ești

[1] Joc de cuvinte intraductibil în limba germană: *Kammermädchen* – „fată în casă", „servitoare" și *Kammerkätzchen* – „pisicuță de casă". (în original, în limba germană, n.trad.)

o ființă drăguță... Nu mă lăsa să aștept prea mult până nu intri în călduri...

Spre norocul ei, Lizzie o auzi pe doamna Smithers pe culoar și reuși să se sustragă de sub atingerea noului ei angajator înainte ca soția lui să intre. Îi era însă aproape imposibil să evite prezența domnului Smithers. Bărbatul îi rânjea indecent ori de câte ori ea trecea prin fața lui și, atunci când servea la masă, trebuia să aibă grijă ca el să nu o prindă, ca din întâmplare, pe sub fustă sau să o piște în joacă. În acest caz, nu avea voie să scoată, în niciun caz, vreun strigăt speriat. Lizzie era cu nervii la pământ când se strecură în camera ei, după ce pregătise dejunul duminical și după ce spălase vasele – doar ca să constate că aici o pândea domnul Smithers.

– O pisicuță atât de dulce nu poate fi lăsată să intre în pat fără un sărut de noapte bună...

Lizzie reuși să îi scape atunci când el încercă să o îmbrățișeze.

– Cred, zise ea printre dinți, cred că nu este sănătos să îți iei în brațe și să îți săruți animalele din casă.

O spusese în glumă – pe străzile din Londra nu te deprindeai doar să agăți bărbați, ci și cum să scapi de ei prin replici pline de duh. Toți hoții de buzunare și pungașii care cutreierau orașul aidoma fetelor nu căutau o prostituată, ci o iubită. Deseori, acești aventurieri dădeau dovadă de șarm și ar fi fost nepoliticos și o prostie să îi gonești prin cuvinte răutăcioase. Mai bine era să faci o glumă, chiar dacă și una vulgară, care să îl respingă pe bărbat, dar care să nu-l jignească. Lizzie își considera simțul umorului din cale afară de original, dar Martin Smithers sări înapoi, de parcă l-ar fi atacat.

– Ce vrei să spui cu asta, micuțo, oare mă amenințI? Ce ai tu oare pe răboj, de îți scoți imediat ghearele? Credeam că doar ai furat ceva, dar dacă devii violentă...

Lizzie fu cuprinsă de o spaimă care i se răspândi prin întreg trupul. Nu făcuse absolut nimic... Indiferent însă ce poveste spunea acest om autorităților, avea să fie crezut! Speriată, ea se lipi de zidul coridorului și își ridică mâinile în semn de apărare.

– Nu am făcut niciodată nimănui nimic rău, domnule, vă jur, și nici dumneavoastră nu aș... Niciodată... Niciodată...

– Așa, deci? A fost doar o simplă aluzie la faptul că pisicile zgârie? întrebă neîncrezător domnul Smithers.

Lizzie dădu speriată din cap.

– Firește că nu, domnule. Firește că nu. Doar... Medicii spun... Adică... Animalele de prin casă mănâncă șobolani și de astea... Și au purici...

În încercarea ei disperată de a-și explica gluma, începu să se bâlbâie.

Și, într-adevăr, domnul Smithers se arătă amuzat cu întârziere, dar nu era nicidecum un râs cu poftă, ci unul amenințător.

– Puricii ți s-au îndepărtat, de bună seamă, la închisoare... Gândește-te de unde vii, atunci când răspunsurile tale mă contrazic! Șobolanii încă te mai așteaptă!

Acestea fiind zise, o prinse pe Lizzie și îi dădu un sărut apăsat pe gură. Nu mai brutal ca majoritatea clienților, însă Lizzie era speriată și scârbită. Trebuia să fie mai precaută pe viitor... Dacă o lăsa acum în pace... Lizzie o auzi însă pe bucătăreasă trebăluind prin bucătărie. Și, cu siguranță, doamna Smithers era încă trează.

Într-adevăr, tocmai își striga soțul. Lizzie expiră ușurată și mulțumi în gând deopotrivă stăpânei ei, cât și lui Dumnezeu. De îndată ce domnul Smithers plecă, ea alergă în camera ei și încuie ușa.

În dimineața următoare, Lizzie fu nevoită să meargă cu stăpânii ei la biserică. Smithers nu rată nicio ocazie de a se afla în preajma ei. Bucătăreasa și Lizzie serviră la picnicul de după, însă Lizzie se arătă prea timidă să îi întovărășească pe bucătăreasă și pe iubitul ei, care se duseră la plimbare și care se întâlniră cu alți eliberați sau cu alți deținuți clasa întâi.

Așadar, ea rămase alături de stăpâni. Cu câtă plăcere ar fi stat Lizzie pe pătura ei, pentru a se bucura de soare și de peisajul ciudat din jurul micii și drăguței biserici, dar și de micuța localitate

Campbell Town! La o primă vedere, imaginea semăna mult cu unul dintre parcurile londoneze, însă, dacă te uitai cu atenție, fiecare copac și fiecare fir de iarbă erau diferiți aici, pe cealaltă parte a globului pământesc.

Imediat cum ea se ridică, domnul Smithers o puse din nou pe Lizzie să facă puțină mișcare. Sub pretextul că dorește să îi explice flora și fauna, el o conduse departe de biserică, într-o pădurice, și o sărută din nou.

– Așa e deja mai bine, micuțo. O pisicuță blajină, lipicioasă...

Lizzie încercă disperată să scape de el.

– Domnule, vă rog... Vă rog, nu aici... Dacă vine cineva...

Păduricea din spatele bisericii era singurul loc în care se puteau retrage îndrăgostiții. Bucătăreasa și argatul dispăruseră deja tot aici. Smithers guiță cu înțelegere.

– Da, da... Ai dreptate, doar că nu mă pot abține când îți văd sclipirea din ochi... Și felul în care te miști... Ageră și arogantă, așa cum trebuie să fie o pisicuță de casă...

– Dar... Dar...

Lizzie se lupta să nu o podidească lacrimile. Dacă îi prindea cineva...

– Și puțin timidă... Nici asta nu e rău deloc. Bine, dar în curând găsim noi un locșor ascuns și atunci îți țiu făgăduiala...

Chiar dacă Lizzie nu știa ce anume îi promisese, în clipa în care el îi dădu drumul, ea fu într-atât de ușurată, încât încuviință.

Lizzie fu liberă în restul acelei zile de duminică. Își petrecu ziua gândindu-se și rugându-se neajutorată în odaia ei. Ca de obicei, Dumnezeu nu o ascultă sau, cel puțin, nu-i dădu niciun răspuns.

Luni, domnul Smithers plecă din nou pe șantierul lui, însă Lizzie era atât de agitată și de răscolită, încât nu se putu concentra asupra lucrului ei. Sparse o ceașcă și fu certată pentru asta, uită să strânga masa după ceai, la care își primi următoarea dojană și, după-amiază, pe când trebuia să o ajute pe bucătăreasă, se tăie la deget și sângele i se scurse în castronul de salată.

– Da' ce-i cu tine? bombăni bucătăreasa și apucă rapid castronul pentru a clăti conținutul; la urma urmei, nu avea niciun chef să mai taie toate legumele alea încă o dată. De obicei ești cât se poate de la locul tău.

Lizzie era, înainte de toate, recunoscătoare că bucătăreasa nu o mai certă și ea încă o dată. Își îngropă chipul în mâini și izbucni în lacrimi. După ce își lepădă întreaga poveste printre sughițuri, fu cuprinsă de cumplite îndoieli de sine.

– Se vede pe mine, scânci ea, iar eu nu vreau decât să fiu bună... Vreau cu adevărat... Vreau să trăiesc cu frică de Dumnezeu...

Bucătăreasa o ascultă cu un chip împietrit.

– Deci, o iei de la capăt, suspină ea în cele din urmă. Nu, termină, nu e vina ta!

Lizzie nici nu o auzi.

– Se poate oare... Se poate oare să fii menită să fii prostituată? întrebă ea deznădăjduită.

Bucătăreasa clătină din cap.

– Pentru indivizi ca Smithers, orice fată care poartă o bonetă e pradă, rosti ea liniștită. Cumva, treaba asta îl înnebunește, chiar și pe mine mă mai pișcă uneori de fund și eu nu sunt mai tânără ca doamna lui. De ce crezi oare că Tilly a plecat așa de repede?

Tilly era fata în casă care îi precedase lui Lizzie.

– A fost cât se poate de fericită aici, până când familia Smithers a preluat casa. Familia Cartland avea mereu invitați la cină, iar Tilly încasa un bacșiș cât casa. De fapt, voia să mai economisească vreo trei ani și după aceea să se mărite cu Tom al ei, dar noul domn nu i-a dat pace nicio zi...

– Dar... Dar... Nu a putut... Ea era grațiată, nu? bâigui Lizzie.

Se simțea ceva mai ușurată.

– Drăguțo, asta nu înseamnă cine știe ce. Tipul ăsta nu trebuie decât să facă să dispară o lingură din argint și să te învinuiască pe tine de asta. Și-atunci, s-a zis cu libertatea ta. Nici ție nu o să-ți meargă altfel. Tu...

– Aș putea cere să plec înapoi la închisoare, gândi Lizzie cu voce tare.

Pe dată, Cascades i se părea un refugiu ceresc. Ar fi fost însă cât se poate de pregătită să i se supună destinului și să se culce cu domnul Smithers. Totuși, dacă doamna Smithers afla de toată treaba, se încheia absolut totul. Libertatea, statutul de deținută clasa întâi... Ar fi trimisă înapoi la închisoare, în rușine și batjocură.

Bucătăreasa clătină din cap.

– Pe ce motiv? Vrei să spui adevărul? Atunci, se vor năpusti amândoi asupra ta, atât domnul, cât și doamna. Pentru numele lui Dumnezeu, fii cu băgare de seamă, cu așa ceva poți să sfârșești la spânzurătoare! Mai bine îi faci jocul malefic și îți cauți cât mai repede un tip care să te ia de nevastă. Ia-l pe grădinar. Nu e frumos, dar e cuminte... Deși... Atunci, o să îți ceară să lucrezi mai departe aici și să-l înșeli imediat pe sărmanul om...

– Dar cum să găsesc pe altcineva? Cât timp o să dureze asta... Nu e oare nicio altă soluție?

Lizzie o privi cu o expresie disperată pe femeia mai în vârstă. Bucătăreasa căzu pe gânduri.

– Ai putea să furi într-adevăr ceva, zise ea apoi dur. Ceva nesemnificativ; te pot învinui eu. Cum că ai luat pâine sau așa ceva – poți spune că ai un prieten în cel mai apropiat *Chain Gang* și că ai fi vrut să i-o trimiți lui. Pe de altă parte, te vor interoga, să îi afle numele... Deci, mai bine, ceva ce...

– Nu vreau să fiu din nou condamnată! refuză Lizzie. Nu mai rezist să trec încă o dată prin asta. Și, dacă ești recidivist, înseamnă gradul trei – aș putrezi în închisoare...

Bucătăresa ridică din umeri.

– Atunci, gândește-te cum să-l faci fericit pe bătrânul Smithers...

Lizzie i se dădu stăpânului ei în sâmbăta următoare. Își pângări în acest scop refugiul ei atât de sigur, propria ei odaie, în care fusese atât de fericită. Martin Smithers văzu în asta dovada că ea i

se oferă de bunăvoie, dar pentru Lizzie aceasta era cea mai sigură modalitate de a nu fi descoperită. Doamna Smithers nu venea niciodată în aripa servitorilor și bucătăreasa știa despre ce este vorba. După ce bărbatul plecă, în cele din urmă, Lizzie schimbă cearșaful, se spălă cu apa încă ușor călduță, pregătită de dinainte, și adormi plângând.

Nu mai spera să poată deveni vreodată bună. Lizzie Owens lupta din nou pentru supraviețuire.

Capitolul 8

Noua fermă a lui Ian Coltrane se găsea în mijlocul unui peisaj plăcut, pe râul Avon, care avea să curgă mai târziu prin oraşul Christchurch. Ferma era compusă dintr-o clădire principală, destul de mare, dar cam dărăpănată, precum şi din grajduri pentru animalele din gospodărie. Înainte de toate, avea şi multe hectare de pământ, mai multe decât întreg satul lui Kathleen din Wicklow. Familia Coltrane avea, dintr-odată, o avere mai mare decât lordul Wetherby, însă fără garduri şi arendaşi.

Ian şi Kathleen nu puteau lucra niciodată singuri tot acel pământ – creşteau mai degrabă oi decât să facă agricultură. Ian umplu repede grajdurile cu animale de tot soiul, iar Kathleen văzu în curând că nu mai putea face faţă singură sarcinii de a se îngriji de ele. Firește că venea de la ţară şi ştia destul de multe despre grădinărit şi agricultură. În perioada lor de aur, tatăl ei avusese câte o capră, câteva găini şi una sau două oi. Aici era însă vorba de cirezi întregi de animale, care se răspândeau pe păşuni întinse, pe care Ian le împrejmuia destul de prost.

Ian nu ţinea niciodată animalele mult timp; ele erau parte a negoţului său şi le vindea mereu repede mai departe. De multe ori, le lăsa pur şi simplu libere şi se baza pe faptul că terenul lui era mare şi pe aproape inexistentul instinct de păzitor al câinelui din curte – cu a cărui cumpărare fusese, pentru prima dată, înşelat! Din păcate, oile se dovediră incredibil de plimbăreţe, fiind atrase, mai ales, din

motive de neînțeles, de șantierele din ceea ce avea să devină, după un timp, orașul Christchurch.

Din aceste motive, singurele contacte pe care le legase Kathleen cu vecinii în primele luni petrecute în Canterbury Plains se limitau la vizitele unor șefi revoltați de șantiere sau a unor barcagii furioși de pe râu, care, ori de câte ori acostau, trebuiau să-și croiască drum printre trupurile confortabil întinse ale unor oi care rumegau în liniște. În ciuda sarcinii, Kathleen se urca pe unul dintre catâri sau pe unii dintre caii sortiți vânzării și se străduia să își strângă animalele. De cele mai multe ori, o ajutau câțiva bărbați la asta – frumusețea lui Kathleen și disperarea ei evidentă le mișcau inimile multor tineri, care își încercau atunci abilitățile de văcari.

Firește că ei așteptau drept mulțumire o invitație la o cafea sau, mai bine, la un whisky, dar Kathleen doar le mulțumea, cu inima strânsă, și mulțumea Cerului atunci când ei plecau. Nu-și putea imagina ce s-ar fi întâmplat dacă Ian ar fi prins-o cu unul sau cu mai mulți tineri arătoși la masa din bucătărie! Noii colonișți din Canterbury nu erau, de obicei, niște emigranți pe jumătate înfometați din Irlanda sau din Scoția, ci creștini anglicani, care proveneau din familii bune, porniți în căutarea aventurii. În noua așezare nu erai amenințat nicicum de niciun pericol. Mulți dintre bărbați erau muncitori, aleși pe sprânceană în Anglia, prietenoși și civilizați. Niciunul dintre ei nu a făcut nici măcar o tentativă de a se strecura în intimitatea soției singure de fermier, chiar dacă unii dintre ei uneori visau noaptea la ea.

Nici Kathleen nu era interesată, la rândul ei, de acei bărbați – dacă mai avea resursele necesare pentru a visa, atunci îl avea înaintea ochilor pe Michael. Cu timpul însă, și chipul lui păli din amintiri. Viața lui Kathleen era un chin continuu, care se desfășura între grădină, câmpuri și grajduri, la care se mai adăugau grijile pentru copiii pe care trebuia să îi supravegheze constant. În special pe Colin nu prea îl mai puteai ține departe de grajduri; de îndată ce învățase să meargă, făcea mereu câte ceva. Sean era mai puțin

interesat de animale. Lui îi plăcea doar câinele casei, alături de care stătea umăr la umăr pe terasa din lemn a fermei, uitându-se la râu. Uneori, îi şoptea ceva la ureche, iar Kathleen se întreba dacă băiatul îi spune câinelui poveşti. Oare îşi mai amintea Sean cu adevărat poveştile lui Pere, despre canoe şi despre semizeii maorilor? Atunci când Kathleen începea să îi spună poveşti din Irlanda, despre zâne şi spiriduşi, copilul nu se mai sătura ascultând-o. Kathleen era cu adevărat obosită atunci când el adormea seara, în cele din urmă. În afara copiilor şi a celor care veneau cu diverse plângeri la ea din Christchurch, contactele sociale ale lui Kathleen se rezumau, aşadar, la clienţii lui Ian, dar lor trebuia să li se prezinte, pe cât posibil, doar cu fruntea plecată şi tăcută. O făcea cu plăcere, după ce scăpase, în două rânduri, câteva adevăruri nepotrivite legate de animalele scoase la vânzare. Soţul ei o bătuse după aceea într-atât, încât se temuse că va pierde sarcina. Cu toate acestea, Kathleen se bucura de fiecare dintre aceste rare vizite. La final, Ian mai obişnuia să bea câte un pahar-două de whisky cu clientul în cinstea afacerii încununate de succes şi mai pălăvrăgea cu el – singura posibilitate pentru Kathleen de a mai afla vreo veste legată de lumea înconjurătoare.

Afluxul de colonişti aproape că era neîntrerupt. După ce sosiseră primele vapoare, tot mai mulţi oameni din Lumea Veche se interesau de noua ţară de pe cealaltă parte a globului pământesc. Clienţii lui Ian spuneau mereu că Noua Zeelandă, spre deosebire de Van Diemen's Land, nu era colonizată de deţinuţi, ci de creştini cumsecade. Erau mândri de asta şi Ian bea cu ei pentru acest lucru, chiar dacă familia Coltrane era, bineînţeles, catolică. Oamenii aveau, evident, mult mai puţin respect faţă de un protestant englez decât faţă de un deţinut catolic.

Ian nu îi permitea lui Kathleen nici măcar să meargă la slujba de duminică din Biserica Anglicană din Christchurch. Ar fi făcut-o cu plăcere – Dumnezeu nu băgase în seamă, cu siguranţă, confesiunile false din jurul ei şi îi ascultase rugăciunile. Ian însă

nu se lăsa înduplecat – Kathleen bănuia în sinea ei că nu era vorba de adevărata relație a soțului ei, ci de bucuria acestuia în fața unui motiv foarte bun. La urma urmei, Ian nu frecventase regulat biserica nici în Irlanda.

Din când în când, clienții lui Ian îi povesteau și de Port Cooper sau Port Victoria, ceea ce o interesa pe Kathleen, firește, într-o mare măsură. Încă îi mai era dor de Pere și de celelalte prietene din orașul portuar, care tocmai fusese rebotezat. Localitatea se numea acum Lyttelton, după un om important din Asociația Canterbury, iar minuscula așezare devenea încet, dar sigur, un oraș. Traficul spre Christchurch aducea bani localității. John, fierarul, își organizase un serviciu de transport pentru noii coloniști. Pentru o sumă modică, erai dus, pe catâri, peste Bridle Path. Era modalitatea folosită mai ales de imigranții mai înstăriți. John nu își cumpăra însă animalele de la Ian, ceea ce îl îndârji pe acesta. Îl făcu pe concurentul lui John, care lucra în Christchurch, nu să înșele, ci să îi mijlocească animale de povară, care erau, într-adevăr, sănătoase și apte de muncă. Cu toate acestea, omul nu reuși să se impună. John se afla pur și simplu într-o poziție mai bună și era prezent acolo exact când acostau vapoarele.

În Lyttelton erau acum o cârciumă și un hotel, iar mai nou se stabiliseră acolo un preot și un medic.

Aflând despre cel din urmă, Kathleen aproape că fu cuprinsă de ciudă. Urma să nască peste câteva săptămâni și de această dată nu putea spera nici la ajutorul lui Pere, nici la cel al celeilalte moașe – ce să mai vorbim de un medic! În principiu, Ian putea aduce pe cineva din Christchurch, însă familia Coltrane nu prea cunoștea pe nimeni acolo și Ian nici nu se străduia să își facă prieteni noi. În plus, nici măcar nu era sigură că Ian avea să fie acasă atunci când năștea. Firește că promisese ca în acea perioadă să nu plece niciunde, însă, dacă se întâmpla ca pruncul să vină pe lume cu vreo câteva zile mai devreme, Kathleen nu se putea bizui decât pe sine.

Curând, apăru însă cineva care puse repede sub semnul întrebării această chestiune.

Kathleen controla gardurile din apropierea casei, o muncă pe care o ura nu numai fiindcă burta o împiedica să și-o îndeplinească. După un ceas, era lac de sudoare, deși era iarnă. O zi răcoroasă, uscată, de iunie, incredibil de senină pentru acel anotimp. Cine îndrăgea frumusețea peisajului se putea uita până departe, la Alpii de Sud, și chiar putea recunoaște unii munți. Kathleen nu cunoștea însă decât numele celui mai înalt dintre ei, renumitul Mount Cook. În Port Cooper, Pere îi povestise totul despre golful de acolo și despre Port Hills, dealurile care despărțeau Lytteltonul de Canterbury. Aici, în Plains, nimeni nu îi povestea nimic. Pentru Kathleen, munții și câmpiile nu aveau nume, iar ea nici nu se străduia să le denumească.

Însă, în curând, micul Sean se dovedi priceput la asta. Începuse să vorbească de timpuriu. Botezase o pădurice, în al cărui mijloc se deschidea un luminiș, „locul zânelor", și o stâncă, aflată în mijlocul unei pășuni, „spiriduşul".

Acum, copiii se jucau din nou în jurul lui Kathleen. Colin îi întindea atent uneltele, în timp ce Sean încerca să dreseze câinele să dea laba.

– Bravo, băiete, dă lăbuța! îi explica el bunului însă complet inutilului animal.

Mai nou, Ian era de părere că acum, ori de câte ori era acasă, trebuia să-și învețe fiii bunele maniere.

– Asta îi impresionează pe clienți! zicea el, pe cei mai de Doamne ajută. În general, fermierilor le este indiferent ce impresie lăsați, însă domnii fini vor să audă câte un „domnule, aici" și un „domnule, acolo". „Domnule, aveți o postură impecabilă pe cal!" „Domnule, firește că acest cal nu e unul simplu, pentru un țăran are prea mult jăratic. Dar dacă cineva poate să îl strunească, atunci dumneavoastră sunteți acel nobil!" Și, în timp ce o spuneți, vă înclinați și zâmbiți!

Colin, care, la cele treisprezece luni ale sale, încă nu înțelegea nimic din ce îi spunea tatăl său, obișnuia să râdă și să se încline, imitându-l pe Ian, în timp ce Sean își încrețea fruntea. Avea doi ani și începea tot mai des să pună întrebări. O dată, el se amestecase într-o discuție de afaceri. Omul era interesat de o iapă și făcuse o tură călare pe una dintre pajiștile de lângă casă.

– Domnule, trebuie grijă. Cade imediat de pe cal. Și mama căzut.

Kathleen își reținuse un zâmbet, deși căderea nu fusese tocmai lipsită de pericole. Fusese din nou nevoită să strângă oile, iar Fairy, calul de culoarea vulpii, fusese singurul pe care îl avusese la dispoziție. Din păcate, animalul se dovedise a nu fi potrivit pentru călărie.

– Pe unul poți, pe altul nu, spusese Ian supărat, mai mult lui însuși. Important este să o creadă clientul. Dacă se dovedește apoi că nu e adevărat... În fine, sunt puțini cei care se întorc și o recunosc. Și dacă omul se întoarce imediat cu murgul, voi, băieților, îi dați mâna corectă și faceți o reverență!

– De ce mâna corectă? se interesă Sean, riscând să primească o palmă pentru insolență. Mâna cealaltă, corectă și ea.

Câinele părea să-i semene. Dacă ridica o lăbuță, atunci era cea greșită, dar acum atenția lui Sean era oricum distrasă. Pe drumul care ducea de la fermă la Christchurch se apropia un măgăruș. Un animal mic, bălțat, care îți sărea în ochi, ținându-și urechile ridicate simpatic în sus. Avea hamuri frumoase și purta în spate o călăreață, care nu părea mai puțin bizară decât animalul pe care călătorea.

Femeia era încă tânără; probabil că avea aproximativ vârsta lui Kathleen, deci undeva pe la douăzeci de ani. Era subțirică și minionă, cu toate că lui Kathleen i se păru că vede primele semne ale unei sarcini. Talia rochiei ei de călărie din catifea maro părea să fie ușor ridicată, iar în zona pieptului era cam întinsă. Femeia ședea însă foarte grațios pe șaua ei de doamnă – o postură relaxată, dreaptă, așa cum o avea și soția lordului Wetherby în Irlanda, atunci când mergea la vânătoare. Însă pe un măgar, mai ales pe un măgar

atât de mic, atât şaua voluminoasă, cât şi făptura impecabilă a călăreţei păreau mai mult decât deplasate.

Kathleen izbucni în râs când o văzu. Tânăra râse la rândul ei. Un zâmbet simpatic, pe un chip oval, încadrat de nişte bucle castanii, aidoma unui tirbuşon. Nasul cel mic şi gura roşie se potriveau cu tenul ceva mai închis la culoare al femeii.

– Bună ziua!

Călăreaţa salută, făcând o reverenţă, coborându-şi graţios mâna în care ţinea cravaşa.

– Ce frumos să dai de un om! Şi, în plus, de o femeie. Chiar dacă ea râde imediat de mine. Recunosc, arăt cam ca Sancho Panza pe măgăruşul ăsta...

– Cine? întrebă timid Kathleen.

Tânăra trecu peste întrebare. În schimb, îşi plimbă scrutător privirile de la Kathleen la copii şi înapoi.

– Ei, observ că aceşti doi cavaleri sunt încă prea mici să mă ajute să cobor din şa, spuse ea cu regret în glas şi coborî de pe cal fără niciun ajutor, apoi se îndreptă zâmbind spre Kathleen. Daţi-mi voi să mă prezint. Sunt Claire Edmunds. De la conacul Stratford, aflat ceva mai sus pe râu...

– Conacul Stratford? întrebă Kathleen intimidată.

Suna foarte distins. Casele multor englezi bogaţi din Irlanda aveau nume pompoase.

– Păi, după Stratford – Stratford upon Avon, ştiţi dumneavoastră, oraşul în care s-a născut Shakespeare. A fost o prostie să-i spună râului Avon, însă oraşului Christchurch... Popor bigot; sunt cu toţii misionari nereuşiţi. În orice caz, aşa i-am spus fermei. Sună mai bine decât „Ferma lui Edmund". Soţul meu râde de mine din această cauză ... Cum se numeşte a dumneavoastră?

Kathleen ridică din umeri.

– Ferma de animale a lui Coltrane, răspunse ea. Eu sunt Kathleen Coltrane.

Claire Edmunds se încruntă.

– Ah, da, soțul dumneavoastră i l-a vândut soțului meu pe Spottey, rosti ea, făcând un semn spre măgar.

Kathleen își aminti acum că avusese animalul în grajd pentru puțin timp. Copiii fuseseră încântați de el.

– Un animal drăguț, continuă Claire. Însă soțul dumneavoastră nu ar fi trebuit să-l îmbrobodească pe al meu, spunându-i despre chestia asta mică faptul că ar putea face de unul singur toată munca de la fermă. „Are valoarea a doi catâri", a spus el. „La căruță și la plug"

Kathleen roși.

– Soțul meu…

– E negustor de cai! Știu și eu, ăștia mint cu toții. Nu ai voie să le crezi o iotă, iar în cazul lui Spottey este chiar evident… Însă Matt pur și simplu habar nu are de cai, iar de mine nici nu ascultă!

– Spottey? întrebă Sean și mângâie botul măgărușului.

Claire încuviință.

– Da. Și pe tine cum te cheamă, tinere?

Sean îi întinse mâna – din păcate, pe cea stângă, însă făcu o reverență.

– Sean, doamnă.

Claire Edmunds râse și-i strânse sincer mâna lui Sean.

– Ce băiețel drăgălaș! Și ce bine-crescut! Deci, după cum spuneam, nu sunt supărată pe el pentru chestia cu Spottey. Din contră. Nu e bun de nimic pentru muncile de la fermă, deci este numai al meu.

– Șaua e ciudată, observă Sean.

– Provine din Anglia, explică femeia. Am luat-o cu mine. Aș fi luat cu mine și calul, cu mare plăcere, dar nu ne-am putut permite asta.

Brusc, deveni tristă.

– Dar fie, nu de asta depinde fericirea noastră!

Tânăra părea să fie din nou veselă.

– În orice caz, am șaua și rochia de călărie. Și am găsit, în sfârșit, o altă femeie, care nu locuiește prea departe și care vorbește cu mine.

Se uită la Kathleen, care era complet intimidată.

– Vorbiți cu mine, nu-i așa?

Kathleen surâse și hotărî că nu își putea permite să fie timidă.

– Ascultați! zise ea liniștită. Sunteți prima femeie pe care o văd la față după luni întregi. Cum să nu vorbesc cu dumneavoastră? Doar că sunt... ușor surprinsă.

Claire dădu înțelegătoare din cap. Și ea părea că este animată de aceleași sentimente. Un zâmbet poznaș i se furișă pe chip.

– Nu-i nimic, însă acum trebuie să mă invitați la ceai, altminteri voi pleca în curând din nou. Când soțul meu va veni diseară acasă, trebuie să aibă ceva de mâncare. Acest aspect este ceva sfânt pentru mine. Dragostea trece prin stomac!

Claire rosti aceste ultime cuvinte pe un ton regal.

– Doar că nu prea știu să gătesc cum trebuie, recunoscu ea apoi.

Kathleen izbucni în râs și o invită pe Claire în casă. Nu avea ceai, însă Claire se mulțumi și cu o cafea. Își dădu jos pălărioara și scoase la iveală un păr roșu-închis, prins într-un coc. Câteva bucle se desprinseseră din el și îi atârnau jucăușe în jurul feței. Kathleen se întrebă cum îi stătea ei freza și deveni dintr-odată conștientă de rochia ei ponosită și de părul ei în șuvițe. Claire păru să-i citească gândurile.

– Nici eu nu am prea multe rochii bune, recunoscu ea cu sinceritate. De fapt, doar pe aceasta o mai am, fiindcă nu am purtat-o niciodată de când am plecat de acasă, iar în curând nu o să mai intru în ea. Nici în celelalte, firește. Matt spune că ar trebui pur și simplu să-mi cos una nouă, dar nu știu să fac asta. Claire suspină. Azi m-am gătit să ies călare și uite că am dat peste cineva!

Chipul i se lumină.

– Matt se va bucura nespus. E foarte atent! De fapt... Știți...

– De unde proveniți? se interesă Kathleen.

– Din Liverpool, răspunse repede Claire. Și dumneavoastră? Sunteți irlandezi, nu? Matt spunea ceva în genul...

Roși toată.

Kathleen izbucni din nou în râs.

– Nenorociții ăștia de irlandezi, imită ea cu o vocea joasă, ceea ce aproape sigur că ar fi spus Matt Edmunds, sunt toți țigani și te înșală cu murgii...

Claire chicoti jucăuș.

– Cam așa ceva! întări ea. Nu am vrut să o spun, să nu vă jignesc. Sunt sigură că nu toți irlandezii sunt așa. Cu siguranță că sunt și unii... de treabă...

Își mușcă buzele, apoi schimbă subiectul.

– Ia spuneți... Nu cumva sunteți moașă? Eu... Sunt însărcinată...

Kathleen înghiți în sec. În patria ei, oamenii nu erau atât de delicați ca în Anglia, însă nici măcar în Irlanda nu ai fi deschis acest subiect după numai o jumătate de ceas de când ai făcut cunoștință. Doar Pere, femeia maori, vorbea la fel de sincer despre naștere.

Claire roși din nou.

– Îmi pare rău, cu siguranță că nu se cade să spun asta, dar eu trebuie să plec în curând și mă apasă pe suflet. Eu... Doamnă Coltrane, eu... Eu nu am nici cea mai vagă idee cum să iasă copilul de acolo!

Își mușcă din nou buzele.

Kathleen ar fi trebuit să se simtă stânjenită, dar Claire o amuza. Aveau aceeași vârstă, dar această fată avea un aer cu totul și cu totul naiv și nevinovat. Era aproape de neînchipuit că era deja căsătorită și, pe deasupra, însărcinată.

– Ei, de obicei iese prin aceeași crăpătură prin care a și intrat, răspunse ea sec.

Claire o privi cu neîncredere.

– Vreți să spuneți că pe acolo, unde soțul meu... Dar... Dar acolo nu e suficient loc... Abia dacă e loc pentru soțul meu...

Se făcu roșie ca racul, parcă devenind o fetiță de zece ani din clasa părintelui O'Brien.

Kathleen zâmbi.

– Claire! zise ea apoi. Am voie să-ți spun Claire, nu?

Îi era absolut imposibil să i se adreseze acestei fete, formal, cu „doamna Edmunds".

– Sper că este în regulă să ne spunem pe prenume... Crăpătura, Claire, se lărgește...

– Sigur? întrebă Claire bănuitoare. Știu că sunt prostuță în ceea ce privește aceste lucruri, chiar dacă tata e medic. Dar despre asta nu se discuta. Mama avea imediat un atac de astm dacă o întrebam despre acest domeniu, iar tata...

– Sigur, o liniști Kathleen. Nu trebuie să-ți faci griji! Dar te-au căsătorit! Chiar nu ți-a povestit nimeni nimic înainte despre cum se fac copiii?

Claire își mestecă buza inferioară.

– Ca să fim foarte exacți, nu ei m-au căsătorit, observă ea. M-am căsătorit singură. De fapt, trebuia să mă iau cu un văr de-al meu, care va deveni medic și care va prelua cabinetul tatei. Dar el e prost și plicticos. Și atunci l-am cunoscut pe Matt.

Pe chipul lui Claire se ivi o lumină aproape magică.

– În oraș, la târg. E foarte simpatic, Kathleen. M-a făcut mereu să râd. Știe să povestească foarte frumos. Mai ales despre călătoriile lui – imaginează-ți, a fost în America! Și în Hawaii! Și în Australia! Dar cel mai bine e, zicea el pe atunci, în Noua Zeelandă. E aproape ca în Anglia, însă totul e nou, fără ținute simandicoase, fără restricții – Matt voia să cumpere pământ și să se stabilească aici. Cu mine! Oh, Kathleen, a fost foarte romantic atunci când m-a întrebat! Și cum le-a prezentat el pe toate. Râul de aici... Avon – nu crezi că râul e un semn? Eu sunt Julieta, Matt e Romeo... Părinții mei nu ar fi fost însă niciodată de acord. Deci, am făcut-o, pur și simplu!

Claire se ridică și luă o poziție adecvată.

– O, Romeo! Nu-ți renega tatăl, numele tău! Și de nu o vrei, ia-mă pe mine de iubită și nu voi mai fi o Capulet!

Strălucea de fericire.

Kathleen se încruntă. Noua ei prietenă era, oare, nebună?

Claire o privi la fel de uluită.

– Nu o știi? întrebă ea neîncrezătoare. Shakespeare. *Romeo și Julieta*. O poveste foarte cunoscută... Chiar nu sunteți romantici, acolo, la voi, în Irlanda?

Kathleen nu îi mărturisi în acea primă zi în ce ițe romantice se încurcase ea, acolo, în câmpurile de la râu, cu Michael – chiar și fără influența bardului din Stratford upon Avon. În schimb, primi însă toate detaliile despre fuga lui Claire din casa părintească, despre nunta ei precipitată la Londra, apoi despre călătoria ei spre Noua Zeelandă.

– Le-am și scris părinților mei, dar ei nu au mai vrut să mă vadă. Nici nu îmi e în mod special dor de ei. Doar de calul meu îmi cam e dor, chiar dacă acum îl am pe Spottey. Și îl mai am, firește, pe Matt. El e într-adevăr minunat. Doar că... La început era palpitant aici, în noua țară, la fermă... Acum sunt însă cu totul și cu totul singură, Kathleen!

Claire oscila între euforie și dezamăgire.

– Matt și-a cumpărat o barcă și e și bine așa, e frumos că lucrează... E romantic. Pescuiește în râu și îi transportă pe cei care vor să vină de la Port Victoria la Christchurch. Am putea să ne îmbogățim cu adevărat, zice Matt, dacă eu aș ști să mă ocup mai bine de gospodărie. El este... Adică, el mă iubește cu siguranță foarte tare, dar el... Cred că nu e mulțumit de mine...

Claire vorbea aidoma unui copil care tocmai primise o notă proastă.

– Dar eu îmi dau silința pe cât pot, numai că nu știu cum să le fac pe toate! Ai mai muls până acum o vacă? Adică, înainte să vii aici?

Ieșirea lui Claire nu solicita cu adevărat un răspuns, și era, cu siguranță, mai bine așa. O poveste despre experiențele lui Kathleen referitoare la creșterea vitelor și a oilor ar fi făcut-o, poate, pe tânăra femeie să amuțească de prea mult respect. Așa, ea povestea mai departe, iar Kathleen, care se mira necontenit, află că noua ei prietenă nu fusese deranjată prea tare de aspectele practice ale vieții. Părinții ei avuseseră o casă mare, cu servitori, care făceau totul pentru Claire și pentru surorile ei mai tinere. Mama ei se cam izolase față de toată lumea și nu le inoculase nici cele mai mici noțiuni legate de gospodărie. În schimb, fetele avuseseră voie să se îndeletnicească cât voiau cu tot ceea ce le plăcea, atât timp cât aceasta rămânea în cadrul unei educații alese. Lui Claire îi plăcea să călărească. În afară de asta, citea și învăța cu plăcere. Fata știa franceză, latină și italiană. Cânta foarte bine la pian și puțin la vioară. Citise chiar și cărți despre astronomie și își dorise să descopere, într-o bună zi, o nouă stea.

– De aceea era atât de frumos cu Matt! se entuziasmă Claire. Ne uitam împreună la cer, iar el îmi explica stelele. Mi-a povestit despre Sud... Despre Crucea Sudului...

Zâmbi, dusă pe gânduri, atunci când își aminti, apoi redeveni însă tristă.

– Acum, descopăr zilnic stele, zise ea sec. Chiar dacă nu cu Matt. El... El nu mai are vreme pentru asta. Și când te gândești că el le știe cu siguranță toate numele. Nu mai găsesc nicio carte, Kathleen! Altminteri, aș putea citi una despre ajutorul la naștere. De unde... De unde știi atâtea despre copii? Ți-au povestit înainte să te căsătorească?

Kathleen suspină.

– De bună seamă, am aflat-o prea devreme, rosti ea apoi. Când e sorocul?

– Mai e timp, susținu Claire și lăsă fără răspuns întrebarea dacă știa sau nu cât dura de obicei o sarcină.

– Totuşi, bebeluşul tău vine în curând, nu? Ai pe cineva care să te ajute?

Kathleen clătină din cap şi Claire începu să bănuiască faptul că prietena ei mai experimentată nu se temea mai puţin de naştere decât ea însăşi.

– Ştii ceva? întrebă ea şi suna a consolare, însă Claire nu ştia de bună seamă dacă astfel îi făcea curaj lui Kathleen sau sieşi. Când o să fie cazul, vin aici şi rămân cu tine. Chiar dacă nu ştiu să fac nimic, măcar mă uit. Atunci, voi afla ce mă aşteaptă! Oricum, e mai bine decât să fii complet singură…

Capitolul 9

– Nu-ți imagina că nu știu ce se petrece între tine și soțul meu!

Doamna Smithers făcu această mărturisire zdrobitoare cu totul și cu totul în treacăt, în timp ce punea în coșul lui Lizzie trandafiri proaspăt tăiați, cu tulpini lungi. Decorații pentru masă. Domnul Smithers era așteptat în acea seară și urma să își aducă un partener de afaceri. Lizzie se albi ca varul. Se clătină și aproape că scăpă coșul din mână, apoi nu mai simți decât resemnare și extenuare. Bine, se încheiase, pierduse, dar măcar nu mai trebuia să se teamă.

Lizzie încercă să respire adânc și să își pună ordine în gânduri. Își lăsă privirile să cutreiere peste grădina în care creșteau plante sălbatice. Fusese concepută după modelul unui parc englezesc, dar care îi semăna prea puțin. Trandafirilor le pria, însă iarba creștea prea deasă – nu era mătăsoasă și moale, ci tare ca trestia. Tufele de salcâm se întinseseră în cea mai mare parte a grădinii, în loc să formeze un gard viu, iar pomii de eucalipt umbreau îngrijiții pomi fructiferi englezești.

În Van Diemen's Land era, în mod excepțional, o zi de vară lipsită de ploaie. Lizzie se străduia de aproape șase luni să păstreze tristul secret al relației ei cu domnul Smithers. Nu era mereu ușor, fiindcă domnul Smithers era lipsit uneori de precauție și de tact. Câteodată, părea să fie complet înnebunit ori de câte ori o vedea pe Lizzie în rochia ei albastră, cu șorțul din dantelă și cu bonețica

făcând câte ceva. Cu cea mai mare plăcere ar fi posedat-o atunci pe următorul divan sau chiar pe covor și reacționa plin de supărare când Lizzie îl respingea speriată. Ea nu avea ce să-și reproșeze. Nu-l provoca și nu făcea decât să stea nemișcată în odaia ei, până când el se satisfăcea cu trupul ei. Clienții din Anglia s-ar fi plâns de asta, dar lui Smithers nu părea să-i pese, atât timp cât ea purta numai bonețica și șorțul. De bună seamă, uniforma era mai degrabă cea care îl excita, nu atât fata din ea.

Și acum, după toate strădaniile de a nu se afla nimic de această afacere...

– Doamnă, eu, începu să bâiguie Lizzie, însă îi lipseau cuvintele.

– Nu mă minți! zise doamna Smithers cu severitate.

O străfulgeră pe fată pe sub borurile pălăriei din paie, pe care o purta mereu în grădină, chiar și atunci când nu bătea soarele.

– Dacă te mai poate salva ceva, atunci va fi sinceritatea absolută!

Salvare? Lui Lizzie i se părea că îi fuge pământul de sub picioare – și asta cu mult mai mult după călătoria cu vaporul.

– Eu...

Doamna Smithers nu-i dădu nicio șansă să se scuze.

– Crezi că vei trage ceva foloase din asta? întrebă ea scurt. Îți faci oare cine știe ce speranțe?

Speranțe? Ele fuseseră, de bună seamă, distruse! Lizzie aproape că izbucni în râs. Poate că ăsta nu era decât un vis urât.

Clătină neputincioasă din cap.

– Aștepți avantaje? O grațiere mai rapidă? Bani, ca să taci?

Lizzie negă și mai violent.

Doamna Smithers se încruntă.

– Îl iubești?

– Nu! strigă Lizzie, în sfârșit, cu o voce limpede.

– Atunci de ce o faci? izbucni doamna Smithers – și era pentru prima dată când sună ca o întrebare pusă din cel mai pur interes.

Doamna Smithers păru se se sperie ea însăși – și își dădu singură răspunsul, înainte ca Lizzie să o poată face.

– Ei bine, fetelor, voi acționați din instinct. Doar de asta sunteți toate aici – am fost avertizată...

Lizzie își plecă fruntea. Ar fi trebuit să simtă furie, însă era istovită și nu mai voia, de fapt, să mai audă vreun cuvânt. Doamna Smithers n-avea decât să-și pronunțe sentința și să încheie, în sfârșit, acea poveste...

– Ești conștientă de faptul că te-aș putea trimite înapoi la Cascades?

Lizzie dădu din cap, smerită.

– Însă, pe de altă parte...

Doamna Smithers cercetă nefericirea de pe chipul lui Lizzie, care stătea față în față cu ea, ținând coșul cu trandafiri în brațe.

– Următoarea nu o să fie, de bună seamă, mai bună. Și măcar tu nu ești frumoasă...

Ceva în Lizzie voia să urle la acea femeie și să îi spună că putea să-și ia ea soțul înapoi în pat, fără niciun fel de strădanie, dacă purta doar o bonetică și un șorțuleț. În realitate, tăcu, fiindcă simți dintr-odată o curiozitate bizară. Oare ce intenționa doamna Smithers?

– Nu, m-am gândit la asta. Ești folositoare, așa că poți să rămâi. Dar te voi căsători. Poți să-l iei pe Cecil, grădinarul. El va fi neîndoielnic încântat și vă veți putea amenaja o locuință în vechiul șopron, dacă îți vor fi satisfăcute plăcerile...

Doamna Smithers roși.

Lizzie simți cum crește în ea panica. Dacă locuia în șopron, abia atunci devenea cu adevărat o pradă. Nu o mai înșela doar pe doamna Smithers, ci își înșela și soțul. Și, mai devreme sau mai târziu, avea să o prindă din nou. Lizzie nu vedea nicio cale de ieșire...

– Dar, doamnă, soțul dumneavoastră...

– Niciun cuvânt împotriva soțului meu, fetițo! tună doamna Smithers cu o voce de care nu ai fi crezut a fi în stare acea ființă mică, aproape invizibilă. Am hotărât. Voi discuta cu Cecil și el îți va spune apoi...

Îi smulse lui Lizzie coșul cu trandafiri din brațe și intră apoi, plină de demnitate, cu el în casă.

Fata rămase acolo neajutorată. O explicație... O explicație era singura soluție. Trebuia să discute cu Cecil despre această chestiune. Grădinarul era el însuși un deținut, avea să o înțeleagă.

În acea noapte, Lizzie rămase neatinsă – domnul Smithers se îmbătă cu oaspetele lui. Bărbatul era un militar care coordona folosirea deținuților din acea regiune și voia, de bună seamă, să-i facă o plăcere gazdei sale: să-i trimită câțiva prizonieri în vederea defrișării tufelor de salcâm din grădină.

Lizzie trase cu urechea în timp ce servea. Doamna Smithers se interesa acum, afectată, de pericolele care puteau veni, eventual, de la acei bărbați. Sergentul Meyers, un bărbat mic, îndesat, cu față de buldog, o liniști râzând.

– Urșii sunt în lanțuri, doamnă – și asta de luni bune. Au renunțat la gândul de a mai face prostii. Pe termen lung, toți cei de aici devin pașnici. Suntem capabili să facem un bun creștin chiar și din ultima scursoare...

Închină paharul spre domnul Smithers.

Lizzie plecă scârbită. Își petrecu noaptea rumegând disperată. Cum să înceapă discuția cu Cecil și ce soluție să-i propună? La urma urmei, depindea oricum de el. Poate că nu îl deranja deloc să o împartă cu Smithers. În acest caz, era pierdută. Totuși, cu ceva noroc, refuza să o ia de nevastă în aceste condiții. În acest caz, ea trebuia să găsească rapid un alt bărbat – cel mai bine unul cât de cât influent, care să nu o trimită la muncă în casa familiei Smithers. Lizzie nu ar fi crezut niciodată că îi va fi dor de Jeremiah.

În dimineața următoare, grădinarul Cecil fusese mai întâi ocupat să instruiască bărbații din *Chain Gang*. Sergentul Meyers nu promisese prea multe, iar gardianul îi trimise pe cei doisprezece deținuți în lanțuri, în zori, la treabă. Toți bărbații erau puternici și bronzați de la munca neîntreruptă în aer liber, chiar dacă aici, pe Vand Diemen's Land, soarele nu se vedea decât rareori. Vara și iarna

erau răcoroase, de cele mai multe ori bătea un vânt aprig de vest. Lizzie urmări muncitorii din casă și așteptă până când Cecil își făcu timp pentru ea, însă doamna Smithers părea să-l urmărească cu aceeași atenție pe grădinar. Înainte ca Lizzie să se poată furișa la el, ea pusese să fie chemat.

– Oare ce mai vrea de data asta? Din nou alte plante ornamentale? bombăni bucătăreasa.

Doamna Smithers era o grădinăreasă pasionată, dar nu pricepea că majoritatea plantelor din patria ei nu creșteau aici atât de ușor. Față de cele din partea locului însă, ea nu arăta nici cel mai mic interes, considerându-le pe toate drept buruieni.

– Are o oarecare legătură cu prăsila, suspină Lizzie și se apucă să șteargă praful în camerele aflate vizavi de saloanele de primire ale doamnei Smithers.

De fapt, nu voia să fie observată imediat atunci când Cecil avea să iasă, dar voia să îl poată urma pe cât de repede posibil în grădină.

Bărbatul mic, aidoma unui gnom, părea să nu-și mai încapă în piele de bucurie atunci când doamna Smithers îi făcu, în cele din urmă, semn să plece. Lizzie auzi cum el îi mulțumea de o mie de ori. Curajul părea să o părăsească. Această discuție nu avea să fie ușoară. Poate că mai bine aștepta până când Cecil se liniștea puțin. Nu, fiindcă atunci el avea să se prezinte, sub fereastra ei, cu un buchet de trandafiri proaspăt culeși. Trebuia să o facă acum. Lizzie puse la o parte pământuful de șters praful și merse hotărâtă în grădină.

Nu fusese pregătită însă pentru primirea pe care i-o făcu el.

– Lizzie!

Fața micuțului grădinar se lumină în clipa în care o văzu. Nu mai așteptă ca ea să îi răspundă, ci alergă spre ea, o roti fericit prin aer și o sărută pe gură.

– Știam eu că o vrei și tu. Ai fost doar timidă, a spus doamna, și e chiar bine așa. Acum, hai să ne iubim!

Lui Lizzie aproape că i se frânse inima din cauză că era nevoită să-i distrugă bucuria. Nu era absolut deloc îndrăgostită de acel gnom, dar îl prețuia, pentru că era un om amabil.

– Nu e chiar atât de simplu, începu ea după ce îl trase din vizorul casei în umbra unui eucalipt.

– Cecil, eu... doamna...

În timp ce vorbea, de pe chipul grădinarului dispăru mai întâi bucuria, apoi culoarea.

– Deci, nu vrei să te căsătorești cu mine?

Lizzie suspină.

– Cecil, ceea ce vreau eu nu are nicio importanță. Mi-ar plăcea să mă mărit cu tine, dar eu rămân totuși proprietatea domnului Smithers...

Zâmbetul reveni pe chipul lui Cecil.

– Dar nu pentru totdeauna! o consolă el. O să economisim și după aceea plecăm în altă parte. Familia Campbell se va întoarce totuși, cândva, înapoi. Și atunci, o să lucrăm din nou pentru ei...

– Dar asta abia peste o jumătate de an! rosti Lizzie. Cel mai devreme. Până atunci...

– Ah, până atunci mai rezist! zise Cecil cu mărinimie.

„Dar eu nu!" voia Lizzie să urle. Înainte de toate, nu voia să se mărite cu un prostănac, care nu pricepea nici măcar ce riscuri îl așteptau, dacă o lăsa, fără să protesteze, oricui o dorea! Sau spera Cecil la cine știe ce avantaje de la acest aranjament? Oare acoperea el desfrâul lui Smithers cu propria lui nevastă, doar pentru a primi pentru asta și mai mulți bani sau un post mai bun?

– Anunțul se va face mâine! zise Cecil radiind de fericire. Doamna va discuta pe acest subiect cu pastorul. Și detaliile legate de grațierea ta!

Cecil însuși fusese grațiat cu patru săptămâni înainte și, prin căsătorie, Lizzie avea să fie liberă. Dar ea nu se simțise decât rareori atât de închisă ...

Cecil se întoarse din nou la florile lui. Lizzie se uita, pierdută în gânduri, la bărbații din *Chain Gang*. Bucătăreasa o însărcinase să le ducă apă. O putea face atunci.

Lizzie umplu un urcior la fântână. Oamenii probabil că aveau asupra lor vase pentru băut. Așa că porni, răscolită și disperată, spre jungla de salcâmi din partea din spate a grădinii. Își ținea capul plecat, așa cum o cerea buna-cuviință, și aproape că ar fi râs din cauza asta. La urma urmei, virtutea nu primea nicio răsplată; fățărnicia, din contră.

– Dar asta e... Nu mă mai cunoști, Lizzie? Chiar deloc?

Fata tocmai îi turna apă primului bărbat din rând, după ce îl salutase respectuoasă pe gardian, în clipa în care un deținut înalt și brunet i se adresă agitat.

– Lizzie Owens! Micul meu înger de pe vapor?

Lizzie neîncrezătoare se uită în sus, însă recunoscuse deja acea voce joasă, moale, cu accentul ei irlandez, de la primele cuvinte. Ochii lui Michael Drury, de un albastru intens, o străfulgerau aproape cu obrăznicie.

– Nu pierzi nimic! o ironiză el. Ce fel de salut a fost ăla de mai devreme? De când îți plac spiridușii?

– Poftim? întrebă Lizzie derutată.

Era deja îndeajuns de răscolită, dar apariția bruscă a lui Michael o dăduse complet peste cap.

– Spiriduși. Gnomi, pitici... Așa le spunem noi în Irlanda indivizilor precum micuțul tău prieten!

Michael făcu un semn spre Cecil, cântărindu-l, în timp ce acesta se străduia să pregătească pământul dur pentru noile semințe.

Lizzie se străduia să se reculeagă. Dacă arăta acum vreo slăbiciune, dacă își arăta sentimentele care o invadaseră din nou odată cu apariția lui Michael, nu i se mai putea înfățișa niciodată cu sinceritate.

– Un om mic, dar unul liber! răspunse ea ironic. Tu însă, Michael Drury... După un an în Van Diemen's Land și tot în lanțuri ai rămas!

Și când te gândești că nu ai furat decât câțiva saci de grâne. Sau asta să fi fost o minciună?

Michael ridică din umeri.

– Poate că am dramatizat și eu puțin, Lizzie, așa cum ai făcut-o tu cu pâinea ta!

Îi făcu semn cu ochiul.

– Poate că am vândut în afară de asta niscaiva whisky, iar tu puțintică Lizzie? rânji Michael.

Fata îi zâmbi chinuit înapoi.

– Pentru ca să mergi aici în lanțuri, trebuie să fi făcut ceva mai multe.

Lizzie se străduia să rămână liniștită și să-și păstreze controlul asupra trăsăturilor chipului. Gardianul nu trebuia să știe că aici se întâlneau acum cunoștințe vechi. Mersese încet de la un bărbat la altul și îi servise cu apă, în timp ce se duela cu Michael.

– Trei încercări de evadare, recunoscu Michael. Prima, chiar în prima zi; m-am gândit că ar fi o idee bună să mă furișez imediat din nou pe *Asia*. O călătorie directă înapoi în Irlanda! zise el râzând.

De fapt, nu era o idee proastă.

– Ce s-a întâmplat de nu a mers? întrebă Lizzie.

– Ar fi trebuit să aștept până când ei curățau și încărcau din nou barca, spuse Michael resemnat. Așa, m-au prins imediat. Apoi...

Între timp, Lizzie terminase. Toți beau și gardianul părea să se întrebe de ce mai pierdea ea vremea pe la deținuți. Trebuia să se întoarcă în casă.

– Ascultă, Michael, trebuie să plec! șopti ea. Dar mâine e duminică, după-masă am liber. Unde te găsesc?

Michael își încruntă sprâncenele.

– Întrebarea corectă e: unde ne găsești pe noi? După cum vezi, noi depindem mult unul de altul, în afara celulelor nu ne prinzi decât în lanțuri. Dar duminică după-amiază ne mai lasă ei, din când în când, la aer liber. Așa, între cele douăzeci și cinci de slujbe și rugăciuni...

Ceilalți bărbați râseră.

– Ia-o pur și simplu de-a lungul străzii, barăcile sunt pe malul râului. Cele vechi, de pe când s-a construit podul, pline pe măsură de ploșnițe și goange...

Gardianul își ridică biciul într-un chip mai mult decât grăitor și o privi amenințător pe Lizzie.

– Gata pauza, domnilor!

Lizzie salută și își ridică urciorul.

– Vin, șopti ea.

A doua zi, urma să mai întâlnească o fostă cunoștință. Ca în fiecare duminică, ea merse la biserică alături de familia Smithers, însă de această dată Cecil îi oferi brațul radiind de fericire și posesiv. Domnul Smithers părea distrus. Soția lui probabil că nu ezitase să-i explice de ce anume își dorea ea atât de mult căsătoria dintre Cecil și Lizzie. Aceasta păși cu un chip nefericit alături de logodnicul ei. Nu reuși nici măcar să zâmbească atunci când pastorul o felicită. Bucătăreasa o mângâie blând pe umăr.

Dintr-odată însă, întregul ei interes fu acaparat de sergentul Meyers și de soția lui. Ofițerul se mutase acum, de bună seamă, într-o locuință aflată în apropiere și salută familia Smithers din ușa bisericii. Soția lui stătea impunătoare și elegantă alături de el. Femeia purta o rochie simplă, maro, prevăzută cu un guler din dantelă crem. Mâinile lungi, delicate, erau acoperite de niște mănuși din dantelă, iar deasupra părului des, prins la ceafă într-un coc moale, se găsea o pălărioară maro, cu o bentiță crem. Păr negru ca pana corbului, ochi precum niște diamante întunecate și un ten delicat.

Lizzie se holba, nevenindu-i a crede, la Velvet, hoața de giuvaieruri din Londra. Velvet le dădu mâna soților Smithers și spuse, bine-crescută, câteva cuvinte politicoase. Lui Lizzie îi arătă doar printr-un semn cu ochiul că își recunoscuse și ea, la rândul ei, fosta colegă de celulă. Apoi, își urmă bărbatul, care era mai mic decât ea cu o jumătate de cap.

Lizzie nu se putea concentra la acea slujbă. Aşadar, acesta fusese motivul pentru care Velvet acceptase să fie căsătorită: sergentul Meyers avea o poziţie importantă, primea un salariu bun şi putea spera la o pensie avantajoasă şi la câteva hectare de pământ dacă renunţa vreodată la cariera militară. Lizzie nu ştia că bărbaţii atât de înstăriţi îşi căutau soţii printre deţinute, dar Velvet era, fără îndoială, o frumuseţe. Sergentul Meyers, dimpotrivă, era foarte urât –, cu siguranţă că şi-ar fi găsit în Anglia o femeie mai virtuoasă, dar pe departe nu atât de atrăgătoare ca ea.

În timp ce familia Meyers se pregătea de plecare împreună cu familia Smithers, Velvet îi făcu un semn insesizabil lui Lizzie. Femeile nu văzuseră de multă vreme evoluţia lucrărilor la drum, iar doamna Smithers voia neapărat să ştie ce făcea soţul ei în timpul săptămânii. Velvet urcă graţioasă în cabrioleta ei. Lizzie o salută uşor. Niciuna nu avea nimic de câştigat dacă făcea în mod public cunoscut faptul că se ştiau.

Lizzie trebuia acum să scape de compania lui Cecil dacă mai voia să-l vadă pe Michael în acea zi. Din păcate, micul grădinar se ţinea scai de ea şi îi dezvăluia întreaga lui viaţă tristă, în timp ce o ducea în plimbări lungi.

Cel mai tânăr dintre cincisprezece copii dintr-o curte de ţăran din Ţara Galilor, fugă de sărăcie şi foame la Cardiff, câteva călătorii ca marinar, căruia nu-i plăcea să navigheze, o nouă încercare pe uscat. În cele din urmă, Cecil furase o oaie şi fusese prins imediat, iar asta îl adusese în colonii.

– Iar povestea ta, mi-o spui data viitoare! încheie el în cele din urmă spre marea surprindere a lui Lizzie. Acum mă întâlnesc cu nişte amici!

Misterios, Cecil scoase din buzunar o sticlă de whisky.

– Asta mi-a dat-o stăpânul. Să sărbătoresc logodna…

Lizzie tremura de furie. Nu putea să împartă macheala şi cu ea? Dumnezeule, ar fi avut nevoie de câteva înghiţituri după toate emoţiile ultimelor zile. Şi, în general, de bună seamă că deja

începea: domnul Smithers îi făcea lui Cecil cadou niște whisky, iar el îl accepta mulțumind. Cei doi aveau să se împrietenească. Nicio problemă în viitor să-și împartă femeia...

Lizzie nu se mai osteni să se aranjeze înainte de a o lua pe jos pe noua stradă, care nu era nici ea atât de nouă. Podul cel roșu de peste râu fusese construit de deținuți în urmă cu aproape douăzeci de ani. Deocamdată era vorba, în mare, doar de lucrări de extindere și de reparații. Barăcile în care fuseseră adăpostiți muncitorii se aflau sub pod, de-a lungul râului Elizabeth. Ca peste tot în Van Diemen's Land, nu se punea mare preț pe siguranță. Unde oare puteau fugi bărbații? Cei mai mulți rămâneau de bunăvoie acolo. Puținii care se revoltau și cei câțiva cu adevărat periculoși erau ținuți în lanțuri, chiar și duminica.

Șirul lui Michael se distra pe malul râului. Doi dintre ei construiseră un soi de undiță, cu care încercau să prindă pește, dar arătau de parcă nu ar mai fi pescuit niciodată în viața lor. Alții le explicau ce anume greșeau, dar nici unii, nici ceilalți nu ascultau cu adevărat.

Michael îi dărui lui Lizzie un zâmbet cald atunci când ea coborî și se așeză alături de el pe mal. Râul era frumos, foarte liniștit, iar pe apă pluteau plante, pe care Lizzie le numise nuferi. Probabil că erau însă altceva – nimic din Van Diemen's Land nu era ceva cu care Lizzie să fi fost obișnuită.

– Ai întârziat. Te-a reținut atât de mult spiridușul tău? o necăji el.

– Viitorul meu soț a făcut o plimbare cu mine, răspunse Lizzie cu demnitate.

Întregul grup râse, iar bărbații îi aruncară niște glume porcoase. Fiecare dintre ei se oferi să o ia de nevastă și fiecare îi promise plăceri mai mari decât putea ea să aibă în brațele lui Cecil. Lizzie se încruntă.

– Băieți, deocamdată nu vă primește nimeni, nici câte unul! încheie ea scurt discuția. Și acum, spune-mi, Michael Drury! Ce ai făcut de te-au pus în lanțuri?

Aruncă o privire spre încheieturile sale.

– Dumnezeule! Eşti din nou numai răni! Ai noroc că aici nu e atât de cald, altminteri s-ar fi pus muştele pe tine şi ţi-ar fi provocat o nouă febră…

Michael ridică din umeri.

– Acum sunt mai inteligent, Lizzie, dar un bărbat are nevoie de timp pentru a învăţa. A fost o prostie să încerc să evadez aşa, pe nepregătite… Sperasem însă că aici există oraşe mai mari, în care să te poţi pierde prin mulţime…

– Plănuit e la fel de lipsit de orice perspective, observă unul dintre deţinuţi, care nu era în lanţuri şi care părea să ştie, în plus, cum să pescuiască. Alături de el erau trei peşti mari, proaspăt prinşi.

– Oraşele sunt mai degrabă sate şi toată chestia asta e o insulă, în cazul în care încă nu aţi observat-o. De aici nu mai plecaţi.

– N-aş spune chiar aşa! zise cu importanţă unul dintre ceilalţi bărbaţi.

Lizzie îl recunoscu surprinsă pe fostul marinar care venise pe *Asia*, în cuşca lui Michael. Părea că şi el era incorigibil.

– În orice caz, noi avem un plan. De îndată ce ne lasă liberi, îl punem în aplicare.

Michael încuviinţă şi aruncă o piatră în apă.

– Vrei să încerci încă o dată să evadezi? întrebă Lizzie buimăcită. Atunci, o să-ţi petreci întreaga perioadă de detenţie în lanţuri! Fii rezonabil, Michael. Fără vapor, căpitan şi echipaj nu ajungi tu în Irlanda!

– În Irlanda, nu, zise Michael şi îşi puse un fir de iarbă în gură. Dar…

– Ei, nu-i dezvălui planul nostru! îl avertiză marinarul. Micuţa asta vrea să fie graţiată, auzi doar. După aia, ne mai şi trădează…

– Vă trădaţi suficient şi singuri! zise Lizzie furioasă. Cine a plănuit treaba asta genială? Voi, toţi doi'şpe?

Cu siguranţă mai erau implicaţi încă alţi doi irlandezi – Lizzie îşi spunea în sinea ei că era ceva adevărat în toate prejudecăţile care

spuneau că sunt incorigibili. Dylan era un tânăr cu o constituție atletică, roșcat, pe care vedeai că e irlandez încă de la prima privire. Era tot numai mușchi. Will nu părea deloc mai puțin puternic, însă mai înalt. Era un gigant de om, cu bucle blonde, cu o frunte lată și cu ochii mici și amenințători ai unui pitbull.

– Noi trei și Connor ca navigator! zise mândru Michael. Connor a mai fost pe mare. El o găsește și cu ochii închiși...

– Ce anume găsește el și cu ochii închiși? îl examină Lizzie, în timp ce toți ceilalți bombăneau sau râdeau.

Dylan încă se mai lamenta de trădarea „secretului". Lizzie clătină din cap referitor la aparentul secret, care era împărtășit cu alți doisprezece – și probabil cu încă jumătate dintre locuitorii barăcii lor. Doar că asta nu era cu siguranță o problemă. Nimeni nu avea să-i trădeze pe bărbați. O evadare de pe Van Diemen's Land era într-atât de lipsită de orice sorți de izbândă, încât autoritățile nici măcar nu se osteneau să ofere avantaje pentru trădarea planurilor de a fugi.

– Noua Zeelandă! anunță fostul marinar. E extrem de aproape, călătoria e o nimica toată!

– De-asta a și emigrat acolo întreaga colonie de deținuți! îi ironiză pescarul.

– Dacă știi cum să o faci, îl opri marinarul.

– Și ce-i asta, „Noua Zeelandă"? se interesă Lizzie. O altă colonie?

Un ceas mai târziu, îi bubuia capul din cauza informațiilor contradictorii primite. Will și Dylan prezentau Noua Zeelandă drept țara tuturor posibilităților, iar Michael auzise că semăna cu Irlanda. Marinarul, cel pe care îl credea cel mai degrabă, povestea despre ape fantastice în care se pescuiesc balene și despre vânători de foci. În discuție apărea însă mereu termenul de *coastă de vest*. Lui Lizzie îi era din nou dor să-l aibă pe Jeremiah aproape. Informațiile lui fuseseră, aproape toate, de încredere.

Dar ea putea să descopere ceva. În salonul destinat bărbaților din casa familiei Smithers se afla un glob pământesc. Seara, se

uită dacă sunt insule în preajma Australiei, însă, în afară de Van Diemen's Land, nu găsi decât Noua Guinee și alte câteva insule mai mici, de cealaltă parte a continentului. Lui Lizzie i se păru nebunie curată să navighezi până acolo. Trebuia să străbați întreaga coastă a Australiei. Botany Bay... Australia de Vest... Acolo era plin de deținuți. Lizzie nu-și putea imagina că te lăsau pur și simplu să treci pe acolo cu vasul, cu atât mai puțin să vâslești.

Descoperi apoi două insule de cealaltă parte a Mării Tasmaniei. Una alungită și una mai mică, asemănătoare cu Van Diemen's Land. Noua Zeelandă. Deci, respectiva țară exista, iar coasta ei de vest era orientată spre Van Diemen's Land. Totuși, ca să ajungi până acolo trebuia să străbați un ocean. Lizzie încercă să aproximeze distanța și i se făcu pur și simplu rău.

– Ce faci acolo, pisicuța mea?

Lizzie se sperie când auzi vocea lui Martin Smithers.

– Ștergi praful de pe globul pământesc? Și nici măcar nu ai bonețica...

Lizzie suspină.

– E seara mea liberă, domnule, șopti ea, dar, dacă doriți... eu... eu... o pot lua imediat pentru dumneavoastră. Numai nu spuneți...

– ...că ai fost cam curioasă de felul în care arată Pământul? Dar nu, drăguțo, de ce să o fac? Acum, când te afli așa de aproape de căsătorie și când visezi să te întorci în Anglia cu Cecil? Uite, pisicuțo, pe unde ar trebui să mergi. Anglia e la douăzeci de mii de kilometri distanță.

Îi sărută ceafa.

– Și Noua Zeelandă? întrebă Lizzie răgușită.

Smithers râse.

– Până acolo nu poți înota. Dar fie: nu sunt decât trei mii cinci sute de kilometri. Din Hobart mai pleacă uneori într-acolo câte un vapor. Totuși, te avertizez, pisicuțo, marea e vijelioasă! Și ce vrei să faci tu acolo cu Cecil ăsta al tău? Să prindeți balene? Să vânați foci? Cecil nu i-ar face rău nici măcar unei muște! Iar acolo nu există

niciun fel de slujbe pentru pisicuțe de cameră. Cel mult, nu pentru cele atât de desfrânate ca tine...

Smithers o cuprinse pe după talie și își lăsă mâinile să i se plimbe peste sâni.

– E plin de clienți pe coasta de vest!

– Ați fost deja acolo, domnule? întrebă Lizzie, încercând cu succes să-și înfrâneze scârba.

– Poate că mergem acolo când ne terminăm treaba aici, zise Smithers, mai degrabă dezinteresat. Se construiește un oraș pe coasta de est. Acolo ar fi de lucru pentru mine. David Parsley se va interesa de asta în curând.

David Parsley era asistentul lui Smithers, un tânăr inginer pe care familia Smithers îl prețuia mult.

– Dacă ești cuminte, pisicuța mea, te luăm cu noi și cu tot cu Cecil ăsta al tău...

Martin Smithers acoperi în continuare ceafa lui Lizzie cu sărutări apăsate.

Să plece cu el și cu Cecil în Noua Zeelandă era cu adevărat ultimul lucru pe care și-l dorea Lizzie. Chiar dacă „noul oraș" suna extrem de ispititor. Pretutindeni unde se clădea ceva nou era un haos de nedescris. Și părea că nu existau deținuți în Noua Zeelandă, deci cu siguranță că nu erau nici milițiii care să îi caute în mod expres pe evadați.

– Cum vă imaginați voi chestia asta cu Noua Zeelandă? îl întrebă ea pe Michael, pe care îl întâlni duminica următoare.

Deținuții lucrau în continuare în apropiere, iar Lizzie se prefăcuse că are dureri de cap pentru a scăpa de Cecil și pentru a-i mai putea vizita încă o dată pe bărbați.

– Aici nu e, cât vezi cu ochii, nicio mare...

– Și nici noi nu suntem încă liberi! zise Dylan. Va mai dura câteva luni până când ne vor scoate lanțurile, iar până atunci vom ajunge în Launceston.

– Și atunci suntem din nou în Hobart! corectă Michael optimist. Evadăm, furăm un vapor...

– Ce vapor? întrebă Lizzie.

– Unul cu pânze. E cam departe să vâsleşti până acolo, nu-i aşa Connor?

Acesta încuviinţă.

– Eu mă gândesc la un vas mic cu pânze, rosti el important. Un vas mic, rapid, cu pânze...

– Vrem să înaintăm! adăugă Will cu la fel de multă convingere.

Deci, o coajă de nucă, dar mai bună. Lizzie se gândi cu groază la marele ocean şi la ceea ce îi spusese Smithers despre vijelii.

– A mai navigat careva dintre voi? Adică, în afară de Connor? îi interogă ea în continuare, cu severitate, pe bărbaţi.

Michael, Dylan şi Will clătinară capetele.

– Dar asta se învaţă repede! îi linişti Connor.

Lizzie nu se putea abţine: încetul cu încetul, începea să se îndoiască şi de experienţa lui Connor legată de călătoriile pe ocean. Probabil că fusese pe vapoare doar ca mus. Nu putea să aibă decât vreo optsprezece sau nouăsprezece ani. În orice caz, din perspectiva ei, proiectul lor era sortit eşecului. Fugarii se mai puteau considera norocoşi dacă erau prinşi în portul din Hobart! Îşi puteau plăti nechibzuinţa chiar cu preţul vieţii.

În orice caz, Lizzie nu voia să-l lase pe Michael să se expună acestui risc. Şi pe ea însăşi, cu atât mai puţin. Şi unde mai pui că nu putea aştepta la nesfârşit până când un reprezentant al Coroanei făcea prostia să le dea lui Dylan şi lui Will jos lanţurile de la picioare! Lizzie i-ar fi lăsat pe tipii aceia în lanţuri până când deveneau bătrâni şi cărunţi. Trebuia să existe o altă cale. Nu încercă în acea seară să se imagineze în alte locuri mai frumoase, ci răbdă stoic sub trupul transpirat al lui Martin Smithers, care se mişca ritmic.

Lizzie concepu un plan.

Capitolul 10

Vizita lui Claire Edmunds o înaripă pe Kathleen. Gândurile ei mute, resemnarea şi prăbuşirea în singurătate făcură loc unui nou dinamism. Dacă şi-ar fi găsit cu adevărat o prietenă! Dacă ar fi fost posibil să se viziteze reciproc, să se ajute la naşteri, să pălăvrăgească fără griji, cum o făcuse în trecut în Irlanda sau în primele luni din Port Cooper!

Kathleen voi mai întâi să clătească ceştile de cafea, însă apoi se răzgândi. Ceaşca lui Claire era o dovadă a faptului că ea fusese acolo! Şi nu îşi imaginase asta, nu era pe cale să înnebunească. A doua zi avea să îi întoarcă vizita. Dacă locuinţa lui Claire era tot pe râul Avon, trebuia să existe şi un drum mai scurt decât strada spre Christchurch. Kathleen păstră ceaşca de cafea folosită de Claire ca pe o comoară.

A doua zi, nu îşi îndeplini decât îndatoririle cele mai urgente, apoi îşi puse ambii băieţi pe cel mai liniştit şi mai sigur catâr pe care îl avea Ian în grajd. Mai întâi, urcă alături de cei doi, însă în curând deveni greu să-şi croiască drumul prin stufăriş, prin iarba înaltă şi crengile copacilor de pe mal, care atârnau până jos. Dacă mergeai de trei, patru ori de-a lungul malului, poteca se forma de la sine. Malul era plin de diverse plante, dar nicidecum impracticabil. Şi, într-adevăr, osteneala lui Kathleen dădu roade. Avea nevoie de numai un ceas pentru a ajunge – între ferma familiei Coltrane şi conacul Stratford nu erau decât aproximativ şase kilometri. Şi

proprietatea familiei Edmunds nu o intimidă nicidecum, așa cum s-ar fi temut că va fi cazul. Din contră, în ciuda numelui care suna foarte bine, nu era un conac, ci o căsuță sărăcăcioasă, clădită din scânduri, foarte asemănătoare cu a ei, dar într-o stare mai proastă.

Kathleen își aminti de înjurăturile lui Ian atunci când își luaseră în posesie ferma. Bărbatul ei își petrecuse primele săptămâni ocupându-se exclusiv de reparații, până când casa și grajdurile fuseseră aduse într-o stare în care vântul nu mai trecea prin crăpăturile pereților din scânduri și până când acoperișul devenise impermeabil. De bună seamă, primii coloniști construiseră repede și fără dragoste, apoi constataseră că își doresc mai degrabă să locuiască în noua așezare, Christchurch, sau, măcar, mai aproape de vadul apei, pe unde ducea drumul dintre Port Cooper spre Christchurch. Cei care se stabiliseră acolo fuseseră rareori fermieri, ci mai degrabă pescari sau marinari, iar pentru ei câștigurile veneau de pe râu.

Și soțul lui Claire mergea în fiecare zi cu barca spre Christchurch pentru a trece oamenii pe celălalt mal, pe bani, sau pentru a aduce întreaga gospodărie a noilor coloniști pe mare, apoi pe Avon, în noul oraș. De la ferma lui, acest lucru era complicat și, de bună seamă, îl costa și mult timp. Nu găsise încă vremea sau banii pentru a izola ferma sau pentru a o revopsi. Culoarea cea veche, un galben spălăcit, se cojise de mult, întărind cu atât mai mult impresia de paragină. Chiar și gardurile terenului împrejmuit pentru animale, în care se zbenguiau măgărița Spottey, o vacă grasă și vițelul ei abia fătat, precum și câteva oi, nu mai păreau a fi stabile. Încă mai era acolo suficientă iarbă, dar, după ce aveau să o mănânce, Claire, precum Kathleen, urma să fie nevoită să pornească de multe ori în căutarea animalelor, care aveau să încerce să-și procure hrana din altă parte.

Kathleen dădu copiii jos de pe catâr, legă animalul cât de bine putu de unul dintre parii gardului, unul care părea cel mai de încredere, apoi se îndreptă, trecând peste o terasă dărăpănată, spre

ușa casei. Claire deschise când auzi o bătaie în ușă – și ea era la fel de dornică de orice schimbare ca și Kathleen. În acea zi însă, nu se gătise deloc. Părul ei negru era neglijent prins și purta o rochie de casă veche, care i se întindea la fel de tare peste burtă la fel ca rochia de călărie. De ce oare nu stătea, pur și simplu, fără rochii?

Claire începu să radieze din întreaga făptură când o recunoscu pe Kathleen și pe copiii ei. Își luă noua prietenă în brațe.

– Ce frumos că ați venit! jubilă ea. Intrați, vă fac un ceai. Puteți să și mâncați cu mine din tocănița pe care tocmai o fac, dar mă tem că nu e foarte bună…

Într-adevăr, Kathleen renunță să încerce cartofii dulci, complet răsfierți.

– Ar fi trebuit să-i cojești mai întâi, observă ea, ceea ce o derută complet pe Claire.

– Dar coaja se dă jos singură dacă îi fierbi suficient de mult, iar atunci…

– Atunci sunt fleșcăiți, iar în apa în care i-ai fiert e și nisip – sau opărești înainte cum trebuie coaja? Dacă e vorba să fie tocăniță, trebuie să cojești cartofii și să-i tai în bucăți mici. Și aș mai pune și altceva înăuntru în afară de cartofi și de bucata aceea de carne. Ce carne e? În orice caz, nu o poți fierbe atâta vreme, până când fibrele se desfac de pe oase. Aș tăia-o încă de pe acum. Și nu ai niște cepe sau câțiva cartofi obișnuiți?

Kathleen încercă să îi salveze tocănița. În cele din urmă, aruncă apa, tăie în bucățele cartofii și celelalte legume care se găseau în grădina plină de plante a lui Claire și puse totul la fiert din nou, împreună cu bucata de carne dezosată. Claire nu-și mai revenea din mirare. Nu ea pusese legumele în grădină. Trebuie să o fi fost soția fostului proprietar al fermei. Claire habar nu avusese că acolo creștea ceva comestibil. Eforturile ei se limitaseră la plantarea unor tufe decorative.

– Astea de aici sunt foarte drăguțe, nu? exclamă ea încântată și arătă spre florile roșii.

Kathleen scutură dezinteresată din cap.

– Dar nu le poți mânca.

Pentru arendașii din Irlanda, produsele grădinilor, în marea lor majoritate mici, erau o chestiune de supraviețuire. Nimănui nu i-ar fi venit ideea de a planta acolo flori.

– Uite aici, cartofi și morcovi. Și ierburi pentru bucătărie. Le poți recolta pe toate...

Claire ascultă cu atenție și se bucură de fiecare bulb scos din pământ de parcă ar fi descoperit o comoară.

– Acasă nu aveați grădină? întrebă Kathleen în timp ce începură să curețe împreună legumele.

Claire mânuia atât de stângaci cuțitul, încât Kathleen se temu că s-ar putea tăia.

– Ba da, recunoscu tânăra. Dar am avut și un grădinar. Mama se ocupa de trandafiri din când în când, iar noi, fetele, de împodobitul cu flori.

În această privință, Claire își dăduse silința să-și înfrumusețeze pălăriile. Florile tufei de rata, precum și ramurile de pohutukawa, care străluceau verde, sau cele de kowhai, care înfloreau galben, se aflau pe jos, în vaze drăguțe de porțelan. În afara acestora, interiorul era sărăcăcios. Familia Edmunds avea și mobilă, care însă trebuia recondiționată mai mult decât cea a lui Kathleen și a lui Ian. Masa cu trei picioare avea însă o față de masă minunată, din in, iar acum Claire punea pe ea vesela filigranată din porțelan. Sean pipăi fascinat ceșcuțele subțiri ca hârtia, dar Kathleen i le luă cu atenție din mână, înainte de a le sparge.

– Ah, nici nu ar fi atât de rău, s-au mai spart câteva și pe drum, comentă Claire liniștită. Am tacâmuri pentru douăsprezece persoane – nu cunosc atâția oameni aici în întreg ținutul!

Kathleen izbucni în râs. Gospodăria era la fel de surprinzătoare ca și noua ei prietenă, care nu știa nici măcar să fiabă cartofi, dar care servea ceaiul cu mâini iscusite și cu mișcări elegante. Toate acestea îi aminteau lui Kathleen de soția lordului Wetherby. Și ea își

învățase personal servitoarele cum se pregăteau și cum se serveau aceste băuturi tradiționale englezești. Oare să fie acesta singurul lucru pe care îl învățau fetele din Anglia despre gospodărie?

Claire o recunoscu ea însăși, atunci când Kathleen îndrăzni să deschidă subiectul.

– Da, zise ea. Cam așa. Firește că știu și cum se pune corect masa când ai mai multe feluri de mâncare și alte lucruri de genul ăsta. Și cum se așază musafirii la masă – de exemplu, dacă ai în vizită, în același timp, și un episcop, și un general... Dar toate astea nu-mi folosesc prea mult. La fel de puțin ca vesela...

Se uită cu regret la comoara ei din porțelan chinezesc.

– Atunci, de ce le-ai luat cu tine? se interesă Kathleen.

Nimeni pe lumea asta nu putea gândi cu atât de puțin simț practic și, în același timp, să aibă atât de mult spirit de aventurier.

Claire se strâmbă.

– Mama mi le-a dăruit. Ți-am spus doar că am scris familiei mele din Londra, atunci, după nuntă. Și că tata nu mai voia să audă de mine, dar mama mi-a dăruit o ladă de zestre. I s-ar frânge inima dacă aș pleca printre străini, așa, complet lipsită de mijloace, mi-a scris ea atunci...

– În acest caz, ar fi trebuit să-ți ofere totuși alte lucruri, zise Kathleen.

Se gândea la oale, la stofe pentru rochii sau pur și simplu la bani.

Claire îi zâmbi larg, complice, noii ei prietene.

– Da, nu-i așa? Vioara mea, de exemplu. Sau câteva cărți, partituri... O enciclopedie! Habar n-am cum să-mi cresc copilul. Cum să îl învăț cutare sau cutare lucru dacă nu avem nici măcar o enciclopedie?

Kathleen suspină. Era, de bună seamă, mai rău decât se temuse. Claire era neîndoielnic extrem de școlită, dar, de fapt, nu avea niciuna dintre abilitățile care erau necesare pentru Kathleen de la sine înțeles și, mai mult, vitale în această țară. Nu știa nici să coasă și nici cum să folosească mătura sau fărașul.

– Atunci când fata noastră în casă ştergea pe jos, totul era curat, zise tânăra nedumerită. Când o fac eu, totul nu e decât o baltă mare...

Cu toate acestea, Claire nu se lăsa descurajată de neajunsuri. Era sârguincioasă şi încerca tot, chiar dacă avea cel mai mare succes la munca din grajduri. Drăgălăşenia ei şi felul său prietenos de a fi se răsfrângeau asupra animalelor. Astfel, de exemplu, ceaiul era servit cu lapte proaspăt. Claire povesti cu mult umor că îşi botezase vaca Minerva şi că încheiase cu ea un fel de înţelegere între doamne. Dacă îşi hrănea animalul şi dacă îi cânta, el stătea liniştit atunci când era muls.

– Şi a mai şi fătat un viţeluş în noaptea asta! povesti Claire încântată de ultima ei aventură. A ieşit afară pe acolo, prin spate... Roşi. Ai avut dreptate, ea... Hm... Acolo se lărgeşte ceva. E tot aşa şi la noi?

Îşi trecu mâna peste burtă. Kathleen încuviinţă.

– În orice caz, a trebuit să tragem, Matt şi cu mine, a fost ostenitor şi... Sunt şi copiii de oameni la fel de... alunecoşi? Ei, însă acum viţelul e aici şi, de fapt, vaca-mamă nu ar trebui să se mai numească Minerva, fiindcă ea a fost virgină!

Claire pălăvrăgi încântată mai departe.

– Vaca era încă o junică? o întrerupse Kathleen, de această dată mirată. Am crezut că Ian v-a vândut-o gestantă. Şi a dat şi lapte.

Claire făcu din nou ochi mari.

– Ştiai că e gestantă?

În următoarea oră, Claire află că vacile nu dădeau lapte decât atunci când aveau viţei sau dacă avuseseră viţei, iar micul Sean ascultă fascinat povestea zeiţei Minerva, care ieşise din capul tatălui ei şi care nu îşi alesese niciodată un iubit.

– Chiar dacă în acest caz a ratat cu siguranţă! făcu Claire cu multă convingere.

Kathleen nu ar fi subliniat asta chiar aşa, fără rezerve. Începuse demult să-şi pună sub semnul întrebării căsnicia cu Ian. Oare avea

să fie vreodată așa de apropiată cu Claire Edmunds pentru a vorbi despre asta?

Și în acea zi, Kathleen se despărți cu greu de vecina ei ciudată, dar extrem de agreabilă. Aștepta ca Ian să se întoarcă pe seară și nu voia să riște în niciun caz ca el să găsească o casă goală. Claire îi dărui cu mărinimie jumătate din legumele proaspăt culese din grădină. Grădina lui Kathleen nu dăduse încă roade.

– Acum îi poți face și tu soțului tău o tocăniță! zise Claire. Ei, Matt va fi uimit când va veni acasă!

Din bucătăria ei mirosea a ciorbă.

– Și data viitoare îmi aduci drojdie! Sau cum se numește treaba aia!

Strădaniile lui Claire de a coace pâine se limitaseră până atunci la amestecul grâului puțin măcinat cu apă. Rezultatul erau niște lipii necomestibile, tari ca piatra. Despre existența unui mijloc de dospire auzise pentru întâia oară abia în acea după-amiază.

Kathleen era fericită de compania lui Claire, însă Ian Coltrane nu se arătă la fel de încântat de noua cunoștință a soției sale. La început, Kathleen nu îi povestise nimic despre Claire. După ce el îi percepuse observațiile ca atacuri sau istoriile cele mai inofensive drept mărturisiri ale infidelității, ea devenise extrem de precaută și nu mai vorbea decât ceea ce era absolut necesar cu bărbatul ei.

Însă Sean izbucnise imediat cu noutățile de cum intrase Ian pe ușă. El ironiza – pe cât îi permitea vârsta să o facă – de „șaua ciudată" a „mătușii Claire".

– Nu cade? întrebă el.

– Pottey, Pottey, striga Colin râzând.

– Oare să vorbesc despre capra aia încrezută din oraș și despre măgarul ei? întrebă Ian supărat.

Kathleen îi explică la ce anume se refereau copiii și îi dezvălui unde locuia Claire.

– Cu soțul marinar, care își încearcă norocul ca barcagiu de râu? Ăla nu o să o scoată la capăt. Și femeia – trebuie să te avertizez, Kathleen, femeile cumsecade din Christchurch nu vorbesc cu ea!

Deci acesta era motivul pentru care se temuse Claire că și Kathleen ar putea să o respingă.

– De ce nu? se interesă ea. Claire e, recunosc, cam ciudată, dar e prietenoasă și deschisă…

– E cu nasul pe sus! dădu Ian verdictul. Și obraznică. Femeia de la magazinul de mărfuri coloniale din Christchurch spune că i-a pus întrebări atât de nerușinate, încât i se urcase sângele în obraji! Și, în afară de asta, mai e și o târfă, o spune chiar soțul ei. Tuturor femeilor le e milă de el, cum îl lasă să umble. Nu îi peticește hainele, nu gătește. Și casa… Am văzut-o cu ochii mei, Kathie. O rușine! Nu-mi convine să ai legături cu ea!

Tânăra ridică din umeri.

– Ei, doamnele fine din Christchurch nici nu vor afla, observă ea. E interesant însă câte bârfe auzi tu. Totuși, indiferent ce spune lumea întreagă despre familia Edmunds, eu voi naște în câteva săptămâni. Și singura femeie pe o rază de cincisprezece kilometri este Claire. Mi-a promis să-mi fie alături și…

– Aia? râse Ian. Aia încă mai crede în barză! Te avertizez, Kathleen.

Tânăra își plecă fruntea. Însă după aceea continuă totuși să vorbească. Claire și ea nu își povestiseră reciproc niciun secret, însă contactul cu acea fată vioaie îi făcuse curaj.

– Asta vine de la faptul că nimeni nu răspunde întrebărilor ei necuviincioase, zise Kathleen scurt. Și, de altfel, Claire Edmunds e gravidă. Cineva trebuie să o ajute atunci când va veni copilul, iar eu voi fi aceea. Asta e datoria mea creștinească, Ian! Indiferent dacă îți convine sau nu.

Spre mirarea lui Kathleen, Ian nu mai discută despre Claire Edmunds și nici nu încercă să-i interzică în mod ferm contactul cu ea. Probabil își dăduse seama că nu avea cum să impună una ca asta.

– O să aflu dacă te dai la Matt Edmunds! zise el în treacăt în timp ce se ridica de la masă, ordonându-i lui Kathleen printr-o privire întunecată să intre în dormitor. Femeia îl urmă suspinând, însă, în timp ce se găsea sub el și suporta opintelile și săruturile lui aspre, nu se mai gândea la un alt bărbat, ci la înarmata și războinica zeiță Minerva.

– Ah, nici Matt nu vrea să ne împrietenim! zise Claire relaxată atunci când, la următoarea lor întâlnire, Kathleen îi destăinui, prin aluzii foarte precaute, părerea lui Ian.

Se dovedi că Claire știa foarte bine ce se vorbea despre ea. Auzise și ea, la rândul ei, câte una-alta despre Kathleen, lucruri pe care și le spuseseră acum.

– Ei spun că tu nu ai vrea să ai nicio legătură cu întreaga comunitate fiindcă ești catolică. Se zice că irlandezii ar fi cu toții ciudați. Cine știe ce fel de ritualuri ciudate ar putea să aibă...

– Ritualuri? întrebă Kathleen, care nu cunoștea cuvântul.

– Ceea ce faci în timpul slujbei. La voi trebuie să se întâmple ceva cu sânge și carne sau așa ceva – dacă e să-i dai crezare soției negustorului de mărunțișuri, voi mâncați bebelușii!

Claire râse, însă Kathleen era disperată.

– Serios, Matt zicea să am grijă de micuțul nostru! Dar el nu e decât furios pe Ian al tău din cauza chestiunii cu măgarul. S-a supărat pe treaba asta. Și în curând o să aibă nevoie de un catâr – sper că soțul tău nu o să-l înșele iar. Nu poți să-l influențezi puțin?

Kathleen clătină cu regret din cap. Ian nu îi dezvăluia planurile lui, dar, firește, încă se mai ocupa cu înșelătoriile cu cai. Cel mai rău lucru pentru Kathleen era că, mai nou, îi făcea pe copii să asiste la cum transforma, pe parcursul unei negocieri de vânzare, pe cei mai bătrâni și nenorociți cai în niște armăsari tineri, plini de temperament. Până atunci, copiii nu înțeleseseră prea multe, însă amândoi se simțeau importanți când tatăl lor îi lua cu el în șopron și le explica „meseria" lui. Dacă lucrurile mergeau mai

departe astfel, aveau să se transforme, la rândul lor, în pungaşi, înainte să poată vorbi bine.

Kathleen încerca să le dea copiilor, prin intermediul cât mai multor istorii biblice, un fundament moral, însă poveştile găseau un teren fecund doar în cazul lui Sean. Şi aici, Claire deveni rapid idolul lui. Nimeni nu ştia poveşti mai multe şi mai bune decât ea, iar tânăra le schimba cu plăcere pe sfaturi practice de la Kathleen.

În perioada următoare, femeile se vizitau de două-trei ori pe săptămână. După un timp, poteca de pe malul râului se bătătorise atât de bine, încât măgăruşul lui Claire şi catârul lui Kathleen puteau merge pe acolo la trap, fără să se încurce în hăţişuri. Talentele culinare ale lui Claire se dezvoltau rapid, iar locuinţa ei strălucea acum de curăţenie precum casa lui Kathleen. În schimb, Kathleen începu din nou să citească. Stăpânise această artă, cu ajutorul părintelui O'Brien, însă nu citise niciodată cursiv, astfel încât începu cu paşi mici şi încet. Pentru început, Biblia îi era mai mult decât suficientă. Apoi, Claire îi împrumută una dintre puţinele ei cărţi captivante. Kathleen se strădui şi, în curând, ajunsese să citească aproape la fel de uşor ca prietena ei. Plăcerea sa supremă era să scoată seara la iveală scrisoarea de adio de la Michael, pe care o ascunsese cu mare grijă de Ian, după ce se căsătoriseră. Acum, că putea citi fluent, se simţea ca şi cum i-ar fi auzit vocea joasă, blândă.

Mary Kathleen... Mă întorc... Cât timp a trecut, de când nu-i mai spusese nimeni Mary Kathleen!

La aproximativ trei luni de la prima lor întâlnire, Kathleen dădu naştere unei fete. A fost o naştere uşoară. Micuţa Heather era extrem de mică, iar lui Claire abia dacă îi venea să creadă cât de bine formate şi de drăgălaşe erau degeţelele ei de la mâini şi de la picioare, cât de dulce îi era gurita şi cât de moi îi erau buclele blonde. Ian era din nou plecat, iar Claire îşi sprijinise, după cum promisese, prietena, însă ajutorul ei se limitase la fiertul ceaiului şi la îmbărbătare. Kathleen nu ar fi crezut niciodată că este posibil să

o facă să râdă cineva printre dureri. Claire asemănă însă cu atâta seriozitate procesul naşterii lui Heather cu cel al vacii ei, încât Kathleen nu se mai putea stăpâni.

– Sunt fericită că nu a trebuit să bag mâna înăuntru! zise Claire când luă, în cele din urmă, bebeluşul lui Kathleen în braţe.

Între timp, la cele două ferme se născuseră miei, iar Kathleen ajută cu noţiuni de specialitate când se iviră complicaţii. Claire se arătă foarte interesată de această chestiune, dar nu pricepuse decât vag ce anume făcea Kathleen pentru a scoate la lumină cei doi gemeni încurcaţi unul de altul.

– Însă, dacă era cazul, aş fi făcut-o, firește!

În ce-o priveşte pe Claire, ea nu născu la fel de uşor. Avusese dureri aproape trei zile, iar Kathleen se temu cu adevărat că nu va supravieţui naşterii. Matt nu voia să aducă un medic din Christchurch. Când îl întrebă Kathleen din ce cauză, el motivă că sunt cheltuieli mari.

– Puteţi foarte bine să o faceţi şi singure! zise el supărat. La urma urmelor, aşa e şi la animale.

– Atunci, o să puneţi şi dumneavoastră mâna şi o să ajutaţi, când va fi nevoie, tot aşa cum a fost în cazul vacii, nu? izbucni Kathleen enervată.

Însă nu se ajunsese atât de departe. După primele ceasuri în care Claire urlă şi gemu disperată, Matt Edmunds urcă în barca lui şi se lăsă dus de curentul blând până în prima cârciumă.

Kathleen spumega. Spre surprinderea ei, dispariţia lui Matt o umplu pe Claire de speranţe.

– Cu siguranţă că el caută acum o moaşă, gâfâi ea. Sau poate totuşi un medic. Nici nu poate să fie atât de scump... Doar... doar... mă iubeşte...

În cele din urmă, tânăra se dovedise a fi mai rezistentă decât crezuse Kathleen. Când copilul fu pregătit să iasă, ea împinse cu

toată forța și, scoțând un strigăt care te îngheța, fiica ei alunecă în viață pe calea firească.

– Nu o să devin niciodată o doamnă, gemu Claire. Mama spunea... Mama spunea că doamnele nu zbiară. O doamnă suportă orice durere fără să se plângă...

– Serios? bombăni Kathleen. De doamne nu avem nevoie aici. Să rămână toate la Liverpool. Ia uite ce prunc extraordinar ai! Știi deja cum o să-l cheme?

Claire fusese de acord cu prietena ei că fiica sa era încântătoare.

– Cred că o să-i spun Chloe, zise ea. Se potrivește bine cu Claire. Mângâie fețișoara fină a bebelușului, care părea să fie cam botită după naștere. Dar nu știu dacă mai vreau să trec prin asta încă o dată! spuse ea apoi. Te admir, Kathleen! De trei ori ai trecut prin tortura asta. Eu cred că o dată e suficient!

Kathleen i-o luă pe Chloe din brațe, apoi începu să îmbăieze copilul și să îl învelească în scutece.

– Probabil că Matt nu o să te întrebe ce părere ai, zise ea rușinată. În orice caz, Ian...

– Deci, tu ai trei copii fiindcă așa vrea Ian? întrebă Claire curioasă. Și eu care credeam... Deci... Credeam că eu aș fi singura...

Își mușcă buzele.

– Singura care ce? se interesă Kathleen.

Ian nu greșise chiar așa de tare; ele nu ar fi trebuit să poarte astfel de discuții. Erau mai mult decât nepotrivite, însă era curioasă.

– Singura căreia nu-i place. Adică asta... Hm... Cum să zic... Hm... Dragostea...

Kathleen nu știa dacă să râdă sau, mai bine, să tacă, șocată, însă Claire își continua deja ideea.

– În cărți scrie că ar trebui să fie ceva frumos. Deci, de fapt, acolo nu scrie, bineînțeles, nimic, dar se spune mereu că nunta e punctul culminant, apoi trăiești fericit și bucuros. Doar că... eu... Eu consider că înainte de nuntă a fost mai frumos. Pe atunci, Matt îmi vorbea foarte amabil și fin, iar când mă săruta, era cu tandrețe

și cu blândețe. Acum, însă... Ți s-a părut vreodată frumos, Kathie? Adică... adică... asta... ce se face în pat?

Kathleen zâmbi... și i se păru că simte din nou pe piele săruturile lui Michael. Dintr-odată, simți nevoia imperioasă de a-și împărtăși secretul. Sau măcar să facă niște aluzii la el.

– Nu are neapărat o legătură cu... nunta, zise ea. Adică așa, cu înainte și după...

Apoi însă tăcu și fu bucuroasă că prietena ei era prea obosită după naștere pentru a mai scoate mai multe de la ea.

Trecură și vara, și iarna, și anul. Kathleen putu, cu timpul, să-și înțeleagă prietena. Matt Edmunds o dezamăgea. Conform spuselor lui Claire, ea și-l imaginase complet altfel decât individul ăsta slăbănog, puturos de leneș, căruia nu prea-i păsa nici măcar de propria fiică. Cu atât mai mult cu cât Claire nu mai prididea să-l zugrăvească pe marinar drept un temerar și un povestitor însuflețit, care îi cucerise vijelios inima. Părea să creadă asta despre el și, într-adevăr, Matt Edmunds arăta foarte bine. Era înalt și blond, însă față de Kathleen avea mereu pe chip o expresie posacă. Părea intangibil și prea puțin simpatic. Soțul lui Claire parcă era supărat pe toată lumea, însă înainte de toate pe soția lui atât de drăguță, de plină de viață și de șarmantă.

De bună seamă, Matt își imaginase altfel emigrarea și viața în noua țară, chiar dacă Claire și Kathleen nu prea își puteau bine da seama ce anume nu-i convenea. În afara faptului că ei veniseră aici, nici mai mult, nici mai puțin, decât cu un serviciu de ceai și cu doar câteva cărți, familiei Edmunds nu-i mergea rău. Matt își investise bine puținele lui economii de pe vremea când fusese marinar, cumpărându-și propria barcă și acum câștiga suficienți bani pentru un trai decent. Cu timpul, aveau să fie și mai mulți, fiindcă orașul Christchurch, aflat în plină evoluție, le promitea tuturor cetățenilor săi o existență sigură. Poate că lui Matt îi era pur și simplu dor de aventurile pe care i le oferise viața pe mare. Se vedea de la o poștă

faptul că Claire, cu toată drăgălășenia ei, nu îl putea despăgubi pentru acestea.

Claire nu dorea să-și recunoască însă această evidență.

– Bineînțeles că mă iubește! zicea ea arogantă, ori de câte ori lui Kathleen îi scăpau observații mai puțin măgulitoare referitoare la comportamentul lui Matt.

– Chiar dacă mă consideră proastă... și plicticoasă...

Ea nu dezvăluia dacă accepta aceste păreri așa, pur și simplu, sau dacă îi spunea lui Matt în față că el era complet dezinteresat de ea.

– La mijloc e pur și simplu faptul că eu nu fac nimic cum trebuie, scuza ea comportamentul lui Matt.

Kathleen nu răspundea, deși îi stătea pe limbă o ripostă dură. La urma urmei, între timp, Claire își ținea gospodăria impecabilă. Nu era nicidecum proastă, ci, după părerea lui Kathleen, îi era mult superioară lui Matt. Firește că lui Kathleen îi lipsea experiența practică, iar talentul ei pentru lucrul manual era mai mult decât mediocru. În ce privea inteligența și originalitatea, ea îl bătea însă fără niciun fel de efort pe Matt Edmunds.

În orice caz, Kathleen nu se mai sătura ascultând poveștile pline de viață ale lui Claire și ideile mereu noi ale acesteia, imaginându-și serile familiei Edmunds infinit mai vesele și mai agreabile decât conviețuirea ei lipsită de bucurii cu Ian. Poate însă că și Claire amuțea în prezența soțului ei. Uneori, părea să tresară ori de câte ori venea Matt acasă pe neașteptate, în timp ce stătea cu Mary Kathleen la masa din bucătărie și pălăvrăgeau.

Foarte posibil să fi fost de vină și faptul că Matt reacționa furios față de toată lumea care purta numele de Coltrane. Când Kathleen se găsea în casa lui, se auzeau mereu observații de genul „muieri puturoase", „irlandezi buni de nimic" și „înșelători și hoțomani de cai". Kathleen îi putea înțelege foarte bine supărările vizavi de practicile lui Ian. Soțul lui Claire plătise scump pentru măgărușul Spottey și era silit să împrumute catâri ori de câte ori era vorba de munci grele în cadrul fermei. Firea lui posacă făcea din asta o

chestiune complicată și neplăcută. Mai mult, următoarea fermă se găsea departe și era foarte complicat să duci animalele de colo colo. Următorul negustor de cai locuia la o distanță și mai mare, iar Kathleen nu fu deloc mirată când barca lui Matt Edmunds se opri într-o bună zi la ferma ei și din grajd ajunseră până la ea vocile lui Matt și a lui Ian.

– Ia uitați-vă aici, această iapă de catâr brună. Puternică, tânără, o fire prietenoasă, îmi trimit deja copiii după ea... Du-te, Sean, și adu bruna aia din țarc!

Sean, care între timp avea aproape trei ani, o prinse de căpăstru cu un zel ieșit din comun. Cei doi copii se întreceau să-l ajute pe tatăl lor ori de câte ori acesta era acasă. Sean încă nu observa, din fericire, faptul că privirile binevoitoare ale lui Ian se opreau mai ales asupra lui Colin, iar el însuși era mai des certat decât lăudat. Deocamdată, Sean îi era superior fratelui său, pur și simplu prin vârsta lui mai înaintată și prin faptul că era mai îndemânatic. Probleme mai serioase aveau să se iște atunci când Colin urma să recupereze diferența.

Kathleen se uita aproape cu o ușoară mândrie cum Sean se dusese la intrarea în țarc, cum închisese cu grijă ușa în urma lui și cum se îndreptase apoi spre bătrâna iapă brună de catâr, pe care Ian o avea de o săptămână în grajd. Negustorul de cai se folosise de acest răstimp ca să-i șlefuiască dinții, să-i aranjeze copitele, astfel încât să nu se mai poată observa ușoara șchiopătare pe care o avusese inițial, și ca să îi facă blana să lucească folosind vopsele și uleiuri. Firicelele cărunte de deasupra ochilor și de pe frunte nu se mai vedeau și mâncarea în care se regăsea din belșug ovăzul, precum și compresele cu un amestec special, căruia Ian îi spunea balsamul ochilor, îi făcuseră ochii să strălucească din nou. Kathleen se întrebă, îngrijorată, dacă el nu utilizase și alte metode de îmbunătățire a temperamentului ei, care să îl pună acum pe Sean în pericol, însă iapa se lăsă dusă de căpăstru la fel de docilă ca de obicei. Era un animal blând, dar avea cel puțin cincisprezece ani.

– Ia uitați-vă aici, la dinții ăștia – cel mult șase ani are animalul. Ăsta trage bine, îi vedeți picioarele astea puternice? Și mai și arată grozav, nu vi se pare? Soția dumneavoastră pune preț pe așa ceva, din câte aud!

Ian zâmbi cuceritor.

Matt Edmunds aruncă o privire asupra iepei – și se uită la fel de nedumerit la ea cum se uitase și soția lui la prima ei vizită în grădina de legume. Pentru fostul marinar, Ian nici nu ar fi trebuit să pilească dinții iepei. Matt pur și simplu nu se pricepea.

– Nici măcar nu este scumpă... Vă fac o ofertă cu adevărat bună. Aș putea să o vând mai bine dacă aș da-o în Port Cooper pentru serviciul de transporturi. Dar, dacă este vorba despre dumneavoastră, Matt... Ei, am conștiința ușor încărcată, fiindcă am subestimat totuși ferma dumneavoastră. Am crezut că măgărușul – care este, de altminteri, un animal excepțional, după cum a asigurat-o soția dumneavoastră pe a mea! – va fi mai mult decât suficient pentru muncile de acolo. Dumneavoastră aveți însă un teren foarte mare – tot respectul! Și asta, în afară de meseria dumneavoastră principală de navigator pe râu! Sunt sigur că soția dumneavoastră vă ajută, nu?

Cu silă, Kathleen admiră iscusința bărbatului ei. Cu atât mai mult cu cât Matt înghiți acum de bunăvoie nada. Începu să povestească pe larg, cu un chip ursuz, despre neajunsurile lui Claire. Inspectarea iepei se încheiase, de bună seamă. Kathleen mai avea treabă în grădină, însă, atunci când reveni în casă, cei doi bărbați beau whisky în cinstea afacerii încheiate. Lui Kathleen îi venea să urle, dar decizia era deja luată. Ian nu mai avea însă voie să-și înșele vecinul și a doua oară! Nu ar mai fi suportat dacă Claire îi întorcea spatele așa cum o făcuseră atunci, demult, femeile din Port Cooper.

După ce plecă Edmunds, ea i se împotrivi.

– Ian, așa nu merge treaba! Omul ăsta o să observe în câteva zile că acest catâr pe care tocmai i l-ai vândut e matusalemic și,

imediat după ce va fi potcovit din nou, va începe să șchiopăteze! Claire probabil că o va observa imediat; ea se pricepe foarte bine la cai. Și atunci nu vor mai vorbi nici ei cu noi!

Ian râse și își mai turnă un pahar de whisky. Acum avea mereu o sticlă în casă și nu bea doar o înghițitură după afacerile încheiate cu succes. În plus, era un whisky bun, nu unul ieftin, făcut prin cine știe ce curți. Ian Coltrane câștiga foarte bine. Oricine putea observa asta: în anii petrecuți în noua țară, Coltrane se îngrășase, nu mai era musculosul, dar suplul uriaș, care părea să fie mereu învăluit de un anume mister, despre care ai fi crezut că se trage direct din rasa de cai irlandezi *tinker*. Semăna tot mai mult cu robustul său tată. Fața îi devenise mai flască, contururile mușchilor, mai vagi și, chiar dacă nu era încă de-a dreptul gras, el lăsa impresia unui om greoi și bine rotunjit. Între timp, își însușise obiceiul celor mai mulți negustori de cai, de a avea mereu asupra lui un baston noduros, pe care să se sprijine în timpul negocierilor și cu ajutorul căruia să poată mâna caii repede și cu mult succes. Chiar și Kathleen și, o dată, micuțul Sean făcuseră cunoștință cu acesta.

În ce-o privea pe Kathleen, ea nu mai resimțea de mult nici cea mai mică afecțiune față de bărbatul ei. Ian Coltrane i se părea respingător. Suporta nopțile alături de el numai fiindcă știa că păstra printre haine scrisoarea de la Michael. După ce Ian termina cu ea, se furișa de multe ori la acea ladă și mângâia scrisoarea și bucla lui Michael. Era ca și cum astfel se purifica.

Ian râse.

– Poate să ne fie absolut indiferent dacă familia Edmunds vorbește cu noi sau nu! spulberă el obiecțiile lui Kathleen. Tipul ăsta e un prost, iar femeia, o curtezană. Ce avem noi cu ei?

Kathleen își clătină disperată capul.

– Ian, familia Edmunds ne e vecină! Dacă se întâmplă ceva rău, avem nevoie de ajutorul lor. Claire și cu mine ne-am ajutat reciproc la nașteri. Suntem prietene…

– Și eu ți-am spus de la bun început că nu îmi place această prietenie! rosti Ian deosebit de calm. Dacă se termină treaba asta, să fugi mereu la vaca aia proastă și să le împui capul copiilor cu poveștile ei, atunci, cu atât mai bine!

Kathleen suspină, dar continuă mai departe, îndârjită.

– Ian, ea nu le împuie capetele. Îl învață pe Sean să citească, chiar dacă e încă foarte mic. Și o să o facă și cu Colin anul viitor. Unde altundeva să învețe copiii, că doar nu-i pot trimite prea curând zilnic la școală în Christchurch! Te rog, Ian! Dacă tot nu te poți lăsa de înșelătoriile tale, atunci pricepe totuși pe cine poți minți fără să fii pedepsit și cu cine să nu faci asta!

Ian se ridică amenințător.

– Kathleen, nu-mi place să fiu numit „escroc"! Și asta cu atât mai puțin de către o curvă ca tine! Care Dumnezeu știe câte știe despre a fi escroc, ce anume se cade și ce nu!

Kathleen știa că acea seară nu avea să treacă fără vânătăi și fără înjosiri și mai mari, dar nu se putu opri. Înainte de toate, voia să primească, în sfârșit, niște răspunsuri.

– Atunci, de ce te-ai grăbit atât de tare să te căsătorești cu o curvă? întrebă ea, cuprinsă de un val de curaj. Știai doar că sunt însărcinată, Ian. Știai de Michael! Dacă mă găseai atât de respingătoare...

Ian râse și mai luă o înghițitură din tărie. În acea zi, băuse mult mai mult decât de obicei.

Kathleen tremura. Spera să nu fi întins coarda prea departe.

Ian o prinse însă aproape cu blândețe de păr, care continua să fie moale și auriu.

– Cine te-ar putea găsi respingătoare, drăguțo? Cea mai frumoasă fată din Wicklow... chiar dacă puțin stricată, dar numai puțin. La urma urmei, tu m-ai ales pe mine, și nu munca la domnișoara Daisy...

Pe Kathleen o trecură toate apele. Știa deci Ian despre oferta matroanei de bordel?

Ian îi rânji.

– Da, fetițo, sau crezi că am trăit ca un pustnic în Wicklow? întrebă el sarcastic. Kathleen, draga mea, eu am vândut cai. Și un bun negustor de cai cunoaște pe toată lumea și le știe pe toate! Și lui Michael al tău i-am cumpărat de destule ori câteva sticle de whisky distilat de el. Știu și că nu a furat grânele lui Trevallion pentru hrănirea săracilor, asta ar trebui să fie limpede pentru oricine care nu era îndrăgostit de el orbește. Și, în plus, acel Bill Rafferty! L-am luat pe ăla la mine în căruță după ce dăduse tuturor de băut. Nu se putea liniști pentru că Michael al tău i-a dat numai o părticică din ceea ce i se cuvenea... Fiindcă el trebuia să plătească totuși călătoria pentru el și pentru Kathleen a lui...

Femeia asculta fără să-i vină a crede, cu ochii larg deschiși. Bănuiala ei se adeverise, așadar: Ian știuse dinainte de banii lui Michael, încă de când o luase cu el prima dată spre Wicklow. Oare să fi asmuțit el autoritățile asupra lui Billy Rafferty? Lui Kathleen nu-i venea să creadă.

În orice caz, Ian avusese grijă ca ea să-și întâlnească iubitul în Wicklow – o dată, apoi, pentru fi sigur, încă o dată. A doua oară însă, ea nu văzuse decât vaporul plecând din port – dar asta nu avea Ian cum să o știe. Nu fusese o amabilitate faptul că îi permisese să îl mai vadă pentru o ultimă dată pe Michael Drury, ci pur și simplu o ultimă asigurare. Într-un fel sau altul, Michael avea să îi dea iubitei lui banii rezultați în urma furtului – el însuși nu mai putea face nimic cu ei.

– Deci... Ai știut de dotă? se interesă Kathleen fără nicio inflexiune în glas.

Ian se zgudui de râs.

– Da, bineînțeles că da! Am știut să adun unu cu unu. Avantajele pentru Michael din închisoare, de exemplu... Bătrâna Bridget are o inimă blândă, dar că întreținea doi țărani precum Michael și Billy din banii ei de prostituată – asta n-am mai înghițit-o!

– De unde ai știut de avantaje? întrebă Kathleen.

Ian făcu un semn disprețuitor cu mâna.

– Sora lui Billy Rafferty. Se afla pe atunci, ca târfă, la târgul de cai. Am intrat în vorbă cu ea, i-am dat un whisky... cum se fac lucrurile astea, Kathleen. Și acum, nu mă mai privi atât de înspăimântată! Nu ți-am administrat cum trebuie banii? Nu-ți merge bine, ție și bastardului tău?

Kathleen se întoarse, însă Ian nu terminase încă.

– Am aflat și de oferta domnișoarei Daisy, Mary Kathleen! plusă el. Spune, ți-a fost greu să te decizi? Ai fi putut avea totuși o viață ușoară în Wicklow. De ce m-ai luat totuși de bărbat, Kathleen? Doar din cauza bastardului?

Kathleen nu mai scoase niciun cuvânt. Nici atunci când Ian o trase în pat, entuziasmat, sentiment provocat de beție și de o nevoie de a domina, iar ea aproape avu impresia că se sufocă sub greutatea lui și sub povara lucrurilor pe care tocmai le aflase.

Dimineață se trezi însă înainte ca soțul ei să se miște. Le dădu repede copiilor niște terci de ovăz, o luă pe Heather pe spate și îi puse pe copii în fața ei, pe catârul tânăr de culoarea castanei. Merse pe cât de repede putu pe poteca de pe malul râului și dădu de Matt Edmunds, în timp ce el își dezlega barca, pregătindu-se de plecarea spre Christchurch.

– Domnule Edmunds... Kathleen sări de pe catâr și i-l prezentă. Soțul meu mă trimite să vă aduc ceea ce ați cumpărat ieri. E un animal foarte frumos. Cred că de data aceasta veți fi foarte mulțumit de el!

Matt Edmunds nu observă că iepele fuseseră schimbate, însă Claire se miră atunci când duse animalul în grajd împreună cu Kathleen.

– Iapa voastră drăguță? Și-a vândut Ian cel mai bun catâr al său lui Matt? Cât a plătit pentru ea? Trebuie să mă aștept să fim alungați din casă și din curte dacă nu vom face rost de bani?

Râse și își mângâie noul catâr. Spottey reacționă cu niște răgete pline de gelozie.

Lui Kathleen nu îi ardea de glume.

– Să îți duci animalele în inima terenului vostru, mai ales azi, o sfătui ea pe Claire. Ia-i pe Spottey și noua iapă și lasă-i să pască la piatra-spiriduș. Sau, mai bine, ascunde-i la locul elfilor. Să nu cumva să îi treci soțului meu prin fața ochilor cu ei. Ah, da – și, te rog, vezi mâine de mine! Ai grijă de copii, în caz că mă omoară!

Capitolul 11

Sergentul Meyers nu locuia împreună cu tânăra lui soție în cazarma provizorie. Aceasta abia dacă oferea ceva mai mult confort decât barăcile deținuților. În schimb, își închiriase, pentru el și pentru Velvet a lui, o locuință într-o mică pensiune intimă. Familia Meyers locuia acolo în două camere și hangița fusese imediat gata să o primească și pe Lizzie. Ea părea civilizată și inofensivă, în rochia ei închisă la culoare și cu părul prins cum se cade. Lizzie își dăduse jos bonețica și șorțul, pentru a nu fi imediat recunoscută ca fiind o femeie de serviciu rătăcită pe drumurile lăturalnice. Erau în mijlocul săptămânii și ea se folosise de scuza cumpărăturilor pentru a-și face rost de o oră liberă.

Lizzie mergea în urma hangiței cu inima bătându-i cu putere. Sergentul Meyers nu ar fi trebuit să fie acasă la acea oră. Dar, firește, nu puteai ști niciodată...

Într-adevăr, doar Velvet fusese cea care o salutase în cele din urmă. O trimisese apoi pe hangiță, tranșant, dar în același timp pe un ton prietenos, să aducă fursecuri și ceai pentru ea și pentru prietena ei.

– De fapt, nici nu pot rămâne prea mult, spuse Lizzie agitată și se uită prin cameră. E frumos aici, la tine. Ai devenit o adevărată doamnă, Velvet.

Aceasta zâmbi.

– Nu e la fel de frumos ca la stăpânii tăi, răspunse ea.

Velvet și soțul ei vizitaseră familia Smithers. Fata o privi pe Lizzie întrebător și îi interpretă greșit expresia nefericită de pe chip.

– Mda, dacă ar trebui să curăț zilnic tot luxul ăla, probabil că aș vedea și eu lucrurile cu alți ochi, întări ea apoi.

Lizzie clătină din cap.

– Nu este vorba despre asta. Eu fac cu plăcere curat... Dar nu avem mult timp, Velvet. Trebuie să mă asculți. Am nevoie de ajutorul tău.

Velvet o opri dintr-o mișcare a mâinii și făcu apoi semn cu bărbia spre culoar. Hangița tocmai deschisese ușa, fără să bată în prealabil, și pusese pe masă o tavă pe care tronau ceștile de ceai și o farfurioară cu madlene.

Velvet îi mulțumi zâmbind și îi oferi un loc lui Lizzie.

– Acum putem vorbi zise ea, după ce plecă femeia. Deci, ce pot face pentru tine? Vrei să te căsătorești, din câte am înțeles?

– Vreau să fug, o corectă Lizzie.

Nu avea timp pentru a purta conversații politicoase.

– Împreună cu Michael Drury. Dar mai întâi trebuie să fie eliberat din *Chain Gang*-ul lui.

– Stai așa...

Velvet servi ceaiul. Nu părea prea impresionată de mărturisirea lui Lizzie, dar așa fusese ea dintotdeauna.

– Să descurcăm puțin lucrurile. Ești conștientă că până acum nimeni nu a mai evadat vreodată din Van Diemen's Land?

– Așa se spune, rosti Lizzie. Dar dacă aș fi în locul guvernatorului și aș avea câte unul-altul care să îmi evadeze din când în când, nici eu nu aș recunoaște-o. Însă asta oricum nu contează. În cazul ăsta, vom fi, uite-așa, primii.

– Dar de ce vrei să faci asta, Lizzie?

Velvet observă în expresia nerăbdătoare a lui Lizzie faptul că fosta ei colegă de celulă nu voia să discute despre acest subiect. Lizzie aruncă o privire asupra minunatului orologiu din colțul camerei.

– Ar trebui să merg la măcelar, Velvet, bucătăreasa aşteaptă carnea…

Velvet dădu înţelegătoare din cap.

– Bine, atunci, vrei să te nefericeşti neapărat împreună cu Michael Drury. Ce pot face eu pentru asta?

– Îi poţi cere soţului tău să-l pună pe Michael pe nivelul doi de securitate şi să îi scoată lanţurile! zise Lizzie. Asta, în primul rând. Apoi, trebuie să ajungem cumva la Hobart…

Dacă era să fie sinceră, planul ei era mult mai elaborat. Cu atât mai mult cu cât totul trebuia să se petreacă foarte repede; la urma urmei, anunţul ei fusese deja făcut.

– Cumva, rosti Velvet batjocoritor. Ei, Lizzie, nu mai sta aici ca pe ace, aşa nu rezolvăm treaba. Trebuie să investeşti timp în treaba asta…

– Dar nu am timp! izbucni Lizzie. Porcul ăsta de Smithers se culcă cu mine în fiecare noapte pe care şi-o petrece sub acel acoperiş! Mai mult sau mai puţin cu binecuvântarea soţiei sale, care e de părere că toate vor înceta dacă mă căsătoreşte. În patru săptămâni mă vor mărita cu grădinarul, care este de acord să mă împartă în continuare cu domnul Smithers. Michael Drury e în lanţuri, împreună cu nişte idioţi violenţi, care îl prostesc în fiecare noapte că vor evada în Noua Zeelandă – când te gândeşti că niciunul dintre ei nu este în stare să conducă nici măcar o barcă cu vâsle, ce să mai vorbim să navigheze cu o corabie cu pânze peste Marea Tasmaniei. Nu am timp, Velvet! Am nevoie de acte şi de un bilet pe următorul vas…

– Vapoarele spre Anglia sunt controlate la sânge, rosti Velvet.

– Dar nu şi cele spre Auckland, sau Greymouth, sau cum se mai cheamă toate localităţile alea ciudate din Noua Zeelandă! Ideea nu este proastă, doar metoda practică. Împreună cu Dylan şi Connor, Michael nu o să ajungă niciodată acolo!

Velvet ronţăi din fursecul ei.

– Deci, în primul rând, ai mai mult timp decât crezi, observă ea într-un târziu. Nu, firește că nu acum, trebuie să mergi imediat la

măcelar, cu asta sunt de acord. Însă în ce privește căsătoria. Înainte de a fi grațiată, ești mai întâi interogată încă o dată, apoi te duc la Hobart – sau la Launceston, dacă ai ghinion. Însă nu cred, fiindcă actele tale sunt încă în Cascades. Asta mai durează cu siguranță încă două luni, deci nu te agita inutil. Și, în al doilea rând... Înțeleg că vrei să pleci, iar ideea e genială... Dacă mi-ar fi dat mie asta prin cap! Însă, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai nevoie de Michael Drury?

Lizzie își plecă privirea.

Velvet suspină și își îndepărtă de pe fruntea albă ca de alabastru o șuviță din părul minunat.

– Da, știu, îl iubești. Era evident încă de pe vapor. Dar, Lizzie, omul ăsta te va face nefericită! E un om schimbător, care...

– Nici nu-l cunoști! își apără Lizzie odorul.

Velvet se arătă neînțelegătoare.

– Am auzit destule despre aventurile lui, zise ea apoi. Și poate că termenul de „schimbător" e greșit; este foarte posibil ca Drury să fie un tip de treabă. La urma urmei, este în continuare îndrăgostit lulea de fata aia, pe care a lăsat-o gravidă în Irlanda...

– A lăsat-o... pe Mary Kathleen?

Lizzie nu se atinsese până atunci de ceai, dar acum avea nevoie de un întăritor. Velvet scoase din spatele canapelei o sticlă de gin și îi puse un strop în ceașcă.

– Poftim, ăsta nu miroase nicicum. Și da, Michael ăsta al tău și-a lăsat drăguța gravidă. Abia după aceea s-a gândit cum să-și hrănească plodul. Așa cum acum evadează mai întâi în pădurea plină de șerpi veninoși și cum se gândește abia apoi la cum să scape de acolo. La început, nu știa nici măcar că se află pe o insulă. Omul ăsta intră mereu în necazuri, Lizzie! E prea temperamental, prea impulsiv. L-ai mai salvat o dată, atunci când era cuprins de febră. Și acum vrei să-l salvezi din nou... Nici măcar nu te iubește!

Velvet își turnă și ei din gin.

– O să o facă, susținu Lizzie. Dacă aș putea doar...

Lui Lizzie îi apăru un rid minuscul pe frunte, ceea ce se întâmpla mereu atunci când își permitea să-și arate supărarea.

– Doar dacă ai face pentru el ce anume? Să minți, să furi, să curvăsărești? M-am gândit și eu la astea cândva. Aș fi făcut toate astea pentru Murphy al meu... și după aia a trebuit să ascult cum a dat toată vina pe mine. Zicea că e un simplu țăran și că nici măcar nu știa că furtul de ceasuri e interzis. Asta a susținut. Că eu i-aș fi băgat brusc în buzunar chestia aia Și când te gândești că se împliniseră doi ani de când furam pentru el! La început, am crezut că mor, dar nu se moare așa de ușor...

Velvet își coborî privirea.

– Dar Michael...

Lizzie încercă din nou să deschidă subiectul.

– Uită-l pe Michael, spuse Velvet cu severitate. Pune-te tu singură în siguranță. O să mai găsești pe altul în Noua ta Zeelandă, coloniile astea sunt pline de bărbați. Vezi ce e și aici! Iar acolo, pe insule, sunt toți liberi!

Lizzie își mesteca buza inferioară.

– Singură nu o să reușesc, șopti ea. Am nevoie de el.

Velvet clătină din cap.

– Nu ai nevoie de el. El are nevoie de tine!

– Dar e același lucru! susținu Lizzie. Deci, mă ajuți? Te rog, Velvet, te rog! Chiar tu spui că e un om bun!

Velvet își prinse capul în mâini.

– Bine, Lizzie, zise ea în cele din urmă, dar promite-mi să nu te grăbești nicidecum. Mai gândește-te la toate astea în liniște!

Lizzie încuviință cu sufletul îndoit, însă deocamdată Velvet era cea care cugeta – și ajunse imediat la un rezultat.

– Ascultă, Lizzie, Michael ăsta al tău vine de la țară, nu? Crezi că se pricepe la cai?

Lizzie nu avea nici cea mai vagă idee.

– Cu siguranță! zise ea.

– Bine. Aici e mereu nevoie de câte un căruțaș. Pentru materia primă și pentru defrișări au ei atelaje grele, însă cei mai mulți deținuți vin de la oraș. Nu știu să conducă o căruță și, în plus, le este teamă de caii aceia imenși. Dacă soțul meu îl eliberează pe Michael din lanțuri și dacă se comportă civilizat câteva săptămâni, poate să primească o căruță. Ar fi biletul tău și al lui spre Hobart. Dar e nevoie de ceva timp. Crezi că poți să reziști?

Lizzie dădu vitează din cap.

– Am să încerc! exclamă ea. Dacă Michael nu o să o șteargă chiar în clipa în care i se vor da jos lanțurile...

Velvet se arătă supărată.

– Atunci, vei lua asta drept un semn! zise ea. De fapt, ar fi cel mai bun lucru care ți s-ar putea întâmpla. Și acum, du-te la măcelar, altminteri o să ai scandal.

O conduse pe Lizzie la ușă și o îmbrățișă pe fată.

– Mult succes, Lizzie! șopti ea. Ar fi frumos dacă măcar una dintre noi ar ajunge să fie fericită!

Lizzie rezistă incredibil de bine în următoarele săptămâni. Domnul Smithers era încântat, soția lui și Cecil mai degrabă mirați de faptul că procedura ei de eliberare se întindea pe o perioadă așa de lungă și că nunta trebuia să mai aștepte. Din când în când, doamna Smithers făcea și observații răutăcioase – considera că Lizzie ar putea să-l satisfacă acum totuși pe Cecil în locul soțului ei. Cu sau fără certificat de căsătorie! Însă în mod direct nu i se mai adresă fetei pe acest subiect.

Michael fusese, într-adevăr, eliberat din lanțuri la trei săptămâni după discuția care avusese loc între Lizzie și Velvet, însă grațierea subită și despărțirea de șirul lui părură să-l deruteze pentru o vreme. La început, se comportă bine și se obișnui repede cu postul de grăjdar în care îl pusese Meyers după un scurt interogatoriu legat de cunoștințele lui anterioare. Michael era obișnuit să aibă grijă de catâri. Animalele de povară, greoaie, pe care le avea acum

în grijă erau mai mari, dar nu cu mult mai greu de stăpânit. Michael îi hrănea și îi curăța și știa chiar, spre încântarea nemărginită a comisarului, cum se înhamă la căruțe.

– Băiete, știi poate să și mâni o căruță?

Michael încuviință și se obișnui în curând cu o căruță uriașă, în care se transportau materialele de construcție și trunchiurile de copaci. Caii erau, în acest caz, problema cea mai mică, față de dimensiunile căruței. Pe de altă parte, nici căruțele pentru recoltat ale lordului Wetherby nu erau cu mult mai mici. Michael ar fi fost avansat pe loc vizitiu, dar încă nu aveau suficientă încredere în el pentru a-l trimite de unul singur pe drumuri.

– Numai să nu faci vreo prostie! îl rugă Lizzie.

Încerca să-l vadă pe cât de des posibil, dar era dificil. Cel mai ușor putea face în așa fel încât să-l vadă în timpul săptămânii, atunci când făcea aprovizionarea. Bucătăreasa Ginnie îi făcea jocul cu blândețe, chiar dacă nu știa de planul de evadare, fiindcă Lizzie avea îndoieli referitoare la femeie.

– Cum se vor termina toate, copilă? Îl iubești pe unul și te căsătorești cu altul, iar al treilea își ia tot ce vrea să aibă. Ai grijă, fetițo! Lui Cecil poate că nu-i place treaba asta cu stăpânul, dar nu se poate împotrivi. Însă dacă o să audă de povestea cu vizitiul tău chipeș…

Lizzie ridică din umeri. Înainte ca Cecil să afle ceva, ea avea să fie de mult pe vasul către Noua Zeelandă – sau, din nou, în închisoarea din Hobart. Dacă se hotăra să evadeze, nu mai avea nicio cale de întoarcere, însă orice i se părea mai bun decât să devină soția lui Cecil și, în același timp, curva lui Smithers.

– Comportă-te bine câteva luni, fă-l pe Meyers să aibă încredere în tine! îl implora Lizzie pe Michael, care ședea pe capra căruței sale, în timp ce ea mergea discret alături în direcția magazinului negustorului.

Încerca să nu-l privească în acest răstimp şi totuşi abia dacă se putea abţine să arunce măcar o privire liniştitoare asupra chipului său frumuşel şi a ochilor săi strălucitori.

– Cândva, o să se arate o posibilitate! îi şopti Lizzie lui Michael.

– Evident!

Michael părea să se distreze şi să nu aibă niciun fel de griji. Slujba de vizitiu părea să-i placă. Poate că nici nu mai voia să plece? Lui Lizzie i se strânse inima în piept. Dacă ea punea acum totul la cale, iar el o refuza…

– Singur, oricum, nu o pot scoate la capăt. Trebuie să-i aştept pe Will, pe Dylan şi pe Connor. Fără Connor, nu avem oricum nicio şansă!

Lizzie respiră uşurată. Deci, voia în continuare să evadeze. Pe ceilalţi derbedei avea să i-i scoată ea din cap.

Apoi, după multe săptămâni de la discuţia lui Lizzie cu Velvet, lucrurile se precipitară.

Totul începu cu faptul că doamna Smithers o chemă pe Lizzie la ea. Fata se duse cu frică în suflet. Oare să fi ajuns toate astea la urechile stăpânei ei? Avea să îi reproşeze din nou că îi seduce soţul?

Însă doamna Smithers nu făcu nimic din toate acestea. Veştile erau mai degrabă bune.

– Vei pleca mâine la Hobart. O să te interogheze din nou şi după aceea sper să se grăbească lucrurile legate de căsătoria ta. Pete pleacă oricum la Hobart, îl duce la vas pe David Parsley.

Pete era argatul care era angajat şi pe post de vizitiu. Lui Lizzie începu să-i bată inima cu putere.

– Domnul Parsley vrea să… plece? întrebă ea fără nicio inflexiune în glas.

– Cu afaceri. În Noua Zeelandă, e vorba de o slujbă. Se pare că cei de acolo se gândesc să construiască o stradă care să lege coasta de vest de cea de est… Aşa ceva. Eu mai degrabă m-aş întoarce în Anglia… Dar nu trebuie să te gândeşti la asta, cu atât mai mult, cu

cât nu putem pleca de aici în următorii doi, trei ani. În orice caz, fii gata, plecați în zori.

Lizzie începu să se gândească febril la toate astea după ce se întoarse la treabă. Era joi; vineri și sâmbătă vor fi plecați, ceea ce înseamnă că vaporul va pleca marți sau miercuri. Cu Parsley se descurca ea, bărbatul era un pămpălău și îi făcuse de suficient de multe ori cu ochiul atunci când era invitat în casa familiei Smithers și ea îl servea. Oare știa că ea era a șefului său? Lizzie roși toată. Dar nici de asta nu îi păsa. Din contră, putea să fie un atu. Acum, era important să dea de Michael. Puse repede masa pentru cină și alergă la Ginnie.

– Trebuie să mai plec o dată! Dă-mi ceva de făcut, indiferent ce!

Bucătăreasa se încruntă.

– Ce vrei să mai faci acum, copilă? Doamna vrea ca tu să servești masa. Domnul Smithers va veni...

Lizzie o privi disperată.

– Chiar de azi? Bine, fie. Trebuie să plec, Ginnie! Spune-le orice! Spune-le că sunt la Cecil să îi dau vestea bună că voi fi în curând grațiată. Sau spune-le că m-ai trimis să iau ouă, iar eu voi susține că mi-am scrântit piciorul la cotețele găinilor și...

Ginnie se lovi cu mâna peste frunte.

– Găinile s-au dus deja la culcare, spuse ea. Doar alea nebune, fără de pene, au viespi în fund! Pleacă odată, fetițo, dar grăbește-te! O să mă gândesc eu la ceva. Doamna e binedispusă. Și el... ei, dacă te întorci la timp...

Lizzie dădu din cap. Își cunoștea datoriile. Dar acum, își dădu jos șorțul în timp ce se avânta afară și se înveli doar cu năframa lui Ginnie. Era o vară târzie și în Van Diemen's Land se făcea deja întuneric. Din când în când, burnița în timp ce Lizzie alerga pe străzile satului spre grajdurile din apropierea cazărmii. Dacă avea noroc, Michael era încă acolo. Trebuia să fie acolo! Michael tocmai le dădea fân cailor și fluiera de unul singur. Lizzie ameți de ușurare.

– Michael, Michael, Doamne ajută că ești aici!

Trebuia să se țină în frâu ca să nu i se arunce de gât.

– Îngeraşule!

Râse.

– Hei, arde un nor sau ai probleme cu iubițelul tău? Să mă bat pentru tine?

Michael părea să fie într-o dispoziție bună şi, în acelaşi timp, uşor abțiguit. Nu era de mirare că deținuții îşi făceau cumva rost de whisky, care era interzis; vizitiii primeau mereu câteva înghițituri. Michael îşi pusese acum o mână pe după Lizzie, care stătea sprijinită de o cuşcă şi încerca să-şi recapete respirația.

– Termină cu prostiile şi ascultă-mă!

Frica lui Lizzie o făcea să-l refuze mai brutal decât ar fi vrut ea de fapt. Spera să nu fie prea beat ca să nu mai înțeleagă nimic din plan!

– Michael, în noaptea de duminică sau de luni pleacă un vapor spre Noua Zeelandă. O să iau actele necesare şi un bilet – nu, nu mă întreba nimic acum, nu am vreme pentru aşa ceva. Trebuie însă să ajungi cumva la Hobart. Ne vedem la…

– Battery Point, Mayfair Tavern, zise Michael repede.

Avea noroc. Pricepuse totul ca vântul.

– Este o cârciumă, se pare că e uşor de găsit…

Lizzie îl privi supărată.

– Adică miliția te va căuta acolo mai întâi! îl ironiză ea. Bine, fie, e şi asta o adresă. Dar nu care cumva să intri acolo! Rămâi pe undeva prin preajmă. Sau, şi mai bine: caută vaporul care pleacă spre Noua Zeelandă şi ascunde-te pe chei. Voi veni acolo cu un bărbat. Ne urmăreşti discret, apoi te voi întâlni cumva şi îți voi da actele.

– Dar cum vrei să…

Pentru Michael, toate astea păreau să se desfăşoare puțin cam prea repede.

– Încă nu ştiu, dar merită să încercăm. Vino pur şi simplu la Hobart. Nu spune nimic nimănui despre asta. Nici măcar tovarăşilor tăi din bandă!

– Dar ei vor... Doar nu pot să îi... O să se întrebe...

– N-au decât să o facă! Mai bine să nu ştie nimic decât să te trădeze. Michael, înainte ca vaporul să plece, va trebui să stai ascuns timp de trei zile şi să faci în acelaşi timp trei sute de kilometri! E mult mai uşor dacă nu ştie nimeni de asta, dacă nimeni nu ştie unde poţi fi găsit!

Michael rămase pe gânduri şi părea să-şi cântărească loialitatea. Apoi, ridică din umeri.

– Fie şi aşa, eu plec oricum din noaptea asta! zise el în cele din urmă.

Lizzie îşi miji ochii.

– Nu crezi că e mai bine să iei căruţa mâine...

– Căruţa e prea bătătoare la ochi, am o idee mai bună. O să iau un cal. Urează-mi noroc, Lizzie!

Fata dădu să plece când el o sărută. Mai întâi pe frunte, apoi repede pe gură.

– Şi ţie mult noroc!

Lizzie reuşi să zâmbească atunci când, în acea noapte, Martin Smithers avu un ultim orgasm la ea în pat. Îi suportă tandreţurile, gândindu-se la Michael.

Michael avea nevoie de noroc. Nu doar pe parcursul evadării, ci chiar din clipa în care pleca. Printre caii pe care îi îngrijea se găsea şi un armăsar tânăr, de neîmblânzit. Un *shire horse*, un exemplar extraordinar, brun-închis, cu pete albe în jurul gleznelor şi înalt de aproape doi metri şi jumătate. Un fermier din Launceston îşi comandase animalul din Anglia, iar vizitiul îl adusese din Hobart. Acum, se găsea în grajdul lui Michael şi aştepta să fie găsită o soluţie pentru a fi transportat mai departe – însă comisarul nu avea niciun motiv de grabă. O parte dintre caii din grajdul său erau iepe şi se gândea să le împerecheze pe toate, înainte de a trimite armăsarul mai departe. Pe gratis, se înţelegea de la sine; nu plănuia să-l înştiinţeze pe fermier despre asta. Mai mult, se mai anunţară şi toţi

coloniștii din împrejurimi care aveau iepe. Ei îi plăteau comisarului o taxă modică, iar armăsarul își vedea de treabă.

Animalului nu-i venea, de bună seamă, să creadă ce noroc îi căzuse pe cap. Pe zi ce trecea, devenea tot mai neastâmpărat și lovea cu picioarele în pereții cuștii ori de câte ori simțea o iapă în călduri. Michael fusese nevoit deja să-i repare de trei ori cușca. Era absolut plauzibil dacă armăsarul reușea într-o bună zi să scape. Iar calul era puternic. Putea alerga fără nicio problemă până la Hobart, purtându-l cu sine și pe Michael. Asta dacă mai fusese călărit vreodată...

Michael nu era prea sigur în această privință, iar inima îi bătea nebunește când își căută prin grajd cea mai mare șa pe care o putea găsi. Ba nu, lipsa ei probabil că avea să se observe. Michael înghiți în sec, hotărând să își asume riscul și să călărească fără șa. Puse în jurul armăsarului doar o curea veche, îl înhămă cu cel mai urât ham, cu unul care, de fapt, ar fi trebuit aruncat de mult, după care îi vorbi cu blândețe în timp ce-l ducea afară.

Mai lipsea doar mesajul. În grajd era o tablă, pe care vizitiii își notau drumurile. Michael căută o bucată de cretă, apoi scrise de-a curmezișul tuturor rubricilor:

ARMĂSAR SCĂPAT, PORNIT DUPĂ EL SPRE VEST. MICHAEL

Timp de câteva ceasuri, asta avea să-l liniștească pe comisar. Și să-l preocupe. Cu siguranță că avea să trimită câteva grupuri de căutare, doar armăsarul era valoros. În timp ce Michael călărea spre est... sau în timp ce-și rupea gâtul.

Michael avea nevoie de o piatră sau de orice altceva pentru a se putea urca pe spinarea imensului animal. Și nu putea risca să meargă pe teren moale. Altminteri, comisarul descoperea de îndată urme de copite. Așa mari cum erau cele ale armăsarului, erau inconfundabile. Tânărul murmură o rugăciune și se gândi la Kathleen în clipa în care se avântă de pe capra căruței sale pe coama lui Gideon. Armăsarul dansă puțin, însă rămase liniștit. Michael

mulțumi Cerului. Apoi, își îndemnă calul să pornească. Gideon făcu primii pași și îi dădu astfel lui Michael o idee despre ce avea să-l aștepte. Fără șa, mișcările calului aveau să îl scuture atât de puternic, încât urma să îl doară tot corpul. Dar acum nu-i mai păsa de asta. Porniseră la drum.

Lizzie se strădui să găsească un ton agreabil de pălăvrăgeală atunci când se urcă împreună cu David Parsley în trăsura spre Hobart. Din păcate, tânărului nu-i pria sculatul devreme de dimineață. În cele din urmă, Lizzie renunță și aștepta până când Parsley se trezi de-a binelea. Vibra de emoție, dar reuși să își scoată la iveală zâmbetul ei cald, atunci când el arătă în cele din urmă puțin interes. În cele din urmă, găsi chiar și o temă de discuție care să îl intereseze: construcția de drumuri.

Parsley vorbea întruna. Lizzie nu mai era nevoită să scoată niciun cuvânt, însă, cu toate acestea, se simțea distrusă atunci când Pete opri pe seară în fața pensiunii mici și drăguțe în care Lizzie își petrecuse, pe drum spre familia Smithers, cea mai plăcută și mai promițătoare noapte a vieții ei. Și asta, fără niciun bărbat, după cum își zicea ea acum cu amărăciune. De fapt, până acum nu se bucurase niciodată de compania vreunui bărbat. Patul care mirosea a lavandă o atrăgea, iar David Parsley tocmai începuse să o curteze puțin pe Lizzie. Era mai bine însă să fie prudentă.

– Noi o să dormim în fân, îl înștiință ea pe Pete, vizitiul.

Cel puțin el nu avea să se atingă de ea.

Lizzie suspină și se prefăcu că îi este greu să se despartă de Parsley. Și, spre norocul ei, magia funcționă. Zâmbetul ei îi lumină inima inginerului uscățiv și, chiar dacă nu se putea bucura de o noapte între cearșafuri mirositoare, măcar primise o masă copioasă. Lizzie bău pentru prima dată în viață un vin bun și fu înnebunită de gustul de fructe al noii băuturi. La Londra, mai încercase câteodată o chestie dulceagă și lipicioasă, care se vindea pe acolo cu numele de vin roșu, dar nu se putea compara cu ușoara aciditate, cu gustul

persistent de scorțișoară și de pară, cu care îi vrăjea cerul gurii acel *Muscat blanc* franțuzesc. Ar fi putut rămâne o veșnicie la acea masă împodobită cu lumânări, indiferent despre ce anume ar fi vorbit Parsley.

– Să nu dai foc la ceva, mormăi Pete atunci când îi făcu, mișcându-se rapid, un culcuș rece în fân.

Observația argatului o readuse imediat la realitate. Ginnie și Pete o prețuiseră mult până atunci, însă în câteva zile aveau să o considere pe Lizzie Owens nimic altceva decât o simplă curvă.

Următoarea zi se derulă aproape la fel ca și prima, doar că Parsley începu să-și dea mai mult drumul și să flirteze cu Lizzie.

– Dar nu aveți o soție, David Parsley? Nu vă este uneori dor de brațele ei moi, atunci când călătoriți prin întreaga lume, pentru a construi drumuri în toate noile colonii?

Parsley roși și se tot învârtea în jurul cozii.

– O... hm... o femeie așa de dulce precum dumneavoastră, domnișoară Lizzie, din păcate... hm.. nu am găsit până acum.

Lizzie zâmbi și își permise un vis. Ce-ar fi fost dacă vorbea serios? Dacă putea să-l atragă pentru ea pe acest bărbat cam plicticos, dar totuși destul de arătos și fără îndoială onorabil. David Parsley avea un păr castaniu, des, un chip rotund și ochi prietenoși căprui. Ar fi avut grijă de familie – poate că ea ar fi văzut chiar și lumea întreagă dacă ar fi luat-o câțiva ani în călătorie cu el. Dar toate astea erau niște iluzii. Nu ar fi reușit nici în ruptul capului să-l convingă pe Parsley să o ia cu el în Noua Zeelandă, mai ales înainte de a fi grațiată. Și, când avea să se întoarcă, ea urma să fie căsătorită de mult cu Cecil. Nu, nu exista nicio alternativă. Din contră: Lizzie își mărea cu încă alte câteva numărul păcatelor, și așa destul de multe.

În cea de-a doua seară, cină din nou cu Parsley și de această dată nu mai fu chiar la fel de simplu să se apere de avansurile lui. David Parsley băuse cea mai mare parte a celor două sticle de vin pe care

le goliseră, iar acum se clătină uşor când se ridicară şi o conduse pe Lizzie afară.

– Veniţi, domnişoară Lizzie... La mine vă simţiţi totuşi mai bine ca în fân... Şi... Deci, dacă l-am înţeles bine pe domnul Smithers în această privinţă... atunci nu sunteţi nici în rest chiar aşa de ruşinoasă...

Lizzie simţi cum îi îngheaţă inima. Deci totuşi acest tânăr, care tocmai i se păruse atât de naiv, ştia de ruşinea ei. Smithers se lăudase cu ea...

Lizzie trase adânc aer în piept. Nu avea voie să facă pe jignita; trebuia să-şi joace rolul.

– Dar... dar nu în faţa vizitiului domnului Smithers, domnule Parsley, şopti ea. Asta... asta ar fi compromiţător, nu sunteţi şi dumneavoastră de aceeaşi părere? Însă, poate... poate mâine... Când pleacă, de fapt, vaporul dumneavoastră, domnule Parsley?

Capitolul 12

De fapt, Pete avea însărcinarea să o predea pe Lizzie duminică seara în închisoarea de femei din Cascades. Ea urma să-şi petreacă acolo noaptea şi să fie interogată dimineaţa. Când ajunseră pe după-amiază în Hobart, Parsley îi dădu însă vizitiului o bancnotă de o liră. Pentru un deţinut, era o mică avere.

– Şi acum, prietene, uită de micuţa asta! îi ordonă el lui Pete. Mâine-dimineaţă îmi pleacă vaporul şi vreau să mă mai distrez puţin. O iau cu mine la hotel.

– Dar stăpânii mei or să întrebe, zise Pete nehotărât. Şi închisoarea... Fata e anunţată acolo...

– O să şi ajung acolo, Pete, îl linişti Lizzie. Doar că puţin mai târziu, noaptea. Voi bate la uşă cât se poate de graţios, ca nu cumva să îi vină cuiva idei ciudate, şi după aceea le spun că ni s-a rupt o osie.

– O să o predau personal! zise Parsley şi îi rânji lui Lizzie.

Pete ridică din umeri.

– Dumneavoastră trebuie că ştiţi cum stau lucrurile, domnule. Şi tu!

Îi aruncă lui Lizzie o privire dezaprobatoare şi îşi îndreptă căruţa spre grajdul închiriat, unde urma să găsească şi un locşor de dormit.

Lizzie respiră uşurată. Acum, nu mai lipsea decât ultimul act. Şi Michael... Spera ca Michael să fi ajuns şi el până la Hobart!

– Acum, ne căutăm o pensiune confortabilă, drăguţo... şopti Parsley şi îi oferi braţul lui Lizzie.

Ea îi dădu, la rândul ei, un zâmbet plin de promisiuni.

– Poate că jos, în port? întrebă ea. Așa nu va trebui să mergi mâine prea mult, iar eu m-aș bucura așa de tare să văd vaporul! Mă uit cu plăcere la vapoare, știi? Dacă aș fi fost bărbat... oh, cred că aș fi petrecut o viață întreagă pe mare...

– Cât de drăguț ai arăta într-un costum de marinar! o tachină el.

Lizzie se scârbi în sinea ei. Oare tuturor bărbaților le plăceau uniformele?

Vaporul era un vas modern cu pânze, cu trei catarge și, din câte putea Lizzie să observe, era impresionant. Părea solid și rezistent în fața unei mări agitate. Era mai mic decât *Asia*, însă, la urma urmei, nu voia nicidecum să mai petreacă trei luni pe mare. Parsley îi spusese că, pentru o călătorie în Noua Zeelandă, trebuia să iei în calcul între douăzeci și treizeci de zile. Inima lui Lizzie începu să bată cu putere. De-ar fi fost deja pe mare!

Și atunci îl zări pe Michael. El stătea ghemuit pe chei, cu un fel de undiță în mână, deghizat. Vreun sărman nenorocit, care încerca să-și găsească o cină printre mărfurile din port. Lizzie se strădui să nu-i mai arunce o a doua privire. Totuși, el trebuie că o văzuse, fiindcă începu să-și strângă undița.

Hotărâtă, Lizzie îl luă pe Parsley de braț.

– Hai acum, mi se face frig... Noi... Noi... Ar trebui poate să mai cumpărăm o sticlă de whisky...

Lizzie se rugă ca Parsley să fie de acord. Încă din noaptea precedentă, observase că el nu suporta alcoolul. Dacă se clătina deja de la puțin vin, atunci după o jumătate de sticlă de whisky avea să doarmă ca dus. Asta o scutea de neplăcuta sarcină de a-l doborî la pământ. Lizzie nu prea se încumeta să ducă treaba asta la bun sfârșit.

Parsley o trase și mai aproape de el.

– Deci îți place și whisky-ul, domnișoară Lizzie... Ia te uită, și când te gândești că te-ai prefăcut a fi o virtuoasă în casa familiei Smithers... Ei, voi, fetele...

Parsley chicoti ca și cum ar fi descoperit un secret păzit cu multă străşnicie încă de pe timpurile Evei. Lizzie râse şi-i ţinu isonul fără încântare. Trebuia să reziste, nu avea voie să se lase jgnită de niciunul dintre cuvintele sale. Spre norocul ei, el nu se decisese pentru un hotel cu plata la oră, ci pentru o pensiune, a cărei hangiță nu întrebă, ce-i drept, de certificatul de căsătorie, atunci când el se prezentă împreună cu Lizzie drept domnul şi doamna Parsley, însă le puse la dispoziție nişte camere mai spațioase şi aşternuturi curate.

Lizzie îşi îndoi whisky-ul ei cu apă, dar lui Parsley îi turnă însă whisky pur. Era prea agitată pentru a aştepta până când el se îmbăta şi începu să se gândească tot mai serios să îi dea una peste cap cu vătraiul, însă el adormi epuizat imediat după primul act sexual. Dar nu, aşa îşi omorâse Anna Portland soțul! Lizzie nu putea risca una ca asta. Poate că, de bună seamă, nu îi era hărăzit să fie un om bun, însă nu era nici pe departe o ucigaşă. Aşa că îşi puse din nou zâmbetul pe chip şi-l scutură pe Parsley până când acesta se trezi.

– Doar nu te-ai săturat deja de mine! Nu se poate să te fi săturat! Uite aici, mai ia o înghițitură. Şi după aceea mai fă-mă încă o dată fericită!

Rareori Lizzie lucrase în meseria ei mai greu ca în acea noapte, însă, pe la ora trei dimineața – la cinci urmau oamenii să se îmbarce pe vapor şi la şapte acesta avea să plece –, David Parsley golise mai mult de două treimi din sticla de whisky. Parcă dormea un somn de veci. Lizzie îi goli toate buzunarele în liniște – sau… Stai aşa, de ce să nu ia absolut totul cu ea? Vor avea nevoie de bagaje. Era ciudat să plece în acea călătorie fără ele. Cu sânge-rece, Lizzie îi luă portofelul lui David şi îi duse geanta de voiaj jos.

– Soțul meu o să mă urmeze imediat, o informă ea pe hangiță şi trecu de ea înainte ca aceasta să poată pune întrebări.

Lizzie spera ca femeia să nu urce şi să-l trezească pe Parsley, dar aşa ceva era destul de improbabil. Atât timp cât bărbatul era în hotelul ei, putea să aştepte cu plata facturii. Şi ce anume făcea

„doamna Parsley" cu geanta ei în miez de noapte, îi era indiferent hangiței.

Michael apăru dintr-o firidă imediat ce Lizzie ieși în stradă.

– În sfârșit! Credeam că nu mai termini niciodată! Și cine a fost tipul ăla? Și ce... ce ai făcut?

Obosită, Lizzie îi înmână actele victimei.

– Ăla a fost David Parsley. Acum, tu ești David Parsley. Nu trebuie să știi mai multe.

Cei doi mergeau unul lângă celălalt pe cât mai simplu cu putință, ca și cum ar fi fost o pereche de soți de noctambuli. Michael își aruncase geanta lui Parsley peste umăr. Mirosea a cal.

– La dracu', abia dacă m-am putut despărți de cal, îi povesti el despre aventurile lui cu Gideon.

Armăsarul îl dusese cuminte și neobosit pe drumul spre Hobart. Abia în cea de-a doua noapte o luase Michael pe drumuri ocolite și povestea colorat despre animalele exotice pe care le întâlnise pe parcursul călătoriei.

– Îți jur, animalul ăla era unul dintre diavolii ăia tazmanieni...

Descrisese un animal negru și terifiant, cu dinți imenși, care însă nu avusese curajul să se apropie de uriașul Gideon. Peste zi, Michael dormise în liniște la umbra armăsarului – și își explică faptul că ajunsese acolo intact datorită protecției acestuia. Lizzie își amintea că auzise, ce-i drept, că pe Van Diemen's Land erau periculoși doar șerpii și insectele, și nu animalele ciudate cu marsupiu, dar nu îi spuse nimic din toate acestea. Michael se despărțise, de bună seamă, cu greu de calul lui.

– Firește că ar fi adus o sumă frumoasă dacă aș fi vândut armăsarul, zise el în cele din urmă cu regret în glas. Ar fi fost însă prea bătător la ochi, iar lumea m-ar fi privit cu suspiciune...

– A fost o mișcare foarte prudentă din partea ta! îl lăudă Lizzie. Ce ai făcut în schimb?

– I-am dat drumul, zise Michael. Va apărea el azi pe undeva, probabil pe coama unei iepe drăguțe. Fermierul se va putea gândi

atunci dacă îl păstrează ca „animal de pripas“ sau dacă îi va căuta proprietarul.

Lui Lizzie i se păru corect modul lui de a privi problema.

– Ăsta e vaporul! zise ea în cele din urmă când ajunseră pe chei. *Elizabeth Campbell*. Aici sunt documentele de călătorie.

Îi mai dădu lui Michael încă un rând de documente.

– Bani sunt suficienți în portofel, poți...

– Lizzie, nici nu știu cum să îți mulțumesc!

Michael luă lucrurile și se uită cu jind la pasarelă. Era deja luminată, oamenii începuseră să încarce lucrurile pe vas și mulți pasageri urcau deja.

– Ce ai făcut tu pentru mine... dar spune, nu este un risc și pentru tine? Ce se întâmplă dacă se trezește acum individul ăla...

Lizzie îl privi supărată.

– Dacă e un risc pentru mine? întrebă ea fără să-i vină a crede. Michael, individul ăla e cel mai apropiat colaborator al lui Smithers! Și firește că se va trezi, doar nu o să crape de la o sticlă de whisky...

– Dar atunci... Atunci, o să te denunțe...

El o privi îngrijorat. Lizzie se arătă supărată.

– Michael, până când o să se trezească, o să fim deja de mult plecați.

– Noi? întrebă Michael. Tu... Vrei să vii și tu?

– Ce ți-ai imaginat?

Lizzie era prea uimită ca să se mai simtă rănită.

– Că te ajut să scapi și că mă întorc apoi cuminte și că mă căsătoresc cu – cum îi spui tu? Spiriduşul meu?

– Dar cum o să reușim?

Michael își mută agitat dintr-o mână în alta geanta de voiaj a lui David Parsley. Treptat, Lizzie începea să se înfurie.

– Foarte simplu! îl informă ea. Te duci la căpitan sau la trezorier – sau cine s-o fi ocupând cu asta – și plătești acum încă o călătorie

pentru drăguța de Elizabeth Parsley, iubita ta soție. O să fie în regulă; în cel mai rău caz, va trebui să mă iei în cabina ta.

– Dar o să fie bătător la ochi! se împotrivi Michael. De unde până unde are acest David Parsley așa, dintr-odată, o soție?

Lizzie se străduia să se arate răbdătoare.

– Michael, căpitanul nu-l cunoaște pe Parsley. Poate să fie căsătorit de zece ani sau să își fi găsit taman acum marea dragoste. Căpitanul nu o știe și îi este absolut indiferent. El se bucură doar de bani. Deci, du-te acum și spune-i că te-ai decis dintr-odată să îți iei cu tine soția.

– Nu știu...

În interiorul lui Michael se ducea o luptă teribilă. Pe de-o parte, îi mulțumea lui Lizzie pentru această posibilitate de evadare – care, privită la rece, era cam prea puțin onorabilă. Nu prea îi stătea în fire să fure de la oameni cinstiți, ca David Parsley, așa cum făcuse de bună seamă Lizzie. I-ar fi plăcut mai degrabă să fure un vapor al Coroanei, așa cum plănuise împreună cu Connor și ceilalți deținuți, chiar dacă ar fi fost, neîndoielnic, mult mai riscant. Acum însă, lucrurile nu mai puteau fi date înapoi. Ar fi fost sinucidere curată să îl caute pe Parsley și să îi înapoieze actele furate. Pe de altă parte, Michael nu avea prea mult chef să se încurce în noua lui viață din Noua Zeelandă, de la bun început, cu o hoață... și cu o curvă.

– Dar eu știu! strigă Lizzie hotărâtă, făcând o mișcare rapidă prin care îi smulse din mână uimitului Michael portofelul lui Parsley. Pleci alături de mine sau nu pleci deloc. Gândește-te la asta.

Lizzie lăsă portofelul să atârne, provocator, peste zidul cheiului și Michael intră în panică. Dacă spunea acum ceva greșit – sau dacă ar fi speriat-o doar cu o mișcare neîndemânatică! –, totul era pierdut. Astfel încât se lăsă în voia sorții.

– Bine. Atunci, îi voi spune căpitanului... îi spun că...

Lizzie suspină.

– Nu-i spui nimic, vin cu tine, rosti ea resemnată. Mie o să îmi treacă prin minte un motiv bun.

– Sper din tot sufletul că mai găsiți un loc pe vapor și pentru mine, nu? întrebă Lizzie lăsându-și pleoapele în jos, ceea ce ar fi trebuit să fie cât se poate de cuviincios, însă pentru spiritul agitat al lui Michael orice expresie a feței avea un aer indecent.

– Imaginați-vă numai, soțul meu îmi dă totuși voie să călătoresc cu el! Când vă gândiți că la început era atât de îngrijorat pentru... noi!

Lizzie își mângâie cu o mișcare rapidă abdomenul absolut plat și reuși, într-adevăr, să roșească în același timp. Zâmbetul ei dezgheța orice inimă. Căpitanul rânji.

– Firește, doamnă. Și nu vă faceți griji, la noi, pe *Elizabeth Campbell*, călătoriți la fel de sigur ca în sânul lui Avraam. Cu niște bănuți în plus, vă putem oferi o cabină mai mult decât confortabilă...

– Ar fi minunat, radie Lizzie de fericire. Oh, ai auzit, iubitule? Vasul se numește *Elizabeth*, la fel ca mine!

Michael se conformă, strângând din dinți. „Bănuții în plus" le mâncau aproape tot capitalul lor de început, prevăzut pentru noua țară, însă cabina era cu adevărat de lux. Lizzie admiră paturile cu așternuturi albe, vasele pentru spălat din porțelan și oglinda uriașă. Se privi în ea cu atenție și respiră ușurată.

Nu, nimeni nu putea vedea pe ea ce anume făcuse în acea noapte! Părea cuminte. Aproape o casnică, în rochia ei gri, pe care o moștenise de la doamna Smithers. Părul îi era acoperit de o pălărioară cu panglici, care se asorta cu rochia; nu la fel de elegantă precum pălărioara ei înflorată din Londra, dar pe măsura unei doamne.

– Aș vrea să mă spăl, îi spuse ea lui Michael ușor rușinată. Ai putea...

Michael ieși imediat. Lizzie se întrebă dacă mai era supărat pe ea. Doar nu i-o putea lua cu adevărat în nume de rău că îl furase pe David Parsley! Și circumstanțele... Lizzie roși puțin. De ce era, de

fapt, cu mult mai greșit să te prefaci că iubești decât să furi bărci sau să distilezi whisky?

În vreme ce Lizzie se simțea destul de bine în cabină, Michael bântuia agitat puntea vasului. Ar fi trebuit să întrebe mai exact ce anume se petrecuse cu Parsley. Oare să-l fi îmbătat doar Lizzie, cu adevărat? Ce se putea întâmpla dacă el se trezea mai devreme? Era imposibil să mai fie prinși acum – s-ar fi simțit rușinat de moarte, din cauză că profitase de înșelăciunile lui Lizzie și, după aceea, să mai și fie prins! Ar fi fost de bună seamă cea mai penibilă tentativă de evadare, clasându-se imediat după ideea unui deținut din Hobart de a scăpa țopăind deghizat în cangur!

Însă temerile lui Michael nu se adeveriră. *Elizabeth Campbell* plecă la ora șapte fix și căpitanul o scoase, sigur pe sine, din portul natural din Hobart în apele mării. Lui Michael începu să-i bată cu putere inima, plină de așteptări fericite, atunci când, după o vreme, țărmul îi dispăru din raza vizuală. Cum s-ar fi simțit el acum dacă ar fi plecat pe mare singur, cu Dylan, Will și Connor, pe o fregată furată? Douăzeci de zile! Abia după ce Lizzie îi destăinuise durata călătoriei înțelesese el în ce aventură fusese pe cale să intre. Trebuia să-și recunoască în tăcere faptul că Lizzie avusese dreptate. Aceasta era singura posibilitate de a evada în Noua Zeelandă, fără a-și pune viața în pericol. Această nouă descoperire îl mai îmbună cât de cât.

Pregătit să ofere scuze, el se întoarse în cabina lor luxoasă. Lizzie ședea în dreptul hubloului, prin care pătrundea lumina, și își lua rămas-bun de la țara străină în care trăise mai bine de un an, dar pe care nu o cunoscuse niciodată cu adevărat.

– N-am apucat să văd diavolii tazmanieni...

Lizzie zâmbea atunci când se întoarse spre Michael. De bună seamă, nu mai era supărată pe el. Zâmbetul ei era atât de încântător... atât de blând. Îi transfigura chipul banal, ascuns sub părul ei blond-închis. În plus, se spălase, era curată. Pielea îi strălucea, iar buzele îi sclipeau umede.

Dintr-odată, Michael deveni conştient că nu mai avusese de multă vreme o femeie în braţe. Îi zâmbi la rândul lui.

– Îţi pot oferi un diavol irlandez, zise el cu nerușinare şi se aşeză alături de ea.

Lizzie se trase supărată de lângă el. Firește, ea nu o făcea decât pe bani... Dar poate... Trebuie că simţea şi ea un fel de aplecare spre el...

– Lizzie, eu... Eu nu îţi pot oferi nimic...

Vocea lui Michael căpătă un ton tânguitor.

– ...dar uite, vom trăi aici mai mult de două săptămâni. Vom sta culcaţi alături unul de altul ca... ca un soţ şi o soţie...

– Sau ca un frate şi o soră, rosti Lizzie amuzată.

Meritase să aibă răbdare! La început, el nu pricepuse, de bună seamă, nimic, dar acum... Acum, el se străduia să i se explice ei!

– Lizzie! Fie-ţi milă! Nu pot face una ca asta! Sunt bărbat. Şi nu am mai avut de multă vreme o femeie. Ai vrea... Ţi-ai putea imagina... Te rog, Lizzie, împarte patul cu mine!

Lizzie zâmbi, apoi îi dădu voie să o îmbrăţişeze.

Michael nu o luă pe Lizzie la fel de repede şi de brutal cum o făcuseră bărbaţii care o posedaseră în trecut. Poate că era dornic, dar el învăţase arta dragostei în bordelul domnişoarei Daisy din Wicklow – şi dacă femeile de acolo o mai făceau din când în când pe gratis, voiau să simtă şi plăcere. Daisy însăşi îl iniţiase în meseria ei pe frumosul tânăr cu părul negru, iar el savurase fiecare clipă petrecută alături de femeia mai în vârstă. Mai târziu, o făcuse fericită pe Kathleen cu felul lui domol de a face dragoste şi nici acum nu avea să o dezamăgească pe Lizzie.

La rândul ei, Lizzie, care nu lega dragostea fizică decât de durere şi, în cel mai bun caz, de indiferenţă, fusese până atunci convinsă că nu o va putea savura niciodată. Bărbaţii aveau nevoie de ea, femeile îşi doreau cuvinte drăgăstoase, sărutări moi – şi, mai ales, speranţa că bărbatul le va oferi un cămin şi că le va proteja. Pasiunea îi fusese până atunci străină lui Lizzie, indiferent ce anume crezuseră despre ea doamna Smithers sau altele.

Însă, în acea primă zi, pe vaporul spre Noua Zeelandă, Michael îi atinse corzi pe care nu ar fi bănuit niciodată că le va găsi în sine. Îi mângâie și îi sărută părți ale trupului pe care ea nici măcar nu le dezvelise pentru majoritatea clienților și o pătrunse încet și precaut, ca și cum s-ar fi apropiat de o virgină sperioasă. După o vreme, Lizzie uită de toate din jurul ei; nu mai știa unde i se termina și unde îi începea trupul. În cele din urmă, lumea ei explodă într-o cascadă de lumină și de împlinire, iar ea se ghemui sub el, își înfipse unghiile în spatele lui de atâta plăcere, apoi își lipi fața de gâtul și de pieptul lui puternic.

– Michael, șopti ea. Michael...

El se prăbuși peste ea. Își lipi chipul de sânii ei, le inhală mirosul...

– Kathleen, răspunse el încet.

Lizzie avu sentimentul că moare ceva în ea. Rămase liniștită, nu-l deranjă și încercă, fără să știe ce anume să facă altceva, să păstreze vraja. Michael își reveni apoi din nou. Se ridică lângă ea, o mângâie jucăuș peste sâni și peste burtă.

– A fost minunat, zise el blând. Nu îți pot mulțumi îndeajuns, Lizzie, ești... Ești o fată tare bună!

Lizzie nu scoase niciun cuvânt. În acea noapte, dormea pentru prima oară alături de un bărbat pe care îl iubea, dar adormi plângând.

FORTĀ

Nelson, Kaikoura, Canterbury Plains
1850 - 1858

Capitolul 1

Lizzie şi Michael petrecură douăzeci şi două de zile lipsite de griji pe *Elizabeth Campbell*. Fără să mai discute vreodată despre asta, ei împărţeau noaptea patul din cabina lor de lux, iar peste zi erau trataţi, firește, ca un cuplu căsătorit. Pe vasul micuţ călătoreau doar câţiva pasageri, fapt care îl neliniştea pe Michael.

– Îşi vor aminti perfect de noi când ne vor căuta! rosti el îngrijorat. Trebuie să părăsim pe dată acel oraş – cum îi spune? Nelson? – în care vom acosta!

– Cercetările nu înaintează chiar aşa de repede, îl informă Lizzie cu mult mai relaxată. Iar în ceea ce priveşte descrierea noastră – nici în Van Diemen's Land nu ne-am acoperit chipurile! Dar cine să ne caute? Firește că autorităţile australiene vor informa poliţia din Noua Zeelandă – dacă chiar există aşa ceva acolo, dar în niciun caz de pe azi pe mâine. Şi doar nu crezi cu adevărat că autorităţile din Noua Zeelandă vor porni o acţiune concentrată de căutare a doi fugari aflaţi printre miile de coloniști? Cred că putem sta liniştiţi.

Lizzie se arăta neînfricată, însă, în realitate, gândul la sosirea în Nelson o umplea de la o zi la alta de o teamă crescândă. Avea mai puţin legătură cu pericolul de a fi descoperiţi şi deci de a fi luaţi prizonieri, ci mai mult cu finalul intimităţii ei cu Michael, obţinută cu greu. Lizzie nu ştia ce avea Michael de gând să facă în noua ţară, dar bănuia că planurile lui nu o includeau şi pe ea.

În orice caz, prima ei privire asupra golfului din Nelson, o așezare tânără, dar deja aproape cu aer de oraș, de la capătul de nord al insulei sudice, anunța frumusețea noii ei patrii, care îi tăie pur și simplu respirația. Când vasul intră precaut în portul natural din Nelson, localitatea se scălda într-o lumină scânteietoare. Cei care tocmai soseau vedeau plajele, dealurile verzi și casele mici și curate din lemn. În fundal se zăreau munții.

– Și palmieri! strigă Lizzie admirativ când vaporul se apropie și mai mult. Michael, ai mai văzut palmieri până acum? Trebuie să fie cald pe aici! Oh, îmi place, Michael! Nu crezi că ar trebui să rămânem aici?

În euforia ei, Lizzie se lipi de bărbatul de lângă ea, însă Michael o împinse la o parte.

– Să rămânem aici? Ești nebună, Lizzie! La urma urmei, noi nu venim ca niște coloniști, noi...

– Dar cum venim, atunci?

Lizzie inspiră adânc. Nu avea nici cea mai mică intenție de a pune întrebări grele, dar acum venise timpul pentru ele. Chiar dacă durea, trebuia să afle ce anume avea să o aștepte.

– Firește că putem să plecăm cât mai repede cu putință din acest oraș, însă nu-ți imaginezi doar că mai pleci de pe insula asta!

Michael râse forțat. Își luă privirea de la oraș și se uită cu dor spre largul mării.

– Și încă cum! o anunță el pe Lizzie, plin de încredere în sine. Eu rămân aici exact până când fac rost de banii pentru o călătorie. Și, după aceea, rămâi cu bine, Noua Zeelandă! Patria mă cheamă!

Lizzie fu nevoită să se țină de balustradă, pentru a nu ceda impulsului de a-l scutura pe Michael.

– Vrei să te întorci în Irlanda? Doar nu vorbești serios! Michael, acolo te vor aresta și te vor trimite imediat înapoi, cu primul vas, spre Van Diemen's Land!

Michael clătină din cap.

– Aiurea! În Irlanda am prieteni, acolo pot să dispar. Și nici asta nu voi face pentru mult timp. O iau pe Kathleen și bebelușul…

Lizzie înghiți în sec.

– Michael, „bebelușul", așa cum îi spui tu, trebuie să aibă acum doi sau trei ani! Și în tot timpul ăsta nu ai primit nicio veste de la Kathleen. Nu știi unde e. Dacă nu cumva s-o fi căsătorit între timp…

– Mary Kathleen? Mary Kathleen a mea? Michael explodă, supărat. I-am spus doar că mă întorc! I-am jurat că mă întorc și ea mă crede. Kathleen mă așteaptă. Cu siguranță!

Își trecu degetele prin părul răvășit de vânt.

– Și unde te așteaptă? îl întrebă Lizzie ironic.

Dumnezeule, aveau să se despartă certați, dar trebuia să mai existe totuși o posibilitate de a-i băga lui Michael mințile în cap!

– În satul vostru? Chiar crezi că părinții ei ard de nerăbdare să o hrănească? Pe ea și pe… bastardul ei?

– Mă rog… Poate că nu e chiar în sat, recunoscu Michael. Poate că locuiește într-un oraș mai mare. Dublin sau așa… și, pe chipul lui apăru o lumină… și poate că a plecat deja! I-am dat banii pentru America. Poate că e deja acolo…

– Și merge în fiecare zi până pe plajă să vadă dacă te găsește!

Lizzie continua să-l ironizeze.

– Nu știu nimic despre America, Michael, dar din Londra pleacă multe vapoare într-acolo. În fiecare săptămână se fac drumuri dincolo; de cele mai multe ori, vasele sunt pline de oameni. Deci, probabil că e o țară mare. Cum vrei să o găsești acolo? Și din ce să trăiască, ea și copilul ei? Dumnezeule, Michael, pentru o fată nu e chiar așa de ușor!

Michael sări în sus.

– Ce vrei să spui cu asta? Că, poate, Mary Kathleen s-a înjosit? Că e posibil să… fie una ca tine?

Întregul dispreț pentru fetele decăzute se citea în cuvintele lui Michael. Lizzie se întoarse, apoi însă crescu furia în ea și i se mai opusese.

– Bineînțeles că nu! Absolut imposibil! zise ea ironic. Mary Kathleen e cu mult prea sfântă să-și deschidă picioarele pentru un colț de pâine. Fără îndoială că mai bine ar muri. Poate că a intrat deja în apă, cu tot cu bastardul și cu rușinea ei! Uneori, Michael, asta e singura alternativă pe care o are o fată. Să curvăsărească sau să moară. Îmi pare rău că am fost prea laşă pentru ultima variantă. Însă în privința damnării, e același lucru: curvă sau sinucigașă, Dumnezeu le trimite pe amândouă în iad. Doar Michael Drury face diferențe. Cum poți oare să trăiești, știind că banii mei curvăsăriți ți-au redat libertatea?

Spunând acestea, Lizzie o luă la fugă. Abia dacă avu timp să-și ia puținele lucruri din cabina comună. Lui Michael îi prinsese bine geanta de voiaj a lui David Parsley. Lizzie mai modificase pentru el câteva lucruri pe parcursul călătoriei, însă nu făcuse nimic altceva decât să mai lase pantalonii. Ea, din contră, o lua iar de la capăt, cu o singură rochie și cu o pălărioară demodată. Lizzie se gândi repede, jucându-se cu portofelul lui David Parsley, pe care îl ascunseseră sub salteaua din cabină. Nu mai era mult înăuntru, dar jumătate din cei zece șilingi rămași era a ei. Jumătate? Lizzie luă cu aroganță toți banii, până la ultimul penny. Lucrase pentru ei, iar Michael i-o mai și lua în nume de rău. La dracu', ar fi trebuit să plătească pentru fiecare noapte pe care i-o dăruise pe parcursul acelei călătorii...

Lizzie își puse pălăria și alergă în jos, pe pasarelă, spre cheiul micului port. Trebuia să-l uite pe Michael, era timpul să o ia de la capăt. Pe undeva, prin acea țară drăguță, în care aerul părea să fie mai limpede decât și-ar fi putut imagina Lizzie prin alte părți, se va găsi cu siguranță un locșor și pentru ea. Își va căuta de lucru și, poate, îi va reuși treaba aia cu viața dusă cu frică de Dumnezeu.

Lizzie păși peste străzile din Nelson, noi și curate, și simți cum furia începe să dispară din ea. Spera să îi facă loc curajului și

optimismului, însă, în realitate, se transformă într-o tristețe infinită. Indiferent cum o tratase Michael, ea îl iubise. Și acum, probabil că nu aveau să se mai vadă niciodată.

Michael era răscolit atunci când părăsi și el vaporul, la scurt timp după ea. Pe de-o parte, furios – descoperise între timp lipsa banilor –, pe de altă parte, derutat. Cearta cu Lizzie îi apăsa încă sufletul. La urma urmei, nu putea nega absolut tot ce spusese ea despre Kathleen. Firește, Kathleen nu s-ar fi înjosit niciodată într-atât, încât să curvăsărească sau să fure! Și cu siguranță că îl aștepta pe Michael. Însă era într-adevăr complicat să îi dea de urmă.

Toate acestea nu-i dădeau pace lui Michael, în timp ce străbătea străzile din Nelson. De fapt, avea probleme mai importante de rezolvat. De pildă, cum ar putea câștiga bani pentru următoarea lui masă? Cum aveau să meargă lucrurile mai departe? Toate păleau însă în fața grijii legate de unde anume putea fi Kathleen și cum putea să o găsească.

Abia după ce rumegă îndelung, lui Michael i se arătă dintr-odată soluția: părintele O'Brien! Preotul știa cu siguranță unde se afla Kathleen. Michael trebuia doar să îi scrie și să-l întrebe. Avea însă nevoie de o adresă, unde să îi poată răspunde părintele O'Brien...

Michael respiră ușurat și începu, în sfârșit, să se uite împrejur, cu toate simțurile trezite la viață. La naiba, acest Nelson era cel mai curat și cel mai civilizat port pe care îl văzuse vreodată! Totul părea să fie liniștit și mic. Cu toate acestea, era un port. Michael Drury sau, mai bine zis, Michael Parsley nu putea fi singurul bărbat din acel loc care ajunsese acolo fără bani și fără un viitor. Intră hotărât în prima cârciumă, își lăți un zâmbet galeș pe chip și își plimbă privirea de la birtașul de după tejghea până la cei câțiva cheflii dinaintea acesteia.

– Dumnezeu fie cu voi, oameni buni! E oare ceva ce aș putea face pe aici pentru a câștiga o bere? Tocmai am ajuns din Australia și micuța mea mi-a șterpelit toți banii...

Birtaşul râse cu poftă şi unul dintre cheflii îi făcu loc lângă el lui Michael. Făcu semn să i se aducă un pahar. Câteva ceasuri mai târziu, Michael adormi în curtea cârciumii, în urma primei beţii din acea ţară. În dimineaţa următoare, o luă spre noul lui loc de muncă.

– Du-te spre sud, la Kaikoura! îi sugerase unul dintre bărbaţi. La staţia de pescuit balene Waiopuka. Acolo e mereu câte ceva de făcut pentru un bărbat adevărat şi nimeni nu te întreabă de acte...

– Dar eu nu sunt marinar, spuse Michael.

Celălalt ridică dim umeri.

– Nu-i nimic, făcu el. Ei aduc animalele la ţărm!

Lizzie cutreieră străzile drepte şi ordonate ale oraşului Nelson, ameţită de proaspăta ei libertate. Îşi urâse viaţa din Londra, însă din când în când mai avusese acolo şi câteva mici bucurii: îşi amintea de zile senine, în care Cerul – sau mai bine zis un client mai amabil – îi dăruise câţiva şilingi, astfel încât nu fusese nevoită să facă altceva decât să se plimbe pe străzile zonei unde se ţinea piaţa. Admira pe aici câte o vitrină colorată, mai încerca pe dincolo câte o pălărioară şi lumea îi zâmbea fetei vesele şi nevinovate, în a cărei viaţă ea visa să se afle.

În ultimii ani îi fusese dor de toate acestea. În Van Diemen's Land, toată lumea ştia cine era ea şi nici nu avusese niciodată vreun bănuţ. Cu atât mai bogată se simţea acum, când intră într-o ceainărie cochetă, aflată într-una dintre casele din lemn, prevăzută cu ogive şi cu balconaşe. Lizzie se aşeză, îi zâmbi chelneriţei şi comandă ceai şi madlene. Se simţea atât de bine şi de apărată acolo, încât aproape că cedase tentaţiei de a întreba dacă nu aveau ceva de lucru pentru ea. Însă, în această privinţă, Michael avea dreptate: ar fi fost nebunie curată să rămână imediat în Nelson. Pe deasupra, să muncească într-o ceainărie, în care David Parsley putea nimeri îndată ce găsea totuşi calea spre Noua Zeelandă...

Lizzie aproape că izbucni în râs. Dacă mai petrecea vreo câteva ceasuri în această dispoziție lipsită de griji, avea să-și privească în curând viața de până atunci ca pe o aventură! Totuși, lucrurile nu stăteau așa. Lizzie se sili să se gândească serios. Banii pe care îi luase nu aveau să țină la nesfârșit, așa că trebuia să facă ceva.

– Scuze, pot să vă întreb ceva? i se adresă ea chelneriței cu un zâmbet timid, dar care îți topea inima. Sper să-mi reîntâlnesc aici, în Nelson, un văr din satul nostru din Anglia. El a ajuns aici acum doi ani și ne-a scris, dar eu am uitat localitatea în care s-a stabilit. Ceva pe lângă Nelson, asta o știu precis. Nu chiar în oraș. Mai sunt și alte așezări pe aici?

Tânăra ridică din umeri.

– Fetițo, în Nelson tot vin coloniști de zece ani. Foarte puțini rămân pe aici, și din păcate aici abia dacă poți găsi ceva din care să faci bani. În orice caz, ei se răsfiră prin toată regiunea – în sate și ferme. Localitatea cea mai apropiată de aici ar fi Sarau, dar acolo sunt aproape toți germani.

– Germani? se miră Lizzie, însă naționalitatea viitorilor ei conaționali îi era, de fapt, indiferentă; trebuia să improvizeze. Acum că spuneți... Verișorul meu a scris ceva despre coloniști germani! Și „Sarau"... Da, e posibil să fie asta! Cum ajung acolo?

– Domnul de dincolo e de acolo.

Ea făcu semn spre un ins mare, greoi, cu păr castaniu, des, și cu un chip plat și brăzdat de intemperii. Ședea într-un colț al ceainăriei și băga în el, dus pe gânduri, o porție uriașă de mâncare, compusă din aluat cu carne și cartofi dulci. Pe lângă astea, bea o cafea.

– Întrebați-l pur și simplu dacă îl știe pe verișorul dumneavoastră și poate că vă ia cu el până acolo. E amabil, vine aici de fiecare dată când are treabă în oraș.

Lizzie își mușcă buza inferioară.

– Dar nu mă pot așeza așa, pur și simplu, la masa lui. Ce o să spună despre mine?

Chelnerița zâmbi.

– O să îl întreb eu pentru dumneavoastră, zise ea.

După un moment, Lizzie făcu o reverență cuminte în fața lui Otto Laderer, fermier din Sarau.

– Nu cunosc niciun Owens, zise el într-o engleză stricată, cu un accent dur. Sunt mulți englezi în zonă. Dar rămân între ei, cum și noi la fel. Poate că verișorul tău e acolo. Poți veni cu mine și căuta dacă vrei.

Lizzie mulțumi cuviincios, așteptă până când domnul Laderer își termină mâncarea și se cățără apoi în căruța lui mare, trasă de doi cai puternici. Laderer adusese lemne în Nelson și cumpărase unelte și alte câteva mărunțișuri, cum ar fi cafea și ceai, stofe și alte lucruri din fier, însă nu foarte multe.

– Noi fermă cu animale dătătoare de lapte, porci, găini, câmpuri. Se hrănește de la sine, explică Laderer liniștit, după ce Lizzie îl întrebă cu ce se ocupă.

Lui Lizzie, răspunsul i se păru fascinant. Nu mai fusese niciodată la țară și gândul că și-ar putea stăvili foamea cu recolta din propria grădină i se părea de vis.

– Sarau e o localitate frumoasă? întrebă ea. Adică... De fapt, trebuia să vin aici să mă căsătoresc cu verișorul meu.

Lizzie se îmbătă cu propria ei poveste, care se dezvolta parcă de la sine.

– Dar dacă nu-l găsesc? Și așa... pe cât de atrăgător mi se pare să mă căsătoresc cu un om pe care nu l-am mai văzut de zece ani...

Germanul greoi îi aruncă o privire scurtă, iscoditoare.

– O să fie bine, bombăni el apoi.

Lizzie îi oferi un zâmbet dulce.

– Se prea poate. Da. Dar dacă nu... Credeți că aș putea găsi poate vreo slujbă prin Sarau? Eu sunt cameristă. Am lucrat la oameni fini!

– Oameni fini nu în Sarau, o informă fermierul. Dar de lucru. Mult lucru. Dacă vrei, te iau de fată în casă. Masă și haine, o liră pe săptămână. Dar muncă dură.

Lizzie încuviință.

– Sunt obișnuită! zise ea plină de sine.

La urma urmei, muncise din greu și în Campbell Town, de dimineața până seara.

Țăranul îi mai aruncă încă o privire iscoditoare, de această dată cu intenția de a o evalua. Ochii lui luminoși îi străbătură întreaga făptură finuță, umerii înguști și șoldurile. Lizzie era obișnuită cu astfel de priviri, după care constată uimită că în ochii lui Laderer nu vedea niciun fel de pofte.

– Se va vedea, zise el liniștit și își șfichiu caii cu biciul.

Căruța mergea la trap prin păduri rare, în spatele cărora se putea observa maiestuoasa imagine a munților. Lizzie privea cu încredere spre viitor.

Kaikoura se găsea la mai mult de o sută de kilometri depărtare de Nelson, însă tovarășul de băutură al lui Michael îi oferi posibilitatea de a călători împreună. Bărbatul naviga pe un vas care aducea în Europa untură de pește și oase de balenă. Luase ceva marfă pe coasta de vest, însă acum urma să ia încărcătura principală din Kaikoura.

– Nu pot oare să vin acum cu voi în Anglia? se interesă Michael, căruia nu-i venea să-și creadă urechilor ce noroc se abătuse asupra lui. Cu siguranță că mă pot face util!

Micuțul echipaj al vasului cu pânze nu avea însă nevoie de întăriri, iar căpitanul nu se arătă, în plus, deloc dornic să mai inițieze un „țărănoi". Chiar și până la Kaikoura îl luă pe Michael fără prea mare plăcere și stabili de îndată că drumul nu era deloc pe gratis.

– Bătrânul Fyfe va plăti pentru tine, îl liniști amicul său din cârciumă. Un individ așa mare și puternic, păi nu o să mai prididească! Bineînțeles că trebuie să-ți răscumperi călătoria, dar o rezolvăm noi!

Robert Fyfe era fondatorul și cel care se ocupa în continuare de stația de pescuit balene și părea să fie, într-adevăr, bucuros de

muncitori. Căpitanul se declară de acord cu târgul, iar el nu părea să fie un ins care să aibă prea multă încredere în alți oameni. Așadar, Michael urcă din nou pe un vas și părăsi orașul Nelson – și pe Lizzie Owens – fără niciun fel de regrete.

Kaikoura se dovedi a fi o peninsulă idilică, situată între două golfuri – unul cu plaje nisipoase, altul cu plaje pietroase. Într-unul dintre ele se găsea stația de pescuit balene Waiopuka, dominată de o proprietate impunătoare – casa întemeietorului ei.

– Construită pe o fundație din oase de balenă, povesti amicul de beție al lui Michael. Aici, de bună seamă, nu prea există lemne...

Într-adevăr, chiar și crucile de pe mormintele oamenilor care muriseră pe Kaikoura erau din oase de balenă, după cum avea să afle în curând Michael. Trupurile uriașelor animale puteau fi utilizate în fel și chip, iar prinderea lor trebuie că aducea mulți bani. Robert Fyfe, un ins sportiv, cu o piele bătătorită de vânt și de ploi, cu un păr rar și roșcovan, îi dădu cu plăcere lui Michael banii pentru călătorie.

– Poți să-ți construiești o colibă acolo, sus, își îndemnă el noul muncitor și arătă spre o așezare sărăcăcioasă aflată mai sus de casa lui.

Colibele pescarilor de balene erau construite din scoarță de copac și din trunchiuri de ferigă. Ușile și ferestrele erau închise cu ajutorul unor coviltiruri sau al unor saci din in, pentru a opri cât de cât vântul și ploaia. Viitorul vecin al lui Michael, Chuck Eagle, îl invită imediat la el acasă. Coliba era mobilată doar cu un soi de prici, o masă prost alcătuită și un scaun din oase de balenă. Putea îngrozitor – se pare că osul nu fusese îndeajuns de fiert. Sau poate că mirosul provenea de la Eagle însuși și de la îmbrăcămintea lui?

– Te obișnuiești cu asta, zise Chuck blând când observă că Michael strâmbă din nas.

Îi întinse o sticlă de whisky și Michael luă o înghițitură zdravănă.

– Animalele astea put, mai ales dacă nu le aducem din prima pe uscat. Încercăm să le ținem în undiță și să le tragem pe plajă,

dar uneori harpoanele se desprind și atunci cadavrul pute din toți porii. De fapt, nu e rău, după câteva zile se transformă în gaz și după alte câteva zile se mai simte încă o dată. Doar că miroase ceva mai scârbos.

– Undiță? întrebă Michael. Voi... pescuiți acești uriași?

Până atunci, el nu mai văzuse o balenă, nici de pe vapor nu se zărise vreuna, însă resturile impunătoare ale scheletelor îi lăsaseră o impresie clară despre ce anume îl aștepta acolo.

Chuck râse cu poftă.

– Nu, o vânătoare cu momeală ar fi prea neplăcută! Un astfel de cașalot înghite rechini întregi. Serios, animalele astea mănâncă pești de douăzeci de coți. Dintr-o înghițitură! Dar ele nu sunt pești, după cum se spune, fiindcă puii lor sug la fel ca vacile! În orice caz, le vânăm cu harpoane.

După cum se arătau lucrurile, Michael avea să afle pe pielea lui chiar a doua zi. Ceea ce, după spusele lui Chuck, era mare minune.

– Mai demult prindeam câte una pe săptămână, dar acum devin și ele mai prevăzătoare. Sau poate că zona asta nu mai are pești, habar n-am. Uneori, nu prinzi nimic săptămâni întregi și atunci nu faci mulți bani.

Câștigul de la stația de pescuit balene era împărțit. Cel mai mult primea cel cu harpoanele, care trebuia să tragă cu arma imensă cât mai țintit cu putință asupra balenei și să o slăbească pe loc prin acea împușcătură. Cârligele întoarse trebuiau să-și sfredelească drumul în carne. Dacă se desprindeau, de obicei pierdeai prada. Balena dispărea în adâncuri, supraviețuia rănită sau poate că murea pe undeva. Animalele parcurgeau înot distanțe uluitoare și nu mai puteai spera să îi găsești pe undeva cadavrul.

În cazul în care împușcătura își atingea ținta, atunci balena atârna, într-o anumită măsură, cu adevărat „de undiță". Harponul o ținea prinsă de barcă printr-o funie. Astfel, animalul o trăgea după sine în lupta cu moartea, un dans diavolesc, care justifica un salariu destul de mare și pentru cei șase vâslași, și pentru cârmaciul

bărcilor. Acestea se răsturnau mai mereu, iar cei dinăuntru mureau, înghițiți de ape. Cei mai iscusiți și curajoși vâslași și harponiști de pe stația lui Fyfe erau niște bărbați incredibil de puternici, cu pielea brună și cu părul negru și lins, pe care îl purtau deseori prins într-un fel de nod. Chipurile lor erau tatuate în albastru și păreau înspăimântătoare.

– Maori, zise Chuck scurt. Au venit aici cu secole înaintea albilor, ca și coloniști ai Noii Zeelande.

Michael era ușor surprins. Fiindcă în Van Diemen's Land nu mai existau de multă vreme „sălbatici", socotise că ei nu existau nici în Noua Zeelandă. Acei maori de la stația de pescuit balene nu păreau însă a fi prea sălbatici, ci cât se poate de civilizați, dacă te obișnuiai cu însemnele triburilor lor. Purtau aceleași haine de lucru precum albii – cămăși largi, pantaloni din in și pălării cu boruri largi. Încercau chiar și să vorbească englezește – nu întotdeauna perfect, dar inteligibil. Râdeau la aceleași glume ca albii, sau măcar se prefăceau că înțelegeau indecențele, și nici nu refuzau atunci când se plimba câte o sticlă de whisky în cerc, de la unul la altul. Nu locuiau însă în acele colibe de la stație, la fel ca albii, ci mergeau seara în satul lor – nu era un *kraal*, după cum presupusese la început Michael, ci o așezare închisă, compusă din case din lemn, împodobite cu decorațiuni complicate, sculptate în lemn.

– Dar dorm cu toții într-o singură încăpere! îi destăinui Eagle uimitului Michael. Chiar și fetele.

Fetele maori se dovediră a nu fi extrem de drăguțe, în sensul idealului englez de frumusețe. La fel ca bărbații, trupurile lor erau mai degrabă îndesate și, încă din tinerețe, plinuțe. Și chipurile lor erau tatuate, ceea ce Michael consideră drept respingător la început, însă ele erau prietenoase și, mai ales, foarte libertine. Nu doar că atunci când ploua și era cald ele renunțau de multe ori să își acopere bustul, mergând, în schimb, prin sat cu sânii săltând liberi sau dansându-și dansurile, ci se și culcau cu orice bărbat care le plăcea

și, după câte se părea, nimeni nu controla dacă vreo fată se furișa pe timp de noapte afară din casa de dormit.

– Și nici măcar nu cer nimic la schimb pentru asta! se bucură Eagle. Se bucură însă dacă le oferi câte un mărunțiș. Obiceiuri ciudate, dar foarte plăcute!

Michael nu se gândi la început la fete. După ce tranșase pentru prima dată o balenă, gândurile nu-i mai fugeau, oricum, la asta, ci doar la multă apă și săpun – și o sticlă de whisky, pentru a uita totul. Încă nu avea voie să meargă pe barcă.

Trebuie să văd mai întâi dacă știi să vâslești! făcu Fyfe.

Michael, care urmărea câștigurile mari, nu-i dezvălui că nu o mai făcuse în viața lui. La urma urmei, nu părea să fie ceva foarte complicat, iar forța necesară o avea fără probleme după ani mulți de muncă silnică în lanțuri.

Însă Fyfe părea să-i citească minciuna în ochi.

– Ei, mai întâi uită-te și ajută-ne să tranșăm balena. După aia, mai vedem noi! promise el.

Așadar, Michael urmări de pe mal cum balena trăgea barca harponistului, până când obosea. După aceea, cârmaciul îi înfigea o lance în trup, încercând să mai țină animalul în viață suficient de mult încât să nu se scufunde. Apoi, barca trăgea balena pe mal și oamenii începeau să o eviscereze.

– Încă nu e moartă! strigă Michael disperat, atunci când primele cuțite se implântară în trupul uriaș, pentru a desprinde pătura de grăsime de sub piele.

– Nu mai da atât din gură și pune-te pe treabă! îl îmboldi Eagle.

De această dată, își putea revendica el cinstea de a fi prins balena și voia cu orice preț să sărbătorească. Mai întâi însă, cadavrul trebuia tranșat. Michael încercă să nu se uite spre ochii mici ai animalului atunci când își implântă și el, la rândul lui, cuțitul în partea laterală a acestuia. Grăsimea era de un alb-cenușiu, alunecoasă și scârboasă. Michael nu voia să pună mâna pe ea, așa că se făcu util la transportul acesteia în ceaune – bucățile de grăsime erau trase până acolo cu

ajutorul unor troliuri și fierte. Putoarea uleiului de pește care era astfel obținut era și mai scârboasă decât cea a cadavrului de balenă – și rămânea îmbibat în hainele și în pielea oamenilor la nesfârșit.

După aceea, lichidul gălbui din cazane era turnat în butoaie. O balenă dădea în jur de douăzeci de butoaie și se plătea bine pentru ele. Între timp, măcelarii pătrundeau până la oasele balenei și le tăiau. Bărbații le aranjară pe plăci mari, le curățară cât de cât de carne și îi îndemnară pe Michael și pe alți câțiva să le îngroape în nisip.

– Așa, nu put atât de tare cât timp putrezește carnea, îl informă Chuck pe noul lui vecin.

Michael se întrebă oare ce diferență era, dar săpă sârguincios. În câteva săptămâni, oasele mai mici aveau să fie din nou scoase la iveală și vândute scump. În Anglia se făceau din ele corsete pentru femei, arcuri pentru trăsuri, undițe și alte lucruri, pentru care era nevoie de un material ușor și flexibil, dar rezistent.

Tranșatul i se păruse lui Michael a fi foarte scârbos; nu voia să mănânce nimic din carnea de balenă pe care bărbații o fierseră seara în cazane, la fel cum făcuseră mai devreme cu untura. În schimb, fusese fericit atunci când ei deschiseră, la final, un fel de robinet cu ajutorul căruia resturile balenei tranșate ajungeau din nou în mare. Plaja se curăța – însă el însuși avea impresia, chiar și după o baie lungă în apa mică de pe țărmul Pacificului, că pute și că e jegos. Fyfe păstră jumătate din banii câștigați în acea zi, drept o primă rată pentru călătoria într-acolo, iar cealaltă jumătate o bău.

– Ei, pe uscat nu câștigi prea mult, îl consolă Chuck, care credea că starea de spirit apăsătoare a vecinului său se datorează salariului mic și atât de repede pierdut.

– Data viitoare, vâslești cu noi, o să ai mai mult!

Într-adevăr, doar câteva zile mai târziu apăru următoarea pradă, iar până atunci Michael învățase cât de cât meșteșugul vâslașului. Tane, unul dintre puternicii bărbați maori, ședea alături de el și îl iniția.

– Facem noi dintotdeauna, zise el prietenos când Michael avu la început dificultăți. Noi venit cu canoe – multe, multe vieți înainte. Familia mea venit cu Aotea. Canoe mare, mândră!

– Ați venit cu o barcă cu vâsle până aici? întrebă Michael uimit. De unde?

Acum, după călătoria lui cu barca cu pânze până la Kaikoura și după încercările lui de a vâsli, se gândea din nou, cu sentimente mai prietenești, la Lizzie Owens. Nici nu voia să se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă ea nu ar fi luat inițiativa, iar el ar fi plecat cu tovarășii lui pe mare! Chiar și acele mici manevre pe care avusese voie să le facă pe barca cu pânze îi arătaseră cât de dificil era să manevrezi un astfel de vas. Ca să nu mai vorbim de Marea Tasmaniei...

– De la țară Hawaiki, venim noi de acolo! Departe, departe, foarte departe... Kupe, prim bărbat în Aotearoa – așa zicem noi insulă –, omorât soț lui Kura-maro-tini. Fost femeie foarte frumoasă. Apoi fugit cu ea. Spre aici...

– Dar asta s-a întâmplat demult, nu? îl întrebă mai târziu Michael pe Chuck Eagle.

Acesta râse.

– Acum șase sute de ani! Oricum, și ei sunt colonișți; pământul le aparține la fel de puțin cum ne aparține nouă. Cu toate acestea, ei cer sume frumoase atunci când ne dau câte ceva din el.

Chuck economisea pentru propria lui bucată de pământ. Visa la o fermă, fără să spună însă dacă lucrase vreodată în Anglia la vreuna. Probabil că el fusese mai degrabă marinar, dar Michael nu-i pusese nicio întrebare. Mulți dintre vânătorii de balene aveau un trecut întunecat, asemenea lui. În afară de maori, fiecare fugea acolo de ceva.

Maorii erau cei care se descurcau cel mai bine cu acea muncă îngrozitoare. Tane murmura un fel de incantații în limba lui cât stătea în barcă alături de Michael în timpul următoarei vânători. Harponistul tocmai trăsese, iar vârful sfredelise lateralul unui cașalot impunător.

– Spun iertare la Tangaroa, zeu de la mare, îi dezvălui Tane. Iertare că omorâm și mulțumesc că ne-a trimis balenă. Și rog ajutor pentru vânătoare.

În timp ce bărbatul maori vorbea, balena lovită începu să se răsucească. Pentru Michael și pentru ceilalți, începu dansul diabolic. Cuprins de panică, animalul săgeta apele de lângă coastă, încercând să scape de harpon. Barca era trasă în urma lui, iar în ea țâșni apa și-i udă pe bărbați. Din cauza sperieturii, Michael înghiți o gură imensă din ciorba sărată și nici măcar nu realiză la început greața care urmă. Când barca păru că se scufundă, fu convins că va muri în curând. Tane și ceilalți încercară să o țină în echilibru prin utilizarea iscusită a vâslelor și a propriei greutăți reîmpărțite pe bănci, însă Michael nu mai era în stare nici măcar să gândească.

În cele din urmă, balena rămase totuși epuizată la suprafața apei – și Michael vomită rușinat în mare de pe marginea bărcii, tocmai atunci când cârmaciul înțepase animalul neajutorat. Când începură să vâslească din nou, Michael avu sentimentul că balena rănită de moarte îl urmărește din priviri. Era cu siguranță o nălucire, nici nu se întoarse pentru a se convinge de asta, dar acuzațiile mute ale animalului nu-i mai dădeau pace. Michael mai prinsese în trecut pești și vânase iepuri – și mai prinsese și animale mai mici în capcane, frângându-le apoi grumazul. În vremurile de foamete, luai ce găseai, iar din acest motiv Michael nu se simțise niciodată vinovat. Dar acum era cu totul altceva. Era un măcel nemilos pentru bunuri, de care, strict vorbind, nimeni nu avea nevoie. Anglia putea supraviețui și fără oase și untură de pește, indiferent cât de bine plătite erau toate astea. Michael era ferm convins că rugăciunea lui Tane nu fusese ascultată. Zeul mării nu putea ierta toate astea.

Seara, Michael bău până uită de toate – fapt pentru care avusese nevoie de mai mult whisky decât de obicei. Bărbații mâncau impasibili carnea de balenă, parcă fără să mai perceapă putoarea

din jurul lor. Michael nu mai voia să meargă în viața lui în barcă și în niciun caz nu își mai dorea postul de harponist sau de cârmaci. Suportă în tăcere râsetele bărbaților care îl tachinau cum că i s-ar fi făcut frică și se gândea cum ar putea să plece cât mai repede de pe stația de pescuit balene. Firește că trebuia să lucreze pentru a-și achita datoriile. Dar să rămână acolo o veșnicie, până când își va fi făcut rost de banii necesari pentru călătoria cu vaporul spre Irlanda? De neimaginat!

Capitolul 2

Lizzie nu fusese niciodată mai aproape de o viață trăită cu frică de Dumnezeu ca acolo, ca servitoare la familia Laderer, în Sarau. Ferma era ceva mai în afara satului lor drăguț, așezat în regiunea Marlborough, pe marginea câmpiei Waimea. La fel ca în restul țării, și acea așezare era încă în construcție, însă părea promițătoare. Pământul era fertil, iar coloniștii se arătau recunoscători pentru asta, după ce primii lor ani petrecuți în noua țară nu fuseseră favorizați de soartă. În apropierea orașului Nelson găsiseră prea puține terenuri agricole, care, în plus, erau mereu inundate.

Otto Laderer nu se lăsase speriat însă de astfel de vitregii ale naturii. El îndrăznise un al doilea nou început, iar acum defrișa din ce în ce mai mult teren. Și crescătoria lui de vite înflorea. Soția lui, Margarete, o femeie suplă, puternică, lucra la fel de mult ca și el, la fel și cei doi fii ai lor. Nici tatăl și nici băieții, pentru care se găsiseră deja soții, nu îi aruncară lui Lizzie priviri pline de pofte carnale. Dacă unul dintre coloniști se interesa de fată, atunci strădaniile lui nu depășeau câteva cuvinte politicoase și, poate, o ieșire împreună pe undeva, duminica. La urma urmei, pentru toți băieții cuminți din Mecklenburg sau din Saxonia Inferioară era un lucru cert că se vor căsători cândva cu una dintre fetele serioase, cuminți, de prin ogrăzile învecinate. Chiar și o legătură cu una dintre fetele puținilor catolici bavarezi ar fi fost o catastrofă pentru familiile lor.

O servitoare săracă, din Anglia, nici nu intra pentru ei în discuție, indiferent cât de galeș zâmbea ea.

Familia Laderer începea lucrul de la revărsatul zorilor și mergea la culcare când se întuneca. Cu toții așteptau același lucru și de la Lizzie, consumul de petrol pentru lămpi, seara, fiind considerat un lux. Munca era dură, dar mesele erau regulate și îmbelșugate, iar simbria se plătea conștiincios la finalul lunii. Femeile purtau în casă bluze albastre și fuste, iar deasupra lor niște șorțuri de culoare deschisă. Doamna Laderer o ajută pe Lizzie să își modifice vechea ei uniformă de lucru și îi promise de Crăciun o rochie nouă.

– Cum de-ai putut veni din Anglia cu numai o rochie? fusese singura întrebare pe care i-o pusese vreodată fetei; ce anume făcuse până atunci în viață părea să îi fie indiferent.

Familia Laderer o numi pe noua lor servitoare Liese sau Lieschen și nici măcar nu se interesă de numele ei. Duminica o luau pe fată, bineînțeles, la Biserica Luterană, unde Lizzie ducea puțin dorul ceremoniei pompoase. Reverendul, care se numea aici pastor, părea să fie și mai sever decât cel din Campbell Town, dar fata nu putea ști sigur, fiindcă el predica în germană.

Pe Lizzie nu ar fi deranjat-o nimic din toate astea. Ar fi fost cât se poate de mulțumită să rămână acolo o vreme și să economisească bani, dar, din păcate, nu găsea nici cea mai mică bucurie în munca ei și, în plus, se simțea mereu suprasolicitată. Lizzie nu era leneșă, fusese mereu lăudată ca fată în casă sau ca ajutor de bucătărie. Familia Laderer nu avea nevoie însă de un ajutor în casă, ci de cineva care să lucreze în grajd. Lizzie trebuia să rânească și să mulgă, trebuia să strângă ouăle și să ajute la tăiatul animalelor. Acest din urmă lucru nu prea reușea să-l ducă la îndeplinire. Rânitul nu o prea deranja, dacă nu punea la socoteală faptul că era moartă de oboseală după ce ducea a cincea sau a șasea roabă cu bălegar greu de vită, mai ales că domnul Laderer punea mare preț pe ordine și pe curățenie. Munca grea o mâhnea.

Mai rele erau mulsul, hrănitul și strângerea vacilor și a cailor. Lui Lizzie îi era pur și simplu frică de animalele acelea mari. Nu avea

încredere în ele și se speria de moarte când, în timpul mulsului, câte o vacă ridica un picior sau se uita ce face cea care o mulgea. Uneori, în acest răstimp, răsturna găleata și astfel era certată de domnul Laderer.

Lizzie se descurca mai bine cu muncile câmpului; îi plăcea să îngrijească mai mult plantele decât animalele și începu să îndrăgească mult grădina pentru ierburile din bucătărie. Duminică, culese din pădure flori care înfloreau drăguț și le plantă în grădină, pentru a o înfrumuseța, dar se lovi de o neînțelegere absolută din partea domnului Laderer.

– Ce-i cu tufa înfloritoare aici? Poți pune pom de măr!

Familia Laderer refuza din principiu absolut tot ce nu era de folos sau care nu aducea roade. Lizzie fu surprinsă cât de dor îi era de casa familiei Smithers – de ștersul prafului de pe mobila aceea frumoasă, de invitați la ceai, de ornamente florale în vaze, de grădina de trandafiri... Lizzie se putea visa într-o altă viață, mai frumoasă, indiferent cât de murdară și de plină de temeri era realitatea. La familia Laderer nu trebuia să îi fie frică de nimic, dar nu existau nici visuri și nimic altceva de care se putea bucura. În plus, îi lipsea câteodată și propria ei limbă. Nici familia Laderer, nici vecinii lor nu considerau că ar fi necesar să învețe mai multă engleză decât aveau neapărat nevoie – și, de fapt, ei vorbeau în general foarte puțin. În special cei din Saxonia Inferioară erau o națiune tăcută – Lizzie nu reușise să se apropie prea mult de ei.

Cu atât mai fericită fusese ea atunci când Margarete Laderer o rugă, după patru luni, să o ajute în casă în acea după-amiază.

– Tu spus că fost în case fine, zise ea.

Deci, Otto Laderer îi povestise despre ciudatul său interviu de angajare cu acea fată ciudată.

– Azi vin englezi, om fin. Consilier, Bay of Islands.

Lizzie nu prea știa ce înseamnă Bay of Islands, dar consilier suna deja foarte important în opinia ei.

– Vizita vrea să discute cu cineva care știe engleză. De aia ales Otto.

Într-adevăr, Otto vorbea mai bine engleză decât majoritatea coloniștilor.

– Siguranță bea ceai. Tu faci ceai?

– Mă întrebi dacă știu să fac un ceai?

Lizzie încuviință zâmbind.

– Știu și să servesc. Oh, vă rog, doamnă Laderer, dați-mi voie să pun eu masa și să servesc frumos. Așa, ca la oamenii foarte fini. Vă rog!

Ardea de nerăbdare să își arate cunoștințele.

– Noi oameni buni, nu fini, bombăni doamna Laderer, dar nu se mai împotrivi.

Lizzie inspectă dulapul din bucătărie și scoase din el o față de masă, pe care familia Laderer nu o folosea decât la cele mai mari sărbători. Cuprinsă de un zel deosebit, se apucă să plieze șervețelele, tăie flori de rata și le aranjă pe masă, ca decorație. Căută însă fără succes vaze, precum și ibrice de ceai. Fermierii beau exclusiv cafea. Măcar aveau un serviciu drăguț de cafea, albastru cu puncte albe, în care și ceaiul era cu siguranță la fel de gustos. Lizzie le pregăti pe toate, apoi își îmbrăcă rochia ei drăguță de călătorie și pe deasupra un șorț curat, alb. Mai lipsea doar o boneță pentru a desăvârși uniforma fetei în casă. Lizzie își alungă sentimentul neplăcut pe care îl avu atunci când se admiră în singura oglindă, minusculă, a familiei Laderer. Cu siguranță consilierul nu va avea aceleași înclinații aberante ca domnul Smithers. Va fi știind să prețuiască munca ei, nu felul în care se gătise. În cele din urmă, puse pe foc apa pentru ceai, apoi auzi din curte voci și alergă la ușă. Doamna Laderer observă fascinată din spatele ușii crăpate cum fata ei de la grajduri făcu o reverență cochetă și cum îi luă musafirului pelerina, care îl protejase pe bărbatul înalt și suplu de ploaia măruntă de afară. Musafirul zâmbi amabil și îi dădu și pălăria. Apoi îi urmă tăcutului Otto Laderer în camera bună, unde aștepta doamna Laderer.

– James Busby!

Oaspetele i se prezentă doamnei casei cu o plecăciune impecabilă, iar ea nu prea știu ce să răspundă. În orice caz, îl invită atunci, destul de stângaci, pe domnul Busby la masă și lui Lizzie îi reuși să aducă ceaiul fierbinte, după exact trei minute de infuzie. Se postă perfect în dreapta musafirului, întrebă manierată dacă dorește zahăr și ceai și făcu o reverență când bărbatul îi mulțumi.

Otto Laderer se uita la fată cu respect și Lizzie se străduia să își păstreze chipul plin de sârg, în loc să radieze din întreaga făptură. În sfârșit, își impresiona stăpânii! Dar se părea că familia Laderer nu-l putea ajuta pe oaspete.

– Auzisem că aici, în regiunea Marlborough, ar fi câțiva colonișți germani care se pricep la cultivarea viei, rosti trist domnul Busby, după ce schimbase câteva cuvinte cu Otto. Nici nu trebuie să fiți expert, v-aș da eu toate indicațiile, însă puțină experiență de viticultor nu ar strica. Forța noastră de muncă, formată din localnici, nu se pricepe deloc la asta, știți? Ei nici nu au băut vin în viața lor și, dacă îi lași să îl guste, nu le place!

Busby o spusese cu o expresie atât de revoltată pe chipul lui în jurul căruia se întindea o barbă deja încărunțită, de parcă maorii i-ar fi insultat cel puțin Dumnezeul – în timp ce familia Laderer rămase impasibilă. Ei beau puțin și, dacă o făceau, atunci beau numai rachiul lor de casă sau doar *îmbunătățit*. Acesta era un fel de lichior – îmbunătățit cu zahăr și cu fructe. Lui Lizzie i se părea gustos, dar destul de tare.

– Noi nu facem vin, rămase Laderer la constatarea lui de mai devreme. Poate bavarezii. Dar nu cred. Ei mai mult bere.

– Și nici nu aveți dealuri pentru vie, suspină Busby, de parcă ar fi fost inevitabil ca cineva care gustase vreodată vin și care se pricepea cât de cât la cultivarea lui să nu planteze la rândul lui o vie. Ei, atunci nu putem schimba lucrurile. Mă scuzați că v-am răpit timpul. Și mulțumesc pentru ceai, a fost excepțional!

Busby le zâmbi doamnei Laderer și lui Lizzie.

– Mai doriți cumva o ceașcă? întrebă Lizzie cam impertinent.

De fapt, această întrebare trebuia să fie pusă de doamna Laderer, dar ea părea să fie foarte fericită să scape cât mai repede de englez.

Busby nu dori, dar își încreți mirat sprâncenele.

– Ești englezoaică, frumoasă copilă? întrebă el amabil.

Lizzie făcu din nou o reverență.

– Și perfect instruită! Complimentele mele, domnule Laderer. Găsești cu greu așa ceva pe aici. În orașele mai mari se gândesc deja să recruteze servitori englezi din orfelinatele din Londra. Tocmai aici, pe Insula de Sud, unde nici nu sunt prea mulți băștinași la dispoziție! Mie tocmai aceștia mi se par însă mai voluntari decât cei din nord... Ați avut mare noroc cu fata dumneavoastră! De unde vii, copilă?

Lizzie se gândi repede dacă să mintă sau nu, însă, dacă acel om cunoștea cât de cât Anglia, trebuie că își dă seama după accentul ei de unde anume provenea.

– Din Londra, domnule! răspuse ea cinstit. Whitechapel.

Busby zâmbi.

– Bănuiesc însă că nu dintr-unul dintre acele orfelinate extraordinare. Ce idee ciudată, să aduci de acolo toate scursorile!

Lizzie roși toată.

– Nu... tata... Tatăl meu a fost... tâmplar.

Soțul Annei Portland fusese tâmplar.

– Și ai fost dată de mică la stăpân. Foarte frumos... După cum vă spuneam, aveți noroc, domnule Laderer! Nu pot oare să vă acaparez fata asta?

Busby i se adresă zâmbind domnului Laderer. De bună seamă, nu vorbea serios.

Din contră, Otto Laderer își țuguie buzele.

– Acapa...?

– Acapareze. Adică domnul Busby ar dori să lucrez pentru el!

Ieșirea aceasta fusese din nou lipsită de politețe, însă Lizzie nu reuși să se abțină. Busby părea să pornească de la ideea că ea aparținea cu trup și suflet familiei Laderer și că germanii aceia erau fericiți cu

fata lor în casă. Însă, dacă ea ar fi spus lucrurilor pe nume... cei doi nu prea puteau fi foarte atașați de fata lor incompetentă!

– Liese la noi în grajd, făcu domnul Laderer.

Domnul Busby o privi pe Lizzie. Avea o privire pătrunzătoare.

– E adevărat, Lie...?

De bună seamă, numele îi provoca probleme evidente.

Lizzie făcu o reverență.

– Elizabeth, domnule. Lizzie.

– Și mai departe, copilă? întrebă Busby.

Lizzie trase adânc aer în piept. Acum, nu avea nevoie să facă nicio greșeală!

– Portland, domnule. Elizabeth Portland. Și da, e adevărat, eu lucrez aici în principal în grajd. Aici... aici nu e nevoie de o fată în casă.

Lizzie încercă să se exprime astfel încât să fie înțeleasă și de domnul, și de doamna Laderer.

– Dar de ce nu îți cauți atunci o altă slujbă? În Nelson, sau în Christchurch, sau pe undeva pe la marile ferme lumea ar tânji după tine! Neîndoielnic ai și scrisori de recomandare.

Busby o privea cu interes, dar sever.

Mintea lui Lizzie lucra febril. Avea nevoie de o poveste bună! Una care să explice de ce nu avea nici documente și nici recomandări de la locurile de muncă anterioare. Își mestecă buza inferioară. Cea mai bună era o poveste cât mai adevărată. Nu trebuia să fie a ei, însă în niciun caz una pe care tocmai o inventa. Se blestemă pentru lipsa ei de prudență. La urma urmei, și-ar fi putut coace de mult o poveste bună în toate acele luni petrecute în Sarau.

– Domnul și doamna Laderer au fost buni cu mine când am venit din Australia, zise ea cu privirea plecată. Nici nu au întrebat nimic și eu m-aș...m-aș fi rușinat să povestesc tot.

Busby zâmbi.

– Australia? Deci, totuși sper că nu ești o deținută?

O amenință pe Lizzie în glumă cu degetul.

Lizzie îi aruncă o privire chinuită.

– Eu nu, domnule, dar mama mea, da. Anna Portland... în Londra... în Londra.. ei... în Londra a auzit toată lumea de cazul ei... şi atunci stăpânii mei nu au mai vrut să mă ţină. M-am gândit că aş putea fi împreună cu mama dacă plec în Australia. Moştenirea de la tata a ajuns cât să mi-o pot permite. Dar eu...

Lizzie reuşi să aibă o voce gâtuită.

– ...eu nu am găsit-o.

În timp ce familia Laderer asculta cu interes, dar înţelegând doar pe jumătate, Lizzie începu să detalieze, cu pauze, pentru consilierul din Bay of Islands, drama Annei Portland. Se puteau încredinţa de adevărul celor spuse printr-o simplă scrisoare trimisă la Londra – sau cu o scrisoare şi mai rapidă în Australia, în care să întrebe de deţinute evadate.

La finalul poveştii ei, Busby era evident marcat.

– Firește că voi căuta să mi se confirme asta, Elizabeth. Dar, în principiu... Dacă stăpânii tăi te-ar lăsa să pleci, te-aş lua cu plăcere cu mine la Waitangi. Asta e pe Insula de Nord. Sper că nu suferi de rău de mare.

Familia Laderer o lăsă pe fata lor neîndemânatică de la grajduri să plece în pace şi James Busby le povesti tuturor cunoscuţilor săi, pe care îi întâlnise în timpul călătoriei lui cu Lizzie, că soţia sa va fi, în sfârşit, mulţumită de el.

– De obicei, aduc cu mine mai degrabă viţe-de-vie, iar acum am anunţat-o deja că vin cu un viticultor german. Dacă însă va vedea venind în locul lui o fată în casă din Anglia, nu o să mai poată de încântare.

Lizzie luă cunoştinţă, cu aceeaşi încântare, de faptul că în casa lui Busby exista şi o femeie, pe care el o îndrăgea, după cum se vedea. În definitiv, perechea avea şase copii, iar în timpul lungii lor călătorii comune, cunoscătorul de vin şi politicianul scoţian nu se apropie prea mult de ea. În rest, lui Lizzie i se păru destul

de greu să-şi facă o părere despre el. Busby avea idei şi convingeri clare, pentru care ştia chiar şi să se certe. Pe drumul spre Waitangi, o localitate aflată în cel mai îndepărtat capăt al Insulei de Nord, intrară deseori în casele amicilor sau ale adversarilor săi politici şi câteodată se iscară discuţii încinse între Busby şi gazdele sale. Lizzie auzea mai tot timpul că noul ei stăpân ar fi încăpăţânat – dar, pe de altă parte, era foarte respectat şi trebuie că era un bun diplomat.

După cum îi spusese lui Lizzie, Busby însuşi pregătise şi prelucrase celebrul contract de la Waitangi, prin care căpeteniile celor treizeci şi patru de triburi maori se supuneau fără lupte Coroanei englezeşti. Chiar dacă pentru aceasta devenise celebru William Hobson, Busby reprezentase cu mult timp înaintea lui interesele britanice în Noua Zeelandă. Între timp, lucra pe post de consilier al Bay of Islands, având astfel un soi de funcţie de sfătuitor pentru regiunea din jurul localităţii Waitangi.

Golfurile şi insulele acelei regiuni erau relativ nepopulate; maorii erau de mult creştinaţi şi se adaptaseră. În locul pescarilor de balene şi al vânătorilor de foci, la fel ca în tot restul Noii Zeelande, aici se stabiliseră misionari încă de la începutul secolului. Regiunea era fertilă şi era cald, astfel încât se putea face agricultură, având în fundal un decor format din golfuri de un albastru-azuriu, păduri tropicale de un verde intens şi din cascade impresionante.

De fapt, nimeni nu dorea sfaturile lui Busby, iar pentru asta se certase deja de prea multe ori cu misionarii şi coloniştii. Cel mai bine se părea că se descurca cu maorii – succesele lui din trecut se bazaseră pe relaţiile iscusite pe care le legase cu căpeteniile băştinaşilor. Totuşi, nici ei nu aveau nevoie de un consilier şi, în consecinţă, Busby avea mult timp pentru urmărirea propriilor interese. Unul dintre acestea era viticultura, dar activul şi temperamentalul Busby edita deja şi un ziar şi îşi încercase norocul şi ca fermier sau ca negustor. Înainte de toate, cel mai mult îi plăcea postura de învăţător, cel puţin atâta vreme cât elevii

nu-l contraziceau. Predase în trecut agricultura și viticultura în Australia și câteodată părea că îi era dor de asta.

Această caracteristică a noului ei stăpân îi oferi lui Lizzie o călătorie palpitantă. Busby cunoștea Noua Zeelandă mai bine ca oricine și o întreținu pe Lizzie, care era dornică de a învăța, cu tot felul de informații despre flora și fauna acestei țări. Fata se mira de pădurile de ferigă și de păsările ciudate care își săpau vizuine; află apoi tot ce se putea afla despre creșterea oilor, lucru în care Busby vedea viitorul Insulei de Sud, și auzi necontenit despre viticultură. Busby își încerca norocul cu o vie aflată mai sus de Waitangi. Până atunci nu avusese foarte mare succes, dar o făcea cu mult entuziasm.

Peisajul din împrejurimile localității Waitangi nu se putea compara cu cel de pe lângă Nelson. Lizzie, fata din Londra, era uimită de frumusețea naturii de pe Insula de Nord, de cum alternau golfurile de un albastru-închis, cu micile lor insulițe stâncoase, cu pădurile de ferigă cu verdele lor de nepătruns și cu munții, a căror culoare se schimba mereu în funcție de unghiul din care bătea soarele. Așa își imaginase ea paradisul – poate cu ceva mai puțină ploaie. Vremea era, după cum află Lizzie, instabilă, atât vara, cât și iarna. Era mai cald decât pe Insula de Sud, dar, în același timp, și mai umed.

În sfârșit, îi reușea planul cu viața dusă cu frică de Dumnezeu și totuși mulțumitoare! Agnes Busby avea o casă mare și deschisă și se bucură sincer de noul ei ajutor. În rest, nu avea decât servitori și fete în casă maori, dar nu vorbea niciun cuvânt în limba acestora. Fie trebuia să îi traducă soțul ei, fie se făcea înțeleasă prin limbajul semnelor. Din păcate, nici una, nici alta nu se dovedise satisfăcătoare.

Doamna Busby îndrăgea lucrurile frumoase și și-ar fi ținut casa ca pe o vilă englezească de la țară. Crescuse în New South Wales și se trăgea dintr-o familie nobiliară. Din păcate, nici soțul ei, nici angajații săi maori nu se interesau de ceruitul și șlefuitul mobilei

vechi sau de perfecțiunea cutelor de la perdelele din mătase. Nimeni nu reușea să îi perie doamnei Busby perfect costumul de călărie sau chiar să îi calce dantela rochiilor. Lizzie învățase majoritatea acestor lucruri de la doamna Smithers și, pe deasupra, împărtășea împreună cu noua ei doamnă bucuria încăperilor îngrijite și a unei gospodării conduse cu stil. Lizzie își îmbrăcă din nou, cu o ușoară groază, uniforma de fată în casă, cu șorț și cu bonetă, însă în curând se simți din nou bine în ea – în vreme ce fetele maori bombăneau neîncetat despre asta.

Interacțiunea cu copiii familiei Busby îi făcea, în mod evident, plăcere lui Lizzie – le lua cu drag locul afectuoaselor fete maori, copleșite, în mod evident, de stilul educațional englezesc. Ele se arătau recunoscătoare pentru orice ajutor și erau amabile și îndemânatice, dar aveau nevoie de un anumit suport. Spre deosebire de doamna Busby, care le privea ca pe niște animale de neînțeles, Lizzie descoperi curând că între englezi și maori existau mai multe similitudini decât deosebiri. Mai întâi, fusese uimită de această descoperire. Nu mai văzuse niciodată în Anglia oameni de culoare, iar reprezentările sălbaticilor din predicile pastorului o făcuseră să-și imagineze că aveau de-a face foarte vag cu niște ființe de departe înrudite, dar nu umane. Tatuajele, oamenii puternici, frezele lor ciudate și felul lor unic de a umbla pe jumătate goi o făcuseră pe Lizzie să creadă cu atât mai mult acel lucru. Apoi, observă însă că fetele discutau între ele, chicoteau și glumeau, așa cum o făcuse și ea în trecut cu prietenele ei. Copiii familiei Busby prinseseră fără să vrea limba bonelor lor, iar Lizzie observa fascinată că ei se puteau înțelege cu maorii, la fel cum o făceau cu semenii lor.

Drept urmare, Lizzie nu se bizui pe limbajul semnelor sau pe însușirea neplăcută a doamnei Busby de a vorbi din ce în ce mai tare, ori de câte ori avea de-a face cu maori. În schimb, îi întrebă pe ceilalți angajați despre cum se numesc în limba lor diferitele lucruri, începu să învețe – și, după câteva luni, putea râde împreună

cu fata din bucătărie, Ruiha, de faptul că în limba lor pur și simplu nu existau cuvinte pentru bufet și carte de vizită.

Înțelesese că toate obiceiurile ciudate ale maorilor își aveau semnificațiile lor – dansurile marțiale și strigătele, care îi provocaseră la început frică, erau deseori doar niște simple ritualuri de salut, iar tatuajele desemnau apartenența fiecăruia la un trib.

Ruiha și celelalte angajate o invitară după o vreme pe Lizzie în *marae*-urile lor. Lizzie admira minunatele decorațiuni sculptate în lemn ale caselor de adunare sau ale celor de dormit ale maorilor. Și o mai uimi ceva: printre maori nu părea să fie prea important cine era căsătorit cu cine, iar „fete ușoare" păreau nici să nu existe pentru ei. Ruiha dispăru seara chicotind cu grădinarul Hare pe undeva prin apropiere. Fata în casă avea un fiu mic, dar, de bună seamă, acesta nu avea un tată clar. Lizzie se arătă speriată când grăjdarul Paora îi făcu deschis avansuri, dar maorii pur și simplu râseră atunci când ea îl refuză, cuprinsă de panică. Lizzie se temu că aceasta îl va face să se apropie de ea folosind forța, însă descoperi apoi că membrii tribului se distrau mai degrabă pe seama refuzatului Paora decât de comportamentul ei sever. Tânărul, care nu era foarte înalt, însă incredibil de greoi și de puternic, se retrase distrus, în timp ce două fete prezentară râzând o parodie despre cum faci așa cum se cuvine curte unei femei *pakeha*.

Lizzie deveni în curând mult mai relaxată și reuși să râdă cu ele atunci când una dintre fete îi dădu celeilalte flori, făcând mereu și mereu plecăciuni. Cea care o întruchipa pe fata *pakeha* se găti la nesfârșit, până când i se „oferi" în cele din urmă admiratorului ei, fapt exprimat prin mișcări de dans, care pentru Lizzie păreau destul de obscene. Ceilalți spectatori nu prea păreau însă să vadă ceva penibil în toate acestea. Râdeau necontenit de faptul că iubitul se împiedica de pantalonii lui și nu prea știa dacă să rămână îmbrăcat sau nu în timpul actului sexual. Mai târziu, Paora dispăru cu o altă fată, iar Lizzie se întoarse neatinsă în casa familiei Busby.

De bună seamă că doamna Busby vedea prietenia lui Lizzie cu maorii cu sentimente împărțite. Pe de-o parte, activitatea de traducător a lui Lizzie îi ușura viața, pe de altă parte, nu îi plăcea deloc fraternizarea, după cum o numea ea, cu băștinașii. Era ceva foarte ciudat, mai ales pentru o fată cuminte din Anglia.

Domnul Busby părea însă să privească toate acestea cu mulțumire. El respecta mult maorii, chiar dacă îl deranja enorm lipsa lor de interes față de cultivarea viței-de-vie. Domeniul lui viticol nu înflorea, indiferent cât de mult suflet punea. Muncitorii pur și simplu nu pricepeau că nu era totuna dacă se petrecea culesul strugurilor azi sau peste două săptămâni sau dacă mustul fermenta înainte de a fi presat sau nu. Ei considerau răritul viței-de-vie drept o risipă și, deși domnul Busby le arăta mereu, ei lăsau prea mulți lăstari. Așa se făcea că era mereu mult vin, dar nu unul de calitate. Domnul Busby putea discuta ceasuri întregi pe această chestiune, însă, în afară de unul dintre fiii lui, doar Lizzie se mai interesa de vicleniile producerii vinului. Busby importa vinuri pentru consumul propriu din diverse regiuni și, de când o instruise pe parcursul călătoriei lor comune, o lăsa chiar și pe Lizzie, precum și pe familia lui, mai puțin încântată, să le încerce.

Duminicile, o lua pe fată prin viile de pe deal, aparent pentru a o face să pregătească picnicul pentru familie, dar, de fapt, o lua ca ascultătoare pentru nesfârșitele lui povești despre struguri. Uneori, Lizzie îndrăznea, precaută, să mai spună și ea câte ceva sau chiar să emită primele ei opinii, ceea ce îl încânta pe Busby.

– O să devin geloasă, comenta doamna Agnes Busby și se ascundea, mulțumită, cu o carte sub umbrela ei de soare, în timp ce soțul ei îi ducea pe Lizzie și pe copii sus pe dealuri și le explica sensul recoltei timpurii și al altoitului.

Pentru prima dată în viață, Lizzie era fericită pe toate planurile. Firește că se mai gândea din când în când la Michael, la ciudata atracție pe care o exercitase asupra ei și la fericirea neașteptată din brațele sale. Totuși, nu voia să îi ducă dorul. La final, o rănise și

avusese parte de suficiente astfel de dezamăgiri. Lizzie nu mai voia să fie deziluzionată sau speriată. Îi plăcea tot ce făcea la familia Busby, iar asta o împlinea. Verile și iernile treceau unele după altele, dar ea continua să fie tânără; tocmai împlinise douăzeci și doi de ani. Avea suficient timp să se refacă și să se gândească la un soț și la copii. Lizzie avu nevoie de câțiva ani să învețe din nou să viseze, dar era încrezătoare că se va îndrăgosti cândva din nou. De un bărbat bun. Credea în continuare într-o viață cu frică de Dumnezeu, cu prunci, într-o căsuță cochetă.

– O să-i căutăm lui Lizzie a noastră un viticultor! obișnuia James Busby să glumească când cineva din cercul de cunoștințe al familiei încerca să o tachineze pe fată din cauza faptului că până atunci nu apăruse niciun logodnic la orizont. Ce părere ai, Lizzie – să fie un francez cu ochii asemenea jăraticului din Languedoc sau mai bine un german blond cu ochi albaștri?

– Unul cu părul negru și cu ochi albaștri, răspundea atunci Lizzie, cochetând, dar mă tem că acest soi se află în Irlanda și distilează whisky!

Capitolul 3

Michael nu se obişnui cu uciderea şi tranşarea balenelor, însă nu reuşi să găsească o altă alternativă de lucru în Waiopuka. Fiindcă nu se ridicase niciodată la rangul de harponist sau de cârmaci, salariul lui rămăsese în continuare mic, iar el cheltuia mult din el, pentru a-şi bea amarul seară de seară. Aveau să treacă ani până când îşi plătea drumul de la Nelson şi până când avea să fie din nou liber. Nici nu te puteai gândi să economiseşti; astfel, viitorul părea să i se deschidă întunecat înainte-i. Celelalte munci pe care le putea îndeplini un bărbat în Noua Zeelandă erau la fel de puţin atrăgătoare. Michael văzuse cândva cum erau omorâte şi jupuite focile, iar după aceea avusese nevoie de o sticlă întreagă de whisky, înainte de a reuşi să nu se mai gândească la acei ochi imenşi ai animalelor răpuse ori la strigătele mamelor lor. Din acest punct de vedere, mai bine tranşa balene.

Abia după doi ani de când Michael îndeplinea această muncă fără să-i facă deloc plăcere se arătă prima rază de lumină la orizont. De pe o zi pe alta, bătrânul lup de mare Robert Fyfe le porunci oamenilor săi să construiască un ocol de vite alături de casa lui impunătoare, ridicată pe oase de balenă. Lemnul pentru acesta venea de pe coasta de vest, de bună seamă; Fyfe nu irosea niciun efort pentru noul lui proiect.

– Oare ce are de gând, să facă agricultură şi să crească vite? îşi întrebă Michael vecinul, pe Chuck Eagle.

Acesta ridică din umeri.

– Sau poate cai? Asta mi-aș putea-o imagina cel mai bine, după cum îl cunosc. Dar ceva nou tot trebuie el să înceapă. Balenele ne ocolesc. În ultima lună a fost una singură.

– E iarnă, zise Michael.

Chuck clătină capul.

– Asta nu contează aici. În afară de asta, toți sunt masculi; pentru femele, aici este mult prea frig tot anul. În trecut, am vânat neîntrerupt, indiferent de anotimp, dar acum... Animalele astea nu sunt proaste, Michael. A durat puțin, dar au înțeles că aici nu au ce căuta, așa că bătrânul Fyfe trebuie să-și cumpere din nou un vas sau să se gândească la altceva. Și se pare că nu mai are chef să iasă pe mări și pe oceane.

Animalele își făcură apariția câteva zile mai târziu, iar Michael nu se mai sătura privindu-le. De când părăsise Irlanda, nu mai văzuse în fața ochilor nicio oaie. Dacă era să fie cinstit, nici măcar în fosta lui patrie nu văzuse vreodată așa niște exemplare frumoase, bine hrănite, cum erau cele trei sute de animale care se înghesuiau acum în construcția din curtea lui Fyfe.

– Rasa romney: doi berbeci, trei sute de femele! zise Fyfe cu mândrie. Ia te uită, Parsley, ce forță au băieții ăștia doi!

Cei doi berbeci tocmai începuseră să se lupte între ei. Spațiul restrâns părea să-i facă agresivi.

– Eu i-aș despărți înainte să se omoare, rosti Michael sec. Dar într-adevăr, animale foarte frumoase. Calitate a-ntâia, tot respectul!

– Te pricepi cât de cât la oi? întrebă Fyfe neîncrezător.

Michael încuviință.

– Puțin, făcu el. Am avut și noi câteva. În satul din care provin. Sau, mai bine spus, lordul nostru avea câteva; noi, arendașii, am primit cel mult două, trei să ne săturăm la început, apoi niciuna. În anii de foamete, am mâncat chiar și iarbă.

Fyfe râse. Michael își strânse buzele.

– Atunci, știu cui trebuie să mă adresez dacă vor fi probleme! spuse Fyfe amabil, ceea ce însă Michael nici nu mai remarcă.

Fyfe era cunoscut de toată lumea pentru că ținea la dreptatea lui. De când avea stația de pescuit balene, nu ceruse nimănui sfatul. Chiar și cumpărarea acelor oi de primă calitate fusese, desigur, un noroc chior, la fel de bine ar fi putut vreun negustor să-l înșele pe căpitan. Michael nu se mai gândi prea des la oi, cu atât mai mult cu cât ceilalți prinseră în următoarele săptămâni niște animale impresionante. Michael se scufundă din nou adânc; mai întâi, în sânge și în untură, apoi în whisky.

După patru săptămâni de la sosirea excepționalelor oi romney, căpitanul Fyfe își făcu într-o bună dimineață apariția în fața colibei sale.

– Parsley? Eu... hm... Tu te descurci cu oile... Ai zis...

Michael se împiedică, încercând să găsească drumul spre aer. În noaptea de dinainte băuse din nou, serios, whisky.

– În orice caz, mai bine decât cu balenele, bombăni el.

Dar Fyfe vorbea deja mai departe.

– A fost doar lăudăroșenie sau a fost o fărâmă de adevăr în ce ai spus?

Michael căscă și încercă să se trezească.

– Am păzit în tinerețe oile lordului, zise el apoi. După aceea, am lucrat mai tot timpul pe câmp; nu sunt un oier. Dar înveți de la alții fără să vrei, toată Irlanda e plină de oi.

Fyfe căzu pe gânduri.

– Ei, rosti el în cele din urmă, mai puțin decât mine nu se poate să știi. Deci, vino pe la ocol și uite-te la animale. În ce mă privește, am impresia că ceva nu e în regulă cu ele. Mai ales că șchiopătează. Aș vrea să știu de ce.

Astfel, Michael o luă agale spre casă, după ce se spălase puțin și, ajuns acolo, se uită plin de regret la cândva frumoasele, curatele oi. Între timp, blana le era murdară și lipicioasă, iar iarba din ocol se transformase într-un deșert mocirlos. În plus, animalele aproape că refuzau să mai mănânce fânul plin de umezeală și de mizerie,

ori de câte ori îl primeau drept hrană. Mai multe oi şchiopătau, într-adevăr.

– Şi? Vreo idee? întrebă Fyfe arţăgos.

De bună seamă, nu îi plăcea să nu aibă frâiele în mâini.

– Sigur că da. Ocolul e prea mic. Pământul e prea umed şi prea mocirlos! spuse Michael.

– Şi de asta şchiopătează? întrebă Fyfe.

Michael încuviinţă.

– Se numeşte şchiopătat mocirlos, zise el apoi. Un fel de inflamaţie a copitelor. Ia uitaţi-vă puţin!

Se duse la una dintre oi, luă cu o mişcare rapidă de umeri animalul care protesta şi îi prinse unul dintre picioare.

– Aici începe, în crăpătura dintre copite. Ia mirosiţi. Pute, nu-i aşa?

Michael arătă masa purulentă care se formase deja în crăpătură, iar căpitanul strâmbă din nas. Lui Michael însă chiar şi mirosul copitelor putrezite nu i se părea nici pe departe atât de scârbos precum cel al balenelor care putrezeau; se miră însă de faptul că Fyfe mai avea totuşi miros.

– Şi ce se face în cazul ăsta? întrebă Fyfe scârbit. La naiba, dacă m-a înşelat crescătorul…

Michael clătină din cap.

– Nu cred. Când au venit, erau în cea mai bună stare. Asta vine de la mocirlă – şchiopătat mocirlos, după cum am zis. O greşeală de creştere.

– Deci, avem nevoie de o păşune mai mare… De mai mult lemn… Oare o să amortizeze animalele astea cândva cheltuiala? Vor şchiopăta mereu?

Michael zâmbi.

– Nu puteţi îngrădi o păşune pentru şase până la nouă sute de oi, zise el. Şi cam atâtea o să aveţi în curând, când or să fete doamnele astea.

Făcu un semn cu mâna spre oile gestante.

– Lăsați animalele din nou libere, iar copitele trebuie mai întâi tăiate cum se cade. După aceea, întrebați la farmacie de sulfat de cupru. O să le ungem cu asta sau mânăm oile printr-o baie și le rezolvăm noi.

– Tăiate? întrebă Fyfe frustrat. Să le tăiem ceva la picioare? Vă pricepeți la asta? Adică, fără să omorâți animalele?

Michael râse.

– Dacă îmi faceți rost de un cuțit pentru copite.

Robert Fyfe plecă pe dată spre Kaikoura și Michael încercă să își spele pe cât posibil putoarea de balenă de pe trup, pentru a nu speria oile, după care începu îngrijirea copitelor. Ceilalți muncitori, deloc încântați, construiau în acel timp un bazin, prin care să poată fi mânate animalele, pentru tratarea inflamației. După două zile veni, pe deasupra, și lemnul suplimentar pe care îl cumpărase Fyfe, de unde îl mai procurase el și pe ăsta, pentru a construi garduri. De bună seamă, era horărât să ia în serios creșterea oilor.

Vântul umed făcu loc unei primăveri nu mai puțin umede, iar Michael observă îngrijorat că noile ocoale începură să semene curând mult cu cele vechi în ce privea problema solului.

– Trebuie să scoateți oile pe pășuni! îl sfătui din nou pe Fyfe, dar marinarul nu se putea urni să își lase liberă marfa atât de valoroasă.

– Și dacă nu o să se mai întoarcă? întrebă el îngrijorat.

– Trimiteți un oier cu ele! îl sfătui Michael. Unul căruia să-i placă plimbarea.

În Irlanda era ceva obișnuit ca animalele să cutreiere țara însoțite de ciobanii lor.

Fyfe pufni.

– Ți-ar plăcea ție una ca asta! îl ironiză el. Recunoaște, vrei să ai slujba asta. Să te uiți cât e ziulica de lungă aiurea și să mai și iei bani pentru asta!

Michael ridică din umeri.

– Dacă lăsați animalele aici, în curând o să mă plătiți din nou pentru tăierea copitelor.

În această privință, el profitase de norocul său: Fyfe plătise tăierea copitelor la fel ca și prinderea balenelor cu harponul. Acum, el își mesteca buza inferioară și căuta o ieșire cât mai ieftină cu putință din acea situație.

– Pot să o facă și fetele? întrebă el apoi.

Michael râse.

– O poate face oricine care nu e chiar tocmai orb și șchiop, susținu el apoi. Unul dintre oierii din Irlanda avea aproape șaptezeci de ani.

Fyfe rânji mulțumit și îl lăsă deocamdată pe Michael în așteptare. Niciunul din cei doi nu remarcă faptul că omisese ceva important, însă Michael o pricepu, firește, repede, atunci când, într-una dintre următoarele zile, deveni martorul unui spectacol memorabil.

O luă pe seară agale spre ocoale pentru a vedea de oi, însă de această dată le găsi goale. Fyfe trebuie că îi ascultase, în sfârșit, sfaturile. Michael se întreba oare pe cine angajase el drept cioban – sau ciobăniță! – și decise să îl întrebe acest lucru imediat pe bătrânul lup de mare. Acesta tocmai ieșea din casă și se uita bănuitor în sus, spre dealurile de deasupra stației de pescuit balene. După toate aparențele, își aștepta oile.

Primele se puteau vedea deja de îndată ce Michael se apropie de căpitan. Coborau în goană coama dealului, flancate de niște fete maori, sumar îmbrăcate, agile și vesele.

– A durat ceva să găsim azi toate! îi explică prima dintre ele bătrânului lup de mare. Trebuit să mergem departe Kere și Harata. Și eu cățărat.

Fata era de bună seamă mândră de sine și de prietenele ei.

Michael izbucni în râs.

– Ce e așa de comic? întrebă Fyfe prost dispus. Doar nu ați pierdut niciun animal, sau totuși, Ani?

Fata clătină din cap cu importanță, în vreme ce Michael începu să dea o explicație.

– Mă bucur deja de priveliștea frumoasă, domnule! făcu el și aruncă o privire admirativă asupra suplei Ani, al cărei păr negru flutura în vânt. Și mă întreb de ce oare animalele sunt mânate în Irlanda de câini, dacă te gândești că asta arată cu mult mai bine. Însă cred că acei câini sunt mult mai rapizi. Poate că fetele au fost înlocuite din această cauză și cuvântul Collie vine de la *colleen*.

Colleen era un termen des folosit în Irlanda, cu sensul de „fată".

Fyfe îl privi încruntat.

– Câini? întrebă el. Care pe cât posibil să mai și coste bani?

Fetele maori pricepură mai repede. În dimineața următoare aduseră cu ele două corcituri galben-maronii, care dădeau vesele din coadă, care salutau cu veselie pe oricine le ieșea în cale și care nu se interesau câtuși de puțin de oi.

Fyfe îl chemă pe Michael.

– Poți să-i dresezi pe ăștia? Așa, ca să le înlocuiască pe fete?

Michael încercă și nu i se putea reproșa nici lui, nici animalelor că nu-și dădeau interesul. Ciobănițele imitau și ele cu răbdare ceea ce el le arăta, dar din câinii maorilor nu puteai scoate nici cel mai mic instinct de stână. În schimb, li se părea irezistibilă plaja cu balene și se tăvăleau necontenit prin resturile animalelor tranșate.

– Dacă va fugi de ei o singură oaie, atunci va fi numai fiindcă put îngrozitor! suspină Michael de față cu noul lui prieten, Tane.

Bărbatul maori își țuguie buzele.

– Dar sunt câini! zise el.

Michael clătină din cap.

– Dar nu câinii care trebuie... Tane, nu e pe aici, prin preajmă, o fermă de oi? Ceva mai departe? Că foarte aproape nu e nimic, asta îmi e și mie limpede. Dar poate pe undeva prin interiorul insulei?

Tane căzu pe gânduri, întrebă printre ceilalți membri ai tribului și găsi în cele din urmă una. Michael îi ceru lui Fyfe un concediu

de cinci zile și plecă la următorul sfârșit de săptămână împreună cu Tane și cu alți doi băieți maori, însoțiți de două cățele în călduri, în sus, pe râul Clarence. Micului grup li se mai alăturară și trei dintre ciobănițele zeloase, care aveau grijă de buna dispoziție. Lui Michael îi era uneori greu să țină pasul cu rapiditatea maorilor, cu atât mai mult cu cât pădurile nu foarte dese sau regiunile cu tufe, prin care trecea râul, nu prea erau străbătute de drumuri. În cele din urmă, ajunseră la un teren defrișat și la niște pășuni.

– Coverland Station, zise unul dintre băieții maori. Casă acolo!

Făcu un semn spre vest și numără pe degete kilometrii.

Michael și maorii își așezară, în sfârșit, tabăra la aproximativ un kilometru și jumătate depărtare de casa principală a fermei de oi. Tane și ceilalți puseră capcane și prinseră pești în râu, iar Michael făcu un foc și fetele coapseră în jar cartofi dulci.

Câinii dispărură pe parcursul nopții și se întoarseră din nou dimineața, urmați de un minunat mascul din rasa collie, cu botul alungit și cu blana tărcată în alb și negru.

– Ăsta e ceea ce trebuie! zise Michael mulțumit și se bucură de următoarele zile, pe care le petrecu pescuind, vânând și, mai ales, în brațele frumoasei Ani.

Câteva luni mai târziu, satul maori era plin de pui și cu toții aveau mai mult instinct ciobănesc decât mamele lor. Cei mai mulți erau tărcați în alb și negru și se asemănau ca două picături de apă cu frumosul lor tată.

– Cu ăștia o să creștem mai departe oile noastre! se bucură Robert Fyfe și le plăti lui Michael și celor doi maori un bonus, din proprie inițiativă.

Michael se axă complet pe dresajul câinilor și Fyfe îl acceptă ca oier fără prea mare plăcere. La urma urmei, mai erau și alte sarcini mai complicate decât scoaterea animalelor la pășune: oile urmau să nască și mai trebuiau și tunse.

Prima parte se dovedi a nu fi o mare problemă. Tinerele ciobănițe maori pricepură de îndată cum anume se proceda,

imediat ce Michael le arătase o singură dată cum să acționeze în cazul unor complicații ce pot surveni la oile-mamă. Mai dificil era însă tunsul. Michael mai făcuse această operațiune de câteva ori în Irlanda și reuși, după ce exersă puțin, să producă o lână acceptabilă. Însă era încet – nici nu te puteai gândi că ar fi putut reuși să scape singur toate cele trei sute de oi de lâna lor. Nici să le învețe pe fete nu ajuta la nimic; ele nu aveau suficientă forță să arunce cu avânt oile pe umeri și să folosească apoi, cât de cât rapid, foarfeca de mână.

Ani și prietenele ei reușiseră să tundă trei animale, după care dispăruseră – cum făceau maorii de obicei –, fără să anunțe ori să se scuze. Doritori se arătaseră mai apoi Tane și ceilalți bărbați maori. Numărul balenelor prinse era în continuă scădere, așa că era previzibil că nu mai puteai face bani din pescuitul lor. Maorii se obișnuiseră însă să mai facă un ban în plus de la *pakeha*. Viața li se părea mult mai plăcută de când puteau face cumpărături în magazinele albilor și de când nu mai erau dependenți doar de pescuit, de vânătoare sau de sărăcăcioasele recolte ale câmpurilor lor. Acum, ei se înghesuiau să primească de lucru pe la ferme și se dovedeau a fi îndemânatici; aproape toți erau iscusiți când era vorba să lucreze cu animalele. Însă tunsul îi puse pe Tane și pe amicii acestuia înaintea unor dileme de ordin moral.

– Oaie nu vrea asta, zise Tane când Michael își luă unul dintre animale și-l fixă între picioare, în timp ce-l tundea.

Berbecul behăia în semn de protest.

– Ei, și? răspunse Michael mirat. Nici balenele nu vor să fie vânate cu harponul. Asta nu v-a mai deranjat până acum.

– La balene e altceva, făcu Tane. La balene noi adresăm înainte la Tangaroa și cerem iertare. Atunci, balena iartă la noi.

Michael se îndoia de acest lucru, dar ridică din umeri.

– Na, bine atunci, rugați-l să vă mijlocească legăturile cu oile, îi îndemnă el.

Tane clătină din cap.

– Tangaroa zeul mării, explică el. Oaie nu din mare. Oaie nu de aici oricum. Venit cu *pakeha*.

Michael înțelese. În panteonul zeilor din Aotearoa, nimeni nu era responsabil cu oile. Totuși, în cazul acesta exista un ajutor. Michael îi mulțumi în sinea lui părintelui O'Brien pentru povețele amănunțite legate de cei mai diverși sfinți ai Bisericii Catolice.

– Asta cu oile o rezolvă la noi Sf. Wendelin, își lămuri el viitorii colaboratori. I ne putem adresa cu toții printr-o mică rugăciune.

– Acum, mai trebuie să-i convingem cumva să se străduiască mai mult, își dezvălui Michael mai târziu gândurile, într-o discuție cu Robert Fyfe și cu un nou-venit în Waiopuka, verișorul lui Robert, George.

Era din nou vorba despre tunsul oilor. George Fyffe nu pierdea nicio ocazie să explice că numele lui se scrie cu trei de „f" – tocmai își cumpărase o bucată de pământ la nord de Kaikoura și o botezase Muntele Fyffe. Avea de gând să crească oi acolo în stil mare.

– Până acum, ei nu au reușit să tundă mai mult de una-două pe zi, după care li se pare totul prea ostenitor. Ce-ar fi să facem din treaba asta un concurs? Cel mai rapid primește o sticlă de whisky?

Regula deveni în curând obicei – Michael luă pentru sine doar prima sticlă, apoi fu întrecut de iscusiții băștinași. Însă mai trebuia rezolvată o problemă: rugăciunea adresată Sf. Wendelin trebuia rostită înainte sau în timpul muncii? Până atunci, Tane și prietenii săi se puseseră în legătură cu Sfântul înaintea tunderii fiecărei oi, însă ajunseseră de comun acord să se roage în grup, înainte de a-și începe treaba. George Fyffe și șeful său de echipă, Michael Parsley, își făcură prin aceasta în curând renumele de oameni extrem de onorabili și cu multă frică de Dumnezeu. La urma urmei, niciun alt fermier nu își mai strângea oamenii înainte de începerea muncii pentru o rugăciune colectivă.

În timp ce Michael își făcea în acest fel un renume, renunțând în cele din urmă la coliba lui din Waiopuka, pentru a se muta

într-o cabană din lemn, mult mai plăcută, pe Muntele Fyffe, un preot din Irlanda se lupta cu o misiune cu mult mai complicată. Părintele O'Brien avea înainte-i mai multe scrisori: câteva din partea lui Kathleen Coltrane care povestea despre naşterea şi creşterea copiilor ei şi care, spre bucuria lui, scria tot mai cursiv şi mai vioi, şi o scrisoare stângace, dar nu mai puţin uimitoare, din partea lui Michael Drury. Acesta povestea despre evadarea lui din Van Diemen's Land – extrem de mândru; la urma urmei, aceasta nu prea le reuşise multor bărbaţi înaintea lui. Ei bine, acum el anunţa că ar fi în Noua Zeelandă, pe drumul cel bun, găsindu-şi un rost prin intermediul pescuitului de balene. Se gândea că într-un timp relativ scurt avea să câştige suficient de mulţi bani încât să îi poată aduce acolo pe Kathleen şi pe copilul lor. Michael cerea o veste depre „logodnica" lui şi îi trimitea salutări.

Părintele O'Brien, un bărbat foarte prudent, îl rugă mai întâi pe Patrick Coltrane să îl ia cu sine la Dublin. În timp ce negustorul de animale îşi vedea de afaceri, el se duse la câteva biblioteci, pentru a strânge informaţii despre îndepărtata Noua Zeelandă. Poate că Christchurch şi Kaikoura se găseau la numai câteva sute de kilometri unul de celălalt sau poate că se aflau pe insule diferite. Totuşi, în sinea lui, preotul ştia foarte bine că se amăgea. Michael Drury era pregătit să facă ocolul lumii pentru a o revedea pe Kathleen O'Donnell. Câteva sute de kilometri aveau să îi provoace rânjetul lui caracteristic, îngâmfat.

În plus, speranţele preotului se dovediră a fi iluzorii: Kaikoura era la mai puţin de două sute de kilometri distanţă de Christchurch. Michael putea ajunge în numai câteva zile la Kathleen şi la fiul lor. Apoi: avea să îi facă reproşuri? Să se ajungă chiar la o bătaie între el şi Coltrane? Urma să comită Kathleen păcatul de moarte de a-şi părăsi bărbatul dacă îl revedea pe Michael? Kathleen nu-l iubise pe Ian atunci când O'Brien îi cununase, iar scrisorile nu sunau de parcă între timp s-ar fi schimbat ceva. Într-adevăr, ea abia dacă îl amintea pe Ian – probabil că se ruşina de hoţomăniile lui.

Cu cât se gândea mai mult părintele O'Brien la această poveste, cu atât mai puțin i se părea indicat să îl informeze despre locul unde se găsea fosta lui iubită. Trebuia să fie o farsă ciudată a lui Dumnezeu să-i readucă pe cei doi atât de aproape unul de celălalt. Sau mai degrabă o intervenție a diavolului, pentru a-i ispiti pe toți cei implicați: părintele O'Brien nu voia în niciun caz să fie responsabil, așa că se hotărî, după îndelungi frământări, pentru următoarea formulare:

...În ce o privește însă pe Mary Kathleen O'Donnell, fiule, ea s-a căsătorit cu negustorul de animale Ian Coltrane la scurt timp după deportarea ta. Cei doi au emigrat, iar ultimul lucru pe care l-am auzit de la ea e că are trei copii și că duce în Lumea Nouă o viață cu frica lui Dumnezeu. Această veste poate că te va dezamăgi, dar Dumnezeu a condus-o pe Kathleen neîndoielnic până acum și își va ține mâna asupra ei și a copiilor ei. Cel mai mare se numește Sean. Băiatul s-a născut la numai câteva luni după nuntă și, conform spuselor lui Kathleen, are un spirit pătrunzător și păr negru, la fel ca tatăl lui. Pe Mary Kathleen, familia ei și acum pe tine, dragul meu Michael, vă includ în rugăciunile mele zilnice. Cu cele mai bune gânduri legate de binele tău și de sufletul tău nemuritor,

Părintele O'Brien

Capitolul 4

– Ia te uită ce am!

Claire o trase agitată în casă pe prietena ei.

– Sau, mai bine, așteaptă, hai să avem mai întâi grijă de copii, nu vreau să am urme de degete pe lucruri. Uite! Chloe, Heather... dar nu vă certați!

Kathleen o așeză pe Heather alături de Chloe, care se juca într-un colț al sufrageriei cu niște jucării din lemn, în vreme ce Claire le puse în mână fiecăreia dintre fete câte un fursec proaspăt scos din cuptor. Se pricepea de minune să facă aceste prăjiturele, în timp ce, în chip curios, pâinea ei corespundea celor mai mici așteptări.

– Am furat cândva două prăjiturele ca acestea, zise Kathleen, dusă pe gânduri.

Cât timp trecuse de atunci!

– N-am vrut să o fac, dar miroseau foarte bine și eu eram atât de flămândă!

– Ei, acum ai din plin, râse Claire. Ia uite aici, mai ia una! Trebuie să mai rămână doar trei sau patru pentru Matt.

Pusese cu dărnicie două prăjiturele pe porțelanul fin pe care îl scosese special pentru Kathleen.

– Fructe confiate! Nu am mai mâncat așa ceva de mulți ani!

Claire mușcă din prăjiturele cu poftă. Kathleen le gustă și își dădu seama că până atunci nu mai încercase niciodată acele bucăți

dulci, aromate, pe care prietena ei le amestecase de această dată împreună cu aluatul.

– De unde le ai? întrebă Kathleen.

Cele două femei şedeau, ca aproape în fiecare după-amiază, în sufrageria încă nu foarte confortabil aranjată a lui Claire. De la naşterea fiicelor lor şi după treaba cu acel catâr, trecuseră aproximativ doi ani, şi atât Matt Edmunds, cât şi Ian Coltrane păreau să se fi împăcat cât de cât cu prietenia soţiilor lor. În orice caz, soţul lui Claire nu mai era cu nimic supărat pe Ian Coltrane. De când iapa cea brună îşi îndeplinea cuminte treburile, el considera prima lor afacere drept o greşeală a negustorului şi era gata să fie un bun vecin. Kathleen îi cerea de multe ori ajutorul. Ian aştepta ca ferma să dea din când în când roade, dar el deseori nu era acasă în perioada semănatului sau a recoltei şi, chiar şi în rest, nu simţea nicio plăcere să are pământul sau să taie grâul. Era mereu pe drumuri, pentru a cumpăra sau a vinde animale.

Afacerile lui Ian continuau să fie în principal legate de cai, dar acum avea în ogradă o cireadă de oi minunate, care în opinia lui Kathleen trebuiau neapărat tunse. Poate, se gândeau femeile, reuşeau împreună să vorbească cu un grup de profesionişti care să îndeplinească această treabă. Mai nou, se formau astfel de caravane, de când creşterea oilor şi obţinerea lânei se dezvoltaseră într-o ramură importantă a economiei din Canterbury Plains. La marile ferme se vorbea deja despre *baronii oilor* – Ian se străduia să facă afaceri cu ei, în vreme ce Kathleen rămânea să lucreze cu animalele. Nu se schimbase mai nimic în relaţia ei cu soţul – chiar dacă Ian reacţionase destul de liniştit faţă de schimbul catârilor. Chiar dacă nu îi cumpărase lui Kathleen un nou animal bun de călărie, ci lăsase în ogradă bătrâna iapă, pe care, de fapt, i-o hărăzise lui Matt Edmunds.

– Atunci, n-ai decât să te descurci când îţi mai vizitezi prietena! o ironiza Ian, în speranţa că astfel o va pedepsi pe Kathleen mai tare decât cu orice fel de bătaie.

Tânăra ridică însă numai din umeri, își hrăni din belșug bătrâna iapă și i-o dădu o dată în grijă lui Claire, care mergea des cu măgărușul ei la fierarul din Canterbury. Bărbatul îi pusese animalului potcoave noi, îi dăduse lui Claire o cremă pentru picior și o sfătuise să nu împovăreze prea tare iapa.

– Mai poate să lucreze puțin, repetă Claire prietenei ei cuvintele fierarului, încercând să imite vocea joasă a bărbatului. Să poarte așa o făptură drăguță cum sunteți dumneavoastră, doamnă Coltrane, asta ar trebui să fie o încântare pentru animal! El a spus, firește, doamnă Edmunds, adăugă ea cu vocea ei obișnuită și zâmbi conspirativ. Cred că e puțin îndrăgostit de mine!

Cum stăteau lucrurile cu dragostea dintre Claire și soțul ei – asta nu o află Kathleen, dar se miră că tânăra nu mai rămăsese gravidă în ultimii doi ani. La așa o fată tânără și sănătoasă, era ceva neobișnuit. Ian o lăsase în acest răstimp pe Kathleen de două ori gravidă, însă de fiecare dată avortase.

– Probabil că lucrezi prea din greu, spusese cu regret Claire, după ce prietena ei pierduse în luna a cincea o fetiță.

Kathleen vedea însă cauza în apucăturile tot mai brutale ale lui Ian. Cu siguranță că nu era bine pentru pruncii nenăscuți ca atunci când venea acasă, mai mult sau mai puțin băut, să se năpustească asupra lui Kathleen și să o posede. Se culcase cu ea des și în timpul primei sarcini, dar se comportase cu mai multă grijă față de ea. Acum, o penetra fără milă și o bătea dacă ea arăta și cel mai mic semn de nemulțumire. Bărbatul continuase să se îngrașe, în timp ce Kathleen devenise și mai subțirică. Însă ea nici nu mai suferea acum de foame. Grădina ei era plină de legume, câmpurile aduceau grâne, iar Ian sacrifica de mai multe ori pe an animale, astfel încât era mereu și suficientă carne.

Kathleen lucra însă de dimineața până seara și, înainte de toate, era mereu tensionată. Motivul era, firește, tot Ian, însă ea suporta mai bine toate cele pe care i le făcea el, decât relația lui cu Sean. Fiii lui Kathleen aveau acum cinci și șase ani și, în ce privea

înțelegerea și iscusința, aproape că nu mai era nicio deosebire între Colin și Sean. Acesta nu se mai putea impune față de fratele lui mai mic – cel puțin, nu prin abilitățile care îi erau lui Ian importante. Din contră, în ceea ce privea grajdul și caii, Colin se dovedea a fi mai maleabil și mai perspicace decât fratele său. În timp ce Sean avea părul negru, la fel ca ambii săi *tați*, Colin era blond și avea trăsături asemănătoare cu ale lui Kathleen. Cu gropițele, cu ochii lui vioi și cu firea lui deschisă, încânta mai ales femeile, în timp ce bărbații erau impresionați de devotamentul lui nemărginit față de tatăl său.

Colin îl admira pe Ian; îl diviniza, iar Ian făcea tot ce-i stătea în putință pentru a-l îndruma pe băiat în această direcție. Îl lăuda, îi aducea cadouri, îl lăsa să călărească toți caii și, uneori, să îi prezinte călare pe cei de vânzare. Atunci când avea drumuri mai scurte de făcut, Colin avea voie să meargă cu el și ședea liniștit, aparent înțelegând toate cele, alături de tatăl lui prin cârciumă, atunci când Ian se lăuda cu reușitele lui în afaceri. Din contră, Sean era dat la o parte, ceea ce îl apăsa tot mai mult pe băiat. La început, Kathleen putuse să îl amăgească, spunându-i:

– Da, Colin a primit o piatră de jad, dar ție ți-a adus tata o poveste nouă! O poți lua mâine de la mătușa Claire!

Însă această strategie nu funcționă pe termen lung. Sean simțea respingerea și răspundea, la rândul său, prin aroganță față de tatăl și fratele său. Băieții se certau des, iar Ian îl bătea pe Sean dacă nu îi asculta indicațiile sau dacă îl contrazicea.

– De ce să-ți mai curăț șaua dacă oricum îmi spui după aceea că ar fi făcut-o Colin cu mult mai bine? întrebase, de exemplu, Sean, plin de obrăznicie și fusese pedepsit pentru asta să stea în genunchi.

Strânsese din dinți și nu scosese niciun cuvânt atunci când Ian începuse să dea în el, pierzându-și controlul.

Kathleen se întreba de unde avea băiatul curajul pentru o astfel de subordonare, însă, firește, și Michael fusese, la rândul său, un răzvrătit. În orele ei de studiu, Claire provoca opoziția elevului ei

cel mai îndrăgit, îndopându-l cu lecturi despre eroi precum Robin Hood sau regele Arthur. Legendele grecilor sau ale romanilor erau calul ei de bătaie. Nu doar că animalele sale primeau nume la fel de sonore precum eroii – noul catâr se numea Artemis, zeița virgină a vânătorii –, ci le mai și povestea micilor sau marilor ei ascultători, cât se poate de colorat, cum făceau Hercule și Tezeu ordine în Antichitate.

Kathleen și Sean ascultau cu o încordare nelimitată. Claire izbucnea de multe ori în râs atunci când observa cum două perechi de ochi verzi rămâneau atârnați de buzele ei. Era singurul lucru pe care fiul ei îl moștenise de la Kathleen. Verdele ochilor săi nu era însă unul palid, ca al ei, ci unul șters și mereu acoperit de un ușor voal. Sean avea și părul negru al lui Michael și se putea vedea de pe acum deja că moștenise trăsăturile lui colțuroase. Era un băiat extrem de inteligent, însă avea o aplecare spre visare. Uneori avea nevoie de ceasuri întregi pentru a hrăni caii, fiindcă număra firele de fân, ca nu cumva unul să primească mai mult decât celălalt.

– Poate că o să se facă judecător!

Claire o privea plină de speranțe pe prietena ei.

Kathleen ridica din umeri. Și-l putea imagina și ca pe un agricultor onest sau – în măsura în care putea merge la școală! – ca preot. Cariera de negustor de cai nu se potrivea deloc cu aptitudinile sale.

Cele două fete, Chloe și Heather, nu dovedeau încă vreo trăsătură ieșită din comun, însă păreau să semene fizic foarte mult cu mamele lor. Claire spera ca Heather să devină cândva la fel de frumoasă precum Kathleen, iar aceasta, la rândul ei, îi dorea finuței sale, Chloe, spiritul vioi al lui Claire și deschiderea pentru tot ce era nou. Ca de exemplu fursecurile acelea viu colorate, pe care Kathleen le privea acum neîncrezătoare.

– Totuși, ce sunt astea? întrebă ea și încercă să scoată o bucată de cireașă roșie, confiată, din prăjitura ei, pentru a o cerceta cu mai multă atenție. Tu le-ai făcut, singură?

Abia dacă îi venea să creadă una ca asta. Chiar dacă Claire învățase niște tehnici care să îi ușureze munca în gospodărie, continua să nu fie talentată în acest sens.

– Astea sunt fructe, explică Claire. Puse și fierte în zahăr și suc. Nu știu exact cum se face asta, dar nu-i așa că au un gust minunat? Le-am...

Înainte ca femeia să-și poată continua ideea, cei doi băieți năvăliră în sufragerie și se năpustiră asupra tăvii cu fursecuri. Colin îl împinse pe Sean la o parte, iar acesta îl lovi, la rândul lui, la fel de grosolan. Kathleen fu nevoită să-i despartă pe cei doi frați. Îi ținea de guler, la suficientă depărtare unul de altul, așa cum ai ține de blana de la ceafă doi cățeluși care mârâie.

– Mâncați, nu vă certați! îi dojeni ea sever. Și, mai întâi, se spune bună ziua!

Făcu un semn spre Claire, pe care cei doi copii nici nu o observaseră până atunci.

Sean reacționă imediat, trezit la realitate. După o scurtă pauză, îi dădu fratelui său mâna și făcură în același timp o reverență perfectă. Colin îi oferi lui Claire rânjetul lui care te cucerea, se înclină scurt și o întrebă ce mai face. Lui Kathleen îi sărea mereu în ochi această diferență. Sean era politicos, dar fără să fie și inoportun, în timp ce Colin se folosea de orice ocazie pentru a intra în discuție cu cel dinaintea lui, pentru a-l răsuci apoi în câteva clipe pe degete după pofta inimii sale.

– Fructele sunt de la mama! anunță Claire, în sfârșit, marea ei noutate. I-am povestit despre nașterea lui Chloe și acum a trimis o ladă plină cu surprize!

– Alte vase din porțelan? întrebă Kathleen sceptică.

– Nu, însă a trimis manuale școlare! se bucură Claire. O enciclopedie! Și fructe confiate, fiindcă știe că îmi plac foarte mult. Stofă pentru o rochie nouă – i-am scris și că acum știu să cos singură!

Kathleen zâmbi. Era mult spus. Claire era le fel de neîndemânatică și în acest domeniu, ca și în orice altă treabă casnică, dar, oricum, putea între timp să își repare sieși și lui Matt hainele și reușea chiar să coasă și unele mai simple, pentru copii.

– Ia te uită, nu o să arăt minunat în asta?

Claire căută stofa prin lada, plină cu bunătăți, primită din Anglia și o puse în fața ei. Era cu adevărat frumoasă, un brun-auriu deschis, care îi făcea ochii să strălucească. În afară de asta, în ladă se mai găsea o dantelă crem, lucrată de mână cu migală. Puteai împodobi cu ea rochia sau chiar să faci din ea o pălărioară.

– Însă o să mă ajuți, în ce privește cusutul, nu? o rugă Claire pe prietena ei. Uite, vreau să arate așa! Crezi că o să reușim?

Spunând acestea, dintr-o mișcare plină de avânt, scoase din lada ei o revistă și o deschise în fața lui Kathleen, care o studie cu ochi mari. Kathleen Coltrane avea douăzeci și doi de ani și vedea pentru prima dată în viață o revistă dedicată femeilor. Claire indică desenele, care arătau femeile în noile colecții de modă pariziene, alegându-și deja o rochie frumoasă. Firește că era foarte strâns croită pe trup, accentuându-i astfel talia suplă, și care, firește, putea fi purtată numai dacă era strânsă la spate. Rochia cădea în volane, care puteau fi împodobite foarte bine cu dantelă, decolteul era rotund și, de asemenea, acoperit de dantelă. Claire nu putea coase în veci o astfel de rochie. Putea, oare, Kathleen?

O urmăreau toate acele multiple variațiuni de croi pe care le oferea revista. Mâneci bufante și gulere colțuroase, volane, rochii marinărești și corsete cu os de pește – în Irlanda puteai admira o asemenea diversitate cel mult în cazul lui lady Wetherby, și până și ea purtase la reședința ei de la țară rochii de casă și de călărie mult mai simple.

– Trebuie să fie ceva mai scurtă, rosti Kathleen în cele din urmă. Dacă o lași aici să cadă până jos, o să o strici. Dar, în rest, e minunată! Și bineînțeles că o să reușim să o facem! Matt va fi absolut încântat!

Claire dădu din cap, dar nu părea să aibă extrem de multe așteptări, ceea ce o îngrijoră pe Kathleen. Unde rămâneau optimismul debordant al lui Claire și convingerea ei că Matt o iubește mai presus de orice?

În trecut, Claire ar fi răspuns la o astfel de observație cu un zâmbet de bucurie, dar acum avu nevoie de câteva bătăi de inimă pentru a-și reveni după ce Kathleen îl amintise pe soțul ei. Abia după aceea reuși să râdă din nou.

– O să începem imediat cu asta! hotărî ea binedispusă. Îmi iei măsurile și tai materialul, iar eu te ajut la cusut. Oare ajunge stofa pentru ea?

Stofa nu doar că ajungea pentru o rochie pentru micuța și subțirica Claire, dar și pentru o fustă pentru Kathleen. Cu toate că ea propusese mai bine să coasă din ceea ce rămânea o rochiță pentru Chloe, Claire nici nu voia să audă de una ca asta.

– Nu. Dacă vei avea așa de mult de lucru pentru mine, trebuie să te alegi și tu cu ceva! Ian este, la urma urmei, la fel ca Matt – nu îți cumpără niciodată nimic!

Asta era cât se poate de adevărat, deși Kathleen se miră de formulare. La fel ca și Matt – oare se surpase nelimitata încântare a lui Claire față de soțul ei? Totuși, nici nu puteai trece cu vederea faptul că nici Matt și nici Ian nu se arătau prea darnici atunci când venea vorba de soțiile lor. Claire își repara mereu rochiile vechi, iar Kathleen nu purta de ani buni nimic altceva decât rochii din pânză, stofă pe care Ian o cumpăra foarte ieftin de pe undeva. Dacă se potrivea cu tenul lui Kathleen sau culoarea părului ei, asta îi era complet indiferent, iar ea își făcea din acea stofă rochii după croiurile vechi, cu ajutorul cărora își făcuse și mama ei rochiile de gravidă.

Noua fustă accentua tonul auriu al părului ei și îi făcea ochii să strălucească. Păcat doar că bluzele erau din același material ieftin ca și rochiile! Mărinimoasa Claire insistă însă ca ea să ia și dantela

rămasă în plus, ca să își orneze cu ea cea mai bună bluză a sa, de un verde delicat.

Kathleen nu se mai sătura atunci când se privi, în cele din urmă, în oglinda prietenei ei. Și cu atât mai emoționantă era noua rochie elegantă a lui Claire.

– Nu-mi vine să cred! se bucura tânăra, răsucindu-se în fața oglinzii, care era, bineînțeles, prea mică pentru a se putea cuprinde întreagă în ea. Îmi vine perfect! Serios, Kathleen, la Liverpool ne făceam hainele la cel mai bun croitor al orașului, dar lui nu-i ieșeau atât de bine. De unde ai deprins meșteșugul ăsta?

Kathleen ridică din umeri. Dintotdeauna știuse să mânuiască cu ușurință acul și ața. Firește că tatăl ei fusese croitor, iar ea furase de la el meserie, dar astfel de rochii complicate nu croise James O'Donnell decât rareori. În anii buni, mai primise câte o comandă de rochie de nuntă și chiar și soția lordului Wetherby își mai modificase câte una-alta la el. Aceste comenzi din urmă le preluase mereu Kathleen, atunci când servea la conac. Rochiile o interesaseră dintotdeauna.

– Ai putea face bani buni cu asta! exclamă Claire încântată. Știi ce facem? Când o să plece Ian ăsta al tău din nou pentru câteva zile, te iau de acasă și plecăm împreună la Christchurch!

Claire întreprindea din când în când astfel de excursii, de când familia Edmunds avea noul catâr. Atunci când Artemis, căreia Kathleen și Matt îi spuneau, simplu, Missy, nu era folosită pentru agricultură, Matt nu avea absolut nimic împotrivă. I se părea enervant numai faptul că soția sa se întorcea de fiecare dată plină de încântare și-i povestea în amănunt toate noutățile. Kathleen văzuse de două ori cum el o criticase aspru pentru aceasta. Prietena ei tăcuse, dezamăgită.

– Ne îmbrăcăm în hainele noastre noi și mergem la magazinul bătrânei Broom. O să-i iasă ochii din orbite! După aceea, trecem și pe la hotel și poate și pe la pastor. Da, e o idee bună! Soția lui este îngrozitor de îngâmfată și mai au și o fiică proastă și urâtă. Dacă ne

vor vedea, vor crede că și fata lor ar putea fi drăguță dacă ar avea astfel de haine frumoase!

Kathleen izbucni în râs.

– Dar în Christchurch nu există o stofă atât de fină, obiectă ea.

Claire își încreți fruntea, apoi clătină neîncrezătoare din cap.

– Nu ai mai fost de multă vreme acolo, nu?

Într-adevăr, Kathleen nu mai fusese niciodată în acel orășel, care exploda încet. Intrase doar o dată sau de două ori cu Ian în prăvălia domnului și a doamnei Broom, dar pe atunci totul era în construcție.

– În orice caz, în Christchurch sunt suficiente stofe și chiar și un croitor pentru bărbați, o informă Claire. În câțiva ani, o să ai și aici tot ce se găsește la Londra, orașul se dezvoltă rapid. Dar o să vezi cu ochii tăi. O să facem o mică ieșire de cumpărături!

Kathleen zâmbi obosită. Acțiunea pe care o plănuiau dădea greș chiar de la început, din cauză că nici Claire și nici ea nu aveau bani. Totuși, prietena ei era atât de încântată, încât nu dorise să mai amintească și acest aspect. Firește, nu amintise nici ce anume avea să spună Ian, dacă s-ar fi plimbat Kathleen fără supravegherea lui pe străzile din Christchurch.

Nu, un drum în oraș fără binecuvântarea soțului ei era de-a dreptul de neconceput!

Claire putea fi însă foarte convingătoare și, dacă hotărâse o dată că începea ceva, nu se mai răzgândea decât cu greu. Și de această dată, fără să mai întrebe a doua oară, își opri, o săptămână mai târziu, căruța în fața casei lui Kathleen. Coborî de pe capră ca și cum ar fi fost o prințesă, cu mănuși albe, pe care trebui să și le dea jos, pentru a lega catârul. Și aceste minunății proveneau din lada cu cadouri de la mama ei – la țară, în Noua Zeelandă, erau la fel de inutile ca o gușă, dar ele o făceau fericită pe Claire. Tânăra femeie își făcuse cu multă grijă chiar și o pieptănătură adecvată. Buclele coborau de această dată de sub o pălărie veche, pe care Kathleen o modificase

cu dantelă, să se potrivească rochiei, iar ochii îi străluceau, dornici de a porni la drum.

– Hai, îmbracă-te, Christchurch ne așteaptă! îi strigă ea lui Kathleen. Toți copiii au voie să vină cu noi. Sus, în căruță, băieți! Dar aveți grijă ca sora voastră și Chloe să nu cadă!

Familia Edmunds nu avea, bineînțeles, o trăsură. Claire o înhămase pe Missy la o căruță cu coviltir. Pe capră erau doar două locuri, iar copiii trebuiau să meargă în spate, ceea ce lui Sean și lui Colin li se părea extrem de amuzant. Erau încântați de aventură și Kathleen avu nevoie de ceva vreme până când reuși să-i convingă pe cei doi să se spele și să se schimbe. Claire așteptă afară până când terminară cu toții și mai întâi se sperie când îl văzu pe Colin. Acesta păși mândru, în noul lui sacou în carouri, care îl făcea să pară o caricatură a tatălui său.

– Ei, dar ce te-ai mai dichisit! râse Claire când își reveni. Cine ți-a croit chestia asta? Tu, Kathleen?

De bună seamă, se îndoia la modul serios de gusturile prietenei ei și, astfel, și de calitatea ei de croitoreasă pentru femei. Kathleen îi aruncă o privire suferindă.

– Croitorul din oraș. Ian a adus-o când a fost acasă la ultimul sfârșit de săptămână. El și-a făcut una identică și a mai rămas stofă. Bineînțeles că nu și pentru Sean…

– Eu nu m-aș îmbrăca în așa ceva! observă Sean, dar vocea lui trăda faptul că era supărat. Arăți ca un… ca un spiriduș!

Claire izbucni în râs. În timp ce ea istorisea cu plăcere povești, Kathleen avea un dar remarcabil de a desena, și ori de câte ori Claire își reprezenta foarte viu eroii legendelor și poveștilor ei, deseori Kathleen creiona rapid o imagine a lor pe hârtie. Desena cu cea mai mare plăcere zânele și gnomii din poveștile irlandeze, iar asemănarea lui Colin în hainele lui festive cu piticii din Irlanda nu putea fi trecută cu vederea.

– Mai lipsește doar jobenul! adăugă batjocoritor Sean.

El purta costumul de duminică, croit de Kathleen. Era civilizat, dar era din stofă ieftină.

– Eu mi-aș dori mai degrabă un costum de marinar! ceru Sean.

Băiatul citea tot ce îi cădea în mână, și bineînțeles că citi pe nerăsuflate și revistele de modă ale lui Claire. Ele prezentau cea mai modernă modă englezească: băieți și fete în costume de marinar.

Claire îi obligă pe băieți să urce în căruță și le întinse în sus fetițele.

– Dacă mama ta o să facă bani în curând, atunci o să îți facă așa unul! îi promise ea lui Sean și își șfichiui catârul să pornească, atunci când toți în sfârșit se așezaseră.

Kathleen roși și clătină din cap. Era o idee nebunească. Cine să plătească pentru cusut? Și chiar și această „ieșire de cumpărături" avea să o regrete cu siguranță – indiferent cât de mult se bucura acum de ea.

Primul gând se dovedi însă foarte curând a fi cât se poate de fals, iar cel din urmă, drept foarte corect. Pentru început, excursia lui Claire și a lui Kathleen se dovedi a fi un triumf absolut. Hainele lor fură admirate la nesfârșit chiar din prăvălia doamnei Broom. Două cliente se arătară extrem de încântate de noile croiuri și se aplecară în curând asupra revistelor de modă pe care Claire le adusese cu sine, prevăzătoare. Ambele descoperiră acolo rochiile din visurile lor, dar niciuna nu s-ar fi încumetat să își coasă singură așa ceva.

– O face Kathleen pentru dumneavoastră! propusese Claire. Firește că nu pe gratis.

Kathleen roși profund și nici nu îndrăzni să numească un preț atunci când cele două femei se năpustiră imediat asupra ei.

– Știu eu... O liră?

Claire rămase la fel de nedumerită, însă interveni în discuție bârfitoarea și grăsana doamnă Broom. De obicei, nu era cunoscută pentru a da sfaturi gratuite sau chiar să facă oamenii cât de cât fericiți, însă și ea era om de afaceri.

– O liră? Vreți să o jigniți pe doamna asta micuță? Pentru o liră, domnul Peppers de la croitoria pentru bărbați nici măcar nu își pune ață în ac! începu ea să le strige clientelor ei. Nu, nu, nu, doamnă Coltrane, să nu cumva să acceptați așa ceva! Sub două lire să nu cumva să faceți acea rochie. Mai degrabă trei. Dacă vreuna dintre ele nu își poate permite, atunci nu are decât să o coasă singură.

Doamna Broom își lăsă privirile iscoditoare să alunece peste cele două cliente ale ei, care își vedeau periclitat renumele lor și al bărbaților lor ca oameni înstăriți. Astfel, ele se grăbiră să comande rochiile – una dintre ele mai avea stofă acasă, cea de-a doua căuta prin rezervele doamnei Broom.

– Însă corsetele nu le pot face, spuse Kathleen prevăzătoare.

Ambele cliente se deciseseră pentru niște rochii cu o adevărată talie de viespe.

– Pe alea le voi comanda eu din Anglia! se bucură doamna Broom.

Îi făcu lui Kathleen un semn conspirativ cu ochiul, de îndată ce plecară clientele mulțumite.

– Iar mie mi-o faceți pe asta! zise ea apoi și arătă spre o rochie din dantelă neagră, mondenă, care făcea furori la Paris. Dar pentru o liră – la urma urmei, tocmai v-am făcut rost de două cliente!

– Și ați vândut cu această ocazie un material de rochie și două corsete! rosti Claire strengărește. Pentru asta, ar trebui să primim o parte. Nu, dacă doamna Coltrane vă face o reducere, atunci va fi de cel mult doi șilingi!

Femeile se înțeleseră ca Mary Kathleen să facă niște copii ale modelelor din jurnalele de modă și să lase acele desene la doamna Broom. Pentru fiecare clientă pe care o atrăgea cu ele, Kathleen îi făcea ei o reducere de un șiling. Cele două prietene plecară de la doamna Broom foarte încântate. Doamna Broom nu-și mai putea stăpâni bucuria pentru rochia ei franțuzească.

– Îi vei coase rochia pe gratis, își anunță Claire prietena. Și va arăta îngrozitor în ea. Ca un tort din frișcă în doliu... Dar îți va face rost de mai mulți clienți decât vei putea duce.

Următoarea oprire fu casa parohială, iar Kathleen se miră cu adevărat cât de mult se dezvoltase Christchurch de când plecaseră ei din Port Cooper.

– Umblă vorba că va deveni sediu episcopal, zise Claire binedispusă. Și pastorul nostru Baldwin își face, fără doar și poate, mari speranțe. Nu poți spune deja... ce știu eu, că ai croit haine pentru soția papei?

Kathleen se cruci.

– Mai întâi, eu nu mint; în al doilea rând, preoții catolici nu au voie să se căsătorească, zise ea respingând propunerea.

Claire își încreți fruntea, de bună seamă în căutarea unei alternative.

– Dar, în schimb, ei înșiși poartă niște haine destul de pompoase, nu-i așa? O rochie de bal pentru episcopul Irlandei?

Kathleen refuză categoric să spună vreo minciună care să mai fie, în plus, în strânsă legătură cu o blasfemie la adresa bisericii. Fiind catolică, se rușina puțin să își ofere serviciile unor anglicani, dar soția slabă a preotului și fiica lui mai plinuță comandară, cu toate acestea, câte o rochie. Încercările ei de a negocia fură respinse la fel de hotărât de către Claire, cum făcuse și cu cele ale doamnei Broom.

– Chiar dacă, bineînțeles, nu ar fi rău să punem câteva reviste de modă în biserică, se gândi ea pe drumul de întoarcere, sau măcar în casa parohială. Bătrâna doamnă Baldwin ar fi suficient de zgârcită să o facă, dacă ar primi astfel o reducere la rochii, dar cred că pastorul s-ar opune.

Claire insistă să sărbătorească încheierea afacerilor cu un ceai la hotelul White Hart. Tânăra se simțea ca la ea acasă și intră în ceainărie cu nonșalanța și grația unei doamne din înalta societate, așa cum neîndoielnic fusese ea în Anglia. Kathleen, care se simțea

nelalocul ei printre mobilele scumpe, perdelele din brocart și lustrele din argint, își ținea capul plecat. Cu toate acestea, primi priviri admirative. Claire era drăguță, însă frumusețea lui Kathleen o eclipsa pe cea a tuturor femeilor ori fetelor din încăpere, și aceasta în ciuda timidității ei. Într-adevăr, această jenă îi sporea chiar farmecul. Se îmbujoră și ochii păreau să fie și mai mari. Claire privea zâmbind cum chelnerii se străduiau care mai de care să o servească pe Kathleen. Bărbații își schimbară poziția în fotolii, iar celelalte femei o priveau pline de invidie. Claire îi dorea doar acea fericire de care prietena ei nu se prea putea bucura.

– Ei, râzi odată! o îndemnă ea pe Kathleen. Tu ești cea specială aici, toți te plac!

Însă Kathleen își păstră capul plecat. Abia dacă reuși să înghită ceaiul și prăjitura și nu făcu decât să își hrănească din când în când cu niște madlene fiica. Cuminte, Sean mânca o bucată de tort. Încerca să folosească furculița pentru prăjituri la fel de iscusit și de la sine înțeles ca și Claire. Spunea „vă rog" și „mulțumesc", străduindu-se să se comporte perfect. Colin băga în el ecleruri, încercând apoi să fie asemenea lui Sean.

– Ce băiat încântător!

Kathleen auzea laudele unora dintre femeile de acolo când, în cele din urmă, o luară din loc și porniră împreună cu copiii lor spre ieșire. Toți păreau să își reprime întrebarea:

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce își îmbracă astfel copilul? atunci când Colin își luă haina în carouri.

Claire o lăsase cu bună știință la garderobă și o ascunsese printre celelalte paltoane.

– Mai bine nu le spunem aici că ești croitoreasă! îi șopti ea lui Kathleen.

Ian aflase, firește, în timpul următorului său drum în Christchurch, despre escapadele soției sale și se întoarse acasă plin de furie. La finalul serii, Kathleen era toată numai vânătăi

albastre și verzi, iar Ian îi luase toți banii dați în avans de viitoarele ei cliente.

– Bani din curvăsărie! zbierase el.

Kathleen vărsă în brațele prietenei sale lacrimi amare și îi spuse despre bancnotele pierdute de o liră. Trebuia să lucreze acum o lună întreagă fără să primească un singur cent pentru asta.

– Și eu care mă gândeam că pot să pun ceva deoparte, suspină ea, dacă va fi vreodată ca Sean să meargă la universitate.

Claire o îmbrățișă și îi unse chipul tumefiat cu o cremă răcoritoare.

– O să o poți face. Așa ceva nu o să ni se mai întâmple niciodată! o consolă ea. Următoarele comenzi le voi prelua eu, singură, iar tu nu vei lucra dacă e Ian acasă. Cel mai bine ar fi să nu te vadă nici Colin, micul turnător!

Kathleen se uită dezarmată la ea.

– Colin are numai cinci ani! rosti apoi.

Claire se încruntă.

– Dar el se laudă cu aventurile sale. Știi și tu ce minunății povestește mereu despre excursiile sale cu Ian. Cu siguranță că i-a relatat tatălui său fiecare măgulire pe care ți-a șoptit-o chelnerul de la White Hart.

– Dar... dar nu era decât politicos, îl apără Kathleen pe bietul om.

Claire dădu sever din cap.

– Știi foarte bine că Ian face din țânțar armăsar în astfel de cazuri, iar Colin știe ce anume vrea tatăl lui să audă. Chiar și la cinci ani. Nu te minți singură!

Noul plan funcționa. Claire mergea cam o dată pe lună la Christchurch, livra rochiile și prelua alte comenzi. În plus, îi ceru mamei ei alte reviste de modă. De acestea însă nu era foarte urgent nevoie, deoarece Kathleen era inspirată ea însăși să realizeze mereu alte noi croiuri. Își dăduse frâu liber fanteziei de când desenase, după prima lor vizită în prăvălia doamnei Broom, și, la urma urmei, nu mai avea nevoie de reviste decât doar pentru a se orienta

care erau noutățile din lumea modei. Claire era încântată de ideile ei, iar clientele, așijderea.

La scurt timp după aceea, Kathleen fu nevoită să înceapă să refuze comenzi, fiindcă nu mai prididea cu cusutul. Asta, firește, și din cauză că nu ajungea să se ocupe de asta decât noaptea, după ce își termina munca la fermă și după ce adormea Colin. Kathleen nu dorea să recunoască asta cu plăcere în fața lui Claire, însă observase și ea că, odată cu băiatul acesta, în casa lor creștea spionul lui Ian.

Între timp, trecuse și tunsul oilor și, spre norocul ei, fără să se pornească odată cu el o nouă criză în căsnicia lui Kathleen. Claire trimisese oamenii care tundeau într-una dintre puținele zile în care Ian era acasă, iar Kathleen rămase închisă înăuntru. Ian se folosi de această șansă pentru a-i vinde un cal șefului lor.

– Asta înseamnă că data viitoare trebuie să ne găsim alți oameni, suspină Kathleen, privind spre animalele și lâna lor frumos tunsă. Omul va observa în curând că acel cal castrat este leneș ca păcatul și, în plus, șchiop. Dar poate că la anul pe vremea asta nici nu o să avem oi.

– Noi însă, da! strigă Claire bucuroasă.

La ferma familiei Edmunds, numărul animalelor nu se schimba și, spre deosebire de Kathleen, care vedea oile doar ca pe niște animale care o luau la sănătoasa și trebuiau aduse din nou acasă sau ca producătoare de lapte, lui Claire îi plăceau mult. Se înțelesese foarte bine și cu cei care tunseseră oile și tunsese chiar ea singură două. Acum, ardea de nerăbdare să învețe cum se prelucra lâna. Kathleen îi arătă răbdătoare și, în următoarea perioadă, Claire începu să aibă o anumită pricepere în ce privea torsul. Chiar dacă Kathleen nu avea mari speranțe, Claire își oferi lâna în prăvălia doamnei Broom – și, spre surpriza lui Kathleen, orășencele se bătură pe ea.

– Ce spun eu! se bucurase Claire și mai pusese o încărcătură în căruță. La voi în Irlanda poate că orice femeie știe să toarcă, însă la Liverpool nu o făcea nimeni. Să tricoteze și să croșeteze, asta da, dar

să cardeze, să coloreze și să toarcă ele singure – asta nu merge într-o gospodărie de oraș și nu se merită decât dacă ai tu însăți oi!

Kathleen și Claire vândură întreaga producție de lână a celor două ferme – și se bucurară că niciunuia dintre bărbații lor nu-i venise ideea să le ceară banii. Nici Ian și nici Matt nu aveau niciun fel de ambiții ca baroni ai oilor. Pentru Ian, animalele nu erau decât niște mâncăi enervanți – încerca să le vândă mai departe de îndată ce va putea, iar Matt făcea zi de zi drumul între Christchurch și Lyttelton. Făcea afaceri bune transportând către vapoare bunurile noilor coloniști sau mărfurile destinate negoțului din Plains. În cazul celor din urmă, ar fi trebuit să îi sară în ochi faptul că încărca din ce în ce mai multă lână pentru Anglia, dar el fie nu avea impresia că acele câteva zeci de oi erau demne de a fi amintite, sau pur și simplu nu-i păsa de încărcătură.

Din anumite puncte de vedere, se putea vorbi despre un dezinteres, fiindcă Matt părea a fi din ce în ce mai plictisit și mai prost dispus. Claire suferea din această cauză, chiar dacă, aparent, încerca să nu o arate. Față de Kathleen nu se putea însă ascunde. Faptul că încetase să mai viseze la minunatul Matt Edmunds, cel plin de umor și delicat, fusese pentru aceasta un indiciu pentru trezirea la realitate a prietenei sale.

Claire se bucura însă fără rețineri de banii primiți.

– O să ne mai și îmbogățim, Kathleen! râse ea, apoi însă redeveni serioasă. O să plecăm împreună de aici!

Kathleen își ridică surprinsă privirea de la bani. Tocmai îi număra din nou și nu își putea crede ochilor cât este de bogată. Însă fusese scoasă din transa ei. Claire Edmunds se gândea să fugă de căsnicia ei?

– Ele spun că, șopti Claire, care voia în sfârșit să vorbească despre păsul ei, adică, femeile din Christchurch… Spun că Matt ar avea o iubită în Lyttelton.

Kathleen îi puse consolator prietenei ei mâna pe umăr.

– Nu trebuie neapărat să fie adevărat. Cu siguranță că este doar o bârfă!

– Poate însă fi adevărat, zise Claire cu amărăciune. În primii ani, marea nu fusese, la urma urmei, atât de aspră încât să trebuiască să înnopteze în Port Cooper, dar acum se întâmplă mereu. Observ și eu treaba asta, Kathleen, doar nu sunt oarbă!

– Dar nu-l mai primești în patul tău? întrebă Kathleen roșind. Adică, vreau să spun... Încă nu ești din nou însărcinată.

Claire își șterse lacrimile din ochi.

– Nu stau așa lucrurile, că nu îl mai primesc eu, zise ea încet. Îl iubesc, chiar dacă el e acum un altul, dar el nu vrea deloc. Matt e cumva... Nu știu ce-l face atât de morocănos și de nefericit, dar... Deci, eu cred... Cred că, dacă ar fi după Matt, aș putea să dispar mâine!

Claire Edmunds, veșnica optimistă, izbucni în lacrimi.

Capitolul 5

Nici în anii următori, căsniciile lui Kathleen Coltrane şi a lui Claire Edmunds nu deveniră mai fericite, dar afacerea lor comună se dezvoltă cu un neaşteptat de mare succes. Kathleen nu mai încerca de mult să ducă la bun sfârşit, de una singură, comenzile pentru rochii, chiar şi pentru cele lungi şi elegante de seară. Acum se axa, în principal, pe conceperea şi croiul acestora – cusutul era preluat de două femei din oraş, pe care le angajase Claire. În ceea ce o privea pe Claire, ea se oprise asupra ţesutului de stofe filigranate din lână. Prelucra aproape toată lâna oilor ei de una singură şi lua şi producţia lui Kathleen, în cazul în care familia Coltrane avea, la vremea tunsului, animale în grajd.

Între timp, abia dacă mai merita să vinzi cantităţi mici – fermele, în plin avânt, ale marilor baroni ai oilor livrau negustorilor cantităţi imense de lână şi de foarte bună calitate. Lâna care se abătea de la norme, din punct de vedere al culorii sau al structurii, putea fi vândută doar dacă era deja prelucrată, iar Claire se dovedi a fi iscusită în a obţine efecte mereu noi prin diferite nuanţe. Oile ei alintate contribuiau astfel la finanţele familiei lor, ceea ce era mai mult decât necesar.

Claire se plângea că afacerea lui Matt nu înflorea. În timp ce alţi barcagii de pe râu sau pescari îşi cumpăraseră deja aproape cu toţii bărci mai mari şi mai moderne şi câştigau foarte bine doar din pescuit şi din vinderea peştilor în Christchurch, Matt nu reuşea să

avanseze. Banii pe care îi primea îi bea prin cârciumi sau pe bărci, împreună cu tovarășii lui.

– Poți foarte bine să îl asculți, bombănea Ian, care amintea, câteodată, în treacăt, prăbușirea lui Matt. El întreține întreaga cârciumă cu poveștile lui marinărești. Dar cu ele nici nu prinde pește, nici nu transportă mărfuri – și, oricum, aceste îndeletniciri se împuținează din ce în ce mai mult, pe măsură ce se mărește tot mai tare Bridle Path.

Pe potecă puteai merge, între timp, cu trăsura, iar, când Ian fusese plecat odată, pentru mai multe zile, și îl luase cu el pe Colin, Kathleen și Claire îndrăzniră să întreprindă o excursie la Lyttelton. Mary Kathleen dorea să-și revadă prietena maori, iar Claire, care fusese cuprinsă de ambiție în ce privea lâna, spera să primească de la băștinași niște rețete autohtone pentru colorarea ei.

Pere se arătă, firește, în culmea fericirii. Se entuziasmă de cât de mare se făcuse Sean și le răsfăță pe Heather și pe Chloe cu dulciuri. La rândul ei, Kathleen se miră de dezvoltarea primitivei așezări Port Cooper, care devenise orășelul Lyttelton – numele său definitiv, luat după un om de vază din Canterbury Association. Kathleen se bucură să vorbească liniștită cu soțul lui Pere, John, fără să fie deranjată de crizele de gelozie ale lui Ian, și află câte ceva despre dezvoltarea noii ei țări.

– La Westport s-a găsit cărbune – acolo vor începe acum exploatările, zise prudentul bărbat. Dar mai importante sunt descoperirile de zăcăminte de aur din Otago! Toți nebunii și aventurierii se avântă pe câmpurile aurifere și speră să-și găsească acolo norocul. Mulți nu vor reuși, dar așa vin și mai mulți oameni în țară. Din păcate însă, nu cei mai buni. Dar astfel se înființează și noi orașe. Dunedin, în sud, pe țărm – colonizat în principal de scoțieni. Blenheim, în nord – în acea regiune sunt mulți germani. Astfel, încetul cu încetul, se populează țara.

– Și asta nu vă deranjează deloc pe voi? o întrebă Claire pe Pere, care era cât se poate de liniștită, explicându-le copiilor stelele de pe cer.

Era o seară caldă de vară și ei se bucuraseră de priveliștea spre mare, în timp ce Pere cocea cartofi dulci și pusese pești la grătar. Acum, li se deschidea înaintea ochilor cerul nopții, clar – și, spre încântarea nemărginită a lui Claire, Pere știa numele stelelor. Chiar dacă nu în engleză, ci exclusiv în limba lor.

Pere clătină din cap.

– Nu și aici. Pe Insula de Sud – Te Waka-a-Maui –, noi nu am fost niciodată mulți. Doar un trib, Ngai Tahu, dar și mai puțin, în nord. Nu avem nimic împotriva *pakeha* – dacă ne plătesc cinstit pământul și munca. Trebuie avut grijă, mulți hoțomani! Dar căpeteniile noastre inteligent, nu mult se ceartă unii cu alții. Pe Insula de Nord altfel, acolo multe triburi, multe tratate… În Waitangi, căpeteniile făcut tratate cu *pakeha*, dar, cu toate acestea, deseori probleme.

– Aici sunt oamenii foarte fericiți dacă primesc de lucru, intră John în discuție.

Pere îi rânji.

– Și bani, și oale, și pături, și haine călduroase, recunoscu ea. Cine nu place viață puțin mai bună?

Kathleen și Claire dădură înțelegătoare din cap. În viața lor lipsea luxul, în ciuda veniturilor destul de bune, pe care Claire le ascundea în grajdul vacilor, sub gunoi, iar Kathleen, sub o piatră dezlipită a șemineului. Amândouă se găseau în situația paradoxală de a nu putea cheltui nimic, ca nu cumva să le atragă soților atenția asupra câștigului. Acum, se uitau cu dor la casa confortabilă a lui Pere, la perne și la scaune, la covoarele de pe pereți, țesute de femeile maori, și la sculpturile din jad, *pounamu*.

– Asta *hei-tiki*! zise Pere și le dărui, lui Claire și lui Kathleen, cu inima ei mare, două mici statui de zei din jad, atârnate de niște curelușe din piele.

Claire examină cu mult respect pandantivul ei, în timp ce Kathleen îl ascunse repede pe al său printre haine. Îi plăcea să aibă ceva care să îi aducă noroc, dar nici nu voia să se gândească la ce anume și-ar fi putut imagina Ian dacă îl găsea. Cel mai bine îl

ascundea în sertarul secret, în care păstra scrisorile de la Michael și bucla lui – precum, mai nou, și banii ei.

Claire se așeză alături de ceilalți, care priveau stelele, și își luă fiica în brațe.

– Asta e Calea Lactee, zise ea și arătă spre cer.

Pere zâmbi.

– Noi îi spunem *Te Ika o te Rangi*! zise ea. Și aici este *Matariki*! Foarte important pentru stabilirea Anului Nou – mare sărbătoare!

– Pleiadele! traduse Claire. Dar cum îi spuneți acestei stele de aici, Pere? Nu știu ce nume poartă aceasta!

Femeia maori răspunse răbdătoare și, în sfârșit, i se împlini lui Claire dorința de a învăța numele unor stele noi.

Lui Kathleen îi erau indiferente stelele. În vreme ce Claire și copiii repetau râzând cuvintele maori, ea încerca să-și întipărească mai bine în minte numele așezărilor *pakeha*, pe care i le enumera John. Greymouth și Westport, Nelson și Blenheim, Dunedin și Queenstown. La stele nu avea să călătorească niciodată. Dar poate că se găsea aici, pe Insula de Sud, un locșor pentru ea și pentru copiii ei, unde să fie în siguranță de bănuielile, bătăile și certurile lui Ian.

Claire voia să rostească numele stelelor, iar Kathleen era hotărâtă ca, în timp, să le atingă!

Cu toate acestea, trecu vremea – erau acum în anul 1858 – înainte ca ea să se gândească la modul serios să își pună în aplicare planurile de fugă, iar imboldul nu fusese disperarea crescândă a lui Kathleen sau relația lui Sean cu tatăl lui, care devenea, de la o zi la alta, tot mai proastă. Matt Edmunds fusese cel care grăbise lucrurile.

Sean avea unsprezece ani, Colin, zece și ambii băieți mergeau la școala din Christchurch. Firește că drumul până acolo era lung, dar lui Sean îi plăcea să străbată cei șaisprezece kilometri călare – era însetat de cunoaștere și fusese, de la bun început, printre cei mai buni elevi. Datorită celor învățate de la Claire, știa de mult să scrie

și să citească, socotea cu siguranță și înțelegea chiar și puțină latină. Citise jumătate din enciclopedie și își însușise, astfel, cunoștințe despre lucruri în mare parte inutile. Încă din primele zile, își uimise profesorii utilizând mai mult sau mai puțin corect cuvinte precum *absoluțiune* și *a elucida*, astfel încât sărise mai întâi o clasă și, în cele din urmă, trei. Între colegii lui mai vârstnici era printre cei mai buni și se punea deja problema să fie acceptat apoi la venerabilul Christ's College, care, deocamdată, era încă în construcție.

Lui Colin îi plăcea mai puțin școala. Și el sărise prima clasă datorită orelor lui Claire și nu ar fi trebuit să meargă nici într-a doua, dar băiatul nu prea avea ambiție. Pentru viitoarea lui meserie de negustor de animale – asta o spunea încă de pe acum, iar Kathleen bănuia că el reda astfel opinia lui Ian – nu avea nevoie decât să știe să socotească. Toate celelalte cunoștințe pe care le primea la școală mai degrabă îl împiedicau. Colin ajuta cu mai mare plăcere în grajd, pregătea caii pentru a fi vânduți, îi aducea călare și nu i se părea nimic mai frumos decât să-și însoțească tatăl în călătoriile de prin țară.

În continuare, nu erau târguri de cai decât în câteva așezări. De cele mai multe ori, Ian mergea din fermă în fermă, însă Kathleen bănuia că el evita, cu bună știință, fermele mai mari. Oameni precum cei din familia Warden de la ferma Kiward, familia Barrington sau Beasley nu se lăsau înșelați și li se părea, fără doar și poate, că este sub demnitatea lor fie și numai să primească, pe proprietățile lor, un negustor necinstit de cai, cum era Ian. Ei își aduceau animalele direct din Anglia sau le creșteau ei înșiși. Ian făcea, în principiu, afaceri cu fermele mici și reușea, de cele mai multe ori, să recâștige oamenii, chiar dacă avuseseră experiențe negative cu felul în care își conducea el afacerile. În plus, whisky-ul juca, firește, un rol esențial.

Ian bea acum deseori și în timpul zilei. Bărbatul cu părul negru, de care Kathleen aproape că s-ar fi putut îndrăgosti, semăna tot mai mult cu tatăl lui: trupeș, cu nasul roșu și cu o față ca aluatul, care știa să se apropie de tine prin vorbe, dar care sărea repede la bătaie

sau care nu ezita să facă uz de bici. Să se îmbogățească, așa cum sperase că o va face, nu reușise nici în Noua Zeelandă, la fel cum nu o făcuse nici în Irlanda, însă familia Coltrane o scotea la capăt. Kathleen ar fi fost mulțumită dacă Ian ar fi tratat-o ceva mai bine și dacă nu l-ar fi preferat atât de evident pe Colin celorlalți copii. Față de Sean își arăta tot mai des respingerea, iar pe micuța Heather nici nu o lua în seamă. Heather, care tocmai împlinise nouă ani, se temea din ce în ce mai mult de tatăl ei; la urma urmei, nu putea să nu observe, tot mai des, că, în ultimii ani, acesta îl șicana pe fratele său, pe care ea îl adora, și că îi bătea mama, chiar în fața ei.

În afară de Colin, întreaga familie părea să respire ușurată atunci când Ian pleca în călătorii de afaceri și, chiar și în acea zi de primăvară de noiembrie, băiatul era singurul membru al familiei care era prost dispus. Ian plecase de dimineață într-un turneu de mai multe zile, lăsându-l însă acasă pe Colin, pentru ca nu cumva să piardă ceva la școală. Colin maltrata calul cu care lucra în ocolul din fața casei. Sean rânea alături în grajd și se certa de fiecare dată cu fratele lui, atunci când ieșea cu roaba afară. După părerea lui, Colin se purta mult prea dur cu tânărul cal, iar acesta nu putea încă face tot ceea ce se cerea de la el. Kathleen era în casă, Heather culegea flori și alcătuia un buchet frumos din floricele roșii de rata și galbene de jowhai. Fata o imita pe Claire – insista să fie o doamnă și să își împodobească corespunzător, cu mult gust, casa.

Catârul lui Claire aproape că o doborî pe micuță. Iapa castanie alerga pe drumul nepietruit dintre casa lui Kathleen și ocol, de parcă ar fi fost gonită de furii. Claire ședea pe spatele ei neînșeuat și o strunea cu un ham. Spottey, măgărușul, venea în urma ei, de asemenea într-un avânt sinucigaș. Pe mica iapă ședea fiica lui Claire, Chloe, care era acum o călăreață la fel de bună ca și mama ei, dar care călărea, de obicei, în șa, fie ea de bărbat sau de femeie. În acea zi însă, Chloe se ținea doar cu greu pe spinarea lui Spottey. Dacă fiica și mama călăriseră cei cinci kilometri în acel ritm, fata trebuie că era toată numai răni.

Claire și Chloe se aruncară de pe animalele lor de îndată ce acestea se opriră. Fetița se străduia să lege iepele, dar Claire părea să fie incapabilă de orice acțiuni sau gânduri raționale.

– Kathleen! strigă ea.

Atunci când aceasta păși mirată afară din casă, Claire i se aruncă, plângând în suspine, în brațe.

– Kathie, Kathie, eu... Noi... Casa... Casa noastră... Matt...

Kathleen își luă prietena și o strânse în brațe, liniștind-o. Mintea îi lucra cu viteza luminii, trecând prin tot soiul de catastrofe. Oare să fi luat foc? Să fi murit Matt, poate, în flăcări?

– Un... foc, Claire? întrebă ea precaută.

Claire clătină din cap, însă nu reuși să scoată niciun cuvânt.

– Au venit niște oameni, povesti Chloe în locul ei, un bărbat, o femeie și doi băieți. Cu o căruță mare și cu mobile. Și ei... Ne-au dat afară!

Vocea lui Chloe părea mai degrabă uimită decât neliniștită. Ea nu părea să priceapă seriozitatea situației.

– V-au dat afară?

Nici Kathleen nu înțelegea nimic, deși amintirile din Irlanda păreau să o năpădească dintr-odată. Grainne Rafferty, pe cheiul din Wicklow... Căsuța familiei Drury, distrusă și arsă din temelii...

– Dar nu se poate una ca asta, Claire, asta e o țară liberă! Nu există lorzi, nu le aparține englezilor, aparține...

– Oamenii spun că au cumpărat-o, explică Chloe.

La cei opt anișori ai ei, fetița era destul de dezghețată, așa că se putea exprima bine.

– Cu tot ce e în... în...

– Inventar, completă mecanic Claire, care părea să se fi liniștit puțin. Au putut chiar și să o dovedească. Contractul de vânzare era, fără doar și poate, corect. Matt, nemernicul ăla...

– Matt v-a vândut, cu tot cu casă și cu ogradă? întrebă disperată Kathleen.

Claire încuviință.

– Poate că ne privește drept parte a inventarului său, observă ea cu amărăciune. În orice caz, cumpărătorii au fost foarte supărați să ne mai găsească acolo. Matt a plecat de mult, au zis ei. A investit banii de pe casă într-o goeletă, un vapor de mărfuri. Acum, a plecat cu el în China.

Kathleen se uită la prietena ei complet plânsă, speriată și, dintr-odată, deveni cât se poate de liniștită. Amânase decizia până atunci, dar, acum, soarta o lua în locul ei. Nu o putea lăsa pe Claire să plece – fiecare celulă a corpului ei se împotrivea –, să se reîntoarcă la viața anostă și lipsită de bucurii de dinaintea sosirii ei. Claire era cu mult prea bine educată și inocentă pentru a supraviețui pe cont propriu în Christchurch sau în Lyttelton. Kathleen inspiră adânc.

– Ce s-a întâmplat cu rochiile tale, Claire? întrebă ea mai întâi.

Lui Matt nu-i păsase niciodată de garderoba lui Claire, în schimb, mama ei îi mai trimitea, din când în când, stofe. Astfel, Claire și Chloe aveau o garderobă variată, confecționată cu ajutorul lui Kathleen, de care erau foarte mândre. Rochiile erau noi; la urma urmei, nici una, nici alta nu avusese timp să le îmbrace.

Ochii lui Claire păreau să arunce fulgere. Aparent, își revenise cu totul și disperarea făcu loc unei furii sănătoase.

– Făceau parte din inventar! se enervă ea. Am vrut să strâng niște lucruri, dar femeia a văzut imediat că nu am numai vechituri, precum astea de aici.

Claire purta o rochie ruptă de casă; probabil că lucra prin grădină atunci când se abătuse asupra ei nenorocirea.

– În orice caz, s-a așezat, așa grasă și greoaie cum era, în fața dulapului meu și a spus că acele lucruri prețioase ar fi fost cumpărate odată cu casa și cu ograda.

– Ar trebui să putem ataca asta, se gândi Kathleen. Un avocat din Christchurch…

Claire făcu un semn din mână.

– Uită de treaba asta, vor vinde lucrurile înainte să apară avocatul pe acolo. În afară de asta, râse ea furioasă, noi avem animalele!

– Care făceau parte, în cazul de față, cu adevărat din inventar, nu? întrebă Kathleen. Cum de-ai reușit să le iei cu tine?

Acum, Claire o privi aproape cu îngâmfare.

– Erau în pădure, la locul elfilor! povesti ea. Oamenii ăștia noi aveau suficient de mult de lucru având grijă să nu care cumva să iau ceva din casă. Deci, ne-am dus mai întâi la râu, apoi ne-am furișat în pădurice, pe după ogradă. Și acum, iată-ne aici!

– Nu ar trebui să rămâneți prea mult, o sfătui Kathleen. Cu siguranță că vă vor denunța pentru furt.

Chipul lui Claire se umbri dintr-odată.

– Adică... Doar nu vorbești serios, șopti ea. Acum... Adică, acum ne dai și tu afară? Credeam...

Kathleen clătină din cap.

– Termină cu prostiile, bineînțeles că nu vă arunc în stradă! Dar trebuie să acceptați ideea că aici vă vor căuta în primul rând! Imediat ce vor afla că suntem prietene! În afară de asta, Ian nu vă va accepta aici, dar asta oricum nu are nicio importanță. Plecăm. Noi două și copiii.

– Plecăm, noi două?

Ochii lui Claire se măriră dintr-odată.

– Vrei... Vrei să-l părăsești pe Ian?

Kathleen încuviință cu hotărâre.

– De mult, deja. M-am săturat să tot fiu jignită și înjurată, doar că nu am avut curajul să o fac de una singură. Dar lasă asta, trebuie să ne facem un plan! Mai întâi, animalele trebuie duse în grajd. Sean...

Se întoarse și nu-l văzu numai pe fiul ei cel mare, ci și pe ceilalți copii. Sean ședea, așteptând liniștit, ascultând cu atenție de pe gardul ocolului. Colin stătea pe calul lui, cu ochii și cu urechile larg deschise. Heather îi șoptea ceva la ureche lui Chloe. Probabil că cele două fete comentau în felul lor cele întâmplate.

Nu mai erau însă niciunde Missy și Spottey. Sean îi făcu mamei sale cu ochiul. Kathleen îi dărui un zâmbet cald. Băiatul avea cap!

– Bine. Atunci, mergem acum în casă și strângeți-vă lucrurile, copii! Trebuie să luăm trăsura mică și bătrânul catâr. Din păcate, Ian a plecat cu căruța cu coviltir. Deci, nu luați foarte multe cu voi, în șase o să fie oricum greu.

Kathleen trase adânc aer în piept și se pregăti pentru cea mai importantă întrebare.

– Claire, ai banii?

Kathleen respiră ușurată atunci când Claire încuviință.

– Da! șopti ea și îi aruncă din nou o privire pusă pe șotii. Chloe i-a luat din grajd în timp ce mă certam cu femeia din cauza rochiilor. Altminteri, oamenii ăia ar fi avut pretenții și asupra lor. Dar uite-i aici!

Își scoase bancnotele și monedele din buzunarele rochiei de casă. De fapt, își păstra banii într-o cutie drăguță din mahon – o altă piesă din zestrea ei, în cea mai mare parte inutilă, dar astfel nu i-ar fi putut transporta călare, în ritmul în care veniseră.

– Bine!

Kathleen fu într-atât de ușurată, încât își îmbrățișă prietena.

– Claire, atunci lucrurile nici nu stau chiar atât de prost! Uite, ai animalele, banii... Ești bogată, Claire, și la fel sunt și eu! O să o luăm de la capăt pe undeva!

– Dar unde?

Claire, care era încă ușor dezorientată, o urmă în casă pe Kathleen. Aceasta puse apă la fiert, unt și pâine pe masă – indiferent cât de repede voiau ele să plece, Claire avea nevoie de un ceai și, cel mai bine, de ceva de mâncare. Chloe părea să fie complet lihnită și se năpusti imediat asupra bucatelor.

Nici copiii lui Kathleen nu făcură niciun fel de mofturi, căutând să dispară și ascultau fascinați discuția adulților. Colin trebuie că își dusese rapid calul înapoi în grajd.

– Trebuie să fie un oraș, începu Kathleen cu planurile. Și, pe cât posibil, să nu fie unul care să fi crescut de pe urma unei stații de vânat balene sau așa ceva. Acolo abia dacă sunt femei, deci cui vrei

să vindem noi rochii? În discuție intră doar așezări asemănătoare orașului Christchurch.

– Dar e mult prea aproape! se opuse Claire.

Kathleen îi aruncă o privire neînțelegătoare.

– Bineînțeles că nu mergem la Christchurch! Ian ne-ar aduce înapoi într-o singură zi, iar tu ai rămâne la fel de repede și fără animale și ai avea și un proces de furt pe cap! Nu, după cum văd eu lucrurile, ar trebui să mergem fie spre nord-vest, înspre Nelson, fie spre sud, spre Dunedin.

– Eu aș pleda pentru Nelson, mămică! zise Sean, în felul lui de a vorbi care aducea mult cu o exprimare trunchiată, preluată din enciclopedie. Sau, mai degrabă, pentru Insula de Nord. Acolo sunt peste tot orașe mari: Wellington, Auckland... Tata nu o să ne găsească acolo niciodată.

Sean era singurul copil care nu părea să fie uimit deloc de planurile de fugă ale lui Kathleen. Din contră, părea că și el se gândise, la rândul lui, la asta.

– Eu nici măcar nu vreau să plec de la tata!

Asta era vocea lui Colin, care tocmai înțelesese ce se punea la cale.

– Doar nu avem de gând să plecăm cu adevărat acolo, mămică, nu? Noi... Noi aparținem...

– Tocmai că nu îi aparținem tatălui tău, Colin, îl informă Kathleen violent, fără să vrea. Nu este deloc corect că m-a încuiat atâția ani aici, iar acum m-am săturat. Plecăm la...

– Eu nu plec absolut niciunde! se enervă Colin. Eu rămân cu tata!

Kathleen clătină din cap.

– Asta nu este decizia ta, Colin. Oricum, ai căpătat prea multe obiceiuri proaste de la el. De acum, încetezi cu înșelăciunile cu animale! O să mergi la școală și o să înveți o meserie cinstită. Dumnezeule, de când m-am căsătorit cu tatăl tău, mi se tot reproșează înșelăciunile lui – nu aș mai putea să mă uit în oglindă,

presupunând că aș avea una, dacă aș auzi aceleași lucruri despre fiul meu!

Colin sări în sus.

– Ai trăit foarte bine din înșelăciunile tale, tu și... și...

Colin nu reținea așa de bine cuvintele ca fratele său, însă Kathleen roși de sus până jos în clipa în care fiul ei încercă să repete acum acuzațiile pe care Ian i le aruncase în față de atâtea ori. Era mai mult decât necesar ca, măcar acum, să plece, cu copii cu tot! Nici nu voia să se gândească ce se putea întâmpla dacă înțelegea vreodată ce înseamnă bastard. Claire părea, de altfel, să bănuiască ce anume voia să spună băiatul. Și ea roși și își plecă privirea.

Kathleen trase adânc aer în piept și îi dădu lui Colin o palmă zdravănă.

– Ține-ți gura, Colin! Sean, ia-ți fratele în camera voastră și ajută-l să-și facă bocceluța. Câte o cămașă și un pantalon de schimb, câteva mărunțișuri, dacă vreți să le luați cu voi... Da, Sean, în numele lui Dumnezeu, și enciclopedia.

– O mai ai aici?

Pe chipul lui Claire reapăru soarele.

Kathleen își ridică ochii spre cer, dar Colin încă nu se dădu bătut.

– N-ai auzit, femeie? întrebă el pe același ton și cu exact aceleași cuvinte ca și tatăl său.

Kathleen simți fiori pe șira spinării.

– Eu o să rămân aici. Eu nu fug pe la spatele tatălui meu! Trăsura mică nu ai voie să o iei. E nouă, tata a cumpărat-o și...

– Tata, zise Kathleen liniștită, a cumpărat tot ce vezi aici din banii mei. Deci, dacă îmi iau o trăsură sau un catâr, atunci el e în continuare bine plătit pentru numele lui prețios!

Ea scuipă aceste ultime cuvinte.

– Și acum, haideți copii!

– Așa? Și ce vrei să faci? o întrebă Colin provocator. Mă legi de trăsură? Mă legi de mâini și de picioare? Atunci, fă-o cumsecade, mămică – fiindcă, în clipa în care mă voi elibera, voi călări înapoi

la tata. Știu unde să dau de el, mămică! Și atunci, o să vină el în Nelsonul ăla, sau pe Insula aia de Nord, sau pe unde o să te mai ascunzi!

Claire se uită la prietena ei. Kathleen își dădu seama, după privirea ei pe jumătate compătimitoare, pe jumătate speriată, că femeia credea spusele băiatului. Expresia lui Claire se oglindea pe chipul lui Sean. Nici el nu avea încredere în fratele lui...

– Cândva, va trebui să-mi dai drumul! plusă Colin. Și atunci, mă duc imediat la un ofițer de poliție și te denunț, iar el o să-l găsească pe tata, dacă suntem prea departe!

– Colin... Kathleen avea sentimentul că i se rupe inima. Iartă-mă pentru palmă! Dar nu putem pleca fără tine! Rămânem cu toții împreună!

– Eu rămân cu tata! strigă Colin.

Între timp, ajunsese la ușă.

– Iar acum, mă duc într-acolo!

Băiatul fugi din bucătărie, iute ca o nevăstuică. Sean ezită o clipă. Porni apoi după el.

– Doar nu-l putem lăsa aici, spuse Kathleen încurcată.

Claire îi turnă ceai. Acum, ea era cea care gândea cu mintea limpede.

– Dar nici nu îl putem lua cu noi! zise ea hotărât. Ar fi pentru noi un factor de nesiguranță! A fost dintotdeauna, amintește-ți de călătoria la Christchurch!

– Dar e doar un copil, șopti Kathleen. El nu e rău...

Claire ridică din umeri.

– În ce privește copiii, ei nu prea știu să deosebească între bine și rău, observă ea apoi. Colin este influențat de tatăl său. Îl iubește și așa e bine să o și facă. Și îl admiră. Pentru Colin, Ian este fără de greșeală, dar tu, Kathleen, tu ești plină de greșeli în ochii lui; el ascultă, de ani mulți, tot ce îți reproșează Ian. Trebuie să-mi povestești, cândva, exact ce s-a întâmplat între voi. Sean...

Kathleen încuviință, dar își puse apoi degetul pe buze.

– Nu în fața fetelor, zise ea încet. Totuși, dacă îl părăsesc acum, asta înseamnă că... Asta înseamnă că renunț la el...

Claire o privi în ochi.

– Poți să renunți la Colin sau să renunți la tine, zise ea dur. Sau să spun, mai degrabă, că renunți la Sean. Fiindcă în clipa în care el va înțelege ce anume ai făcut pentru el... Dacă pleci azi, poate că o să te iubească pentru gestul tău. Dacă rămâi, te va urî, cu siguranță!

Kathleen își plimba degetele pe ceașca ei. În acea clipă, se deschise ușa și Sean pătrunse în încăpere.

– A plecat! strigă el, respirând cu greu. Îmi pare rău, mămică, dar a fost mai rapid decât mine. A luat-o spre pădure. O să mă duc acum în grajd și o să păzesc animalele. Nu are voie să pună mâna pe cal, altfel s-a zis cu tot.

– Asta înseamnă, adică... Vrei să iei calul cu tine? întrebă Kathleen cu vocea gâtuită.

Sean încuviință.

– Nu ne mai rămâne altceva de făcut. Spre norocul nostru, nu-l avem decât pe ăsta. Dar dacă îi lăsăm un animal pe care să îl poată călări...

– O să se întoarcă! șopti Kathleen, dacă așteptăm puțin.

Sean o privi neînțelegător.

– Sigur că da. Se va întoarce, când i se va face foame. Și apoi? Vrei să-l legi?

– Du-te în grajd, Sean, zise Claire, și înhamă catârii la căruță. Venim și noi într-o jumătate de oră.

Sean bătea pasul pe loc.

– Mămică? întrebă el.

Kathleen își mușcă buzele.

– Fă ce spune mătușa Claire, Sean.

Kathleen își strânse modelele ei de croitorie și desenele, haine pentru sine și pentru Claire. Spre norocul lor, ea era cea mai înaltă dintre ele și putea modifica lucrurile pentru prietena ei. În cele din urmă, luă banii din sertarul ei secret din șemineu. Nu era o avere,

dar, împreună cu economiile lui Claire, avea să fie suficient pentru o mică afacere. Se gândea dacă să ia pentru Sean o parte din hainele scumpe ale lui Colin, însă se opri speriată. Colin urma să crească neîndoielnic cu ideea că mama lui era o hoață și o curvă. Nu voia să fure de la fiul ei. În plus, Sean nu dorea nimic din lucrurile lui Colin! Așa că nu îi luă decât propriile costume și enciclopedia.

Sean trăsese deja căruța în fața ușii când ea ieși din casă cu puținele lucruri. Claire o ajutase pe Heather să împacheteze și luase, în același timp, câteva lucruri și pentru Chloe.

– Nu ai nimic împotrivă, nu? întrebă ea stânjenită.

Kathleen făcu un semn cu mâna, cum că nici nu intra în discuție chestiunea.

Mica trăsură avea patru roți, era destul de nouă și aproape elegantă. Ian o prezenta atunci când le vindea orășenilor cai pentru trăsuri. Puteai merge cu trăsura neagră cu unul sau cu doi cai înhămați la ea, iar Sean pusese acum catârii lui Kathleen și al lui Claire. Măgărușul era legat în spate, calul venea și el alături. Mai avea încă șaua și hamurile lui Colin. Așa se face deci că, la sosirea lui Claire, băiatul ajunsese atât de repede în bucătărie, fiindcă nu își mai dăduse osteneala să dea jos șaua de pe animal. Sau se gândise deja să fugă la tatăl lui cu acel cal?

Sean făcu loc pentru Kathleen pe capră și se îndreptă spre căluțul negru.

– Mă gândeam să merg eu călare. Așa, aveți voi mai mult loc în căruță, zise el și își prinse bagajul de șa.

Femeile încuviințară, iar fetele își luară bocceluțele și se urcară în trăsură. Kathleen își puse lucrurile sub capră. O luară din loc, imediat după aceea.

– Nelson... Cât de departe e oare orașul acesta? întrebă Claire, în timp ce Kathleen luă hățurile.

– Cam la trei sute de kilometri depărtare, explică scurt Kathleen.

– Și Colin chiar nu vine cu noi? întrebă tânguitor Heather din spate.

Micuța se uita tristă înapoi. Ferma de pe Avon tocmai dispărea după cotitura drumului.

– Scumpa mea, Colin ne-a amenințat că ne dă de gol dacă îl obligăm să vină cu noi!

Cuvintele lui Claire sunau ca și cum tocmai s-ar fi apucat să povestească un basm care se petrecuse cu mult timp în urmă, pe vremurile de la curtea regelui Arthur.

– De aceea, trebuie să îl lăsăm în voia lui!

– Gunoiul ăla o să ne trădeze oricum! observă Sean, care mergea la pas alături de trăsură. Nu ar trebui să mergem pe drumul principal, mămică... Ar trebui poate chiar să facem un mic ocol.

Kathleen clătină din cap.

– Știu, zise ea ținându-și buzele. Știam de la bun început, chiar... chiar dacă nu voiam să o cred. De aceea am și spus că mergem la Nelson. E mult prea departe, Sean. Drumul printre munți e o întreagă aventură, pe acolo nu o să putem merge cu trăsura asta, pe acolo poți trece doar pe jos sau călare. Și apoi, Kaikoura... Așezarea de vânători de balene... Două femei și două fete. Pur și simplu e prea riscant, Sean, chiar dacă ai, fără doar și poate, dreptate cu Insula de Nord.

– Încotro o luăm atunci? întrebă uimită Claire, în timp ce Kathleen o coti spre sud.

Kathleen luă decizia definitivă.

– La scoțieni. La Dunedin.

Capitolul 6

Viața dusă cu frică de Dumnezeu, în sânul familiei Busby, dură mai bine de șapte ani.

În ce privește Insula de Nord a Noii Zeelande, pe atunci erau ani plini de evenimente, iar gospodăria lui James Busby se afla deseori în centrul acestora. După ce imigrarea oamenilor din Anglia, Irlanda și din alte părți ale Britaniei se petrecuse mai întâi greu, acum, după încheierea tratatului de la Waitangi, coloniștii veneau cu grămada. Se înființau orașe, apăreau regiuni agricole și se descopereau zăcăminte de cărbuni. Ca și consilier al Bay of Islands, James Busby organiza măsurători de topometrie și de construcție a străzilor, îi primea pe imigranții mai de seamă și le servea vizitatorilor propriul vin – însă rezultatele strădaniilor nu ajungeau, spre marea lui tristețe, la nivelul produselor germane sau franțuzești. Obișnuia să dezbată această problemă, cu plăcere, cu Lizzie – familia lui era complet dezinteresată.

Agnes Busby privea la fel de acru ca și gustul acestei băuturi, în opinia ei, ori de câte ori era silită să încerce vinul soțului ei. Lizzie, din contră, făcea tot ce îi stătea în putință pentru a pune în practică ideile lui Busby despre viticultura corectă și nu dădea înapoi nici de la munca în vie. Ea făcea adevărate miracole în ceea ce-i privea pe viticultorii și vinificatorii maori. Între timp, le vorbea aproape fluent limba și încerca să le explice sensul măsurilor prin care Busby urma nu să mărească, ci să îmbunătățească recolta podgoriei. În general,

avea din ce în ce mai mulți maori în cercul ei de prieteni – chiar și pentru simplul motiv că ducea lipsă de cunoștințe *pakeha*. Invitații bogați ai familiei Busby nu o luau în seamă pe fata în casă. Ea nu avea niciun contact cu coloniștii mai săraci și alți servitori nu prea existau, după câte se vedea, în celelalte case mari.

Lizzie s-ar fi însingurat complet dacă nu s-ar fi întovărășit cu ospitalierii maori. Fetele în casă și grădinarul o luau cu plăcere la tribul lor, care o accepta fără prejudecăți și nu punea niciodată întrebări sfredelitoare legate de trecutul ei. Asta îi dădea lui Lizzie sentimentul libertății – cu atât mai mult cu cât existau motive întemeiate să nu o judece nici în cazul în care i-ar fi cunoscut în detaliu trecutul. Conceptul de prostituție nu exista pentru maori, nici morala sexuală prea rigidă a *pakeha*. Fetele maori își ofereau cu generozitate favorurile înainte să se decidă pentru un soț – doar fetele de căpetenie erau excluse de la aceasta în anumite triburi, dar asupra lor planau oricum cele mai diferite *tapu*. Dacă exista, așadar, ceva în persoana lui Lizzie care să îi mire pe maori, aceasta era tocmai renunțarea ei de a-și căuta un partener. Bona Ruiha o întrebă odată, foarte deschis.

– Nu îți plac bărbații? se interesă ea, în timp ce își făcea de lucru cu o șuviță din părul ei negru și lung, care se desprindea mereu din cocul cuminte pe care îl impunea doamna Busby. Îți plac mai degrabă femeile? Nu am mai văzut asta până acum, dar se spune că există și așa ceva.

Lizzie roși din cap până în picioare.

– Poate, se bâlbâi ea timidă, însă onestă, am avut deja prea multe... Adică... Hm... Experiențe cu bărbați, nu cu... femei. Cu femei nu am încercat niciodată... Nici măcar nu știam că există așa ceva!

Ruiha dădu liniștită din cap. Poate că nu înțelegea atitudinea lui Lizzie, dar o accepta.

Stăpânii lui Lizzie însă nu priveau la fel de lipsiți de prejudecăți contactele ei tot mai strânse cu băștinașii – cu atât mai mult cu cât

climatul dintre maori și *pakeha* părea să se înrăutățească odată cu trecerea anilor.

Băștinașii nu mai primeau noii imigranți cu aceleași brațe deschise ca la început. Încetul cu încetul, li se părea prea mare aglomerația pe insula lor și problemele se adunau. Deseori, totul se reducea la simple neînțelegeri – dacă era, oricum, cineva care să vorbească perfect limba celorlalți, atunci era, de cele mai multe ori, vorba despre copiii maori, care învățau engleza în școlile misionarilor. Acolo, ei erau instruiți și în arta cititului, a scrisului și a socotitului – după care cei mai inteligenți dintre ei începeau să se îndoiască repede de contracte și de vânzări de teren. James Busby trebuia atunci să aibă de-a face cu plângerile lor sau cu furia coloniștilor față de maorii revoltați. Și doamna Busby se enerva că servitorii ei băștinași continuau să nu fie perfecți, în ciuda muncii lor de ani mulți în casă. Nu putea să înțeleagă absolut deloc ce anume avea de căutat fata ei în casă, o englezoaică, de altminteri, fără niciun cusur, în satul băștinașilor.

– Ai putea, de exemplu, să rămâi aici și să citești o carte bună! îi reproșa ea nemilos lui Lizzie atunci când ea o ștergea din nou, după ce se termina duminica slujba și după ce servea masa. Îți împrumut cu plăcere una! Sau coase o rochie... De ce nu faci, pur și simplu, ceea ce fac și celelalte fete în casă?

Lizzie renunță să îi atragă din nou atenția că în acea localitate pur și simplu nu erau alte fete în casă *pakeha*. De altfel, ea citea mai degrabă încet și buchisind și nici nu știa să coasă prea bine. Din contră, îi făceau plăcere activitățile pe care le putea face împreună cu femeile maori. Le ajuta să recolteze inul, să împletească și să țească, apoi învață să cânte cu nasul la un fluieraș. Fierbea carnea și legumele în cuptoare de pământ, care se foloseau de activitățile vulcanice. Lizzie, copilul crescut la oraș, învăța de la acele triburi să facă focul și să prindă pește. Îi aducea stăpânei ei miere din florile tufișului de *rongoa* și un praf din frunze de *koromiko*

împotriva durerilor de cap. Toate acestea erau complet inofensive, însă doamna Busby rămânea, cu toate acestea, neîncrezătoare.

– Și sigur nu mergi cu băieții lor... prin tufișuri, Lizzie? obișnuia ea să întrebe, în vreme ce tânăra roșea din politețe. Nu e oare pe acolo un iubit negru care să te lase într-o bună zi baltă, cu tot cu bastardul lui?

Lizzie putea să nege prima învinuire cu cea mai curată conștiință și, de fapt, și pe cea de-a doua – chiar dacă exista cineva care încerca de bună seamă să o pețească: Kahu Heke, un bărbat tânăr și suplu, puternic și, conform standardelor maori, înalt, care provenea dintr-o familie excelentă, dar care pierdea deseori vremea prin tabăra vânătorilor de balene de la Kororareka, în loc să se desăvârșească în virtuțile tradiționale ale maorilor – arta războiului, vânătoare și dans. Kahu Heke purta numele unui strămoș renumit. Lizzie nu înțelegea exact dacă marea căpetenie Hone Heke, care avusese grijă în ultimul deceniu să fie suficiente scandaluri în colonia englezească și, printre altele, provocase celebrul război *Flagstaff*, îi fusese tată sau unchi.

În orice caz, Kahu era un nepot al actualei căpetenii Kuti Haoka, care îl avertiza deseori sever, ori de câte ori Kahu se rătăcea din nou pe la focurile de tabără ale tribului său, întors din cele mai halucinante aventuri ale sale. La fel ca și înaintașul său, lui Kahu îi făcea plăcere să mai răstoarne, din când în când, câte un catarg pe care era arborat steagul sau să fure drapelul Marii Britanii. El avea grijă ca creșterea vitelor tribului său să se îmbunătățească mereu, aducând în turmele lor, din când în când, câteva exemplare formidabile de la crescătorii *pakeha*, care pur și simplu „se țineau după el" și tot el scria scrisori de plângere pentru fiecare maori care se supărase din indiferent ce motiv pe albi. Kahu știa să citească și să scrie la perfecție, se bucurase de o formare excelentă în școala misiunii și, în mod oficial, era și creștin – neoficial, îi făcea mare plăcere să facă apel la zeii din vechime ori de câte ori coloniștii

pakeha aveau câte o problemă cu folosirea a cine știe cărui teren, care era, se pare, sfânt pentru poporul lui.

Kahu nu avea încă nicio femeie și, după anii petrecuți în școala misionară, avea anumite probleme cu obiceiurile libertine din *marae*-urile tribului său. Lizzie îi plăcea, de bună seamă, și o curta în felul lui, un fel care părea să nu fie potrivit pentru niciuna dintre cele două culturi. Uneori, făcea glume grosolane, care o făceau pe femeia *pakeha* să roșească până în vârful urechilor. Apoi, ea primea mici cadouri sau chiar îi culegea flori, după maniera *pakeha*. În tot acest timp, restul tribului său se amuza copios. Lizzie nu știa dacă maorii făceau pariuri, dar, dacă o făcuseră, atunci cu siguranță erau despre dacă și când anume avea Kahu succes la prietena lor *pakeha*. Ea nu îl încuraja, atitudine pentru care ar fi putut enumera diferite motive. Astfel, Kahu era un bărbat care arăta, fără doar și poate, bine, dar, ca membru al nobilimii maori, chipul său era plin de tatuaje, care nu îi plăceau lui Lizzie. În plus, ea nu mai voia în niciun caz să se îndrăgostească de un bărbat tânăr, care era deja cu un picior în închisoare. În ceea ce-l privea pe Kahu, ea nu se temea doar că va fi prins furând în timpul uneia dintre raitele lui, ci și de ideile lui legate de o revoltă, pe care tânărul le exprima din ce în ce mai hotărât.

Ngati Pau, din al cărui trib făcea parte și Kuti Hao-kas Hapu, un fel de neam subordonat lui, fusese la începuturi foarte binevoitor față de albi. Marea lor căpetenie, Hongi Hika, fusese unul dintre primii care semnaseră tratatul de la Waitangi. Între timp, se îndoia și acest trib de onestitatea noilor coloniști. De prea multe ori îi înșelaseră *pakeha* pe diversele *hapu* și *iwi*, triburile maori, atunci când le cumpăraseră pământul, și limitările de negoț păreau să li se adreseze mereu doar maorilor, nu și albilor, încât Kahu Heke povestea despre noi astfel de cazuri de fiecare dată când venea în sat.

– Ne iau țara, ne jignesc toate *tapu*-urile noastre, ne taie pădurile pentru vapoarele lor. Și ce primim noi în schimb? Whisky-ul și bolile lor!

– Ei, whisky-ul îți place foarte mult! îl tachină Ruiha.

În vreme ce Lizzie se arăta indiferentă, prietena ei delicată, cu părul negru, avea, de bună seamă, o slăbiciune pentru tânărul revoltat. În privința bolilor, Kahu avea însă dreptate. Mulți dintre băștinași mureau de boli ale copilăriei, precum pojarul, care, în cazul albilor, nu puneau niciun fel de probleme. Iar cu whisky-ul, pur și simplu nu știa fiecare războinic al tribului cum să îl drămuiască, astfel încât el provocase conflicte între *iwi*.

– Pe termen lung, nu avem voie să ne complacem în treaba asta! anunță Kahu în gura mare. Ascultați de mine, mai devreme sau mai târziu, o să ajungem la război!

Lizzie nu asculta cu plăcere aceste lucruri; la urma urmei, o punea într-un conflict de interese față de stăpânii ei. James Busby s-ar fi așteptat, în mod sigur, ca ea să denunțe aceste vorbe pline de frondă, dar ea tăcea – atât la adunarea maorilor, cât și față de albi.

În cele din urmă, altceva decât loialitatea fu ceea ce puse capăt vieții ei fericite la familia Busby. Confruntarea cu propriul trecut o lovi pe Lizzie dintr-odată și pe neașteptate.

– În seara asta, vom avea un dineu mare, Lizzie, rosti doamna Busby liniștită, atunci când Lizzie și celelalte fete în casă își făcură apariția la discuția zilnică de dimineață. Deci, vă rog pe toate să apăreți la serviciu îngrijite, cu uniforme curate și cu pantofii făcuți. Ai grijă de celelalte, Lizzie, știi că ele nu sunt chiar atât de pedante!

Mai ales pantofii europeni, care făceau parte din uniforma de subretă, le erau fetelor maori extrem de suspecți.

– Ruiha servește la masă, Lizzie se ocupă de primire, ordinea din meniu o voi discuta mai târziu cu bucătăreasa. Vă rog să lustruiți încă o dată argintăria, domnii vin din Anglia. Ar trebui să fie obișnuiți cu un asemenea stil de viață.

– Câți oameni sunt așteptați, doamnă? întrebă Lizzie politicoasă.

Doamna Busby ridică din umeri.

– Doi ingineri britanici sau arhitecți sau așa ceva și câțiva bărbați din Russel. Este vorba despre un proiect de construire a unei șosele.

O să mă plictisesc din nou toată seara! Ah, da! Să mai aduci sus și câteva sticle din vinul franțuzesc, Lizzie. Poate că o să reușim să le deschidem, înainte ca James să vină cu acritura aia a lui!

Lizzie făcu o reverență și se apucă de pregătirile pentru seară. Spre deosebire de fetele maori, ei îi plăcea să scoată porțelanul, să curețe argintul și să șteargă paharele din cristal până când străluceau.

Și subretele străluciră ele însele, în cele din urmă, de atâta curățenie și ordine, și permiseră ca Lizzie să le dea ordine, până când stătu perfect și ultima bonetică. În cele din urmă, Lizze așteptă la intrare, pentru a lua paltoanele și umbrelele vizitatorilor. Era iarnă și, chiar dacă nu era atât de rece, ploua cu găleata toată ziua. Frumusețea golfurilor și a dealurilor împădurite se ascundea în spatele unei cortine de apă.

Lizzie nu-l recunoscu de la prima privire pe bărbat fiindcă intrase în mijlocul unui grup de alți domni, îmbrăcați în negru, pentru a scăpa de vremea urâtă. Abia când inginerul constructor, cu fața roșie și înaltă, își dădu jos pălăria și paltonul, Lizzie fu lovită ca de trăsnet. Înaintea ei se afla Martin Smithers – care o privea pe Lizzie la fel de uluit precum se uita și fata la el.

Primul impuls al lui Lizzie fu acela să fugă – pur și simplu, să o ia la sănătoasa și să pretindă că nu se întâmplase nimic. Poate că Smithers nu o văzuse bine și putea să scape, înainte ca el să își amintească de unde o știa. Dar, firește, asta era o iluzie. Într-adevăr, bărbatul își reveni mai repede din surprindere decât fata. Ochii albaștri ai lui Smithers, de culoarea apei, sclipiră lasciv. Îi rânji lui Lizzie, în timp ce-i dădu paltonul.

– Ia te uită, pisicuța mea de casă! Ce bucurie să te revăd aici! Și, din nou, slujind în uniformă!

Se uită rapid în jur și se aplecă spre Lizzie, după ce văzu că toți ceilalți oaspeți erau adânciți în discuții.

– Nu am fost chiar încântat de plecarea ta, drăguțo! Știi cu cine te-a înlocuit doamna ta? Cu un individ slăbănog, care și-a terminat

educația de servitor înainte de a fura de la stăpânii lui! Nu-i nicio distracție, pisicuța mea de cameră!

Lizzie făcu un pas în spate, de parcă paltonul și pălăria ar fi fost prea grele pentru ea. Apoi, le dusese pe amândouă la garderobă, în timp ce mintea ei lucra cu viteză maximă. Smithers avea să o trădeze! Urma să fie arestată și dusă înapoi în Australia! Poate că familia Busby dorea totuși să o păstreze, poate că lucrurile nu stăteau chiar atât de rău. Poate...

Smithers o urmări din priviri de îndată ce se întoarse și făcu reverențe în fața celorlalți musafiri. Lizzie mulțumi Cerului că Ruiha fusese însărcinată cu servirea. Ea însăși trebuia doar să se mai asigure ca mâncărurile din bucătărie să fie aranjate conform simțului estetic european. Bucătăreasa își permitea uneori creații mai exotice, de care, deși familia le încerca cu plăcere, mai bine îi scuteai pe musafiri.

James Busby nu renunță însă, în acea zi, la prezentarea propriului vin. Ruiha apăru imediat după primul fel cu o însărcinare din partea stăpânului ei.

– Te rog să te duci la vinul nostru de recoltă târzie și să îl de... decan...

– Decantezi, o ajută Lizzie și suspină.

Asta însemna ca vinul să fie servit la felul principal, iar ea trebuia să apară odată cu el. Lui James Busby părea să îi facă plăcere să își prezinte subreta lui englezească autentică, împreună cu vinul lui autentic neozeelandez. De obicei, acest lucru nu o deranja câtuși de puțin, însă, în acea zi...

– Pisicuța mea de cameră... Așteaptă-mă pe coridor!

Smithers îi șoptise aceste cuvinte în timp ce ea îi umpluse paharul din cristal cu vin.

– Ar trebui să schimbăm câteva cuvinte unul cu altul...

Lizzie se gândi să fugă, dar era neîndoielnic mai bine să asculte ce anume avea Smithers de spus. Poate că reușea să negocieze cumva... Deci, părăsi bucătăria imediat după felul următor, sub un

pretext oarecare, și se opri pe drumul spre toaletă. Martin Smithers apăru destul de repede.

– Pisicuța mea de cameră, nici nu știi cât de mult mi-ai lipsit!

Bărbatul o împinse pe Lizzie la perete și o sărută, de parcă ea l-ar fi salvat de la foamete. Lizzie simți gustul sosului de friptură și puțin vin acru. I se făcu scârbă.

– Dar eu ție nu, nu-i așa? Domnul Busby are cu siguranță convingeri foarte deschise... Mulți clienți pentru o curvuliță dulce ca tine...

Lizzie încercă să se elibereze.

– Sunt cinstită, domnul Smithers! susținu ea. Nu am niciun fel de pată de când am plecat din Australia. Am lucrat mereu. Și... Și sunt deja de peste șapte ani la familia Busby... Eu... Eu mi-am ispășit pedeapsa!

Smithers râse.

– Doar nu vorbești serios, pisicuță! Ți-ai ispășit pedeapsa? Poate pentru micul tău furt din Londra! Dar cum rămâne cu banii pe care i-ai furat de la sărmanul Parsley? După ce l-ai sedus, după toate regulile artei! A devenit batjocura întregii colonii! Doar nu crezi că nu te-a denunțat? Ești căutată, pisicuța mea de cameră! Și, de data asta, nu mai scapi, nici cu acea libertate îngrădită, nici cu grațiere. Fetele ca tine rămân la închisoare... zece, cincisprezece ani.

Lizzie văzu zidurile înaintea ochilor și se gândi la rutina cotidiană. Pe vremuri, toate acelea nu i se păruseră prea rele. Dar acum, că era obișnuită cu libertatea... Cu cerul de deasupra golfurilor, cu pădurile adânci, pline de mistere, cu sărbătorile prietenilor ei maori...

– Domnule Simthers... vă rog!

Lizzie nici nu știa exact ce anume îl ruga. Acest om nu cunoștea mila... Poate însă că reușea să negocieze ceva cu el.

– Domnule Smithers... poate că v-am dus totuși puțin dorul...

Încercă să zâmbească, dar știa că arăta jalnic.

Smithers râse din nou.

– Ah, nu minți, pisicuța mea de cameră! Dar cât de dulce ești tu când zâmbești! Această bonețică merită un chip zâmbitor... Oh, eu... aș putea să te mănânc toată, din cap până în picioare!

O sărută din nou.

Lizzie acceptă fără să se împotrivească. Apoi, inspiră adânc.

– Domnule Smithers, mă puteți... poseda... doar dacă nu mă trădați!

Smithers o lăsă în pace și se încruntă.

– Așa? întrebă el amenințător. Și cine o să îmi impună mie asta?

– Eu! zise Lizzie liniștită. Dacă nu îmi jurați pe... pe... Dumnezeu că nu mă predați autorităților, atunci mă apuc să strig... chiar acum, aici!

Smithers rânji.

– Dar nu o să te creadă nimeni, drăguțo! Voi spune că te-ai năpustit asupra mea!

Lizzie simți dorința arzătoare să-l ucidă pe acel om. Auzise legendele maorilor, în care era vorba despre războinice. În conflictele din trecut, femeile luptaseră cot la cot cu bărbații. Fetele îi arătaseră ghioage folosite în vechime, făcute special pentru mâinile femeilor. Lizzie se îngrozise la vederea lor, dar acum își dorea să fi avut una dintre acele ghioage din jad și își imagina cum îl lovea cu ea, în moalele capului, pe acel bărbat. Întruna, până când fața lui lată, transpirată, și rânjetul lui rău nu ar mai fi fost de recunoscut.

– Domnule, eu servesc în această casă de mulți ani, zise ea în schimb cu demnitate. Și, până acum, nu m-am năpustit asupra niciunui domn. Așa, din senin, nu o să vă creadă nimeni! Firește că puteți povesti despre evadarea mea. Dar atunci, o să fiu arestată. O să îmi petrec această noapte la poliție. Și ce o să faceți? O să vă furișați la secție și o să mituiți un ofițer? Vreți să mă violați într-o mică celulă a închisorii, unde pereții au urechi? Sunteți cu mult prea laș pentru asta, domnule! Toată lumea din Noua Zeelandă va afla!

Smithers își mușcă buzele. Nu îi convenea, dar trebuia să îi dea dreptate victimei sale. Poate că Lizzie era pierdută, dar, în relația cu el, ea stătea mai bine.

– Bine atunci, pisicuța mea de cameră… Care e alternativa?

Bărbatul nu mai zâmbea, dar dorința îi ardea în priviri.

– Vin în camera dumneavoastră de la hotel. Trebuie doar să faceți cumva să mă pot furișa înăuntru, dar asta nu e prea greu, pensiunea are o intrare lăturalnică.

Lizzie fusese deseori de față când se livraseră acolo vin și alte produse de la ferma lui Busby. Dar Smithers îi interpretă, firește, altfel spusele.

– Atunci, înseamnă că ai intrat acolo de mai multe ori noaptea, drăguțo? întrebă el, acum din nou, cu un rânjet complice. Bine, atunci! Dar mă aștept la o noapte de neuitat!

Lizzie încuviință. Dacă își cumpăra astfel libertatea, atunci avea să îi dea mână liberă. Însă, din câte își amintea ea, el nu era prea greu de satisfăcut, atât timp cât își purta boneta.

Astfel, Smithers încheie seara devreme – era oaspetele cel mai important, dar nu reuși să convingă oficialitățile din Russel de importanța unei șosele care să lege localitatea lor de Auckland. Inginerul părea să fie expeditiv și neatent.

– De parcă ar mai avea ceva de făcut, le spuse Busby, mirat, prietenilor săi, care rămăseseră în salonul bărbaților pentru un ultim pahar. Un tip ciudat. Poate că e mai bine să ne căutăm un altul!

De ce oare nu îi venise ideea asta mai devreme? Lizzie se gândea în van la asta în timp ce își termina treaba. Ruiha și celelalte plecară apoi fericite, cu o parte a resturilor de mâncare pentru familiile lor. Bucătăreasa era generoasă, iar doamna Busby abia dacă o controla.

Din contră, Lizzie se furișă din camera ei. Trebuia să își ia oare bocceluța cu sine? Să fugă, pentru orice eventualitate, după ce îl satisfăcea pe domnul Smithers? Dar încotro? Îi plăcea munca pe care o făcea pentru familia Busby! Cu toate acestea, își împachetă

repede o rochie de schimb și niște lenjerie. Îi promisese lui Smithers o noapte întreagă!

Dacă el insista să profite de ea, atunci trebuia să ajungă la serviciu, la familia Busby, imediat după aceea!

Martin Smithers aștepta deja la ușa din dos a pensiunii, atunci când Lizzie bătu cu grijă. Îi reuși, fără niciun fel de probleme, să o ducă în camera lui, fără ca hangița să îi observe, ceea ce o făcu pe Lizzie să răsufle ușurată. S-ar fi rușinat de moarte dacă ar fi fost prinsă cu un client de către acea doamnă mai în vârstă care deținea acel hotel. Smithers abia dacă îi lăsă vreme să își dea jos rochia, chiar dacă i se părea extrem de excitant faptul că ea nu mai purta decât șorțulețul. Lizzie, care se temea că bărbatul îi va rupe hainele de pe trup, mulțumi încă o dată sorții. Poate că totul avea să treacă foarte ușor și, pe cât posibil, fără să rămână gravidă! Lizzie încetase să își mai urmărească menstruația, dar spera să nu fie, chiar atunci, în perioada periculoasă. Cu toate acestea, la final urma să se clătească bine – ce e sigur e sigur!

Smithers insistă să își primească întreaga noapte, dar nu o folosi decât puțin cu Lizzie. Ei îi fu mai întâi scârbă când el o umplu de sărutări umede, cerându-i mereu, îmbrăcată cu bonețica și cu șorțul, să facă reverențe înaintea lui și să îi spună propoziții precum:

– S-a rezolvat, domnule!

Însă felul în care Smithers se apropia fizic de ea nu era dureros; era un amant lipsit de fantezie. Cu toate acestea, Lizzie își dădu silința să-i ofere o noapte de neuitat. Se ținu de cuvânt în ceea ce privea partea ei de înțelegere și se arătă mai drăgăstoasă, mai dornică și mai atrăgătoare decât în Campbell Town. Smithers adormi spre dimineață. Lizzie mai rămase o vreme alături de el, stând ca pe jar. Voia să plece acasă. Cu cât începea mai repede spălăturile cu oțet, cu atât mai bine! Firește că ar fi fost bine dacă reușea să doarmă puțin înainte de a începe treaba! Lizzie era moartă de oboseală. Nici nu spera să se poată odihni. La cinci dimineața, se furișă din camera lui, iar la șase și jumătate își începu serviciul.

Lizzie aruncă o ultimă privire asupra bărbatului întins în pat, atunci când își luă bocceluța și când ieși, pe neauzite, din odaie. Spera doar să nu-l mai revadă vreodată.

Din păcate, hangița se trezise deja și era ocupată să strângă prin bucătărie câte una, alta. Astfel, ușa din spate era blocată, dar Lizzie nu se încumetă să iasă prin față. Așa se face că se puse să aștepte, nerăbdătoare, până când femeia dispăru în cele din urmă în partea din față a casei. Lizzie fu atunci nevoită aproape să o ia la goană, pentru a ajunge la timp la serviciu. Pe străzi era frig și în bucătăria familiei Busby la fel, dar Lizzie își luă totuși cu sine în cameră un urcior cu apă rece ca gheața și se spălă pe cât de bine putu. Apoi, își aminti, dintr-odată, că uitase de oțet! Mai demult, avea mereu câte o sticluță la ea, dar aceasta era prima ei spălătură după mulți ani. Lizzie se gândi repede dacă mai reușea să alerge în bucătărie până la sosirea bucătăresei și, în cele din urmă, hotărî să își asume acel risc. Îi putea spune bucătăresei o poveste, dar nu putea să ascundă o sarcină. Când era deja din nou în drum spre camera ei, auzi din nou, dintr-odată, voci!

– La ora asta, domnule Smithers?

Vocea furioasă a lui James Busby răsuna din camerele de primire.

– Nu putea aștepta vestea dumneavoastră atât de urgentă? Ne-ați scos din paturi, domnule!

Când Busby era trezit din cel mai dulce somn, nu era bine să te pui la taifas cu el. Lizzie știa că era socotit de cei din colonie drept coleric, chiar dacă ea se înțelesese bine cu el în cea mai mare parte a timpului.

– Până când v-ați fi trezit dumneavoastră, delincventa probabil că se află deja în drum spre următoarea localitate! rosti vocea tunătoare a lui Martin Smithers.

Lizzie simți cum tot trupul îi este cuprins de convulsii. Mizerabilul! Îi dăruise acea noapte, dar el era acolo, să o denunțe, chiar dacă patul îi era cald încă!

– Nu am fost sigur ieri dacă e sau nu e acea fată, dar când a ajuns astă-noapte la mine la hotel...

Lui Lizzie îi veni să vomite. Așa intenționa el, deci, să o prezinte! Ea era o hoață și o curvă, iar povestea lui Smithers ținea chiar și în fața propriei soții. Deci, totul se terminase... Lizzie nu mai avea decât o singură dorință, să se trântească pe jos și să plângă. Nici măcar nu reușise să își păstreze onoarea! Nu numai că fusese trădată, ci se mai și vânduse din nou!

Totuși, după aceea, își reveni. Deocamdată, era liberă. Martin Smithers îi vorbea în grabă adormitului Busby. Până când el pricepea întreaga poveste și până când încerca să o prindă, putea să dispară! Dacă ar fi avut numai un loc încotro să o ia... Lizzie nu se putea ascunde în Russel sau în Kororareka. Chiar dacă Russel nu era departe, era prea mic, iar în tabăra vânătorilor de balene o femeie singură era cel mai bun vânat. Putea să se prezinte acolo cel mult ca prostituată, dar când se punea o recompensă pe capul ei, primul client o preda autorităților.

Îi veni în minte, apoi, satul maori. Și, dintr-odată, fu cuprinsă de o ușurare enormă. De ce, oare, nu îi venise ideea asta cu o zi mai înainte? Prietenii ei băștinași nu aveau să o trădeze – și poate că nici nu urmau să înțeleagă de ce e urmărită. Iar *pakeha* nu îndrăzneau să intre așa, pur și simplu, în satul tribului Ngati Pau.

Lizzie nu îndrăzni să meargă în camera ei, dar, pe când se depărta de casă, se întâlni cu bucătăreasa, cu Ruiha și Kaewa, cealaltă fată care ajuta în bucătărie.

Cu liniștea imperturbabilă a rasei lor, cele trei ascultară relatarea ei confuză. Lizzie nu știa dacă femeile o înțelegeau cu adevărat, dar, în orice caz, nu se îndoia de faptul că era bine-venită în sat.

– Poți rămâne cât vrei, zise Kaewa senină.

– Ați putea... lucrurile mele...

Lizzie voia să le roage pe fete să îi aducă bocceluța, dar aici se terminau cunoștințele ei lingvistice. Era la fel de agitată pe cât era de ruptă de oboseală. Încercă să se facă înțeleasă cu mâinile.

Bocceluța, pregătită de cu seară pentru orice nevoie, trebuie că era încă în camera ei.

Ruiha dădu din cap blând și încet, așa cum îi era și felul.

– Și dacă nu, tu primești rochie de la mine! zise ea amabil.

Lizzie știa să prețuiască această ofertă. Fetelor maori le plăceau hainele albilor și nu aveau prea multe din acestea.

În *marae*-ul tribului lui Kuti Haoka era o animație mare, în ciuda orei matinale – femeile pregăteau lipii la focuri deschise și aduceau lemne pentru cuptoarele *hangi*. Dacă voiau să mănânce pe seară carne bine fiartă, cuptoarele din lut trebuiau să fie aprinse până cel târziu la prânz. Copiii se jucau, iar bărbații se ocupau de animale – tribul avea, mai nou, oi. Lizzie fusese primită fără niciun fel de agitație. Nimeni nu întrebă ce făcea ea acolo într-o zi obișnuită a săptămânii, dar, firește, femeile observară că era confuză și că era cuprinsă de frică.

– Ești bolnavă? întrebă amabilă mama Ruihei. Du-te la Tepora, ea vorbește acum cu zeii, dar, după aceea, cu siguranță că o să aibă vreme și pentru tine.

Tepora era moașa satului – era considerată a fi pricepută la tămăduiri și, de bună seamă, le servea și zeilor ca preoteasă. Lizzie nu pricepea prea bine ce anume intra în sarcinile unei *tohunga*, așa cum erau numite aceste femei, dar o știa pe Tepora drept serviabilă și plăcut de liniștită. Și de această dată o primi pe față fără să îi adreseze cuvinte pompoase, prăji pâine pentru ea și încălzi apă și ierburi. Lizzie se simți mai bine după ce mâncă și bău. Apoi începu să povestească – despre Londra, despre Australia și, în cele din urmă, despre ultima ei noapte, înfiorătoare.

Tepora o mângâie blând pe mână.

– Știam că suferi din cauza zilei de ieri, zise ea amabil. Toate astea îți guvernează viața zilei de azi, dar nu ai voie să lași să te controleze.

– Asta vrea să însemne că e vina mea? vru Lizzie să știe. Nu eu mi-am dorit să-mi apară acest Smithers aici!

Tepora clătină din cap.

– Nu înțelegi, copilă. Nu vezi diferența dintre *taku* și *toku*. *Taku* spune cât de importantă ești tu pentru povestea ta. Și *toku* spune cât de importantă e povestea ta pentru tine. Tu nu ești importantă pentru Londra și Australia. Și acel bărbat nu e important pentru tine.

– Fug mereu din cauza lui, zise Lizzie cu amărăciune. Dintr-o viață care îmi plăcea!

– Poate că fugi spre o țintă care te așteaptă în trecut, zise Tepora încet. Toate timpurile sunt unul și același, Lizzie, tu poți stabili pe care îl alegi.

Lizzie suspină. Nu înțelesese niciodată discursurile Teporei – chiar dacă nu îi erau străine semnificațiile cuvintelor. Dar acum pricepea că bătrâna femeie nu îi putea fi, de bună seamă, de vreun ajutor. Sau, poate, totuși?

– Știi poate niște buruieni care să împiedice să primesc un copil? întrebă ea plină de speranțe.

Tepora ridică din umeri.

– Nimic foarte sigur, dar puțin sigur, limită ea efectul. Așteaptă, îți aduc ceva. O să pornească ciclul tău!

Lizzie așteptă răbdătoare înaintea casei înțeleptei femei. Nu avea voie să pășească înăuntru, iar acesta era unul dintre multele *tapu*-uri ale triburilor. Însă Tepora apăru în curând cu un pahar în mână și Lizzie bău, răsuflând ușurată, decoctul acela amar. Acum, acel pericol părea să fi trecut. Pe când își lua rămas-bun de la înțeleapta femeie, descoperi un potențial ajutor, care era ancorat neîndoielnic în prezent.

Kahu Hake se plimba mândru prin așezare. Tânărul războinic îi zâmbi lui Lizzie atunci când ea se apropie și, dacă nu ar fi avut acele tatuaje marțiale, atunci ea aproape că l-ar fi considerat simpatic.

– Aici ești, Elizabeth! zise el bucuros.

El o numea pe Lizzie mereu pe numele întreg, însă cuvântul rostit de el suna foarte străin.

– Trebuie să te caut, căpetenia vrea să vorbească cu tine. Femeile spun că ai fugit de la *pakeha*?

Kahu radia de fericire din întreaga lui făptură, iar semnele albastre de pe obrajii săi păreau să danseze.

– Foarte bine așa! Poate înțelegi, acum, de ce nu îmi place de ei!

Lui Kahu nu îi plăcuse de Lizzie atunci când lua, câteodată, apărarea familiei Busby în fața acuzațiilor lui. Acum, ea se mulțumi să ridice din umeri.

– E cu totul și cu totul altceva, zise ea vag.

Kahu ridică o sprânceană.

– Din câte am înțeles de la femei, ai fost vândută la un pervers bătrân.

Lizzie simți din nou cum i se urcă sângele în obraji. Era greu să exprime în limbi străine cele prin care trecuse. Dar Kahu vorbea cursiv englezește, ca majoritatea maorilor. Fu bucuroasă că o condusese la casa căpeteniei – indiferent dacă în calitate de ocrotitor, ca traducător sau, pur și simplu, din curiozitate.

Kuti Haoka o primi pe Lizzie în *wharenui*, casa dedicată adunărilor. În acea zi nu ploua, de aceea nu mai rosti lungile ceremoniale care erau necesare, după obiceiul maorilor, atunci când pofteau înăuntru o vizitatoare. Însă culisele îți provocau suficientă teamă. Kuti Haoka, un războinic bătrân, chibzuit, stătea în haine tradiționale înaintea *wharenui*-ului decorat cu mii de sculpturi în lemn. Pentru a se apăra de frigul de iarnă, se învelise într-o manta voluminoasă, care îl făcea să pară, împreună cu tatuajele specifice tribului, o imensă și periculoasă pasăre de pradă. În spatele lui și al satului său se ridicau munții și, în ciuda ploii din ziua precedentă, aerul era limpede precum cristalul.

Lizzie, Kahu și ceilalți ascultători din sat rămaseseră la o distanță plină de respect față de el. Și căpetenia tribului era *tapu*. Nu avea voie să fie atins; chiar și pregătirea hranei și apoi mâncarea ei propriu-zisă se petreceau după niște reguli stricte.

– Tu, *pakeha wahine*, ești aici pentru a ne cere ajutorul?

Lizzie înghiți în sec când auzi vocea lui joasă. Era pentru prima dată când căpetenia i se adresa direct. Începu să povestească agitată, dar Kuti Haoka îi făcu, în curând, semn să se oprească și îl însărcină pe Kahu, prin câteva cuvinte, să înceapă să traducă.

– Vorbește în engleză, o încurajă el. Asta o să fie pentru toată lumea mai simplu! Căpetenia știe să prețuiască faptul că ne vorbești limba, dar vede și că tu ai amuțit sub povara celor petrecute ieri. O să traduc eu pentru Kuti Haoka.

Lizzie îl privi mirată.

Kahu suspină.

– Înțelege că ți se opresc cuvintele în gât, explică el pe scurt.

Lizzie zâmbi. Apoi, începu să povestească simplu, în engleză, ce anume i se întâmplase. Căpetenia ascultă totul.

– Ai fost adusă, drept pedeapsă, de la tribul tău, pe o insulă cu stele străine? întrebă el neîncrezător. Fiindcă tu ai vrut să hrănești copii și pentru că ai luat pentru asta câteva lipii de pe focul vecinului tău?

– Cam așa, răspunse Lizzie.

Traducerea lui Kahu fusese chiar și pentru ea cam liberă. Nu avusese niciodată un trib adevărat.

– Și atunci ai fost posedată de un bărbat cu care nu ai vrut să fii și celelalte femei nu au reacționat deloc?

Lizzie încuviință.

– Orice femeie ar fi fugit de acolo, o ajută Kahu.

Căpetenia încuviință, dar se gândi apoi mult timp ce răspuns să îi dea lui Lizzie.

– Aș vrea mult să te ajut, *pakeha wahine*, dar nu vreau probleme, zise el în cele din urmă – sau cel puțin cam așa traduse Kahu exprimarea lui plină de înfloriturі. Există din ce în ce mai mult sânge rău între maori și *pakeha* în ultima vreme, la care se mai adaugă certurile dintre triburi. Deci, nu te prea pot trimite la un

alt trib. Poate la *waikato*, ei ne-au dat doar acum ultimul rege. Ai putea... Cum spun ei la asta, Kahu? Ai putea cere azil?

Cu ceva vreme în urmă avuseseră loc între căpeteniile maori alegeri pentru rege, la cererea unor bărbați temperați ca Hongi Hika și Wiremu Tamihana. Ei sperau astfel să poată negocia mai bine cu albii dacă puteau opune reginei lor propriul lor *kingi*. Însă nu se găsiseră decât cu greu oameni care să se ofere voluntari pentru funcția de *kingi*, iar regina Victoria obișnuia să îl ignore în continuare la fel de mult pe Potatau I din Aotearoa.

Kahu Heke clătină din cap. Ochii îi scânteiau din nou îndrăzneți, exact la fel ca atunci când plănuia să le joace o festă albilor.

– Potatau nici măcar nu o să priceapă despre ce este vorba, unchiule! își puse el pe gânduri căpetenia. În afară de asta, el nu are nici cea mai mică influență. O să fie numai certuri, crede-mă. Dar... dacă îmi dai canoea mare, canoea căpeteniei, atunci o să o aduc la Ngai Tahu.

– La cine? întrebă Lizzie.

Nu auzise niciodată de acest trib.

– Pe Insula de Sud, zise Kahu repede și încet, pentru a nu deranja căpetenia cu propunerea lui îndrăzneață. Acolo, nu o să te găsească niciodată!

– Dar... pe Insula de Sud... De acolo vin doar. Trebuie să străbatem toată țara.

Lui Lizzie i se făcea rău numai gândindu-se la nesfârșita călătorie alături de James Busby.

– Nu o să reușim niciodată fără să mă găsească!

Kahu clătină din cap, însă îi făcu semn să tacă.

– Ei, unchiule, ce facem? Am avea amândoi mai multă *mana* dacă am pune-o în siguranță pe această *wahine*. O să se vorbească despre noi în toate triburile.

Prin *mana*, maorii înțelegeau influența și prestigiul unui războinic.

Căpetenia își privi nepotul cu severitate.

– Poate că bărbații se vor desfăta în jurul focurilor cu o asemenea poveste. Dar oare să îți crească prin ea *mana* pe care ți-au dat-o spiritele? Nu e oare lupta pe care o ducem aici pentru Aotearoa prea serioasă și prea sfântă pentru a fi decisă prin fete răpite și prin steaguri dărâmate?

Kahu ridică din umeri.

– Depinde de spirit, îi scăpă lui pe engleză. Căpetenia Hone Heke se va mândri acolo, în Hawaiki, cu asta.

Străbunul său, Hone Heke, murise în urmă cu vreo câțiva ani și își conducea acum curtea, conform credinței maori, din țara legendară Hawaiki.

Kahu o privi scurt pe Lizzie, după care își reveni și formulă totul în limba lui cu ceva mai multă demnitate.

Căpetenia nu se lăsă impresionată.

– Poate că ai și tu vreo vină, Kahu? Vrei să pleci? O să mai vedem vreodată canoea? De ce te bagi la așa o călătorie care te poate costa viața?

Kahu își puse mâna pe inimă.

– Unchiule, ce părere ai despre mine? Bineînțeles că se va întoarce canoea! Și nici nu o să mă coste viața, eu sunt un bun navigator. De ce o fac? Ei, de ce a furat-o Kupe pe Kura-maro-tini?

Lizzie nu înțelese aceste ultime cuvinte, dar văzu că și căpetenia rânjea acum.

– Astfel, călătoria ne va duce spre insule noi, binecuvântați de zei, observă el. Dar și Kupe s-a întors, după câte știm.

Căpetenia părea să o cerceteze cu un ochi critic pe Lizzie.

– Ce i-ai spus? îi șopti Lizzie lui Kahu. De ce vrei să mă duci departe de aici?

Tânărul maori o privi ingenuu.

– Fiindcă avem dușmani comuni, zise el. Și nu există niciun prieten mai bun decât dușmanul dușmanului tău.

Lizzie se încruntă. Acestea erau, de fapt, tot soiul de cuvinte care nu îi erau străine în limba lui Kahu. De fapt, ar fi trebuit să

înțeleagă măcar o parte. Dar poate că maorii vorbeau prin aluzii. O făceau deseori, iar Lizzie credea de multe ori că e nevoie de mai mult timp pentru a asculta și a înțelege sensul tuturor basmelor și al legendelor despre Aotearoa și despre vechii ei eroi.

Kuti Haoka se hotărî, în cele din urmă.

– Bine, zise el și li se adresă membrilor tribului său cu voce ridicată. Kahu Heke, fiul lui Ngati Pau, va călători în canoea mare. El va naviga cu binecuvântarea zeilor! Tangaroa să îi fie alături pe parcursul călătoriei! Vom pregăti barca!

– Iar tu, i se adresă el lui Lizzie, vei fi în siguranță aici până mâine. Dar dacă vrei să te culci cu nepotul meu, atunci fă-o în casa adunărilor! Eu cunosc obiceiurile *pakeha*. Iar tu nu va trebui să îți murdărești onoarea cu un bărbat cu același sânge ca și mine.

După aceea, căpetenia plecă.

Lizzie se năpusti asupra lui Kahu.

– Ce vrea să spună? Să ne căsătorim? Dar de ce?

Dacă înnoptau împreună în *wharenui*-ul tribului, era ca și cum s-ar fi căsătorit. Bărbații și femeile care voiau doar să se simtă bine unii cu alții dispăreau împreună sub cerul liber. Astfel, în opinia maorilor, nu se murdărea onoarea femeilor...

– Căpetenia a înțeles ceva greșit, susținu pur și simplu Kahu. Nu-ți face griji! Nu îți fac nimic, nici în noaptea asta, nici pe parcursul călătoriei!

Lizzie lăsă baltă subiectul cu mare plăcere. Erau, oricum, lucruri care o nelinișteau cu mult mai mult.

– Cum îți imaginezi însă călătoria? întrebă ea și se gândi la ideea sinucigașă a lui Michael și a lui Connor de a evada din Australia în Noua Zeelandă cu un mic vas cu pânze. Vrei să mergi cu pânzele sus? Sau să vâslești? Așa, singur? Trebuie să ocolim întreaga insulă! Sunt mulți kilometri și e iarnă!

Lizzie avea impresia că își amintește cum Anglia nu trimitea transporturi de prizonieri pe mare înainte de a se face primăvară.

Marea era considerată a fi prea neliniștită pe timp de iarnă și asta se potrivea cu siguranță și Mării Tasmaniei.

Kahu o privi sever.

– Deci, tu vrei să scapi de individul ăla bătrân, care te caută, sau nu vrei? întrebă el aproape supărat.

Aparent, se așteptase la recunoștință, nu la întrebări incomode!

– Și nu-mi spune mie cât de departe e! Se pare că uiți că noi am navigat în jurul insulei cu zece generații înainte ca Tasmanul vostru să se fi născut! Atât vara, cât și iarna, primăvara și toamna. Și acum, scuză-mă. Trebuie să merg să mi se dea canoea căpeteniei.

Capitolul 7

Să laşi la apă canoea căpeteniei părea să fie o treabă extrem de complicată şi, mai ales, încărcată de spiritualitate. Bărbaţii tribului rămaseră în continuare întreaga zi pe plajă şi prezentară dansuri, cântece şi binecuvântări.

Lizzie nu văzu prea multe, deoarece femeile tribului nu aveau prea multe în comun cu barca. Ele se ocupau mai degrabă cu pregătirea unei cine opulente. Lizzie le ajută să taie legume, peşte şi carne de porc, să le condimenteze şi să le fiarbă. De bună seamă se plănuia o petrecere de rămas-bun. Toţi erau binedispuşi, iar fetele mai tinere purtau, încă de după-amiază, îmbrăcămintea lor tradiţională de dans: rochii din fibre întărite de in şi bustiere ţesute. Peste acestea, ele îşi puneau nişte pături care să le apere de frigul iernii. Când se lăsă întunericul, bărbaţii continuară să sărbătorească pe plajă, iar femeile le salutară pe Ruiha şi pe Kaewa, precum şi pe bucătăreasa familiei Busby. Lizzie ardea de nerăbdare să primească veşti din casa consilierului şi se bucură când Ruiha îi făcu, de îndată, semn cu bocceluţa. O găsise şi o luase cu ea, înainte ca Lizzie să fie dată dispărută.

– A durat ceva până când domnul şi doamna le-au înţeles pe toate, înainte ca ei să înţeleagă ce anume spunea acel domn Smithers despre tine, povesti Kaewa.

– Şi? L-au crezut?

Lizzie trebuia să pună întrebarea, deși răspunsul era evident. Totuși, cel puțin pentru o clipă, voia să spere că familia Busby știa să prețuiască munca neobosită, de ani mulți, în serviciul lor. Poate că îl dăduseră pur și simplu afară pe Martin Smithers. Sau trimiseseră spre Van Diemen's Land o scrisoare cu rugămintea de a fi grațiată. Cu siguranță că i s-ar fi dat ascultare – atâția ani de bună purtare în casa familiei Busby cântăreau mai mult decât o evadare.

– Ba da, la sfârșit, da! Cu atât mai mult cu cât ai și plecat. Poate, dacă ai fi rămas acolo…

– Da' de unde!

Acesta era Kahu Heke, care se întorsese, în sfârșit, de la mare. Odată cu el, veneau alți bărbați, înfometați de atâta cântec și dans pentru zeii mării.

– Să nu-ți treacă prin cap să te întorci, Elizabeth! Albii bănuiesc pe oricine de ce e mai rău, chiar și pe alți albi!

Kaewa încuviință.

– Doamna a spus că tu ai fi fost, în ultima vreme, destul de ciudată. Mereu pe aici prin sat, nu ar fi avut încredere în tine de la bun început.

Lizzie își înghiți lacrimile. Nu ajuta la nimic să-și plângă mândria rănită. La urma urmei, remarcase, de mai multe ori, că o viață cu frică de Dumnezeu nu era, se pare, soarta ei.

– Uite aici, mănâncă întâi ceva! o sfătui Kahu și îi aduse un castron cu carne și cartofi dulci. Și bea o înghițitură!

Îi întinse sticla de whisky.

– Uită de familia Busby! Dimineață suntem pe mare.

A doua zi, Kahu umplu canoea căpeteniei cu provizii și cu apă. Lizzie îl ajută. Se simți imediat mai bine atunci când văzu vaporul. Până atunci, prin canoe își imaginase, mereu, o bărcuță cu vâsle. Dar acum se afla în fața ei *Hauwhenua*, o barcă impresionantă, cu brațe laterale, cu decorațiunile tribului sculptate în ea, mândria lor, sub conducerea lui Kuti Haoka. În afară de formă, nu avea nimic în comun cu bărcuțele în care obișnuiau să vâslească micuții familiei

Busby. Era cu siguranță suficient loc în ea pentru douăzeci de vâslași sau de pasageri. De obicei, astfel de bărci nu erau puse în mișcare prin forța mușchilor, ci de pânze. Brațele laterale aveau rolul să nu o lase să se răstoarne nici măcar dacă marea era agitată.

Kahu îi explică lui Lizzie că și pânzele, care în opinia ei erau mai mult decât ciudate, aveau același rol, anume acela de a le conferi siguranță. Nu erau pătrate, ci ovale, și se terminau într-un fel de foarfeci sau pulpe.

– Astea ajută ca barca să fie mai rapidă, zise Kahu. Și, în afară de asta, ea stă mai sigură pe apă atunci când bate vântul. O invenție foarte importantă – doar *pakeha* nu au descoperit-o nici azi!

Kahu zâmbi încurajator, în timp ce aruncă peste bord bocceluța lui Lizzie.

– Nu trebuie să te temi, *pakeha wahine*! adăugă el blajin. Îmi pare rău dacă am fost ieri prea dur față de tine, nu mi-am dat seama că te temi de călătorie!

Lizzie încuviință. Se gândise, între timp, la cuvintele pe care i le spusese mai devreme Kahu unchiului său. Kupe fusese primul imigrant care ajunsese în Noua Zeelandă din Polinezia, împreună cu soția lui, Kura-maro-tini. Probabil Kahu făcuse între el și Lizzie o comparație cu perechea din vechime – căpetenia bănuia că speranța lui Kahu era să fie răsplătit cu dragoste pentru călătoria pe Insula de Sud. Asta nu-i plăcu lui Kahu, dar Lizzie înțelesese că el nu voia să se căsătorească imediat cu ea. În principiu, ea era pregătită să i se ofere drept mulțumire pentru că o salvase. Bărbații insistau mereu să primească o astfel de răsplată, chiar dacă ea nu era atrasă de chipul său: trupul lui Kahu era bine clădit și mobil. Să se culce cu el ar fi fost, fără doar și poate, mai plăcut decât cu Martin Smithers.

– Ce înseamnă *hauwhenua*? întrebă ea, pentru a aduce discuția pe un teren neutru.

Kahu zâmbi.

– Vântul care bate dinspre uscat, răspunse el. Canoea trebuie să ne ducă departe de țărm.

La urmă, aproape întreg satul îi conduse pe călători la apă. În față mergea căpetenia, fiica lui, de care nu te puteai atinge, și mai mulți preoți, iar plecarea cu *waka ama* nu se petrecu fără cântece și binecuvântări.

În final, galant, Kahu o ajută pe Lizzie să urce în barcă. Fata zâmbi. Erau acolo, pe plaja din Aotearoa, înconjurați de câțiva băștinași pe jumătate dezbrăcați, care cântau și dansau, dar Kahu se comporta ca un curtezan bine-crescut, care își invita iubita în Hyde Park la o plimbare cu barca. Comportamentul lui Kahu era un amestec de obiceiuri ale tribului și de educație englezească, primită de la profesorii lui europeni. Lizzie se întrebă care parte avea să triumfe în cele din urmă.

Kahu conduse barca mai întâi în direcție opusă față de Insula de Sud. I se părea mai nimerit să ocolească Insula de Nord prin vest, prin Marea Tasmaniei. Lizzie intră în panică atunci când nu se mai văzu uscatul, dar însoțitorul ei maori începu să râdă.

– Chiar nu ai încredere în mine, Elizabeth? Să fie asta oare pentru că nu sunt un alb? Sau fiindcă mă socotești a fi un vagabond?

Lizzie își aranjă baticul sub care își prinsese părul. Era mult mai frig pe mare. Apoi, încercă să zâmbească.

– E... e doar... e doar fiindcă vaporul e atât de mic. Și tu... tu nu ești marinar.

Kahu râdea acum din tot sufletul.

– Eu m-am născut marinar, Elizabeth, așa cum s-au născut marinari toți bărbații din triburile noastre. Nu ai văzut niciodată copiii maori, cu micile lor canoe, prin golfuri? Dar eu te mai pot liniști și dintr-o altă perspectivă. Eu am mers cu un vas englezesc cu trei catarge, de la Tamaki Makau la Londra.

– Ai fost la Londra?

Lizzie se îndreptă de spate. Nu prea îi venea a crede. Tamaki Makau Rau era denumirea maori pentru Auckland.

Kahu încuviință.

– Oh, da, am vrut să o văd și eu o dată! De aceea m-am angajat pe un vas englezesc. Trebuie să îți cunoști dușmanul dacă vrei să îl combați cu succes. Am vrut să știu ce anume au de gând să facă *pakeha*. Ce vor face cu țara noastră dacă le vom da voie. Îți spun pe loc că nu mi-a plăcut.

Lizzie ridică din umeri.

– Ei, Londra. Nu e rea, dar cartierul portuar...

– E o cloacă, Elizabeth! izbucni Kahu. Asta o știi și tu. Firește că există și case frumoase, case mari și oameni bogați, dar tribul nu este unit. Societatea e distrusă. Am văzut în cartierele mai mărginașe copii care nu au de ales decât între a fura sau a muri de foame. Nu îmi pot imagina cum îți era trecutul.

Lizzie roși.

– Ai...?

– Dacă mi-am cumpărat o fată *pakeha* pentru o noapte? Kahu clătină din cap. Nu. Dar nu fiindcă sunt un om foarte bun – îmi pare rău, din acest punct de vedere trebuie să te dezamăgesc. Am fost, bineînțeles, cu alți marinari prin oraș, doar că fetele nu m-au vrut.

Arătă spre tatuajele lui. Lizzie zâmbi curajoasă.

– Eu... eu nu am nicio problemă cu asta, susținu ea. Deci, dacă vrei...

Kahu pufni.

– Deci, crezi că eu fac toate astea numai pentru asta?

Lizzie ridică din umeri.

– Nu e așa, zise Kahu fără să o privească pe Lizzie. E cu totul altceva. Dacă e să mă culc cu tine cândva, Elizabeth, atunci va fi numai în casa adunărilor, sub ochii celor bătrâni. Nu vreau să fiu parte din trecutul tău, ci din viitorul tău. Și nu vreau să fiu pentru tine *toku* și nici *taku*.

Zâmbetul timid al lui Lizzie era de această dată sincer.

– Asta a fost... o declarație de dragoste? întrebă ea precaută. Și ce e cu... dușmănia dintre maori și *pakeha*? Cu războiul care spui că va veni?

Kahu se uita în continuare spre mare.

– Orice război se termină odată – mai bine sau mai rău. Și, dacă vrei să știi, nu cred că îi mai putem alunga pe *pakeha* de aici. În timp, va trebui să ne împărțim țara. Trebuie să știm să ne respectăm unii pe alții; din păcate, mulți dintre voi nu știu decât limba armelor. Dar nu și tu, Elizabeth Portland. Tu și cu mine, noi am putea crea ceva nou.

Lizzie suspină.

– Dar nici nu mă cunoști, zise ea apoi încet. Portland nu e nici măcar numele meu adevărat!

Kahu încercă să îi prindă privirea dintr-o parte. Războinicul maori părea să fie ușor stânjenit. Apoi însă îi zâmbi.

– Dar eu știu numele canoei care te-a adus în Aotearoa.

Lizzie își dorea să îl poată săruta, dar nu simțea decât ceva neclar. Se trezi că era oarecum mișcată în clipa în care Kahu inspiră adânc și îndreptă pânzele.

– O să mergem, de fapt, pe uscat? întrebă ea.

Kahu clătină din cap.

– Nu. Mai întâi mergem în apropiere de țărm, dar mai târziu ne vom mai depărta de el; navigarea e mai bună pe timp de noapte – atât timp cât zeii ne fac stelele să lumineze. O să oprim, din când în când, pentru a ne completa proviziile și rezervele de apă. Dar, serios, nu trebuie să îți fie frică! Aceasta nu este o călătorie destinată descoperirilor, Elizabeth. Noi ocolim țara, care aparține de secole întregi poporului meu – chiar dacă acum poporul tău întinde mâna după ea. Te poți culca fără niciun fel de grijă. Mâine, o să îți arăt de unde venim! O să aruncăm o privire spre Hawaiki.

Spre surprinderea ei, Lizzie dormi destul de bine în canoea care se balansa, învelită în multe pături, ferindu-se astfel de frigul iernii,

care se lăsa aprig pe timp de noapte. Valurile o legănau mai blând decât în marile vapoare ale albilor, aerul era proaspăt și o obosea. Se trezi relaxată și fără să îi mai fie frică. Nici marea nu părea să mai aibă ceva împotriva lor, nici Kahu nu se atinsese de ea. Lizzie se străduia să pregătească dejunul, dar tânărul maori o chemă mai întâi la el și îi arătă ceva în direcția coastei. Acolo se puteau recunoaște acum stânci impunătoare, care coborau abrupt în mare. Erau dure și fără niciun fel de vegetație. Doar din când în când mai ieșea de pe un colț de stâncă, pe care se adunase de bună seamă ceva pământ, câte un copac *kauri*.

– Uite, aici e Capul Reinga, vârful cel mai nordic al Te Ika-a-Maui și, astfel, desigur, din întreaga Aotearoa. De aici pleacă sufletele maorilor decedați înapoi la Hawaiki, insula de pe care au venit primele canoe.

Kahu arătă spre mare. Puteai vedea o insuliță, dar dincolo de ea nu mai era decât oceanul deschis – și nimeni nu știa unde fusese cu adevărat Hawaiki. Strămoșii lui Kahu trebuie că navigaseră inimaginabil de mult.

Lizzie fu trecută de fiori.

– Deci, Hawaiki era mai la nord? întrebă ea apoi. Era mai frig ca aici?

Kahu luă peștele uscat și pâinea pe care ea i le întinse și începu să râdă de ea.

– Elizabeth *wahine*! De cât timp ești tu aici, pe partea aceasta a globului pământesc? De șapte ani sau mai bine? Și între timp nu ai priceput că lucrurile stau altfel aici decât în Anglia? În Hawaiki era mult mai cald ca în Aotearoa. De aceea, strămoșii noștri nu au putut cultiva multe dintre plantele pe care le aduseseră cu ei. De fapt, aici crește doar *kumara*, cartoful dulce. Voi, *pakeha*, aveți mult mai mult noroc, clima voastră este asemănătoare cu a noastră, plantele voastre prosperă, iar animalele voastre, și mai și. Voi vă veți lăsa amprenta asupra acestei țări mult mai tare decât am făcut-o noi, voi puteți face mult mai multe aici. Cu toate

acestea, nu este niciun motiv să v-o însușiți fără să plătiți cum se cade pentru ea.

Lizzie încuviință, dar nu voia să se concentreze acum numai pe cerurile dintre maori și *pakeha*. Plajele și stâncile pe lângă care treceau erau prea frumoase pentru asta, un peisaj antic, sălbatic, din care țâșneau la tot pasul plaje albe și dealuri verzi. Spre seară, uscatul dispăru din nou din câmpul lor vizual și rămase departe timp de câteva zile, ceea ce o neliniști din nou pe Lizzie.

Și vremea se strică. După două zile, intrară într-o furtună teribilă. Chiar dacă *hauwhenua* nu se putea scufunda, ea nici nu oferea prea multă protecție față de vreme. Valurile inundau canoea, Kahu era ocupat cu navigatul, iar Lizzie arunca apa din vas fără încetare. În scurt timp, fu udă din cap până în picioare, îi era frig și tremura din tot trupul.

– Dar înaintăm repede! zise Kahu binedispus, în timp ce fulgerele se dezlănțuiau peste cerul nocturn.

Într-adevăr, canoea avea o viteză uluitoare, iar călătoria părea să îi provoace plăcere navigatorului.

Lizzie însă nu mai avu în curând decât o singură dorință: de a se ruga. Se întrebă serios dacă să se adreseze lui Iisus Hristos sau, mai bine, lui Tangaroa, zeul maor al mării. Kahu nu se mai abținu și izbucni în râs, atunci când ea îl întrebă la cine anume se ruga el în acele clipe.

– Poate că ți se va părea ciudat, dar eu nu vreau să iau numele Domnului în deșert! zise ea supărată. Tocmai în timpul acestei furtuni! Dacă superi acum pe cineva…

Solidul bărbat maori se uită cu drag la fata plăpândă, care semăna acum cu o pisică udă și speriată. Lizzie nu știa cât de mult semăna ea cu poporul lui! Kahu nu mai întâlnise niciodată o femeie *pakeha* care să se gândească atât de practic la religie. Majoritatea albilor i se păruseră mereu a fi bigoți.

– Deci, dacă ar fi vreme senină, ai risca? o tachină el, strigând contra vântului. Roagă-te la cine vrei, Elizabeth, oricum nu ești în

pericol. Vântul se va opri în curând. Noi, maorii, știm că Tane e responsabil pentru pădure, Tangaroa – pentru mare, Papa – pentru pământ. La școala misionarilor, am cântat, deopotrivă, cântece despre Hristos ca păstor, ca navigator, ca grădinar în podgoria lui Dumnezeu...

– În podgorie? întrebă Lizzie cu interes.

Ea nu ajunsese cu studiul Bibliei până la podgorie, dar o interesa. Kahu nu se lăsă întrerupt de obiecțiile ei și nici de alte reflecții de natură teologică.

– Uneori, continuă el, mă întrebam dacă toate astea nu sunt puțin cam prea multe.

Împotriva voinței ei, Lizzie începu să râdă.

– Ia te uită, o stea! strigă ea, arătând spre cerul pe care tocmai în acea clipă se despărțeau norii.

Kahu încuviință liniștit.

– Acum poți să o vezi, se limpezește. Motiv pentru care îi poți mulțumi lui Rangi, zeul cerului!

Când în sfârșit se lumină în acea noapte, Kahu o luă, în cele din urmă, din nou spre mal. Era absolut necesar să își refacă proviziile și să se usuce.

– Acesta este teritoriul tribului Ngai Maniapoto, comentă tânărul maori, în timp ce trăgea canoea la mal. De fapt, ei sunt un trib războinic, dar, de când regele maori provine din rândurile lor, se țin drept diplomați. Indiferent cum ar fi, vom face un foc, te poți încălzi, iar eu o să văd de apă de băut...

Regiunea avea multe surse de apă. Avea dealuri verzi și păduri dese, deasupra cărora domneau stânci impunătoare, aidoma unor uriași. Lizzie se neliniști când Kahu o lăsă, într-adevăr, singură, dar fata se folosi de ocazie pentru a se dezbrăca de lucrurile ude și pentru a se acoperi doar cu o pătură simplă, așa cum făceau femeile maori. Decorul exotic aproape că o făcea să se simtă în siguranță – la urma urmei, nici Ruiha și nici Kaewa nu s-ar fi temut în mijlocul naturii patriei lor.

Kahu zâmbi duios atunci când se întoarse și o găsi pe Lizzie șezând lângă foc. Ea își despletise părul și îl descâlcise, iar acum îi atârna, uscat, în continuare aspru și țeapăn din cauza apei sărate, până peste omoplați. Trupul ei suplu era învelit cu o pătură care era strânsă de un cordon în jurul șoldurilor. Fata prăjea pești pe bețe și cartofi dulci în jar. Nu mai era o *pakeha wahine*, ci o fată maori, pe care ar fi luat-o cu plăcere în brațe. El observă că ea construise un fel de suport din bețe de ferigă, pe care își usca acum hainele.

Kahu adusese cu sine burdufuri cu apă dulce și, în afară de asta, o pasăre, pe care tocmai o vânase. Aveau să mănânce regește în acea zi. Războinicul jumuli vietatea, acoperi carnea cu sare de mare și o puse apoi pe grătarul improvizat al lui Lizzie.

– Cum de l-ai împușcat pe ăsta? întrebă Lizzie mirată.

Kahu era neînarmat, dar purta mereu un cuțit asupra lui.

– Și ce animal mai e și ăsta? Penele arată mai degrabă a blană.

Kahu încuviință.

– Da, la prima vedere. Și nu am împușcat-o, ci am dezgropat-o. Dar nu fi atât de neîncrezătoare! Kiwi sunt păsări de noapte; peste zi, ele se îngroapă în pădure. Dacă ai puțină experiență, le găsești găurile și le poți scoate cu ușurință – și să le omori după aceea. Cu siguranță că englezii ar considera asta drept o faptă josnică, dar mie îmi era foame!

Nici lui Lizzie nu-i păsa cum de prinsese Kahu acea pasăre – avea un gust minunat. Se uscase și se simțea mai bine când puseră din nou canoea pe apă.

– Cât mai durează, totuși? întrebă Lizzie.

Kahu ridică din umeri.

– Am putea ajunge acolo într-una sau două zile. Se pune întrebarea numai cum bate vântul. Și unde anume vrem să ajungem.

– Pe Insula de Sud, mă gândesc! rosti Lizzie. Adică, spre... spre Nelson?

Kahu cercetă fata încruntându-se.

– Ăla ar fi ultimul loc unde aș merge! zise el. Abia dacă mai sunt maori în regiune, după treaba aia cu Wairau…

– Acolo a fost război, nu-i așa?

Lizzie părea să fie îngrozită.

– Coloniștii germani povesteau despre ele. Sunt oare… Sunt Ngai Tahu foarte violenți?

Kahu clătină din cap și râse amar.

– Ba chiar din contră. Sunt cu mult prea pacifiști! Până acum, nu a fost nicio revoltă împotriva albilor. În Wairau erau Ngai Toa – ei ar trebui să stea, de fapt, pe Insula de Nord, dar au avut cândva o căpetenie foarte belicoasă, care își extinsese până pe Insula de Sud teritoriile pe care le stăpânea. Atunci au avut loc și câteva disensiuni cu Ngai Tahu. Ngati Toa nu sunt prea răbdători. Când *pakeha* s-au apucat să le măsoare pământul, înainte să aibă loc negocierile pentru vânzare, ei i-au atacat. Douăzeci și doi de morți de partea albilor, patru de partea maorilor. Eu nu aș numi asta război.

– Iar tu nu ești mort, spuse Lizzie. Nimeni nu ia nimic în serios până nu e în mijlocul evenimentelor.

Kahu rânji.

– Aceste cuvinte ar fi demne de Tepora! Făcând însă abstracție de toate războaiele, luptele, tumulturile sau cum vrei să le mai spui – chiar ți se pare cu adevărat inteligent să te ascunzi din nou acolo, unde te-a angajat pe atunci Busby ăla? Acolo te vor căuta în primul rând.

Lizzie își mesteca buza.

– Dar mai există și alte orașe? Vreau să spun…

Kahu o privi mirat.

– Insula de Sud este cu mult mai mare decât cea de Nord, chiar dacă nu este la fel de dens populată. Ngai Tahu numără, poate, două mii de oameni, astfel că ei pot primi mai mulți *pakeha*. De unde suntem noi, cel mai aproape este coasta de vest. Acolo însă nu vreau să te las singură – până acum au fost doar pescari de balene

și vânători de foci, o gloată de tipi sălbatici, cele mai mari scursori pe care le poate oferi Anglia asta a voastră. Localitățile sunt încă în construcție – tot ce este până acum gata sunt cârciumile.

Lizzie suspină. Își putea imagina cu ușurință ce posibilități de câștig aveau fetele în acele orașe.

– Pe coasta de est se găsesc Dunedin și Christchurch. Ambele sunt destul de departe, trebuie să mai mergem câteva zile pe mare pentru asta. Dar acolo trăiesc oameni cu frică de Dumnezeu…

Îi făcu semn cu ochiul.

Obosită, Lizzie făcu un semn cu mâna.

– Știu. Asociația Canterbury. Și o organizație scoțiană, nu îmi amintesc acum cum se numește. Domnul Busby le știe pe toate. Am avut mereu în vizită reprezentanți ai oficialităților… Kahu, eu nu îndrăznesc să merg la Christchurch! Poate că ajung din nou direct în brațele unui alt Smithers.

Kahu încuviință.

– De ce nu direct în ale lui? întrebă el. Și pe Insula de Sud se construiesc șosele… Vrei să lucrezi iar ca subretă?

– Și ce altceva să fac? Lizzie își lăsă mâna să îi atârne liniștită peste bord, în apă. Altceva nu știu să fac. Poate într-o familie ceva puțin mai importantă. O casă mai mică… Dacă trebuie, la o fermă cum era cea a familiei Laderer.

– Ai putea să găsești adăpost la tribul Ngai Tahu, propuse vag Kahu.

Lizzie clătină din cap.

– Nu… nu, Kahu, nu fi supărat pe mine. Mie… mie îmi plac maorii, dar eu sunt o *pakeha*. Mi-a plăcut la familia Busby. Și nici Ngai Tahu nu vor dori să mă aibă. Cum să le fiu eu de folos? Nu, noi… Nu mai sunt acolo și alte orașe?

Kahu căzu pe gânduri.

– Kaikoura, zise el apoi, împotriva voinței sale. De fapt, și acolo este o stație de pescuit balene, dar acum urmează să vină din ce în

ce mai mulți fermieri – chiar dacă, desigur, nu niște... niște domni, ca de exemplu, domnul Busby. Nimeni nu te va căuta acolo.

Zâmbi.

– Și ai fi aproape de mine. Legenda spune că semizeul Maui a prins acel pește uriaș pe lângă Kaikoura, peștele care s-a transformat mai târziu în Insula de Nord.

Lizzie îl privi pe Kahu. De această dată îi reuși acel zâmbet care încălzea toate sufletele și care îi făcea pretutindeni numai prieteni.

– Așa, am putea prinde și noi un pește și am avea, astfel, o insulă numai pentru noi doi!

Kahu ridică din umeri.

– Din păcate, asta o pot face numai zeii. Oamenii își iau bărcile și pornesc pe mare, până când găsesc uscat. Așa cum a făcut-o odinioară Kura-maro-tini. Deci, dacă vrei, Elizabeth...

Lizzie își plecă privirea din cauza dragostei din ochii lui.

Câteva zile mai târziu, Kahu o lăsă pe Lizzie pe țărmul dinainte de Kaikoura. Peninsula pe care se găsea orășelul o fascină încă de pe mare. Plajele, dealurile, impresionantul peisaj montan al Alpilor de Sud, care ajungeau aici până aproape de mare – totul părea și mai mare și mai sălbatic ca în nord. În plus, ea se sperie când o balenă le apăru dintr-odată în fața ochilor.

– Asta... asta... asta ne poate înghiți dintr-una! gemu Lizzie în timp ce animalul uriaș făcea salturi arogante în fața lor.

– Dar nu o să o facă, o liniști Kahu. Ea e fericită dacă nu îi facem noi nimic. Oamenii de aici le extermină încetul cu încetul; nu mai sunt atât de multe ca în trecut.

Lizzie nu prea își putea imagina una ca asta – dar înțelesese de unde anume provenea legenda despre Maui și peștele său. Îți puteai închipui lesne cum un asemenea animal mare se putea transforma într-o insulă!

Kahu propuse să se prezinte mai întâi în așezarea tribului Ngai Tahu de acolo, dar ea hotărî mai bine să meargă imediat în oraș.

– Mă pot duce și singură acolo, dacă e cazul, și să dau ziua bună îmi e de folos.

Înainte de toate, nu voia să apară în așezarea maorilor alături de Kahu. Oricui – cel puțin unei femei! – i-ar fi fost limpede încă de la prezentări ce anume simțea Kahu pentru ea. Oamenii aveau să creadă că ea era soția lui sau, cel puțin, iubita lui. Băștinașii nu își puteau imagina o relație platonică. Lizzie nu voia să își înceapă iarăși noua viață sub auspicii false!

– Vei avea nevoie de bani! o puse Kahu pe gânduri.

Lizzie ridică din umeri.

– O să mi-i dea Ngai Tahu? se interesă ea.

Suspinând, Kahu scoase un portofel din bocceluța în care își ținea lucrurile.

– Îți dau ceva, dar nu este mare lucru. Mai mult de două zile nu vei putea trăi din ei.

Lizzie roși când luă în primire micul portofel din lână.

– Asta este… asta este… nu trebuie să faci asta, Kahu…

El făcu un semn cu mâna.

– Nu îmi poți da nimic în schimb, cel puțin nu ceea ce tu dai cu plăcere și ce eu nu pot accepta. Nu o spune cu voce tare, Elizabeth! E în regulă. Dacă zeii o vor dori, o să ne mai vedem. Atunci, îmi vei putea plăti înapoi suma aceasta, dacă vei fi bogată. *Haere ra*, Elizabeth!

Dădu să se încline ușor, dar Lizzie se lipi de el și își lăsă fruntea și nasul pe chipul lui. *Hongi* – salutul maorilor.

– De ce… De ce îmi spui mereu Elizabeth? îl întrebă ea apoi.

De fapt, ea nu voia să prelungească momentul despărțirii, dar dorise dintotdeauna să îl întrebe acest lucru.

Kahu o privi serios.

– Fiindcă este numele tău. Poate nu e Portland, dar nici Lizzie. Acesta este un nume pentru subrete, dar Elizabeth este o regină!

Lizzie își mușcă buzele. Oare o vedea într-adevăr astfel? Ca pe o regină? Michael nu văzuse în ea decât o curvă... Nu știa de ce se gândea acum la Michael.

Fata își ridică mâna și mângâie blând tatuajele de pe obrazul lui Kahu – semnele unei căpetenii.

– *Haere ra, Kahu Heke*, zise ea încet. Sper ca zeii să îți rezerve o soartă bună.

Capitolul 8

Lizzie merse spre uscat prin apă – Kahu nu dorise să poarte canoea căpeteniei, care ar fi bătut la ochi, în micul port din Kaikoura, ci o lăsase să coboare pur și simplu pe o plajă din apropierea așezării. Acum, ea își trase din nou ciorapii, își încălță pantofii și o luă din loc spre oraș. Sau i se spunea, mai degrabă, sat? Localitatea era minunat așezată, iar dinspre mare părea foarte atrăgătoare în lumina soarelui. De aproape însă, soarele lumina murdăria.

Inițial, fusese o colonie de vânători de balene, spusese Kahu, și exact așa și arăta, însă Lizzie nu mai văzuse până atunci niciuna. Totuși, ea cunoștea cartierele portuare din Londra și știa cum arăta o localitate în care își găsiseră un acoperiș numai bărbați și fete, prea tinere și prea puțin gospodine. Kaikoura se compunea din niște case din lemn, ieftine, multe în diferite stadii de degradare. Aici nu se colonizase, așa cum se făcuse în Nelson. Totul era astfel conceput încât să le dea vagabonzilor, care vânau balene și care jupuiau blana focilor, un acoperiș temporar deasupra capului. Nimeni nu rămânea mult timp, nimeni nu își lua o femeie pentru mai mult de câteva ceasuri, nimănui nu-i aparținea nimic. Singura excepție o reprezentau câteva colibe sărăcăcioase de pescari, în care nu era nevoie, cu siguranță, de o subretă. Un magazin de mărfuri coloniale vindea toate mărunțișurile, de la hrană până la ace de pescuit, dar

până și aici proprietarul clătină din cap atunci când Lizzie îl întrebă dacă nu avea de lucru pentru ea.

– Asta o pot face și singur cu soția mea, zise el. Și, Dumnezeule, o subretă! Pe cât posibil, cu bonețică și cu șorțuleț! Allison a mea s-ar sparge de râs dacă aș aduce așa ceva în casă!

– Te-ar da afară! observă femeia posacă și pătrățoasă care tocmai intra în magazin, venind dintr-una dintre camerele din spate.

Era cu un cap mai înaltă decât soțul ei, care îți lăsa impresia unui pitic; neîndoielnic, ea era cea care purta pantalonii în familie.

– Știe doar orișicine ce se petrece în casele domnești între domn și pisicuțele de cameră!

Lizzie se întrebă de unde anume o știa oricine. Roși din nou.

– Eu sunt o fată cinstită! susținu ea. Eu... eu am recomandări.

Pe acestea le avea cu adevărat – scrise de Kahu Heke, a cărui educație la școala misionarilor era cu adevărat perfectă. Lizzie fusese foarte mișcată când descoperise scrisorile în portofelul pe care Kahu i-l dăduse. Și nu îi mai putuse mulțumi pentru ele!

Soția negustorului râse.

– Aici nu poți face nimic cu ele, fetițo! Cinstită sau nu, aici nu are nimeni nevoie de angajați în casă. Poate că la vreuna dintre fermele de oi din interiorul țării. Dar case atât de mari și de domnești cum sunt cele din Plains nu există nici măcar aici. Fermierii sunt cu toții foști pescari de balene sau vânători de foci. Dacă ei caută o femeie de serviciu, își iau pur și simplu o fată maori – ea rămâne și pentru pat și nici nu comentează. Nuuu, drăguțo. Caută-ți un alt oraș sau o altă slujbă.

Era descurajant, dar, cu toate acestea, Lizzie merse mai departe prin localitate. Kaikoura nu avea însă decât un singur magazin, o fierărie, un tâmplar, care se ocupa, totodată, și de serviciile funerare, și trei cârciumi. Înaintea uneia dintre ele întâlni, în cele din urmă, încă o fată, ceva mai tânără decât ea și foarte strident machiată. Lui Lizzie i se păru că seamănă mult cu o veche cunoștință din Londra.

– Lucrezi aici? întrebă ea. Pe... pe străzi sau într-o casă?

Fata se uită mirată la Lizzie. Era blondă, avea părul prins într-o freză complicată, cu rochia de un roşu prea aprins pentru o fiică onestă de negustor. Lizzie, din contră, părea extrem de cuminte în hainele ei de subretă. Fata ar fi aşteptat din partea ei mai degrabă o privire plină de reproşuri decât să încerce să intre în vorbă cu ea pe un ton amical.

– În cârciumă, răspunse ea apoi. Pe stradă nu agaţă nimeni aici. Prea umed şi prea rece. În afară de asta, cârciumarii au mereu nevoie de sânge proaspăt. Plătesc, şi cât de cât corect. Cauţi de lucru?

Lizzie încuviinţă.

– Da, dar nu la asta mă gândeam.

Fata râse.

– Sigur, înţeleg. Te gândeşti să lucrezi într-o bucătărie de mănăstire sau poate vrei să intri în vreun ordin? Rochia ar fi numai bună pentru asta. Din păcate însă, pe aici, prin zonă, nu există nicio mănăstire ca lumea. Altminteri, aş fi fost deja şi eu acolo, fetiţo. Sunt irlandeză, catolică pursânge...

Lizzie se încruntă. Nu prea avea ea mare habar de mănăstiri, dar fata o lua neîndoielnic peste picior.

– Am lucrat până acum ca subretă, zise ea. Înainte, ca grăjdar.

– Ei, atunci măcar nu o să te sperie putoarea clienţilor! spuse blonda. Serios, drăguţo, put aici ca animalele! Grăsime de peşte, sânge, ce ştiu eu? Pescarii de balene nu sunt firi fragede.

O cântări pe Lizzie din priviri.

– Da nici tu nu prea eşti o fire fragedă, surioară, nu? De ce oare mi se pare că nu eşti chiar nouă în meseria asta?

Lizzie suspină. Aşadar, se vedea pe ea. O ştiuse dintotdeauna.

– Nu am mai făcut-o de mult, o informă ea.

Fata făcu un semn cu mâna.

– Asta nu se uită!

Lizzie îşi muşcă buzele.

– Dar nu mai aveam de gând să o fac.

– Drăguțo, pufni fata, nici eu nu o fac fiindcă îmi place. Dar ia te uită prin jur: cât vezi cu ochii, nu e decât sătucul ăsta. Apoi, vin munții, ceva mai la sud e Waiopuka, stația de pescuit balene de pe țărm; de acolo ne vin cei mai mulți clienți. Acum, vor fi mai puțini, au nevoie de vapoare dacă vor să se mai țină după animale. Atunci, ei acostează aici, iar noi ne ocupăm de indivizi. Când aveam clienți fideli era mai plăcut, ei se spălau din când în când. Dar poți oare schimba ceva? Familia Fyfe, de la stația de pescuit balene, a început acum, pe deasupra, comerțul cu oi!

Lizzie întinse mâna după paiul din fața ei.

– Am auzit că la fermele mai mari de oi... Adică, acolo ar fi oameni fini, ei au nevoie, poate, de angajați.

– Cei din familia Fyfe sunt cu toții niște bătrâni lupi de mare. Au nevoie de whisky bun și, din când în când, de câte o fată, dar cu siguranță nu pentru servit. Ferme mari nici nu sunt prin zonă. Cele mari sunt în Plains. Și în Christchurch ar trebui să fie case bogate.

– Doar că acolo nu pot merge, rosti Lizzie obosită.

– Nici eu. Acolo am tras un client pe sfoară, recunoscu deschis blonda. Nu a fost nici măcar vina mea, individul nu a vrut să plătească, așa că i-am tras un scaun peste cap și am plecat cu portofelul lui cu tot. Din păcate, era fratele ofițerului de poliție... În orice caz, sunt căutată. La Dunedin e și mai rău, plin de calviniști...

Lizzie se gândea febril la o cale de scăpare.

– Trebuie să mai fie și altceva! Chiar vreau să lucrez din greu. Știu să pescuiesc. Crezi că aș putea fi de folos la o stație de prins balene?

Blonda se scutură de râs.

– O fată, la o stație de prins balene! Aș vrea să o văd și pe asta! Să alergi pe jumătate goală prin grăsime de pește și să tranșezi animalele! Dumnezeule, drăguțo, nu ai nevoie de așa ceva! Ești destul de frumușică, ai experiență în meseria noastră... Ce vrei să întrebi pe la pescarii ăia de balene, dacă au nevoie de ajutor la prins de languste?

– Languste? întrebă Lizzie.

– Da. Le scot cu tonele din mare. Au un gust minunat. Totuși, nu cred că pescarii vor angaja o fată; chiar dacă își mai iau din când în când femeile pe mare, sărmanele făpturi se întorc extenuate! Totuși, dacă vrei neapărat, poate se însoară vreunul cu tine. Cu toții sunt înnebuniți după femei. Dacă pot face rost de bani, ei vin la noi în cârciumă și fata care intră în vorbă cu ei primește imediat și o cerere în căsătorie. Vrei oare așa ceva?

Lizzie își mărturisi că nu dorea așa ceva. Colibele pescarilor păreau să fie dărăpănate și sărăcăcioase; femeile lor probabil că se omorau pe mare alături de bărbații lor, după care le aștepta treaba în gospodărie și copiii. Poate că asta era o viață cu frică de Dumnezeu, dar și evlavia lui Lizzie avea limite.

– O să mă mai gândesc, o informă ea pe fată. Cum te cheamă?

– Claudia, se prezentă blonda. Și tu?

– Lizzie.

Din nou era într-o lume unde era suficient prenumele. Lizzie nu avea să-și spună Portland în Kaikoura. Nu îi putea face una ca asta Annei.

Își mai încercă norocul și la tâmplarul care făcea coșciuge, dar bărbatul o trimise la plimbare, spunându-i că o fi fost ea foarte drăguță, dar clienții lui nu mai aveau nevoie să fie binedispuși. Mai merse încă o dată pe lângă colibele pescarilor, după care trecu mai departe, până în satul maori. Tribul Ngai Tahu era amabil – mult mai deschis decât triburile de pe Insula de Nord. Lizzie se simți imediat bine la ei, chiar și pentru că acolo nu erau decât puțini oameni tatuați. Ei purtau, de altminteri, și mai multe haine apusene. Aparent, maorii Insulei de Sud se adaptau mai bine la obiceiurile *pakeha* decât cei din nord. Însă, din punct de vedere economic, tribului îi mergea prost. Mulți bărbați lucraseră la stația de pescuit balene. Cu toții zilieri. De când acolo nu prea mai era mult de lucru, nici nu mai câștigau cine știe ce. Pentru fete, oricum aproape că nu era nimic de făcut. În ceea ce privea servitorii, ei confirmară

spusele fetei din oraș. Nimeni nu avusese pe acolo vreun maori drept servitor, grădinar sau vizitiu, cu atât mai puțin drept subretă sau ajutor de bucătar.

Lizzie rămase o noapte în sat, care se asemăna mai mult cu o tabără decât cu frumosul *marae*, împodobit cu incrustații în lemn, al tribului Ngati Pau. Oamenii își lăsau baltă, de bună seamă, de multe ori așezările.

– La primăvară, când se vor termina proviziile, o informară ei pe Lizzie, o să mergem la niște terenuri de vânătoare mai bune, în munți. Dacă vrei, poți să vii cu noi, dar acolo aproape că nu există *pakeha* și, cu siguranță, nu sunt case mai mari.

Firește că triburile aflate atât de aproape de mare se puteau hrăni tot timpul cu pește, dar *pakeha* se certau mereu cu ei pe tema locurilor lor de pescuit. Lizzie se miră că ei nu se luptau, așa cum făceau triburile belicoase din nord, dar Ngai Tahu priveau dezvoltarea cu indiferență.

– Înainte să vină *pakeha*, ne-a mers și mai rău, îi povestiră femeile. Bine, aveam pește, dar nu aveam răsaduri, nu aveam oi. Era frig iarna. Acum, avem haine mai groase, ne lucrăm câmpurile, mult timp am avut de lucru la albi.

Rezultatele acestei munci se puteau vedea în casele tribului: erau mai confortabile decât la Ngati Pau, femeile țeseau lână, aveau pături și saltele. Meniul părea mai variat, mâncarea nu se făcea în cuptoare din pământ și atârnată de niște bețe deasupra focului, ci în oale și în tigăi, cumpărate de la *pakeha*. Firește că situarea geografică era alta. Lizzie observă imediat că era mai rece decât pe Insula de Nord. Cu siguranță că era și mai greu să înduri iarna.

Lizzie nu dorea să împovăreze prea tare tribul din punct de vedere financiar. După două zile își luă rămas-bun, le dărui femeilor niște bani și se duse înapoi în oraș.

Cârciuma în fața căreia o întâlnise pe Claudia se numea Green Arrow și încă era cea mai curată din Kaikoura. Lizzie intră și se interesă dacă era ceva de lucru.

Pete Hunter, corpolentul birtaș, nu se interesă nici de referințe, nici nu voi să îi știe numele. O privi rapid pe fată, mormăi neprietenos ceva, după care îi dădu una dintre camerele lui murdare de la primul etaj.

– E treaba ta să faci curat, rufăria se duce o dată pe săptămână la curățătoria chinezească. Dacă vrei să schimbi mai des așternuturile, o faci pe cont propriu.

Lizzie își petrecu primele ceasuri ale noii ei vieți vechi încercând să spele cât de cât prin odaie și să scape de purici.

– Să-ți împrumut o rochie? întrebă Claudia când coborâră pe seară în încăperile destinate clienților. Hunter o să îți dea el bani în avans, dacă vrei să îți coși singură una, dar îi vrea înapoi cu dobândă!

Lizzie clătină din cap. Se folosise de ceasul din urmă ca să facă un decolteu mai adânc în rochia ei de subretă și să mai strângă din rochia de sub șorț, astfel încât să pară mai scurtă și să permită o privire asupra picioarelor. Chipul îi era machiat și părul prins în coc, dar își pusese bonețica, îndrăzneț și cam strâmb.

Ea se așeză rușinată lângă ușa cârciumii și făcu o reverență când intră primul bărbat.

– Pot să îi iau domnului paltonul?

Fata îi zâmbi ștrengărește primului client și îl recunoscu pe tâmplarul de coșciuge. El rânji pe dată și își vârî mâna în decolteul ei.

Lizzie își găsise primul client.

Kahu Heke navigă spre nord în canoea lui, cu gândul la fata pe care o lăsa în urmă. Prima fată care părea să fie capabilă să se miște între două lumi. Totuși, Elizabeth ținea încă de lumea *pakeha*. Și el? Kahu Heke nu știa ce să răspundă la asta. Probabil că avea să fie ales drept căpetenie după unchiul lui. Ngati Pau îl respectau. Totuși, dacă voia să aibă măcar un sâmbure de speranță să o câștige pe Lizzie, trebuia să devină fermier. Să doboare toate acele *tapu* de care era înconjurat o căpetenie războinică, să se adapteze, aidoma

celor din tribul Ngai Tahu de pe Insula de Sud, pe care îi privea cu dispreț. El putea apropia lumile, de dragul lui Elizabeth; astfel, nu făcea decât să accelereze dezvoltarea firească, iar aceasta era, oricum, de oprit.

Kahu hotărî să nu mai piardă vremea prin Kororareka și să negocieze cu pescarii de balene. Era mai bine să învețe ceva despre agricultură – poate chiar și despre ceea ce o fascina într-atât pe Lizzie: viticultura.

Tânărul maori zâmbi furios, în timp ce *hauwhenua* zbura peste valuri. Dacă devenea mai întâi căpetenie și dacă dorea să o facă, se putea încorona și ca rege. Până atunci, nimeni nu se înghesuia prea mult pentru acel post; maorii erau străini de gândul unui guvern central. Dacă un om precum Kahu cerea postul, având cunoștințele lui despre cultura *pakeha* și vorbind fluent engleza, atunci aveau să fie cu toții de acord, cu mare încântare.

Cuprins de beția vitezei, Kahu Heke se lăsă pradă visurilor sale. Elizabeth era regina lui și într-o bună zi avea să o ia cu sine la Londra. Tânărul maori se vedea deja în postura lui de *kingi*, în mijlocul unor negocieri cu regina, și începu să râdă când își imagină cum Elizabeth va face o reverență în fața Victoriei și cum prințul Albert îi va săruta galant mâna. Tânăra avea să se dovedească demnă de numele ei. O regină care încălzea inimile celorlalți cu zâmbetul ei irezistibil.

Capitolul 9

Michael Drury nu mai putea suporta să vadă oi. În ultimele zile, tunsese împreună cu ajutoarele lui maori peste patru mii de oi, toate câte existau pe la fermele din districtul Kaikoura. Se obișnuiseră de mult ca Michael să lase ferma de oi a familiei Fyfe primăvara, timp de câteva săptămâni, în grija fetelor maori și să plece apoi, alături de coloana de tuns, de la fermă la fermă. Bărbații mai făceau astfel un ban în plus, în timp ce tinerele ajutau oile gestante să fete și le duceau apoi, pe timp de vară, la munte. Cu ajutorul câinilor, era foarte ușor, maorii știau foarte bine cum să se comporte cu animalele. Doar Fyfe angaja însă și femei; celelalte ferme lucrau numai cu bărbați.

În orice caz, acum oile erau tunse, Michael avea banii în buzunar și o sete serioasă. Îi cădea numai bine să dea o raită prin cârciumile din Kaikoura. Oricum, avea să-i mai rămână ceva pentru a întreprinde călătoria înapoi în Irlanda.

Michael economisea pentru întoarcerea sa acasă, chiar dacă nu era sigur dacă voia cu adevărat să o facă. După ce ajunsese la el acea scrisoare de la părintele O'Brien, zelul său nu mai era același. La urma urmei, oricum nu avea să o mai găsească pe Kathleen. Plecase. Pe undeva, prin America, cu gunoiul și cu șarlatanul ăla de Ian Coltrane!

Michael se întreba cum de se putuse ea dărui acelui bărbat – se îngrozea la gândul că fiul ei îi spunea *tată* acelui negustor de animale.

Şi toate astea, în plus, cu banii lui! Ian Coltrane nu îşi plătise în veci singur călătoria. Michael nu credea, de asemenea, că o iubea pe Kathleen. Din câte ştia, Coltrane ţinuse o fată în Wicklow – o târfuliţă roşcată, obraznică şi orgolioasă, tocmai opusul reţinutei şi blajinei Kathleen. Iar aceasta din urmă nu putea să îl iubească pe Ian; poate că părinţii ei o obligaseră chiar să îl ia de bărbat. Când Michael mergea călare prin ţară, de unul singur, conducând oile, îşi imagina deseori că pleacă în America, să o caute pe Kathleen. Avea s-o găsească pe undeva, prin New York, şi urma să-l alunge pe Ian Coltrane din patul ei. Totuşi, în clipele în care înceta să mai viseze, ştia, firește, că ar fi fost mai greu să o caute prin tot New Yorkul, decât prin toată Irlanda! În afară de asta, era mult mai greu să ajungi în America din Noua Zeelandă. Ruta obişnuită ducea prin Australia – unde Michael nu dorea să ajungă! –, apoi prin China. Michael amânase, aşadar, decizia pe mai târziu. Economiile lui creşteau oricum încet, astfel încât mai avea nevoie de mulţi ani de muncă până să îşi permită călătoria. De vină pentru aceasta nu era numai salariul destul de mic pe care i-l plătea familia Fyfe, ci şi whisky-ul şi blondele din Kaikoura. Atunci când dorul lui Michael era prea puternic, îşi permitea o fată precum drăguţa de Claudia de la Green Arrow – şi plătea atât de bine, încât niciodată nu se plângea vreo fată atunci când, la punctul culminant, striga numele lui Kathleen.

Şi în acea seară de după tuns simţi nevoia de a merge pe la Claudia lui sau pe la o altă fată dornică. Michael îşi lăsă prietenii lui maori, pe Tane şi pe Maui, în prima cârciumă, unde berea nu era atât de tare şi unde fetele erau mai ieftine. După aceea, o luă spre Green Arrow. Când deschise uşa, o observă uimit pe ciudata fată de la primire.

– Bună seara, domnule! Pot să vă ajut cu paltonul?

O fată subţire, în uniformă de subretă, dar a cărei rochie era foarte scurtă şi cu un decolteu adânc, îl privea amabilă pe Michael.

– M-aş bucura, domnule, să vă servesc azi.

Fata coborî într-o reverență adâncă, zâmbind seducător. Michael nu putu decât să izbucnească într-un râs zgomotos.

– Lizzie Owens! Și încă nu ai devenit cinstită!

Fata aruncă o privire asupra fățurii decăzute a lui Michael, asupra pantalonilor săi de călărie rupți și a mantalei sale de ploaie, murdară.

– Michael Drury, răspunse ea. Și tot nu te-ai îmbogățit!

Bărbatul uitase de mult de disensiunile care fuseseră între ei înainte de despărțire. O luă pe Lizzie în brațe, râzând și învârtind-o prin sală.

– Fată, ce mă bucur să te văd! Mă tot întrebam ce s-a ales de tine. Însă am crezut că ai pus gheara pe vreun țăran german bogat de prin Nelson!

Lizzie se desprinse. Și ea se bucura să îl vadă pe Michael, dar se mustră pentru aceasta. Michael o mai rănise o dată. În niciun caz nu dorea să îi permită asta a doua oară.

– Nu ar fi trebuit să te întorci de mult în Irlanda? întrebă ea. Căsătorit cu Mary Kathleen?

Michael suspină.

– Ah, Lizzie, e o poveste lungă.

Dădu să înceapă să povestească, dar interveni Claudia. Fata așteptase la bar un client, iar acum îl recunoscuse pe Michael.

– Jos labele de pe ăsta, Lizzie! Ăsta e clientul meu fidel!

Își frecă trupul de Michael și se uită la el cu o privire seducătoare.

Lizzie făcu un pas înapoi. Vocea Claudiei suna vesel, dar putea deveni repede serioasă dacă își vedea amenințate câștigurile.

– Nu vreau nimic de la el, doar că îl știu de mai demult, observă ea. Hai, treci întâi la treabă, de vorbit putem și mai târziu…

Claudia rânji, în timp ce Michael părea să fie mai degrabă stânjenit. Încă arăta minunat, cu părul lui negru, buclat, pe care îl purta acum mai lung ca de obicei. Lizzie aproape că uitase cât de albaștri îi erau ochii și cât de vinovați puteau ei să te privească atunci când încerca să te îmbrobodească.

– Chiar... chiar nu te deranjează, Lizzie, dacă noi... mai întâi...?

Lizzie se arătă neînțelegătoare.

– Nu, Michael, pot să mă lipsesc foarte bine să fiu numită Mary Kathleen, dar aș vrea cu plăcere să știu ce s-a ales de acea doamnă. Bem ceva mai târziu, după ce o fericești pe Claudia.

Apoi se întoarse la postul ei, cu un rânjet ironic pe chip. Ca, de fapt, în aproape fiecare seară, nu trebui să aștepte prea mult. Existau mereu bărbați care voiau să se culce cu o subretă, cu atât mai mult cu Lizzie, care se perfecționase și începuse să îi spună fiecărui pescar de balene neînsemnat *milord*. Pete Hunter nu o mai considera de mult mediocră, ci drept cea mai bună iapă a sa din grajd. Lizzie câștiga suficient cât să poată trăi și să își mai permită din când în când câte o rochie nouă. Alegea mereu ținute care să nu bată la ochi, din stofă de calitate, care să nu aibă un decolteu prea adânc – rochii de duminică pentru biserică, așa cum le numeau, în batjocură, Claudia și celelalte fete.

Lizzie nu mergea însă la biserică, așa cum făceau unele dintre colegele ei. Pastorul era un bărbat calm, care își ierta oile mai mult decât o făcea Dumnezeul său, de aceea nu îl dădea nimeni afară. Lizzie nu mai dorea însă să se roage, pur și simplu, la un Dumnezeu care, în opinia lui Kahu, era, în cel mai bun caz, suprasolicitat de credincioșii săi și căruia, în cel mai rău caz, nici că îi păsa de ei. Lizzie era răbdătoare; înțelegea că Dumnezeu nu voia să le facă oamenilor viața prea ușoară sau să îi ajute să trăiască o viață care să îi fie lui pe plac. Martin Smithers fusese o încercare în plus și, cu atât mai mult, viața din Green Arrow.

Lizzie ura să fie la dispoziția unor vânători de foci și a unor ucigași de balene care puteau a untură de pește și a sânge, iar mirosul intens de oaie, pe care îl emanau ciobanii, o îngrețoșa aproape la fel de mult. Nu îi plăcuse nici în trecut să se vândă, dar cu marinarii din portul londonez nu fusese chiar așa de rău. Ei își permiteau deseori, după câte o călătorie pe mare și înainte de a ieși în oraș, câte o baie și erau mereu fericiți dacă puteau să o întrețină

pe Lizzie cu povești despre țări exotice și despre obiceiuri ciudate din alte părți ale lumii. Din contră, bărbații din Kaikoura nu erau nimic altceva decât niște existențe ratate, care se istoveau fără pic de speranță și care sâmbetele își aruncau puținii lor bani prin cârciumi sau îi dădeau pe curve. Lizzie nu-i întrebase niciodată de ce anume fugeau, dar știa că aproape toți fugeau de ceva. Erau rigizi și duri în pat – chiar dacă Lizzie încă și-i mai putea lua pe cei mai buni pentru sine, la urma urmei, aveai nevoie de un minim de umor și de fantezie pentru a intra în micile ei jocuri. Dar și „lorzii" voiau rapid cât mai multe pentru banii lor și fiecare îi lăsa niște păduchi și purici pe pernă.

Viața lui Lizzie nu era decât o continuă luptă cu putoarea, cu jegul și cu gândacii. Ea își spăla cearșafurile zilnic, singură, dar ele ar fi trebuit schimbate după fiecare client, pentru ca ea să rămână cât de cât curată.

În vreme ce toate celelalte fete dormeau peste zi, ca să scape astfel de beția care le cuprindea după ce beau suficient seara, Lizzie rămânea trează în cea mai mare parte a timpului. Era destul că nopțile ei erau asemenea unor coșmaruri; nu voia să se chinuiască și dimineața cu dureri de cap. În plus, nu-i plăcea băutura ieftină cu care își servea Pete Hunter clienții. Nu doar că rachiul ieftin îi jignea papilele gustative după vinul pe care îl băuse în casa familiei Busby – până și băutorii înrăiți de whisky s-ar fi scuturat la fiecare înghițitură. Lizzie nu știa de unde își luau chestia aia cârciumarii din Kaikoura, dar, indiferent cine o distila, nu trebuia exilat în Australia, ci la Polul Nord.

În orice caz, punea să i se toarne ceai rece când clienții îi dădeau câte un whisky și, astfel, era vioaie dimineața. De cele mai multe ori, Lizzie pleca de dimineață din Green Arrow și încerca să descopere zona căutând să găsească poate vreo alternativă la existența ei umilitoare din cârciumă. Nu putea să își petreacă întreaga viață acolo!

Între timp, duminicile, își închiria, împreună cu Claudia sau cu o altă fată, o trăsură și făcea câte o plimbare, dar nu ajunsese niciodată la ferme izolate, poate conduse de domni englezi și de doamnele lor, care nu aveau altceva de făcut decât să ardă de nerăbdare să angajeze o subretă de clasă. Pe Lizzie o păștea pericolul să cadă în disperare, încă de când prietenii ei maori plecaseră în călătoria lor. Îi era dor de Kahu Heke și îl visa în canoea lui, așa cum își visează o fată prințul pe calul lui alb. În reveriile ei, el acosta pe plaja din Kaikoura, iar ea urca în canoea lui și scăpa astfel de existența ei tristă.

Doar că Lizzie nu știa unde avea să ducă fuga ei cu bărbatul maori. Între timp, se gândea deseori că ar fi fost mai bine să se fi predat și să își asume riscul unei noi deportări în Van Diemen's Land. În închisoarea de femei se simțise mai bine decât la Golden Arrow, iar deținutele care comiseseră fapte grave erau grațiate și ele cândva. Lizzie se surprinsese visând la o viață alături de grădinarul fără dinți al familiei Smithers...

Iar acum apăruse Michael.

Lizzie se gândea la el în timp ce stătea sub un pescar de balene, care tocmai prinsese în acea dimineață o balenă gri. Bărbatul, un gnom mai degrabă neînsemnat și bărbos, îi povestise asta imediat, mândru de sine, însă acest lucru nu putea fi trecut cu vederea. La urma urmei, puțea de parcă ar fi făcut baie în untură de pește. Întregul său trup era acoperit de un strat unsuros.

Lizzie trebuia să se gândească neapărat la altceva în timp ce el se chinuia deasupra ei, altminteri ar fi vomitat. Așadar, încercă să-și amintească chipul lui Michael. Arăta în continuare bine, poate chiar mai bine. Viața dură și munca în aer liber – poate și dorul lui de Kathleen – îi săpaseră riduri adânci pe chip, care îl făceau să pară mai puțin tânăr decât pe vremuri. Părea să fie în continuare la fel de îndrăzneț, iar râsul îi rămăsese tânăr. Lizzie se străduia să își dea seama ce anume simțea pentru el. Încă îl mai dorea? Mai simțea ea oare dorința de a-și împărți viața cu el, așa cum o simțise

pe vremuri în drum spre Noua Zeelandă, când se jucaseră de-a soțul și soția? La asta putea să răspundă repede: cu siguranță nu și-l imagina ca iubit. Deocamdată, nu îi stătea capul la dragostea fizică. Cu toate acestea, Lizzie se bucura de apariția lui Michael. Simțea ceva asemănător cu... speranța!

Firește că era o nebunie. Michael nu avusese niciodată nici cea mai mică trăsătură a unui prinț din povești. Însă, cumva, avea dorința de a-l ști din nou în preajma ei. Era de parcă el îi atingea o coardă sensibilă – la naiba, el nu avea să se urce pe calul lui și nici să plece de acolo cu ea, dar era un bărbat! Nimeni nu-l împiedica să îndeplinească orice îi trecea prin cap, doar că el nu arătase nici că ar avea prea multe idei, nici că ar avea prea mult succes – nici atunci când o pețise pe Mary Kathleen și cu atât mai puțin în comportamentul lui față de Lizzie. Dar el nu era nici prea prost, nici prea mândru să asculte de femei. Lizzie era convinsă că putea lua ea însăși frâiele calului, ducându-l pe prinț pe drumul cel bun. Acum, trebuia doar să îi vină o idee. Poate că, dacă i-ar fi aflat povestea... de unde anume venea și cu ce se ocupa el acum.

Dar nu știa ea oare partea decisivă a poveștii lui? Inima lui Lizzie bătea puternic atunci când îl dădu în sfârșit jos de pe ea pe pescarul de balene. Dacă era adevărat ce anume îi povestea Michael despre Irlanda, poate că mai exista posibilitatea să devină deopotrivă bogată și respectabilă!

Lizzie nu se întoarse imediat la locul ei de muncă. Își spălă tremurând urmele pe care ultimul client i le lăsase pe trup și își îmbrăcă una dintre rochiile ei bune. Apoi, se scuză la Pete Hunter.

– Pete, eu... iartă-mă, dar eu am... primit dintr-odată o vizită.

Roși. Așa obișnuiau curvele să se scuze atunci când le venea ciclul. Hunter o privi supărat.

– Din nou, Lizzie? Nu ai fost în aceeași stare și săptămâna trecută?

Lizzie privi în jos.

– Eu... probabil că am luat ceva... În orice caz, m-am vindecat, dar acum... ce să spun, se mai întâmplă să sângerezi după.

Spera ca birtașul să nu știe prea multe despre problemele femeiești și să o creadă. La urma urmei, nu rămăsese gravidă în cele câteva zile de după ultimul ei ciclu. Pete făcu doar un semn cu mâna.

– Bine, bine, important e să nu mi se plimbe nimeni pe aici cu burta până la gură. Vrei să ieși? întrebă el uitându-se la rochie. Nu ar fi mai bine să stai în pat?

Lizzie se prefăcu a căuta un răspuns.

– Pete, eu trebuie... să mai merg încă o dată la acea femeie. Tocmai din cauza chestiunii de acum... Nu vreau să nu pot lucra mai mult decât e necesar.

Spre norocul ei, Michael se afla din nou la tejghea cu Claudia și o văzu ieșind pe Lizzie. Ea spera că o va urma și, într-adevăr, el o ajunse din urmă la primul colț.

– Deci, lumea te întâlnește în continuare pe străzile neluminate! rânji el și își puse brațul pe după mijlocul ei. Povestește-mi ce ai mai făcut în ultima vreme, Lizzie! Sau, ba nu, ne căutăm o cârciumă drăguță, unde să putem bea ceva în timpul ăsta.

Lizzie clătină din cap.

– Așa ceva nu există pe aici. Toate cele trei cârciumi de aici sunt bordeluri, iar eu nu îmi pot permite să apar la Golden Horseshoe sau la Paul's Tavern după ce am șters-o de la Pete. Dacă vrem să bem ceva, trebuie să faci de pe undeva rost de o sticlă și să mergem în port.

Noaptea de primăvară nu era prea rece, dar Lizzie tremura totuși, așteptându-l pe Michael pe chei. Țărmul era singurul loc în care se puteau întâlni bărbații și femeile între care nu exista o relație bazată pe bani, ci una de dragoste. Fiii pescarilor făceau aici dragoste cu iubitele lor, deseori în bărcile tatălor. Lizzie tocmai se întreba dacă să intre și ea într-una, exact în clipa în care îl văzu pe Michael venind cu o sticlă de whisky.

– Ce licoare mizerabilă! se enervă el, după ce luă o înghiţitură, apoi îi dădu sticla lui Lizzie.

Ea zâmbi, dar se aşteptase la o astfel de reacţie.

– Şi despre asta voiam să vorbesc cu tine, observă ea. Dar, deocamdată, povesteşte-mi. Ce s-a ales de planurile tale cu Irlanda?

Michael îi spuse în mare ce făcuse în ultima perioadă şi Lizzie începu să râdă.

– Aşadar, te-a lăsat baltă Mary Kathleen asta a ta! îl ironiză ea. Cea care trebuia să te aştepte până la sfârşitul zilelor ei, mereu cu câte o rugăciune pe buze pentru iubitul ei dispărut.

– Sigur că nu are nicio vină! îşi apără Michael iubita. Sigur...

Lizzie se arătă neînţelegătoare.

– În orice caz, deocamdată nu am economisit suficienţi bani pentru Irlanda, recunoscu el apoi, nici pentru America. Nu câştigi cine ştie ce muncind ca cioban. Bătrânul Fyfe ne ţine cam din scurt.

Lizzie încuviinţă, deşi îi stătea pe limbă încă o ironie. Într-adevăr, dacă te pricepeai la tunsul oilor, făceai mult mai mulţi bani decât majoritatea pescarilor de balene sau a vânătorilor de foci. Dar ea tocmai văzuse unde ajungeau banii lui Michael.

– Şi ţie ce ţi s-a întâmplat? schimbă Michael subiectul. Ai rămas totuşi fidelă meseriei tale?

Lizzie clătină din cap şi îi povesti despre familia Busby.

Michael îşi puse mâna în cap când ea îi spuse despre Smithers.

– Incredibil! râse el. În Noua Zeelandă sunt cam douăzeci şi cinci de mii de albi şi tocmai ăla dă peste tine. Se pare că asta îţi este soarta, Lizzie, accept-o! Şi acum ai deja o slujbă nouă!

Lizzie îl străfulgeră cu privirea.

– Ţi-o cedez cu mare plăcere, Michael! Chiar aş face schimb cu tine; măcar oile nu miros mai urât ca indivizii ăştia şi, înainte de toate, nu trebuie să le şi zâmbesc. De la munca aceea nu pot să rămân însărcinată, iar berbecii nu îmi dau niciun fel de boală... La naiba, Michael, trebuie să scap de aici!

Bărbatul ridică din umeri.

– Pot să întreb la Fyfe, rosti el împăciuitor. Avem câteva fete maori angajate la oi. Dar știu eu, câteva fete *pakeha* din cartierul portuar din Kaikoura? Dumnezeule, Lizzie, indivizii ăia de la stația de pescuit balene o s-o ia razna. Și unde vrei să locuiești?

Lizzie suspină.

– Nu vreau să ajung în grajdul oilor, Michael. Vreau să fac cu totul altceva. Ascultă, tu…

– Putem merge altundeva? o întrerupse Michael. Tremura. În grajd, poate, e mai cald la calul meu…

– Iar asta e ceva ce se apropie de idee mea! făcu Lizzie.

Michael o privi uimit.

– Vrei să ajungi în grajdul cailor? întrebă el.

Lizzie se plesni peste frunte.

– Vreau să am un acoperiș deasupra capului și o sticlă de whisky! zise ea. Sau mai degrabă mai multe sticle de whisky. În ele trebuie însă să fie ceva mai bun decât ce ai tu acum, aici. Michael, tu ai vândut whisky altădată. Știi să-l și distilezi?

Michael căzu pe gânduri.

– Tatăl meu îl distila, dar nu este atât de complicat. Ai nevoie de niște chestii pentru distilerie… Un cazan și grâne. În afară de asta, lemnul joacă un rol decisiv. Trebuie să ai lemn de stejar sau de frasin. Firește că așa ceva nu găsești pe aici.

Lizzie făcu un semn cu mâna. Nu o interesau deocamdată detaliile.

– Deci, știi sau nu știi? întrebă ea rece.

Michael dădu hotărât din cap.

– Știu. Dar… o distilerie de whisky – e oare permis așa ceva?

Lizzie își frecă ochii. Nu ar fi crezut că poate fi atât de complicat.

– Ți-a păsat foarte mult de treaba asta în Irlanda? Michael, aici, imediat lângă oraș începe jungla! Construiește-ți un șopron prin munți, nimeni nu o să caute o distilerie de whisky. Și, dacă nu merge deloc altfel, atunci plătește impozitul, cât o fi și ăla. Kaikoura e plin de oameni însetați, cărora această licoare, arătă spre sticla lor,

le place la fel de puțin cum îți place și ție. Propriul nostru whisky trebuie să fie doar puțin mai bun decât ăsta, iar atunci o să-l putem vinde cu ușurință.

– Și ce au toate astea în comun cu grajdul cailor? întrebă Michael.

El tocmai deschisese șopronul de la Green Arrow. Calul lui, un arab mic, îl salută cu un fornăit ușor.

Lizzie se străduia să-și păstreze cumpătul.

– Are de-a face cu faptul că în acest oraș lipsește un bar. Unul în care să nu fie femei de vânzare, ci unul dintre acelea în care un pescar își poate scoate fata, fără să trebuiască să se rușineze sau să înghețe de moarte în cartierul portuar. Vom închiria una dintre acele case vechi!

– Noi? insistă Michael neîncrezător.

Părea să priceapă abia acum că Lizzie vorbea cât se poate de serios și că planurile ei nu se refereau doar la el. Dar asta îi fusese lui dintotdeauna greu să înțeleagă. Lizzie încercă să nu lase deziluziile din trecut să pună din nou stăpânire pe ea. Trebuia să rămână la obiect, să se gândească la faptul că nu dorea decât o relație de afaceri cu Michael. Nu să se căsătorească cu prințul, ci doar să îi conducă murgul...

– Mă gândeam că eu voi conduce treburile în bar, zise Lizzie agitată, iar tu îmi aduci whisky. Ceilalți birtași vor dori și ei în curând băutura noastră, dar acolo vor fi cu siguranță niște diferențe. Poți face un whisky excepțional pentru noi și unul mai puțin bun pentru ceilalți. Atunci, vor veni la noi pentru băutură și în toate acele alte locuri pentru fete. Așa, toată lumea e mulțumită.

– Va trebui însă să investim mai întâi niște bani în asta, spuse Michael. Cazanele din cupru sunt scumpe, iar eu ar trebui să experimentez puțin la început. Avem nevoie de sticle!

Lizzie încuviință.

– Eu am economisit ceva bani, făcu ea. Și, de bună seamă, și tu?

– Pentru Irlanda, zise Michael încăpățânat.

Lizzie ar fi vrut să-l scuture.

– Dumnezeule, Michael, dacă o să avem noroc cu distileria şi cu birtul, atunci vei face într-un an suficient de mulţi bani încât să pleci în Irlanda şi să-ţi cauţi acolo trei fete care se numesc Mary şi care ştiu pe de rost cartea de rugăciuni! Dar aşa nu o să ajungi niciodată pe câmpiile înverzite, iar eu nu o să scap din Green Arrow. Hai să încercăm, Michael! Îmi eşti dator!

În următoarele săptămâni, Michael taie lemne în munţi, ajutat fiind de Tane şi de Maui. Cei trei bărbaţi construiră o cabană şi începură să experimenteze distilarea, utilizând diferite tipuri de lemn.

– Dacă e umed, sau dacă e vechi, sau dacă face mult fum, nu este potrivit, zise Michael. Atunci, suntem văzuţi din sat şi aş putea pune indicatoare pentru anchetatori încă de pe acum.

Lizzie îl lăudă pentru prudenţa lui şi renunţă să îi mai atragă atenţia asupra faptului că în Kaikoura nu exista nici măcar un post de poliţie. Avea cu totul şi cu totul alte griji. Kaikoura era destul de retras, aproape că nu exista agricultură. De unde deci să facă rost de grâul de care aveau nevoie în cantităţi mari pentru distileria lor?

Mai întâi, Lizzie comandă diferite sortimente în magazinul din sat. Se prefăcu că are nevoie de el pentru anumite prăjituri, pe care voia să le coacă pentru că îi era dor de casă.

– Şi ce coci din malţ şi din secară? întrebă neîncrezătoare soţia negustorului de mărunţişuri.

– Oh... Ah... Pâine germană! susţinu Lizzie.

Doamna Laderer făcuse în Sarau pâine neagră din tot felul de ingrediente, de care Lizzie nu îşi mai aducea aminte, dar care puteau foarte bine fi asemănătoare cu cele din care se distila whisky-ul.

– Sunteţi nemţoaică? întrebă mirată femeia. Adică, în ce mă priveşte, vorbiţi de parcă aţi fi din Londra, din Cheapside.

Lizzie încuviinţă.

– Noi... am emigrat în Anglia, când eram încă foarte mică! fabulă ea. Dar, de fapt, sunt din... din... *St. Pauli*!

Așa se numise vaporul care adusese primii germani la Nelson și Lizzie părea să-și amintească faptul că avea legătură cu o localitate.

– Din partea mea, foarte bine, bombăni nevasta negustorului și îi dădu produsele lui Lizzie.

Pentru a cumpăra un cazan din cupru și un alambic, Michael trebui să se ducă, mai întâi, la Christchurch. Însă nimeni nu vindea materiale pentru producția de whisky printre toți acei anglicani drept-credincioși. În cele din urmă, Michael cumpără echipamentul unui farmacist. Cazanul și alambicul erau mai mici decât cele ale tatălui său, așa că trebuia să distileze în cantități mai mici.

Câteva zile mai târziu, Michael distila, sub privirile lui Lizzie și ale puțin cam miraților maori Tane și Maui, prima sa șarjă de alcool. Bărbații puseră lichidul într-un butoi gol, pe care îl găsiseră într-unul dintre șoproanele lui Fyfe. Bătrânul lup de mare Robert obișnuia să își aducă whisky-ul din Scoția, depozitând apoi butoaiele goale pe undeva, în harababura de la ferma lui.

– Din asta o să iasă un whisky... rosti Michael cu o mutră de cunoscător, după ce încercase câteva picături. Doar că mai trebuie să stea câțiva ani.

– Câțiva ani? Ai înnebunit?

Lizzie, care așteptase încordată până când se arătase alcoolul în alambic, făcu un semn cu degetul la frunte.

– Gândește-te la o rețetă care să funcționeze pe loc. Eu sunt foarte aproape de a deschide birtul.

Michael nu o dezamăgi. Doar o săptămână mai târziu, el reuși să prezinte un produs acceptabil – chiar dacă în următoarea perioadă distilă rachiu din cele mai ciudate lucruri, inclusiv din cartofii dulci neozeelandezi. Pentru a simplifica lucrurile, Lizzie denumea totul whisky. De unde să știe clienții ce gust trebuia el să aibă cu

adevărat? În cazul în care existau dubii, era dispusă să îl amestece cu alte lichide – doamna Busby băuse din când în când cocktailuri și Lizzie reținuse câteva rețete. Cel mai interesant i se păruse un amestec de cafea cu whisky, care era foarte prețuit de prietenele doamnei Busby. Nici nu vedeai, nici nu miroseai alcoolul, al cărui consum exagerat era și mai prost privit în cazul femeilor decât în cel al bărbaților.

Lizzie, care miza și pe o clientelă feminină, își botează noul ei local Irish Coffee și le bucură astfel încă de dimineață pe sleitele soții de pescari, care se întorceau acasă mereu extenuate și deseori înghețate după pescuitul de dimineață. Bărbații nu aveau nimic împotriva unei trăncăneli și a unei cafele la cârciumărița simpatică, mai ales că Lizzie nu lua niciodată mai mult de un penny pe băutură. Pescarii beau la preț special, doar ei o ajutaseră pe Lizzie să își găsească o casă potrivită pentru birt. Era chiar în port, construită de un vânător de foci, care plecase acum mai departe, pe coasta de vest. Dărăpănătura aceea rămăsese de atunci goală, dar Michael și cei doi maori reușiseră să o repare repede, astfel încât Lizzie nu trebuia să se teamă că va fi îngropată sub ea. Lizzie își zugrăvise casa în verde și cafeniu și agățase de ușă o tăbliță drăguță cu numele.

– Acum, nu mai trebuie decât să priceapă clienții că, aici, cârciumărița e doar de privit! râse Michael când Lizzie își inaugură birtul.

Lizzie arăta deja prin îmbrăcămintea ei burgheză că nu mai dorea să fie o fată de moravuri ușoare. Purta una dintre rochiile ei închise la culoare, cu un decolteu puțin mai adânc decât pentru mersul la biserică, dar totuși cuminte. Peste ea își pusese un șorț alb, însă pe părul ei prins într-un coc foarte ordonat nu se afla nicio bonetică.

– O să fie bine, râse Lizzie.

Într-adevăr, ea știa să respingă clienții prea insistenți și să îi pună la locul lor printr-un simplu zâmbet. În primele săptămâni, se mai

adăugă o clientelă maori. Oamenii stăteau cu toții sprijiniți de bar, sorbeau încet din bere și erau mereu gata să dea afară chefliii prea insistenți. După scurt timp, această funcție fu preluată de clienții fideli. Cârciuma lui Lizzie atrăgea pescari și meșteșugari, care doreau să bea în liniște câte un păhărel și care voiau să sporovăiască cu cei de-o seamă cu ei sau cu amabila cârciumăriță. Chefliii erau în cele mai multe cazuri singuri, dar nu îi atrăgeau târfele ușuratice, de cele mai multe ori deja băute seara târziu, de prin bordeluri, și nici nu își puteau permite compania lor. Zâmbetul cald al lui Lizzie era, dimpotrivă, gratuit și, împreună cu el, mai primeau și sandviciuri și alte mici bunătăți, care potoleau foamea. Cei mai mulți bărbați singuri trăiau în adăposturi primitive și abia dacă găteau. Barul Irish Coffee devenise pentru ei un fel de cămin cald, care îi consola. După câteva săptămâni, o soție de pescar se oferi timidă să deschidă alături o bucătărie în care să prăjească pește.

– Creveți, zise femeia, o maori căsătorită cu un alb. Localitatea poartă doar același nume: Kaikoura înseamnă „masă cu creveți". Cei de aici sunt inconfundabili.

Lizzie fu de acord, după ce îi gustase, și începu să servească, în plus, creveți și supă de pește la prețuri rezonabile. Michael fu uluit când, după o primă jumătate de an, ea îi servi mai întâi o mâncare îmbelșugată, după care îi prezentă o primă socoteală. Lizzie preluase desfacerea întregii sale producții de whisky. Ceea ce nu cumpăra ea însăși ajungea în celelalte cârciumi.

– E incredibil, murmură Michael. Așa de mult nu aș fi câștigat nici în doi ani.

Lizzie încuviință, mulțumită de sine.

– Și, în plus, nu mai trebuie să cheltuiești așa de mulți bani, fiindcă nu mai ești nevoit să îți cumperi whisky-ul, îl tachină ea.

Michael se uită la ea serios, pentru prima oară după multă vreme. Îi plăcea ce vedea. Lizzie se mai îngrășase în ultimele luni și nu mai arăta ca o mârțoagă. Părul îi era proaspăt spălat și strălucea, iar pe chip i se oglindea din nou mulțumirea. Nu era la fel de frumoasă

precum Kathleen, dar, cu toate acestea, era dulce. Se gândea la cât de tandră fusese ea pe vas și cât de cald putea să zâmbească. Nu era de mirare că jumătate din bărbații din Kaikoura erau îndrăgostiți de domnișoara Lizzie, cârciumărița de la Irish Coffee!

Michael îi dădu la o parte șuvița de păr de pe chip, cu tandrețe, și o trase spre el, pentru a o săruta.

– Aș avea o idee cum aș putea economisi și mai mult, îi șopti el la ureche. La ce îmi trebuie mie fetele din Green Arrow dacă aș putea să o pup pe însăși cârciumăreasa de aici? Serios, Lizzie, ești foarte atrăgătoare în rochiile tale simple. Pari foarte cuminte și drăguță. Ce zici, nu ar trebui să ne mai asociem și într-un alt mod?

Lizzie se luptă cu o clipă de slăbiciune, care pusese stăpânire pe ea, când o atinsese Michael. La dracu', ea nu era totuși imună față de ochii albaștri și cuvintele frumoase! Se descotorosi repede de brațul lui, se ridică și făcu doi pași înapoi.

– Eu am vrut să devin cinstită, iar tu bogat, zise ea neîndurător. Fac tot ce îmi stă în putință să te ajut să îți atingi scopul, dar, te rog, acceptă-mi și tu mie dorințele.

Michael încuviință. De atunci, nu o mai atinse niciodată pe Lizzie în Kaikoura.

FEBRA AURULUI

Dunedin, Kaikoura, Tuapeka, Otago
1859 - 1862

Capitolul 1

Dunedin semăna întru câtva cu Christchurch. Era tot un oraş tânăr şi încă în dezvoltare. Primii coloniști scoțieni apăruseră cu doar zece ani în urmă. Înainte, existaseră acolo o stațiune a vânătorilor de balene şi o colonie de foci, care încă se mai afla în apropierea centrului, care îi atrăseseră pe vânători.

Cei trei sute cincizeci de scoțieni ambițioşi, care atinseseră Insula de Sud în 1948 cu două corăbii, terminaseră cu aşezările primitive de corturi şi de colibe din lemn. Ei erau interesați de ridicarea unui oraş şi a unor clădiri trainice. Trebuia să devină un nou Edinburgh. Apartenenții ortodocşi ai Bisericii scoțiene se avântaseră la ridicarea unor monumentale construcții din piatră. Erau cu toții calviniști fanatici, atitudinea Bisericii scoțiene tradiționale părându-li-se prea liberală. Noii cetățeni ai Noii Zeelande se considerau zei predestinați şi încercaseră să şi dovedească asta, în timp ce munceau fără încetare pentru a câştiga bunăstare materială. Ei țineau strict la disciplină şi la ordine.

Claire auzi despre toate astea şi le povesti acum lui Kathleen şi copiilor, în timp ce catârii le trăgeau şareta spre sud.

– Sper ca femeile să fie entuziasmate de modă, deşi sunt cam habotnice. Poate consideră hainele frumoase un lux inutil!

Kathleen ridică din umeri.

– Ceva tot trebuie să îmbrace. Şi nu toate sunt scoțiene, nu?

– Nu știu, răspunse Claire. Dar trebuie că sunt foarte, foarte harnice, și așa suntem și noi. O să reușim, Kathleen!

De când plecase, dispoziția lui Claire se îmbunătățise simțitor. Kathleen găsea chiar că trecuse uimitor de repede peste treaba cu escrocul ei de soț, Claire transformându-se acum într-o optimistă și o visătoare. Frumusețea peisajului pe care îl străbăteau le învioră. Măcar era o șosea bună, pe coastă, care le dăruia perspectiva lagunelor albastre și a stâncilor abrupte. În plus, munții păreau să fie mai aproape aici. Părăsiseră ținutul fermelor Canterbury, mai degrabă plat, și ajunseseră în Otago, care era mai muntos. Lui Claire i se părea că după fiecare cotitură a drumului o așteptau mereu noi minuni. Nu osteni să facă glume cu Chloe și cu Heather, și povestindu-le fetelor tot felul de întâmplări.

Kathleen privea, cel puțin în primele zile ale călătoriei, înspăimântată în jur, deși știa că Ian nu o mai putea urmări. Chiar dacă, din diverse motive, ar fi sosit mai devreme acasă, Colin l-ar fi trimis la Nelson. Dar s-ar fi simțit mai liniștită dacă s-ar fi putut ascunde într-un oraș cât mai mare, printre cât mai mulți oameni. Ar fi fost mai liniștită. Kathleen visase mult la fuga ei, însă de-abia acum i se treziseră remușcările. În ochii bisericii sale, ea cedase pentru a doua oară. Mai întâi, pentru că nu fusese fecioară când se căsătorise, apoi pentru că își părăsise soțul. Nici nu îndrăznea să se gândească la ce avea să spună părintele O'Brien despre greșelile școlăriței sale preferate de odinioară!

Fiul lui Kathleen, Sean, trecea mai degrabă prin aceleași emoții precum Claire. Se desfăta cu noile senzații și se simțea liber. Pentru calviniști – și asta o auzise Claire –, educația era foarte importantă, în Dunedin erau în construcție școli bune. Se plănuia chiar și construcția unei universități. Acolo nu l-ar mai fi mustrat nimeni pentru că prefera învățătura muncii din grajd. Nici nu ar mai fi trebuit să călărească mulți kilometri pentru a ajunge la școală! Sean se bucura de noua lui viață și privea încântat la toate aceste

construcții noi și la râvna oamenilor de pe străzi, când ajunseră, în sfârșit, în oraș.

Heather și Chloe fură mai puțin mișcate de noua lor viață.

– Mămică, dar aici nu e nimic terminat! începu Heather să ezite, când trecură de cea de-a treia construcție în roșu. Unde vom locui?

În timpul călătoriei, copiii dormiseră în trăsură, iar Kathleen și Claire, pe jos. Însă în Dunedin asta era, desigur, imposibil pentru niște viitoare negustorese! Kathleen, la fel de nesigură în noul oraș ca și fiica ei, privea îngrijorată spre Claire, care urmărea cu ochi strălucitori agitația muncitorilor.

– Ei, mai întâi vom trage la o pensiune! le explică experimentata călătoare celor două prietene. Sau la un hotel, până când vom găsi o casă pe care s-o închiriem.

Kathleen privi sceptică în jur.

– Și unde vrei să închiriezi ceva aici? Heather are dreptate, toate casele sunt încă în construcție.

Claire ridică din umeri.

– Și antreprenorii trebuie să locuiască undeva, iar dacă una dintre clădiri va fi gata, cealaltă se va elibera. Kathie, nu-ți mai face asemenea griji! O să găsim noi ceva.

Kathleen căută așadar o magherniță pentru închiriere și avu norocul să o găsească. Alături de aceasta se ridica un hotel, din care deocamdată nu se zărea decât fundația.

– O pensiune? se miră angajatul magherniței la întrebarea timidă a lui Kathleen.

Era un munte de bărbat, al cărui nume, Duncan McEnroe, trezi în Claire imaginile războaielor dintre clanuri și istorii cu eroi. Cu toate astea, McEnroe nu se comporta deloc eroic, ci mai degrabă bănuitor și morocănos. Chiar felul în care pronunțase cuvântul *pensiune* te ducea mai curând cu gândul la un bordel.

– Ar trebui totuși să se găsească un adăpost liniștit și curat, în care o femeie cumsecade să poată locui în siguranță câteva nopți, spuse Claire.

McEnroe ridică din sprâncene.

– Dar de unde veniți? întrebă el grosolan.

Se pare că în Scoția nu se punea mare preț pe politețe și pe decență.

– Două femei singure, cu un grajd plin de copii, dar fără bărbat?

– Soțul meu e marinar! explică Claire fără să mintă, însă apoi începu să bată câmpii. Doamna Coltrane e văduvă.

Kathleen își plecă privirea.

– Și ce vă aduce pe aici?

Duncan McEnroe nu era singurul care voia să știe asta. Și cele două ospătărițe, a căror adresă o dezvălui în silă femeilor, puseră întrebări stânjenitoare. Prima refuză categoric să le primească pe femei și pe copii și nici cea de-a doua nu păru să creadă povestea tristă a lui Claire despre un soț dispărut și despre o recoltă compromisă, care le obligaseră să-și părăsească fermele din Canterbury.

– Cine e cinstit și cine își cultivă pământul cum trebuie, ăla primește de la Dumnezeu și recolte bogate! le răspunse micuța doamnă în vârstă tinerelor și le trânti ușa în nas.

– Asta nu a auzit de boala cartofului, observă Kathleen.

– Ea nu a ieșit niciodată din Edinburgh înainte de a emigra, presupuse Claire. Probabil că a fost măritată cu un calvinist foarte aspru, dar care s-a prăpădit în timpul călătoriei peste ocean, și acum e nevoită să închirieze, pentru a rămâne pe linia de plutire.

Kathleen își opri prietena cu o mișcare din mână.

– Claire, nu-ți irosi imaginația pe această vrăjitoare! Mai bine ai hotărî ce anume facem, pentru că trebuie să ne cazăm undeva.

Urmate de copiii plângăcioși și osteniți, femeile alergară prin centrul așezării, ale cărei străzi formau un octogon. Proiectul orașului părea pregătit și desigur că avea să fie frumos cândva. Deocamdată, nu existau însă decât puține clădiri în Dunedin. Și, în plus, mai începu și să plouă.

– Cel mai bine ar fi să ne luăm căruța și să căutăm ceva în altă parte, zise descurajată Kathleen.

Claire nu o auzi. Tocmai văzuse o parcelă ciudată în mijlocul octogonului. Spre deosebire de celelalte șantiere dimprejur, aici nu fusese pusă piatră pe piatră, iar cineva ridicase un cort.

– Uite, aici înnoptează cineva, explică tânăra agitată. Poate că așa se procedează dacă vrei să construiești mai târziu. Poate că așa faci rost de teren. Dacă locuiești destul de multă vreme pe el, îți este atribuit! Hai să întrebăm!

Kathleen ridică din sprâncene. Claire avea o viziune personală despre felul cum se putea dobândi un teren, dată de prea multele lecturi de istorii fabuloase. În poveștile lui Claire, zeii dăruiau cuiva terenul căruia acela îi da ocol, în care se înfigea o suliță sau care era măsurat cu pielea unui bou, precum făcuse odinioară Dido în Cartagina. Firește, Kathleen nu-și putea imagina asemenea jocuri arhaice în mijlocul orașului. Aici, terenul fusese cel mai probabil arendat sau vândut și, dacă îți ridicai cortul undeva unde era interzis, erai numaidecât alungat.

Dar Claire nu mai putea fi oprită. Bătu în cort, până când ceva începu să se miște în el. În cele din urmă, un bărbat înalt, îmbrăcat în haine închise la culoare, ieși în amurgul ploios.

Kathleen nu pricepu nimic din ce vorbi cu el prietena ei, dar răsuflă ușurată când el o invită imediat înăuntru.

– Poftiți, poftiți, sunteți ude până la piele! zise el amabil.

Bărbatul avea o voce plăcută, ochi căprui, prietenoși, un păr neted, șaten, peste o frunte înaltă, și gropițe, ca și când ar fi râs mult. În acest sens îl obliga mai degrabă poziția lui decât atitudinea sa demnă. Un guler preoțesc îi trăda apartenența la biserică.

Kathleen și copiii o urmară pe Claire în adăpost și pătrunseră într-un cort neașteptat de locuibil. Existau fotolii și o canapea, un bufet negru din lemn și o masă de bucătărie cu scaune. Spațiul părea umplut până la refuz, ca și când mobila ar fi fost cumpărată

pentru o casă mai mare. Nu părea că pastorul şi-ar fi considerat locuinţa un provizorat.

– Pastorul Burton al Bisericii Anglicane, se prezentă el, mai bine zis, al diocezei anglicane din Dunedin. Dar, deocamdată, nu avem episcop.

– Dumneavoastră veţi fi episcopul? întrebă respectuos Claire.

Reverendul Burton zâmbi.

– Nu. Fără îndoială că nu. Oricum, m-ar mira foarte, foarte mult. Eu sunt mai degrabă vicarul, în cel mai adevărat sens al cuvântului!

– Vezi! se lăudă Claire şi o privi triumfătoare pe Kathleen.

În timp ce fetele făcură reverenţe politicoase în faţa reverendului şi Sean îi întinse cuminte mâna, ea îi explică pastorului Burton teoria ei despre cum se făcea rost de teren în Dunedin. Pastorul râse şi mai tare.

– Nu, doamnă, nu e chiar aşa de simplu, deşi în cazul meu s-ar putea să nu greşiţi prea mult. În ce ne priveşte, Johnny Jones, acesta este un fost vânător de balene din Waikouaiti, actualmente fermier, a dăruit bisericii acest teren. Construcţia se va numi Catedrala St. Paul – deşi binefăcătorului i-ar fi surâs mai degrabă St. John, iar plăcerea de a dărui i-ar fi fost firească mult mai mare. Am şi propus-o, însă nimeni nu mă ascultă.

Pastorul le invită pe Kathleen şi pe Claire să ia loc. Luă o cană cu apă şi pahare şi le umplu. Apoi, se aşeză şi începu să le vorbească.

– Terenul viitoarei noastre catedrale este situat extrem de central, ceea ce nu le place deloc părinţilor calvinişti din oraş. Biserica Anglicană în mijlocul noului Edinburgh! În orice caz, terenul a început să fie disputat şi, înainte să-i vină cuiva ideea să ridice o statuie a lui Calvin ori ceva asemănător, m-am instalat aici. Peter Burton rânji. Sunt un fel de piatră a lui Petru, pe care se va construi cândva biserica noastră. Sper ca episcopul să nu o ia la propriu şi să fiu zidit în fundaţie, după obiceiul păgân, ca aducător de noroc.

Kathleen îl privi uimită.

– Doar nu o să se întâmple aşa ceva? întrebă Sean speriat.

Burton râse din nou.

– Sunt oameni care consideră că ar fi o idee bună. Însă eu îți dau dreptate, fiule, n-ar fi creștinește, iar episcopul va renunța desigur la ea!

Claire îi oferi reverendului un surâs cu gropițe.

– Din vorbele dumneavoastră, înțeleg că nu aveți o poziție de invidiat în sânul Bisericii Anglicane! observă ea. Ar trebui însă să ne prezentăm mai întâi. Claire Edmunds și Kathleen Coltrane. Împreună cu Chloe, Heather și Sean.

Burton întinse politicos mâna femeilor. Kathleen se ridică din nou și strânse din umeri.

– Chloe și cu mine suntem anglicane, adăugă Claire. Kathleen e irlandeză.

Burton înclină capul.

– Și astfel, comunitatea mea a crescut cu doi membri. Dacă ne numărăm și noi – cred că cinci membri! Doamna Coltrane și copiii ei sunt, firește, bine-veniți, căci, veți vedea, diferențele nu sunt chiar atât de mari.

Kathleen înclină și ea capul. Frecventase în Lyttelton slujba duminicală anglicană.

– Dar ce vă aduce aici – în afara faptului că doriți să obțineți teren, simplu și repede? Claire spuse încă o dată povestea despre soțul ei dispărut și decedat.

– Dorim să deschidem o croitorie! explică ea. Ar fi posibil să vă arătăm acum, aici, câteva desene? Preoteasa din Christchurch este una dintre cele mai bune cliente ale noastre.

Kathleen roși, dar Claire scoase câteva imagini din geanta de călătorie.

Pastorul fluieră strengărește printre dinți.

– Foarte drăguț! zise el entuziasmat. Vă spun de îndată, cu acestea abia dacă veți interesa mai mulți oameni decât mine cu slujba mea. Ați văzut femeile de aici? Ele se întrec în efortul de a arăta cât mai asemănătoare ciorilor.

Claire chicoti şi Kathleen izbucni în râs. Spre deosebire de optimista ei prietenă, ea remarcase, străbătând oraşul, cât de trist şi de cenuşiu erau îmbrăcate femeile scoţienilor. Ultima patroană de pensiune semănase, într-adevăr, cu o cioară rea. Pastorul Burton o privi cu satisfacţie pe tânără. Până aici, Claire condusese discuţia, dar acum remarcase părul ca mierea al lui Kathleen, trăsăturile ei aristocratice şi ochii săi de un verde uluitor.

– Asta de aici, pastorul arătă spre unul dintre desene, o rochie strâmtă de seară, va părea unui puritan asemenea unui drum direct spre iad, dar o asemenea rochie l-ar duce pe orice bărbat în ispită.

Surâsul îi îmblânzi cuvintele. Claire clipi conspirativ, însă Kathleen îl privi înfricoşată pe Burton.

Bărbatul începu să examineze femeile pe furiş. Claire Edmunds era dezinvoltă, însă Kathleen Coltrane nu lăsa impresia unei patroane cu spirit întreprinzător şi care să fi avut până acum mult succes. Părea mai degrabă intimidată. Sau chiar o fugară?

– Ei, şi acum ce să facem cu dumneavoastră? întrebă el pe toată lumea.

Femeile erau evident obosite şi chiar şi copiii erau istoviţi.

– Cred că în această noapte vă voi acorda azil bisericesc. Doar că va trebui să vă imaginaţi biserica.

– Adică, să dormim aici, în cortul acesta? întrebă Claire încreţindu-şi fruntea.

Pastorul Burton clătină din cap.

– Pentru numele lui Dumnezeu, episcopul meu m-ar... Căci aici, în Noua Zeelandă, nu se găsesc posturi mai interesante decât acesta, dar undeva, pe lumea asta, se vor fi găsind câţiva canibali, la care va trebui să trimită urgent un misionar.

– Dar ce rău aţi făcut? se interesă insistent Claire. Adică, pentru ca să fiţi exilat aici, dacă nu cumva chiar la canibali?

Lui Kathleen îi ajunsese vorbăria. Heather se lipise epuizată de ea şi până şi Sean păru că se răstoarnă. Şi ea era la fel de obosită; avea nevoie urgentă de un pat.

Se adresă, cam agitată, preotului.

– Spuneți-ne totuși unde vom putea dormi! izbucni ea. Altminteri, va trebui să ne căutăm altceva, se întunecă și nu cred că acest domn McEnroe ne va lăsa să dormim într-un grajd închiriat.

– Pe-aproape! zise Burton sec. Vă puteți aduce caii! Nu, așa cum v-am spus, vă voi acorda un azil bisericesc. Îl vedeți, aici?

Ridică o prelată de la intrarea cortului și indică, în a doua parte a acestuia, un domiciliu similar, la câțiva pași mai încolo.

– Aceasta este Biserica St. Paul. Noi i-am pus, sărbătorește, o piatră de temelie, peste care am ridicat cortul. Acum, vă aparține. Sâmbătă vom celebra oricum slujba în ea. Vouă nu vă trebuie însă întreaga catedrală. Ea ar trebui să ofere spațiu pentru cinci sute de credincioși, așa mi-a spus episcopul.

Kathleen îi dărui reverendului un surâs înfricoșat, scuzându-se întru câtva.

– Este... foarte drăguț din partea dumneavoastră.

Peter Burton făcu din mână semn că nu era cazul.

– Nu trebuie să-mi mulțumiți. Puteți totuși să-mi faceți o plăcere și să împărțiți cu mine în această seară mâncarea mea modestă, dar care ar putea să nici nu fie așa de sărăcăcioasă, dacă l-aș putea trimite pe tânăr la măcelar.

Arătă spre Sean.

– Nu mă așteptam la o vizită. Însă nu mor de foame; am o plită. Așa încât, dacă-mi permiteți, vă voi hrăni cu plăcere.

Kathleen voi să-și invoce oboseala și să refuze, dar Claire surâse încântată.

– Firește că puteți. Lăsați copiii să vină la mine... De fapt, chiar aveți obligația. Iar noi suntem înfometate. Să gătim? Eu nu mă prea pricep, dar Kathleen este o bucătăreasă minunată.

În cele din urmă, Kathleen luă în stăpânire, chiar dacă fără tragere de inimă, bucătăria improvizată din cortul pastorului Burton, în timp ce bărbatul îi conduse pe Claire și pe copii în grajdul închiriat.

În viitoarea biserică era uscat și călduț, dar, în afară de câteva bănci din lemn și un crucifix, nu exista nicio piesă de mobilier și, desigur, nici paturi. Claire propuse să aducă, încă din acea seară, păturile și lenjeria pe care le avuseseră în căruță, pentru a da spațiului un aer primitor. Acceptă cu plăcere oferta pastorului Burton de a o însoți.

– Deși astfel vă veți compromite sigur în ochii domnului McEnroe! îl tachină ea.

Burton ridică din umeri și ținu o uriașă umbrelă neagră deasupra capului tinerei.

– În ochii domnului McEnroe, suntem cu toții condamnați la chinurile iadului. Și cel mai bine este că nu putem schimba nimic. Dumnezeu a hotărât, chiar de la începutul timpurilor, ca Duncan McEnroe să ajungă în Ceruri, nu însă și noi. Nu e vreo minune că umblă cu nasul pe sus, căci nici nu e meritul lui. Și el, la rândul lui, v-ar fi putut întâlni la fel de bine. Acum, să vă luăm lucrurile, iar mâine vă veți căuta o locuință de închiriat. În cealaltă parte a orașului locuiește rezident un irlandez, Donny Sullivan. E un fel de negustor de cai și este evident catolic. Și, în afară de asta, e un tip pe cinste.

– Totuși, cu ce ați greșit? se interesă Claire din nou, o oră mai târziu, după ce își ocupaseră cu toții locurile la masa cea mare a reverendului Burton.

Pastorul rosti o rugăciune; castroane aburinde cu legume, carne și cartofi se găseau pe masă. El se servi grăbit și nu economisi laudele pentru bucătăreasă. Kathleen se îmbujoră jenată și apucă nervoasă paharul cu vin. Până acum nu mai băuse vin, dar, la urma urmei, și Iisus o făcuse, așa că nu putea fi la fel de condamnabil ca savurarea whisky-ului.

Pastorul Burton ciocni dezinvolt cu doamnele, după ce deschise, cu gesturi ample, sticla.

– Pentru prima vizită din dioceza mea! Și pentru extraordinara noastră bucătăreasă, doamna Coltrane! rosti el și îi surâse lui Kathleen.

Aceasta își plecă sfioasă ochii și căută pe sub pleoape ajutor de la Claire.

Aceasta însă reveni la întrebarea ei:

– Așadar, ce ați păcătuit?

Claire era capabilă să dezvolte o curiozitate inchizitorială. Nu avea să cedeze până când reverendul nu-și spunea povestea.

El o privi scrutător.

– Dacă mă voi spovedi acum, vreau să aud apoi încă o dată și povestea dumneavoastră! spuse el. Și sper să fie o versiune mai reușită decât cea cu recolta compromisă. Am trecut în urmă cu doar câteva luni prin Christchurch, doamnelor. În Plains nu exista nicio recoltă compromisă. Și nici vreo boală a cartofilor! Vreau se spuneți adevărul sau măcar să fiți mai isteațe, căci altfel oricine își va da seama că mințiți!

Kathleen roși din nou. Până și Claire își mușcă, vinovată, buzele.

– O... maree? întrebă ea.

– O inundație? De fapt, noi am locuit pe râul Avon.

Burton se arătă deranjat.

– Aveți noroc că nu vă pot accepta spovedania, zise el. Prietena dumneavoastră, aici de față, nu minte atât de nerușinat. Nu ați vrea să-mi spuneți adevărul, doamnă Coltrane?

Kathleen își plecă atât de mult capul spre farfurie, încât abia i se mai vedea fața.

– Eu... eu... adică... Nu a fost cu adevărat o maree, se bâlbâi ea, dar... dar are legătură cu niște câmpii inundate și, prin urmare, cu o recoltă compromisă.

Pastorul și Claire o priviră amândoi fără să înțeleagă. După o clipă, Burton făcu un semn să o lase așa.

– De fapt, poate că nici nu ar trebui să înțeleg. Și accept că e rândul meu să mă confesez. El le rânji femeilor, apoi se îndreptă spre bibliotecă și scoase un volum subțire. Bănuiesc că nu îl cunoașteți.

Kathleen nu își reveni din surpriză, dar Claire apucă interesată cărticica, iar Sean, curios, trase cu ochiul la ea. Charles Darwin, *Selecția naturală. Despre tendința speciilor de a se îndepărta nestânjenit de tipul originar.*

Claire își încreți fruntea.

– Despre ce e vorba? întrebă ea.

– O teorie fascinantă, lămuri pastorul cu ochii strălucindu-i. E vorba despre apariția speciilor de animale și de plante. Darwin pleacă de la ideea că una s-a dezvoltat din cealaltă, în decursul multor mii de ani.

– Bine. Și? întrebă Claire, luând încă o înghițitură de vin.

Se vedea că îl savurează: era primul ei pahar de când părăsise Anglia.

– E ca la creșterea oilor. Se încrucișează un soi cu un altul, pentru ca lâna, dar și oile să devină mai rezistente la climă. E adevărat, Kathie, nu?

Claire îi ceru prietenei să îi confirme cunoștințele de agricultură.

Kathleen își scutură capul, negând.

– Domnul Darwin se referă însă și la oameni, continuă Burton.

– Nimic nou! fu de acord Claire. Eu sunt brunetă, cu ochi căprui, soțul meu are... avea... aaa... av...

Claire povestise între timp atâtea versiuni ale istorisirii, încât nu mai știa exact dacă spusese despre Kathleen sau despre ea că este văduvă.

– ...ochi albaștri și păr blond. Și Chloe are păr negru și ochi albaștri. Care-i problema?

Burton își mușcă buzele.

– Trebuie să priviți chestiunea la scară largă, doamnă Edmunds. Domnul Darwin consideră că... că omul se trage, într-o anumită privință, din maimuță!

Claire se încruntă.

– Am văzut odată o maimuță, zise ea, era foarte nostimă. Semăna puțin cu un om. Părea să fie chiar inteligentă, căci aduna banii de la flașnetă.

Pastorul Burton râse din nou.

– Lăcomia de bani, pe care speciile superioare par să o aibă în comun, trebuie că i-a scăpat domnului Darwin.

Claire chicoti, însă Kathleen păru că nu aude.

– Și ce are de-a face asta cu faptul că dumneavoastră, pastore Peter Burton, apărați o bucată de teren în Dunedin de Biserica Protestantă a Scoției, în loc să predicați undeva, în Canterbury? întrebă Claire în cele din urmă. Legăturile nu-mi sunt foarte clare.

Burton arătă spre carte.

– Am predicat despre ea, o lămuri el. Despre faptul că ea face necesară o cu totul nouă interpretare a Bibliei.

Claire pricepu.

– Pentru că asta nu se mai potrivește cu Adam și Eva, fu ea de părere. Însă oricum nu puteam să înțeleg cum să fiu făcută din coasta cuiva!

Își lăsă, mândră, capul pe spate și Burton abia putu să își rețină plăcerea.

– Și astfel ne-am făcut vinovați împreună de blasfemie! glumi el. Spre deosebire de dumneavoastră, doamnă Edmunds, episcopul și, împreună cu el, întreaga Biserică Anglicană consideră că Darwin nu are dreptate, în vreme ce Biblia are. Prin urmare, va trebui să vă acomodați cu acea coastă, chiar dacă maimuța vă este simpatică.

– Dar ce îl deranjează pe episcop la noua interpretare? întrebă Claire, adulmecând cu nesaț parfumul paharului cu vin. De fapt, nu este același lucru dacă Dumnezeu a făcut lumea în șase zile sau dacă i-a trebuit ceva mai mult?

Kathleen înălță capul. Ea rămăsese indiferentă, deși ascultase cu luare aminte.

– Dacă episcopul acceptă că povestea despre coastă nu e adevărată, zise ea liniștit, atunci ar trebui să recunoască și că

poate multe alte lucruri nu sunt adevărate. Cele... cele cu Fecioara Maria şi cu imaculata concepţie. Sau... cu interzicerea desfacerii căsătoriei.

Burton avu, fără să ştie însă de ce, impresia că frumoasa femeie blondă se simţea un pic consolată după acea discuţie.

Capitolul 2

A găsi o locuință pentru două femei și trei copii se dovedi a fi la fel de greu cum fusese și în cazul unei pensiuni. În afara octogonului, unde se ridicau clădiri publice importante, erau deja gata unele case. Câteva dintre ele erau construcții din piatră, cu mai multe etaje, dar care erau locuite, de cele mai multe ori, chiar de către proprietari, așa încât, dacă se ivea ceva de închiriat, aceștia puteau să-și aleagă chiriașii. O anglicană și o catolică fără soți se aflau, din păcate, pe cele din urmă locuri ale listei lor de așteptare. Toți cetățenii erau scoțieni calviniști.

– Și în ce privește croitoria, văd totul în negru, suspină Claire.

Fuseseră din nou invitate la masă de către pastor. Femeile făcuseră cumpărăturile și gătiseră, iar acum se pregăteau să-și petreacă în spațiul primitor al bisericii a doua noapte din Dunedin.

– Adevărul este că femeile de aici nici nu par a purta altă culoare.

– Nu puteți face oare și altceva? se interesă reverendul Burton. Făcând abstracție de gătit, pentru că iar miroase minunat, doamnă Coltrane! Mă tem însă că angajarea unei bucătărese este considerată de protestanți un lux la fel de mare ca și cumpărarea de haine frumoase!

– Lucrul la fermă, spuse Kathleen încet. Am lucrat întotdeauna în grădină, pe câmp sau cu animalele. Asta știe și Sean să facă.

Tânărul încuviință, trist. Sperase să nu se mai îndeletnicească niciodată cu gunoiul și cu furajele, dar, spre deosebire de surioara

lui, înțelegea gravitatea situației. Firește că avea să lucreze dacă nu exista o altă soluție.

Burton rămase un moment pe gânduri, dar apoi pe față îi apăru o lumină.

– Ei bine, dacă nu e vorba neapărat de Dunedin, mi-a venit o idee când am auzit de munca la fermă! Tocmai l-am amintit pe Johnny Jones, nu-i așa, curajosul nostru binefăcător?

Femeile încuviințară.

– El a avut cândva, cum am spus, o stație pentru vânătorii de balene, continuă reverendul să explice. Totuși, de la un timp se ocupă de comerț și de navigație – și conduce o fermă! Asta înseamnă că sunt mai multe gospodării țărănești în Waikouaiti, o mică localitate nu foarte departe de aici. Acolo s-au stabilit câțiva fermieri, de când s-a întemeiat Dunedinul. Ei aprovizionează orașul cu alimente. Din câte știu, tuturor le merge foarte bine.

– Pe unde vine asta? se interesă Claire, dar foarte repede fu cu gândurile în altă parte. Ei bine, mi-am amintit, aș putea să dau și ore de pian!

Atât Kathleen, cât și pastorul vedeau mai multe șanse în Waikouaiti decât în orele de pian pentru copiii scoțieni.

– Poate că o să ajungi și la ideea de a cânta la orgă în timpul slujbelor lor! îi reproșă Kathleen, când văzu că prietena ei renunță fără plăcere la ultima ei idee de afacere. Dacă nu cumva ei consideră muzica o insultă către Dumnezeu. Însă e sigur că într-o fermă vom putea să țesem iar. Culorile închise s-ar putea să se vândă chiar și aici.

– Să mergem mâine până acolo, fu de părere Burton și deschise, binedispus, o altă sticlă cu vin.

Asta o consolă pe Claire, care părea să fie ușor nefericită să locuiască iar în afara orașului, la Waikouaiti.

Dimpotrivă, ideea lui Burton păru să-i fie lui Kathleen pe plac. Se învioră evident când el povesti despre coloniștii din mica

localitate. Johnny Jones îi aduse cu el în Noua Zeelandă din oraşul australian Sydney.

– Însă vor avea voie să plece? întrebă ea, neobişnuit de vioaie. Oare nu sunt toţi puşcăriaşi?

– În primul rând, nu toţi australienii care au venit aici sunt puşcăriaşi, răspunse Burton, mirat de acest interes al ei. Şi, în al doilea rând, acolo nu sunt decât puţini condamnaţi pe viaţă. Cei mai mulţi au numai şapte sau zece ani. De îndată ce pedeapsa s-a scurs, ei devin liberi. Au voie să meargă oriunde vor. Totuşi, nu au câştigat niciodată destui bani cât să se întoarcă în Anglia. Habar nu am de ce a adus Jones australieni şi dacă erau cumva puşcăriaşi, dar îi veţi putea întreba chiar mâine pe aceşti oameni.

Aşa încât Sean înhămă din nou catârii – femeile încă nu schimbaseră grajdul de închiriat, ceea ce Burton nu prea putu să înţeleagă. De fapt, era de părere că Kathleen ar fi trebuit să se bucure să întâlnească un compatriot, mai ales dacă Donny Sullivan le lua mai puţini bani decât McEnroe. Însă irlandeza şi fiul ei reacţionară imediat între ezitare şi refuz când veni vorba despre schimbarea grajdului, având un evident resentiment faţă de geambaşi.

Burton nu reuşi, deocamdată, să scoată mai mult de la cele două. Însă, pe moment, chestiunea se rezolvase. Pastorul îşi luă şi el calul şi călări alături de Sean în spatele căruţei în care călătoreau cele două femei. Observă cât de sigur stătea tânărul în şaua micuţului său cal negru. De fapt, toţi copiii de fermier se ţineau la fel pe cal, însă Sean părea că fusese învăţat să o facă; el îşi conducea tânărul animal mai degrabă cu rutină şi grijuliu. În orice caz, se înroşi când Burton îi făcu un compliment. Un tânăr liniştit, asemănător mamei sale. Pastorul Burton îi găsea pe amândoi în egală măsură de atrăgători, chiar dacă Kathleen nu părea să fie prea deschisă faţă el. Poate că avea ezitări din cauza apartenenţei ei religioase. Irlandezii pătimiseră multe din partea anglicanilor. Însă Peter Burton nu se

grăbea. Avea să mai rămână multă vreme aici, iar Kathleen, la fel. Cândva, avea să se dezgheţe ea.

Waikouaiti se afla la câţiva kilometri în afara oraşului Dunedin şi nu se compara cu aşezarea scoţienilor.

Oamenii se stabiliseră chiar lângă coastă şi regiunea era întinsă ca-n palmă. Abia la un kilometru şi jumătate de la ferme către apus începea din nou delurosul ţinut Otago. Patru kilometri mai încolo se afla vărsarea râului Waikouaiti. Claire îşi aminti numaidecât de râul Avon şi, într-adevăr, Waikouaiti semăna mai mult cu Canterbury Plains decât cu Dunedin. Mica aşezare era alcătuită numai din case de ţară, care semănau cu clădirile părăsite de la fermă ale lui Kathleen şi Claire.

Pastorul Burton le conduse, sigur, către o clădire îngrijită de şcoală, zugrăvită în roşu, care se afla lângă o bisericuţă la fel de îngrijită. Exista chiar şi o casă parohială.

– Fratele meu întru credinţă, Watgin, este, totodată, şi învăţător aici, îl lămuri Burton pe Sean, care devenise atent. Se află de aproape douăzeci de ani aici şi este foarte exigent, aşa că, te rog, niciun cuvânt despre învăţătura domnului Darwin. Pastorul Watgin mă consideră primejdios, probabil că episcopul l-a avertizat în privinţa mea. Fără îndoială, Johnny Jones l-a adus aici pentru a le oferi coloniştilor sprijin spiritual şi moral. S-a gândit, într-adevăr, la toate!

Pastorul Watgin şi soţia lui nu se purtară mai puţin urât şi mai puţin anchilozaţi decât locuitorii scoţieni din Dunedin – doar că ei se aflau de mai multă vreme pe Insula de Sud şi nu mai arătau niciun fel de chef de plecare. Se comportară cu un minim de politeţe faţă de pastorul Burton şi se arătară mai mult decât sceptici referitor la ideea lui.

– Aşadar, din Plains, zise Watgin, un bărbat înalt şi deşirat, cu ochi pătrunzători.

– Văduve?

– Soţul meu se află pe mare, se grăbi Claire să îl asigure.

– Păi, atunci, de ce nu-l aşteptaţi în port, ca o soţie cumsecade? întrebă aspru Watgin. Pastore Burton, ori de câte ori sunteţi implicat în ceva, avem de-a face cu efecte ale vremurilor moderne. Preoţii contestă Biblia, femeile îşi părăsesc căminele.

Kathleen şi Claire tăcură la cârtirile lui, aşa cum le sfătuise Burton.

– Vom expune pe scurt ceea ce dorim, dar pastorul nu poate decide prea mult în această privinţă. Important este că domnul Jones vă place. Johnny se află de obicei pe mare, aşa că soţia lui se ocupă aici de toate, iar ea este regina neîncoronată!

Doamna Jones locuia la ferma Matanaka, numită astfel după fâşia de coastă de la capătul nordic al golfului Waikouaiti. Era stăpâna unei mari şi îngrijite case de fermă, în grădina căreia sensibila Claire fu surprinsă de florile crescute exuberant. Şi culorile proaspete în care erau zugrăvite clădirile fermierilor vorbeau şi ele despre optimismul oamenilor şi, mai presus de toate, stăpâna casei părea a avea o slăbiciune pentru bărbaţii tineri şi chipeşi. În orice caz, micuţii ei ochi albaştri sclipiră când reverendul Burton îi deschise uşa.

Doamna Jones era rotofeie şi chipul ei grăsuţ fu brăzdat de un surâs sub privirile vizitatorilor. Îşi aranjă agitată coafura, care părea să fie compusă din mii de bucle blonde în formă de tirbuşon. Fără îndoială că avea nevoie de câteva ore în fiecare zi pentru a le aduce la această formă cu fierul de ondulat, însă ele îi permiteau să se simtă mai tânără. Vocea ei veselă, luminoasă, făcea ca doamna Jones să devină imediat plăcută.

– Pastore Burton, veniţi iar cu idei periculoase în orăşelul nostru retras, glumi ea, încât toate buclişoarele i se legănară vesel. Şi ce ne-aţi adus? Sper că nu sunt nişte fete decăzute, nu? Îl ameninţă pe pastor cu degetul. Gândiţi-vă numai: „La originea noastră se află exclusiv cetăţeni cumsecade şi cu bună reputaţie ai Ţării de Sud!"

Cuvintele din urmă le cântă cu voce înaltă, uşor ascuţită, încât fu evident că imita pe cineva.

– Prin urmare, nu îi mai aduceți doamnei Ashley oițe care au păcătuit. Ați putea vopsi întreaga turmă în negru!

Doamna Jones le făcu pastorului și vizitatoarelor un semn cu ochiul.

– Și, în același timp, negați genetica! râse Burton.

Evident, era vorba despre o cunoștință comună.

– Dar, doamnă Jones, să vă fie rușine. Numai ce ne-am întâlnit și deja îi defăimați pe frații și pe surorile întru Domnul, e oare creștinește asta? Burton nu mai așteptă răspunsul. Sunt convins că e timp pentru munca bună – pentru pocăință, ca să zic așa, și veți răbda tăcut ce va avea de spus doamna Ashley.

Imediat după aceea, pastorul îi prezentă lui Carol Jones situația celor două femei și a copiilor lor.

– Îi cunoașteți pe scoțieni, doamnă Jones, ei se așteaptă imediat la osânda veșnică dacă o femeie e singură, indiferent din ce cauză. Doamnele Edmunds și Coltrane nu vin aici pentru că le-a mers prea bine, iar eu nu pot să le las să doarmă la nesfârșit în biserică. Oamenii încep deja să bârfească. Nici doamnele noastre nu sunt îngeri, cum prea bine știți.

Doamna Jones chicoti.

– Ei, aveți experiență în munca de fermă? se întoarse ea către Kathleen și Claire. Puteți să fiți folositoare în vreun fel?

Kathleen încuviință și dădu să spună ceva despre ea, însă Claire i-o luă înainte.

– Am avut o prăvălie în Christchurch! explică ea curajoasă. Modă pentru femei, în silul de la Paris și de la Londra.

Ea ceru cu gesturi largi câteva dintre desenele lui Kathleen și le întinse doamnei Jones. Soția întemeietorului orașului le privi cu o expresie tot mai avidă.

– Ați putea să croiți după ele? întrebă doamna Jones, iar buclele i se clătinară din nou.

– Serios?

În scurt timp, Kathleen, Claire și copiii se instalară într-un șopron de pe țărm. Nu avea ferestre, în schimb se putea auzi marea, după cum își dădu seama Claire cu bucurie.

– Vom pune ferestre, preciză doamna Jones cu nepăsare. E important, pentru că altfel vă veți strica ochii la cusut. Credeți, părinte, că această crinolină o să-mi stea bine?

Doamna Jones abia se putu despărți de desene. Găsise deja o rochie preferată.

– Oare nu îngrașă?

Kathleen se apucă imediat să curețe șopronul și să-l facă locuibil, în timp ce Claire se despărți amabilă de Burton.

– Veți mai veni din când în când în vizită, nu? întrebă ea.

Pastorul încuviință.

– Bineînțeles, dar mă voi bucura și de venirea dumneavoastră la slujba de duminică. Desigur, e cam departe, însă sunt sigur că veți simți din când în când nevoia unei schimbări la predicile prea cinstitului meu frate întru credință.

Îi făcu semn cu ochiul.

– Și va trebui să mi-l înapoiați.

Făcu un semn spre tratatul domnului Darwin, pe care Claire îl împrumutase pentru a-l studia împreună cu Sean.

Kathleen nu era foarte entuziasmată de toate astea. Sean avea să meargă la școala pastorului Watgin și nu trebuia să se certe iar cu vreun copil. În altă privință însă, setea lui de cunoaștere abia dacă putea fi stăvilită.

– Aștept în scurt timp o nouă carte, zise Burton agitat, *Originea speciilor*, care va apărea cât de curând. Domnul Darwin își expune acolo întreaga lui teză. Atenție, ea va stârni multă agitație în anii următori! Lumea se va schimba!

În ce privea partea din urmă a spuselor pastorului Burton, el avusese dreptate chiar și în legătură cu Otago. Oricum, nu învățăturile domnului Darwin fuseseră cele care au întors totul cu susul în jos în Dunedin și în împrejurimi!

Viața lui Kathleen și a lui Claire se desfășura în Waikouaiti pe căi bătătorite. Spre mâhnirea lui Claire, se deosebea prea puțin de existența ei din Christchurch, mai cu seamă că, în afară de vesela doamnă Jones, abia dacă găsiseră prietene.

Kathleen se bucura de coloniștii din Australia, de la care spera să afle știri despre țara în care fusese deportat Michael. Totuși, chiar și simpla pomenire a coloniilor de pușcăriași părea să-i înfurie pe fermieri și, încă mai mult, pe soțiile lor.

– Asta e întotdeauna așa! se supără doamna Ashley, care nici nu trebui să fie prezentată lui Kathleen și Claire; până la urmă, doamna Jones le imită perfect.

– De-abia pomenește cineva această țară nenorocită și deja vine vorba despre pungași, hoți și ucigași! Nici nu ai voie să spui că vii de acolo, căci oamenii cred numaidecât că ai ajuns aici în lanțuri. Noi însă, doamnelor, suntem persoane cinstite, animate de spiritul de aventură. Am părăsit Anglia de Sud de bunăvoie, amintiți-vă de asta! Provenim din familii respectabile.

– Aș vrea doar să știu cum e pe acolo, murmură Kathleen intimidată. Țara... Vremea... Oamenii...

Doamna Ashley nu se liniști astfel. Ea le aruncă celor două nou-sosite niște priviri disprețuitoare.

– Depinde unde ați nimerit în acea țară infernală, răspunse domnul Ashley în locul ei.

Bărbatul nu era atât de bigot și de certăreț ca soția sa, dar le plăcu femeilor la fel de puțin. Un fermier bine făcut și cam prostănac.

– Acolo sunt pustiuri în care arzi, dar și regiuni unde plouă necontenit, ca aici. Sunt stepe, dar și păduri tropicale, mlaștini... Oricum, nimic nu e așa cum ar trebui să fie. Și animalele! Tot ce se târăște și se cațără poartă în sine moartea – șerpi, scorpioni și păianjeni uriași. Animalele mari nu-și nasc urmașii normal, ci îi poartă în săculețe din blană și piele! Nu e ceva natural!

– Măcar e altfel decât în Anglia de Sud, zâmbi doamna Jones.

Membrii coloniei se întâlniseră chiar la intrarea în biserică, iar *regina* lor purta pentru prima dată noua ei rochie, croită de Kathleen după moda englezească. Crinolina și mânecile bufante îi permiteau să se miște ca o păpușă alcătuită din bile, dar ea se bucura de puternicul albastru marin al mătăsii pe care o alesese. Celelalte femei o priveau cu un amestec de fascinație, dezaprobare și de invidie.

– Nu le ascultați pe prietenele noastre, copilelor, ele au fost dezamăgite de Australia, de aceea sunt acum aici.

– Însă cei mai răi sunt puşcăriaşii! reluă doamna Ashley tirada soțului ei. Ți-ai pierdut reputația de îndată ce ai ajuns în țara asta – și, pe deasupra, nu mai poți fi sigură nici de trupul, nici de viața ta. Ei îi lasă pe oameni liberi după ce și-au ispășit pedeapsa, uneori și mai repede. Închipuiți-vă! O țară întreagă, ocupată de pungași!

– Cu siguranță că nu toți au fost pungași, îndrăzni Kathleen să obiecteze, dar asta îi făcu pe dârzii englezi să o dezaprobe și mai mult; fiecare avea câte o poveste de istorisit despre cum fuseseră ei sau vecinii lor furați, minți sau înșelați de un fost puşcăriaş.

– Cred că e ceva adevăr în poveștile lor, îi zise abătută Kathleen lui Claire după slujbă. Cu siguranță că unii puşcăriaşi sunt primejdioși. Și apoi, incendiile de pădure, animalele sălbatice… se spune că mulți dintre cei pedepsiți sfârșesc așa.

Kathleen nu mai putu răbda. În cea de-a doua duminică petrecută în noul cămin, îi povesti în cele din urmă prietenei despre Michael. Respiră ușurată când Claire nu o condamnă pentru dragostea ei, pe care o găsi chiar romantică.

– Scrie că se va întoarce! zise ea entuziasmată, în timp ce Kathleen îi arătă scrisoarea lui Michael, păzită cu grijă atâția ani. Vederea zulufului său o mișcă aproape până la lacrimi. Oh, Kathleen, poate că ar fi trebuit să-l aștepți!

Doamna Ashley și prietenele ei găseau interesul lui Kathleen pentru Australia șocant, după cum le erau la fel de suspecte femeile

și copiii fără protecție bărbătească. Chipeșa, vesela Claire și mai liniștita, însă cu atât mai nemaipomenit de frumoasa Kathleen le păreau a fi necontenite tentații pentru bărbații lor. Chiar și cea mai neînsemnată discuție cu un muncitor de la fermă sau cu un colonist provoca șușoteli. Așa că se strecurau mereu pe lângă casa lui Kathleen și Claire și le făceau oferte pentru croitorie, pentru ca apoi să se plângă de prețurile exagerat de mari.

– Aici, nu vom câștiga la fel de mult ca în Christchurch, fu de părere Claire, după prima lună, îngrijorată. Mă bucurasem de flerul orășenesc, dar, în loc de asta, stăm aici, la țară, și spălăm lână. Dacă m-ar lăsa măcar să am grijă de cai și de oi! Pentru asta, va trebui însă să îl seduc pe domnul Ashley! De parcă ar fi mai atrăgător decât un berbec!

Claire era mai mult decât nemulțumită.

Kathleen se simțea considerabil mai calmă decât prietena ei cu viața monotonă. Nimeni nu o mai bătea și nu o mai jignea, de Sean nu se atingea nimeni, iar Heather nu mai era martora unor scene urâte. Între timp, Sean, Heather și Chloe începuseră să frecventeze școala pastorului Watgin, depășindu-i cu mult pe copiii coloniștilor. Mai ales Sean nu avea ce să mai învețe în școala din sat și ar fi rămas dezamăgit de Otago dacă nu ar fi existat pastorul Burton. Claire insistase să participe la slujba religioasă din Dunedin măcar o dată pe lună și de cele mai multe ori plecau de sâmbătă după-amiază, mâncau cina în cortul lui Burton și dormeau în „biserică" sau la un alt membru al congregației. Comunitatea anglicană creștea încet, dar constant, și Burton nu dorea, evident, să fie discreditat din cauză că adăpostea vizitatoare feminine.

În orice caz, Claire și Kathleen erau întotdeauna bine-venite, la fel și Sean, al cărui spirit treaz îl fascina pe pastor. Acesta discuta cu el de parcă ar fi fost un om mare, îi împrumuta cărți și îi răspundea la întrebări. Claire aprecia și ea discuțiile animate cu pastorul. De cele mai multe ori, Kathleen asculta în tăcere, însă nu se împotrivea vizitei în Dunedin și părea că nu se plictisea. Când făcea, din când

în când, câte o remarcă, aceasta era de obicei spirituală şi profundă. Cu toate astea, tezele domnului Darwin ar fi putut să trăiască şi fără aceste discuţii.

Kathleen se întreba deseori care era motivul pentru care era atrasă de compania pastorului. Îşi dădu seama că se simţea bine şi sigură alături de el, mai bine decât oriunde altundeva fusese după fuga de la Ian. După aceea, ca şi înainte, se lupta cu sentimentul vinovăţiei, nu atât faţă de Ian, cât mai ales faţă de Colin. N-ar fi trebuit să-şi încredinţeze fiul unui tată care nu ştia decât să înşele! În plus, se temea şi de consecinţe. În timp ce îşi plănuiseră fuga, Kathleen nu se gândise niciodată că Ian ar putea să o caute, ci pornise pur şi simplu de la ideea că el o va lăsa în pace. Acum, avea însă în faţa ochilor, noapte de noapte, crizele lui de gelozie. El, care nu putuse să suporte când ea doar privea la alţi bărbaţi, să accepte că ea îl părăsise? Poate că Ian nu o iubise niciodată, dar cu siguranţă că o considerase proprietatea sa. Şi nu accepta să fie furat!

Aceste gânduri amuţeau ori de câte ori Kathleen se găsea în compania pastorului Burton. Băgă de seamă că el îi admira frumuseţea, dar şi că nu se apropia niciodată de ea. Discuţiile lui cu Claire o fascinau. Nu păreau că discută un bărbat cu o femeie, ci pur şi simplu doi oameni care aveau interese comune. Burton nu spunea cuvinte amabile, ca Michael, şi nu flirta niciodată cu femeile. Firește că îşi ţinea promisiunile şi îşi asuma consecinţele pentru tot ce spunea şi făcea. Pe Kathleen o impresionase ataşamentul faţă de ideile lui Darwin şi protestul său faţă de biserică. Biblia era o carte groasă – Petru predicase despre toţi şi toate, dar Biblia nu ar trebui să reprezinte istoria Creaţiei! Cu toate astea, tema nu îi dădea pace şi acceptă, din această cauză, să se adăpostească într-un cort din Dunedin.

În orice caz, îşi făcea mai nou tot mai des griji pentru viitorul său.

– Vorbiţi despre numirea şi trimiterea unui episcop, suspină el. Dacă îmi voi păstra mai departe postul de aici? Mai degrabă cred că nu, îmi vor găsi altceva. Poate mă vor trimite să le predic maorilor.

Își schimbă chipul brăzdat de riduri, ceea ce era ba comic, ba trist.

– Maorii cred că lumea a fost creată după ce o pereche de îndrăgostiți a fost despărțită brutal, zise Kathleen gânditoare.

Mai nou, lucra deseori cu femei maori. Exista o colonie aproape de Waikouaiti și Watgin se străduise din răsputeri să-i convertească pe Ngai Tahu. Aceștia veneau într-adevăr, cuminți, la biserică și le povesteau lui Kathleen și lui Claire, când făceau schimb de modele de țesut și când vorbeau despre secretele vopsirii lânii, despre mitologia poporului lor: *Papa* era pământul, *Rangi*, cerul și că abia după ce copiii lor îi despărțiseră, putuseră să apară plantele, animalele și oamenii.

– Deci, și mai rău! râse Claire. Evoluție și divorț! Nu veți putea fi lăsat printre maori, căci v-ați întoarce cu idei și mai șocante decât cele pe care le-ați avut dinainte!

Așa trecură vara și iarna. Kathleen și Claire duseră o viață liniștită, nu foarte agitată, în mica așezare de pe Insula de Sud. Însă, într-o zi răcoroasă și tomnatică a anului 1861, se întâmplă ceva ce influență nu numai Biserica Anglicană, ci și viața fiecărui cetățean din Otago. Prima care auzi despre acest subiect fu Carol Jones, căci ea își permitea luxul unui ziar. Firește, *Otago Witness* ajungea la ea cu vreo câteva zile întârziere, când nu găsea pe nimeni care să-i aducă gazeta, așa că doamna Jones primea câte trei sau patru ziare deodată. Cu toate astea, ea afla noutățile înaintea tuturor celorlalți și i le comunica zilnic lui Claire, care o ajuta în grădină.

– Au găsit aur în Tuapeka, explică micuța doamnă durdulie. Un australian, care trebuie că și-a ieșit din fire de bucurie. „Strălucind ca stelele lui Orion într-o noapte înghețată și întunecată!" a povestit el. Așa că poate fi folosit doar ca geolog, deoarece ar muri de foame ca poet.

Claire râse.

– Și acum? Dau toți fuga spre Tuapeka?

Micul râu, în care Gabriel Read părea că găsise aurul, curgea la vreo șaptezeci de kilometri depărtare de Dunedin.

Doamna Jones scutură din cap.

– Da' de unde! Doar îi știți pe scoțieni. Cerealele sunt mai importante pentru ei decât aurul și pentru nimic în lume nu vor o bogăție obținută fără muncă. Orașul a trimis deocamdată o sută cincizeci de oameni să vadă dacă e ceva adevărat în toate astea. Poate că acest Read doar a visat!

Apoi, nu se mai auzi nimic despre câmpul aurifer al lui Gabriel Read și nici măcar pastorul Burton nu știa nimic nou.

– Episcopul din Canterbury avertizează, evident, împotriva setei de aur, dar până acum doar s-a zvonit despre alte descoperiri, însă în ziare nu a apărut nimic.

Câteva săptămâni mai târziu, Kathleen și Claire, împreună cu copiii, petrecură din nou seara de sâmbătă cu pastorul. Acesta invitase o tânără pereche anglicană, care imigrase de puțin timp din Australia. Pastorul Burton știa despre interesul lui Kathleen pentru țara vecină. El se bucură de surâsul recunoscător al acesteia, însă își dădu seama că fața ei se întrista pe măsură ce afla veștile celor doi.

– Țara este extraordinar de rodnică, fu de părere domnul Cooper, un inginer agronom, dar o mare parte din ea este extraordinar de secetoasă. Și plină de primejdii. Unele regiuni îți taie respirația, atât sunt de frumoase, dar în iarbă se ascund șerpi veninoși și alte lighioane. Nici băștinașii nu sunt foarte prietenoși, pentru că ei se simt amenințați de coloniștii albi, nu se aseamănă deloc cu maorii de aici. Nici toți acești pușcăriași nu ne-au făcut mai iubiți pe aici. Cei mai mulți sunt numai pe jumătate răi, deși există răufăcători care nu se suportă reciproc.

– E adevărat... E adevărat că mulți dintre ei mor? întrebă încet Kathleen.

Cooper ridică din umeri.

– Asta depinde și de regiune. Tasmania, sau, cu denumirea ei veche, Van Diemen's Land, de exemplu, are un renume prost, însă natura nu este atât de potrivnică. În interiorul țării, însă…

– Ce-i cu incendiile de pădure? se interesă Claire.

Kathleen îi mărturisi că suferea de coșmaruri după poveștile lui Ashley. Îl vedea pe Michael prins într-un iad de flăcări. Și, uneori, chiar și pe ea însăși. Ce nu știa Kathleen era dacă focul urmărea gândurile ei despre Australia sau dacă, mai degrabă, cele despre propriile ei păcate și inevitabilul purgatoriu.

Domnul Cooper tresări.

– Da, confirmă el apoi. Există incendii de pădure. Sau, mai exact, incendii de tufișuri. Odată aprins, focul se răspândește cu o repeziciune extraordinară. Cine se află acolo nu mai are nicio șansă. În această privință, Noua Zeelandă este o țară mai plăcută. Însă pușcăriașii din Australia nu mor nici ei cu grămada. Dimpotrivă, cei mai mulți sunt grațiați, mulți dintre ei primesc după aceea pământ și devin coloniști absolut normali. Aveți pe cineva pe acolo? Sau poate dumneavoastră, Kathleen? Sunteți irlandeză, nu-i așa?

Kathleen roși, dar, înainte de a apuca să zică ceva, Sean, cel de paisprezece ani, se strecură prin deschizătura cortului alături de Rufus, fiul familiei Cooper. Tinerii se împrieteniseră de îndată și plecaseră prin Dunedin imediat după masă.

– Mămică! zise Sean agitat. Se spune că în port au sosit vapoare. Foarte multe!

– Peste șaizeci! exageră Rufus. În ele sunt sute de oameni!

Pastorul se încruntă.

– Armada spaniolă? glumi el cu tinerii. Sau o altă flotă care vrea să cucerească Imperiul Britanic?

– Nu știu! strigă Sean. Dar umblă vorba că sosesc din Anglia. Sau din Australia?

– Oamenii zic multe, explică Rufus.

Claire chicoti.

– Bineînțeles, își dădu ea cu părerea, și nici măcar nu trebuie să fie adevărat. Probabil că nu sunt decât una sau două nave cu alți scoțieni.

Dimineață însă, când Kathleen și Claire se treziră în casa familiei Cooper, cei doi tineri le comunicară cea mai recentă senzație.

– Ia priviți acolo, pe deal!

Familia Cooper locuia pe o stradă care ducea direct spre munți și care oferea o bună priveliște a dealului și a împrejurimilor orașului. Până ieri, acolo nu se vedeau decât copaci și tufișuri, însă acum dealul părea stropit cu picățele albe.

– Acelea sunt corturi! strigă domnul Cooper.

Încă mai purta halatul de dimineață și se uita, la fel de uimit ca și tinerii, la gloata de nou-veniți de prin oraș.

– Doamne, Dumnezeule, copiii au avut dreptate! Trebuie că au sosit zeci de nave, ca să-i aducă pe toți oamenii ăștia! Oare ce caută aici?

Soția lui Cooper, de bună seamă mai trează dimineața, se încruntă.

– Păi, ce să caute, Jason? Aur! Ce trăim noi acum nu e decât primul val. Mâine, toți oamenii aceștia vor fi plecat deja spre Tuapeka, dar poimâine vor sosi alții!

– Ar trebui să mergem la biserică, îi sfătui Kathleen.

Dacă tinerii aveau dreptate și dacă veniseră căutătorii de aur din Anglia, atunci mulți dintre ei aveau să treacă și pe la pastor.

Într-adevăr, era prima slujbă anglicană de duminică din Dunedin, în care cortul-biserică plesnea din toate cusăturile. Pastorul fu nevoit să îl lase deschis și să predice cu o voce suficient de tare, pentru ca și bărbații care erau afară să audă ceva. Vechea comunitate îi privea pe nou-veniți cu suspiciune, însă bărbații făcură până la urmă o impresie destul de bună. Firește, erau cam neglijenți și slăbiți după călătorie, iar hainele lor arătau că nu erau

oamenii cei mai înstăriți. Totuși, erau politicoși și rezervați, aproape speriați de noua lor patrie.

Pastorul preluă rugămintea bărbaților de a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru faptul că trecuseră cu bine de încercarea călătoriei. Într-adevăr, cei mai mulți veneau din Anglia și din Țara Galilor, iar câțiva irlandezi se țineau mai la o parte. Erau animați de dorința fierbinte de a se ruga, deși nu credeau în ritul anglican. Burton observă cu plăcere că, după slujbă, Kathleen li se alătură. Nou-veniții o priviră ca pe încarnarea unui înger. În timpul călătoriei, povestiră ei, nu văzuseră decât bărbați. Proprietarul vasului recrutase intenționat doar căutători de aur, de îndată ce ajunsese și în Anglia vestea despre descoperire. În două zile, vasul era plin și pânzele fuseseră ridicate.

– Cine vine primul macină primul! explică un galez tânăr și prietenos, pe numele lui Chris Timlock, care începu imediat să flirteze cu Claire. Când au început toate astea în Australia, eram prea tânăr. Acum însă, nu mi-a trebuit nici măcar o jumătate de zi pentru a mă hotărî! Soția mea nu a fost prea încântată, însă până la urmă va înțelege că asta e șansa noastră de a ieși din sărăcie!

Mulți dintre bărbați nici nu își plătiseră călătoria, dar căpitanul le ceru cu încredere să-i dea banii de îndată ce-i vor câștiga pe câmpiile aurifere. Tinerii participanți la slujbă voiau să-și plătească ulterior călătoria, ceea ce li s-a cerut însă celorlalți căutători de aur.

– Unii sunt adevărați pungași! fu de părere Chris Timlock, clătinând din cap. Câțiva indivizi de pe vas erau antipatici! Chiar și în tabără – și acolo domnește o atmosferă groaznică, v-o spun, doamnă Edmunds!

Săpătorii, cum li se spunea căutătorilor de aur, nu proveneau toți din Lumea Veche. La bordul unuia dintre cele șaizeci și cinci de vapoare care ancoraseră în portul Otago se aflau vechi căutători de aur din Australia.

– De ăștia trebuie să ne ținem, zise Chris cu ochii scânteindu-i. Ei știu ce trebuie făcut!

Faptul că bărbații nu ajunseseră la bunăstare nu părea să-l neliniștească. Fiecare dintre ei credea cu tărie în norocul lui.

La o bunăstare mai sigură ajunseseră în acele zile unii negustori din Dunedin și din împrejurimi. Lopețile și gălețile pentru spălarea aurului se terminaseră încă de luni de dimineață, iar săpătorii se încăierară pentru ultimele unelte. Și în privința proviziilor de alimente, orașul nu părea a fi destul de pregătit pentru asalt. În foarte scurt timp, fermierii din Waikouaiti își vândură întreaga recoltă. În jurul Dunedinului, șeptelul de animale se redusese drastic; căutătorii de aur trăgeau în tot ce mișca și care promitea un prânz, inclusiv în oi, pisici și câini. Situația sanitară din taberele improvizate era dezastruoasă. Aerul proaspăt de munte care venea dinspre Otago era înlocuit de o putoare insuportabilă de excremente, de îndată ce te apropiai de orașul format din corturi. Totuși, așa cum anticipase domnul Cooper, căutătorii de aur plecară în zilele următoare spre Canalul lui Gabriel, cum se numea primul câmp aurifer din Tuapeka. Scoțienii răsuflară ușurați, sperând că au scăpat de ei, însă reverendul Burton clătină din cap.

– Ar fi mai bine să ne înarmăm pentru următorul asalt, fu el de părere, în timp ce își lua rămas-bun de la Kathleen și de la Claire.

Femeile rămaseră câteva zile la familia Cooper și le ajutară pe celelalte tinere din comunitate să organizeze cantine cu supă și ceai, pentru a-i îngriji pe bărbații înfometați. Prin tabere deja domnea dreptul celui mai tare. Credincioșii cei săraci și optimiști de la țară sau din familiile de fermieri nu se puteau impune în fața vechilor aventurieri din Australia și de pe coasta de vest. Nu doar visătorii simțeau rotunjimea dealurilor de lângă Dunedin; veniseră și scursorile din taberele vânătorilor de balene și de foci, căutătorii ghinioniști din Collingwood, aflat în nord-vest, și deținuți proaspăt eliberați din Australia, care sigur că nu-și agonisiseră banii de călătorie prin muncă cinstită.

Toți acești oameni veneau în continuare în puhoaie în oraș – era aproape imposibil să ajungi la râul Tuapeka fără să treci prin

Dunedin. Imediat după sosire, căutătorii de aur se orientau în oraș, se aprovizionau cu unelte de săpat, corturi și provizii și, dacă găsea cineva într-adevăr aur, îl putea transforma în bani. Desigur, mica așezare scoțiană era suprasolicitată de acest asalt al unor oameni cu niște convingeri mai puțin calvine. Negustorii dezaprobau această sete de aur, însă, cu toate acestea, ei își dădură silința să satisfacă dorințele clienților. Începură să aducă alimente din Canterbury Plains și importară din Anglia vapoare întregi de unelte.

În Dunedin, construcțiile luară un avânt nebănuit. La urma urmei, nu năvăliseră în oraș doar căutătorii de aur, ci și oameni care doreau să rămână. Se deschideau cu o viteză ametitoare ateliere meșteșugărești, prăvălii și bănci, dar și cârciumi și bordeluri. La șase luni de la venirea primilor căutători de aur, populația orașului se dublase – între timp, câțiva veniseră cu tot cu soțiile și copiii lor.

– Am pentru dumneavoastră o veste bună și una proastă, făcu reverendul, când Kathleen și Claire ajunseră din nou în oraș, aducând căruțele pline de produse din lână de la ferme.

Mai nou, oamenii se băteau pentru păturile țesute, pentru blănurile de oaie și pentru tricotaje. În taberele căutătorilor de aur era frig și, chiar dacă oamenii mai duri îl îndurau cu bărbăție, femeile și copiii avea nevoie de lucruri care să le țină de cald.

– Poate că nu veți lua vestea cea rea ca pe una rea. Poate că nici nu îmi veți purta pică!

Burton zâmbi, dar o cercetă în același timp pe Kathleen. Știa că nu ar fi trebuit să se gândească la ea cu atâta afecțiune, așa cum o făcea. El avea nevoie ca preoteasă de o anglicană adevărată, cât mai curajoasă, care să nu pună probleme. Kathleen, dimpotrivă, era irlandeză, catolică și, pe deasupra, împovărată de un secret întunecat. Burton însă nu se putea abține – la vederea frumoasei blonde cu ochi verzi și adânci, inima îi cânta.

Kathleen ridică din sprâncene.

– Plecați, pastore? întrebă ea.

Peter scutură din cap și resimți o urmă de speranță. Oare se înșela sau în privirea ei plutea dezamăgirea?

– La canibali? îl tachină Claire. A sosit timpul? Ați exagerat cu predicile dumneavoastră?

– Nu chiar, răspunse Burton. Doar până la Gabriel's Gully. La Catedrala St. Paul se va lucra serios abia de la anul, iar acolo probabil că vor dori să instaleze un preot care este mai credincios decât mine sau care se pricepe la construcții – ori amândouă. Cum o fi, o fi. În orice caz, eu urmează să mă ocup de căutătorii de aur, acolo sus, în taberele lor.

– Au nevoie de asistența unui preot? întrebă Claire aproape cu indiscreție. Din câte știu eu, ei își aduc acolo mai degrabă fete decât Biblii.

Primele bordeluri provizorii se deschiseseră deja în munți.

– Tocmai de aceea este de părere episcopul că ei au nevoie de o îndrumare religioasă, zâmbi Peter. Și cine oare este mai potrivit decât mine?

Pastorul îi răspunse lui Claire, însă nu-și luă ochii de la Kathleen. Ea își ținea iarăși privirea plecată. Peter spera să nu se înșele, dar tânăra părea îngrijorată.

– Ei, nu o să dispar cu totul! continuă el consolator. Nu trebuie să ne pierdem din vedere! Eu... am voie să vă vizitez, Kathleen, nu-i așa?

De această dată, Peter o privi direct în ochi pe tânără.

– În... Waikouaiti? întrebă ea cu pleoapele plecate.

De la câmpurile aurifere până acolo era cât ocolul pământului.

Pastorul clătină din cap, radiind de fericire.

– Nu, în Dunedin! Asta este, de fapt, vestea cea bună! Kathleen, Claire, v-am închiriat un magazin! Un nou membru al comunității, Jimmy Dunloe, a cumpărat una dintre casele din centrul orașului.

– Un căutător de aur? întrebă Claire cu atenția încordată.

Peter scutură din cap.

– Da' de unde, ăştia nu se prea stabilesc pe niciunde! Cei din familia Dunloe au avut însă dintotdeauna bani. În orice caz, Jimmy conduce o bancă privată aici, în Dunedin, cumpără aur, e un aventurier mai temperat. Vrea să-şi stabilească banca aici, în Dunedin, dar să deschidă şi o filială în Tuapeka, ceea ce este un plan bun. Iar pentru bancă îi trebuia o clădire reprezentativă, cu spaţii comerciale şi de locuit. Acolo e, în clipa de faţă, liber spaţiul unei prăvălii, împreună cu locuinţa corespunzătoare. Când mi-a vorbit despre toate astea, m-am gândit de îndată la salonul dumneavoastră de modă.

Claire radia de fericire, însă Kathleen îl privea îngrozită.

– Bine, dar, dar ne-am înţeles că în Dunedin nu există piaţă pentru aşa ceva, zise ea gânditoare.

Claire râse şi o înghionti exuberantă.

– Existau, Kathleen, existau, la trecut! zise ea. Uită-te în jur! Mai vezi pe aici multe scoţiene în rochii negre, precum ciorile? Dunedin se transformă într-un oraş minunat, modern, cu femei frumoase şi cu bărbaţi bogaţi!

Făcu nişte piruete în jurul lui Kathleen, după care se năpusti asupra lui Peter Burton.

– V-aş putea îmbrăţişa, pastore! jubilă ea şi îl apucă totuşi de după umeri. Scăpăm în sfârşit de plictiseala din Waikouaiti! Kathleen! Spune ceva! Bucură-te!

Obrajii lui Kathleen erau împurpuraţi. Nu ştia dacă se bucură, chiar dacă nu ar fi trebuit să ducă dorul oraşului Waikouaiti şi, mai ales, al doamnei Ashley şi al familiei ei. Totuşi, un magazin chiar în centru? Dacă o căuta Ian... Şi dacă pastorul... dacă Peter nu mai era acolo să o apere? Trebuia să se dezobişnuiască însă de frica asta copilărească! Fuga ei se petrecuse cu ani în urmă. Ian nu o căutase! Şi nimeni nu-l rugase pe Peter să le fie ocrotitor!

– Mă gândesc în acest context şi la Sean, Kathleen... Doamnă Coltrane. El se pierde la şcoala de ţară a pastorului Watgin. Aici, în Dunedin, va avea parte de profesori mai buni.

Femeia încuviință, apoi își ridică privirea spre el.

– Kathleen, murmură ea. Vă rog, spuneți-mi Kathleen. Adică, mereu... Nu doar... Nu doar când vă scapă, Peter.

Peter Burton ar fi luat-o cu drag în brațe pentru a o consola – indiferent care ar fi fost motivul pentru care ea avea nevoie de aceasta, dar se mulțumi să îi cuprindă mâinile în ale sale și să i le strângă blând.

– Va trebui să-mi povestiți cândva tot ce aveți pe inimă, Kathleen, spuse el încet, însă acum vreau să vă arăt mai întâi noul dumneavoastră magazin. Deasupra lui se află o locuință, care va îngădui cândva o privelişte minunată spre bijuteria Dunedinului, Catedrala St. Paul!

Pastorul nu exagerase cu promisiunea lui. Banca lui Dunloe se afla într-o clădire nouă cu trei etaje, din piatră de Oamaru, o rocă albă de calcar, și era la fel de centrală ca și viitoarea biserică.

– Chiria trebuie că este de neplătit! se îngrijoră Kathleen, însă Claire nu se lăsă indusă în eroare.

– Și moda londoneză este de neplătit aici! râse ea și reuși imediat să-l convingă și pe domnul Dunloe.

Bărbatul blond și înalt părea să fie încântat de cele două femei. Le salută sărutându-le mâna, ceea ce o făcu pe Kathleen să roșească din nou. Așa ceva cunoscuse numai la stăpânii ei din Irlanda, însă în cercurile ei nu se obișnuia. Claire, dimpotrivă, înflori atunci când bancherul le invită la ceai. Băutura însă nu corespundea standardelor unei case domnești – subreta maori lăsase frunzele prea multă vreme în apă și nici nu reușise să-l servească așa cum trebuie. Fata greoaie și cu părul negru părea, oricum, să nu se simtă prea bine. Trăgea neîncetat și agitată cu ochiul pe fereastră, de parcă ar fi neliniștit-o gândul că trebuie să lucreze la primul etaj.

– Nu găsești personal de calitate pe aici, se scuză domnul Dunloe.

La aceste cuvinte, Claire apucă ea însăși ceainicul.

– Dacă îmi permiteți! zise ea cu amabilitate. Vino, fetițo, cum te cheamă? O să-ți arăt cum se face!

Claire dispăru în bucătărie însoțită de Haki, care era cât se poate de dispusă să învețe, iar Kathleen lăsă deocamdată conversația în grija pastorului. Se simțea nesigură în salonul fin, aranjat cu mobilă englezească. Domnul Dunloe se arătă însă entuziasmat de modelele lor.

– Au foarte mult gust, chiar dacă nu sunt ultima modă! explică el. La urma urmei, tocmai venise de la Londra. Aveți nevoie de câteva reviste noi, care să vă însuflețească inspirația. Și materiale... Trebuie să vindeți materiale, pot să vă mijlocesc câteva contacte la Londra. Însă magazinul este, fără îndoială, de viitor! Veți face mai mulți bani cu el decât mulți dintre amărâții ăia de pe câmpurile aurifere! În afară de haine, aș mai adăuga în ofertă și accesorii! Gândiți-vă, la mine va fi în curând plin de acei câțiva norocoși care găsesc, într-adevăr, aur! Vor avea chef de cheltuit, însă nu vor ști suficient de bine măsurile iubitelor spre a le comanda imediat o rochie. Însă o pălărioară, un șal din mătase, o gentuță... Credeți-mă, doamnă Coltrane, chiar aici, în centrul orașului, se află adevăratele câmpuri aurifere!

Claire tocmai intră și ea și servi în chip desăvârșit ceaiul.

– Atunci, ne vom numi exact așa magazinul, zâmbi ea: Mina de aur a doamnelor!

I se adresă apoi fetei maori.

– Uite, Haki, așa trebuie să stai lângă domnul atunci când îi umpli ceașca! Astfel, nu îl vei opări dacă va cădea cumva vreun strop pe alături. Ei, nu te mai uita, copilă, tot timpul pe fereastră, nu se prăbușește casa!

Claire clătină din cap, îngăduitoare, dar hotărâtă.

– Nu se va alege niciodată nimic de micuța asta, domnule Dunloe. E iscusită, dar moare de frică aici. De ce nu ne-o dați nouă pe Haki, să ne ajute în magazin, iar dumneavoastră vă căutați o

subretă care să nu aibă rău de înălțime? Le voi arăta de îndată, ambelor, cum se face un ceai bun!

Magazinul se contura frumos, dar, în timp ce Claire clocotea de bucuria începutului, Kathleen simți un gol îngrozitor în suflet atunci când Peter Burton se despărți de ele înainte de a o porni spre râul Tuapeka.

– N-o să le puteți duce pe toate, spuse ea cu o mină nefericită, când văzu grămada de lucruri pe care el le adunase pentru viitoarea sa misiune printre corturi.

Pastorul încuviință.

– Ba da, însă va trebui să țin calul de căpăstru și să merg alături de el. Merge, merge, nicio grijă, am doar nevoie de o șa de samar.

Kathleen își ațintì privirea în pământ. Se ura pentru timiditatea ei; înainte nu fusese așa, însă anii petrecuți alături de Ian, pe care nu îl privea cu plăcere în ochi și care o pedepsea pentru orice privire mai îndrăzneață, își lăsaseră urmele asupra ei.

– Dacă... Dacă îmi veți face plăcerea, vă voi dărui bucuroasă catârul meu, zise ea încetișor. Nu mai am nevoie de el acum, dacă vom locui în oraș.

Chipul lui Peter Burton se lumină – nu din cauza celui de-al doilea animal de povară, ci, mai degrabă, pentru că se gândea Kathleen la el. Ea părea deseori că este străină de toate, dar poate că el nu îi era cu totul și cu totul indiferent.

– Accept cu plăcere, Kathleen, și o să mă comport cu multă grijă față de el! spuse bărbatul pe un ton foarte oficial. Kathleen, v-ar fi... Adică, vreau să spun, v-ar fi neplăcut? Aș vrea să vă... sărut cu plăcere acum, de rămas-bun.

Nu ar fi recunoscut-o niciodată, dar era cuprins de fiori când se gândea la drumul care îl aștepta, la taberele jegoase ale căutătorilor de aur și la slujba pentru bărbați, care îi promitea foarte puțină bucurie și însuflețire. Peter Burton era un om binevoitor. Îi plăceau toate fațetele preoției, de la predica inspirată până la dansul de la nunți, de la însoțirea plină de compasiune a celor decedați până

la botezul noilor membri ai comunității. Însă ce îl aștepta acum i se deschidea limpede înaintea ochilor: bețivani care trebuiau împiedicați să se ia la bătaie, disperați care își abandonaseră casele și curțile pentru a ajunge pe câmpurile aurifere și care totuși nu se îmbogățiseră. Bolnavi, însingurați, părăsiți, hoți la drumul mare și visători, mici borfași și răufăcători adevărați. Peter Burton considera că Dumnezeu îi datora cel puțin un vis frumos, înainte de a-l trimite în acea lume străină și plină de dușmănie.

Kathleen îl privi speriată.

– De ce? întrebă ea apoi.

Burton își ridică mâna. I-ar fi atins cu plăcere obrazul, însă privirea ei deveni și mai speriată atunci când el o apropie de fața ei. Așa că o mângâie numai pe păr, atât de delicat și de precaut, încât ea abia dacă simți, dar el percepu moliciunea buclelor. Era suficient. Dumnezeu nu era prea mărinimos.

– Să amânăm, suspină el, până când nu veți mai pune această întrebare.

Mina de aur a doamnelor avu succes în clipa în care vitrinele fură împodobite cu primele materiale din Londra, cu primele reviste și cu cele mai selecte accesorii. Mai întâi le trecură pragul soțiile bancherilor și ale negustorilor, apoi cele ale meșteșugarilor și, în cele din urmă, doamnele de la marile ferme de oi din interiorul insulei. Cei mai mulți baroni ai oilor își extinseseră afacerile și în domeniul creșterii vitelor. Pofta căutătorilor de aur pentru fripturile de vită era de nepotolit și, dacă foarte puțini se îmbogățiseră cu adevărat, câștigul le ajungea măcar pentru mâncare și whisky.

Pe când căutătorii de aur petreceau în cârciumi, cantine și bordeluri, clasa de sus frecventa concerte și baluri în cele mai bune hoteluri. Din nou, Kathleen nu putea să țină pasul cu comenzile de rochii. La fel ca în Christchurch, angajă curând femei în acest scop, ea limitându-se la concepte. Abia dacă mai apărea în magazin. El era condus de Claire, cu șarmul și siguranța unei doamne, savurând

asta din toată inima! Din primul ei câștig mai substanțial, își cumpără un cal pursânge pentru vechea ei șa de damă și începu să călărească duminica, împreună cu domnul Dunloe, care o însoțea cu plăcere și la reuniuni de seară ori la matinee. Drăguța și plina de viață Claire purta atunci cele mai elegante modele din colecția lui Kathleen, devenind cea mai bună reclamă pentru afacerea lor. Flirta fățiș cu domnul Dunloe, ceea ce o cam neliniștea pe Kathleen, dar Claire trebuie că știa ce face.

Sean și fetele înfloreau, de asemenea, la noile lor școli. Datorită pregătirii cu Claire, Heather și Cloe săriră două clase și se împrieteniră și mai mult, nereușind să găsească vreo legătură către fetele mai mari. Sean se bucura deja de liceu, care avea să se deschidă în curând, iar mai târziu poate că avea să dorească să meargă la universitate. Nu mai vorbea deloc despre presupusul lui tată, iar fetele păreau să fi uitat cu totul timpul petrecut pe malul râului Avon. Lui Sean îi lipsea însă pastorul.

– N-am putea merge în vacanță până acolo, sus, la el?

Kathleen și familia Cooper auzeau aproape zilnic această întrebare din partea băieților lor, deși interesul lui Rufus era îndreptat mai mult spre câmpurile aurifere decât spre Peter Burton. Cei din familia Cooper fură de acord, însă cu inima grea. Se temeau să nu-și piardă fiul însetat de aventuri prin taberele căutătorilor de aur. Kathleen, dimpotrivă, avea încredere în Sean. Zâmbi la gândul că Michael nu i-ar fi lăsat să meargă acolo singuri. El ar fi căzut neîndoielnic victimă patimii pentru aur!

Capitolul 3

– Ce părere aveți, domnișoară Elizabeth? Să-i cer Claudiei mâna chiar acum sau să aștept până mă voi întoarce de pe câmpurile aurifere?

Ronnie Baverley nu era tocmai treaz, însă pusese întrebarea foarte serios.

Lizzie suspină. Era de mult obișnuită să fie considerată un fel de înlocuitoare de mamă de către clienții cârciumii ei și să se confrunte cu tot felul de probleme existențiale. Dar putea ea oare să-l ajute pe bărbatul ăsta?

– Ronnie, ea nu te va lua înainte ca tu să-i oferi zece uncii de aur, își dădu Lizzie, în cele din urmă, cu părerea. Fata nu se alege cu nimic din simple promisiuni, așa că mai bine rămâne la Green Arrow. Și, în afară de asta, nu mai pot să aud de „câmpurile aurifere". Mai mult, ce credeți voi că veți realiza dacă săpați prin Otago? Niciunul dintre noi n-a ținut vreodată un târnăcop în mâini!

Firește că exagera. Mulți bărbați pe care Lizzie îi văzuse pornind în ultimele luni către Otago proveneau de la sat, ca și Michael, și folosirea uneltelor nu le era străină. Oricum, după părerea lui Lizzie, pentru căutarea aurului aveai nevoie de mai mult decât de două mâini puternice și de o lopată. Trebuia să cunoști regiunea, să știi care râu are aur și care sunt locurile în care săpăturile erau sortite eșecului. Firește, Lizzie nu era prea sigură, însă ea nu uitase nimic din ce învățase odinioară despre viticultură și una dintre

cele mai importante cunoştinţe era aceea că viţa nu creşte peste tot. În unele zone erau substanţe nutritive pentru plante, în altele, nu. Nici în privinţa aurului lucrurile nu puteau să stea altfel. Să sapi pe undeva i se părea lui Lizzie lipsit de orice perspectivă, iar a săpa acolo unde săpaseră şi alţii înaintea ta era la fel de puţin promiţător. Însă cu asemenea argumente nu putea să-i convingă pe clienţii ei.

– Doamnă Elizabeth, în Otago nu e nevoie de lopată! explică acum Ronnie, profund convins. Acolo, aurul zace pe stradă. Dacă maorii ar fi fost interesaţi de asta, şi-ar fi putut pava drumurile cu el.

Lizzie se arătă nemulţumită. Se săturase complet de această poveste, dar bărbaţii o credeau. Şi dacă Ronnie nu făcea, într-adevăr, prea curând bani ca să-şi poată permite nunta cu Claudia, atunci prostituata blondă avea s-o şteargă mai repede decât el la Otago. Primul dintre cele trei baruri din Kaikoura se închisese deja, din lipsă de clienţi. Bărbaţii care lucraseră înainte la staţiile vânătorilor de balene, apoi în agricultură, plecau cu grămada la Dunedin. Lui Lizzie nu-i făcea plăcere să o recunoască, dar şi localul ei vădise în săptămânile din urmă pierderi însemnate. Populaţia din Kaikoura se micşora din ce în ce mai mult şi Lizzie se înfrunta din nou cu soarta ei. Dacă lucrurile mergeau şi pe mai departe tot astfel, ea nu-şi mai putea ţine deschis birtul, fiindcă Michael dădea dovadă de prea puţine intenţii să iasă din criză. Din contră; şi el ar fi şters-o cât mai repede posibil spre Otago.

Lizzie era destul de mulţumită de viaţa ei de cârciumăreasă şi, până atunci, nu avuseseră nicio problemă din cauza distileriei de whisky. Afacerea comună aducea destul venit pentru un trai decent, ba chiar îşi putea permite chiar şi obiecte de lux, din când în când. Lizzie avea haine frumoase, iar Michael, un cal bun. Aveau o căruţă pentru livrările de marfă şi pentru cumpărături, în care Lizzie putea să iasă duminica la plimbare, ori de câte ori dorea să o facă. Era în relaţii bune cu tribul local al maorilor, iar afacerea ei aducea şi pentru Ngai Tahu o modestă bunăstare. Sub

îndrumarea lui Michael, maorii învățaseră să cultive cereale și să transforme foarte repede orzul în malț, astfel încât distileria era independentă de fermele din Canterbury. Ceea ce se dovedi a fi o binecuvântare mai ales în acele săptămâni: de când începuse febra aurului, prețurile cerealelor crescuseră astronomic în Canterbury. Era aproape imposibil să aprovizionezi masele de oameni care năvăleau continuu spre Otago.

Însă, înainte de toate, Lizzie era o cetățeană iubită și respectată a orașului Kaikoura. Mergea din nou la biserică și participa la pregătirea și la buna funcționare a unor târguri caritabile și a colectelor pentru cei nevoiași. Celelalte femei îi treceau cu vederea trecutul; multe veniseră la Kaikoura, la rândul lor, ca prostituate, devenind respectabile abia după căsătoria cu vreun negustor sau meșteșugar Firește, Lizzie fusese privită cu scepticism, pentru că își alesese un alt drum, însă felul amabil de a fi și surâsul cald îi asiguraseră prietenia pastorului și a celor mai importante doamne ale societății. Se știa de multă vreme că Lizzie nu se uită după bărbați, dar părerile erau împărțite în privința motivului. Cei mai mulți credeau într-o legătură secretă cu Michael, care o curta sincer.

Dacă nu ar mai exista Mary Kathleen, care încă îi mai bântuia lui Michael visele, Lizzie i-ar fi cedat de mult, dar ea se temea de noaptea în care el ar fi strigat din nou numele iubitei sale. N-ar mai fi putut-o suporta încă o dată. Ar fi distrus-o complet.

Câțiva visători din comunitate îi atribuiseră lui Lizzie o iubire neîmplinită, poate chiar pentru un băștinaș. La urma urmei, se știa că avea prieteni în tabăra maorilor și chiar le vorbea limba. Lizzie însăși se gândea uneori la Kahu Heke, despre care nu mai auzise însă nimic, deși era liniște pe Insula de Nord. Războaiele prezise de către Kahu nu izbucniseră încă.

Lizzie auzi căruța cu coviltir oprindu-se în fața localului ei încă înainte ca Michael să ajungă cu noua livrare de whisky. Calul necheză nervos. Lizzie obișnuia să-l alinte la fiecare oprire în fața

birtului ei cu pâine sau cu zahăr şi acum ieşi de îndată pentru a-l răsplăti pentru salutul lui zgomotos. Michael coborî de pe capră şi o sărută pe obraz.

– Dulcea domnişoară Lizzie! zise el, arborând zâmbetul lui îndrăzneţ. E oare posibil să fi devenit mai drăguţă în ultima săptămână? Sau doar puţin mai respectabilă? Nu, asta e imposibil. Această rochie are un decolteu mai adânc decât celelalte, micuţa mea domnişoară Owens, sau domnişoară Portland, sau cum te mai numeşti! Pastorul nu va tolera asta!

Lizzie îl respinse, râzând. Purta o splendidă rochie din in, într-o nuanţă albastră-deschis, al cărei decolteu şi şorţ erau împodobite cu dantelă. Era, într-adevăr, nouă şi îi făcu plăcere că Michael observase.

– Adâncimea decolteului nu face decât să urmeze moda de la Londra, îl informă ea, care a devenit puţin mai frivolă; ştiu chiar de la soţia pastorului. Ea primeşte uneori reviste de modă din Anglia, iar soţul ei nu a fost împotrivă.

– Şi el se uită cu mare plăcere la un decolteu adânc! fu de părere Michael şi aruncă o privire cam prea obraznică spre bustul lui Lizzie.

Corsajul noii rochii îi ridica puţin sânii, făcându-i să pară mai mari. Cu toată respectabilitatea ei, lui Lizzie îi plăcea tot ceea ce vedea în oglindă.

– Dar acum, serios, Lizzie, trebuie să stăm de vorbă.

Michael ridică o ladă cu sticle din căruţă şi, în afară de ea, încă un butoiaş, pe care şi-l puse neglijent pe umăr. Îşi păstrase forţa şi musculatura care o fascinaseră pe Lizzie atât de mult la corpul lui, în Australia. De fapt, distilarea whisky-ului nu era o muncă prea grea, însă pentru aceasta trebuiau sparte lemne şi Michael petrecea câteva săptămâni anual pe la ferme, cu echipa lui de tăietori de lână. Între timp, apăruseră două echipe de muncitori, mai pricepuţi şi mai iuţi, însă fermele de lângă Kaikoura nu erau atât de mari încât să se merite ca aceştia să fie aduşi din Canterbury.

Michael cără sticlele în curte și așează butoiul pe tejgheaua de la Irish Coffee.

– Whisky-ul e bun? întrebă Lizzie uimită. Credeam că trebuie să se matureze timp de zece ani.

Deocamdată, Michael nu se atinsese de prima lui șarjă din butoiul lui Robert Fyfe.

– Acum se maturează în trei ani, și e destul. Pe deasupra, m-am săturat să distilez whisky, Lizzie. Asta a fost, deocamdată, ultima livrare. Mă voi duce la Otago, este decizia mea de neclintit, iar când mă voi întoarce, vom bea whisky irlandez direct din vechea patrie.

Lizzie bănuise ceva încă de când văzuse calul lui Michael legat în urma căruței. Calul bălan avea coburii încărcați. Michael se gândise chiar și la lopeți pliante și la o vană nouă-nouță pentru spălat aurul. Împreună cu păturile și sacul de dormit, erau toate strâns legate în spatele șeii. Ce o uimi mai degrabă pe Lizzie era intenția lui Michael de a se întoarce cândva la Kaikoura.

– Așadar, chiar vrei să cauți aur, Michael? întrebă ea. Nu-ți ajunge cât câștigi aici? Nu ai strâns oare deja suficient cât să te întorci în Irlanda? Doar asta ți-ai dorit, nu?

Michael își mușcă buzele.

– Da, da, ba da, dar... nu știu ce să fac, Lizzie.

Se trânti neglijent pe un scaun – în afară de Ronnie, care visa între timp la cel de-al treilea whisky de la Claudia, localul era încă gol. Lizzie se așeză în fața lui Michael. Atitudinea lui nu-i era nouă, la fel și vorbele lui. După o astfel de deschidere, și alți nenumărați bărbați își vărsaseră păsul în fața ei.

Michael începu imediat, cu o voce tânguitoare:

– Dacă aș pleca acum în Irlanda...

– Stai puțin, Michael!

Lizzie știa că în curând avea să fie pronunțat numele lui Mary Kathleen și găsi că merită mai întâi un întăritor. Cu hotărâre, dădu cep în butoiul de whisky și turnă câte un pahar pentru Michael

și pentru sine. Conținutul avea un gust nemaipomenit, de fum, rotund și ușor dulceag.

Michael păru și el încântat. Luă imediat o a doua înghițitură.

– Uite, dacă mă voi întoarce acum în Irlanda... ce să fac acolo? Mary Kathleen a plecat și nimeni nu știe unde e. Mă rog, poate știu părinții ei, dar nu cred că mi-ar spune. Oricum, nici nu știu dacă mai trăiesc oamenii ăia, cine știe ce s-a întâmplat cu satul, cu arendașii și cu Trevallion.

– Mai degrabă m-aș feri să mă vadă Trevallion sau moșierul, remarcă Lizzie.

Pedeapsa lui Michael ar fi fost, în mod obișnuit, de mult ispășită, însă ea nu știa dacă evadarea se putea prescrie.

Michael încuviință, îngrijorat.

– Și chiar dacă aș afla unde e, ar trebui să plec într-o altă călătorie pe mare. Iar America... e foarte mare.

Lizzie sorbi din whisky.

– Dacă ai dori cu adevărat să găsești pe cineva pe acolo fără să-i ai adresa, atunci ar trebui să angajezi un detectiv sau așa ceva.

– Exact! întări Michael, deși nu lăsa impresia să-i fi venit acest gând mai devreme. Pentru toate astea îmi trebuie bani! Mulți, mulți bani. Firește, am pus deoparte câte ceva, dar nu pot cumpăra toată lumea cu ei.

– Nu toată lumea, îi răspunse Lizzie cu inima bătându-i tare.

Michael o adusese la o temă pe care dorise de mult să o abordeze și pe care până atunci nu îndrăznise să o facă. Acum era, poate, ultima ocazie! Când el urma să ajungă în Otago, avea să fie mult prea târziu.

– ...dar o parte din ea, da. Michael, dacă vom mai lucra câțiva ani aici, vom avea destui bani pentru o fermă! Din partea mea, și o fermă de oi... cel puțin la început. Sau de vaci; acum, cei mai mulți bani se fac cu vacile.

Michael râse uimit.

– Vrei să cumperi o fermă cu mine?

Lizzie se stăpâni.

– Aș putea să o fac și fără tine, îi explică ea, dar tu ești cel care se pricepe la agricultură și așa ai fi propriul șef de echipă. Am putea să o facem la fel ca aici: eu mă ocup de afacere, tu te ocupi de producție. Ar fi o viață sigură... O viață liniștită!

Ori de câte ori Lizzie visa la propria fermă, vedea înaintea ei un conac din piatră, cu grinzi și turnulețe, cam cum era căminul familiei Smithers din Campbell Town. O casă în care ea să fie stăpâna. Ar avea o subretă și o bucătăreasă, ar putea invita prietene la ceai și, cumva, de asta se lega și ideea unui bărbat și a câtorva copii, însă Lizzie își interzisese să-și imagineze mai în detaliu această parte a poveștii.

Michael preluă însă subiectul.

– Să fi fost asta o cerere în căsătorie, domnișoară Lizzie? Sau vrei să conducem ferma ca frate și soră?

Lizzie îl străfulgeră furioasă cu privirea, dar Michael surâse împăciuitor.

– Hai, Lizzie, a fost doar o glumă. O astfel de fermă de oi ar fi foarte drăguță. Dar fii sinceră, tu nu te gândești la o fermă, te gândești la ceva mult mai mare, la o baronie de oi, ca ferma Kiward, ca ferma Barrington sau ca ferma Lionel.

– Și? întrebă Lizzie înțepată. Ar fi rău?

– Ar fi ceva de neprețuit. Lizzie, cunosc bine fermele de pe aici. Sunt relativ mici. Sigur, fermierii au câteva mii de oi, iar asta sună bine. Dar oamenii ăia lucrează din zori până-n noapte! Nu vrei asta, mi-ai și povestit despre cum ai muncit la acel neamț. Tu nu poți lucra în grajd, Lizzie. Și nici nu ești potrivită pentru lucrul la câmp și îngrijitul oilor.

– Și ce-aș putea lucra, după părerea ta? întrebă Lizzie furioasă.

Michael căzu pe gânduri.

– Ceea ce faci acum, spuse el după aceea. Tu ești sufletul acestei cârciumi, Lizzie! Ai putea conduce chiar și un hotel sau un magazin, căci ai acest zâmbet care îi vrăjește pe oameni.

Lizzie nu pricepu de ce răspunsul lui o dezamăgise. Poate fiindcă mergea drept la țintă: munca în cârciumă i se potrivea, se simțea bine în Kaikoura. Și nu se putea aștepta ca Michael să-i împărtășească visul și să o vadă ca mamă sau ca gospodină, cu sau fără subretă și bucătăreasă.

– Lasă-mă să merg mai întâi la Otago, Lizzie!

În chip evident, Michael voia să pună punct discuției.

– Și, când mă întorc... Când mă întorc și când și voi fi cu adevărat bogat, o să putem vedea ce vom face mai departe. I-am predat distileria lui Tane. El știe cum merge afacerea și te va aproviziona și pe viitor. Mergi mai departe, Lizzie. Într-o bună zi, voi sta în fața ușii tale și te voi acoperi cu aur!

Râse, apoi o sărută apăsat pe amândoi obrajii și se îndreptă spre cal.

– Vrei să duci calul și căruța în grajd, te rog? Trebuie s-o iau din loc, altfel nici nu mai rentează să plec astăzi.

Michael nu privi înapoi atunci când lăsă în urmă Kaikoura. Desigur, îi părea puțin rău că nu o va mai putea vedea pe Lizzie atât de des, că nu îi va mai asculta sfaturile, că nu se va mai încălzi, în zilele grele, cu zâmbetul ei. Înaintea lui se deschidea însă o aventură, pentru care ea nu îi era de folos.

În timp ce Michael călărea spre sud, se gândea necontenit la tânără. Era un gând ademenitor acela de a o acoperi cu aur. Să-i vadă zâmbetul când o va conduce spre clădirea principală a unei ferme construite din piatră albă, la a cărei intrare îi va aștepta o fată, făcând reverențe și spunându-le „domnule" și „doamnă". Michael spera să-i împlinească visurile lui Lizzie. Îi fusese destul timp asociat, iar ea condusese afacerile timp la fel de îndelungat. De data aceasta, avea să-i arate că era un bărbat care își putea agonisi propria avere. Lizzie trebuia să-i dea puțină atenție, să-l admire și poate că atunci avea să-l iubească din nou... și poate să dorească să trăiască alături de el, ca soț și soție.

Lizzie privi în urma bărbatului pe care îl iubea și se gândi la ce îi spusese el despre fermele de oi din Kaikoura și despre câmpiile din Canterbury. Probabil că aveai nevoie de foarte mulți bani dacă voiai să întemeiezi o fermă mare. Oare urma să izbutească Michael de unul singur? Lizzie avea îndoieli, dar se gândi să-i lase totuși un timp.

Într-adevăr, Lizzie rezistă fără Michael șase luni și sigur că ar fi durat și mai mult dacă afacerile ei nu ar fi mers din ce în ce mai rău. Declinul orașului Kaikoura era însă ireversibil. Vânătorii de balene plecaseră aproape toți, păstorii își încercaseră și ei, la rândul lor, norocul pe câmpurile aurifere și, între timp, chiar și unii dintre micii fermieri își părăsiseră pământul, pentru a încerca să obțină bani câștigați mai ușor. Prietena lui Lizzie, pescărița cu cantina de alături, își pierdu, în plus, și bărbatul, și fiul. Amândoi dispăruseră în aceeași zi, pe o mică ambarcațiune cu pânze, în direcția golfului Otago.

– Din ce voi trăi de aici înainte? se văicări femeia. Dacă va trebui să cumpăr creveții de la alți pescari, atunci îmi vor crește prețurile, și oricum vin deja mai puțini clienți.

Lizzie avea, pe deasupra, și probleme cu propria cârciuma. Tane nu o mai aproviziona cu regularitate, cum o făcuse Michael. Maorii, cel puțin bărbații, nu se dădeau în vânt după activități pe cont propriu. Tane distila numai când avea el chef și uneori produsele sale nu ajungeau în cârciumi, ci în tabăra maorilor și, bineînțeles, tribul nu trebuia să plătească nimic. După ce rămase de două ori fără marfă, Lizzie se sătură de situație.

– Ce ar fi dacă ai prelua cârciuma? o întrebă într-o zi pe vecina ei deznădăjduită. Nu mai este chiar o mină de aur, dar încă mai poate hrăni bine o singură persoană – ca să nu mai spunem că se mai adaugă la ea și cantina ta de pește. Tu ești o maori și știi mai bine cum să-i faci să muncească pe cei din tribul tău. Sinceră să fiu, îmi

lipsesc cuvintele sau gesturile potrivite pentru a-l îmboldi pe Tane, dar sunt sigură că tu vei reuși!

Pescărița, căreia nu îi era nimic mai plăcut decât să pună la muncă un bărbat, se arătă încântată și o luă de îndată spre munți. Între timp, Lizzie începu să împacheteze. Nu știa dacă făcea bine și se îndoia că Michael avea să se bucure de o vizită, însă nu era convinsă că urma să se îmbogățească fără ea.

Capitolul 4

Strada nu era încă prea bine reparată până la Christchurch, însă Lizzie înainta mult mai uşor între Canterbury şi Dunedin. Aici era o circulaţie intensă. Aproape toată hrana căutătorilor de aur provenea de pe terenurile din Plains folosite în agricultură.

Lizzie trase lângă caravana de căruţe cu coviltir. Îşi investise o parte din profitul din ultimii ani într-un echipament excepţional: haine groase, corturi bune, saci de dormit şi pături, pentru a fi pregătită şi pentru cele mai grele ierni. Otago era o regiune muntoasă, învecinându-se cu Alpii. Între iunie şi august, acolo avea să cadă cu siguranţă zăpadă şi acum era deja aprilie. Lizzie îşi cumpărase şi unelte de cea mai bună calitate – şi luase suficientă hrană. Nu doar pentru ea şi pentru Michael, chiar şi cadouri pentru tribul maori din zonă. Lizzie se gândea să le dea noilor ei prieteni cadouri din belşug. Aducea cu sine salutul tribului din Kaikoura, care îşi petrecea uneori verile în Alpi. Maorii vânaseră şi pescuiseră deseori împreună cu fraţii şi cu surorile lor din Otago.

– Mă întreb de ce nu aţi găsit şi voi aur în tot acest răstimp! se interesase Lizzie în timpul vizitei ei, în prag de seară, la Ngai Tahu. Se pare că acolo de-a dreptul te împiedici de el!

Mere, una dintre cele mai bătrâne femei ale tribului, ridică din umeri.

– Cine spune că nu am găsit? Dar, pentru noi, aurul nu înseamnă nimic. Nu-l poți mânca și nici nu poți face arme din el. Poate să faci bijuterii, dar nu îl poți sculpta.

Maorii nu învățaseră niciodată arta de a topi metalele. Bijuteriile și armele lor erau făcute mai ales din jad de Pounami.

– Pentru noi, jadul este mult mai valoros! întări Mere.

– Dar acum ați putea vinde aurul! dădu Lizzie de gândit. Sau pământul pe care el se află.

Mere se încruntă. Lizzie se obișnuise între timp cu faptul că *moko*-urile ei, tatuajele, începeau atunci să danseze.

– Bărbații care au fost în Tuapeka spun că pământul plânge acolo. *Pakeha* l-au lăsat într-o baltă de sânge pentru a-i lua aurul. Zeii nu binecuvântează așa ceva.

– Deci, pentru voi, căutatul aurului ar fi *tapu*? întrebă Lizzie precaută.

– Da, o informă Mere, dar nu peste tot. Trebuie să îi întrebi de fiecare dată pe *tohunga* locali. Eu nu îți pot spune nimic. Aici, la noi, nu există aur.

Lizzie era ferm hotărâtă să se intereseze, înainte de a-și instala tabăra cine știe pe ce teritoriu greșit, unde exista vreun *tapu*. Nu voia în niciun caz să își strice relațiile cu triburile din Otago. Cu siguranță că nimeni nu cunoștea regiunea mai bine ca maorii. Lizzie nu avea de gând să răscolească pământul bazându-se pe noroc.

Cu cât înainta Lizzie mai mult înspre sud, cu atât se făcea mai rece, mai ales noaptea. Dacă avea posibilitatea, se oprea la hanuri, chiar dacă la începutul călătoriei mai dormise în căruță. Însă acest lucru nu i se mai părea potrivit acum. Străzile erau înțesate nu numai de negustori onești și de transportatori de mărfuri, ci vagabondau și făpturi aventuroase, pe jos sau călare. Bărbați bărboși, cu fețele brăzdate de vânt și de intemperii, pescari de balene și vânători de foci, marinari, care auziseră de bună seamă pe undeva prin Westport sau Nelson de minele de aur și își părăsiseră vapoarele. În curând, Lizzie nu mai era nici pe timp de zi în siguranță; o urmăreau

peste tot. Se străduia în fiecare dimineață să găsească un negustor onest sau vreun fermier și să meargă în urma sau înaintea căruței acestuia, fiind, astfel, supravegheată. Cel mai mult îi plăceau totuși familiile – mergeau din ce în ce mai multe spre Dunedin.

După aproape șase săptămâni, Lizzie ajunse, în cele din urmă, la Dunedin. Se entuziasmă imediat de noul oraș, atât de plin de viață. Era minunat să te plimbi pe străzile cu magazine, să admiri prin vitrine rochii drăguțe și pălării – Lizzie se simți pentru prima dată în ultimii cincisprezece ani aproape ca în Londra. Pentru o clipă, se gândi cu nostalgie să își caute de lucru. Cu siguranță, aici aveau nevoie de o subretă toți acei negustori, bancheri și meșteșugari care câștigau bine! Nu aveai responsabilitatea propriei afaceri, ceea ce era destul de atrăgător, dar, pe de altă parte, salariul era prost și nu primeai niciun fel de recunoștință din partea stăpânilor. Era foarte posibil să i se pună din nou în cârcă diverse lucruri! Nu, Lizzie nu dorea să se întoarcă la această viață, indiferent cât de atrăgătoare ar fi fost o cameră caldă și o bucătărie confortabilă.

Lizzie tremura – în Dunedin era de acum mult mai rece, cu toate că localitatea era bine așezată, iar clima era considerată a fi temperată. În munți, însă…

– Chiar vreți cu adevărat să mergeți acolo? întrebă cârciumăreasa, când tânăra își găsi în cele din urmă o pensiune, în care să își închirieze o cameră. De-a lungul râului Tuapeka, de una singură? Doar nu sunteți… Doar nu sunteți o fată de moravuri ușoare?

Lizzie era mândră și deopotrivă fericită că nu se mai vedea pe ea.

– Îmi caut bărbatul! susținu ea serioasă. Nu știu dacă se descurcă fără mine.

Hangița râse cu poftă.

– Ăștia se descurcă pe acolo cumva! făcu ea. Și nici măcar nu e atât de rău, dacă mă întrebați pe mine. Când vine în oraș pastorul Burton, auzim cele mai groaznice povești, dar eu văd mereu căruțele

care o iau în sus. În fiecare zi urcă măcar o căruță de whisky, deci nu poate fi chiar atât de rău pe acolo!

Lizzie se enervă că nu luase cu sine ustensilele pentru distilat. Poate că așa ar fi făcut mai mulți bani decât spălând aur, dar mai întâi trebuia ca Michael să accepte să îi vorbească. Ea ardea acum de nerăbdare să o ia în sus, pe râul Tuapeka. Era curioasă ce anume o aștepta.

Pastorul Burton fusese disperat când ajunsese, cu doar câteva luni înainte de plecarea lui Lizzie, la Gabriel's Gully. Peisajul din împrejurimile râului Tuapeka erau unice prin frumusețea lor. Totul era verde, împădurit, iar văile și malurile râurilor erau pline de flori sălbatice. Ce lăsaseră în urma lor căutătorii de aur era un deșert împuțit. Fiecare dintre ei își pusese cortul unde îi trecuse prin cap; la începutul febrei aurului, nimeni nu-și bătuse capul să-și marcheze teritoriul. Bărbații săpau unde mergeau și unde stăteau, iar la Gabriel's Gully aurul era chiar la suprafață. Alți căutători de aur – în special veteranii din Australia – se axaseră pe spălatul aurului în râuri, iar copacii cădeau victimele construcției de jgheaburi.

În zona primelor descoperiri nu mai creștea între timp nimic. Pământul era răscolit, deseori săpat iar și iar. Drept urmare, când ploua tare, tabăra se transforma într-o groapă plină de mâl. Erau răscolite tone întregi de pământ și, alături de ele, așezate câteva corturi. În ce privea locurile de întâlnire, existau două cârciumi improvizate și un magazin construit la fel de stângaci, care avea spre vânzare alimente și whisky. În câteva corturi erau fete de vânzare, însă doar câteva o făceau pe cont propriu. Cele mai multe veniseră împreună cu protectorii lor – căutători de aur, care își închiriau prietenele dacă nu aveau succes.

Imediat după prima slujbă, trei dintre aceste fete veniră extrem de dezamăgite la pastor. Nu își mai doreau nimic altceva decât să-și părăsească bărbații și tabăra. Burton se bătu cu doi indivizi – făcuse box în colegiu – și astfel își făcu un renume neașteptat. Pe una

dintre fete o trimise la Dunedin – mai întâi, la Claire și la Kathleen și, în cele din urmă, la Waikouaiti. Pe celelalte le angajă ca ajutoare ale sale în reconstrucția comunității. Peter știa deja că bărbații din Otago aveau mai puțină nevoie de rugăciuni și mai mult de ajutor activ. Viața în tabără trebuia să fie organizată. Aveau nevoie de latrine și de un minimum de îngrijiri medicale – având în vedere condițiile de igienă, te puteai aștepta la epidemii.

Pastorul Burton fusese pregătit și în toamnă, când izbucnise holera. Împreună cu ajutoarele lui și cu alți voluntari din Dunedin, îngrijise săptămâni întregi bolnavii și, astfel, își câștigase un și mai mare respect în tabără. După o zi lungă, pe care o petrecea în marea ei parte cu spălatul bolnavilor, cu rugăciunile pentru muribunzi sau pentru cei răposați și, mereu, cu binecuvântarea sicrielor înainte ca ele să fie coborâte în pământul mocirlos, simțea nevoia unui pahar de whisky. În cele din urmă, bărbații începuseră să asculte de Burton. Tabăra devenise mai ordonată și se construiseră drumuri și latrine.

Cu toate acestea, Gabriel's Gully era pe cale să se dezintegreze. Pământul fusese exploatat, fusese găsit aur în alte locuri. Bărbații – și pastorul împreună cu ei – se îndreptară spre noi maluri de râuri și spre noi pârâiașe, pentru a distruge și acolo, mai departe, la fel cum o făcuseră și cu primele câmpuri.

Lizzie mergea pe drumuri noi, însă destul de proaste. Calul ei se străduia din răsputeri să tragă căruța cu coviltir în sus, pe acel urcuș – cu o pereche de catâri nu ar fi fost la fel de obositor. Aveau însă noroc și drumurile nu erau atât de mocirloase, dar era cumplit de frig. Până și straturile mai adânci ale pământului înghețaseră.

După ce trecu de Gabriel's Gully, al cărui peisaj mort împietrise acum, fiind încastrat în gheață, ea înțelese cuvintele maorilor. Băștinașii trebuie să fi fost șocați când văzuseră ce se întâmpla acolo cu țara lor. Lizzie se întrebă cui aparțineau cu adevărat malurile râului Tuapeka. Din câte știa ea, *pakeha* cumpăraseră pământul folosit pentru așezările lor, dar pentru săpăturile din sălbăticie nu le

dădeau nimic maorilor. Şi nici bogăţiile care proveneau din această febră a aurului nu ajungeau cu siguranţă la băştinaşi şi la adevăraţii lor proprietari.

În cea de-a doua zi, pe râu, în sus, începu să cadă primii fulgi. Ninsoarea deveni în curând atât de puternică, încât Lizzie nu îşi mai putea vedea mâna în faţa ochilor. În cele din urmă, îşi deshămă calul, îl înveli şi îl legă, apoi se ascunse şi ea sub foi de cort şi pături. Acum se dovedea utilă atenţia din timpul cumpărării echipamentului: toate acele lucruri din lână şi foile de cort împotriva ploii o încălzeau cât de cât.

Când se trezi Lizzie de dimineaţă, în faţa ochilor i se deschise un peisaj de basm. Munţii, copacii, totul era sub un strat alb, ca de vată. Lizzie nu se mai sătura privindu-l, cu atât mai mult atunci când se arătă soarele, făcând zăpada să strălucească aidoma unor mici diamante. La Londra, zăpada fusese mereu o simplă masă cenuşie, murdară. În Bay of Islands, pe Insula de Nord, nu ninsese deloc. Aici, dimpotrivă... Lizzie începu să se îndrăgostească de munţii din Otago.

După un drum de trei zile, ajunse în cele din urmă la noua tabără a căutătorilor de aur. Sute, poate mii de corturi se găseau pe malul râului, precum şi în jurul noilor locuri în care se descoperise metalul preţios. Era plin de cai, de catâri, de boi, iar în jurul focurilor erau adunaţi bărbaţii, care încercau să îşi încălzească mâinile, înainte să sape din nou în pământul îngheţat. Lizzie îşi spuse că nu păreau să fie nicidecum optimişti, ci, mai degrabă, murdari şi bolnavi. Vremea ducea la înrăutăţirea stării lor şi, de fapt, nici nu păreau să facă prea mulţi bani. Pământul îngheţat nu permitea săpături serioase. Era foarte posibil ca unora dintre acei oameni să le fie foame.

Lizzie începu de îndată să întrebe de Michael Drury sau Parsley, dar se lovi de un dezinteres total. Nimeni nu prea părea să ştie pe acolo pe altcineva decât pe vecinul din imediata lui apropiere sau pe bărbatul alături de care lucra. Abia cel de-al patrulea săpător abordat îi oferi un indiciu util.

– Cel mai bine e să îl întrebi pe pastor, fetițo. El își notează numele celor care mor pe aici.

Toate astea nu i se păreau lui Lizzie a fi prea încurajatoare, însă, cu toate acestea, o porni spre centrul taberei. Trecu pe lângă cârciumi și bordeluri improvizate, pe lângă magazine, minunându-se de prețuri, apoi, pe lângă un oficiu poștal. În cele din urmă, poștașul o îndrumă mai departe.

– E un cort cu o cruce pe el, nu poți să-l ratezi. Dar pastorul e mai degrabă la spital. De ce să se roage acum?

Una dintre prostituate, care părea să fie și mai înghețată decât bărbații din tabără, îi arătă lui Lizzie, într-un sfârșit, spitalul și îi indică un bărbat care se afla pe o scară.

– Ăsta-i. Părinte? E aici una care vrea ceva de la dumneavoastră. Să o fi lăsat borțoasă pe fetița asta și acum o luați la sănătoasa printre câmpurile aurifere?

Bărbații din jurul cortului-spital începură să râdă. Doar pastorul părea să nu găsească nimic comic în toată povestea. Bărbatul șaten, suplu, care nu se deosebea absolut deloc în ce priveau hainele rupte și pielea bătătorită de vânt și de intemperii de ceilalți indivizi din tabără, nu se afla însă într-o postură prea fericită. Plutea, mai mult sau mai puțin, între cer și pământ – scara se clătina îngrijorător, dar niciunul dintre spectatori nu se străduia să o țină. În plus, foaia de cort, pe care o rupsese vântul, se încăpățâna să îi scape din mâini. De fapt, el ar fi avut nevoie de trei mâini pentru a o ține la locul ei, pentru a fixa cuiele și pentru a folosi ciocanul. Se străduia să nu înjure când, la următoarea încercare de a prinde în cuie acel lucru alunecos, își lovi degetul mare.

Lizzie prinse iute scara, apoi o scândură care se afla lângă intrare. O sprijini de peretele cortului, pentru a ține cât de cât foaia la locul ei. Pastorul pricepu imediat ce avea ea de gând și bătu rapid cuiele. La scurt timp după aceea, bărbații din cort erau din nou feriți de zăpadă și de vânt.

Peter Burton coborî de pe scară și îi zâmbi lui Lizzie.

– Măcar nu am lăsat-o borțoasă pe una dintre cele mai neiscusite! îi strigă el prostituatei care o adusese pe Lizzie la el și primi din nou câteva salve de râsete. De fapt, doar un prost ar putea să părăsească o astfel de femeie!

El se înclină respectuos în fața lui Lizzie.

– Mulțumesc frumos, doamnă. Vă rog să iertați acești oameni, aici domnește mereu o nuanță aspră în aer. Numele meu este Peter Burton, pastor al Bisericii Anglicane, chiar dacă nu pare să fie așa.

Pe sub fularul pe care pastorul și-l încolăcise în jurul gâtului, apăru acum și un guler de preot.

– Pot să vă ajut în vreun fel?

Lizzie încuviință și întrebă de Michael. Inima îi bătea cu putere. Dacă fusese cu adevărat înmormântat de acest om... Nu auzise nimic de el mai bine de șapte luni.

– Michael Drury. Un irlandez. E, bineînțeles, catolic.

Peter Burton făcu un semn cu mâna.

– Asta nu interesează aici pe nimeni – cel puțin, nu atât timp cât Roma nu ne trimite și ea un preot. Aș fi recunoscător pentru orice fel de ajutor. Michael Drury... Hm... Așa, un tip înalt, cu părul negru?

– Are ochii albaștri, zise Lizzie și privirea ei se aprinse amintindu-și de căutătura îndrăzneață a lui Michael.

– Da, cred că îl știu, zâmbi reverendul. Este împreună cu unul dintre membrii parohiei mele.

Inima lui Lizzie deveni rece ca gheața și zâmbetul îi împietri pe buze. Nu se putea una ca asta. Nu își găsise deja o fată, el...

– Chris Timloch, vorbi Burton mai departe. Un individ cumsecade, a venit cu primul val de căutători de aur din Țara Galilor.

Lizzie răsuflă ușurată.

– Dar nu sunt aici, fiecare merge pe drumul lui. Sunt pe undeva, pe la un pârâiaș, ceva mai sus, în amonte, ferm convinși că vor găsi acolo aur.

– Și? întrebă Lizzie. Ce șanse au?

Pastorul își ridică sprânceana dreaptă.

– Nu pe mine trebuie să mă întrebați asta. Eu sunt teolog, nu am nici cea mai vagă idee legată de spălatul aurului. Dar se spune, de bună seamă, că aici ar fi aur în toate pârâiașele. Se pune doar întrebarea, cât aur? Pot, eventual, să vă ofer un ceai? Sunt pe jumătate înghețat!

Lizzie, care de asemenea tremura, acceptă cu plăcere. Într-o clipă, tânăra fu condusă într-o încăpere destul de caldă, probabil bucătărioara spitalului. Acolo se găseau mese și bănci cioplite foarte rudimentar. Pe un cuptor fierbea o tocană, într-un cazan uriaș.

– Ori de câte ori avem posibilitatea, le dăm oamenilor o masă caldă, spuse Burton. Firește, doar pentru cei nevoiași, dar nu reușim niciodată să îi săturăm pe toți. Ceea ce favorizează apoi, firește, bolile. În toamnă am avut holeră, acum avem gripă și pneumonie. Și tuberculoză. În cazul câtorva bărbați, nu mai putem face nimic. Vor muri în curând.

Pastorul suspină și îi turnă ceai în cană lui Lizzie.

– Căutătorii de aur câștigă chiar atât de puțin? întrebă Lizzie. În Kaikoura – de unde vin eu – se spune că aurul e aici pe toate drumurile.

Burton râse.

– Ați venit pe drumul obișnuit, o tachină el. Nu cumva v-ați împiedicat de el? Nu, doamnă Drury...

– Domnișoară Portland, îl corectă Lizzie.

Pastorul o privi cercetător.

– Domnișoară Portland, majoritatea celor de aici nu câștigă mai mult decât un muncitor în oraș. De multe ori, chiar mai puțin, asta e media. Din păcate, viața de aici e mult mai scumpă decât în Dunedin sau în Kaikoura. Ați văzut magazinul? Sunt prețuri strigătoare la cer – ceea ce se explică, firește, și prin faptul că fiecare îmbucătură trebuie adusă până aici. Cârciumile nu sunt nici ele ieftine, la fel și fetele care se vând pe bani. În plus, aici se pariază pe orice. Eu predic, firește, împotrivă, dar, cumva, pot înțelege.

Băieții aștia lucrează din greu șase sau șapte zile pe săptămână. Sâmbătă seara vor să se distreze. În orice caz, negustorii, birtașii și prostituatele fac mai mulți bani decât căutătorii de aur.

– Și nu se îmbogățește nimeni? întrebă Lizzie.

Peter Burton ridică din umeri.

– Prea puțini, răspunse el apoi. Primii care găsesc un nou câmp aurifer – și jucătorii buni de pocher. În cazul celor din urmă, aici poți scoate mulți bani, iar unii dintre ei își jecmănesc fără milă tovarășii. Totuși, aceștia sunt în minoritate, domnișoară Portland. Cei mai mulți vor pleca la fel de săraci cum au venit.

– Atunci, va trebui să o iau pe râu, în sus, suspină Lizzie. Sau credeți că ar fi o idee bună să-l aștept pe Michael aici?

Burton se încruntă.

– Depinde dacă intenționați să îl vizitați sau dacă vreți să rămâneți la bărbatul dumneavoastră. De altminteri, vă pot cununa eu, dacă doriți vreodată să împărțiți cu el și numele, nu doar cortul său, cu siguranță neîncălzit.

Lizzie îi aruncă lui Burton o privire rece.

– Am propriul meu cort, părinte, iar pe ăsta nu îl împart cu nimeni.

Peter Burton ridică împăciuitor mâna.

– Nu am vrut să vă jignesc, domnișoară Portland. Vă rog să mă iertați. Dar nu ați vorbit mai devreme de Michael Drury ca despre bărbatul dumneavoastră?

Lizzie își mușcă buzele.

– Nu în sensul ăsta, murmură ea. E doar... E doar așa, să o spun cumva. Nu este al meu. Eu... Eu doar mă îngrijesc de el.

Capitolul 5

Michael Drury își trase nasul. Pur și simplu nu mai scăpa de răceli în acea iarnă, dar, la urma urmei, îi mergea mai bine decât lui Chris Timlock, care zăcea de zile întregi cu febră și cu tuse în cortul lui. Putea spăla aur și chiar și trebuia să o facă. Dacă nu apăreau cel puțin câteva grăunțe în sita lui, nu putea cumpăra nimic de mâncare, iar proviziile lui se terminaseră deja din ajun. Trebuia să meargă călare în tabără, dar puținul aur pe care îl găsiseră până atunci nu merita osteneala să îl vândă.

Michael se gândise deja de multe ori să meargă la vânătoare, dar nu se pricepea să pună capcane, iar animalele mici pe care le vânase în Irlanda nu existau în Otago. Nu erau iepuri, ci doar păsări cu obiceiuri ciudate. Micii papagali-de-munte erau atât de obraznici, încât se apropiau de corturile lor pentru a le fura proviziile. Reușise odată să îl omoare pe unul cu o praștie, însă abia dacă meritase, pentru că micul papagal-de-munte abia dacă avea carne pe el. Dimpotrivă, păsările mai mari, kiwi, erau active pe timp de noapte și obișnuiau să se îngroape ziua. Lizzie îi povestise despre ele și maorii aveau, de bună seamă, șiretlicurile lor pentru a le găsi. Însă Michael nu descoperise niciodată vreuna. Lui nu îi spuneau nimic nici urmele pe care le găseau uneori prin zăpadă. Poate că aici, sus, nici nu existau păsări kiwi. Michael nu avea nici cea mai vagă idee despre viața lor. Prindea pește, avea mai mult succes la pescuit decât la vânat, dar dacă stătea întreaga zi în râu și spăla aur, ei fugeau de el.

Michael se întrebă dacă nu cumva trebuia să își întrerupă munca și să își facă un ceai. Chris avea cu siguranță nevoie de unul, iar el însuși... Cizmele îi erau din nou complet ude și nu avea voie să se îmbolnăvească în niciun caz la fel de tare ca partenerul său.

Michael își strângea lucrurile când îl auzi pe Chris strigând. Prietenul lui stătea la intrarea cortului său și se sprijinea de câteva bare. Tuși când îi strigă lui Michael numele și acesta din urmă văzu că are în mână o pușcă. Cei doi bărbați își cumpăraseră arma din câștigul primelor descoperiri încurajatoare de aur, dar, de fapt, niciunul dintre ei nu știa cu adevărat să o folosească. Dacă se întâmpla să aibă bani pentru muniție, exersau trăgând asupra copacilor sau a sticlelor, dar erau departe de a nimeri sigur un obiect aflat în mișcare. Zgomotul speria obraznicii papagali-de-munte, care se ascundeau agitați, scoțând zgomote ciudate, în primul copac, în loc să fiarbă în oala de supă a lui Chris și a lui Michael.

Însă el trebuie să fi fost neliniștit de altceva decât de niște păsări. Michael își lăsă echipamentul și alergă spre corturile lor, care erau amplasate pe un mic deal. Voia să își poată supraveghea teritoriul, deși până atunci nu îi mai venise nimănui ideea de a căuta aur exact în același loc, dar asta se putea termina de la o oră la alta, când vor fi găsit ceva.

– Cineva vine în sus pe drum, șopti Chris atunci când Michael ajunse la el.

Ardea din cauza febrei și tușea când vorbea.

– Cel puțin, așa cred.

Michael își ajută prietenul să meargă mai întâi înapoi în pat. Era posibil ca el să își imagineze doar intrusul, poate că era doar produsul fanteziei sale. Însă, pe de altă parte, de la corturi puteai într-adevăr auzi ce se întâmpla în spatele micului deal. Pe acolo, o potecă urca până sus. Acum, și Michael percepea zgomotul de copite. El îl acoperi din nou pe Chris.

– Auzi? întrebă bolnavul.

Michael încuviință, luă puşca în mână şi ieşi. Era cu siguranţă bine să îi provoace mai întâi frică vizitatorului. Cu o figură fioroasă, se apucă să coboare panta – şi fu salutat cu un nechezat plin de bucurie. Calul lui Lizzie îl recunoscu din nou pe dată; la urma urmei fusese alintat de Michael – poate că saluta însă doar calul care păştea în faţa adăpostului lor. Caii împărţiseră de multe ori acelaşi grajd. În orice caz, Michael îl identifică de îndată pe acel cal maro drept animalul de tracţiune al cârciumei Irish Coffee. Urca încetişor dealul, încărcat cu tot soiul de lucruri, iar alături de el o femeie în rochii lungi se lupta cu zăpada, învelită în şaluri din lână şi paltoane grele.

– Lizzie!

Michael îi alergă în întâmpinare şi o luă în braţe.

Nu ar fi recunoscut niciodată, dar rareori se simţise atât de uşurat ca în clipa când o zărise.

Lizzie se eliberase din şalurile din jurul chipului şi părul ei aproape că i-ar fi permis să o sărute. Era frumos să îl aibă din nou alături, deşi făptura lui îi confirmă toate temerile. Ultima dată îl văzuse atât de slab şi de plin de griji pe vaporul-închisoare. Obrajii lui Michael erau supţi, iar în ochi îi sclipea febra. Nici nu o luă în braţe, învârtind-o, ca atunci când se reîntâlniseră în Kaikoura. Probabil că îi lipsea forţa să o facă.

Oricum, părea să se bucure cu adevărat. Lui Lizzie i se luă o piatră de pe inimă. Se temuse că nu va dori să o vadă.

Michael era fericit şi agitat ca un copil.

– Ce cauţi aici, Lizzie? Hai înăuntru, în cort este mai cald... Mă rog, nu mult mai cald, dar cât de cât. Îţi pot face un ceai.

Lizzie îi adresă zâmbetul ei plin de căldură şi începu apoi să-şi caute de lucru la coburii calului.

– M-am gândit să caut şi eu ceva aur, zise ea în treacăt. În Kaikoura nu mai era nimic – atunci, mi-am înhămat pur şi simplu calul şi am venit aici. Cum stai cu bogăţia, Michael Drury?

Michael făcu o figură nemulţumită.

– Noi... lucrăm din greu, mormăi el, dar acum... iarna...

Lizzie încuviință.

– E destul de rece aici. Ce spuneai? Ai un cort?

Cortul lui Michael și al lui Chris Timlock nu se puteau compara cu cel al pastorului. De fapt, ele nu erau nimic altceva decât o foaie de cort, prinsă de patru bare joase. Înăuntru puteai să ședi drept, dar nu și în picioare. Nu exista mobilă; bărbații dormeau pe pământ, care era acoperit provizoriu cu o prelată. Erau protejați de frig cu ajutorul unor saltele și pături, dar prea bolnavului Chris Timlock nu îi mai țineau suficient de cald. Lizzie se sperie când îl văzu.

– Michael, omul ăsta trebuie dus la căldură! îi șopti ea prietenului ei, după ce îi salută partenerul.

Chris zăcea nemișcat în sacul lui de dormit și abia dacă reușise să îi dea mâna.

– O să te apuci mai întâi să instalezi cortul pe care l-am adus. E la fel de mic, dar din punct de vedere al confortului nu se poate compara cu ăsta! Jos, în tabără, mai am unul, mai mare, pe ăla îl putem aduce în zilele următoare. Ah, da, și ai grijă să găsești niște bolovani – pe aici sunt suficienți, îi putem încălzi în foc și să îi luăm apoi cu noi în cort, ne vor mai încălzi cât de cât. Și adu-mi și geanta înăuntru, am sirop de tuse din flori de *rongoa*.

– Ai cumva, din întâmplare, și ceva de mâncat? întrebă Michael încet.

Lizzie îl privi neîncrezătoare.

– Eu... eu ar fi trebuit să cobor azi în tabără și să reîmprospătez proviziile, se scuză Michael. Cumva, nu am reușit să o fac în ultimele trei zile și...

– ...și nici nu ai găsit suficient aur pentru a plăti prețurile alea strigătoare la cer de acolo, nu-i așa? întrebă Lizzie severă. Michael, ce-ți trece prin cap de data asta? Mai întâi, o să gătim ceva, îl încălzim – și mâine trebuie să îl ducem jos, în tabără.

– Dar teritoriul nostru, se împotrivi Michael. Dacă îl părăsim, poate că ni-l ia un altul!

Își plimbă privirea plin de mândria proprietarului, pornind de la intrarea în cort peste valea idilică. Era, fără doar și poate, frumoasă. Dar, oare, era aur sub zăpadă?

Lizzie se uită neînțelegătoare la ea.

– Atunci, n-are decât să moară celălalt de foame. Michael, așa ceva o să găsim peste tot, nu trebuie să o păzești!

– Și încă cum! făcu Michael dându-și importanță. Trebuie doar să trecem de iarnă. La primăvară, când se dezgheață pământul...

Lizzie suspină. Oare de ce se lăsa mereu păcălită de acești ochi strălucitori, albaștri, și de această voce mieroasă? Totuși, probabil că nici nu era posibil să îl duci jos, în tabără, pe Chris Timlock. Bărbatul era foarte bolnav. Dacă era să supraviețuiască, avea nevoie de mâncare și de căldură. Dacă reușea să își aducă aici, sus, toate proviziile, putea să îl îngrijească la fel de bine cum ar fi făcut-o și pastorul.

– Bine, cedă ea, dar te duci mâine în tabără și încerci să aduci căruța noastră aici, sus. Sau te duci de două ori cu doi cai – așa, ar trebui să poți lua totul.

– Ai adus atâtea lucruri, încât să încarci de două ori doi cai? Pentru numele lui Dumnezeu, ce ai cărat aici? se miră Michael.

Lizzie îl privi drept în ochi, demonstrativ.

– Tot ceea ce lipsește de aici, Michael, pentru a putea trăi cât de cât omenește! Și acum, la treabă, mă ocup eu de acest tânăr.

– Noi... noi o să găsim aur, nu-i așa? întrebă Chris cu voce răgușită, în timp ce Lizzie îi turna pe gât siropul de tuse al vraciului maori. La primăvară...

Lizzie îl mângâie liniștitor pe păr.

– Sigur că o să găsim aur. Nu-ți face griji!

– Îmi pro... promiți asta?

Lizzie îi zâmbi. De bună seamă, Chris nu mai știa unde era și cu cine vorbea. Însă avea nevoie de încurajări. Era încă foarte tânăr.

– Îți promit asta! zise ea cu tărie.

A doua zi avea de gând să afle unde locuia tribul Ngai Tahu.

În primele zile însă, Lizzie nu reuși să ajungă în satul tribului maori de acolo. Erau prea multe de făcut. Se străduiau să îi salveze viața lui Chris Timlock, iar datorită îngrijirii serioase a lui Lizzie tânărului îi mergea mai bine. Apoi, Michael și Lizzie se apucară să facă adăpostul celor doi prieteni destul de locuibil încât să poată trece iarna cu bine. Spre supărarea lui Michael, Lizzie insistă să clădească o cabană.

– Michael, e abia iunie și deja ninge zilnic! Asta va mai dura încă cel puțin trei luni. Doar nu o să poți sta numai în cort!

– Oamenii de jos, din tabără, pot să o facă foarte bine! bombăni Michael.

Lizzie clătină din cap.

– Ei sunt fie mereu bolnavi, fie se încălzesc în cortul pastorului. În afară de asta, tabăra lor se află mai jos decât locul în care suntem acum. Acolo este puțin mai cald. Oricum, nu ai nimic altceva de făcut!

– Eu pot spăla aur. Cel puțin asta ne aduce niște bani!

Lizzie se plesni cu mâna peste frunte.

– Michael, în patru săptămâni nu ai scos din pârâu nici măcar o uncie de aur! Pentru așa un salariu nu îți vine niciun zilier să îți lucreze, nici măcar în Irlanda! Mai ales dacă socotești că îți strici cizmele în apă și că îți distrugi lopețile și cazmalele ori de câte ori încerci să sapi în pământul înghețat.

– Dar nu pot construi o casă de unul singur, iar Chris…

Chris Timlock supraviețuise aprinderii de la plămâni, dar încă mai zăcea, bolnav, în pat. Lizzie nu se aștepta ca el să se mai refacă pe parcursul iernii. Poate la primăvară, când avea să fie mai cald. Cu siguranță că nu fusese niciodată unul dintre cei mai puternici oameni și, foarte posibil, venise deja din Anglia cu ftizie.

– Te pot ajuta eu! zise Lizzie. Sunt mai puternică decât îți imaginezi și, pe deasupra, îmi face plăcere!

Ultima parte era chiar adevărată, lui Lizzie îi plăcea să potrivească stâlpii și să-și vadă crescând viitoarea casă, de la o zi la alta. Tăiatul

copacilor și transportul lor era însă muncă grea. Totuși, ei înaintau repede și, după o lună, aveau deja o casă minusculă din lemn, în care încăpeau trei paturi, un șemineu, o masă și scaune. Lizzie își îngrădi patul cu foi de cort, pentru a avea un loc al ei. În tabăra căutătorilor de aur se vorbea pe la colțuri că ea trăiește cu doi bărbați, dar asta nu deranja pe nimeni. Despre faptul că Michael nu voia să renunțe la teritoriul lui nefolositor se bârfea și mai mult. Nici pastorul nu scotea niciun cuvânt când Lizzie apărea jos, la slujba de duminică, însoțită de cei doi prieteni ai ei, dar asta se întâmpla oricum rareori. Chris nu reușea să străbată drumul decât în zilele lui foarte bune și, după aceea, era obosit de moarte.

– Veniți cândva pe la noi! îl chemă Lizzie pe Peter Burton și se bucură atunci când el acceptă invitația.

Peter citi slujba pentru Lizzie și Chris, iar la final bău whisky cu Michael. Era încântat de calitatea acestuia. Lizzie nu vânduse sticlele din prima lor producție, ci o adusese cu ea aici, la Otago. Acum, conținutul ei le încălzea cele mai friguroase nopți. Pentru Lizzie era important ca pastorul să observe îngrădirea ei. Trebuia să o respecte. Nimeni nu avea voie să se îndoiască de cinstea ei!

În Otago se făcea mult mai repede primăvară decât în Kaikoura, dar când natura renunță în cele din urmă la iarnă, pământul explodă de cât de fertil era. Totul înverzi peste noapte. Flori galbene și roșii creșteau pe câmpii de-o parte și de alta a pârâului. Malurile îi aminteau lui Michael de Irlanda, chiar dacă fagii sudului împânzeau drumul și ferigile își lăsau ramurile în apă în locul sălciilor. Strigătele păsărilor sunau ciudat, dar alte lucruri erau la fel ca acasă.

Michael savura să vadă cum Lizzie își dădea din ce în ce mai multe haine jos, din cele de iarnă, și cum trupul ei începea să prindă contur de sub toată acea lână, cu ajutorul căreia se încălzise în ultimele luni. La fel ca fetele din Irlanda, își lăsa părul în bătaia vântului și își înfrumusețea casa cu flori de primăvară – și, pentru prima dată după mulți ani, Michael nu mai visă la buclele dese ale lui Mary Kathleen, ci se bucură de soarele din șuvițele de-un

blond-închis ale lui Lizzie. Nu se mai gândea la mișcările grațioase ale lui Kathleen, ci începu să aprecieze felul în care Lizzie se implica în toate: încercările ei neiscusite, dar însoțite de lungi cuvântări, de a convinge calul să urnească lemnele din loc – Michael și Chris plănuiau să construiască un jgheab de spălare și aveau nevoie pentru aceasta de trunchiuri din apropierea pârâului – și felul ei precaut, blajin, de a fi atunci când îl scotea pe Chris afară din casa lor și îl ducea la soare.

Partenerul lui Michael vorbea tot mai des despre faptul că își dorea, în sfârșit, să lucreze împreună cu el, dar, de fapt, nici nu te puteai gândi la una ca asta. El mai dădea câteodată cu dalta în câteva bucăți de lemn și încerca să îl ajute pe Michael la proiectul unui jgheab pentru apă. Însă chiar de la primele mișcări de fierăstrău era lac de sudoare și tușea.

Michael mârâi ca măcar Lizzie să îl ajute la construcția jgheabului, dar aceasta refuză.

– Michael, nu merită efortul. Pârâul ăsta nu are aur! Sau este prea puțin pentru a-ți aduce un câștig serios. Sapă mai bine, poate sunt aici niște filoane aurifere, dacă tot ești atât de convins că trebuie neapărat să fie acest teren, și nu un altul. Dar în ce privește jgheabul, sunt de părerea maorilor: înainte să tai un copac, îi cer voie lui Tane să o fac, iar el îmi dă voie numai dacă fac ceva inteligent cu lemnul. În acest caz, Tane spune: „Nu!" Iar eu o să fac pe dracu' în patru să nu mă cert cu el!

Lizzie descoperise între timp unde locuia cel mai apropiat trib maori și se pregătea să le facă o vizită. Socotea că trebuia să meargă vreo două zile pe râu în sus. Mai mult, băștinașii își schimbaseră poziția satului. Locuiau acum și mai departe de căutătorii de aur. Era ceva ce nu ar fi făcut, de bună seamă, Kahu Heke și oamenii lui de pe Insula de Nord. Multe triburi de pe Insula de Sud nu aveau niște *marae* foarte prețios împodobite, ci doar niște colibe simple, la care erau pregătiți să renunțe repede, pentru a pleca mai departe. Lizzie se pregăti să facă tot acel drum pe jos. Își încărcase calul

cu daruri pentru Ngai Tahu și nu dorea să îi mai pună o povară suplimentară. Michael se oferi mai întâi să o însoțească, apoi măcar să ia calul lui bălan drept cal de călărie, însă Lizzie refuză ambele variante. Nu îi făcea mare plăcere să călărească și nu credea că va reuși să o scoată la capăt cu calul bălan. Compania lui Michael ar fi bucurat-o personal, dar Ngai Tahu aveau mai multă încredere în ea dacă venea de una singură. În afară de asta, nu voia să îl lase pe Chris acolo, în tabără, fără niciun fel de ajutor.

– Nu o să pățesc nimic, Michael! râse ea când, înainte de a o lua din loc, el se tot agita ca o cloșcă. Maorii sunt prietenoși și, în plus, le aduc cadouri și salutul prietenilor lor din Kaikoura. Pericolul ar putea veni mai degrabă din partea *pakeha*. Acolo unde vreau eu să merg nu a mai fost, probabil, nimeni niciodată.

În sinea ei însă se bucura de fiecare clipă în care Michael își făcea griji. Părea că în sfârșit începe și el să simtă ceva pentru ea.

Capitolul 6

Primăvara nu adusese cu sine mişcare în tabăra căutătorilor de aur şi, mai ales, în Dunedin. Din nou veneau vapoarele unul după altul în portul din Otago şi mii şi mii de aventurieri năvăleau pe râul Tuapeka. Mulţi soseau şi pe uscat şi odată cu ei veneau şi cei care doreau să devină căutători de aur.

La începutul vacanţei de primăvară, doi dintre ei porniră din Dunedin: Rufus Cooper şi Sean Coltrane. După ce se rugaseră luni întregi să li se dea voie, domnul Cooper îşi dăduse în cele din urmă acordul să îi facă o vizită pastorului. Însă nu fără a-l implora pe preot să îi trimită fiul înapoi la sfârşitul vacanţei, fie că băiatul voia, fie că nu.

– Şi să ai grijă de el! îi băgă în cap lui Sean, atunci când băieţii o luară din loc.

Cei doi petrecuseră ceasuri întregi încărcându-şi caii cu tot soiul de ustensile pentru corturi şi de săpat, însă nu era nevoie. Kathleen voia să îi conducă în tabără şi merse cu ei cu o căruţă plină de ajutoare. Era încărcată cu bandaje, cu foi de cort şi cu alimente pentru spital – dar mai găsise loc pentru doi saci de dormit şi câteva lopeţi, spusese ea făcând cu ochiul. Însă băieţii o refuzaseră.

– Adevăraţii căutători de aur nu sunt duşi de mamele lor acolo! zise Sean mândru, ceea ce o făcu pe Kathleen să râdă. Însă, în cazul unora, nici nu ar fi atât de greşit! o informă fiul ei.

Kathleen era cât se poate de optimistă în acea primăvară. Se bucura de excursia ei în munți – și de revederea cu Peter Burton, chiar dacă nu își recunoștea asta! În pofida așteptărilor, se readaptase bine în Dunedin. La început îi fusese extrem de frică să nu fie găsită – în cele din urmă, se aflase într-o comunitate înfloritoare. Dunedin avea o administrație desemnată prin alegeri și un cod al industriei și al artizanatului: Kathleen și Claire fuseseră înregistrate oficial și afacerea lor era cunoscută. Dacă Ian s-ar fi apucat să întreprindă cercetări, le-ar fi putut găsi cu ușurință.

Totuși, de la fuga lor trecuseră mulți ani. Ian trebuie că se resemnase și, în plus, Dunedin nu mai era doar un orășel. El creștea continuu și îți oferea anonimatul corespunzător. Kathleen îndrăznise chiar să meargă la spectacolele de teatru ale lui Jimmy Dunloe sau la expoziții de artă. Își puteau permite fără probleme intrarea. Mina de aur a doamnelor aducea un câștig bun, Kathleen crea mereu noi rochii și cusătoresele ei abia dacă reușeau să le termine pe toate la timp. Claire se delecta cu accesoriile pe care le comanda de la Londra și de la Paris. Ea sfătuia clientele cu șarm și cu bun-gust și avea faima de a fi una dintre cele mai bine îmbrăcate și mai elegante doamne ale orașului. Kathleen se întreba oare când avea să o ceară, în cele din urmă, domnul Dunloe în căsătorie și cum urma să reacționeze ea. Claire nu vorbea însă niciodată despre acest lucru, astfel încât nici Kathleen nu deschisese subiectul.

În ce o privea pe aceasta din urmă, ea avea suficienți admiratori – sau, cel puțin, ar fi putut avea dacă nu ar fi fost atât de reținută. Ieșea rareori în public și răspundea doar monosilabic atunci când bărbații intrau în vorbă cu ea. Frumusețea ei ieșită din comun, acum coaptă, nu putea fi ascunsă. Chiar dacă se îmbrăca mult mai simplu decât Claire, părul blond auriu, tenul deschis, de culoarea mierii, și ochii verzi ca smaraldul o aduceau mereu în centrul atenției. Pentru prima dată în viață, Kathleen avea timp să se îngrijească pe sine. Pielea nu mai era arsă de soare, buzele nu mai erau crăpate și mâinile nu mai erau aspre și muncite. Era subțirică, dar nu mai era slabă,

și putea din nou, încetul cu încetul, să privească oamenii în ochi. Coșmarurile lui Kathleen se răriseră, începea să uite de maltratările și de jignirile lui Ian, însă continua să se lupte cu sentimentul de vină – cu atât mai mult cu cât noul preot catolic din Dunedin nu îi oferi iertarea păcatelor.

– Nu ar fi trebuit să îți părăsești soțul! o certă el după prima ei spovedanie. Indiferent ce s-a întâmplat! Ce a unit Dumnezeu, omul nu poate despărți. Ar fi trebuit să rămâi la el și să încerci să-i fii o femeie bună!

Obiecțiile lui Kathleen, cum că ar fi încercat asta destul de mult, nu contau pentru părintele Parrish. El o sfătui la modul cel mai serios să se întoarcă înapoi la Christchurch, dar devotamentul ei față de voința divină nu mergea atât de departe.

– Pe voi nu v-a unit Dumnezeu, ci numai nevoia! argumentă și Claire. Dumnezeu te-a unit mai degrabă cu acel Michael. Cu el ar fi trebuit să te căsătorești. Nu puteai să mergi după el în Australia?

Kathleen nu se gândise niciodată la această posibilitate, dar acum era oricum prea târziu. Și, în plus, Kathleen se vedea pe drumul cel mai sigur de a comite un nou păcat, altul decât acela de a-și fi părăsit soțul bătăuș. De fiecare dată când Peter Burton venea în oraș, ea simțea cum îi crește afecțiunea față de tânărul pastor. Burton o făcea să râdă, o amuza cu povești din tabăra căutătorilor de aur și se ocupa de Sean și de Heather. Era mereu răbdător, nu era insistent, iar atunci când îi oferea brațul, ori de câte ori mergeau la plimbare, ea se simțea relaxată și în siguranță. Dacă îi lua mâna sau dacă piciorul lui i-l atingea pe al ei, din greșeală, atunci când o ajuta să urce în trăsură, inima îi bătea mai repede. Nu era dorința aceea puternică, pe care o simțise în cazul lui Michael, dar era ceva – ori de câte ori venea Burton în oraș, Kathleen se simțea mai tânără și mai ușoară și dansa întreaga zi.

Uneori, când stătea aplecată peste blocul ei de desen și când nu avea nicio idee, observa cu surprindere că așternea pe hârtie imaginea lui Peter Burton: nasul ușor strâmb – probabil că avusese

vreun accident când boxase, în timpul colegiului –, buzele pline și chipul oval, părul șaten-deschis, care îi cădea mereu pe frunte. Ochii liniștiți, dar care puteau să strălucească, plini de viață, dacă era mișcat de ceva. Kathleen știa acum că erau căprui și că luminile din ei erau de culoarea chihlimbarului. Ea îndrăznea, în sfârșit, să îl lase să o privească suficient de mult în ochi pentru a-i cerceta privirea.

Kathleen încerca să nu se gândească la posibilele consecințe ale sentimentelor ei, însă își îngăduia bucuria revederii de sus, din tabără. Mergea acolo pentru prima dată, la Gabriel's Gully. Peter nu voia să primească vizite; cel puțin nu pe aceea a unei doamne. Totuși, în noua tabără, totul părea să fie mai civilizat. Câțiva dintre căutătorii de aur își luaseră cu ei femeile și construiseră cabane, iar mai nou pastorul îi învăța zilnic pe câțiva dintre copii să scrie și să citească.

– Fii atentă, mamă, după vacanță o să fim bogați! zise Sean, care mergea în față, alături de Rufus.

Heather se lipi de Kathleen.

– Crezi că aș putea să spăl și eu aur? întrebă ea, cu vocea limpede, pe care o moștenise de la mama ei.

Heather aproape că nu avea nimic de la familia Coltrane. În afara ochilor căprui-închis, care contrastau încântător cu părul deschis la culoare, era o copie perfectă a mamei sale.

Kathleen încuviință.

– Sigur că da. Pastorul o să ne arate cum se face, iar după aceea vom găsi mai mult aur decât toți băieții la un loc!

În realitate însă, Kathleen abia dacă avu timp să se uite la peisajul din jurul taberei. Noua așezare aproape că devenise un oraș, iar biserica lui Peter Burton și centrul comunității erau unul dintre reperele principale. Kathleen fusese primită imediat de către celelalte femei. Spitalul, cantina săracilor, școala – peste tot era nevoie de cineva care să vină în ajutor, iar cele mai bune erau femeile. În continuare, ele erau în minoritate în tabără, dar măcar acum nu mai erau doar fete care se vindeau. Ajutoarele din comunitatea lui Peter

erau recrutate dintre soțiile și fiicele negustorilor de mărunțișuri, ale poștașilor și ale cămătarilor din tabără. Femeile căutătorilor de aur contribuiau mult mai rar. În majoritatea cazurilor, ele lucrau pe câmpurile aurifere, la fel ca bărbații lor. Multe dintre ele nu rezistau mult timp, treceau prin avorturi și accidente și umpleau spitalele comunității. Kathleen ajută la două nașteri chiar din prima noapte de după sosirea ei – și când te gândești cu câtă plăcere și-ar fi petrecut ea seara cu Peter!

– Dar dumneavoastră ați fi o minunată soție de preot! zise soția băcanului.

Kathleen roși profund. Nu lăsase să se întrevadă nimic din bucuria revederii, iar Peter nici măcar nu o sărutase pe obraz în semn de salut. Totuși, se vorbea deja despre relația lui Kathleen cu pastorul și matroanele din tabără făceau deja planuri de cununie. Trebuia să fie precaută. Era inimaginabil ce se putea întâmpla dacă acele femei cuminți aflau că era catolică!

Totuși, chiar și sub constanta supraveghere a matroanelor din tabără, Kathleen petrecu zile fericite alături de Peter Burton. Aproape că nu era niciodată singură cu el, dar era mulțumită să îl poată ajuta, chiar observând cu plăcere modul în care se comporta cu oile sale. Kathleen era mereu fericită în noua așezare, Tuapeka.

Peter însă era destul de dezamăgit. Sperase să aibă mai mult timp pentru ea, dar tocmai când Kathleen veni în vizită, tabăra se umplu de oameni noi. Pastorul era solicitat în toate colțurile și marginile pentru a arbitra certurile, pentru a da sfaturi și pentru a impune regulamentele stabilite cu greu referitoare la împărțirea terenului și amenajarea noilor locuri pentru corturi.

– Vino măcar o dată cu mine! o chemă el pe Kathleen într-o dimineață însorită, care părea să fie perfectă pentru un picnic.

Sean și Rufus plecaseră foarte devreme, emoționați să caute aur, având coburii plini cu provizii, cu Heather după ei. „Micuța" avea treisprezece ani și nu mai puteai scăpa cu ușurință de ea. Spre supărarea celor doi băieți, ea se dovedise a fi o foarte iscusită

spălătoare de aur. În primele săptămâni, spălase, prin râuri și pârâiașe, aur în valoare de treizeci de lire, iar acum i se părea că este bogată și, firește, net superioară fratelui ei.

Mama lui Heather se gândea mai puțin la distracțiile de vară. Kathleen tocmai se ocupa de curățatul legumelor pentru cantina săracilor, când Peter veni în fața marelui cort din centrul așezării cu o căruță uriașă, la care erau înhămați catâri.

– Trebuie să iau lemne din celălalt capăt al taberei, zise pastorul. Bărbații au tăiat acolo copaci, ca să facă loc pentru mai multe corturi, iar acum vor să ne dăruiască trunchiurile. Dacă mai găsesc câțiva oameni care să mă ajute, putem construi pentru spital o casă în toată regula. Cel puțin, pentru secția de femei.

Să găsești astfel de ajutoare se dovedi a fi foarte complicat. Oricine era în puteri ieșea de dimineață pe câmpurile aurifere. Chiar și primele paciente ale lui Kathleen plecaseră deja cu micuții lor. Puneau copiii în pături și îi lăsau pe malurile râurilor în care încercau să spele aur.

Kathleen urcă în căruța lui Peter Burton, iar el o struni cu siguranță printre corturi, animale de povară și printre bărbații care râdeau. În acest răstimp, pălăvrăgea cu Kathleen, de care îi plăcea în acele zile mai mult decât oricând. Tânăra părea să se simtă, în sfârșit, în siguranță, munca îi făcea plăcere, iar în Dunedin părea totul să fie în regulă. Kathleen râdea chiar din toată inima ori de câte ori el făcea câte o glumă, fiind extrem de frumoasă.

Era o zi caldă de primăvară, iar din părul lui Kathleen prins cuminte în coc se desprinseseră câteva șuvițe. Peter îndrăzni să i le dea cu blândețe la o parte. Cu doar câteva luni în urmă, femeia s-ar fi speriat, însă, acum, chipul i se lipi timp de o bătaie de inimă de mâna lui, care încă i se mai odihnea pe obraz. Precaut, Peter își lăsă mâna să i se plimbe mai departe, i-o puse pe umeri și o trase scurt spre el. Kathleen îl privi și se pierdu în ochii lui strălucitori. Catârii n-aveau decât să-și caute singuri drumul prin tabără, nu erau decât străzi bătătorite, pe care abia dacă puteau să se rătăcească.

Kathleen îi oferi pastorului un zâmbet tandru – dar, dintr-odată, împietri. Trăsăturile ei, care tocmai se liniştiseră de o bucurie interioară, se transformară într-un chip al disperării.

– Pleacă! îi şopti ea lui Peter.

Mâinile femeii apucară hăţurile.

– Pleacă, mai repede, mai repede, mai repede! Trebuie...

Părea a fi atât de urgent, încât Peter nu mai puse nicio întrebare, ci îndemnă catârii – însă nu fără a arunca o privire cercetătoare peste umăr. Ceva din cele pe care le văzuse Kathleen, în clipa în care se uitase la el, trebuie că o speriase de moarte într-atât, încât ea se ghemui acum lângă el şi îşi ascunse faţa. Aveai impresia că îşi doreşte să intre pe undeva pe sub capră.

Peter însă nu văzu nimic ce ar fi putut să provoace o astfel de reacţie. Pe marginea străzii se derula o scenă cât se poate de normală pentru Tuapeka. Doi nou-veniţi – un bărbat cu părul negru şi un băiat blond – îşi descărcau căruţa, iar bărbatul se certa cu un vecin despre locul în care să îşi plaseze cortul. Niciunul dintre acei oameni nu remarcase căruţa lui Peter, cu atât mai puţin femeia de pe capră.

– Ce s-a întâmplat, Kathleen? Vorbeşte cu mine!

Când ajunseră din nou într-o parte mai animată a taberei, Peter îşi struni animalele. Kathleen tremura ca o piftie.

– Opreşte... Te rog, opreşte, nurmură ea. Da... Da, aici se poate... Eu... Îmi pare rău, Peter, dar eu... Sean... Copiii... O să... Trebuie...

Kathleen sări din căruţa lui Peter, se uită hăituită în jur şi începu să alerge. Fugea acum de parcă ar fi fost urmărită de furii.

Peter Burton rămase în urmă, nedumerit. Făcuse el ceva ca să o sperie în halul ăsta pe Kathleen? Pastorul excluse însă imediat acest gând. Nu, trebuie că fusese altceva. Făcu decis stânga împrejur. Lemnele puteau fi luate şi mai târziu, dar mai întâi trebuia să o găsească pe Kathleen şi să descopere ce anume o dăduse atât de tare peste cap. Părea că femeia alerga spre biserică – în orice caz, ştia

că nu el era cel de care ea fugea. Printre corturi erau scurtături, iar ea putea ajunge acolo mai repede decât Peter și căruța lui. Pastorul se mai uită încă o dată spre locul în care Kathleen rămăsese împietrită. Bărbatul însoțit de acel tânăr dispăruseră. După câte se părea, vecinul supărat reușise să se impună, iar ei trebuiau acum să își pună cortul altundeva. Oare să fi avut vreo legătură panica lui Kathleen cu acei doi bărbați? Să îi fi cunoscut? Sau să fi fost vecinul? Dar ce anume putea ea să aibă cu acel borfaș bătrân și bărbos din Australia? Peter Burton hotărî să o descâlcească mai târziu. Extrem de neliniștit, el dădu bice catârilor și se opri abia când ajunse la spital și la biserică.

– Unde e domnișoara Kathleen? le strigă el femeilor care încă mai ședeau înaintea corturilor și curățau legume.

Acestea discutau agitate și se uitară acum la el, în sus.

– V-ați certat? întrebă soția negustorului de mărunțișuri, cu multă curiozitate în glas.

Peter nu se sinchisi să îi răspundă.

– Unde e?

– Tocmai a trecut pe aici, palidă de parcă ar fi văzut o stafie, și a gonit mai departe spre grajduri. S-a întâmplat ceva, părinte?

Asta era soția poștașului.

Peter își lăsă baltă căruța, sări de pe capră și merse după Kathleen în cortul-grajd. Un antreprenor scoțian închiria aici locurile pentru cai și făcea mai mulți bani decât majoritatea căutătorilor de aur. Kathleen era acolo, agitată, și își înhăma caii.

– Eu... trebuie să plec, bâigui ea când îl văzu pe Peter.

Își ieșise din fire.

– Dar, Kathleen... Așa brusc... Spune-mi totuși ce s-a întâmplat? Am făcut eu oare ceva greșit?

Peter dădu să o ia în brațe sau, cel puțin, să o liniștească, astfel încât ea să-l poată privi, dar Kathleen nu se opri. Părea să nu mai aibă de gând să își ia lucrurile din cortul-spital, unde dormea.

– Tu? Nu... nu, firește că nu. Peter... Trebuie să îl găsești pe Sean... sau așteaptă până când se întorc băieții cu Heather. Dar atunci spune-i... să vină imediat acasă, bine? Să nu mai ezite, să plece imediat, chiar dacă se lasă noaptea. Poate găsești pe cineva care să îi conducă pe copii. O să plătesc pentru asta... Dar noi... noi trebuie...

Kathleen nu-și mai termină propoziția. Sări pe capră și scoase căruța afară din șopron.

– Îmi pare rău, Peter. Îmi pare... îmi pare sincer rău...

Kathleen își mână caii la galop imediat ce lăsă grajdurile în urma ei, apoi o cârmi spre strada care ducea la Dunedin.

Peter rămase locului, nevenindu-i a crede.

Fără să le mai bage în seamă pe femeile care se uitau cu foarte mare curiozitate după Kathleen și care priveau acum și la el cu niște expresii deloc măgulitoare, pastorul se întoarse la căruța lui. Indiferent ce anume se întâmplase, el trebuia să ia lemnele acum, înainte să se găsească, cine știe, vreun altul care să și le însușească. Însă, după aceea, avea să-i caute pe acel bărbat și pe tânărul acela, a căror apariție o speriase pe Kathleen de moarte.

Dură ceva vreme până când fu încărcată căruța și până când Peter se putu întoarce spre biserică. Totuși, era încă lumină când trecu pe lângă grajdurile unde intrase Kathleen în panică. Îl văzu pe bărbatul care se certase cu brunetul. Un australian, Peter îl cunoscuse în treacăt. Pastorul luă hățurile în mână.

– Seara, Terrence, ei, zi bună azi?

Căutătorul de aur clătină din cap.

– Seara, pastore. Mai degrabă proastă. N-am găsit mare lucru, însă am aflat multe necazuri.

Își scărpină capul pe care abia dacă mai erau câteva fire de păr.

– Am văzut, v-ați certat. Vecini noi?

– Am reușit la țanc să îi împiedic. Ce-și imaginează lumea? Mai ai nevoie și de puțin loc de respirat, iar aici, Dumnezeu o știe, e

suficient pământ să își poată pune oricine corturile. Bine, e adevărat, nu așa de central...

Asta era adevărat. Noile locuri gândite pentru corturi erau ceva mai departe de magazine și de cârciumi.

– Iar tipul ăla mai era și negustor de cai și avea de gând să își deschidă aici o afacere! Pe lângă căutatul aurului... Cei doi catâri, pe care îi are cu sine, voia să mi-i vândă pe loc.

Peter se încruntă.

– Și cum îl cheamă? S-a prezentat?

Terrence clătină din cap.

– Nuuu, nu am ajuns deocamdată cu politețurile așa de departe. De ce? Vreți să cumpărați un catâr? Ai dumneavoastră nu sunt cei mai tineri, dar nici animalele individului ăluia, chiar dacă erau lustruiți de numa'.

Terrence părea să se priceapă la cai.

– Aveți vreo idee unde au dispărut oamenii ăia? întrebă Peter.

Terrence ridică din umeri.

– La noile locuri de corturi, bănuiesc. Sau pe altundeva, să facă scandal. Tipul ăla miroase de la o poștă a probleme, pastore. Stați departe de el!

Peter se gândi cum anume să procedeze în continuare și hotărî să pună mai întâi căruța la adăpost. Ajuns în grajd, înșeuă apoi iapa pe care i-o dăruise Kathleen atunci, la despărțire, și o porni prin tabără. Se mișcă mai ușor călare și poate că avea să dea de ei. În afară de asta, putea spune că voia să își schimbe animalul – cea mai sigură metodă de a intra în dialog cu un negustor de cai.

Individul miroase de la o poștă a probleme... Peter hotărî să se încreadă în instinctul lui Terrence și intră mai întâi în prima cârciumă.

– Seara, oameni buni! salută el la intrare. Am auzit că vrea un negustor de cai să se așeze pe aici. Are cineva vreo idee pe unde e acum?

– Așa, unu' brunet, gras? întrebă cârciumarul. Ăla a fost aici mai devreme. Cel mai bine și-ar fi pus cortul fix lângă cârciumă. Da' am fost aici înaintea lui! Acum stă lângă bordelul lui Janey. Tot rău, dar Janey nu poate spune nu.

– Lângă bordel? se miră pastorul. Am auzit că are un băiat cu el...

– De bună seamă, unu' nu foarte delicat.

Cârciumarul rânji, iar bărbații râseră.

– Vreți un rachiu, pastore?

Peter își luă rămas-bun fără să bea whisky-ul oferit. Între timp, i se trezise de-a binelea curiozitatea, iar Janey's Dollhouse, cum se numea, de fapt, bordelul, era foarte aproape. Acum se găsea în fața lui un cort, iar un băiat ducea lucruri din căruță în noua lor casă. Catârii pășteau, legați de funii lungi, de care aveau neîndoielnic să se împiedice clienții beți ai lui Janey, care aveau să treacă pe acolo, târziu, în noapte.

Peter se mai gândi pentru o clipă cum să înceapă discuția, însă bărbatul deveni dintr-odată atent. Cercetă iapa lui Peter cu niște ochi injectați, dar isteți și duri deopotrivă. Mai întâi, cam într-o doară, apoi cu un interes vizibil.

– E un animal drăguț, rosti el. De unde îl aveți?

Peter Burton se miră. Dacă acest om era negustor de cai, trebuia să știe doar de unde se cumpărau catârii. Hotărî să fie precaut.

– L-am cumpărat pe undeva pe lângă Christchurch, susținu el. Dar mă gândesc dacă să o vând sau nu. Uneori șchiopătează.

Bărbatul cel mare rânji.

– Am văzut imediat. Da, cineva v-a înșelat, domnule... Oh, părinte...

Bărbatul observă gulerul de preot și se înclină.

– Pastor, îl corectă Peter. Pastorul Peter Burton.

Bărbatul râse jovial.

– Ei, să vedem ce e de făcut aici... Bănuiești că vei găsi pe aici Sodoma și Gomora și, într-adevăr, primul lucru pe care îl faci e să

închei o afacere cu biserica. Mă bucur să vă cunosc, pastore. Și îmi va fi o onoare să vă vând cel mai bun catâr pe care îl puteți găsi între Invercargill și Auckland!

Îi întinse mâna lui Peter.

– Dacă îmi permiteți să mă prezint: Ian Coltrane.

Fuga lui Kathleen din mariajul ei cu Ian îl lovise rău pe acesta din urmă. Chiar dacă nu îi ducea prea tare dorul soției, ducea însă dorul puterii ei de muncă. Ian Coltrane avea nevoie de fermă ca punct fix pentru a se putea mișca și pentru a vinde caii pretutindeni. Cineva trebuia să fie acolo și să îngrijească de caii pe care Ian nu îi lua cu el. După plecarea lui Kathleen, asta nu se mai putea întâmpla. Chiar dacă fiul său îi promitea luna de pe cer și ar fi fost, fără doar și poate, gata să facă absolut orice pentru tatăl lui, pe care îl diviniza, el era totuși doar un copil. Chiar și Ian pricepuse că nu puteai da pe mâna unui copil de nouă ani administrarea unei ferme. Nici măcar nu îl puteai lăsa acolo singur. Din acest punct de vedere, lui Colin i se împlinise cea mai mare dorință. Ian nu-l mai trimisese la școală, ci îl luase de atunci în toate călătoriile lui de afaceri.

La început, tatăl lui Colin încercase să nu întreprindă drumuri lungi, dar, acum, înșelăciunile lui de ani întregi se răzbunau: în Christchurch, reputația lui Ian era distrusă; oamenii mai degrabă plecau până departe, ca să își cumpere animalele din altă parte. Ian încercase așadar să își găsească un asociat, care să se ocupe de ferma lui, în timp ce el era pe drumuri, însă nu se găseau decât indivizi dubioși care să fie gata să colaboreze cu el. Primul mânase departe o turmă de oi și o vânduse pe cont propriu pe când Ian nu era acasă, pe cel de-al doilea îl găsise la întoarcere beat mort într-un grajd. Cel de-al treilea plecase supărat când Ian încercase să îl înșele cu partea lui din vânzarea unor cai. Cu cel de-al patrulea lucrurile merseseră mai degrabă rău decât bine o anumită perioadă, dar bărbatul se făcuse nevăzut imediat ce începuse în Otago febra aurului. Așadar, Ian trebuia să își limiteze și mai mult drumurile –

când însă el ar fi trebuit să le extindă şi mai mult, fiindcă în curând nici măcar cei mai neînsemnaţi fermieri din Canterbury nu mai voiau să se lase înşelaţi de el. Febra aurului nu îi îmbogăţise, dar erau suficient de înstăriţi pentru a-şi putea spori numărul oilor de la marii crescători şi, astfel, să îşi îmbunătăţească propriile şepteluri. Mulţi baroni ai oilor creşteau cai, pentru propria lor distracţie, sau catâri, folosiţi pentru lucru. Ei începuseră să îşi ajute cu aceştia mai micii lor vecini, atunci când aceştia plăteau un preţ rezonabil.

– De ce nu lucrezi la propria ta fermă? întrebase odată Ron Meyers, noul proprietar al fermei Edmunds, când Ian i se plânsese la cârciumă, amicului său de pahar. A mea merge minunat!

Meyers creştea vite.

– De ce nu mergem şi noi să căutăm aur? îl întrebase Colin pe tatăl său.

Ian cântărise ambele variante – şi se hotărâse apoi pentru cea din urmă.

Vânduse mai întâi caii, apoi ferma lui Ron Meyers, care îi făcuse o ofertă destul de bună. După care, o luase din loc, cu băiatul, cu o căruţă trasă de doi catâri, spre câmpurile aurifere.

Ian Coltrane.

Peter Burton inspiră adânc. Aşadar, acesta era secretul ei – nu era de mirare că fusese Kathleen într-atât de îngrozită! Oare crezuse cu adevărat că soţul ei murise? Era mai puţin probabil; comportamentul ei din ultimii ani indica mai degrabă faptul că fugise. Peter bănuise deseori că soţul ei încă mai trăia. Şi băiatul ăsta… Pastorul îl cercetă discret. De fapt, ar fi trebuit să descopere imediat asemănarea: băiatul era neîndoielnic fiul lui Kathleen; semăna chiar mai mult cu ea decât Sean.

– Şi fiul meu, Colin, îl prezentă Coltrane. Colin, arată-i pastorului iapa sură. Se gândeşte să îşi schimbe bătrânul lui catâr.

Colin se uită la catârul lui Peter. Era ciudat – băiatul avea trăsăturile lui Kathleen, dar expresia de pe chipul lui, când se uită

la iapă, era cea a tatălui său. Părea, la fel ca acesta, să cunoască animalul – Kathleen trebuie să îl fi avut deja când fugise de acolo. Peter îi dădea băiatului cel mult treisprezece sau paisprezece ani și se mira că nu începea să sporovăiască despre acest subiect. Însă Colin tăcu.

– Să vin călare, cu iapa cea sură? întrebă el într-un târziu.

Peter hotărî să pună punct întregii chestiuni.

– Nu, mulțumesc. Nu azi, domnule Coltrane. S-a întunecat deja și nu prea mai pot vedea mare lucru. Nu este momentul cel mai bun al zilei pentru a tranzacționa cai!

Ian Coltrane se încruntă.

– Pastore, acum mă jigniți! De parcă v-aș înșela, pe dumneavoastră și biserica, fie că e zi, fie că e noapte! Ceea ce vă ofer, pastore, puteți cumpăra oricând, cu ochii închiși. Iapa sură este o frumusețe. Și nu are nicio zi peste opt ani. E numai bună... Din contră, a dumneavoastră... cred că are vreo douăzeci...

Peter scutură din cap.

– Și, până acum, mi-a fost fidelă! zise el și preluă tonul lingușitor pe care îl folosise și Ian până atunci. Dacă mă gândesc bine... Ar fi extrem de nepoliticos din partea mea să o schimb așa, pur și simplu. Nu! Animalul trebuie să îmbătrânească în slujba bisericii. Mulțumesc mult, domnule Coltrane. Mulțumesc pentru că mi-ați deschis ochii în acest sens. Dumnezeu fie cu dumneavoastră, domnule Coltrane, sper să vă pot saluta în curând în biserica mea. Ah, da, și la școală, Colin! Începem la ora opt. Te aștept!

Colin făcu o grimasă. De bună seamă, nu dorea să mai facă multe pentru educația lui. Peter hotărî să îi strice puțin socotelile. Le zâmbi încurajator – mai întâi fiului, apoi tatălui.

– Poți aduce cu tine catârul sur, Colin, când vii. Poate că mă uit la el încă o dată, pe lumină.

Era convins că tatăl, grijuliu, avea să își trimită, măcar a doua zi, de dimineață, fiul la școală.

Capitolul 7

Lizzie nu își putuse rosti o *pepeha* completă. Poate și pentru simplul motiv că un discurs corect, personal, de introducere conținea la maori enumerarea diferiților strămoși și, pentru aceasta, lui Lizzie pur și simplu îi lipseau cunoștințele. În orice caz, își dăduse silința și își spusese numele și originea ei din Anglia, descriind extrem de plastic Londra și, în afară de asta, și drumul ei sinuos spre Australia. Amintise vaporul pe care sosise în Aotearoa și călătoria ei pe Insula de Nord. Rostise și numele lui James Busby, dar celor din tribul Ngai Tahu nu le spunea nimic. Lizzie știa, firește, că niciuna dintre căpeteniile lor nu semnase tratatul de la Waitangi, dar multe dintre triburi auziseră, oricum, între timp, de el, ceea ce nu se adeverea în cazul noilor ei prieteni. Tribul era mic și trăia extrem de retras.

Lizzie mersese timp de două zile în sus, spre munte. Nu ar fi găsit niciodată maorii dacă, în cea de-a doua zi, nu i s-ar fi alăturat doi tineri vânători, în timp ce prindea niște pești într-un pârâiaș, punând capcane, după obiceiurile maorilor. Băieții fuseseră interesați de femeia *pakeha* care pescuia în chip tradițional și, când le mai și răspunsese în maori, o consideraseră imediat bine-venită. Toți locuitorii satului o salutaseră cu o *powhiri* completă, ceremonia de salut, și fuseseră extrem de impresionați când ea răspunsese, după obicei, cu *pepeha* ei. Și cadourile tinerei fuseseră primite cu plăcere – chiar dacă Lizzie

descoperise curând că nu aveau neapărat nevoie de lucrurile pe care le adusese ea.

Era de mirare, dar, în acel sat retras, se găsea cam tot ce își doreau maorii de la *pakeha*: femeile voiau oale de gătit din fontă și își înfășau copiii în pături călduroase din lână. Tribul avea o turmă de oi de cea mai bună calitate, câmpurile erau pregătite pentru a fi semănate și ar fi fost de ajutor o căruță cu boi. Câțiva dintre oameni purtau haine vestice, nu doar căpetenia și familia sa. Părea că aici oricine își dorea putea să își procure rochii sau pantaloni *pakeha*, nu numai conducătorii. Tribul era, conform standardelor maori, bogat. Lui Lizzie i se confirmă bănuiala că băștinașii știau exact unde se găsea aurul atât de râvnit de *pakeha*, însă păreau să se comporte cu multă grijă, ceea ce lui Lizzie i se păru rezonabil. Ea își formulă întrebările legate de aceasta cu foarte multă atenție.

– Prietenii mei... și cu mine, noi locuim în apropierea taberei de căutători de aur de pe râul Tuapeka. Ne gândim însă să ne extindem căutarea în teritoriul vostru. Am venit aici pentru a întreba dacă suntem bine-veniți.

Sora căpeteniei, care se așezase alături de Lizzie și de celelalte femei, ocupate cu pregătirea mesei, inspiră adânc.

– Câți prieteni ai? se interesă ea. Două mii? Trei mii? Și se gândesc să ne lase pământul așa cum au făcut cu matca râului pe care ei o denumesc Gabriel's Gully?

Lizzie clătină din cap.

– Am doi prieteni, preciză ea, iar unul dintre ei este bolnav. Nu mai poate lucra. Are o femeie și doi copii în Țara Galilor – asta e în Anglia, acolo de unde vin *pakeha*. Dacă nu găsește aur, familia lui va muri de foame.

– Femeia poate veni aici, să se îngrijească de bărbat, zise una dintre femeile mai tinere. Ea poate munci pământul.

– Dar ei trebuie mai întâi să cumpere pământul, observă Lizzie, iar asta va fi complicat. Vindeți voi pământ?

Femeile izbucniră în râs.

– Dacă am încerca să facem asta, ar fi război, constată sora căpeteniei. *Pakeha* vor spune că pământul de aici nu ne aparține. Noi suntem un trib nomad, suntem ba aici, ba acolo.

– Dar voi aveți o regiune în care călătoriți? întrebă Lizzie mirată.

Femeia pufni din nou.

– De ea aparține și Gabriel's Gully. Și de ea aparține și tabăra construită pe râul Tuapeka. Dacă ar fi să spunem că e a noastră, războinicii tribului nostru ar trebui să o apere. Avem douăzeci de războinici. Oare pot ei să facă față, cu doar douăzeci de pușți, celor cinci mii de pușți care se găsesc în tabăra voastră *pakeha*?

Lizzie suspină.

– Nu este corect.

Femeia maori încuviință.

– Însă tu și cei doi prieteni ai tăi sunteți bine-veniți, spuse ea apoi cu mărinimie. Bărbații noștri te-au supravegheat. Știi cum se face focul și cum se prind peștii. Lași pământul așa cum l-ai găsit. Dacă promit și prietenii tăi să facă asta, atunci putem conviețui pașnic. Doar nu trebuie să săpați prin tot teritoriul.

Lizzie își umezi surescitată buzele, înainte de a mai încerca un atac.

– Asta... Totul ar fi mai simplu dacă am ști unde anume să săpăm.

Femeile râseră din nou.

– Ești inteligentă, *pakeha wahine*! se amestecă în discuție o femeie în vârstă. Aceasta scosese în timpul recitării *powhiri* un *karanga*, un strigăt, care făcea o legătură spirituală între trib și vizitator. Neîndoielnic, ea era *tohunga* tribului.

– Vrei să te ducem la substanța galbenă care este atât de prețioasă pentru voi. Dar cine ne garantează că nu iei mai mult decât îți trebuie?

Lizzie suspină.

– În opinia *pakeha*, nu poți niciodată să ai suficient aur, recunoscu ea. Totuși, dacă suntem într-adevăr doar noi trei – de

fapt, numai Michael și cu mine, Chris este mult prea slăbit pentru a mai putea săpa aici, în munți... Nu vom putea lua prea mult.

– Asta o spui tu, răspunse sever sora căpeteniei, dar poți vorbi și pentru bărbat? E bărbatul tău?

Lizzie ridică din umeri. Din nou această întrebare, la care nu putea da un răspuns clar.

– Nu e posesia mea, zise ea, în cele din urmă, cu precauție. Nu i-am fost dată lui. Deși eu... într-un anume fel... m-am culcat cu el în casa adunărilor. Adică, pe un vapor, vreau să spun. Acolo au fost mulți oameni martori că am fost împreună. Dar, mai târziu... Ah, e complicat.

Din ultimele cuvinte ale lui Lizzie izvora întreaga ei tristețe. Nu putea exprima nici în engleză, nici în maori ce anume o măcina, dar *tohunga* o privi cu multă compasiune. Lizzie avu sentimentul că privirea femeii o străpungea direct în inimă.

– Spiritele voastre sunt unite unul cu altul, zise ea scurt. Dar nu este simplu, aici ai dreptate. Dar – *tohunga* se adresă acum tribului ei – el nu o va înșela. S-ar întoarce împotriva lui dacă ar face-o, iar el știe asta. Trebuie să o știe. Și nici femeia nu ne va înșela. Pe zeii de al căror ajutor are ea nevoie!

– Ea nu crede în zeii noștri, spuse sora căpeteniei.

Preoteasa ridică din umeri.

– Dar ea crede în zei. Ea este legată de noi.

– Pot să vă jur pe zeul meu, zise Lizzie. Sau pe acesta...

Își scoase din decolteu *hei-tiki*-ul, o mică amuletă din jad pe care i-o dăduse, demult, prietena ei, Ruiha. O purta în jurul gâtului, prinsă de un lanț din piele.

– Oricând vreți să o fac.

Tohunga încuviință ușor, iar sora căpeteniei i se adresă fratelui ei. În interiorul tribului se discuta cu mult zel și cu mult prea repede pentru cunoștințele lingvistice ale lui Lizzie. Avea totuși impresia că multe dintre femei o susțineau. Câțiva bărbați aveau diferite

obiecții. Bătrâna *tohunga* le ascultă liniștită pe toate. Pentru ea, sentința părea să fi fost dată de mult.

– Nepoata mea îți va arăta mâine pârâul, zise ea înainte să se ridice.

Căpetenia încuviință, împotriva voinței sale, iar după aceea i se adresă lui Lizzie foarte oficial:

– Ne-ai adus cadouri, datina – *tikanga* – ne cere să îți dăm și noi ceva.

Preoteasa, care era deja pe picior de plecare, se mai întoarse o dată și clătină din cap.

– *Tikanga*, zise ea încet apoi, ne cere să îți dăruim ceva valoros. Aurul nu este valoros, fiica mea, doar pământul în care se află el. Așteaptă...

Intră în una dintre case, care abia dacă fusese ridicată cu ceva mai multă silință decât colibele din tabăra căutătorilor de aur. Când ieși din nou, purta o ghioagă din jad, *pounami*, pe care i-o înmână lui Lizzie.

– Cu ea a apărat străbuna mea pământul. Acum, merge mai departe, la tine.

Lizzie îi mulțumi, încurcată. Ghioaga era împodobită cu niște ornamente minunat sculptate. Era valoroasă – nu numai pentru maori.

Cadoul dat de către *tohunga* liniști mica încordare dintre trib și vizitatoarea lor. Între timp, mâncarea era gata și femeile puneau masa. Lizzie adusese cu sine whisky, care le plăcea maorilor. În curând, sticla mergea în cerc și toate *tohunga* începură să povestească în *whaikorero*, vorbirea frumoasă, nesfârșitele povești din trecutul Aotearoei, pe care Lizzie nu le înțelegea niciodată, chiar dacă îi erau cunoscute cuvintele.

Lizzie dormi alături de ceilalți în casa adunărilor, ceea ce ea o luă drept o onoare, și pregăti, de dimineață, lipii alături de celelalte femei. După aceea, nepoata bătrânei *tohunga* o conduse la o

cascadă din apropiere. Aceasta se vărsa într-un fel de iaz, din care apa curgea într-un pârâu.

– Apa aduce cu sine pietrele galbene din munți, explică fetița într-o engleză cursivă și urcă deluşorul, pentru a ajunge la pârâul care alimenta cascada. Le poți prinde aici, în tigăi, așa cum o fac bărbații în tabără. Dar poți să și sapi. Aici...

Ea arătă spre un loc aflat lângă pârâu și întinse mâna spre o piatră mare. Apoi, bălmăji ceva ca pentru ea, probabil o scuză adresată spiritelor râului, a căror liniște o deranja ea acum, și săpă pietrișul și nisipul, dându-le la o parte. Era simplu – Lizzie bănuia că acolo se mai săpase de multe ori. Probabil că pe acel loc se baza evidenta bogăție a tribului.

– Ai un castron? întrebă fata.

Lizzie clătină din cap. Aputa scoase însă o farfurie din tablă, pe care o ascunsese printre pliurile rochiei. Ea purta o rochie *pakeha* simplă, fără ornamente, dar mai călduroasă decât îmbrăcămintea tradițională a maorilor. Își ridică fustele, fără să ezite prea mult, înainte de a intra în pârâu.

Acum, ținea farfuria în apă și luă niște pământ în ea. Scutură rapid recipientul și aruncă afară apa și nisipul. Nu cu foarte mare iscusință; căutătorii de aur o făceau cu mai multă îndemânare. Însă, în majoritatea cazurilor, cu mai puțin succes! Lui Lizzie nu îi veni să-și creadă ochilor când se uită pe fundul farfuriei.

– Ia-l liniștită! o încurajă fata. Vrei să încerci și tu?

În mai puțin de un ceas, atât cât i se păruse lui Lizzie cât de cât politicos să stea departe de tabără fără vreo motivație anume, cele două spălară din râu vreo două uncii de aur – pentru căutătorii de aur de la râul Tuapeka, de multe ori mai mult decât câștigul dintr-o lună.

– Strălucește frumos! spuse fata, binedispusă, atunci când Lizzie îl turnă cu grijă într-un săculeț din pânză. Ce faceți cu el?

Lizzie îi zâmbi.

– Tot felul de lucruri, răspunse ea după aceea. Din acest aur de aici, îți vom face ție un medalion. O să îți aducă noroc, așa cum îmi aduce mie *hei-tiki*-ul.

Despărțirea lui Lizzie de trib se petrecuse aproape la fel de politicos ca și primirea ei. Tânăra promise să revină în curând și să îl aducă și pe Michael cu ea.

– Poți să te culci cu el în casa adunărilor! chicoti mica Aputa; spălatul aurului împreună cu Lizzie o dezghețase. Atunci, o să fie cu adevărat bărbatul tău.

Relația ciudată dintre Lizzie și Michael părea că devenise subiectul preferat al tuturor oamenilor din preajma ei. Lizzie suspină. În sfârșit, exista ceva ce maorii și *pakeha* aveau în comun.

Chiar și numai pentru a nu-și încălca promisiunea – nu voia să o dezamăgească, în niciun caz, pe Aputa vânzând acel aur, în loc să facă din el o bijuterie! –, Lizzie se mai întoarse încă o dată la câmpul aurifer, înainte să îndrume pașii calului spre casă. Își impregnase perfect în memorie locul și felul în care arăta acesta, ceea ce nici nu fusese prea greu – era vorba despre un colțișor extrem de frumos: cascada, cu iazul pe a cărui margine se ridicau spre cer cinci stânci înalte, ascuțite ca acul; o formațiune neobișnuită. După spusele micuței Aputa, aici se întrecuseră odinioară semizeii în aruncatul suliței. Doar unul nimerise și făcuse acea adâncitură de sub cascadă. Aruncările ratate ale celorlalți mai puteau fi văzute în configurația acelor stânci în formă de ac.

Lizzie estima că scosese din pârâu aproximativ șapte uncii de aur – atât cât adusese Gabriel Read, pentru prima dată, la Dunedin, din filoanele de aur de pe râul Tuapeka. Cu banii aceștia, Chris își putea aduce soția – și, până când ajungea Ann Timlock, ei aveau cu siguranță suficient de mulți bani pentru o afacere comună. Lizzie se gândea la produse din fier sau alimente, poate chiar și la materiale de construcții sau vopsele, posibil în Dunedin sau pe undeva, pe

unde era o climă mai blândă. Lui Chris i-ar fi plăcut mai mult, probabil, o fermă decât un magazin, dar asta o excludea Lizzie. Nu credea că avea suficientă forță pentru asta, iar Ann nu venea cu siguranță din Țara Galilor în Noua Zeelandă ca să muncească pe brânci. Lizzie spera că ea avea cât de cât talent pentru afaceri. Se îmbăta gândindu-se la bucuria și la surprinderea bărbaților ei și la perspectiva de a face cunoștință cu Ann Timlock. Poate că avea să găsească în ea o prietenă! După ce lăsă matca pârâului așa cum o găsise, rostise o rugăciune sinceră, adresată spiritelor pârâului. Poate că nu era ceva întru Dumnezeu, dar Lizzie găsea că zeii maori făcuseră în acele zile mai multe pentru ea decât Sfânta Treime în ultimii treizeci de ani.

Capitolul 8

Michael Drury îl întâlni pe Ian Coltrane într-o filială a Băncii Dunloe.

Lizzie era încă plecată la prietenii ei maori, iar Chris nu ar fi avut voie, de fapt, să rămână singur. Totuşi, se simţise în ultimele săptămâni tot mai bine de la zi la zi, aşa că îl încurajase pe Michael ca în acea zi să transforme în bani puţinul aur pe care îl găsiseră în ultimele săptămâni. Banca fusese ultima oprire pe lista lui, iar primul lucru pe care îl remarcă fu un băiat blond, care opri, în faţa băncii, o căruţă cu nişte catâri. Băiatul i se părea oarecum cunoscut; avea impresia că îi aminteşte de poveştile din copilăria lui din Irlanda. Cei cinci fraţi ai lui Kathleen? Sau ai lui? Băiatul îi rânji cu nerușinare în faţă atunci când el îl cercetă ceva mai îndelung.

Michael îşi întoarse privirea, intră în bancă şi se trezi, pe neaşteptate, faţă în faţă cu Ian Coltrane! Negustorul de cai se îngrăşase în mod vizibil faţă de cum fusese în trecut. Se umflase şi se înroşise la chip, dar Michael îl recunoscu imediat. Poate că ceva din ţinuta lui, o anume şiretenie a trăsăturilor, poate chiar şi asemănarea evidentă cu tatăl lui. Ian Coltrane era inconfundabil.

Nici din cealaltă parte nu existase nicio ezitare, cu atât mai mult cu cât Michael nu se schimbase decât prea puţin. Coltrane îl privi uluit, dar, după aceea, îi apăru pe chip un zâmbet de superioritate. Asemenea băiatului acela din faţa magazinului! Michael simţi cum i se strânge inima.

– Coltrane? întrebă el surd.

Ian rânji. De bună seamă, el își revenise mai repede.

– Ia te uită, Michael Drury! Fiul pierdut! Nu ai fost oare dus în lanțuri la capătul lumii?

Michael încercă să își revină.

– Aici suntem la celălalt capăt al lumii, zise el cu greu. Și, în ce privește lanțurile, le poți arunca. Dar tu... Părintele O'Brien mi-a spus că tu... Tu și Kathleen... că sunteți la New York.

Ian Coltrane râse zgomotos.

– Ah? A zis el asta, bunul părinte? Atunci, va trebui să se justifice cândva în fața lui Dumnezeu pentru această minciună! Poate că o să dăm de el în iad...

Michael își strânse pumnii. Nu știa dacă era furios pe bătrânul preot sau pe Coltrane, care, cel puțin, nu avea nicio vină pentru minciuna lui O'Brien. De fapt, nu avea niciun motiv pentru care să fie furios pe Ian Coltrane.

Michael încercă să își stăvilească gelozia și nevoia de a poci chipul rânjitor al lui Ian. Trebuia să îi vorbească. Trebuia să știe dacă Kathleen... O, Dumnezeule, ea putea fi în Tuapeka! Tot mai multe femei își însoțeau bărbații pe câmpurile aurifere. Lui Michael îi era când cald, când rece, iar inima îi bătea cu putere. Totuși, trebuia să se stăpânească.

Pe cât putu el de liniștit, indică, cu bărbia, spre locul din fața băncii.

– Acela e... fiul meu? întrebă el.

Coltrane clătină din cap, având în continuare zâmbetul lui provocator pe chip.

– O, nu, domnule Drury, acesta este al meu! Și o știu cu siguranță, fiindcă nu am scăpat-o din ochi pe draga de Mary Kathleen după ce s-a golit din nou și a fost coaptă pentru mine.

Michael își mușcă buzele și se luptă din nou cu furia care creștea în el. Cum vorbea Ian despre Mary Kathleen? Cu toate acestea, Michael se simțea aproape ușurat. Băiatul din față nu-i

plăcuse deloc, chiar dacă avea inconfundabilele trăsături ale lui Kathleen.

– Unde e el acum? izbucni Michael. Unde este fiul meu... unde este... celălalt...

Ian deveni serios, iar trăsăturile îi fură brăzdate de o umbră care îl făcu pe Michael să se sperie și să bănuiască tot ce e mai rău.

În realitate însă, Ian nu făcea decât să se gândească rapid. Să își recunoască rușinea? Să recunoască faptul că a fost părăsit de Kathleen? Poate că ea pornise chiar în căutarea acestui individ, pe care îl iubise mereu... Și poate chiar că se apropiase de el – acel popă era călare pe catârul ei... Oare să îl fi cumpărat într-adevăr din Christchurch? Ian inspiră adânc.

– Kathleen a murit, zise el, apoi, aproape în treacăt. A murit la nașterea lui Colin. Făcu un semn spre băiatul de afară. Înainte, aproape că ți-a omorât bastardul. Nu era făcută să nască! Prea plăpândă, prea delicată. Și primul copil a venit pe lume mort! Nu e un sânge bun Drury, dar al meu este excepțional!

Ian râse din nou.

– Fără resentimente, Drury!

Se întoarse apoi și dădu să plece.

Michael rămase locului, împietrit. Kathleen era moartă... Kathleen și fiul lui... Toate visurile, toți acești ani... Asta explica, firește, de ce părintele O'Brien nu mai primise alte vești de la ea. Preotul nu intenționase, cu siguranță, să îl mintă. Poate înțelesese ceva greșit și, apoi, întrerupsese contactul cu familia Coltrane. Kathleen era moartă și Ian nu scria, cu siguranță, nicio scrisoare. Lui Michael îi venea să vomite. Părăsi banca fără să își plătească banii – foarte încet, pentru că nu voia, în niciun caz, să se mai întâlnească o dată cu Coltrane și cu fiul lui. Fiul lui Kathleen... Fiul lui Ian, dar copilul lui era mort!

Mintea lui Michael se învârtea în cerc. Privea țintă în gol, în timp ce călărea prin localitatea care creștea întruna. Peste tot, în Tuapeka, se construia. Chiar dacă nu ceva solid, doar case din

lemn, dar apăruse prima stradă cu magazine, cu bănci, cu poștă și cu inevitabila cârciumă, alături de hotelul în care îți puteai lua camere cu ora.

Michael nu răspunse la saluturile pe care i le adresau cunoscuții. Kathleen murise... Kathleen murise... Nu îi venea a crede, era prea mult pentru el!

Michael răsuflă ușurat când lăsă în urmă Tuapeka și când o luă în sus, pe râu. Acum însă nu voia să îl vadă nici măcar pe Chris. După un timp, coborî de pe cal și se așeză pe un bolovan aflat pe malul râului. Mica plajă de pe malul râului Vartry... sălciile, ale căror ramuri sărutau apa... Michael își luă rămas-bun de la iubita lui, de la copilul lui, de la visul lui...

Două zile mai târziu se întoarse Lizzie.

– De ce aveți mutrele astea? întrebă ea binedispusă, când îi văzu pe bărbați stând la foc în cabană.

Chris sculpta o lingură din lemn. De fapt, lucrase la un căluț. Vindea uneori jucării în Tuapeka, unde erau din ce în ce mai mulți copii – dar și părinți care își puteau permite un mic lux pentru ei. În ultimele zile însă, Michael îl obligase pe Chris să pună deoparte căluțul din lemn, de îndată ce ajunsese acasă. Nu putea să vadă nicio jucărie, nu voia nici măcar să se gândească la copii.

Chris înțelegea asta. Și lui căluțul îi amintea de unul asemănător, pe care îl sculptase în Țara Galilor pentru copiii lui. În cele din urmă, cei doi bărbați se lăsaseră pradă tristeții cauzate de timpul pierdut, însă Michael încerca totuși să își distragă atenția. Lucra de dimineața până seara și încerca să scoată măcar un pic de aur din pârâul de lângă casa lor. Și în acea zi fusese afară până la prânz, dar plouase atât de tare, încât, la un moment dat, renunțase. Acum, încerca să se încălzească la foc.

Lizzie părea să fie fericită. Simpla ei prezență părea să lumineze cabana. Ea radia de fericire atunci când scoase din buzunarele paltonului, ud leoarcă, un săculeț din pânză și un obiect din jad. Abia

după aceea își dădu jos paltonul și se apropie de foc. Era complet înghețată de pe drum. Când Lizzie le observă fețele, privirea i se înăspri. Michael ședea în fața șemineului, aplecat și distrus.

– Aveți oare niște whisky pentru mine? întrebă ea spărgând tăcerea apăsătoare.

Până atunci, nu reușise să scoată de la bărbați mai mult decât un simplu salut.

– De fapt, avem nevoie de șampanie! Ce e cu voi? Michael? Chris? Nu vă bucurați că m-am întors? S-a întâmplat ceva? Ei, indiferent ce e, în curând o să fiți uimiți!

Lizzie luă de pe masă sacul din stofă și se ghemui între bărbați.

– Inspirați adânc, băieților! anunță ea binedispusă. Sau... Stați puțin... Închideți ochii!

Ea strălucea de fericire, de parcă ar fi aprins lumânări de Crăciun.

– Lizzie... lasă jocurile!

Vocea lui Michael părea chinuită.

Îngrijorarea lui Lizzie creștea. Totuși, era momentul ei, iar bărbații trebuiau, pur și simplu, să o lase să îi înveselească.

– Bine, dar vei fi în pericol să orbești!

Luă blând mâna lui Michael, o deschise și lăsă să cadă în ea niște praf de aur. Apoi, repetă același lucru și cu mâna lui Chris.

Pupilele lui Chris Timlock se dilatară. Nu îi venea să-și creadă ochilor.

– Dar... dar, Lizzie, ăsta e aur!

Femeia izbucni în râs.

– Și încă cum! Așa, cam nouă uncii. Două nu sunt însă ale noastre, vă explic mai târziu cum stă treaba. Mai important este că l-am spălat într-o singură zi! Fără nicio osteneală, nici măcar nu a fost nevoie să mă trezesc devreme. Și am putea scoate o sută de uncii, socotesc eu, fără să distrugem nimic. Trebuie doar să rămână un secret, așa le-am promis celor din tribul Ngai Tahu.

Lizzie povesti agitată despre maori și despre comoara pe care o găsise.

Michael privea absent la aurul din mâna lui. Era bogat. Acum, era, în sfârşit, bogat. Dar şi singur. Sau... liber? Simţi privirea lui Lizzie, care se oprise asupra lui, în cele din urmă. Reuşi să se învingă pe sine şi o privi în ochi. Lizzie... era frumoasă în fericirea pe care o împărţea cu atâta plăcere şi altora.

– Aurul ăsta este, în primul rând, pentru tine, Chris! exclamă ea fericită. Îl poţi vinde mâine, apoi să îi trimiţi banii lui Ann. Ar trebui să ajungă pentru o călătorie încoace. Şi, până ajunge, vom avea şi mai mult, mult mai mult! Michael, o să avem ferma noastră! Cu fete în casă, conac şi tot ce ne mai dorim!

De la zâmbetul ei, Michael se încălzi mult mai mult decât de la focul din şemineu. Observă, dintr-odată, cum îi dispărea tristeţea. Kathleen şi copilul reprezentau trecutul, dar Lizzie era acolo! Mărinimoasă, nebună, plină de viaţă şi cu un singur scop – acela de a-l face pe el fericit. Până atunci, el o răsplătise mult prea puţin. Fusese nebun, prins într-un vis nerealist.

Michael lăsă aurul să se scurgă cu grijă înapoi în sac. Apoi, se ridică şi o luă pe Lizzie în braţe. Pentru prima dată, ea nu se împotrivi, de parcă ar fi simţit şi ea că s-a schimbat ceva.

– Chris, zise Michael răguşit şi îi adresă prietenului său o privire cercetătoare, dar acesta arăta bine; ar putea chiar să reuşească.

– Poate ar trebui să mergi imediat în oraş, călare, şi să vinzi aurul? Ai putea aduce... şampanie pentru Lizzie şi...

Chris se uită de la Michael la Lizzie şi zâmbi, înţelegând. Şi el părea să creadă că este capabil de acea excursie.

– Cu siguranţă că nu e bine să avem atât de mult aur în casă, spuse el, cu atât mai mult cu cât niciunul dintre noi nu ştie să tragă cu puşca. A şi încetat să mai plouă!

Lizzie şi Michael nu îl mai priveau pe Chris atunci când el încercă să îşi caute cele mai călduroase lucruri, luând apoi săculeţul de pe masă şi punându-l grijuliu în buzunar.

– Eu... poate că mai beau atunci un pahar prin oraş, spuse el zâmbind.

Lizzie şi Michael încuviinţară.

– Şi să duci două uncii la bijutier, zise Lizzie. Să facă din ele un pandantiv frumos. Poate ceva cu luna şi cu stelele. Ceva ce i-ar plăcea unei fete maori!

Când Chris părăsi încăperea, Michael îşi permise să o sărute cu tandreţe şi cu dăruire. Ea avea sentimentul că, pentru prima dată în viaţă, era cea la care el se gândea. Nu era vorba de dorinţă, nu de un înlocuitor pentru Mary Kathleen. Michael o alinta numai şi numai pe Lizzie Owens! Atunci când o luă în braţe, fu cu totul altfel decât atunci, pe vas. Lizzie se lăsă pradă fericirii ei preţ de câteva bătăi de inimă, dar apoi îndoielile începură să îi dea din nou târcoale. Ce se întâmplase? Se schimbase ea sau el? Să fi fost fiindcă zeii credeau în ea? Sau fiindcă…

– Michael, zise ea încet şi se desprinse din îmbrăţişarea lui. Tu… Ce se întâmplă? Ceva s-a schimbat. Tu… e oare… e oare de vină aurul?

Michael clătină din cap cu hotărâre. Era măgulit de simţul ei fin faţă de fiecare nuanţă a dezmierdărilor sale.

– Nu. Nu are nimic de-a face cu aurul. Am luat însă o decizie. Mult prea târziu, mă tem. Ar fi trebuit să te întreb de mult…

– Ce să mă întrebi? se interesă Lizzie.

Michael trase adânc aer în piept, însă, apoi, fu simplu, incredibil de simplu.

– Dacă vrei să te căsătoreşti cu mine, zise el încet. Eu… eu te iubesc, Lizzie, de multă vreme deja.

Lizzie îl privi gânditoare.

– Ai avut până acum un fel ciudat de a o arăta, zise ea sever. Mai întâi, nu am fost pentru tine decât o curvă, apoi un înlocuitor pentru mireasa ta pierdută de prin Irlanda… Acum, dintr-odată, arzi de nerăbdare, că nu sunt doar om, ci şi femeie, chiar, mai mult, una pe care o iubeşti! Şi, întâmplător, chiar în clipa în care m-am întors cu şapte uncii de aur. Trebuie să înţelegi că intru la bănuieli!

Michael suspină.

– Nu are nimic, absolut nimic de-a face cu aurul, o asigură el din nou. Ți-o jur.

– Nu trebuie să juri nimic, Michael Drury, rosti Lizzie și încercă să își facă vocea să sune apăsat. Trebuie să-mi spui doar un singur lucru: dacă mă căsătoresc acum cu tine, Michael, trebuie să mă gândesc la faptul că îmi vei spune, și în fața altarului, Mary Kathleen?

Michael își lăsă capul pe umărul ei. Îi fu nespus de greu să îl ridice, în cele din urmă, din nou și să o privească pe Lizzie în ochi.

– Kathleen, șopti el, a murit.

Lizzie îi ținu, încă o dată, loc de prietenă și de mamă când îi plânse pe umăr. Mai târziu, în noapte, îi deveni iubită. Și numele pe care îl strigă în punctul culminant nu fu nici cel al lui Mary Kathleen, dar nici acela al unei prostituate. Michael o chemă cu numele unei regine: Elizabeth.

Când o luase călare spre Tuapeka, pe calul bălan al lui Michael, Chris Timlock era fericit cum nu mai fusese de luni întregi. Nu mai sperase, până în acea seară, că se va îmbogăți căutând aur. Pământul lor nu le dădea nimic, în plus, mai era și boala lui... Chris fusese pregătit să moară în orășelul căutătorilor de aur.

Și acum, această binecuvântare surprinzătoare – pe care Lizzie nu era doar dispusă să o împartă cu el, ci o aruncase de-a dreptul asupra lui cu mâinile pline! Ann avea să vină, aveau să fie din nou împreună, urma să-și revadă copiii! Dacă i-ar fi ajuns suflul pentru asta, Chris s-ar fi pus acum pe cântat, dar avea nevoie de întreaga sa forță pentru a călări pe acel cal bălan și sprinten. Animalul o luase la goană când ajunsese pe drumul principal spre Tuapeka. Mai întâi, la magazinul bijutierului! Aceasta fusese rugămintea cea mai importantă a lui Lizzie, iar Chris urma să o rezolve în primul rând!

Bijutierul Thomas Winslow, un bărbat mic și slăbănog, își avea magazinul alături de una dintre bănci. Nu avea mulți clienți – cei

mai mulți căutători de aur își transformau puținii bulgări găsiți în bani și aveau atât cât să poată trăi din ei. Totuși, din când în când, câte unul dădea marea lovitură și atunci mai transforma câte o uncie de aur într-un inel, pe care fericitul i-l dădea vreunei fete de prin cârciumi sau de la Janey's Dollhouse. Și angajații băncii, proprietarii de magazine sau meșteșugarii care rămâneau în Tuapeka mai cumpărau, din când în când, câte o bijuterie pentru nevestele lor. Thomas Winslow ar fi putut trăi bine din asta dacă nu ar fi fost atras cam prea mult de whisky. El își bea câștigul aproape în fiecare noapte în câte o cârciumă. Și, pentru a-și putea permite, din când în când, câte o fată, mai spăla și el aur și visa la marea lovitură.

Firește că deveni dintr-odată atent când Chris Timlock îi puse două uncii de aur pe masă. Cercetă cu lăcomie plăcuțele de aur.

Chris îi zâmbi candid.

– Dacă ați putea face din el un medalion... O lună cu niște stele în jurul ei, sau o constelație. Da, asta ar fi o idee frumoasă: Pleiadele! Și să mai faceți și un lănțișor, dacă e suficient de mult material.

Winslow îl asigură cu mult zel că era mai mult decât suficient – și încercă să îl tragă de limbă referitor la locul în care îl descoperise, însă Chris fu reținut.

– Partenerul meu a crezut mereu în pământul nostru, răspunse el evaziv. Poate că nu a fost decât noroc... Când putem lua bijuteria? Săptămâna viitoare?

Winslow încuviință servil, dar căzu pe gânduri când închise magazinul în urma lui Timlock. Noroc? O descoperire mare, unică, și atunci îți faci imediat din ea o bijuterie, în loc să duci banii la bancă? Existau cu siguranță bărbați care erau capabili de așa ceva, dar Winslow nu îi credea pe Timlock și pe Drury în stare de asta.

Oficiul poștal și telegraful erau deja închise, dar Chris oricum trebuia să transforme mai întâi aurul în bani, pentru a-i putea trimite ceva lui Ann. Spre norocul lui, banca era încă deschisă; mulți căutători de aur își aduceau acolo câștigul zilnic, pentru că în tabără se fura mult. Din acest motiv, domnul Ruland, bancherul,

ținea deschisă banca până la lăsatul serii și Chris fu nevoit să se așeze la coadă pentru a-și trece în cont mica avere. Nu putu însă să evite ca unii dintre ceilalți bărbați să îi vadă săculețul și conținutul lui strălucitor.

– Ce ai de gând să vinzi aici, Timlock? Șapte uncii și jumătate?

Bărbatul din spatele lui Chris se uitase la cântar și anunțase în gura mare ce văzuse.

Lui Chris Timlock nu-i conveni acest lucru.

– Câștigul din... ultimele săptămâni, susținu el, iar domnul Ruland îl privi uimit.

Michael fusese în urmă cu numai câteva zile să vândă aur, însă plecase fără să o facă. Bancherul nu spuse nimic; știa să păstreze un secret. Și era neîndoielnic corect ca Chris Timlock să își treacă banii în cont, în loc să ceară să fie plătit imediat. În ochii bărbaților din spatele lui se citea lăcomia. Mai ales Coltrane, negustorul de cai, îl cercetă pe Timlock cu un interes neobișnuit. Domnul Ruland se înfioră. Nu îl putea suporta pe Coltrane. Individul îi vânduse în urmă cu o săptămână un cal bălan, care începuse, la numai trei zile după aceea, să șchiopăteze. Cu toate acestea, rămase politicos și luă aurul lui Coltrane pe când Timlock ieșea.

Chris Timlock își sărbători norocul cu câteva pahare de bere într-una dintre cârciumile mai noi, care se găseau într-o casă adevărată, și nu într-un cort, cum fusese până atunci. Privea în gol spre câteva fete care, spre distracția chefliilor, interpretau dansuri îndrăznețe, dar nu se lăsă prins în nicio discuție de vreuna dintre femeile de la tejghea. La întrebările celorlalți căutători de aur, el răspunse doar monosilabic, chiar dacă oamenii erau extrem de amabili. Povestea bogăției subite a lui Timlock nu se răspândise încă în Tuapeka. Până atunci, nimeni nu fusese foarte curios în legătură cu aurul căutat de Chris și de Michael. Căutătorii își exprimaseră doar bucuria să îl revadă pe Chris, după așa o boală lungă, din nou, în cârciumă.

Doi dintre acei bărbați nu o făcură, însă ei nu stăteau alături de Chris la tejghea, ci împărțeau o sticlă de whisky la una dintre mesele dinaintea scenei. Thomas Winslow și Ian Coltrane dăduseră mai degrabă din întâmplare unul peste celălalt. Nu erau nicidecum prieteni, dar Coltrane încerca de multă vreme să îl convingă pe Winslow că avea neapărată nevoie de un catâr care să îi ducă uneltele de săpat de la magazinul său la câmpurile aurifere. Avea, desigur, animalul perfect pentru asta – însă, până atunci, Winslow nu se lăsase momit. Nu înota în bani și putea, încă, să își ducă foarte bine și singur lopata. Însă, în acea zi, cei doi observaseră câteva lucruri interesante, iar acum și le împărtășeau. Îi aruncau, din când în când, niște priviri disprețuitoare lui Chris Timlock, care se afla la bar.

– O bijuterie din două uncii de aur, îi șopti Winslow lui Coltrane. Asta înseamnă că acest aur este în plus, ca să zicem așa! Cât spui că a vândut?

– Șapte uncii și jumătate! O mică avere. Se poate să fi fost o minciună treaba cu boala lui? Poate că în tot acest răstimp a fost în munți pentru a găsi noi filoane de aur.

Ian Coltrane își umplu din nou paharul.

Winslow îl închină pe al său.

– Greu de crezut. Uită-te la el, e mereu atât de slab, încât l-ar putea răsturna orice pală de vânt, și, mai devreme, mi-a tușit în nas. Nu a fost plecat, iar la slujba pastorului venea din când în când.

Și Winslow făcea și el parte din comunitatea lui Peter Burton și venea chiar cu regularitate la slujba de duminică. Mai ales atunci când regreta descinderile lui prin cârciumi.

– Și atunci era, fără doar și poate, bolnav, nu se putea ridica decât când îl sprijineau partenerul lui și cu Lizzie. Ce părere ai despre aia? Oare o avea ceva cu unul dintre ei sau cu amândoi?

Observația îi era indiferentă în acea clipă lui Coltrane. Își lăsă ochii negri în continuare ațintiți asupra lui Timlock, ca și cum s-ar fi putut trăda printr-un zâmbet sau prin cine știe ce mișcare. Un

lucru era însă evident: bărbatul de la tejghea era mulțumit și liniștit în sinea lui. Nu își urla norocul în gura mare, așa cum o făceau mulți alți căutători de aur; omul părea să radieze din interior.

– Ar trebui să așteptăm până când se îmbată și atunci să-l prindem în menghină! propuse Winslow. Adică, referitor la bani... Nu la Lizzie, chiar dacă e o fetiță dulce...

Coltrane clătină din cap. Renunțase de mult la această idee. Chris Timlock tocmai sorbea din cea de-a doua bere. Nu era un bărbat care să se îmbete și care să își dezvăluie secretele la beție. Probabil că avea să mai bea un pahar sau două, după care să părăsească birtul – cu mult înainte ca Winslow să se miște. Nu, dacă voiai să afli ce știe Chris Timlock, trebuia să recurgi la niște metode mai drastice.

– Menghina sună bine, observă Coltrane. Dar nu aici, de față cu martori. Îl batem puțin în spatele bordelului lui Janey și îl interogăm puțin.

– Intero...găm? întrebă prostește Winslow.

Băuse deja mai mult de trei whisky-uri și, încetul cu încetul, începea să fie greoi. Mai întâi, în spirit, ceea ce nu conta prea mult. Totuși, dacă treaba asta cu Timlock dura mult, urma să fie incapabil și din punct de vedere fizic să îndeplinească planul lui Coltrane.

– O, da, amice. Știi doar acel tip de întrebări la care nu accepți un „nu".

Coltrane îi rânji amical lui Winslow.

Bijutierul își încreți fruntea și mai luă o înghițitură de whisky.

– Dar asta... da' asta nu-i prea drăguț.

Coltrane se burzului la el:

– Deci, ce vrei: să fii drăguț sau să fii bogat? se interesă el. Oricum, începem prietenește. Doar suntem amici, omule, față de amici nu ai secrete.

– Și, dacă tot e vorba despre terenul lor...

– Facem pariu că nu e niciun teren circumscris? În orice caz, nu s-a anunțat nimic nou. Și, oricum, cine să-i vrea terenul? Am

putea să ne aşezăm alături. Hai, Winslow, în Gabriel's Gully nu s-a îmbogăţit doar Gabriel Read!

Coltrane era hotărât. Acest Chris Timlock avea să-i povestească, în acea seară, unde găsise aurul – de bunăvoie sau cu ajutorul unor lovituri bine ţintite. Winslow trebuia doar să coopereze. Acum, Timlock se ridică şi aruncă pe masă nişte monede pentru berea lui. Coltrane îl înghionti pe tovarăşul său de pahar.

– Pleacă. Hai, îl urmărim!

– Dar nici nu ştii încotro o să se îndrepte...

Winslow ezita; la urma urmei, mai era whisky în sticlă.

– Bineînţeles că ştiu. Şi-a lăsat calul bălan al lui Drury în grajdul lui Mac Leod. Din cauza ploii – tipul ăsta are o inimă bună, să nu se ude animalul! Trebuie să meargă acum pe jos, iar cel mai scurt drum duce pe la Janey's.

Coltrane scoase din buzunar o bancnotă, îi făcu semn birtaşului că e bine aşa şi-l împinse pe Winslow afară din cârciumă.

– Poate că intră chiar şi pe la Janey, dădu Winslow de gândit.

Coltrane ridică din umeri. Nu se gândise până acum; la urma urmei, Timlock nu se uitase deloc la fetele din prima cârciumă.

– Atunci, aşteptăm până când iese!

Urmat de Winslow, care continua să se opună, Ian o porni după Timlock. Drumul acestuia nu-i oferi însă niciun fel de surpriză. Chris Timlock nu voia să meargă la bordel, ci se îndreptă spre grajd.

– Seara, Timlock! salută Coltrane.

Chris îi răspunse printr-o mişcare a capului. Nu-l cunoştea pe acest bărbat, dar era împreună cu Tom Winslow, aşa că acesta îi dezvăluise, probabil, numele său.

– Seara... Tom.

Winslow îi rânji.

– Salut, Timlock. Ei, ai petrecut puţin?

Chris ridică din umeri.

– Am băut doar câteva beri. De ce aş petrece?

– Pentru aurul pe care l-ai găsit, răspunse Winslow. Două uncii pentru o bijuterie pentru iubita ta; asta e cam mult, amice.

Chris făcu un semn cu mâna.

– Nu-i pentru iubita mea. E pentru o prietenă a domnișoarei Lizzie. A economisit multă vreme pentru asta!

Winslow și Coltrane izbucniră în râs. Apoi, se apropiară și mai mult de Chris. Tânărul începu să se simtă stânjenit.

– Așa, deci, domnișoara Lizzie a economisit! își bătu joc Coltrane. Și cele șapte uncii și jumătate pe care le-ai schimbat, după aceea, la bancă? De unde au apărut alea?

Chris se uită agitat împrejur.

– Ți-am spus doar, omule. Câștigul din ultimele săptămâni.

Coltrane se apropie fulgerător de el și, dintr-o mișcare bruscă, îi răsuci mâna dreaptă la spate.

– Nu minți, amice, l-am întâlnit acum trei zile la bancă. Deci, ieși cu adevărul: de unde-i aurul?

Chris trase aer în piept și se învârti în direcția strânsorii.

– A fost al meu. Eu l-am găsit, pe parcursul ultimelor săptămâni. Așa cum ți-am zis.

– În ultimele săptămâni ai zăcut bolnav!

Pumnul lui Ian nimeri rinichii lui Chris. Nu foarte tare, însă suficient pentru ca el să geamă și să se încovoaie – ceea ce îi înteți durerile în umăr.

– Și, dacă nu devii guraliv în curând, o să îți petreci tot acolo și următoarele săptămâni. Așa că scuipă odată tot!

– Doar vă spun… eu… eu spun adevărul.

Coltrane suspină, de parcă i-ar fi părut rău pentru ceea ce trebuia acum să facă.

– Ține-l puțin, Winslow, porunci el. Nu e politicos să nu te uiți în ochii omului atunci când vorbești cu el!

Chris încercă să se folosească de ultima șansă de a scăpa de acei oameni, atunci când Coltrane îl predă lui Winslow, care era, în mod evident, beat. I se eliberă, pentru scurtă vreme, brațul, dar omul

nu avea suficientă forță pentru a lovi la rândul lui. Coltrane îi puse piedică atunci când încercă să fugă. Chris se prăbuși și Coltrane îi dădu din nou un picior în rinichi, înainte ca Winslow să îl ridice.

– Nu-ți ajunge? Hai, amice, spune-ne pur și simplu de unde vine binecuvântarea și te lăsăm în pace.

– Pentru Dumnezeu, Timlock! încercă acum și Winslow. Nu pierzi nimic dacă ne spui. Acolo de unde ai aurul ăsta e suficient pentru o sută de oameni.

– Eu... nu am nimic de spus.

Chris se străduia să fie curajos, dar brațul îl durea îngrozitor de tare. Probabil că Winslow i-l scrântise atunci când îl ridicase. Celălalt îl lovea în continuare și Chris simți în gură gust de sânge. I se spărsese buza.

– Bineînțeles că ai ceva de spus! Doar un mic indiciu, Timlock! De unde vine tot aurul ăla?

Următoarea lovitură îl nimeri în stomac. Torționarul lui era greoi și umflat și nu putea fi un luptător prea bun. Dar pumnii lui erau de fier. Chris se chirci. Încercă să se controleze, însă fu nevoit să vomite. În acest răstimp, Winslow îl ținu de brațul scrântit. Chris gemu când fu ridicat din nou.

– Acum te-ai mai și murdărit, rosti Coltrane cu regret. Și ai dat chiar și pe mine!

Se uită scârbit la cele câteva picături de vomă de pe pantofii săi.

– Pe astea va trebui să le ștergi.

Winslow îl trânti jos pe Timlock.

– Hai odată!

Neîndemânatic, Chris se strădui să șteargă picăturile cu mâna stângă.

– Și acum, vorbește odată! De unde ai avut aurul?

– Nu știu, scânci Chris.

– Nu vrei să spui sau nu știi? Poate că a căzut din cer? Ca în povestea cu talerii din stele?

– A cerut de la mine o... o constelație, observă Winslow.

Îl ridică din nou pe Chris, în timp ce Coltrane îl lovi încă o dată. Chris tăcea, încăpățânat. Apoi, Coltrane îi rupse nasul.

– Nu știu...

– Și dacă nu știe, cu adevărat?

Încetul cu încetul, toată această afacere începea să-l înspăimânte pe Tom Winslow. Nu avusese nimic împotriva unor lovituri, dar lucrurile mergeau deja mult prea departe. Coltrane îl rănise serios pe acel om și era timpul să înceteze.

– Cum să nu știe! Scuipă odată totul, amice! Dacă nu, totul o să devină cu adevărat neplăcut pentru tine!

Chris atârna complet neajutorat în strânsoarea lui Winslow. Nu avu nicio șansă să se eschiveze atunci când fu lovit de următorul pumn, care îi nimeri ochiul și care îi rupse pomeții.

– Ochiul meu...

Chris simțea cum se întuneca în jurul lui. Doar durerea persista, o durere cumplită, la care se adăuga și faptul că înțelesese că nu va mai scăpa de acolo cu viață.

– Vorbește odată, altminteri ți-l scot și pe celălalt.

Geamătul care se auzea acum venea de la Winslow. Îl lăsa jos pe rănit, încetul cu încetul.

– Vorbește! Și tu, ține-l bine!

– Lizzie, șopti Chris.

Ultima lui șansă era să spună tot ce știa.

Lizzie nu avea să i-o ierte niciodată... și nici maorii... Dar era la capătul puterilor. Chris încercă să formuleze tot ce știa, dar durerea îl împiedica să o facă.

– Lizzie, repetă el. Ea...

– Curva are aurul? Ea l-a găsit?

Cu ultimele puteri, Chris încuviință. Apoi, simți următoarea lovitură.

– De unde-l are? De unde poate ea să... ce...

Chris nu mai auzea. Nici nu mai simți următorii pumni și nici picioarele care îl loveau neîncetat. Coltrane își pierduse controlul.

Spusele lui fuseseră o dezamăgire. Cel mult, un punct de plecare... Lizzie... De fapt, individul nu vorbise! Se opusese! Pentru asta, avea să plătească... Winslow încercă să-l tragă la o parte pe Ian din fața omului de pe jos, care nu se mai mișca, dar, așa beat cum era, avu nevoie de ceva vreme pentru asta.

După un timp, Ian se opri, gâfâind, în timp ce Tom Winslow se aplecă asupra lui Timlock.

– Încă mai trăiește, zise el răgușit. Doamne ajută, trăiește! Însă pe noi o să ne închidă pentru asta, Coltrane! Nu va mai fi văzută drept o simplă bătaie!

Coltrane își revenea încetul cu încetul. Îl întoarse pe Chris și îi luă pulsul.

– Nu mai trăiește mult timp, rosti el apoi. Cel mai bine ar fi să încheiem totul acum.

Ridică o piatră și ținti spre tâmpla lui Timlock.

Winslow îl prinse de braț.

– Ai înnebunit? Vrei să-l omori?

– Ai chef să faci pușcărie? răspunse Coltrane cu o altă întrebare. Ne-a văzut. Dacă scapă și vorbește, suntem pierduți.

– Dar... să-l omorâm? Îți ofer eu un alibi și tu mie. N-are decât să povestească orice vrea...

Coltrane se încruntă. Un alibi, pe care și-l ofereau reciproc doi bătăuși, nu avea prea mare importanță. Totuși, dacă îi dădea acum acelui om lovitura decisivă, Winslow avea să o ia razna și să îi dea de gol. Nu merita; era sigur că Timlock urma să moară și așa. Practic, îi înfipsese ochii în adâncul creierului, îi scosese câțiva dinți, nu mai avea un os în față care să nu fi fost rupt, iar ultimele lovituri de picioare îi zdrobiseră, fără doar și poate, coastele. Coltrane hotărî să riște. Probabil că omul avea să fie mort înainte să fie găsit. Trebuia să îi dea lui Winslow ceva de făcut.

– Bine, atunci. Du-te acasă, Tom. Spală-te și strânge-ți câteva lucruri. Mâine, mergem la Drury și ne punem la pândă. Când Lizzie o să iasă din casă, o urmărim.

Winslow se uita în continuare la rănit.

– Nu ar trebui să cerem ajutor? Și, în plus, eu... eu nu pot pleca... O să bată la ochi, omule, dacă plec în mijlocul săptămânii... Am o prăvălie, omule!

Ian căzu pe gânduri. Era adevărat, iar după această întâmplare toată lumea avea să fie atentă la cei care se comportau altfel decât de obicei.

– Bine, atunci, tu rămâi aici și merg eu singur, cedă el.

Oricum, era cel mai bun lucru. Despre crimă, Winslow nu urma să spună probabil nimic, iar asta numai de frică. Dar oare putea să-l facă pe bătrânul beţivan să-și țină gura și referitor la aurul pe care îl găseau?

– Atunci, șterge-o de aici! Nu trebuie să ne găsească nimeni aici, pentru nimic în lume!

Coltrane se depărtă cât putu de liniștit. Winslow încercă să-l aranjeze mai comod pe Chris Timlock. Se rugă pentru viața lui, în timp ce se furișă spre magazinul său, dar nu rezistă fără încă un pahar de whisky. Spre norocul lui, următoarea cârciumă nu era prea departe. Winslow se îmbătă în continuare, până când cârciuma se închisese. Apoi, se duse înapoi la bordelul lui Janey. Chris nu se mișcase, însă gemu în clipa în care Winslow îl înghionti.

Conștiința lui Tom Winslow era cu atât mai încărcată, cu cât băuse foarte mult alcool. În cele din urmă, se târî până în fața intrării de la Janey's Dollhouse.

– La voi după colț, se bâlbâi el, e un mort.

Capitolul 9

Lizzie își făcu griji atunci când nu-l găsi pe Chris Timlock, a doua zi de dimineață, în patul lui. Se trezise fericită alături de Michael și voia să îl lase să doarmă, în timp ce ea făcea din nou focul în șemineu și punea de ceai. Totuși, atunci când găsi gol patul lui Chris, îl trezi pe Michael. Acesta încercă să o tragă imediat din nou spre el și să o sărute.

– Chiar te-am visat, îi șopti el, dar, în realitate, ești și mai frumoasă... Hai să...

Lizzie se împotrivi blând.

– Michael, Chris nu a sosit încă! Oare să se fi întâmplat ceva?

Bărbatul râse.

– Ce să se întâmple? Poate că și-a permis vreo fată de la Janey, să-și sărbătorească norocul. Sau una din birtul nou, se zice că ăla a adus chiar și niște chinezoaice.

Lizzie clătină din cap.

– Michael, Chris nu vrea chinezoaice, el o vrea pe Ann a lui. Nu-mi pot imagina că...

– Te-ai uitat în grajd? Poate că omul e cu bun-simț și s-o fi culcat pe acolo când ne-a auzit.

Ideea i se păru lui Lizzie și mai puțin probabilă. Se uită repede pe la cai, dar Chris și calul bălan dispăruseră. În orice caz, animalul nu se întorsese singur acasă. Însemna că Chris trebuie că înnoptase

pe undeva. Lizzie se mai liniști puțin, dar rămase totuși agitată când se întoarse în cabană.

Michael, din contră, era cât se poate de binedispus.

– Vrem să ne petrecem ziua asta pur și simplu acasă sau vrei să cauți aur? se interesă el.

Turnă din ceaiul pe care Lizzie îl făcuse mai devreme și puse mult prea mult zahăr în cana ei. Lui Lizzie așa îi plăcea, dulce, iar acum nu mai trebuiau să economisească zahărul.

Lizzie aruncă o privire pe fereastră.

– O zi așa de frumoasă nu ai să o petreci în pat, Michael Drury! râse ea. Noi... o să spălăm câteva uncii de aur și, după aceea, o să putem întinde o pătură pe malul pârâului.

Ea făcu un semn foarte sugestiv cu ochiul.

Michael își goni gândurile legate de râul Vartry.

– Trebuie totuși să îl așteptăm pe Chris, spuse el apoi.

Lizzie râse strengărește.

– Vrei să spui că așteptăm calul bălan! îl tachină ea.

Michael nu mergea cu plăcere pe jos, iar acel cal frumos era toată mândria lui.

El încuviință.

– Mă știi prea bine, Elizabeth Owens! observă el. Ceea ce nu-i stă bine unei femei. Ar trebui să am un secret față de tine, iar tu ar trebui să îți petreci viața descifrându-l.

Lizzie chicoti.

– Ai fi primul bărbat care nu își poartă secretul între picioare și care nu îl dezvăluie oricărei femei care se apropie suficient de mult de el. Iar în ce privește calul, oricine știe doar că ești nebun după calul ăla bălan al tău. Mi-aș dori ca ochii tăi să strălucească la fel de tare și atunci când mă privești pe mine!

Michael o luă în brațe.

– Ești obraznică, Lizzie! O femeie cumsecade nu vorbește așa. O femeie cumsecade roșește când este vorba despre secretele unui bărbat.

Lizzie râse şi mai tare.

– Sunt de mult mai multă vreme cumsecade decât tu bogat! îi aminti ea. Şi acum, ridică-te, ca să faci, în sfârşit, ceva în sensul ăsta! Serios, Michael, nu vreau să aştept prea mult. Maorii mi-au dat fără prea mare plăcere acordul să exploatez acest câmp aurifer. Cine ştie dacă nu cumva se vor răzgândi dacă se întâmplă ceva.

– Ce să se întâmple? întrebă Michael.

Lizzie ridică din umeri.

– Certuri între maori şi *pakeha*, de exemplu. Aici, nu prea îţi dai seama ce se petrece, dar pe Insula de Nord sunt în floare. Cine ştie ce le mai trece prin cap celor din tribul Ngai Tahu dacă se ajunge la război? Şi aş dori să termin repede. Dacă mă gândesc bine, cred că a fost o greşeală să îl trimit pe Chris cu tot aurul ăla în oraş. Ar fi trebuit să luăm mai întâi cât avem nevoie, apoi să dispărem în tăcere cu el. Probabil că în Dunedin primeşti un preţ şi mai bun şi, înainte de toate, nu trebuie să atragem nimănui atenţia.

Michael se încruntă.

– Vrei să spui că ar putea Chris să aibă probleme? El nu e genul care să dea din casă la beţie, Lizzie. Nu-mi vine să cred că te-ar trăda.

Tânăra clătină din cap.

– Nici eu nu cred una ca asta, dar am un sentiment neplăcut... Nu e nici genul care să-şi petreacă noaptea în patul unei prostituate.

Michael îşi muşcă buza inferioară.

– Ar fi mai bine să mergem la Tuapeka şi să vedem unde e? întrebă el.

Lizzie dădu din umeri.

– Pierdem o zi întreagă aşa... Ascultă, de ce nu mergi tu în oraş şi eu o iau înainte? O să găseşti cu uşurinţă pârâiaşul, aşa cum v-am spus încă de ieri, dar îţi mai explic o dată: imaginează-ţi un triunghi: satul maorilor de pe malul râului, casa noastră, câmpul aurifer. Dacă o iei de aici direct spre vest, dai de pârâu, după care o iei în sus pe cursul lui, până la o cascadă mică. Deasupra ei am găsit

aurul. Se poate să fie și jos, e chiar foarte posibil, dar eu voi spăla acolo unde mi-au permis maorii, niciunde altundeva.

Noul câmp aurifer nu era foarte departe de casa lui Michael, a lui Chris și a lui Lizzie. Nu trebuia să treci prin satul maori, ci puteai să ajungi direct.

Michael o privi pe tânără cu îndoială.

– Nu știu, Lizzie... Singură? Nu vreau... La naiba, ai spălat deja de una singură primele uncii. Nu ai voie să faci tu toată munca.

Lizzie râse și începu să-și împletească părul. Bătea vântul și nu dorea să i-l sufle pe față în timpul lucrului.

– Ah, mă ajungi din urmă cu ușurință! spuse ea apoi. Calul bălan e de două ori mai rapid decât cel brun.

Ceea ce era adevărat, la care se mai adăuga și faptul că lui Lizzie nu îi plăcea să călărească. Michael știa foarte bine că ea avea să găsească o sumedenie de motive să meargă pe lângă armăsarul maro, în loc să îl călărească. Probabil că urma să îl încarce cu toate ustensilele și proviziile de care aveau nevoie pentru o zi sau două în munți. Atunci, nu mai rămânea loc și pentru ea în șa, așa că putea merge pe jos și să petreacă toată ziua pe drum. Michael, din contră, nu avea nevoie decât de câteva ceasuri dacă își punea calul bălan la trap.

– Bine, fu el de acord în cele din urmă. Dar eu o să încarc armăsarul maro; mai lipsește doar să cari toate lucrurile de una singură afară și să îl încarci, înainte de a o lua pe jos la tot acest drum lung.

Lizzie îi zâmbi galeș.

– Mă știi prea bine, Michael! spuse ea apoi. Dar nu ți-o lua în cap. Am și alte secrete decât teama față de cai!

Chris Timlock încă mai era în viață când Michael ajunse, câteva ceasuri mai târziu, în Tuapeka. Însă Michael nu l-ar fi recunoscut dacă nu i s-ar fi spus că acea păpușă, învelită în fețe, de pe pat, nu era altcineva decât prietenul lui. Fetele lui Janey îl găsiseră pe

bărbatul grav rănit spre dimineață și îl alarmaseră și pe pastor. Mai nou, exista și un medic în tabăra căutătorilor de aur, care se grăbise și el să vină de îndată. Însă, la spital, nu li se dăduseră prea multe speranțe pastorului și ajutoarelor sale.

– Voi încerca să fac tot ce-mi stă în putință, dar nu o să supraviețuiască. Toate fracturile feței, țeasta spartă... Are cu siguranță și hemoragii interne. Pentru a supraviețui, ar trebui să fii tare ca un urs, iar băiatul ăsta e mai degrabă plăpând. Aveți vreo bănuială cine i-ar fi putut face una ca asta?

Peter Burton clătină din cap.

– Un bețivan notoriu, Tom Winslow, s-a împiedicat spre dimineață de el. Ăla încă mai doarme după beție, dar prea multe nu va mai avea de spus. În rest, nu se știe absolut nimic. Ah, da, Tom a fost la Will's Corner, dar a plecat devreme, zice Will. Mai târziu, a băut la Gregory's. De acolo venea când a dat de băiat.

Vestea despre descoperirea lui Chris se răspândise repede în oraș și oricine știa ceva i-o povestea oricui voia să o asculte.

Medicul suspină. Era încă un bărbat tânăr, îndrăzneț, care fusese mânat la Tuapeka de pofta de aventuri, însă obiceiurile dure ale căutătorilor de aur îl dezamăgeau tot mai mult de la o zi la alta.

– Atunci, ajutați-mă să-l pansez. Își va pierde ochiul stâng, chiar dacă supraviețuiește. Are familie?

Peter nu știa.

– Un partener, își aminti el apoi. Ar trebui să-l înștiințeze careva. Ei locuiesc într-o cabană, ceva mai în sus, pe râu, dar probabil că Drury o să vină de unul singur de îndată ce-i va simți lipsa. Atunci, va trebui să-l luăm și pe el la întrebări referitor la toată afacerea asta. Chiar dacă nu cred că el poate fi considerat un prezumtiv făptaș.

Medicul ridică din umeri.

– Au fost informați deja cei din Dunedin?

– Poliția? întrebă Peter. Desigur. Am trimis o telegramă și, în plus, cineva a luat-o într-acolo călare. Treaba asta trebuie cercetată, nu se poate ca făptașul să scape.

Câteva ceasuri mai târziu, Michael se afla, uluit, la picioarele patului prietenului său. Chris nu era conștient, însă respirația îi era greoaie și, din când în când, gemea ușor.

– Vorbiți-i liniștit, spuse medicul. Poate vă aude. Prea multe nu mai pot face. I-am dat morfină, împotriva durerilor.

– Nu te tâmpești de la asta? întrebă Michael bănuitor.

Medicul zâmbi obosit.

– Poți deveni dependent. Dar, cu siguranță, nu e și cazul amicului dumneavoastră. Îmi pare rău, dar cred că este puțin probabil să treacă de această noapte.

Michael rămase alături de Chris și îi povesti că se va căsători cu Lizzie. Îi ținea mâna stânga într-a lui – pe cea dreaptă o pusese la loc medicul, prinzându-i strâns brațul de piept – și îi promise să îi telegrafieze lui Ann și să îi trimită banii.

– Ieri, oficiul poștal era deja închis, zise el blând. Dar, dacă o fac imediat… poate că va pleca încă de mâine. Și, în câteva săptămâni, când îți va merge și ție mai bine, o să fie la tine.

Spre prânz, Michael avu impresia că rănitul îi strânse mâna, dar nu era sigur. El însuși se simțea extenuat și părăsi pentru scurt timp patul lui Chris, pentru a merge mai întâi la telegraf ca să trimită apoi, în Țara Galilor, toți banii promiși.

Domnul Ruland, bancherul, își exprimă compasiunea și îi povesti despre temerile pe care le avusese cu două zile înainte legate de invidia celorlalți căutători de aur.

– Vestea asta s-a răspândit cu siguranță repede, anume că a vândut mai bine de șapte uncii de aur. Poate că indivizii ăia se gândeau că are banii asupra lui.

Michael încuviință și simți în sinea lui o vină arzătoare. Dacă nu ar fi fost atât de înnebunit de Lizzie, nu l-ar fi trimis niciodată pe Chris de unul singur în oraș.

Între timp, ajunsese un ofițer de poliție, care punea întrebări martorilor. Michael hotărî să spună adevărul doar pe jumătate și povesti despre descoperirea excepțională de pe terenul lui, pe care

Chris o făcuse de unul singur. El însuși nu știa exact unde anume, dar prietenul lui dorise să îi trimită imediat soției sale banii. În acest scop, îi împrumutase calul lui. El rămăsese acasă cu logodnica lui, Lizzie, care putea confirma acest lucru. Michael era îngrijorat. Experiențele lui cu autoritățile nu fuseseră, la urma urmei, dintre cele mai bune, dar ofițerul îl crezu.

– De ce să vină omul ăsta special în sat pentru a-i crăpa țeasta partenerului său? îi spuse el, mai târziu, lui Peter Burton. I-ar fi putut fi mult mai simplu acolo, sus, la ei, unde nimeni nu l-ar fi luat la întrebări dacă acest Timlock ar fi dispărut așa, pur și simplu. Câteva săptămâni mai târziu, ar fi putut vinde chiar el aurul și toate ar fi fost bune și frumoase.

Nici interogarea lui Tim Winslow nu îi duse mai departe – bijutierul era deja din nou beat. Cu toate acestea, el lucra mai departe, nu lipsit de iscusință, la un medalion din aur, care reprezenta constelația Pleiadelor. Ofițerul era impresionat, dar nu îl întrebă nimic.

– O să scape băiatul? întrebă Winslow în cele din urmă, înainte ca polițistul să plece.

Ofițerul observă că bărbatul părea afectat, dar poate că așa ar fi fost oricine în situația lui dacă îl descoperea pe acel om plin de sânge. În afară de asta, Winslow avea un alibi destul de bun. El băuse mai întâi la Will's Corner, iar după aceea, în cârciuma lui Gregory.

Michael prinse ceva speranțe când îl găsise pe Chris în viață și spre seară. Avea conștiința încărcată față de Lizzie, dar ea avea să își imagineze că a fost reținut de ceva important. Michael ar fi vrut mult să o aibă alături, însă ea urma să se întoarcă numai fiindcă el nu venea imediat după ea. Lizzie avea să spele aur și să îl aștepte – măcar câteva zile.

Spre seară, apăru la spital un vizitator la care Michael nu se gândise. Tom Winslow, beat turtă și, de bună seamă, răscolit, se uită

uluit la Chris, care zăcea nemişcat pe pat, după care izbucni în plâns şi îi dădu lui Michael un pachețel.

– Poftim... uite aici, sughiță el. E gata... Poate că se va bucura când... când se va trezi. Oh, ce nenorocire, o nenorocire, un bărbat atât de tânăr...

Michael se încruntă, apoi îşi dezlipi privirea de la el şi începu să examineze pachețelul. Era mirat şi deopotrivă extrem de mişcat. Ieşirea lui Winslow era o enigmă pentru el. Firește că omul ăsta îl găsise pe Chris şi poate că treaba asta îl răscolise. Dar atâtea şiroaie de lacrimi... Winslow fusese însă unul dintre ultimii care îl văzuseră pe partenerul său înainte de bătaie. Chris îşi băuse berea tot la Will.

Michael deschise pachețelul şi scoase din el o bijuterie minusculă.

– Medalionul pentru Lizzie... V-a rugat Chris să îl faceți?

Tom Winslow încuviință.

Michael lăsă medalionul să atârne de lanț şi admiră munca bijutierului.

– A ieşit foarte frumos, îl lăudă el neajutorat. Mulțumesc şi pentru faptul că v-ați grăbit.

Michael îşi căută portmoneul.

– Cât vă datorăm?

Winslow făcu un pas înapoi, ca şi cum banii l-ar fi putut arde.

– Nimic... Nu, sigur că nimic! L-am... l-am făcut cu plăcere... Spuneți... Spuneți-i iubitei dumneavoastră că... că îmi pare tare rău...

Winslow se depărtă sughițând, iar Michael rămase în urma lui, clătinând din cap. Poate că trebuia să discute despre asta cu pastorul. De bună seamă, Winslow îşi băuse mințile, dar pentru asta nu ajuta niciun păstor al sufletelor.

Michael se întoarse din nou spre Chris. Îi umezi buzele bolnavului cu apă – Chris nu voia sau nu putea să înghită, dar gura îi era uscată şi trebuia să simtă grija, chiar dacă nu reacționa la ea. Michael încercă să îşi amintească poveşti vechi, pe care să i le poată spune partenerului său. Medicul avea dreptate, cu siguranță îl

înțelegea și vocea lui îl ținea în viață. În timp ce se scurgea noaptea, Michael îi vorbi lui Chris despre soția lui, Ann, despre copiii lor – repetă tot ce îi povestise partenerul lui în perioada în care spălaseră aur împreună. Dimineață, Michael abia dacă își mai putea ține ochii deschiși, dar Chris încă nu murise.

– Ar trebui să mergeți să mâncați ceva, spuse medicul, care veni la ora nouă. Și să dormiți și dumneavoastră puțin. La urma urmei, eu sunt aici și o să vină în curând și pastorul.

Michael îl privi cu niște ochi împăienjeniți.

– E vreo îmbunătățire a situației? întrebă el.

Medicul clătină din cap.

– Din câte văd eu, nu. Cred că prietenul dumneavoastră e în comă, domnule Drury. Și mă tem că nu se va mai trezi niciodată. Dar nimeni nu poate ști cu siguranță, așa că nu vă pierdeți speranța. Nu aveți voie însă să vă îmbolnăviți și dumneavoastră. Mergeți undeva și odihniți-vă!

Împotriva voinței sale, Michael părăsi patul lui Chris – în cele din urmă, foamea îl mână într-o ceainărie, pe care o deschisese de curând o fostă prostituată, acum căsătorită cu un căutător de aur. Tânăra Barbara îi servi dejunul și îl întrebă cum se simte Chris.

– Chiar nu aveți nicio idee cine ar fi putut face una ca asta? întrebă ea și îi puse lui Michael în față o omletă uriașă, pe masa curățată lună. Ofițerul a început cercetările. Poate că ar fi totuși bine să mai întrebați și dumneavoastră în stânga, în dreapta?

Michael căzu pe gânduri. În principiu, femeia avea dreptate; căutătorii de aur aveau să-i spună lui ceva mai degrabă decât străinului din Dunedin. Bărbații aveau un trecut asemănător cu al lui Michael și nu aveau încredere în polițist.

– Mă gândesc că ar trebui să încep la bancă, fu de părere Michael. Ar fi totuși interesant de știut cine a aflat primul de descoperirea lui Chris.

Bancherul își aminti, într-adevăr, câteva nume, mai ales pe cel al lui Ian Coltrane. Michael fu alarmat de aceasta, dar, pe de

altă parte, nici ceilalți indivizi nu erau niște fecioare. Michael îi cunoștea și știa unde spălau aurul. La drept vorbind, avea nevoie de aer proaspăt. În loc să se culce, el scoase calul bălan din grajd și călări spre câmpurile aurifere.

Ian Coltrane nu era de găsit însă niciunde, ceea ce trezi bănuielile lui Michael. Pe vecinii lui de pe câmpurile aurifere îi miră mai puțin.

– Probabil că este plecat cu treburile lui, să vândă și să cumpere cai, își dădu cu părerea unul dintre ei. Coltrane își împarte timpul foarte bine, cel mult jumătate de săptămână e aici, iar din cai, el câștigă neîndoielnic mai mult decât cu aurul. Nu este făcut să caute aur, nici nu muncește prea din greu – nu are rezistență. Dacă mânuiește lopata două ceasuri pe zi, e deja prea mult. Ia vedeți pe la cortul lui; poate că transformă din nou o iapă bătrână într-un armăsar tânăr!

Un râs general urmă acestor cuvinte. Deci, și aici Coltrane își făcuse un renume prost.

– Și băiatul? întrebă Michael. E la școală?

Bărbații ridicară din umeri.

– De cele mai multe ori, îl însoțește pe tăticul lui. Dar s-ar putea; desigur că e pe la școală. Băiatul e la fel ca bătrânul: dacă vede bani care se fac ușor, cum ar fi în cazul negustoriei cu cai, e imediat prezent. Totuși, înainte să se apuce să spele aur ore întregi, mai bine învață să citească.

Michael își propuse să descopere mai târziu dacă tânărul Colin Coltrane fusese la școala pastorului. Apoi, porni mai întâi în căutarea celorlalți clienți indicați de domnul Ruland. Era foarte anevoios și, în cele din urmă, nu ajunse la niciun rezultat. Deși observaseră brusca bogăție a lui Chris, îi crezuseră spusele, anume că acelea erau câștigurile ultimelor săptămâni de muncă împreună cu Michael.

– Nici nu mă interesează, pusese ultimul întrebat, Dick Torpin, punctul pe „i". Am suficient de multe pe cap cu propriile mele mizerii.

Aşadar, Michael se întoarse la spital, unde Chris zăcea, ca şi cum ar fi fost mort. După spusele pastorului, nu se schimbase nimic, iar Michael voia, de fapt, să-şi reia locul lângă prietenul lui. Totuşi, fu copleşit de oboseală. Pur şi simplu nu mai avea forţa necesară să îi vorbească în continuare muribundului.

După ce stătu puţin pe gânduri, merse clătinându-se spre Janey.

– Puteţi să faceţi o excepţie şi să vă închiriaţi paturile pentru câteva ceasuri?

Fetele râseră. Se vorbise deja de mult în tot oraşul despre garda de noapte neajutorată a lui Michael, alături de partenerul lui, la fel cum ajunseseră pe buzele tuturor şi toate detaliile despre tâlhărirea lui Timlock. Angajatele lui Janey considerau implicarea lui emoţionantă. Fetele se străduiră care mai de care să îi ofere mai întâi un prânz, după care îi aranjară un apartament de principe, aşa cum îi spusese zâmbind Janey. Un cort, însă curat măturat, cu patul alb ca neaua. Michael adormi de îndată ce capul îi atinse perna.

Din contră, Peter Burton îl observă pe Chris Timlock şi se strădui să nu-şi piardă speranţele. Îl implorase pe medic să îi schimbe pansamentele, însă, în afară de un geamăt slab, bolnavul nu scosese niciun alt sunet. Medicul era între timp absolut convins că bărbatul era în comă.

– Sper ca asta să nu dureze prea mult, spuse el nefericit. Nu mă înţelegeţi greşit, pastore, şi eu m-aş bucura dacă băiatul ăsta scapă. Dar aşa, fără să devină din nou conştient, orb, fără să se poată mişca deloc… Te întrebi atunci dacă nu ar fi mai bine…

Peter ridică din umeri.

– Treaba asta o lăsăm în seama lui Dumnezeu, zise el în cele din urmă. Şi să sperăm că ştie el cu ce ne împovărează.

Apoi însă, la scurt timp după prânz, una dintre ajutoarele voluntare îşi făcu agitată apariţia în biroul improvizat al lui Peter, de lângă noua biserică.

– Pastore, gâfâi soţia rotofeie a vânzătorului de mărunţişuri.

Probabil că fugise tot drumul de la spital până acolo.

– Pastore, trebuie să veniți la spital. Credem că tânărul se trezește. Se mișcă și geme... Doctorul e de părere că trebuie să vedeți ce se întâmplă... și poate să îi oferiți ultima împărtășanie.

Peter Burton se năpusti afară.

– E și Michael cu el? se interesă, în timp ce se grăbea alături de soția negustorului de mărunțișuri, a cărei respirație era întretăiată.

Ea clătină din cap.

– Nu, habar nu am unde o fi. Probabil că sărmanul copil doarme pe undeva. Se spune că a călărit pretutindeni întreaga dimineață și a interogat lumea.

– Ia vedeți dacă nu dați cumva de el, doamnă Jordan. Dacă Timlock se trezește cu adevărat încă o dată, o să vrea să îi vorbească.

Medicul se afla lângă patul lui Chris Timlock și îi lua pulsul.

– Fără doar și poate că se întâmplă ceva. Pare să se țină cu dinții de viață. Vrea să se trezească.

Chris încercă într-adevăr să se trezească și își deschise ochiul rămas, însă se uită prin încăpere în gol; probabil că nervul optic era rănit și omul orbise complet.

Peter îi luă mâna stângă.

– Chris... Chris, mă auziți?

Timlock îi răspunse printr-o ușoară presiune a mâinii.

– Mike?

Era doar o șoaptă. Peter și medicul își ținură răsuflarea.

– Pastorul Burton, Chris. Peter Burton. Cum vă simțiți, puteți vorbi?

Chris îi strânse încă o dată mâna lui Peter, apoi îi dădu drumul pentru a face niște semne prin aer.

– Lizzie... aur... aten... aten...

– Ce vreți să spuneți, Chris?

– Aten... aur, Lizzie, Mike... triunghi, sat maor... casă... casă vest...

Chris scoase cuvintele acelea cu ultimele puteri, printre buzele sparte.

– Să atenționăm, domnule Timlock? întrebă medicul. Vreți să spuneți că trebuie să o atenționăm pe Lizzie?

Chris dădu agitat din cap.

– Vest... casă... pârâu... în sus...

Peter îl privi neajutorat pe tânăr.

– Nu înțeleg, Chris... Încă o dată, mai încet. Lizzie caută aur într-un triunghi și noi trebuie să o atenționăm? De ce, Chris? De cine? Chris, cine v-a făcut asta? Despre cine trebuie să îi atenționăm pe Lizzie și pe Michael?

Chris gemu. Îi luă mâna lui Peter și păru că vrea să se ridice cu ajutorul ei. Apoi, își strânse din nou toate puterile.

– Călare spre vest, de la casă până pârâu, sus, pârâu sus... repede!

Chris căzu din nou cu capul pe pernă. Ochiul i se închise din nou. Medicul îi luă din nou pulsul. Apoi, clătină din cap.

– Asta a fost tot, pastore. Mai multe nu va spune. Dar cel puțin a reușit asta și, de bună seamă, era foarte important pentru el. Trebuie să aflăm ce a vrut să spună!

Peter dădu la o parte părul lui Chris, de culoarea nisipului, care îi căzuse pe chipul înfășurat în pansamente.

– Trebuie să așteptăm până când Michael va veni din nou. Poate că o să înțeleagă el ceva din asta. Chris trebuie că se gândea că Michael e împreună cu Lizzie și că amândoi sunt în pericol. Dar așa... Nu o să dureze mult până când ne vom trezi cu murgul lui în fața ușii.

Peter se ridică și se uită în jur după posibile ajutoare. Era ora prânzului; bărbații care veniseră la masa săracilor îl puteau duce mai târziu pe mort în biserică și să-l lase acolo.

– O să țin o slujbă mâine-dimineață, zise pastorul, însă ar fi frumos dacă ar veni mulți... Îl înștiințați dumneavoastră, doctore, pe ofițerul de poliție? Nu mai avem de-a face doar cu un jaf, ci și cu o crimă.

Vestea despre moartea lui Chris se răspândi cu iuțeala vântului – însă Michael nu o află, ci dormi mai departe la Janey's Dollhouse. Fetele se puseseră de acord să nu-l trezească.

– Nici nu-l mai poate învia, fu Janey de părere, o femeie micuță, corpolentă, care semăna întru câtva cu Lizzie; poveștile lor erau similare din multe puncte de vedere, doar că Janey renunțase la gândul de a deveni respectabilă.

Însă Tom Winslow nu dormea. Deși se îmbătase mai departe după vizita lui la spital, până când își pierduse cunoștința, el apăru de dimineață în magazinul lui. Firește că tâlhăria săvârșită asupra lui Chris rămăsese subiectul predilect de discuție al orașului. Winslow află că băiatul era încă în viață și își îmbătă ușurarea în primele pahare ale noii zile. Spre prânz, își băgă în cap că, acum, Chris nu mai putea muri. Toate aveau să se rezolve și totul urma să fie din nou bine. Cu siguranță că băiatul nu avea să își aducă aminte cine îl bătuse. Și, foarte probabil, Coltrane urma să facă acum mulți bani, urmărind-o pe Lizzie.

Winslow mai bău un whisky și hotărî apoi să meargă la masă la Barbara. Poate că mai târziu îl va vizita, încă o dată, pe Chris. Bărbatul se împletici până în ceainărie.

Peter îl ajuta pe paracliser să ridice un podium pentru sicriul lui Chris Timlock, în clipa în care un adolescent intră în cortul-biserică, parcă mânat de furii. Peter îl recunoscu imediat ca fiind unul dintre curierii băncii.

– Pastore, pastore, domnișoara Barbara mă trimite... de la ceainărie... Dumneavoastră... dumneavoastră trebuie să veniți imediat cu mine acolo... Acolo vrea unul să se omoare.

Peter se încruntă.

– Încă o dată, Robbie, unul dintre clienții Barbarei vrea să se împuște?

– Nu să se împuște, pastore, să își înfigă cuțitul în el, are un cuțit și... Dar, înainte de asta, vrea să vă vorbească, pastore... Repede!

Pentru a doua oară în acea zi, pastorul își părăsi biserica în pas alergător. Nu avea mult de mers; ceainăria Barbarei era lângă spital. Din fugă, observă că în fața corturilor se afla în continuare calul bălan al lui Michael, însă nu era nici urmă de proprietarul lui.

Barbara și câțiva dintre clienții ei de la prânz stăteau la ușa barăcii din lemn, într-o mare agitație.

– Aici, pastore, înăuntru, aici! E Tom Winslow. Urlă necontenit ceva despre vină, și despre crimă, și despre iad!

Tom Winslow se baricadase într-un colț al localului. Își rupsese cămașa de pe trup și își lipea de piept vârful cuțitului său de vânătoare. Dacă ar fi apăsat, și-ar fi nimerit inima. Doctorul Wilmers se afla la o distanță sigură față de el și îi vorbea, încercând să-l liniștească.

– Indiferent ce ați făcut, Tom, trebuie să recunoașteți și să vă asumați pedeapsa. Nu e nicio soluție să vă înfigeți acum cuțitul în inimă, ar trebui…

În acea clipă, Peter Burton își făcu apariția în ceainărie.

– Pastore!

Tom Winslow scâncea.

– Pastore Peter, dumneavoastră… dumneavoastră trebuie… Păcatele mele… dar eu nici nu am vrut una ca asta… Sunt un criminal, pastore, Doamne, Dumnezeul meu, Iisuse, iartă-mi păcatele, izbăvește-mă de vină… Eu… și chiar dacă nu am vrut-o, eu…

Peter încercă să se apropie de Winslow, însă bărbatul își crestă imediat pielea cu cuțitul. Doctorul Wilmers îi aruncă lui Peter o privire neajutorată.

– Tom, mai întâi trebuie să ne povestiți toate astea în liniște! zise Peter, încercând să exprime forță și liniște prin voce. Poate că nu e chiar atât de rău. Dumnezeu iartă – mai ales dacă nu ați comis intenționat păcatul.

– Ba da, cu intenție! făcu Tom.

Începu acum să plângă. Bărbatul era, în chip evident, beat.

– Noi... noi am vrut doar să știm de unde avea aurul.

Peter se ridică alarmat.

– De unde avea cine aurul? Vorbiți despre Chris Timlock, Tom? Dumneavoastră ați fost părtaș la tâlhărie?

– Eu l-am ținut, sughiță Tom printre lacrimi. Și, mai întâi, am crezut... Am crezut că, așa, câteva palme nu o să omoare pe nimeni. Ar fi putut să ne spună pur și simplu...

– Dar nu a făcut-o? întrebă Peter. Nu a vrut să spună nimic?

– A vrut el, de bună seamă, scânci Tom. În halul în care l-a bătut... ar fi spus orice. Însă de bună seamă că nu știa... Trebuie să mă credeți, pastore, când am observat că nu știe nimic, i-am zis lui Coltrane să înceteze, dar...

– Coltrane? Ian Coltrane? Negustorul de cai?

Tom încuviință.

– Dar el nu a încetat, continuă bărbatul, zicea că trebuie să știe el ceva, dar Timlock... La capăt, a zis că femeia știe. Femeia a găsit aurul.

– Lizzie!

Peter schimbă priviri cu doctorul. Încetul cu încetul, ultimele cuvinte ale lui Chris căpătau însemnătate.

– Și a spus unde a găsit ea aurul? Unde e femeia?

Tom clătină din cap.

– Nu, el... nu știa absolut nimic, cred. Dar Coltrane... voia să meargă sus, la Drury, și să-i urmărească, să vadă dacă merg din nou în același loc. Și atunci să își ia și el acolo un teren sau așa ceva...

Peter simți dintr-odată că îngheță. Poate că Ian Coltrane nu intenționase, într-adevăr, nimic mai mult. Poate că s-ar fi mulțumit să descopere unde era mina de aur, dacă Michael ar fi fost de față. Dar acum... Lizzie spăla aur, spusese Michael. Trebuie că plecase de una singură. Iar Coltrane...

– Ascultați, Tom, mai întâi o să îi spuneți același lucru ofițerului de poliție. Cu siguranță că veți beneficia de circumstanțe atenuante, cu siguranță!

Tom Winslow clătină din cap ca un apucat.

– Nu vreau circumstanțe atenuante! zise el scurt, nu vreau... la pușcărie. Nu din nou. Doar iertați-mă, pastore. Faceți să mă ierte și Dumnezeu!

Tom Winslow mai luă încă o dată adânc aer în piept, apoi lovi cu putere și se lăsă, în același timp, să cadă în față în cuțit. Doctorul Wilmers îl prinse, dar nu mai putu face nimic. Peter rosti o rugăciune. Medicul îi închise ochii mortului, după care i se adresă repede pastorului.

- Încă o dată, zise el apoi. Haideți să recapitulăm toate astea încă o dată. Ce a spus Chris Timlock, unde este Lizzie asta? El o știa, numai că nu le-a spus-o și indivizilor ăstora.

– Un triunghi, rosti Peter. Dinspre casa lui spre un pârâu și satul maorilor...

Medicul clătină din cap.

– Asta nu ne ajută prea mult. Dar a spus „spre vest", dinspre casa lui, spre vest.

Peter încuviință.

– Și apoi, în sus, pe pârâu. Exact... Unde e Michael? Unde naibii e Michael Drury ăsta? Ocupați-vă de toate, doctore! Trebuie să-i găsesc pe Michael și pe Lizzie...

Peter alergă afară în stradă. Gândurile lui o luaseră razna. Coltrane era periculos – și asta nu o știa doar după crima săvârșită asupra lui Chris Timlock. Reacția lui Kathleen după revederea cu soțul ei îi fusese suficientă să își dea seama. Kathleen aproape că murise de frică la vederea lui Coltrane. Chiar și după atâția ani! Iar acum, individul ăsta o urmărea pe Lizzie – care, de bună seamă, voia să țină secret filonul spectaculos de aur pe care îl găsise. Poate că ea era singura care văzuse vreodată acel loc! Dacă scăpa Coltrane de ea... Nu existau dovezi împotriva lui. Mărturisirea lui Winslow putea să fie considerată vorbăria unui bețiv – și poate că Ian Coltrane plănuia oricum să nu se mai întoarcă la Tuapeka. Colin

apăruse însă de dimineață la școală. Nu mersese călare în munți, pe urmele lui Lizzie.

Peter văzu calul bălan al lui Michael în fața spitalului. Un cal excepțional, fără îndoială foarte rapid, pe care îl admirase deseori. Totuși, fără călărețul lui nu folosea la nimic. Doar dacă...

Peter năvăli în spital.

– Doamnă Jordan! îi strigă el soției negustorului de mărunțișuri, care își făcea în continuare treaba. A apărut Michael Drury?

Nu o lăsă pe femeie să răspundă, înțelegând în mod corect clătinatul ei din cap.

– Doamnă Jordan, dacă vine, spuneți-i că i-am luat calul bălan. Trebuie să o găsesc pe Lizzie Portland, e o chestiune de viață și de moarte. Să pună șaua pe calul meu și să vină după mine. Ați înțeles?

Femeia rotofeie făcu ochii mari, însă încuviință. Nu era proastă, avea să îi spună ce trebuia. Și, dacă nu o făcea, mai exista și doctorul Wilmers. Peter hotărî să nu se mai gândească la asta. Dezlegă calul și o porni în galop.

Capitolul 10

Lui Ian Coltrane nu-i venea să-şi creadă norocul în clipa în care, în ziua următoare tâlhăriei, Michael o luă în jos, spre sat, în timp ce Lizzie plecă, de una singură, în munţi, spre vest. Era o joacă de copil să o urmărească – după o vreme, deveni de-a dreptul plictisitor. Lizzie nu se grăbea şi înainta obositor de încet. Tânăra mergea alături de calul ei, îi vorbea animalului şi îl lăsa mereu să pască. La ora prânzului, începu să se uite în urmă şi să asculte zgomotele copitelor, ceea ce, la început, îl făcu pe Ian să se agite. Apoi, el observă că, de bună seamă, nu era cel vizat. Lizzie părea mai degrabă să aştepte ca Michael Drury să o ajungă din urmă. Dacă stăteai să te gândeşti, ar fi fost aproape plauzibil. Chiar dacă treaba aia cu moartea lui Chris Timlock îl reţinea o vreme, după aceea el se putea decide să îşi urmeze partenera în munţi. Cu atât mai mult, dacă ştia să adune unu' cu unu' şi dacă bănuia că Chris ar fi vorbit înainte să moară. Ian spera ca măcar beţivanul de Winslow să-şi fi ţinut gura, dar, în principiu, se baza pe sentimentul acestuia de conservare. Şi pe viciul său. În închisoare, nu primeai whisky. Aşadar, Winslow nu avea să rişte să fie închis.

Ian se comportă şi mai prudent după ce începu să bănuiască faptul că Michael o putea urma pe Lizzie. Totuşi, cu trecerea ceasurilor, deveni mai liniştit. Dacă într-adevăr adversarul lui ar fi venit, călare după ei, sus, ar fi ajuns-o din urmă pe Lizzie între timp. Armăsarul lui era rapid, însă probabil că nici nu avea cum

să mai călărească în acea zi până în munți. Neîndoielnic că urma să vină poliția din Dunedin pentru a investiga moartea lui Chris Timlock și, în cazul unei crime în rândurile căutătorilor de aur, partenerul victimei era mereu suspectul principal. Ofițerul avea să îl interogheze pe Michael și, cu puțin nororc, să îl închidă peste noapte. Poate că era deja căutat.

Coltrane nu își mai făcu griji când Lizzie, cu puțin timp înainte de lăsatul întunericului, ajunse la un pârâu, unde își instală tabăra. Se gândi preț de o clipă să o atace și să îi mărturisească ținta călătoriei, dar de ce să își strice el noaptea? Firește că ar fi avut parte de o mică distracție gratuită cu o fată, dar putea amâna asta până dimineață. Trebuia doar să fie al naibii de atent să nu-i scape prada. Acum, dorea însă să doarmă în liniște.

Așadar, Ian amâna chestiunea pe a doua zi. Lizzie avea să fie și atunci, în continuare, drăguță și, după un tratament corespunzător, cu siguranță și dornică – apoi, după ce va fi găsit aurul și va termina cu ea, nu mai trebuia să o trateze cu atenție. Era chiar mai bine dacă ea dispărea. Atunci, nu mai avea de-a face decât cu Michael, iar el trebuia să demonstreze mai întâi că el îi furase terenul lui Lizzie.

Ian își priponi catârul la câteva sute de metri mai jos de locul pe care și-l alesese Lizzie pentru acea noapte și spera ca ea să nu fie foarte versată în a deosebi zgomotele nopții. Pentru a fi cât se poate de prevăzător, îi legă iepei sale și picioarele din față, însă ea își mai trecea, firește, din când în când, greutatea de pe un picior pe celălalt. Din fericire, calul lui Lizzie făcea același lucru – și, după cum se dovedi, pădurea nu foarte deasă de fagi era plină de păsări de noapte. Acele bestii abia dacă îl lăsară pe Ian să închidă un ochi, însă îi oferiră și acoperirea ideală.

Lizzie nu bănuia nimic când se trezi de dimineață, când se spălă în pârâu și când își coapse lipii pentru dejun. Cu o seară înainte, prinsese pești. Ian găsea că era foarte inteligentă, și se întrebă unde o cunoscuse Michael.

Lizzie trăgea de bună seamă de timp. Soarele era deja sus pe cer când își strânse tabăra pentru a merge mai departe. Părea să fie cam neliniștită. Michael ar fi trebuit să ajungă deja.

Ian o urmări pe tânără mai departe, în sus, pe râu, până ajunseră la o formațiune ciudată de stânci, care se ridicau spre cer aidoma unor ace. În spatele lor, pârâul cădea într-o cascadă mică. Lizzie păru să recunoască din nou peisajul. Cu o agitație crescândă, Ian o urmări cum își așază din nou cortul la picioarele stâncilor și cum își lasă calul să pască. Femeia sprijini foarte ordonat lopețile, cazmalele și sapele de stâncă și scoase la iveală capcana cu care pescuise în ziua precedentă.

Lizzie avea nervii tari! Ian abia dacă se putea stăpâni să nu se năpustească asupra ei și să o forțeze să-și dezvăluie secretul, dar se sili să rămână liniștit. Femeia prinsese suficienți pești pentru două persoane – deci, spera ca Michael să apară cel târziu la prânz. Acum, asculta tot mai atentă dacă nu cumva se aud zgomote de potcoave, dar era prea aproape de cascadă pentru a percepe orice altceva în afară de pârâul care fremăta. După ce făcu un foc și după ce își fripse prada – Ian mesteca o coajă de pâine, în vreme ce îi curgea apa în gură –, ea își căută tigaia pentru spălat aur.

În sfârșit, se întâmpla ceva. Ian urmări cum Lizzie urcă pe mica pantă. Câmpul aurifer trebuie că se afla, așadar, deasupra cascadei. El făcu un semicerc și o urmări de la o distanță sigură, văzând însă, apoi, cum ea își dezbrăcă pantofii și ciorapii, cum intră în mijlocul pârâului și cum începu să sape în albia acestuia. În scurt timp, începu să spele aur.

Și, chiar de la acea depărtare, Ian observă imediat cum ceva strălucea în tigaia ei, chiar de la prima încercare! Sosise momentul. Ian se apropie de pârâu fără să facă zgomot, dar Lizzie oricum nu l-ar fi auzit. Femeia se sperie abia atunci când el ajunse în spatele ei, o prinse și îi puse mâna pe gură.

– Mulțumesc mult, domnișoară Lizzie! A fost într-adevăr foarte amabil din partea dumneavoastră să mă conduceți la acest câmp aurifer!

Peter Burton provenea dintr-o familie înstărită din Lancashire, Anglia. Încă de copil, avusese un ponei și își făcuse, de tânăr, un renume la vânătorile călare sau la cursele cu obstacole. Acum, îl ajuta această experiență. Armăsarul puternic, cu picioare lungi, al lui Michael fugea ca de la sine – mai întâi, spre casă, apoi, cu plăcere, și mai departe, spre vest. Animalul părea chiar să savureze acea cursă nebună; probabil că Michael nu îl lăsa în rest să zboare atât de liber pe un teren accidentat.

Și Peter ar fi savurat cursa dacă nu ar fi fost grija arzătoare, care îl silea să mai și mâne armăsarul. Era chinuit de îndoieli tot mai mari, pe măsură ce se afla pe drum. Oare procedase corect să lase totul baltă și să împrumute, fără să ceară voie, calul lui Michael și să pornească la drum doar pe baza descrierii, foarte neclare, a unui muribund? Poate că ar fi fost mai bine să îl aștepte pe Michael – poate să trimită chiar o întreagă echipă de căutători. Pastorul nu avea nici măcar o armă de foc, va trebui să se bazeze doar pe efectul de surpriză și pe pumnii lui atunci când îl va prinde pe Coltrane. Fiindcă văzuse, de curând, însă de ce era acesta în stare să facă cu pumnii lui, gândul la aceasta nu îi era prea plăcut! Coltrane era cel puțin la fel de mare și cu mult mai greu decât Peter. Și totuși, instinctul îi spunea că nu putea proceda altfel. Dacă nu îl găsea cât mai repede pe Coltrane, Lizzie nu va supraviețui acelei zile!

Lui Peter Burton îi treceau o sumedenie de gânduri prin cap: să fi apucat pe drumul cel bun… să nu greșească! După două ceasuri de trap și de galop, armăsarul se mai liniști și, spre ușurarea lui, Peter dădu de o tabără. Aici, de bună seamă, nu făcuse nimeni foc, însă pământul era răscolit în jurul unui copac și acolo fusese legat un cal. Peter călări încet mai departe și i se păru că recunoaște o a doua tabără. Mult mai puțin evidentă; doar câteva vârfuri mușcate

de iarbă trădau prezența unui cal înfometat. Aceste descoperiri îi dădură curaj lui Peter. Părea că este pe drumul cel bun – la fel ca și Coltrane!

Pastorul își mână calul, iar acesta o luă la galop, vesel, mai departe, spre vest. Prânzul trecuse de mult, dar Peter era prea agitat ca să i se facă foame. Dacă estima corect viteza calului său, trebuie că făcuse vreo treizeci și șase de kilometri de când trecuse de casa lui Drury. Acum, apăru un pârâu! Inima lui Peter bătu cu putere când descoperi urmele unei noi tabere. Foarte bine șterse – aproape că ar fi putut fi maori, care făcuseră aici un foc și care înnoptaseră acolo. De această dată, Peter nu mai găsi o a doua tabără, dar se afla, fără doar și poate, pe drumul cel bun. Pe pârâu, în sus! Peter își struni calul și o luă încet la pas. Era mai bine ca Ian Coltrane să nu îl observe venind.

Lizzie încercă să muște mâna care îi ținea gura, însă strânsoarea torționarului ei era de fier – el îi lipi brațele de trup. Tigaia pentru spălat aur căzu în apă atunci când ei ieșiră, împiedicându-se, din pârâu. Coltrane se uită cu regret după ea.

– Ce păcat de tot aurul acela minunat, Lizzie! Dar o să pot să îmi spăl după aia altul! Mai întâi, stăm puțin de vorbă, bine, micuțo? Spune-mi, de exemplu, cum de ai găsit locul ăsta! Chiar ai venit aici de una singură sau e și Michael ăla al tău părtaș la asta?

Ian își luă mâna de pe gura lui Lizzie, o prinse cu o mișcare rapidă de brațe și i le trase la spate. Lizzie urlă, dar amuți în clipa în care el îi izbi capul de unul dintre fagii care se aflau pe malul pârâului. Ușor, însă pielea i se crăpă la tâmple și începu să sângereze. Coltrane îi legă mâinile la spate, după care o aruncă în iarbă.

– Așa, micuțo, acum putem vorbi – dar nu țipa, altminteri voi fi nevoit să-ți pun un căluș.

– Michael o să mă găsească! țâșni Lizzie. Și Chris. Trebuie să ajungă aici, dintr-o clipă în alta!

Ea se lupta cu funia care o ținea legată, dar nu spera prea multe. Bărbatul era puternic ca un urs, iar străfulgerările înfiorătoare din ochii lui negri nu promiteau nimic bun.

Coltrane râse.

– Chris ăsta al tău poate să ne vadă din cer, își bătu el joc de ea, iar Michael e ocupat în altă parte. Ei, hai odată, domnișoară Lizzie, spune-mi: ai descoperit locul ăsta de una singură?

Lizzie se învârti pe pământ. Se prefăcea că încearcă în continuare să se elibereze, însă, înainte de toate, se gândea cu îndârjire la ce era de făcut. Să îi povestească despre maori? Sau astfel punea și tribul în primejdie? Își blestemă nerăbdarea. N-ar fi trebuit, oare, să-l aștepte pe Michael, să călărească apoi cu el aici, sus, și să îl prezinte, mai întâi, prietenilor ei maori? Cei din tribul Ngai Tahu erau sociabili, poate că ar fi venit câțiva tineri, băieți și fete, cu ei să spele aur împreună. Dar nu, ea trebuise să plece de una singură! Firește că ar fi putut să aibă noroc și Ian să fi atras atenția câtorva vânători maori, atunci când el se furișase spre ea, însă aceasta i se părea puțin probabil; maorii ar fi intervenit de mult.

– L-am descoperit singură! izbucni Lizzie cu aroganță.

Coltrane dădu mulțumit din cap și își îndepărtă părul negru de pe chipul scăldat de sudoare.

– Foarte frumos! Dar acum vrei, desigur, să îl împarți cu mine...

Lizzie nu răspunse. Totul se întâmpla prea repede; trebuia să priceapă întâi în ce situație se afla. Chris era... mort? Dumnezeule, dacă individul ăsta nu se dădea în lături să ucidă chiar și pentru o informație – ce era, oare, dispus să facă pentru a avea numai și numai pentru el acel loc?

Lizzie se strădui să zâmbească.

– Dacă îmi spui întâi numele tău, ciripi ea. Cine știe, poate că îl împart cu plăcere cu tine!

Coltrane râse zgomotos.

– Așa îmi placi mai mult, drăguțo. Chiar dacă, firește, nu cred un cuvânt din ce spui. Dar fie: numele meu, dragă Lizzie, este Ian Coltrane. Și îmi doresc de la tine acest teren drept cadou de nuntă.

O ridică în picioare și o lipi de trunchiul unui fag pentru a o săruta. Disperată, Lizzie își întoarse capul într-o parte.

– Nu ar trebui să mergem mai întâi jos, în tabăra mea? întrebă ea cu o voce cât se poate de provocatoare. Am... am fript niște pește...

Înainte de toate, în bagajele ei se găsea pușca lui Michael, însă ea nu prea știa cum să tragă cu ea.

– O să mă înfrupt mai târziu din peștii tăi, o informă Coltrane. Mai întâi, voi lua câteva guri din Lizzie!

Limba lui își căută drumul spre gura ei. În acea clipă, femeia fu străfulgerată de amintirea că mai auzise pe undeva numele de Coltrane. Acesta era bărbatul din satul natal al lui Michael! Cel care se căsătorise cu Kathleen! Probabil că o omorâse și pe ea. Lizzie aproape că ar fi râs gândindu-se la ironia sorții. Oare avea să își piardă Michael acum și cea de-a doua femeie din cauza acestui nenorocit?

În orice caz, nu își făcea iluzii despre viitorul ei. Coltrane nu avea să o lase în viață, urma să o ucidă și să ia pentru sine acel teren. Și, în curând, aveau să vină hoardele de căutători de aur pe pământul celor din tribul Ngai Tahu, exact ceea ce ei doriseră să împiedice. Nu doar că Lizzie murea, dar murea ca trădătoare! Maorii nu aveau să afle niciodată că ea nu vânduse sau cedase mai departe drepturile. Și, la o adică, începea războiul, cel despre care vorbise Kahu Heke. Cel la care el spera. Și toate acestea numai fiindcă ea făcuse o greșeală.

Disperarea lui Lizzie o făcu să prindă curaj. Coltrane îi ridică rochia și o pătrunse brutal. Era dezonorant și dureros, dar ea trecuse prin lucruri și mai rele. Nu voia să se închidă în sine plângând în hohote, trebuia să se opună! Lizzie se prefăcu că urmează mișcările lui Coltrane și, în același timp, își frecă legăturile de la mână de coaja copacului. Acestea nu erau foarte strânse; trebuia să reușească să le

desfacă. Dintr-odată, ele deveniră mai largi, tocmai în momentul în care Ian căzu gâfâind asupra ei.

Gândurile lui Lizzie se precipitară. Știa că nu îl putea doborî pe acest bărbat, chiar dacă reușea să se elibereze, decât cu o armă. Lizzie se uită la tigaia pentru spălat aur, dar ea se afla în pârâu. Cuțitul ei era jos, în tabără.

Ian își revenea încet și se ridică.

– N-a fost deloc rău, micuțo, ar trebui să o repetăm, înainte să... Dar avem timp, în fond, nu-i așa, domnișoară Liz?

Femeia încercă să-și joace mai departe rolul.

– Eu... eu am mult timp, domnule. Eu... Dacă nu mă omorâți, atunci... vă pot arăta câte ceva... Hai să intrăm totuși în cort.

Ian rânji. Nu avea să se lase prostit de cine știe ce jocuri. Lizzie își ținea mâinile la spate, dar încerca instinctiv acum să își netezească rochia, dar Ian o târî mai departe.

– Cred că mai bine mergem puțin prin pădure, Lizzie. Ce părere ai?

Tânăra nu îndrăzni nici măcar să respire atunci când descoperi un obiect dur în buzunarul rochiei. O piatră? Și atunci, își aminti. Ghioaga din jad. Cadoul pe care i-l făcuse *tohunga*, sculptat pentru mâinile unei războinice. Lizzie mergea împiedicându-se alături de Ian spre cascadă. Oare avea el de gând să coboare panta sau dorea să o îmbrâncească în jos? Era prea puțin probabil să-și rupă gâtul aici; iazul de la poalele cascadei era îndeajuns de adânc pentru a înota în el.

Lizzie speră, preț de câteva secunde, că va proceda astfel, însă realiză că Ian nu era decât însetat. El îngenunche și își luă apă din pârâu. Nici nu o băgă în seamă pe femeia legată de alături. Ce putea să se întâmple? Micuța Lizzie nu avea putere pentru a-l face să cadă, nici măcar dacă se năpustea, cu toată greutatea, asupra lui.

Însă Lizzie avea ghioaga. Și îi simțea forța prin materialul rochiei. Ce spusese preoteasa? Ea era menită să își apere tribul.

Tribul şi pământul celor din Ngai Tahu. Şi tocmai în acest scop avea să o folosească acum Lizzie.

Îşi scoase, precaută, mâna dreaptă dintre funii, o vârî în buzunar şi simţi ghioaga netedă, rece, în mână. Precum o prelungire, precum o întărire a pumnului ei.

Ian îşi ridică privirea şi se uită pe deasupra cascadei, spre vale. Şi rămase aşa, atent, de parcă ar fi văzut acolo ceva.

Michael? Nu mai avea importanţă. Lizzie luase o decizie. Îşi luă elan, ţinti spre tâmpla lui Coltrane şi-l izbi.

Peter Burton zărise de departe stâncile în formă de ac, apoi şi calul lui Lizzie, alături de cortul ei şi de locul în care făcuse foc. Animalul necheză atunci când observă armăsarul, însă Peter plecă de la ideea că acea cascadă acoperea orice zgomot. Apoi, văzu două făpturi deasupra cascadei. Un bărbat, care trăgea după el o fată. Însă aceasta nu părea să fie bătută, ci mai degrabă atentă, încordată. Apoi, bărbatul îngenunche să bea apă, iar femeia...

Peter văzu cum Lizzie îşi întoarse, încet, braţul drept de la spate şi cum îşi luă elan. El cunoştea această mişcare, o văzuse de mai multe ori la fetele maori care dansau *haka*, un dans războinic. Peter Burton fusese, împreună cu alţi preoţi, oaspete într-un *marae* al Ngai Tahu, înainte de a pleca din Christchurch, şi îşi aminti de salutul oficial – care includea şi un soi de ameninţare. Oaspeţii erau bine-veniţi, însă le era clar cât de bine se puteau apăra maorii în cazul în care străinii nu se dovedeau demni de ospitalitatea lor. Bărbaţii avuseseră suliţe, femeile, mici ghioage din jad. Le mânuiau la fel de liniştit, aproape elegant şi neîndoielnic sigure că îşi vor nimeri ţinta, precum femeia de pe colină.

Peter îşi ţinu respiraţia. Nu auzi impactul ghioagei, dar îl văzu pe bărbat căzând, de parcă ar fi fost lovit de un topor. Apoi, o văzu pe femeie ridicându-se şi i se păru că o aude strigând. Oare nu se numea aceasta *karanga*? Strigătul preotesei care invoca zeii? Lui Peter nu îi venea să creadă că el le auzea acolo, în acel loc, din

gura curajoasei, dar totuşi blândei Lizzie Portland, care frecventa asiduu biserica!

Atunci abia recunoscu Lizzie armăsarul şi alergă în jos, pe pantă.

– Michael! Dumnezeule mare, Michael...

Peter o opri.

– Pastore?

Vocea lui Lizzie suna copilăreşte şi mirată, însă apoi îi izbucni frica în ochi şi chipul se schimonosi.

– I s-a întâmplat... ceva lui Michael? Dumnezeule, a spus că Chris e mort. Dar Michael... asta nu pot să o dorească zeii!

Peter o sprijini pe Lizzie când se clătină şi scutură blând din cap.

– Nu, Lizzie, deşi căile lui Dumnezeu sunt câteodată greu de înţeles. Michael Drury nu e mort. Ar trebui să fie pe drum încoace. Şi acum, spuneţi-mi ce s-a întâmplat... De ce l-aţi ucis pe Coltrane?

Lizzie începea să înţeleagă cu greu ce voia pastorul să spună. Şi ce anume se întâmplase de fapt.

– Eu? şopti ea. Eu... cumva, nu am fost eu asta. Cumva, au fost Ingoa, şi Aputa, şi toate femeile din tribul lor. Din tribul meu...

Lizzie inspiră adânc. Apoi, reveni la realitate şi îşi aminti ce anume văzuse pastorul. Nu fusese nici martorul atacului, nici al violului. El văzuse doar cum ea îi spărsese ţeasta unui bărbat, de la spate.

– Ascultaţi, pastore, a fost pură autoapărare. El... m-a forţat să o fac...

Acum simţea, în sfârşit, cum o năpădesc lacrimile, cele pe care nu şi le permisese mai devreme.

– Nu aveţi voie să spuneţi asta nimănui, pastore! Nu aveţi voie să spuneţi nimănui despre locul ăsta şi despre aurul ăsta.

Când Michael ajunse, după mai bine de două ceasuri, aproape înnebunit de griji, la poalele cascadei, Lizzie şi pastorul stăteau lângă foc. Cadavrul lui Coltrane era înfăşurat într-o foaie de cort.

Lizzie se năpusti în braţele iubitului ei. Abia acum credea, de bună seamă, că era în viaţă şi se părea că şi el trece prin aceeaşi

stare. Cei doi se îmbrățișară, iar Lizzie își istorisi povestea printre râsete și lacrimi.

Peter Burton se scuză pentru „furtul" armăsarului.

– Am vrut să îi sar în ajutor soției dumneavoastră, spuse el, dar ea s-a apărat cât se poate de bine și singură.

O privi admirativ pe Lizzie.

Michael încuviință.

– Dintotdeauna a fost o doamnă războinică, zise el tandru. Cu toate acestea, mulțumesc frumos, pastore. E cât se poate de în ordine povestea cu armăsarul. Dar ce facem acum cu individul ăsta?

Făcu un semn spre cadavrul lui Coltrane.

Peter Burton cântări posibilitățile.

– Ajutați-mă să îl urc pe cal, făcu el, în cele din urmă, resemnat. Îl ducem diseară la stâncile care străjuiesc Gabriel's Gully și îl aruncăm de acolo. Totul va fi interpretat ca un accident sau ca o tentativă de a-și face singur dreptate. Nu se va osteni nimeni să facă prea multe cercetări în privința morții lui. Astfel, soția dumneavoastră rămâne nepătată – și nimeni nu află de acest loc și despre acest aur.

Toți trei tăceau, când o luară, în cele din urmă, călare pe munte, în jos. Michael conducea calul cu mortul.

– De ce ne ajutați? îl întrebă el pe pastor, când Lizzie rămase ceva mai în urmă și bărbații mergeau alături. Lizzie spunea că dumneavoastră nu aveți nici măcar dovada că acel om o amenința.

Peter Burton ridică din umeri și se gândi, încă o dată, la scena pe care o zărise deasupra cascadei. Mișcările de dans ale lui Lizzie, strigătul ei...

– Am văzut ceva ciudat, răspunse el încet. Ceva ce, de fapt, nu ar trebui să fie. Să spunem că... urmez voința zeilor.

VOINȚA ZEILOR

Tuapeka, Dunedin
1862 - 1863

Capitolul 1

După întâlnirea cu Ian Coltrane, Kathleen coborî pe drumul spre Dunedin cu o viteză sinucigașă. Abia când caii se împiedicară într-o curbă a drumului și când căruța se clătină îngrijorător, își reveni și își domoli panica, măcar până când ajunse la locuința ei din Dunedin. Când sosise acasă de la magazin, Claire o găsise acolo, împachetând. Arunca, în grabă și fără nicio noimă, haine în genți și în geamantane.

– E aici! sughiță ea isteric când o observă pe Claire. Ian e din nou aici! Trebuie să plec, trebuie să plec repede de aici!

Claire avu nevoie de ceasuri întregi ca să o liniștească din nou, cât de cât, pe Kathleen și, mai ales, să o rețină de la o plecare pripită.

– Kathleen, nu mă îndoiesc că l-ai văzut! Dar el e acolo, sus, în Tuapeka. Până aici, sunt patruzeci de kilometri! Și, chiar dacă vine vreodată la Dunedin, nu se va rătăci cu siguranță într-un magazin de modă pentru femei. Și nici măcar atunci nu te-ar găsi; aproape că nici nu te mai arăți în public! Și, dacă se apropie prea mult de mine, o să aibă de-a face cu Jimmy Dunloe! Ce spune pastorul?

Claire clătină din cap când Kathleen îi povesti în grabă despre fuga ei.

– Peter Burton trebuie că te crede nebună, constată ea. Măcar ai fi putut vorbi cu el!

Între timp, Kathleen se oprise din împachetat. Ședea chircită într-un colț al canapelei.

– Nu vreau să vorbesc cu nimeni! plânse ea. Nu știu dacă este bine să rămân aici! Ce se întâmplă dacă îl vede pe Sean? Sau pe Heather? Dar dacă... dacă nu plec, atunci... atunci nu vreau să văd pe nimeni și nici să vorbesc cu cineva. Sunt invizibilă, Claire. Eu...

– E complet isterică și speriată, îi explică Claire lui Peter Burton.

La două zile după întâmplarea cu Coltrane, el reușise să își ia, în sfârșit, liber și să călărească până la Dunedin. Claire îl ospătă în magazinul ei cu ceai și cu brioșe, Kathleen baricadându-se în locuința ei.

– Nu se teme doar din pricina sa, ci și pentru dumneavoastră, pastore! continuă Claire. În orice caz, nu mai vrea să se întoarcă niciodată în tabăra căutătorilor de aur și dorește ca nici dumneavoastră să nu o mai vizitați sau să fiți, vreodată, văzut în preajma ei. Se teme de moarte, fiindcă oamenii din tabără îi știu numele!

– Aceștia sunt însă puțini! o calmă pastorul. Câteva femei, doctorul, câțiva oameni din comunitatea noastră mai restrânsă. Și chiar și așa, mulți dintre ei i-au spus, pur și simplu, „domnișoara Kathie". Probabilitatea ca unul dintre ei să o amintească în fața lui Coltrane e aproape inexistentă.

– Pentru Kathie este totuși insuportabil, spuse Claire. Ar fi trebuit să vedeți în ce hal a fost până când s-au întors Sean și Heather! I-a fost frică de moarte ca nu cumva să îi cadă copiii în brațe lui Coltrane.

Peter Burton încuviință.

– Încă din tabără era complet speriată. Însă, păstrând proporțiile, el pare să fie un tată foarte bun. Fiul lui mai mic îl divinizează.

– Chiar este un tată foarte bun...

Claire se opri. Dacă era cineva care să îi povestească pastorului despre situația ei familială, atunci acea persoană era numai și numai Kathleen.

– ...cel mic seamănă mai mult cu el, conchise ea. Dați-i timp, Peter, ea trebuie să treacă mai întâi peste acest șoc!

Peter Burton își frecă tâmplele.

– Și eu care credeam că, în sfârșit, ne apropiem mai mult, se tângui el. Devenise mai accesibilă, mai vioaie...

Întinse mâna după ceașca de ceai, observă că e goală și se jucă, absent, cu linguriță.

Claire îi turnă din nou ceai și îi mai puse o brioșă pe farfurie.

– Uitați, luați, altminteri veți ajunge la fel de slab precum Kathie! De când cu întâlnirea cu Coltrane, a slăbit cel puțin trei kilograme! Toate astea o copleșesc teribil!

Peter mușcă docil din prăjitură. Și el părea să fie copleșit. Ochii îi erau roșii, trebuia să se bărbierească neapărat, iar părul trebuia tuns urgent. Claire hotărî să îl trimită imediat și la bărbier, dar se îndoia că asta avea să schimbe atitudinea lui Kathleen față de el.

– În orice caz, acum știți de ce a fost atât de timidă și de distantă în toți acești ani! vorbi ea mai departe. Nu are nicio legătură cu dumneavoastră, Peter, nu aveți voie să credeți așa ceva. Din contră, Kathleen vă iubește, sunt sigură! Dar cu această sabie a lui Damocles deasupra capului – cum să își dea seama de asta?

Kathleen își petrecuse următoarele zile în locuința ei, complet ruptă de lume. Desenase puțin, dar nu avea curajul nici măcar să-și viziteze cusătoresele și să verifice stadiul în care se aflau rochiile ei. Dacă avea vreuna dintre ele întrebări, trebuia să vină la Kathleen – și să descopere uimită că șefa ei își închisese ușa locuinței cu trei lacăte. Atât timp cât mai aveau vacanță, le interzisese lui Sean și lui Heather aproape complet să mai pună piciorul în afara casei. Mai ales pe Sean nu îl scăpa din ochi. Heather, care aproape că nu își mai amintea de tatăl ei, fiindcă acesta fusese dintotdeauna foarte mult plecat, se schimbase atât de mult în ultimii ani, încât Ian nu ar fi recunoscut-o la prima vedere. La o a doua vedere, semăna, firește, foarte mult cu Kathleen.

În panica ei, femeia insista ca fiica sa să poarte pălărioare cu boruri largi ori de câte ori ieșea pe stradă și să își prindă părul în coc, în loc să îl poarte despletit sau într-o coadă. Heather privea cu uimire schimbările care se petrecuseră cu mama ei. Sean, din contră, cu o incredibilă înțelegere. Era neobișnuit de matur pentru vârsta lui, unul dintre cei mai buni elevi ai liceului pentru băieți. De tatăl și de fratele lui își amintea foarte bine și înțelegea că îi puteau paște mari pericole din partea lor. Totuși, el o puse pe mama lui pe gânduri, spunându-i că nu se puteau ascunde toată viața.

– Nu există divorț în Noua Zeelandă, mamă? Trebuie să fie totuși vreo posibilitate să scăpăm de el fără... fără să îi crăpăm capul...

Aceste gânduri o puseră pe Kathleen în fața unor noi temeri. Oare își făcuse fiul ei planuri pentru o crimă doar pentru a-i fi alături?

Inima începu să îi bată, imediat, nebunește, atunci când, la două săptămâni după întâlnirea ei cu Ian, sunase cineva la ușă la o oră neobișnuită. Era nouă dimineața, Sean și Heather erau din nou la școală, dar magazinul nu era încă deschis. Kathleen și Claire își permiseseră un dejun prelungit, după care Claire coborâse să decoreze magazinul. Cusătoresele nu se prezentau în niciun caz înainte de zece.

Kathleen se întrebă dacă să deschidă sau nu, însă mai întâi căută în grabă pistolul de care îi făcuse rost Jimmy Dunloe, la rugămintea ei. Fuseseră multe discuții cu Claire despre asta. Prietena ei nu voia nicicum să aibă o armă în casă. În cele din urmă, Kathleen se impusese – și datorită faptului că domnul Dunloe îi luase apărarea.

– Uite, Claire, Kathie trebuie să se simtă totuși cât de cât în siguranță. Nici ei și nici afacerii voastre nu le face niciun bine dacă ea va sta de acum numai într-un colț de cameră și dacă își va trage pătura peste cap.

Așadar, Kathleen avea un pistol și, la sfârșit de săptămână, domnul Dunloe exersase cu ea cum să tragă. Își lăsă arma să dispară într-unul dintre buzunarele fustei, în timp ce crăpă de un deget ușa,

prin care văzu un ofițer de poliție. Kathleen se simți prost, însă se sperie din nou gândindu-se oare ce anume dorea acel om de la ea...

– A... fiul meu... a...

Tânărul sergent se uită la chipul ei alb ca varul și se înclină mai întâi politicos.

– Bună dimineața, doamnă. Îmi pare rău dacă v-am speriat. Cu siguranță, nu sunteți obișnuită ca poliția...

– S-a întâmplat ceva cu fiul meu? urlă Kathleen cuprinsă de panică.

Sergentul clătină din cap.

– Din câte știu eu, nu, doamnă. Doamna Kathleen Coltrane?

Kathleen se rușină de panica ei și deschise mai întâi ușa.

– Mă scuzați. Eu... eu...

– Eu sunt sergentul de poliție Jim Potter, de la poliția din Dunedin, și trebuie să vă rog să mă însoțiți pe mine sau pe un coleg, astăzi sau, cel târziu, mâine la Tuapeka.

Kathleen ameți. Oare pusese Ian poliția să o aducă la el?

– Este vorba despre identificarea unui mort, continuă Potter.

Kathleen se sprijini de tocul ușii.

– E... e vorba despre pastor? Peter... Peter Burton?

Sergentul Potter clătină din cap.

– Nu... nu, e vorba despre un căutător de aur. E... Vă rog, așezați-vă totuși, doamnă Coltrane, păreți foarte marcată, iar vestea pe care v-o aduc v-ar putea zgudui și mai mult! E posibil... ba e chiar foarte probabil ca acel mort să fie soțul dumneavoastră!

Kathleen se comportă de parcă ar fi fost în transă când îl rugă pe ofițer să aștepte până când o înștiința pe Claire și până când se schimba în alte haine, pentru călătorie. Era posibil să rămână câteva zile în Tuapeka, își informă ea prietena. Sean putea să vină și el acolo, sus, dacă voia, dar ei i-ar fi convenit mai mult dacă el rămânea în Dunedin și dacă avea grijă de sora lui. Kathie își împachetă prudentă câteva rochii negre în geanta de călătorie, se gândi la

bani și la toate documentele pe care le poseda și păru aproape calmă atunci când îl urmă, în cele din urmă, pe sergentul Potter.

Claire ar fi dorit să o însoțească pe prietena ei. Liniștea sa bruscă îi era la fel de stranie cum îi fusese și isteria de mai devreme. Apoi, își spuse că, la urma urmei, acolo avea să mai fie și Peter Burton, iar pe pastor te puteai bizui. Înainte să permită ca femeia să fie adusă pentru identificare la Tuapeka, el se convinsese, fără doar și poate, de zece ori că mortul era cu adevărat Ian Coltrane.

Câteva ceasuri mai târziu, Kathleen se găsea în fața gheței măcelăriei din Tuapeka, în care îi fusese păstrat provizoriu soțul, până la venirea ei. Firește că identitatea lui era certă, însă Peter Burton insistase ca soția lui să se convingă de moartea bărbatului. Kathleen trebuia să fie recunoscută fără dubii ca văduvă – și, în plus, avea o presimțire care îi spunea că ea trebuia să vadă cadavrul pentru a crede în libertatea ei.

– Sunteți pregătită, doamnă Coltrane? întrebă sergentul Potter cu multă compasiune.

Kathleen încuviință și îl urmă pe ofițer în interiorul cabanei. Sicriul cu mortul părea nelalocul lui, printre toate acele jumătăți de vită și picioare de porc, păstrate acolo. Kathleen simți că o cuprinde frigul, însă cercetă în amănunt cadavrul. Bărbatul căzuse de pe o stâncă, i se spusese. Ea observă zgârieturile, care, aparent, aproape că nu sângeraseră; o singură rană mai serioasă se putea vedea la tâmpla lui. Nu părea deloc că Ian ar fi murit de la căzătură, ci mai degrabă că fusese lovit cu un obiect contondent în cap. Kathleen se gândi din nou la Sean, dar era imposibil, băiatul nu se depărtase niciodată de locuința lor mai mult de cele șase ore școlare.

– Aici trebuie că s-a lovit în cădere, rosti sergentul Potter cu naivitate. De o stâncă, poate. Îmi pare rău, doamnă Coltrane, nu este o priveliște prea frumoasă. El e, deci...

Femeia încuviință.

– Este Patrick Coltrane, zise ea liniștită. Soțul meu legitim. Eu... eu aș dori să vorbesc acum cu pastorul, înainte să... să mă ocup de fiul meu.

Peter Burton închise ușa biroului său după Kathleen, după ce Potter o adusese la el. Una dintre facilitățile proaspăt sfințitei biserici era faptul că existau uși care se puteau deschide și închide și nu mai erau foi de cort, pe care le ridicai sau le lăsai să cadă. Pastorul dădu să o ia în brațe pe Kathleen, dar ea se împotrivi cu vehemență.

– Ai fost... Tu ai fost? întrebă ea încet.

Peter Burton o privi uimit. Apoi, pricepu.

– Nu! Cum de poți crede una ca asta, Kathleen? Eu sunt un om al lui Dumnezeu, eu... Dumnezeule, firește că m-am gândit la asta când am văzut cât de mult te temi de el! Dar mai există și alte posibilități!

El își lăsă mâna pe a ei, dar ea se trase din nou la o parte din calea lui.

– Atunci, cine a fost? întrebă Kathleen. Nu-mi povesti nimic despre stânci, Peter, eu sunt expertă în bătăi. Ian Coltrane și-a exersat mulți ani pe mine abilitățile lui în ale luptelor. Știu cum arată când te lovește un pumn în tâmplă! Și mai știu că nu cazi de obicei pe tâmplă, dacă ești trântit jos. Probabil că nu e altfel dacă aluneci sau dacă te arunci. Deci, cine a fost, Peter?

Pastorul se uită în pământ.

– O femeie tânără, care trăiește împreună cu un căutător de aur – aparent ajutată de spiritul unei războinice maori. În orice caz, l-a lovit cu o ghioagă maori și știa cum să o mânuiască. El... Soțul tău o atacase înainte și o violase!

Kathleen își mușcă buzele. Nu știa dacă mai dorea să mai audă și alte detalii. Peter pricepu.

– În plus, a mai fost un tânăr, foarte apropiat de domnișoara Portland, care a murit ceva mai înainte; e o poveste foarte urâtă și nu ar folosi nimănui dacă ar ieși totul la iveală. Ție, firește că îți pot spune!

Kathleen făcu un semn că nu dorea să audă.

– Și atunci, el... Atunci, ea l-a aruncat în prăpastie?

– Cu ajutorul meu, mărturisi pastorul. A fost legitimă apărare, Kathleen, jur, eu nu acopăr o criminală! Dar e foarte important să nu se afle locul faptei. Femeia...

– ...a suferit destule, spuse obosită Kathleen. Înțeleg. Poate că... o vei asigura de compasiunea mea?

Peter își frecă fruntea.

– Ea nu știe că el mai avea alte rude – în afară de Colin, desigur. Și cred că e mai bine să rămână lucrurile așa. Altminteri, o să își facă și mai multe gânduri negre! În afară de asta, nici nu este aici! Ea spală în continuare aur acolo, în munți. În mod oficial, nu are nicio legătură cu toată treaba asta!

Kathleen fu de acord.

– Atunci... Sunt, acum, liberă? întrebă ea fără nicio inflexiune în voce.

Peter încuviință.

– Nu mai trebuie să te temi de nimic. Iar eu... Kathleen...

Peter se opri pentru o clipă și se întrebă dacă trebuia să riște. Dar ce sens mai avea să amâne toată povestea? Poate că astfel o și consola și o mai și liniștea!

– Nu te-am întrebat, niciodată, Kathleen, fiindcă nu am vrut să îți lezez intimitatea. Știam că ai un secret. Dar acum, când nu mai este nimic între noi... Kathleen, te iubesc! Vrei să te căsătorești cu mine?

Peter Burton o privi plin de speranțe.

Lui Kathleen i se învălmășeau toate în cap. Erau prea multe pentru o singură zi. Și cum de putea el, oare, să se grăbească în halul ăsta? Se trase în lături, aidoma unui cal speriat.

– Peter, nu acum! șopti ea. E... e prea devreme... Eu... Îmi placi mult, Peter, dar tu ești pastor anglican, iar eu sunt catolică! Și am trei copii... Dumnezeule, am din nou trei copii!

Kathleen deveni serioasă.

– Peter, trebuie să mă ocup de Colin! Toate astea vor fi suficient de dificile. Dă-mi timp, Peter. O să am nevoie de timp!

Peter Burton se rușină de graba lui. Ar fi trebuit să o prevadă. Firește că nu avea să se arunce acum, pe loc, în brațele lui. Avea nevoie, din nou, de ceea ce el fusese atâta vreme, răbdător, pentru ea: un prieten, un confident, un tată pentru copiii ei. El se ridică resemnat.

– Vino, spuse el. O să-l căutăm pe Colin. Se ascunde în cort de când a fost găsit tatăl lui. Nu i-am spus până acum nimic despre tine. Cu siguranță că se va bucura!

Kathleen îl urmă, fără să scoată un cuvânt, însă se îndoia de spusele lui din urmă. Colin avea să își plângă tatăl – și, mai mult, viața lui plină de libertăți. Probabil că nu avea să fie foarte încântat să se întoarcă în familia lor.

În următoarele zile, Kathleen intră în posesia moștenirii lui Ian Coltrane, care se compunea dintr-o uncie de aur, doi cai – care, conform spuselor lui Colin, valorau o mică avere, dar care fuseseră încadrați de către Peter doar scurt în categoria „abator sau o pâine de milă" – și, firește, fiul lui. După cum prevăzuse, Colin se dovedise a fi dificil. Nu voia, în niciun caz, să se întoarcă la Dunedin împreună cu mama lui, ci să caute, pe cont propriu, în continuare, aur și să ducă mai departe afacerea tatălui său. Deși avea acum doar paisprezece ani, era exclus să fie lăsat de capul lui.

Kathleen vându, așadar, aurul și căruța cu coviltir a lui Ian și îi dădu banii de pe ei lui Peter Burton, ca donație pentru înmormântarea soțului ei, și îi lăsă bătrânii cai spre îngrijire, doar-doar se mai puteau face utili cumva prin preajma casei parohiale. Pe fiul ei recalcitrant îl luă cu sine la Dunedin după înmormântare. Peter Burton insistă să o conducă acolo, dar se dovedi a fi o călătorie tristă. Colin tăcea cu încăpățânare la orice întrebare i se punea, și Kathleen era dusă pe gânduri.

În plus, Colin se uită la Peter cu o privire piezișă, plină de supărare, atunci când acesta o sărută pe Kathleen la despărțire. Băiatul avea, fără doar și poate, un nas foarte fin pentru sentimentele și legăturile interumane și presupunea în spatele acelui sărut cast pe obraz mult mai multe decât ar fi vrut Kathleen ca el să știe. Peter Burton își făcea probleme, în timp ce își mâna calul înapoi spre Tuapeka. Kathleen se eliberase de Ian Coltrane, însă Colin pândea să îi ia locul. Nu în inima ei, ci acolo unde îi erau temerile...

Toate acestea nu se dovediră prea ușor de înfăptuit, fiindcă Sean nu era nicidecum dispus să îi permită fratelui său regăsit vreo insolență. El îi făcu imediat cunoscut, limpede, cine era bărbatul în acea casă, ceea ce le distră, pe de-o parte, pe Kathleen și pe Claire, dar, pe de alta, nu făcu deloc mai ușoară convietuirea cu Colin. Acesta se obișnuise în ultimii ani să facă doar ce îi trecea prin cap. Viața de familie liniștită de la Kathleen și de la Claire, felul politicos de a se comporta unii cu alții și, mai ales, mersul regulat la școală nu îi conveneau deloc. Foarte curând, Kathleen fu nevoită să audă plângerile profesorilor: Colin deranja orele, nu se comporta adecvat sau chiar chiulea complet de la școală.

Sean aducea cu sine acasă pedepsele fratelui său și trebuia să asculte, de asemenea, plângerile despre el. Profesorii subliniau mereu cu tărie faptul că acestea nu îl vizau, desigur, și pe el, însă era suficient de supărător. În curând, Sean nu mai putea să audă observații precum „Poate reușești să îi mai vorbești fratelui tău?" cu atât mai mult cu cât încercările lui în acest sens se încheiau mereu cu bătăi sălbatice. Colin le câștiga fără probleme – era mult mai antrenat la bătăile cu pumnii decât tocilarul de Sean.

Și Peter Burton, care trecea pe la ei ori de câte ori îi era posibil să o facă și care căuta să aibă o relație la fel de plină de încredere cu Colin, la fel cum avea cu Sean și cu Heather, nu reușise să schimbe nimic. Colin Coltrane nu voia să se supună nici profesorilor, nici pastorului anglican, nici preoților catolici și, cu atât mai puțin,

mamei și fratelui său. În cele din urmă, Kathleen înțelese că el nu putea fi ținut cu forța la școală.

– Atunci, să încercăm cu o meserie, suspină Kathleen și i se adresă, cu ajutorul preotului, lui Donny Sullivan, proprietarul irlandez al grajdului.

Colin se pricepea la cai, iar Kathleen spera ca îngrijirea animalelor să îi facă plăcere. Micul și rotofeiul Sullivan – în trecut, un enoriaș zelos al lui Peter Burton, dar acum, firește, membru al nou-înființatei parohii catolice – se arătă dispus să îl primească pe băiat. Putea să doarmă în grajd, să îl ajute cu animalele și, mai ales, să călărească zilnic. Mulți dintre cei care își lăsau caii în grajdul lui Sullivan aveau magazine în oraș și nu ajungeau să îi plimbe suficient de mult. Un călăreț tânăr și iscusit le era extrem de bine-venit.

Ce-i drept, Kathleen fusese sceptică la început, fiindcă și Sullivan mai făcea afaceri cu animalele, dar atât Peter, cât și părintele Parrish, preotul catolic, o liniștiseră. Donny Sullivan era cinstit, atât de cinstit pe cât putea fi în meseria lui. Firește că și el mai lua câte un preț mai mare decât valoarea calului cumpărat vreunui bogătan de oraș, care nu se pricepea deloc la cai, sau mai scădea un an, doi, atunci când spunea vârsta catârului. Însă el nu făcea înșelătorii și nu prostea pe nimeni să cumpere un cal prea mic sau prea mare, unul prea iute sau prea leneș. Sullivan avea pretutindeni clienți mulțumiți și era mândru de asta.

Asta până când îl angajă pe Colin. După trei luni, proprietarul grajdului își făcu apariția acasă la Kathleen și îi explică prin multe cuvinte și cu nefericire în glas de ce anume voia să îl concedieze pe băiat.

– Nu e vorba că nu se pricepe deloc la cai, doamnă Coltrane, suspină Donny. Din contră, băiatul ăsta știe mai multe decât mine! Din păcate, nimic din cele ce ar trebui să știi ca om de onoare. Trebuie să îl împiedic mereu să nu pilească dinții cailor de vânzare, pentru a-i face să pară mai tineri, și să nu le modifice copitele, pentru a le face mersul mai elegant. El știe toate trucurilor celor

care se ocupă cu înșelăciuni și nu vrea să înțeleagă de ce nu le aplic și eu. Ca și călăreț, e în regulă – mânuiește cam brutal caii, dar trăsătura asta i-aș mai putea-o schimba, însă nu poți să îl lași singur cu clienții! Numai ce intră în vorbă cu ei, că deja începe să le ponegrească animalele. Și vorbește atât de mieros! Mulți dintre ei vor să își schimbe pe dată caii după ce termină de vorbit cu ei. De cele mai multe ori, cu niște armăsari pe jumătate sălbăticiți, care arată, firește, a fi foarte puternici, atunci când îi aduce micul Coltrane să îi prezinte. Însă acești călăreți de duminică pică pe capete de pe ei! Eu trebuie să mă descurc, după aceea, cu ei, dacă își rupe vreun pantofar cuminte gâtul cu animalul de la mine! Îmi pare rău, doamnă Coltrane, dar băiatul minte de cum deschide gura. Ieri, i-a vândut bătrânului Monty Robs, îl știți doar, acel căutător de aur din Waikouaiti, care își încearcă acum norocul ca fermier, calul pe care îl prevăzusem de fapt pentru fiica domnișoarei Claire.

Kathleen încuviință. Chloe trebuia să primească de ziua ei de naștere un ponei, iar Claire căuta, de săptămâni întregi, calul potrivit. Avea impresia că îl găsise în acel animal cu blana roșiatică, pe care i-l arătase Donny.

– Cu acel animăluț, ar putea să își are toată ferma, i-a zis el lui Monty, și nici nu mănâncă aproape nimic.

Kathleen râse amar. Își aminti de măgărușul lui Matt Edmunds. Donny Sullivan zâmbea de asemenea. Nu putea rezista unei femei frumoase, iar Kathleen era încântătoare atunci când surâdea. Însă nu era de ajuns pentru a-l păstra pe fiul ei păcătos!

– Bineînțeles că toate astea sunt ușor comice și ai putea spune că prostovanul ăla de Monty nu merită altceva, dar omul acela s-a bizuit pe sfatul nostru și a fost înșelat. E clar ca lumina zilei! Dacă o să înceapă să povestească treaba asta, bunul meu renume se va distruge repede. Așadar, voi merge la Waikouaiti, să îi iau calul omului și să îl schimb cu un catâr, care, de fapt, a fost deja promis altcuiva. În plus, valorează cu o sută de lire mai mult decât poneiul –

însă, firește, nu îi pot lua lui Monty bani în plus, nu ar înțelege una ca asta. Flăcăul mă costă, deci, o sută de lire, o zi de muncă și aproape tot renumele meu. Asta e prea mult, doamnă; dați-l altundeva să învețe meserie!

Desigur, Colin nu fusese de acord cu argumentele lui Sullivan. Din contră, avea numai cuvinte înjositoare pentru acel om și pentru prostia lui. Jimmy Dunloe, cel în fața căruia Kathleen își vărsă amarul, o sfătui să îl îndrume spre un domeniu care nu avea nicio legătură cu animalele.

– Băiatul este destul de îndemânatic, doar că a fost dus pe căi greșite, după cum văd. Dacă doriți, Kathleen, îl iau eu, pe post de curier. Poate să ducă niște lucruri de colo colo, să rezolve și sarcini în afara băncii. Dacă va observa că i se acordă încredere, se va comporta mai bine.

Deși Kathleen îi era recunoscătoare bancherului, se îndoia că metodele lui vor avea succes. La urma urmei, una dintre cele mai importante strategii ale lui Ian fusese aceea de a construi o relație bazată pe încredere, apoi să abuzeze de aceasta.

– Numai să nu îi dați lui Colin bani pe mână, îl avertiză ea pe prietenul lui Claire. Mă doare să spun asta despre fiul meu, dar nu am încredere în el!

Kathleen avu dreptate. După o lună, Jimmy Dunloe îl concedie, aparent din cauza lipsei de amabilitate față de clienți și a întârzierii cu care își îndeplinește sarcinile. Jimmy îi destăinui însă lui Claire că, de când îl angajase pe băiat, dispăruseră și mici sume de bani din casa de marcat.

– Dar asta nu trebuie să i-o povestim nicidecum lui Kathleen. Și așa se necăjește destul de mult din cauza lui, îi zise el.

Dunloe se retrase din acea zi, însă, spre ușurarea lui Kathleen, mai existau și comunitatea catolică, și severul și dinamicul părinte Parrish. Pe parcursul următorilor ani, Kathleen avu mereu nevoie de ajutorul micului preot bigot, pentru a-l da pe Colin în ucenicie,

mai întâi într-un magazin de mărfuri coloniale, apoi la pantofar și, în cele din urmă, la un negustor de materiale de construcții. Fu nevoită să se integreze mai mult în comunitatea catolică, ceea ce nu fu nici pe placul lui Claire, și nici pe cel al lui Peter Burton.

– Dumnezeule, Kathie, te transformi într-o adevărată călugăriță! o certă Claire, când Kathleen se duse, într-o duminică seara, pentru a doua oară la slujbă. Și toate aceste parastase pentru Ian! Câte ai pus deja să fie citite pentru el? Cincizeci? Când ai vorbit ultima dată cu Peter? Ai nevoie din nou de o porție de Darwin în locul Bibliei!

– Părintele Parrish nu îl recunoaște pe Darwin, răspunse Kathleen, sperând probabil să schimbe astfel subiectul.

Stătea în fața oglinzii și se străduia să își ascundă și ultimele bucle de acel blond auriu sub o pălărie deloc atrăgătoare.

– Și, în ce-l privește pe Ian... el a fost, fără doar și poate, un păcătos. Părintele Parrish spune că sufletul lui nemuritor...

Claire o privi surprinsă. Femeia se pregătea să meargă la un concert împreună cu Jimmy Dunloe și purta o rochie de seară de un verde-închis, ornată cu pietre semiprețioase.

– Vrei să spui că, dacă pui să i se citească slujbe, o să îl scape din iad? Ar fi foarte nedrept dacă ai putea să-ți cumperi plecarea de acolo! Kathleen, trezește-te! Toate astea nu folosesc decât buzunarului acestui popă și, în plus, el te mai și face să ai remușcări! Asta a vrut să facă dintotdeauna, gândește-te numai cum încerca să te convingă să te întorci la Ian, plină de căință!

Kathleen ridică din umeri și își luă pe spate un batic negru. Fără doar și poate că nu era ceva ce își dorea, însă culoarea doliului îi venea minunat. Îi scotea în evidență pielea de alabastru și îi accentua trupul suplu.

– El este singurul care se mai implică în ce-l privește pe Colin. Între timp, nimeni nu mai vrea să îl angajeze. Fără părintele Parrish... Și cum ar arăta dacă m-aș întâlni cu un pastor anglican?

Dacă aș fi văzută cu el? E suficient că renumele meu a fost distrus de Colin!

Claire clătină nemulțumită din cap. Părintele Parrish reușise să preia rolul lui Ian în mintea lui Kathleen. El o ținea într-o frică mereu crescândă, cu atât mai mult cu cât o învinovățea pentru ce se alesese de capul lui Colin. Dacă mama lui nu l-ar fi părăsit, susținea Parrish, educația lui ar fi avut o altă direcție.

Peter Burton era, bineînțeles, rănit de comportamentul lui Kathleen. Ea nu se putea ascunde cu totul de el, fiindcă Claire îl invita mereu în locuința lor comună, însă femeia se arătă față de el a fi timidă și monosilabică. Atunci când aducea cu sine vin și când discuția vie dintre Jimmy, Claire și Peter îi mai străpungea totuși din când în când carapacea, atunci se prezenta imediat Colin, ale cărui priviri piezișe păreau să le dea foc lui Kathleen și lui Peter.

Băiatul își dăduse imediat seama de faptul că mama lui era pusă în încurcătură și nu se dădea în lături să folosească drept armă ceea ce știa el despre relația ei cu anglicanul. În cele din urmă, o insultă pentru asta chiar și de față cu toată lumea, după ce el fusese dat din nou afară. Ultimul lui maestru, un amabil negustor de feronerie, mai în vârstă, încercă să formuleze față de Kathleen, în chip diplomatic, motivele pentru care fusese nevoit să renunțe la el. Totuși, nu putu să nu amintească măcar faptul că fiul ei, Colin, își vârâse din nou mâna în casa de marcat.

Kathleen încuviință și făcu un semn ca totul să fie uitat.

– Fiul meu e un escroc, domnule Ritchie, spuneți-o pe șleau, rosti ea obosită. Acuși nu mai pot să o aud, dar, firește, vă înțeleg poziția!

– Și mama și-o trage cu un protestant! cârâi Colin și o privi plin de ură. Duminică merge să se roage, dar luni vine și pleacă mai mereu pastorul de la noi de acasă – și se mai și sărută!

Kathleen reacționă instinctiv la aceasta. Își luă elan și îl opri pe băiat cu o palmă, iar domnul Ritchie și soția lui schimbară, firește, priviri jenate. Toată povestea avea să se răspândească foarte repede.

Colin dispăru, apoi, la niște prieteni, în timp ce Kathleen își plânse amarul la Claire și la Jimmy Dunloe.

– Nu mai știu ce să mă fac cu el! suspină ea. După treaba asta, chiar că nu o să îl mai ia nimeni! Și ce a spus despre Peter... Eu nu am zis niciodată așa ceva la spovedanie! Oare ce impresie își va face despre mine părintele Parrish? Trebuie să...

– Doar nu vrei să dai fuga acum la popa ăla și să i te confesezi că l-ai sărutat, de trei sau de patru ori, pe Peter pe obraz! strigă Claire disperată.

– Dar nu a fost doar pe obraz, eu...

Kathleen dădu să înceapă o mărturisire mai lungă, dar Jimmy Dunloe îi opri șuvoiul cuvintelor.

– Kathleen, dacă și ce anume doriți să spuneți la spovedanie e numai treaba dumneavoastră, zise el liniștit. Totuși, în privința băiatului, aș dori să vă dau un sfat. Uitați, în orice familie există și oi negre! În păturile de jos ale societății, ei se transformă în criminali, iar Colin este pe drumul cel bun într-acolo. Totuși, în societățile mai evoluate, există alte variante – și, din câte știu despre afacerile dumneavoastră, aveți destule posibilități. Trimiteți-l pe băiat în Anglia la un colegiu bun sau, mai bine, la academia militară. Eu mă voi interesa de internatele aferente.

– Dar el nu vrea să meargă la școală! obiectă Kathleen.

Jimmy Dunloe clătină liniștit din cap.

– Kathleen, nu e treaba lui să vrea! O carieră militară i-ar fi, poate, mai dragă decât o educație pur academică. În orice caz, asta e ultima lui șansă, Kathleen. Aici, el o ia pe panta greșită, iar dumneavoastră nu îl puteți opri să o facă!

– Dar noi suntem irlandezi! șopti Kathleen. Nu-mi pot trimite fiul în armata englezească. Ei... sunt dușmanii noștri! Ar fi o trădare, ar fi...

– Poate chiar mai rău decât să săruți un pastor anglican? interveni Claire.

– Ăia nici măcar nu primesc irlandezi! adăugă Kathleen.

Jimmy Dunloe ridică din umeri.

– Poate că există și o academie militară irlandeză, deși nu prea îmi vine a crede. Dar eu v-aș putea ajuta. Desigur, numai dacă doriți să o fac. În plus, în ce mă privește, eu am pielea bătucită. Voi rămâne în Noua Zeelandă și, de îndată ce va fi posibil, îi zâmbi el lui Claire, mă voi căsători cu o femeie divorțată. Din punctul acesta de vedere, nu mai contează dacă există sau nu un copil dintr-o altă căsătorie sau prost crescut. Vă putem înscrie odrasla drept Colin Dunloe. Un britanic englez, dintr-o famile excepțională, chiar dacă nu va avea dreptul la moștenire; acest lucru trebuie să îl stabilim printr-un contract. Averea va trebui să și-o facă de unul singur!

Kathleen își mușcă buzele și se luptă cu lacrimile. O ofertă foarte generoasă – și cel de-al doilea fiu care să crească sub un nume fals.

– Asta... asta e foarte amabil din partea dumneavoastră, murmură ea. Doar că... armata britanică! El va rămâne totuși irlandez.

Claire o privi nemulțumită.

– Kathleen, doar nu vrei să refuzi cu adevărat așa ceva! Tocmai armata britanică! Au scos-o ei la capăt și cu alți irlandezi încăpățânați!

Kathleen o privi supărată, dar nu o putea contrazice. Dacă refuza oferta lui Dunloe, Colin avea să ajungă, până la urmă, la închisoare. Se punea doar întrebarea dacă asta nu era cumva mai onorabil decât așa-numita Armată Regală... Fără doar și poate că Michael ar fi văzut astfel lucrurile. Și Ian? Ei, el s-ar fi folosit cu siguranță de poziția din armată ca de o trambulină pentru a-i băga reginei pe gât un cal șchiop. Kathleen zâmbi la acest gând.

– Gândiți-vă câteva nopți la asta, o sfătui Dunloe. Dar vă spun de pe acum, ceva mai bun nu o să ne treacă prin cap!

Câteva săptămâni mai târziu, Colin Dunloe Coltrane călătorea, cu documente noi-nouțe, drept cetățean englez, spre Woolwich, Londra, pentru a intra în Academia Regală Militară. Educația îl atrăgea mai puțin, însă orașul Londra cu atât mai mult, iar o carieră în armată i se părea o opțiune acceptabilă pentru viitorul lui. Patriotismul irlandez nu îi stătea în acest sens în cale. Ce-i drept, tatăl lui îi înjurase mereu pe englezi, însă le arătase totuși un anumit respect. Englezii erau învingătorii. Ei câștigaseră, ocupaseră Irlanda! Regina lor stăpânea aproape lumea întreagă. Colin era atras de puterea ei; și el voia să domnească. Și, dacă devenea pentru aceasta englez și dacă trebuia să îmbrace uniforma roșie, atunci, el nu avea nimic împotrivă.

Capitolul 2

Lizzie își petrecu pe câmpurile aurifere ale maorilor cea mai frumoasă vară a vieții ei. Michael și ea își puseseră cortul deasupra cascadei și, dimineața, erau încântați de priveliștea munților și de lacurile mici, care brăzdau peisajul din Otago. În zilele frumoase, puteai să vezi chiar și până aproape de Tuapeka. Viața în orașul căutătorilor de aur, crima față de Chris Timlock și răzbunarea lui Lizzie pe Ian Coltrane păreau să se fi pierdut, între timp, în depărtări. Lizzie și Michael trăiau din vânătoare și din pescuit – de cele mai multe ori, din acesta din urmă; în definitiv, acolo nu se găseau iepuri. Comportamentul ciudat al faunei aviare din Noua Zeelandă rămânea pentru Michael un mister care stătea în calea unei vânători încununate de succes. Grânele și legumele de care aveau nevoie le primeau de la maori, iar aurul pe care îl spălau îl păstrau într-o ascunzătoare de sub stâncile cascadei. Fiindcă nu era nimeni care să știe de locul în care se aflau, în afară de pastor și de cei din tribul Ngai Tahu, aceasta nu reprezenta un risc prea mare. Michael nu trebuia să călărească în oraș pentru a duce aurul la bancă. Astfel, ei ar fi bătut oricum la ochi, fiindcă proviziile de aur ale lui Lizzie și ale lui Michael creșteau cu o viteză amețitoare, deși nici el și nici Lizzie nu lucrau nici pe departe așa de mult precum căutătorii de aur din Tuapeka. De cele mai multe ori, ei dormeau în liniște până târziu, după care se apucau de lucru, folosind din nou orele prânzului pentru dragoste și pentru un pui de somn.

Lizzie savura tandreţurile lui Michael şi afecţiunea evidentă. El era acum numai şi numai al ei şi părea să o fi uitat-o pe Kathleen. Însă Lizzie nu îşi făcuse viaţa prea uşoară. La câteva zile după moartea lui Coltrane, ea îl întrebă pe Michael, nu fără să îi fie greu, dacă nu voia să îl ia la el pe Colin Coltrane.

– Am conştiinţa încărcată pentru că i-am luat tatăl, recunoscu ea. Şi este, la urma urmei, fiul lui Kathleen a ta.

Michael scutură vehement din cap.

– Dar nu şi al meu! rosti el hotărât. Ian Coltrane a primit ce a meritat, nu trebuie să îţi pară rău de asta. Şi, în ce îl priveşte pe Colin, îmi pare rău că şi-a pierdut tatăl şi mama, dar noi trebuie să o luăm de la zero, iar el nu e tocmai fiul pe care mi l-aş fi dorit împreună cu Kathleen.

Lizzie se bucură de această decizie, însă se interesă totuşi la Peter Burton despre soarta băiatului rămas în urmă. Pastorul o linişti, oferindu-i informaţia vagă că băiatul îşi găsise locul într-o familie din Dunedin. Bărbatul era de părere că Lizzie şi Michael trebuiau să se încarce cât mai puţin posibil cu amintirea lui Ian Coltrane, iar Michael părea să îi împărtăşească opinia. Niciunul dintre cei doi nu deschisese discuţia despre familia Coltrane, ori de câte ori Peter vizitase tânăra pereche pe câmpul aurifer al lui Lizzie, iar el o făcea mereu la câteva săptămâni. O considera pe Lizzie drept copilul lui spiritual şi îşi făcea griji în ce privea sănătatea ei sufletească.

Într-adevăr, Lizzie acorda acum spiritelor maori, în chip evident, mult mai mult timp decât rugăciunilor creştine. Ea păstra tradiţia de a cere iertare pământului de fiecare dată înainte de a scoate aur din el şi, în momentele culminante ale iubirii, ea le mulţumea lui Papa şi lui Rangi pentru fericirea pe care o găsise în braţele lui Michael. Acesta îi făcea bucuros jocul. De când cu povestea cu sfântul Wendelin, de pe vremea când tundea oile, el se obişnuise cu treburile astea.

De fapt, alte lucruri îi tulburau fericirea cu Lizzie – mai ales atunci când proviziile de aur crescură şi Lizzie începu să vorbească

din ce în ce mai des despre faptul că trebuiau să părăsească locul. Acum, aveau aproape suficient de mult aur pentru a-şi cumpăra o fermă mare în Plains şi, în afară de aceasta, un magazin pentru Ann Timlock, care pornise spre Noua Zeelandă împreună cu copiii ei. Soţia lui Chris nu se resemnase cu moartea lui şi dorea acum să îi vadă măcar mormântul. În afară de asta, spera ca, în ţara cea nouă, să existe mai multe oportunităţi pentru copiii ei. Probabil că urma să se aşeze în Dunedin, să deschidă un magazin oarecare şi să îşi trimită copiii la şcoală acolo.

Michael ar fi exploatat în continuare, cu mare plăcere, câmpul aurifer, însă Lizzie îi amintea de fiecare dată să nu fie prea lacom şi să nu încalce pactul cu maorii. S-ar fi putut obişnui cu asta şi să renunţe la mină, însă îi pricinuia greutăţi poziţia lui faţă de Lizzie. Voia să o ia de nevastă, o iubea, fără discuţie; dar oare fusese relaţia asta cu adevărat ideea lui? În timp ce Michael lucra cu prudenţă, ascultând indicaţiile lui Lizzie, pe câmpul aurifer, dispus să înceapă şi să încheie exploatarea lui, când dorea Lizzie, el cădea mereu pe gânduri. Era bărbat; Kathleen îl divinizase. În Irlanda, fusese respectat şi, fără doar şi poate, acolo încă se mai vorbea despre faptele lui îndrăzneţe legate de grâul lui Trevallion. În America, având-o pe Kathleen alături, ar fi putut să-şi construiască fericirea. Totuşi, de când o cunoscuse pe Lizzie, nu mai făcea decât tot ce dorea ea, sau cel puţin aşa i se părea!

Desigur, ea îl ajutase. Mai întâi, pe vapor, apoi, să fugă, iar pentru asta avea să îi fie pe veci recunoscător! Chiar dacă el continua să nu fie de acord cu mijloacele utilizate de ea în acel scop. Însă toate astea erau de domeniul trecutului, iar Michael era decis să-i ierte lui Lizzie curvăsăritul. Apoi, o întâlnise din nou şi ea se amestecase iarăşi în viaţa lui. Firesţe că avuseseră succes. Distilarea whisky-ului îi adusese cu mult mai mulţi bani decât tunsul oilor. Oare să fi fost cam prea de scurtă durată? Vechiul lui prieten maori, Tane, conducea, între timp, o echipă de oameni care tundeau oile şi câştiga bani foarte buni. De când existau acolo din ce în ce

mai multe oi, tunsul lor era lăsat aproape exclusiv în mâna unor profesionişti. Aproape că nu mai existau baroni ai oilor, care să îşi folosească propriii ciobani la tuns; aveau suficient de lucru în a le mâna animalele celorlalţi, care lucrau cu rapiditate. Tane şi oamenii lui munceau trei luni pe an, iar în restul timpului se bucurau de viaţă. Michael s-ar fi putut obişnui cu asta...

Şi, după aceea, câmpurile aurifere! El se străduise, lucrase ca un nebun alături de Chris. Dar fără un succes prea mare – până când se amestecase Lizzie! Pe Michael păreau să îl considere toţi ca pe o anexă a ei. Maorii aproape că nu îl băgau în seamă, iar pastorul nu i se adresa în timpul vizitelor sale decât marginal. Peter Burton discuta cu Lizzie despre Biblie, despre spirite şi despre demoni, iar ea avea, fără doar şi poate, mai multe de spus în această privinţă decât Michael, ale cărui cursuri de religie, ţinute de părintele O'Brien, se găseau acum în urmă cu mai bine de un sfert de veac. Poate că Burton avea în vedere şi vina ei legată de moartea lui Ian Coltrane – Michael ar fi putut trece totuşi peste treaba cu pastorul, însă îl deranja chestiunea cu maorii.

Lizzie le vizita des *marae*-ul şi insista ca Michael să o însoţească. Tribul trebuia să îl cunoască şi să îl accepte, susţinea ea, dar Michael avea sentimentul că oamenii de acolo râdeau pe seama lui. Bărbaţii obişnuiau să îl poftească la foc şi erau prietenoşi faţă de el, dar abia dacă îşi dădeau osteneala să îşi încerce cu el puţinele lor cunoştinţe de engleză. În cântecele, poveştile şi interpretările lor scenice, Michael avea impresia că vede, dimpotrivă, deseori parodii la adresa căutătorilor de aur, a negustorilor şi a amanţilor *pakeha* şi, astfel, se simţea vizat. Maorilor părea să nu le pese de acest lucru. Se purtau cu amabilitate faţă de el. Dar nu era ca în trecut, la tribul lui Tane, în care Michael era recunoscut datorită cunoştinţelor sale legate de creşterea oilor şi a dresajului canin şi unde i se acordase statutul unui *tohunga*. El era aici doar tovarăşul lui Lizzie – în cel mai bun caz, înzestrat cu *mana* calului sau al câinelui ei.

Dimpotrivă, pe Lizzie băştinaşii o tratau cu un profund respect. Michael nu avea habar dacă şi de unde ştiau despre rolul ei în moartea lui Ian Coltrane, însă cel puţin preoteasa lor, Hainga, nu mai contenea să îi laude implicarea pentru pământul celor din tribul Ngai Tahu.

Când Michael întrebase cândva, cu greu, în limba lor, despre aceasta, i se răspunsese că Hainga auzise în acea zi *karanga* lui Lizzie, prin care se înţelegea, după cum îi explicase Tonga, un strigăt, cu rolul de a invoca zeii. Michael nu îşi putea imagina una ca asta. Tabăra maori se afla la o depărtare de câţiva kilometri de cascadă.

În orice caz, Lizzie câştigase o *mana* enormă şi era tratată ca atare. Bărbaţii şi femeile se străduiau să îi intre în graţii şi se bucurau atunci când ea se juca cu copiii tribului, iar cadourile pe care ea le adusese pe atunci cu sine, pături şi ustensile de gătit, erau păstrate cu atâtea onoruri, de parcă ar fi fost placate cu aur şi bătute în diamante. Chiar şi căpetenia i se adresa lui Lizzie, care îi cerea sfatul atunci când trebuia să negocieze cu *pakeha*. Lizzie îşi sporise *mana* prin faptul că ea mijlocea întrebările mai departe către pastor, care le discuta, la rândul lui, cu un avocat. Astfel, ea putea da informaţii inteligente şi documentate şi, prin aceasta, ajuta de multe ori tribul.

Cel mai rău i se păruse lui Michael a fi fost momentul în care un *hapu* prieten, o altă ramură a tribului Ngai Tahu, venise în vizită la fraţii lui de pe malurile râului Tuapeka. Atunci, fuseseră invitaţi, desigur, Lizzie şi bărbatul său la petrecere. În timpul acesteia, Michael avusese mereu sentimentul că cei doi *pakeha* prieteni erau prezentaţi ca nişte pudeli dresaţi. De această dată, era, din nou, o astfel de zi.

– Chiar trebuie să vin şi eu? întrebă Michael, supărat, atunci când Lizzie îi spuse despre invitaţie.

Lizzie se înveşmânta cu o vădită plăcere în hainele de sărbătoare ale maorilor, pe care i le dăruiseră femeile tribului. Iarna, îmbrăcămintea *pakeha* era mai bine adaptată climei, dar pentru dansurile de vară, femeile purtau fustele tradiţionale din

frunze întărite de in, care provocau în timpul mișcărilor un fel de foșnet ciudat. Alături de ele erau niște corsaje minuscule, țesute cu modelul tribului.

– Bineînțeles că trebuie să vii! hotărî Lizzie. Este o chestiune oficială, cu un *powhiri* detaliat, va dura ceasuri întregi până când o să termine. După aceea, o să avem însă parte de mâncare, de dans, de o petrecere cum se cuvine! Luăm cu noi whisky, bine? Hai, acum, nu mai face mutra asta, dragul meu, pastorul o să aducă altul atunci când se va mai arăta pe aici! Iar eu îmi voi jertfi ultima sticlă de vin. Hainga e înnebunită după vin!

De când înota în aur, Lizzie își permitea tot vinul din Dunedin pe care era dispus pastorul să îl aducă acolo, sus. Însă, spre regretul ei, el aducea mai degrabă cu sine whisky. Lizzie savura însă, ori de câte ori avea ocazia, să deschidă sticlele incredibil de scumpe, care proveneau de cele mai multe ori din Franța, Germania sau din Italia, cât se poate de încet, apoi să le decanteze, așa cum o făcuse pe vremuri în casa familiei Busby, și să le împartă apoi cu Michael. Totuși, lui nu îi păsa prea mult de ele.

Ultimele două sticle din provizia lor de whisky urmau să fie date, spre tristețea lui Michael, tribului Ngai Tahu, care găsea o reală plăcere în băutură. Însă Michael nu putea bea decât câteva înghițituri. El se pregătise deci pentru o zi enervantă – însă, de această dată, fusese plăcut surprins. Donația lui de whisky nu fusese singura; și vizitatorii aduseseră cu sine mai multe sticle. Îi cunoștea pe majoritatea bărbaților din acel *hapu* nomad. Tribul venea din Kaikoura, iar Tane se aruncă, chiuind, în brațele vechiului său prieten, încă înainte ca triburile să înceapă cu partea oficială a petrecerii.

– Vorbim mai târziu! îi spuse el lui Michael, în timp ce căpeteniile și bătrânii triburilor se apropiau unii de ceilalți.

Tane trăia de decenii printre *pakeha* și ar fi limitat cu plăcere salutul doar la o atingere scurtă a nasurilor și la un pahar comun de whisky. Dar el trebuia să își îndeplinească sarcinile tradiționale

în cadrul *haka*-ului. După ce se rugară împreună, Tane puse mâna pe suliță și dansă *wero* – prin mișcări speciale, dădea de știre că tribul lui venise cu intenții pașnice, și nu războinice. Tane își demonstră poziția de războinic de prim rang al tribului, ceea ce o binedispuse pe Lizzie. Dacă acesta era într-adevăr cel mai bun prieten al lui Michael, atunci avea să crească și *mana* acestuia în mod considerabil printre rândurile membrilor tribului!

Într-adevăr, Michael păru să fie întâmpinat cu deosebită considerație, când, în cele din urmă, luă loc, alături de Tane, la masa festivă care urmă programului. Oamenii făcură schimb de noutăți și băură împreună. În cele din urmă, doar ei doi rămaseră la foc, în timp ce toți ceilalți se retraseră în corturile sau în casa comună de dormit. Lizzie dormea în coliba separată a preotesei Hainga, fapt prin care i se făcuse o onoare deosebită. Sau dorea bătrâna doar ca ea să nu își împartă patul cu Michael în fața întregului trib? Lizzie avea sentimentul că preoteasa nu privea cu ochi buni legătura cu el.

– Deasupra ta și a acestui bărbat planează nori, rosti ea enigmatic, atunci când Lizzie îi ceru deschis părerea despre asta. Zeii nu vă resping, dar eu nu văd o binecuvântare nemărginită. Două forțe se luptă pentru tine.

– Pentru mine? întrebă Lizzie uluită, dar Hainga nu îi dezvălui mai multe.

Michael, ancorat mai mult în prezent și cu limba slobodă de la whisky, găsi în Tane un confident mai puțin dificil.

– Cum procedați voi, în cadrul triburilor? îi cerul el sfatul războinicului maori, în timp ce focul devenea, încetul cu încetul, doar jar. Cu femeile, vreau să spun. Voi le lăsați să devină *tohunga*. Nu merge nimic dacă nu strigă cel puțin o femeie în timpul *powhiri*-ului. Le dați arme, dar ele rămân totuși acolo unde le e locul! Bărbații vânează și pescuiesc, femeile gătesc și țes, iar căpetenia decide ce drum trebuie urmat! De ce nu merge treaba asta și cu Lizzie? Ea face numai ce vrea!

Tane se încruntă.

– Nu căpetenia spune ce drum trebuie urmat, corectă el. Spune *tikanga*, datină. Spune deseori și *tohunga*, uneori bărbat, uneori femeie, depinde de *mana*. Căpetenia are multă *mana*.

– Trucul este așadar... să ai... să ai mai multă *mana* decât femeia ta? întrebă Michael.

Tane încuviință, însă cu buzele țuguiate.

– Da. Dar și femeie cu *mana* se ghidează după *tikanga*. Și *tikanga* spune bărbat războinic, femeie copii. Dar firește că vremurile contează. Dacă vremuri proaste, femeie și ea războinic, și ea pescar, și ea vânător. Dar dacă vremuri bune, totul, ca de obicei.

Așa stăteau deci lucrurile! Cel puțin în starea în care se găsea, lui Michael i se părea că totul avea deodată sens și că Lizzie trebuia, după cum considera el, să înțeleagă și ea asta. Michael și Lizzie avuseseră parte în trecut de vremuri grele, Lizzie trebuise să își folosească *mana* ei – indiferent ce anume era asta – pentru a trece de ele cu bine. Acum, începeau însă vremurile bune, iar Michael era cel care trebuie să decidă care e calea! Așa cum o cerea datina!

În ce privea gătitul, țesutul, luptatul și vânatul, obiceiurile maorilor și cele ale *pakeha* erau, la urma urmei, mai mult decât asemănătoare. Michael hotărî să deschidă subiectul în săptămâna următoare.

Ocazia pentru aceasta se oferi când Lizzie cântări din nou și își estimă cantitatea ei de aur. Consideră, cam împotriva voinței sale, că acum era suficient. Indiferent cât de mult îi părea rău de vara fabuloasă petrecută în munți, venise vremea de a strânge tabăra.

– Bine, atunci voi merge în Plains și mă voi interesa de un teren! zise Michael cu inima bătându-i cu putere.

Spera ca acum să nu se ajungă la o ceartă.

– Tu, singur? întrebă Lizzie mirată. Nu ar trebui să o facem împreună?

Michael clătină din cap.

– Draga mea, la cum călărești...

Zâmbetul lui îngăduitor, spera el, tăia din duritatea cuvintelor sale.

– Nici în trei luni nu o să ajungem așa în Plains!

Lizzie își ridică privirea.

– Dar putem să luăm căruța. Vom călări până la Tuapeka și îl înhămăm din nou pe Brownie. Nu cred să fi uitat cum merge treaba.

Michael râse la auzul acestor cuvinte.

– Bineînțeles că un cal nu uită cum se merge în hamuri, Lizzie! Dar și căruța ne întârzie. Eu, singur cu armăsarul, sunt mult mai rapid!

Lizzie căzu pe gânduri.

– Dar, oare, ne grăbim? se miră ea. E doar februarie, toamna abia începe. Până când se va face prea rece și prea umed pentru a mai putea merge pe drumurile astea, mai durează săptămâni întregi. Și se pare că străzile spre Christchurch sunt acum bine reparate, puțină ploaie nu le poate strica oricum. Ei, iar în ce privește ferma, oricum vei pune pe cineva să o caute.

Michael simți cum în el creștea furia. Bine, nu crezuse că i se va accepta fără niciun fel de contraargument această încercare de a-și etala superioritatea. Totuși, faptul că ea făcuse din nou planuri mergea prea departe! Nu avea nevoie de ajutor pentru a cumpăra pământ! Probabil că ea știa deja și pe cine să se bizuie în acest sens!

– M-am gândit să negociez mai degrabă direct cu Ngai Tahu, observă Michael.

Lizzie încuviință, răbdătoare.

– Și asta e o posibilitate! Dar atunci ai, cu atât mai mult, nevoie de mine! Puținele tale cunoștințe de maori...

– Dumnezeule, Lizzie, nu înțelegi că mai vreau și eu, uneori, să fac câte ceva singur? izbucni Michael.

Ochii îi fulgerau de furie.

– Când o să apari tu la maori, probabil că îți vor întinde covorul roșu, vor cânta și vor dansa, până când vor cădea jos, apoi îți vor pune la picioare pământul lor!

Lizzie nu înțelegea.

– Și? întrebă ea. Ce e atât de rău în asta? Dacă ne fac un preț bun, fiindcă am prieteni în cadrul triburilor, atunci, cu atât mai bine! Putem cumpăra mai multe oi și să ne construim o casă frumoasă și...

– Și dacă mi-ar plăcea să am o casă care e deja construită? întrebă cu încăpățânare Michael.

– Atunci, nu ar mai trebui să negociezi cu maorii, care oferă cel mult o casă de adunări! râse Lizzie. Ce se întâmplă, Michael? Te-a supărat ceva?

– Supărat? Pe mine? Nici măcar nu permiți să se ajungă până acolo încât să mă pot supăra! Înainte să mă pot ocupa de ceva, tu ai rezolvat-o de mult! Nu te poți abține nici măcar o singură dată, Lizzie? Nu mă poți lăsa și pe mine să fac ceva?

Lizzie părea să fie jignită. Nu pricepea ce voia el să spună.

– Bine, Michael, dar noi vrem să trăim amândoi în acea casă, iar pământul este pentru copiii noștri. De ce vrei, atunci... Singur...

– Fiindcă așa e datina, Lizzie! strigă Michael la ea. *Tikanga*, dacă vrei mai bine așa! Bărbatul își aduce femeia în casa lui! Bărbatul construiește cuibul, femeia clocește, înțelegi?

Lizzie clătină din cap. Pe fruntea ei se iviră acum cute adânci.

– Eu să... clocesc? Bine, Michael, dar până acum am făcut totul împreună!

Michael se enervă. Observația ei îi răscolea rănile.

– Împreună, spui tu? Când tu decizi și Michael dansează? Eu am alte păreri despre ce înseamnă „comun"!

Începu să-și strângă lucrurile.

Răbdarea lui Lizzie ajunsese, încetul cu încetul, la limită. Dacă el avea neapărat poftă de ceartă...

– Ei, ideile mele nici nu au fost chiar atât de rele, rosti ea cu o voce tăioasă. Ai acum la dispoziție totuși șase livre de aur pur!

– Eram convins că o să mi-o servești cândva!

Nervos, Michael își îndesă hainele în coburi.

– Dar acum e rândul meu, Lizzie! Fermierul de oi, Lizzie, ăla sunt eu! Eu o să găsesc casa noastră și pământul nostru, eu o să cumpăr animalele, eu…

– Atunci, sper că te pricepi mai bine la lână decât la aur! îi trânti Lizzie în față. Nu am nici cel mai mic chef să curăț rahatul oilor. Ajunge că mă zbat mereu cu rahatul tău! Acela legat de tot felul de planuri de evadare cu barca cu vâsle, până la toate fandoselile tale legate de Mary Kathleen!

Michael o fulgeră furios cu privirea.

– Tot nu poți uita, Lizzie, nu-i așa? Că am avut nerușinarea să mă uit și la o altă fată înainte de tine! Și, în plus, una care îți era net superioară! O fată blajină, frumoasă, virtuoasă!

Lizzie își îndreptă spatele. Până în acea clipă, nu dăduse prea multă importanță ciondănelii lor. Dar acum, ochii ei blânzi și albaștri începură să scuipe flăcări.

– Atunci, cel mai bine ar fi să nu-ți cumperi nicio casă, Michael! Atunci, îți iei mai bine banii și ridici o biserică. Pentru sufletul minunatei Mary Kathleen! Poate că reușești să o mai și beatifici drept sfântă! Însă asta te va costa, cu siguranță, mai mult de șase livre de aur. Așadar, va trebui să mai tunzi câteva oi, sau să tranșezi niște balene, sau să mai faci ceva cu care ai fi devenit oricum bogat și fără mine! Du-te dracului, Michael Drury! Și întoarce-te abia după ce ți-ai readus spiritele acolo unde le este locul!

Michael își mușcă buzele. Lizzie avea, firește, dreptate; el mersese prea departe. Nu ar fi trebuit niciodată să o compare cu Mary Kathleen. Nu ar mai fi avut voie…

– Lizzie… Lizzie, îmi pare rău. Doar știi că te iubesc!

Dădu să o ia în brațe, dar Lizzie se descotorosi de el.

– Nu mai cred, Michael, zise ea liniștită. Tu crezi că o faci, însă de fapt… Eu am fost mereu doar o umplutură a unei găuri. Și nu pot concura cu un spirit! Deci, cară-te de aici, Michael! Caută-ți o casă, construiește-ți un cuib, sau o biserică, sau un grajd cu oi – poți

să îți iei toți banii, în afara părții lui Ann, firește. Eu mai pot spăla puțin, și după aceea....

– Lizzie, nu pleca! o imploră Michael. Nu am vrut să sune așa, nu vreau să te pierd, eu... Voiam doar să fac și eu ceva, eu...

Lizzie simți în sine înțelepciunea bătrânei Hainga. Nu putea să procedeze altfel decât să îi spună lui Michael un ultim cuvânt care să îl însoțească pe drumul lui.

– Atunci, du-te și înmulțește-ți *mana*, Michael, suspină ea, dacă asta este ceea ce trebuie să faci. Poate că o vei înmulți în slujba spiritelor, cine știe? Eu o să mai rămân o vreme în sânul tribului. Hainga m-a rugat să o fac, deci îi voi îndeplini rugămintea. Poate că voi mai învăța câte ceva. Dar nu mai mult de câteva luni, Michael! Poate până la iarnă. Dacă până atunci nu te-ai întors – eliberat de spiritul lui Mary Kathleen! –, atunci, îmi caut un altul!

Lizzie nu își permise să îl sărute la plecare. Rămase locului, șezând, până când el își strânse lucrurile și își înșeuă calul. Abia după ce îl văzu plecând, se ridică și ea și se pregăti de urcușul spre sat. Se gândi la felul în care o călăuzeau spiritele. Să trăiască printre maori – ar fi putut-o face de mai bine de zece ani. Se gândi la Kahu Heke; pentru el, ar fi fost o regină. El trebuie că era de mult căpetenie. Și, în continuare, nu domnea un război deschis între maori și *pakeha*.

Capitolul 3

Kahu Heke nu fusese încă ales căpetenie, iar aceasta urmare a faptului că unchiul lui, Kuti Haoka, îi conducea, în cea mai bună stare de sănătate, pe cei din tribul Ngati Pau. Kahu Heke trecuse prin ani plini de evenimente, care îl conduseseră doar rareori la tribul lui și care nu îl lăsaseră să se odihnească deloc acolo. Despărțirea de Lizzie îl răscolise. Multă vreme după fuga în canoea căpeteniei, îi rămăsese imaginea fetei înaintea ochilor – și părul ei moale, care flutura în vânt. Zâmbetul ei cald și ochii albaștri, care erau atât de diferiți de cei negri ai majorității fetelor din tribul său. Pentru Kahu, în ei se oglindea cerul într-o zi de primăvară. Nu de un albastru la fel de strălucitor ca vara, însă erau totuși ispititori. Iubise felul ei dezghețat de a fi, curajul și dăruirea sa. Kahu Heke știa că era vorba despre un alt bărbat. Nicio fată nu trăia atât de retrasă ca Lizzie în anii petrecuți la familia Busby dacă nu s-ar fi hrănit din visuri. Visuri frumoase sau spulberate... Kahu văzuse reflectarea amândurora în ochii lui Lizzie. Dar ea nu vorbise niciodată despre bărbatul acela și, cândva, trebuia să îl uite.

În primii ani, după ce Kahu o lăsase pe Lizzie pe Insula de Sud, el nu își mai dorise nimic altceva decât să ia locul acelui străin în inima ei. Pentru a fi aproape de ea din punct de vedere spiritual, el se apropiase din nou de *pakeha*. Își căutase de lucru la fermele lor, mai întâi chiar în viticultură, care fusese atât de importantă pentru Lizzie. Nu îi fusese greu să găsească o slujbă la Busby, dar, atunci

când gustase, pentru prima oară, din vinul său acru, îi devenise limpede că nu avea ce învăța din viticultură. Această chestie acră nu se poate să îi fi plăcut nici lui Lizzie, deci trebuia să găsească altceva. Așadar, Kahu pornise mai departe spre Auckland, unde *pakeha* puseseră pe picioare un domeniu înfloritor. Investise, cu inima strânsă, o jumătate din leafa lunară într-o sticlă de bordeaux franțuzesc cu adevărat bun – și atunci reuși să înțeleagă mai bine ce anume o atrăsese pe Lizzie la viticultură. Vinul purpuriu avea un gust pământos, însă purta, în același timp, și o aromă de fructe coapte, de pădure sau de mere. El îi învăluise limba mătăsos, precum un sărut. Poate că asta era ceea ce îi fascina pe *pakeha*.

Kahu, în orice caz, văzând diferențe clare față de produsele lui Busby, își făcuse rost de un permis pentru biblioteca noii universități și descoperise repede că vinul de calitate nu depindea decât pe jumătate de producător. Busby dorea să facă totul perfect, atunci când își tescuia vinurile, însă atât strugurii, cât și solul jucau un rol important. Într-adevăr, totul trebuia să se potrivească, pentru ca vinul să își poată dezvolta o aromă deosebită, și chiar și soarele și ploaia contribuiau.

Kahu ajunsese la concluzia că era nevoie de decenii întregi de experimente cu diferite soiuri de viță-de-vie și de perioade de recoltă pentru a ajuta pământul patriei sale să facă simbioza perfectă cu o viță-de-vie care să semene cu sărutul zeilor. În acest scop, lui Busby îi lipseau răbdarea și fantezia. Putea să aducă Lizzie cu sine pasiune, însă ea nu avea cunoștințele necesare. Iar lui Kahu îi lipseau toate acestea. Cu toată bucuria lui, prilejuită de sărutul strugurilor, în cazul în care dorea să se îmbete, erau suficiente câteva pahare de bere. Și, dacă bea câteva în plus și dacă găsea o fată dornică, atunci își imagina că o va putea ține în brațe și pe Lizzie.

Munca la fermă cu animalele i se potrivea mai bine lui Kahu decât viticultura și agricultura – cea din urmă era lăsată, în poporul său, în principal în seama femeilor, în timp ce bărbații

vânau. O vreme, își găsise de lucru la o fermă de oi din apropierea Aucklandului și acolo se și descurcase bine, dar, în cele din urmă, munca pentru *pakeha* nu-l mulțumi. Kahu Heke era interesat mai ales de drepturile poporului său.

Între timp, îi păruse rău că fusese în tinerețe așa un rebel, încât să refuze educația în școlile albilor. Cel mai bun lucru ar fi fost, neîndoielnic, să fi studiat Dreptul, ca să îi poată învinge astfel pe *pakeha* cu propriile arme ale legii și ale cuvântului.

Kahu era un maestru în *whaikorero*, oratoria. El se putea revolta din cauza nedreptăților făcute propriului său popor de către coloniștii din Lumea Veche, însă abia dacă găsea ecou în cadrul triburilor. Dacă maorii și *pakeha* se luptau, atunci era vorba numai despre probleme punctuale; toate acele *iwi* și *hapu* puneau imediat capăt certurilor, când se ajungea la o înțelegere. Bătinașilor le convenea dacă albii își conduceau orașele după cum le era datina. Important era ca la țară să se păstreze obiceiurile. Kahu Heke, care vedea lucrurile în ansamblul lor și care studiase istoria Europei, prevedea catastrofa. Albii considerau mereu amabilitatea drept o slăbiciune – avea să fie la fel și în Noua Zeelandă. Ei îi lăsau în pace pe maori atât timp cât nu aveau nevoie de pământul lor. Dacă însă aveau să se înmulțească – și Kahu vedea vapoarele în porturi și orașele în plină expansiune –, atunci ei urmau să pună mâna și pe aceasta. Kahu și-ar fi înarmat cu plăcere poporul, dar nimeni nu-l asculta.

În orice caz, din când în când, Kahu mai afla câte ceva despre Lizzie. Sarcina pe care și-o asumase el, aceea de a fi mijlocitor între triburi și o persoană care să le explice acestora intrigile *pakeha*, îl făcea să aibă contact și cu cei din tribul Ngai Tahu și, astfel, el știa despre cârciuma lui Lizzie și despre distileria lui Michael din Kaikoura. Kahu râdea în sinea lui – adaptabilitatea lui Lizzie îl încânta. Chiar dacă nu era să fie vin, atunci ea măcar distila whisky – sau își punea bărbatul să o facă. Maorii susțineau însă că nu era

nimic între Lizzie și irlandezul care tundea oi sau care distila whisky. Kahu se întreba dacă era adevărat.

În cele din urmă, află că cei doi apăruseră la râul Tuapeka. Însă, între timp, el nu mai avea de mult imaginea lui Lizzie atât de limpede înaintea ochilor. Începuse să se obișnuiască cu renunțarea la ea – cu atât mai mult cu cât se deschideau alte țeluri înaintea ochilor săi. Kuti Haoka îmbătrânea. Trebuia să își predea foarte curând demnitatea de căpetenie, iar aceasta era singura șansă a lui Kahu de a câștiga mai multă influență asupra poporului său. Așadar, bărbatul se întoarse la tribul din care făcea parte; vâna, pescuia, sfătuia oamenii și istorisea povești. El își sporea *mana* și inima îi bătu cu putere când căpetenia îl chemă, în cele din urmă, la ea.

– Fiul meu, zise Kuti Haoka.

El își dusese nepotul pe o câmpie de deasupra *marae*-ului și stătea acolo drept, în picioare, cu însemnele căpeteniei la picioare, unite cu pământul. Kahu stătea departe de el – căpetenia tribului Ngati Pau era *tapu*, nici măcar umbra sa nu avea voie să fie atinsă de supușii săi.

– Te știu de când te-ai născut, însă în continuare nu știu ce părere să am despre tine. Tu pari să nu te poți decide dacă vrei să trăiești în rândurile noastre sau printre *pakeha*, însă preoții spun că asta ți-ar fi soarta. Tu pari a fi destinat să fii un călător printre lumi. Acum, a sosit vremea să te așezi. Eu sunt bătrân și mă voi întoarce la Hawaiki. Cineva trebuie să ne călăuzească tribul și tu ai fi la rând să o faci. Deci, ce spui? Și ce se întâmplă cu femeia pe care ți-ai ales-o? Zeii îți salută alegerea, preoții i-au întrebat de mai multe ori despre asta. Soarta voastră este în întuneric, însă legătura voastră e binecuvântată. Deci, unde e ea? Când o aduci aici? Când îmi vei prelua funcția?

Kahu Heke gândise ceva în acest sens și chiar sperase că așa va fi, doar că întrebările referitoare la femeia pe care el ar fi ales-o îl nedumereau.

Își mușcă buzele.

– *Ariki*, ce femeie? întrebă el.

Kahu avea impresia că este luat de prost şi de sus.

Căpetenia îşi încreţi sprâncenele.

– *Pakeha wahine*, cine altcineva? Ţi-ai lăsat mult timp – ţie, şi ei. În curând, nu o să mai poată face prunci.

Kahu nu ştia ce să răspundă.

– *Ariki*, murmură el în cele din urmă. Nu am mai văzut-o de ani buni. Ea nu se mai gândeşte la mine şi nici nu mă vrea. Dacă voi deveni căpetenie, îmi voi lua o femeie din tribul nostru.

Kuti Haoka îşi clătină capul demn, cu părul lung, împletit în noduri specifice războinicilor.

– Asta nu este în asentimentul spiritelor. Ai fi putut să o iei pe fiica mea, dar zeii nu mi-au dăruit o fiică. Când o fată lua înfăţişarea unui copil, ei au trimis-o la moarte. Nici fratelui meu, Hone Heke, zeii nu i-au dăruit, de asemenea, o fiică, deci nu îţi este destinat să îţi iei sora drept soţie, aşa cum se proceda în vechime. Ţie îţi este destinată acea *pakeha wahine*. Deci, caută de o găseşte dacă vrei funcţia mea. Dacă nu... O să se găsească un altul. *Kia tu tika ai te whare tapu o Ngati Pau.*

Kuti Haoka îşi încheie discursul cu vorbele tradiţionale: fie ca sfânta casă a celor din tribul Ngati Pau să dăinuie pe vecie. După care se întoarse şi plecă, foarte încet, precaut, mereu cu atenţia încordată. Umbra lui nu avea voie să cadă pe niciun câmp, nicio ramură a unui copac nu avea voie să îi atingă părul. Un *ariki* avea o viaţă solitară.

Însă Kahu nu se gândea la asta. Era datoria lui să aspire la demnitatea de căpetenie. Nu doar faţă de tribul lui, ci şi faţă de întreg poporul său. *Ariki* al Ngati Pau avea să fie ascultat. În satele maori şi în oraşele *pakeha*. Din nou, fu străfulgerat de gândul de a se lăsa ales drept *kingi* – să o pețească, oare, pe fiica actualului *kingi*? Dar asta era ceva de domeniul viitorului. În ce o privea pe prima soţie a lui Kahu, căpetenia vorbise foarte răspicat. Spiritele tribului Ngati Pau insistau asupra unei legături cu Elizabeth. Acum, trebuia

doar să reușească să o convingă și pe Lizzie de această idee. Kahu își aminti de chipul și de făptura ei delicată. În timp ce mergea înapoi spre sat, fluieră a pagubă. Nu se întâmpla des ca voința spiritelor să se suprapună atât de bine cu voința unui om.

Kahu Heke nu luă, de această dată, canoea căpeteniei pentru a naviga în jurul Insulei de Nord, ci se lăsă dus de un trib al Ngati Toa pe cel mai scurt drum spre Insula de Sud. Înainte însă, cutreieră Insula de Nord, vorbind în același timp și cu reprezentanții diferitelor triburi și asigurându-i de intențiile sale pașnice – ca vizitator și, mai târziu, ca *ariki* al tribului său. *Powhiri*, care era pe Insula de Sud mai degrabă un joc tradițional, putea fi aici extrem de serios. Triburile de pe *Te Ika-a-Maui* se războiseră mereu între ele. Kahu era decis să le unească acum împotriva *pakeha*. Maorii trebuiau să își întărească poziția, în bine sau în rău, în pace sau în război! Kahu știa că unchiul său, Kuti Haoka, spera să fie pace. Întreaga viață se dedicase acestei păci, deși trebuise să lupte de suficient de multe ori. Cu siguranță că și încercarea de a aduce sânge alb în linia căpeteniilor tribului Ngati Pau arăta spre o soluție pașnică. Totuși, *ariki* și *tohunga* lui nu împărtășeau, cu siguranță, visurile și speranțele lui Kahu, anume acelea de a netezi drumul spre negocieri, prin apariția lui împreună cu Lizzie. Bătrânii tribului se gândeau mai degrabă la generațiile viitoare. Aluzia lui Kuti Haoka la vârsta lui Lizzie era importantă; ea trebuie că împlinise de curând treizeci de ani și necesitatea de a procrea cât mai repede cu putință nu mai avea nevoie de alte comentarii.

După o călătorie, de această dată plină de furtuni, Kahu se lăsă în voia sorții pe Insula de Sud, vizită așezările *pakeha* și le găsi, în mare, mai mici și mai organizate decât orașele din nord. Firește, Christchurch și Dunedin erau în plină expansiune, dar, spre deosebire de Wellington și de Auckland, ele erau încă pe jumătate sate. Divergențe între maori și *pakeha* abia dacă existau. Ngai Tahu se țineau, în marea lor majoritate, departe de orașe, dar ei nu erau nemulțumiți cu prețul pe care îl dobândeau pentru

pământul lor. Fermierii din Plains îi angajau pe maori ca păstori și le respectau *tapu*-urile. Pământul era suficient de mare, de ce să te certi pentru el, dacă să colonizezi acest deal ori acel munte, dacă să defrișezi pădurea sau să pui animalele să pască pășunile până la refuz?

Din contră, Ngai Tahu își adaptau modul de viață la cel al albilor. Le purtau hainele, își trimiteau copiii în școlile misiunilor și, de multe ori, se converteau, după îndelungi ezitări, la creștinism. Doar câțiva reprezentanți ai generației mai tinere mai purtau *moko*; obiceiurile stricte ale timpurilor trecute cădeau în uitare. Nimănui nu îi mai păsa unde cădea umbra căpeteniei.

Kahu înțelese repede că Ngai Tahu nu puteau fi convinși să se răscoale. În cele din urmă, ajunse la câmpurile aurifere din Otago și fu revoltat de distrugerea peisajului. Abia dacă rămase acolo puțin, luând-o imediat mai departe, înspre munți. Pe undeva, prin acea regiune, trebuia să locuiască tribul în care Lizzie își găsise adăpost.

Satul Ngai Tahu se dovedi a fi însă destul de retras. Chiar și experimentatul războinic maori rătăci o vreme înainte de a găsi așezarea. În cele din urmă, Kahu dădu de o fată maori, care-l conduse, cu plăcere, la una dintre rudele ei. Haikina, una dintre fiicele bătrânei Hainga, trăise câțiva ani în Dunedin și urmase o școală a unei misiuni. Acum, ea se întorcea în sat.

Kahu mergea, pe drumuri ocolite, călăuzit de fata cea mare, suplă, de-a lungul râului. Haikina purta hainele albilor, însă acum își dăduse pantofii jos și își ridicase, fără pic de rușine, poalele, pentru a se putea mișca mai ușor în sălbăticie. Kahu descoperi repede că, deși ea învățase de la albi, nu se lăsase acaparată de ei. Era plăcut să pălăvrăgească între ei. Cei doi foști elevi de școli misionare povesteau, râzând, despre *pakeha*, despre profesorii și preoții lor. Și Haikina fusese botezată, însă privea treaba cu zeii albilor cu mult scepticism. În cele din urmă, Kahu o întrebă de Lizzie, dar fata auzise doar în tabăra căutătorilor de aur că există o femeie albă care

avea voie să spele aur în apropierea satului ei. Nu știa mai multe detalii, nu mai fusese pe la tribul ei de mai bine de un an.

În consecință, primirea Haikinei de către mama și prietenele ei se petrecu cu multă încântare. Chiar și căpetenia îi adresă câteva cuvinte. Ca fiică a preotesei, ea deținea un rang înalt și avea de îndeplinit sarcini practice și spirituale în cadrul comunității. Hainga nici nu o lăsă să respire, ci îi atribui un rol decisiv în ceremonia *powhiri*, prin care era salutată sosirea lui Kahu Heke în sat. Fetei nu îi conveni acest lucru. Dădu de înțeles că nu mai dansase *haka* de patru ani, dar Hainga nu acceptă să fie contrazisă. Vizitatorul era o viitoare căpetenie – avea dreptul ca din comitetul de primire să facă parte și prințese.

Kahu acceptă rugăciunile, cântecul și dansul fără prea mare plăcere. Ar fi preferat să fie condus, imediat după sosirea în sat, la tabăra lui Lizzie. Dar aceasta ar fi fost, firește, mai mult decât nepoliticos. Pe Insula de Nord, o asemenea atitudine ar fi putut fi considerată drept o acțiune dușmănoasă. Așadar, Kahu intră în joc și începu, fără prea mare încântare, discursul de salut. În acest răstimp, își lăsă privirea să cutreiere peste grupul de fete care dansau și care cântau – și înlemni. Printre fetele maori se găsea o *pakeha*. O femeie suplă, care abia dacă ieșea în evidență. Kahu îi deosebi însă din mulțime părul lung, de un blond-închis, mătăsos, ușor încrețit. Ochii albaștri, de culoarea cerului de primăvară sau a mării într-o zi înnourată. Inima începu să-i bată cu putere. Lizzie, Elizabeth a lui, se găsea printre fete și aplauda împreună cu dansatoarele. Kahu abia dacă mai putea aștepta finalul ceremoniei.

– Cine-i asta? o întrebă el uluit pe Mahuika, o elevă a bătrânei Hainga.

Ei îi revenise onoarea de a striga stridentul *karanga*, iar acum le oferea vizitatorilor primele bucate.

Tânăra preoteasă rânji.

– Erihapeti, zise ea amabil.

Elizabeth. Tribul Ngai Tahu avea, între timp, un corespondent pentru aproape fiecare nume *pakeha*.

– Tu eşti, aşadar, acela din a cărui cauză planează norii asupra ei! Cel puţin aşa spune Hainga…

– O ştiu pe femeia asta, recunoscu Kahu. Dar ce caută aici?

Kahu nu crezuse până atunci că spiritele se amestecau prea des în viaţa oamenilor, dar, treptat, începea să i se pară a fi ceva straniu.

– Ea aşteaptă, îl informă Mahuika. Aşteaptă un bărbat.

Kahu îşi duse mâna la frunte. Nu se putea una ca asta!

– Hai, de unde putea ea să ştie că vin?

Mahuika râse.

– Ea îl aşteaptă pe un *pakeha*. Ea este… după cum spun ei… logodită cu el.

Mahuika folosi cuvântul englezesc. În limba lor nu exista niciun corespondent.

Kahu îşi ţuguie buzele.

– Am venit să o iau cu mine, zise el apoi. *Tohungii* tribului Ngati Pau s-ar bucura să-mi fie alături.

Tânăra elevă *tohunga* se încruntă.

– Da? Ea însă se vede în altă parte. Şi unde o vede bărbatul ei, asta nu ştie nimeni. Hainga a spus-o… Norii. Soarta ei nu este clară, deci nu există niciun motiv să nu-ţi încerci norocul.

Kahu nu sperase să i se poată alătura, încă din prima seară, lui Lizzie. Un vizitator stimat, în plus, de un rang aşa de înalt, precum viitoarea căpetenie a tribului Ngati Pau, abia dacă intra în contact cu membrii simpli ai tribului. Însă, spre mirarea lui, şi Lizzie fu adusă în cercul *tohungilor* şi al bătrânilor tribului. El se gândi să întrebe pe Hainga sau pe căpetenie de ce procedează astfel, dar văzu pe chipul lui Lizzie cât de penibil îi era să se afle în acest cerc. Întotdeauna ştiuse să-i interpreteze gândurile şi sentimentele – mult mai bine decât femeile din propriul trib. Cum de se putea, oare, ca ea să ocupe, dintr-odată, un rang atât de înalt? Şi de ce îi era aşa de neplăcut? Kahu Heke se aşează pur şi simplu lângă ea şi îi dădu câteva

dintre bucatele care circulau din mână în mână, în jurul focului. Până atunci, ea încă nu se servise. De bună seamă că era prea timidă să o facă. Totuși, indiferent care era motivul ei, era foarte bine că tribul o respecta într-atât. Asta simplifica planurile lui Kahu.

– Elizabeth, ești în continuare la fel de frumoasă ca pe atunci când te-am adus la Te Waka-a-Maui, îi zise el amabil în limba lui. Și tu ai devenit ceea ce am sperat eu ca tu să devii. Chiar dacă nu ai vrut să o faci!

Lizzie ridică din umeri. Avea o stare de nervozitate și nu dorea să stea lângă el. Celelalte fete le aruncau deja priviri cercetătoare. Strădaniile lui Kahu trebuiau să se concentreze în jurul Haikinei sau a fiicei căpeteniei, nu asupra ei.

– Hainga vede aici mâna spiritelor, îl informă ea.

Kahu râse.

– Și *pakeha* spun: omul gândește, Dumnezeu ghidează.

Lizzie zâmbi. Uitase cât de slobod la limbă putea el să fie – și cât de irezistibil *pakeha*! În ultimele săptămâni, dusese dorul acestui soi de duel verbal. Maorii, ca popor, i se păreau mai puțini spontani, umorul lor era mai grosolan și mai fără ocolișuri decât cel al albilor. În orice caz, putea fi și din cauză că ea încă nu le stăpânea la perfecție limba. Poate că nu percepea înțelesurile ascunse...

– De când repetă Kahu Heke cuvintele *pakeha*? tachină ea căpetenia desemnată. Nu ai vrut tu mereu să-i alungi din Aotearoa?

Kahu ridică din umeri.

– Sunt prea mulți, spuse el apoi. Iar poporul meu nu vede primejdia care îl amenință din partea lor. Dar, acum, povestește-mi despre tine și despre zei. Am înțeles bine, ai un logodnic?

Lizzie încuviință, însă ochii îi erau triști.

– Sper asta, zise ea într-un târziu, doar că el a plecat.

De ce ar fi ascuns acest lucru? Oricum, Kahu avea să afle tot ceea ce știau cei din tribul Ngai Tahu despre relația ei cu Michael.

– De fapt, a vrut să cumpere o casă pentru noi, dar acum...

– Se va mai întoarce Kupe? întrebă Kahu cu un zâmbet ironic.

Acesta era corespondentul maori pentru: „Probabil că l-ai văzut pentru ultima oară".

Expresia făcea referire la Kupe, primul colonist al Noii Zeelande. El le promisese prietenilor săi din Hawaiki că se va întoarce – dar fără să o mai facă vreodată.

Lizzie căzu pe gânduri. Tocmai începuse să se simtă mai bine în compania lui Kahu. Ceilalți membri ai tribului începură să cânte și să danseze din nou, oferindu-le, sau, cel puțin, prefăcându-se că o fac, mai puțină atenție lui Lizzie și viitoarei căpetenii.

– Ce-i cu asta? întrebă ea neîncrezătoare. Mereu vorbești despre Kupe ăsta și despre Kura-maro-tini a lui!

Aparent, ea nu cunoștea proverbul, deși acum vorbea mult mai bine maori.

Kahu râse.

– Fiindcă, de fiecare dată când ne vedem, am chef să te răpesc! o tachină el.

Conform legendei, Kura-maro-tini aparținuse unui alt bărbat, iar Kupe îl ucise și o răpise. Fugind, ei descoperiseră Noua Zeelandă – Aotearoa.

– Ei, noroc că nu ne vedem așa de des, făcu Lizzie și luă o înghițitură din sticla pe care i-o întinse Kahu.

El adusese cu sine două sticle, care aparent conțineau whisky, iar cei din tribul Ngai Tahu o lăsau să meargă din mână în mână. Până atunci, Lizzie o lăsase să treacă peste ea; whisky-ul îi amintea mereu de Michael, de cârciuma lor din Kaikoura și de vara petrecută împreună pe câmpurile aurifere. Însă, acum, alcoolul o relaxa. Whisky-ul avea alt gust decât produsele lui Michael. Doar spiritele puteau ști din ce anume era distilat.

– Povestește-mi ce ai mai făcut, Kahu Heke. Ai devenit, între timp, căpetenie? Și ai o soție, sau mai multe? Copii?

Kahu clătină din cap.

– Am lucrat la *pakeha*. Mai întâi, chiar și la domnul Busby ăla al tău.

Ochii lui Lizzie se luminară, conform așteptărilor, atunci când Kahu începu să vorbească despre viticultură. Timp de un ceas magic, el îi ținu atenția încordată – și descoperi că, în privința cultivării viței-de-vie, și ea gândise cam la fel cu el, după studiul cărților din biblioteca Universității orașului Auckland.

– Am încercat, cândva, să aflu dacă nu cumva alte sortimente de viță-de-vie nu ar crește mai bine în solul acesta. Dar domnul Busby era încăpățânat, spunea că rieslingul crește în Europa în condiții similare și că n-avea decât să o facă la fel și în Noua Zeelandă. Dar, firește, el se referea numai la vreme... Hainga ar spune că domnul Busby nu ascultă de șoaptele spiritelor.

Kahu zâmbi – și Lizzie descoperi că, dintr-odată, nu mai era deranjată de tatuajele lui. În ultimele luni, se obișnuise într-atât cu ele, încât nu mai remarca însemnele triburilor pe chipurile maorilor mai vârstnici.

– Poate că am devenit mai mult *pakeha* în anii din urmă, observă Kahu Heke. Dar tu ai devenit, în chip vădit, mult mai maori. Șoaptele spiritelor... Eu mă gândeam la un sărut atunci când am gustat dintr-un vin cu adevărat bun...

Lizzie se încruntă.

– Un sărut... Atunci, trebuie să fi fost un vin greu, roșu, nu? E adevărat, bordeaux-ul ți se așază pe limbă ca o... ca o dezmierdare.

Roși toată.

– Mai am o ultimă sticlă în cortul meu, continuă ea apoi, cât se poate de la obiect. Dar este un vin mai ușor, alb, din Italia. Am putea să-l bem împreună. Să vedem ce simți. Eu simt piersică... poate și ceva miere...

Din nou, chipul lui Lizzie fu cuprins de o expresie visătoare, pe care Kahu nu o văzuse până atunci la ea decât ori de câte ori venea vorba de vin. De fapt, gândul la bărbatul ei ar fi trebuit să pricinuiască această expresie. Dar aparentul ei logodnic părea să îi provoace mai degrabă griji. Kahu era ferm decis să se folosească de șansa pe care o întrevedea.

– O să vedem. Beau cu plăcere cu tine... Mai știi, de altfel, să prinzi pești, *pakeha wahine*, așa cum te-am învățat eu să o faci?

Kahu îi mângâie ușor mâna, ca din întâmplare. Lizzie râse, trăgându-și însă degetele. Fără să se sperie, ci mai degrabă nehotărâtă. Nu era un refuz evident. Kahu aștepta un răspuns.

– Doar nu uiți așa ceva, răspunse ea. Din contră. Eu... am acum o mult mai mare dexteritate.

Kahu se încruntă.

– O să te cred doar dacă o văd! o tachină el. Vrei să-mi arăți mâine? În pârâul în care ai spălat aurul?

Chipul lui Lizzie fu brăzdat de o umbră. Nu spălase doar aur acolo, ci fusese fericită cu Michael, iar acum, Kahu voia să meargă acolo cu ea. Kahu, care simțea, de bună seamă, ceva pentru ea, care, la urma urmei, flirta cu ea, încă de când se așezase alături de ea. Lizzie nu știa dacă era pregătită să îi arate unui alt bărbat câmpurile aurifere, dar nici nu putea refuza. Kahu Heke era un prieten vechi și, în plus, un oaspete stimat al tribului.

– Am putea lua vinul tău cu noi, o ademeni Kahu.

Lizzie împietri.

– Nu... acolo, se eschivă ea. Drumul... drumul într-acolo sus este dificil, nu avem voie să ne ametim.

Lui Kahu nu prea îi venea să creadă că o jumătate de sticlă de vin putea să îi amețească, însă, ea îi făcea pe plac și își petrecea următoarea zi împreună cu el. Fie pe câmpul aurifer, fie altundeva, îi era, la urma urmei, indiferent. Important era să fie numai a lui!

– Bine, atunci. Fără vin. Și fără whisky, zâmbi el. Dar, dacă zeii vor să ne amețească, atunci se poate și fără băutură!

Într-adevăr, Kahu veni, în ziua următoare, înarmat în primul rând cu răbdare. În ziua precedentă, în timpul serbării, Lizzie i se păruse la fel ca orice fată maori. Dar acum, când avea să fie singură cu el, ea își îmbrăcase din nou hainele ei *pakeha*, își prinsese părul într-un coc și îl ascunsese sub o pălărie din paie. În loc să danseze

din nou, cu șoldurile legănându-i-se, așa cum o făceau fetele în triburile lor, ea se mișca sigură, cu pași care știau bine încotro se îndreaptă. Mai întâi, în josul râului, apoi, în josul pârâului. În acest răstimp, ea nu vorbea prea mult, iar Kahu o urma în tăcere.

După un marș de două ceasuri, își făcură apariția stâncile în formă de ac, iar Kahu se trânti în iarbă. Lizzie rămase locului.

– Vrei să pescuiești acum? întrebă ea sec.

Kahu clătină din cap.

– Mai întâi, spălăm aur, spuse el. Poate că o să găsim un bulgăre imens și o să ne îmbogățim dintr-odată!

Lizzie zâmbi.

– Nu știam că ai nevoie de așa ceva. E oare căpetenia tribului Ngati Pau lipsită de mijloace? Pe de altă parte, trebuie să îți înapoiez banii pe care mi i-ai împrumutat atunci. Ce dobândă vrei?

Kahu făcu un gest.

– A fost un cadou, nu te mai gândi la asta... Și, în ceea ce privește poporul meu: Ngati Pau au vândut pământ; au toate mijloacele materiale de care au nevoie. Eu consider asta o greșeală. Dacă mă îmbogățești azi, ne luăm pământul înapoi...

Kahu se apropie mai mult de ea. El nu mai vorbea despre aur; mai exista și o altă bogăție. Însă Lizzie nu remarcă. În acea clipă, nu îi stătea gândul la aluzii. Tigaia de spălat aurul părea să vibreze deja în mâinile ei. Dacă venise la stâncă, atunci voia să se și pună pe treabă.

– Ai mai făcut asta vreodată? îl întrebă ea pe Kahu, care îi recunoscu apoi că nu mai ținuse niciodată până atunci în mână o tigaie de spălat aur.

Lizzie suspină. Așadar, trebuia să îl învețe și nu avea suficient timp să lucreze de una singură. Însă apoi, el mânui unealta într-atât de neiscusit, încât aproape că se împiedică și căzu în pârâu. Lizzie izbucni în râs. Îi luă tigaia din mână, o scutură cu o mișcare experimentată din încheietură, și se bucură de chipul lui neîncrezător când își făcură, într-adevăr, apariția primele urme de aur.

– Da, așa m-am uitat și eu! spuse ea. Aur, de la prima încercare! Nu e pretutindeni așa, Kahu. Dimpotrivă. Pentru atâta aur, trebuie să speli sau să sapi, acolo jos, deseori o zi încheiată.

– Și voi ați făcut asta, aici, o vară întreagă, nu-i așa? întrebă Kahu. Asta înseamnă că ești bogată!

Lizzie ridică din umeri.

– I-am dat lui Michael tot aurul, recunoscu ea. Pentru casă – sau pentru o biserică.

Suspină.

– Pentru o biserică? se interesă Kahu mirat. El e preot?

Lizzie râse, îngândurată.

– Uită ce am spus adineaori. În orice caz, el are aurul și sper să revină cu el cândva – sau cu contravaloarea lui.

Kahu zâmbi, înțelegător.

– Dacă nu, poți spăla altul, rosti el simplu. Dacă te ajut, merge repede.

Se uită mai îndeaproape la urmele de aur – niște plăcuțe fine ca un fir de păr.

– E drăguț aurul ăsta al vostru! Strălucește. Ca părul tău în soare!

Kahu luă cu grijă câteva plăcuțe din tigaie, ridică pălăria de paie a lui Lizzie, o aruncă în râu și îi presără plăcuțele de aur în păr.

– Ai înnebunit? râse Lizzie. Știi ce valoare are aurul ăsta?

– Nu e nici pe departe la fel de valoros ca o buclă din părul tău, răspunse el blând. Părul tău e sfânt, Elizabeth. În părul căpeteniei trăiește zeul Rauru.

– Și? îl tachină ea. S-a instalat deja în tine? Trebuie să ai grijă să nu îl piepteni afară. Sau o căpetenie nu se piaptănă?

Kahu lăsă întrebarea deschisă.

– Dacă l-aș scoate cu pieptănul, ar trebui să îl inspir apoi din nou, explică el. Așa, ar merge!

Își mângâie părul, după care își mirosi, în mod evident, degetele.

Lizzie chicoti.

– Vrei să speli mai departe aur sau să prinzi pește? întrebă ea.

– Vrei să te îmbogățești sau să te saturi? se interesă Kahu.

Ea se prefăcu apoi că stă pe gânduri.

– Bogată, zise în cele din urmă.

El o privi neînțelegător.

– O *pakeha*... o *pakeha* tipică! Oare ce caut eu aici?

– Prinzi pește, râse Lizzie. Hai, tu ne saturi pe amândoi, iar eu ne îmbogățesc!

– Asta nu i-a plăcut niciodată lui Michael, zise ea mai târziu, căzută pe gânduri.

Kahu pescuise și fiersese, la foc mic, ceea ce prinsese, împreună cu niște rădăcini comestibile și cu legume aduse cu el. Folosise, în acest sens, tigaia de spălat aur, ceea ce o înveselise din nou pe Lizzie. Acum, ședeau sătui și obosiți la foc și erau aproape la fel de intimi ca și atunci când petrecuseră împreună zile și nopți pe canoe. Lizzie simți instinctiv că promisiunea lui Kahu de atunci era valabilă și acum. Nu avea să o atingă atât timp cât ea nu o dorea.

– Ce nu i-a plăcut lui? se interesă Kahu.

Nu o privi când îi adresă întrebarea.

– Că eu am fost cea care ne-a îmbogățit pe amândoi. Mai întâi, cu cârciuma și, după aceea, cu aurul. Ar fi preferat să o facă el, iar eu... eu ar fi trebuit să gătesc și să am grijă de casă. Doar că, atunci, nu am fi avut o casă. Michael are... prea puțin noroc.

Kahu își încreți fruntea.

– Noroc? întrebă el. Legat de asta, îmi amintesc de un proverb al *pakeha*, dar mai bine nu îl mai spun, să nu te superi iar pe mine.

– Nu e vorba că e leneș! își apără Lizzie iubitul. Doar... doar că el e foarte cinstit, foarte de neclintit. Da, ăsta e cuvântul, de neclintit! Iar eu... mi-a spus cândva că sunt prea maleabilă.

– În orice caz, îi este greu cu o femeie cu foarte multă *mana*. Asta se întâmplă des, observă Kahu.

– Vrei să spui că am multă *mana*? se interesă Lizzie mirată.

Acest gând nu îi trecuse până atunci prin cap.

– Ca orice regină, Elizabeth.

Kahu râse.

– Serios, Erihapeti, doar nu ai putut să nu remarci faptul că ai fost tratată ca o războinică! Tu ai *mana* unei *tohunga*, ceea ce iubitul tău nu poate să suporte! Ca mulți alți bărbați – maori sau *pakeha* –, în cazul acesta, nu prea există diferențe.

Kahu se întinse. Stătuse sprijinit cu spatele de o stâncă și o cerceta acum pe Lizzie cu un zâmbet superior.

– Dar pe tine nu te-ar deranja, constată bănuitoare Lizzie. Asta vrei să spui?

Kahu deveni serios.

– În cazul meu, zise el tatonând terenul, lucrurile stau puțin altfel.

Lizzie deveni brusc gânditoare.

– Bineînțeles, spuse ea apoi, pentru că o să fii căpetenie. Atunci, te căsătorești, firește, cu o femeie cu multă *mana*.

Lizzie nu știa nimic despre căsătoriile dinastice la maori, dar presupunea că și aici nobilii se căsătoreau între ei, la fel ca în Anglia. Și își mai amintea foarte bine de fetele care se plimbau în Piccadilly sau care mergeau călare în Hyde Park, pline de sine.

– Nu chiar.

Kahu își mușcă buzele. Ar fi trebuit să vorbească acum despre viața în comun a căpeteniei cu soțiile sale, care, în principiu, aproape că nu avea loc. O căpetenie a tribului Ngati Pau era mereu singură. Doar în urma unor ceremonii speciale avea voie soția lui să intre în casă. Dar, dacă îi spunea una ca asta lui Lizzie, ea continua cu întrebările. Și nu ar fi plecat niciodată cu el!

– Doar că viața în comun cu soția lui este… altfel concepută.

Lizzie se încruntă. Apoi, zâmbi.

– Cine are o casă mare și cine are corespunzător de mulți servitori nu se lasă așa de ușor dus de val, interpretă ea într-un târziu. Asta e adevărat, domnul și doamna Busby nu s-au certat niciodată cu voce tare. El era cu treaba lui, iar ea își vărsa *mana* pe servitori și

pe copii. Din punctul acesta de vedere, ai dreptate. Dar, atunci, ar trebui şi Michael să se descurce mai bine cu asta dacă am avea o fermă mai mare. El ar putea să le dea ordine animalelor şi eu m-aş limita la gospodărie.

Râse.

– Mulţumesc, Kahu, acum îmi e deja mai bine! Nu aş fi crezut vreodată că e din cauza noii mele *mana*. Crezusem mereu că e din cauza lui Mary Kathleen.

Aceasta nu era chiar acea întorsătură de situaţie pe care Kahu Heke şi-ar fi dorit-o de la acea discuţie, dar, oricum, îi distrăgea lui Lizzie atenţia de la a pune întrebări incomode.

Restul zilei se petrecu în armonie. Kahu îi arătă lui Lizzie cum se pun capcane pentru a prinde păsări, iar, după aceea, ea îl iniţie în arta spălatului de aur. Seara, el tranşă prada pe care o vânase, făcură încă o dată un foc şi fripseră animalul roşu cu pene, căruia Kahu îi spunea *Weka*. Se întorseseră în sat abia după ce se făcuse întuneric şi fuseseră obligaţi să asculte tachinările bărbaţilor şi ale femeilor, care, firește, bănuiau că ar fi făcut mai multe decât să fi stat numai, pur şi simplu, de vorbă.

Kahu era destul de mulţumit de această primă zi. Era fericit mai ales pentru că Lizzie nu se mai speria, de bună seamă, de chipul lui. Dacă nu se mai temea de acele *moko*, avea să reuşească să o şi cucerească. Atât timp cât acel Michael nu se întorcea.

Capitolul 4

Michael Drury nu se întoarse în Otago. Nici toamna şi nici când aceasta se transformă în iarnă. Pe Lizzie o durea asta, însă prezenţa lui Kahu Heke o consola puţin. Viitoarea căpetenie a tribului Ngati Pau o curta acum insistent şi îi arăta zilnic foarte clar cât de mult îi respecta *mana*. Kahu îi făcea cadouri şi îi aducea animalele pe care el le vânase, pentru ca ea să gătească pentru trib.

La fel, şi tribul o includea tot mai mult pe Lizzie. Femeile îi arătau· îndeletnicirile tradiţionale, dar încercau să o şi înveţe să cânte şi să danseze. Lui Lizzie, toate astea îi făceau mai puţină plăcere. Cântecul şi dansul nu-i plăcuseră nici în tinereţe. Poate că avea *mana*, însă nu se bucura să se laude cu asta. Era interesată mai degrabă să fie iniţiată de Hainga în arta tradiţională a tămăduirii, însă era sceptică în privinţa numeroaselor rugăciuni şi *tapu*, de care era năpădită. Firește, atunci când Hainga insista, ea se ruga spiritelor să-i permită tăierea unei plante. Dar nu înţelegea de ce florile anumitor plante puteau fi recoltate de *tohunga* numai după îndeplinirea unor ritualuri speciale.

Lizzie considera toate acestea doar o mare pierdere de timp. Dorise dintotdeauna să ducă o viaţă plăcută lui Dumnezeu, dar nu fusese niciodată un om credincios. Îi era străină cufundarea în rugăciuni şi în meditaţie. Lui Lizzie nu-i plăcea nici să caute înţelesurile poveştilor pe care prietenii ei băştinaşi i le împărtăşeau la lumina focului. Prefera aventurile captivante şi palpitante, care

puteau fi urmărite cu obrajii înroșiți de emoție, care se terminau întotdeauna cu bine și unde eroinele cădeau în brațele eroilor. Ca subretă, își cumpărase romane ieftine, pe care le devorase. Poveștile încâlcite și deseori monotone ale maorilor erau pentru Lizzie fără de sens; le prefera chiar și pildele din Biblie, care erau măcar mai scurte și mai simple.

Lui Lizzie îi lipsea compania pastorului. Acesta o vizitase o singură dată în satul maorilor, unde nu se simțise însă prea bine. Tânăra avea impresia că, după moartea lui Coltrane, era puțin înspăimântat de spirite. În plus, bărbatul părea să aibă mereu griji. Oricum, abandonase deocamdată lupta pentru vindecarea ei sufletească.

Cu atât mai plăcută îi era tovărășia lui Kahu. Nu se gândise serios să cedeze stăruințelor sale, dar el era de săptămâni întregi singurul om cu care putea să vorbească în engleză, ceea ce îi permitea să găsească împreună și alte teme de discuție decât despre obligațiile zilnice, ori ceea ce numea în șoaptă fleacurile spirituale ale bătrânei Hainga. Ea aducea mereu vorba despre viticultură, despre politica lui James Busby și despre conviețuirea maorilor cu *pakeha*. Kahu intra cu plăcere în discuție, iar lui părea să-i placă mai mult să se întrețină cu ea decât să vobească despre chestiunile tribului cu căpeteniile și cu *tohunga* lui, ori să discute cu ceilalți războinici despre vânătoare și despre pescuit.

Lizzie și Kahu petreceau zilnic multe ore împreună și tânăra *pakeha* începu să-l găsească din ce în ce mai atrăgător pe tânărul maori. Kahu era înalt și lat în umeri, părul îi era des și negru ca al lui Michael, dar neted, nu cârlionțat. Îi cădea mult peste umeri atunci când își desfăcea nodul de războinic în care îl lega de obicei și, odată cu freza marțială, părea că își leapădă asprimea și încordarea, atunci când era singur cu Lizzie. Îi plăcea când el cânta pentru ea, dar nu războinicele *haka*, ci baladele sumbre, aduse de poporul lui din Hawaiki, de acolo unde foșneau palmierii și unde nopțile erau calde și iarna.

Aici, în Otago, începea acum să înghețe, iar Lizzie tremura noaptea în cortul ei, indiferent câte pături ar fi îngrămădit peste ea.

– Ar trebui să merg la Dunedin, suspină ea într-o dimineață, în timp ce se încălzea la foc, complet înghețată. O pensiune oarecare cu un șemineu și o baie ar fi raiul pe pământ!

– Dar ai putea dormi în casa comună, propuse Haikina, fiica preotesei Hainga.

Lizzie se împrietenise cu ea în ultimele săptămâni. Și Haikina vorbea engleza și îi mărturisise lui Lizzie că avusese, în ciuda supravegherii stricte de la școala misionară, mai mulți iubiți *pakeha*. Asemenea celor mai multe fete maori, era sinceră și era mereu pregătită să vorbească despre calitățile diferiților bărbați și nu obosea să discute despre comportamentul ciudat al lui Michael față de Lizzie.

– Ai putea accepta să te încălzesc! zise Kahu Heke.

El vorbea de-acum tot mai fără ocol, chiar și în fața altor membri ai tribului.

Lizzie roși, mirată că încă o mai putea face. Propunerea lui Kahu îi creștea *mana* și firește era măgulită că o căpetenie o voia, evident, de soție. Auzise între timp de ambiția lui de a fi ales *kingi* al tuturor maorilor și uneori visa la o viață ca regină a lui. Desigur, nu avea reprezentări prea clare în această privință, dar și-o imagina ca fiind destul de luxoasă. Cel puțin pe Insula de Nord, părea că viața unei familii de căpetenie se petrecea și în afara tribului. Nu văzuse niciodată casa lui Kuti Haoka, putea să fie un palat strălucitor. Kahu nu-i dăduse niciodată lămuriri precise atunci când ea îi pusese, cu precauție, întrebări. Însă nu voia nici să arate un interes prea evident și avea grijă ca tema să nu fie abordată prea des.

În cele din urmă, iunie, prima lună adevărată de iarnă, se sfârși și se apropia celebrarea schimbării anilor. Maorii își sărbătoreau Anul Nou – *Tou Hou* – la prima lună plină de după apariția *Matariki*, constelația Pleiadelor, pe cerul nocturn. În acel an, constelația apărea târziu, astfel încât *Tou Hou* urma să aibă loc abia prin

ultimele zile ale lui iunie. Ngai Tahu aşteptau din nou, cu acest prilej, mulţi oaspeţi – fraţii lor din Kaikoura se întorceau din călătoria în munţi şi făceau popas la ei. Lizzie se gândea cu melancolie la Chris Timlock, în timp ce Kahu îi arăta constelaţia. Ea îi dăruise micuţei Aputa medalionul şi fata se bucurase nespus de el. Totuşi, Pleiadele îi aminteau mereu lui Lizzie de moartea lui Chris, la care se simţea părtaşă. Ar fi trebuit să prevadă cum se va revărsa invidia asupra binecuvântării cu aur a lui Chris şi Michael.

– În această privinţă, stelele nu au nicio vină, o consolă Kahu pe Lizzie, după ce ea îi povesti întâmplarea. Priveşte numai cât sunt ele de minunate. Sper că vor străluci la fel ca azi şi în noaptea Anului Nou.

Lizzie încuviinţă. Învăţase de multă vreme că, în credinţa maorilor, o noapte senină de Anul Nou prezicea un an călduros şi o recoltă bogată. Deocamdată, nu era decât frig. Lizzie acceptă să o înfăşoare Kahu cu o pătură şi să-i lase braţul să-i cuprindă umerii. Încurajat, el o trase mai aproape.

– Noi sărbătorim Anul Nou cu muzică şi dans, la fel ca voi, îi şopti el. De data asta însă, mi-aş dori ca dansurile să semene cu ale voastre. Atunci, aş putea să te strâng aproape de mine şi am fi o singură fiinţă.

Lizzie nu răspunse, dar nici nu-l respinse. Era plăcut să-i simtă căldura – căldura cuiva. Sub cerul înstelat, îi era mai dor ca oricând de Michael. Peste vară, se iubiseră atât de mult în natură şi îi admirase corpul la lumina lunii şi a stelelor. Iar acum... Oricum, în aceste zile nutrea speranţa vagă să primească din nou veşti despre Michael. Tane, vechiul lui prieten, venea la sărbătoare; fără îndoială că fusese tot timpul în munţi, cu tribul său. Toamna, oile erau aduse în marile ferme, după ce petreceau vara libere, în zona montană. Tane, care dobândise între timp şi renumele de excelent păstor şi care cunoştea foarte bine munţii, câştiga astfel mulţi bani. Îşi părăsise aşadar tribul înainte de mânarea lor spre ferme şi îşi petrecuse ultimele săptămâni în Kaikoura. Iar acum, venea la

Otago, spre a sărbători împreună cu familia. Apoi, se va întoarce, în *iwi*-ul de la mare.

Lizzie abia dacă mai avea răbdare să aştepte ceremonia *powhiri* pentru tribul din Kaikoura, în care Tane interpreta din nou dansul războinicului.

Îndată ce se aprinseră primele focuri şi *tohunga* aşteptau ca luna să se înnoiască în lumina Pleiadelor, ea li se alătură bărbaţilor cu care prietenul lui Michael îşi împărţea whisky-ul.

Tane era deja ameţit şi binedispus. Se bucura să se laude cu noutăţile.

– Michael? rosti el tare, ca să o impresioneze pe Lizzie. Fost scurt în Kaikoura, el vorbit cu Fyfe. Foarte mare Michael, acum el tare bogat! Dat whisky, noi petrecut tot noapte. Claudia din Green Arrow vrea să mărite cu el – dacă se poate pe loc!

Lizzie îşi muşcă buzele. Aşadar, Michael chefuia prin cârciumi şi dădea bani pe alte fete. Tocmai Claudia! Oare îl putuse satisface pe clientul ei fidel? Lizzie îşi dorea să-şi poată ieşi din fire de furie, dar nu era cuprinsă decât de o tristeţe nemărginită. Tot acest timp, toată această dragoste pe care i-o dedicase lui Michael... Oare aşa se sfârşea totul?

Apoi se îndreptă de spate. Era Anul Nou şi nu voia să pară abătută. Ce era drept pentru Michael, avea să fie şi pentru Lizzie. Îşi dorea să petreacă şi ea în acea zi!

Supărată, Lizzie luă din cort ultima sticlă de vin.

– O vom bea mai târziu! îi explică ea lui Kahu, care o privi surprins.

Oare să fi văzut el pe faţa ei urme de lacrimi? Lizzie le şterse decisă şi zâmbi. Kahu îi întinse sticla de whisky pe care Tane tocmai o lăsa să circule.

– Poftim, arăţi de parcă ţi-ar prinde bine o înghiţitură – ceva mai tare decât vinul tău. Pe acela îl vom bea când vor răsări stelele.

Când, în sfârşit, stelele apărură pe cer, începură rugăciunile şi dansul, însă Lizzie mai luase între timp şi alte câteva înghiţituri de

whisky, astfel încât abia dacă mai putea urmări ceremonia. Oricum, ajunsese treptat la o oarecare nepăsare.

– Privește cât de mici suntem în comparație cu stelele, zise blând Kahu.

Lizzie ședea încă lângă el, dar deocamdată nu o atinse. Acum, o cuprinse din nou pe după umeri.

– Mai poți să fii speriată ori tristă? Lasă lumina să te inunde, Elizabeth, în această noapte totul va fi nou.

Kahu deschise sticla de vin, în vreme ce restul membrilor tribului dansau pentru a saluta luna.

– Elizabeth, nu dorești să începi ceva nou? Pe Insula de Nord? Ca soția mea?

Lizzie era amețită de whisky și de vin. Dar nici măcar așa nu i se alina durerea. Muzica îi biciuia urechile, ritmul de *haka* părea să-i însuflețească pe dansatori, dar pentru Lizzie toate astea erau prea dureroase. Nu dorea să răspundă întrebărilor lui Kahu. Dar nici nu voia să fie singură.

– Hai să plecăm, zise ea obosită.

Kahu o ajută să se ridice și luă cu el sticla cu vin. O duse departe de locul petrecerii, la râu, care lucea în lumina stelelor ca o panglică de argint. Noaptea era într-adevăr senină, incredibil de senină, sigur urma înghețul. Iar culcușul lui Lizzie era rece, și avea să rămână rece. Dacă ea nu...

Lizzie îl lăsă pe Kahu să o sărute. Trebuie să fi învățat de la *pakeha*, căci se pricepea bine. Kahu vorbea de un sărut ca de un vin pe buzele ei. Era priceput la vorbe frumoase... Aproape la fel de priceput ca Michael... Lizzie închise ochii și se cuibări în brațele lui Kahu. Dacă și-ar fi putut opri gândurile... Michael și Claudia – cum se mai lăudase pe atunci curva blondă cu clientul ei fidel. Ei, din perspectiva asta, Michael fidel... Lizzie dădu să râdă, însă nu izbuti. Nici măcar nu avea dorința de a-l răni pe Michael. Dacă era culcată acum în brațele lui Kahu, nu era fiindcă dorea să se răzbune sau să nu piardă nimic. Dorea doar să nu fie singură, nemilos de

singură. Și nici nu voia să fie o curvă! Era o nebunie, se gândea să i se dea cuiva pe care nu-l iubea cu adevărat – sau totuși? Lizzie izbucni sec în râs.

– Ce e, Elizabeth?

Elizabeth, o regină. Asta era ea, asta voia să fie. Michael avea să fie… uimit de ce devenise mica Lizzie, nu, nu o sfântă, nu o Mary Kathleen, dar nicio Claudia! Nu, *mana*, ea avea *mana*…

În jurul lui Lizzie se învârtea totul, stelele, luna, pădurea și râul, dar Kahu o ținea strâns și sigur. O dorea, venise special de pe Insula de Nord.

– Vii cu mine, Elizabeth? întrebă el.

Lizzie încuviință, dar se feri când el o duse la casa de adunare.

– Nu… nu față de ceilalți… nu în prima noapte.

– Dar, Elizabeth! Va fi noaptea nunții noastre.

Lizzie râse amar.

– Nu mai sunt de mult fecioară, Kahu, sper că nu te aștepți la așa ceva. Am avut mulți bărbați, mai mulți decât mi-au plăcut – o știi doar. Asta e prea mult, nu pot!

– Dar trebuie s-o faci, dacă noi…

– Fetele mi-au spus că nu trebuie s-o faci de față cu toți, răspunse Lizzie. Trebuie doar să ne culcăm unul cu altul. Asta ajunge.

Kahu o trase spre el.

– Atunci, s-o facem mai simplu, Elizabeth. Eu pot să aștept, eu vreau…

Lizzie îl împinse. Fu cuprinsă dintr-odată de furie.

– Nici nu mă dorești cu adevărat, nu-i așa? întrebă ea.

Suna strident și ea se urî pentru acest acces de isterie.

– Tu vrei doar… Ce vrei tu, Kahu Heke?

Kahu o mângâie pe păr, liniștind-o.

– Nimic, nimic, liniștește-te, Elizabeth. Firește că te doresc. Numai pe tine, aș fi vrut… Aș fi vrut doar să fac totul așa cum trebuie.

– Atunci, fă-o așa cum trebuie! strigă Lizzie și se smuci de lângă el. Acolo e cortul meu. Sau ia-mă sub stele, ca… ca… Fă-o,

ca să-l uit pe Michael, Kahu Heke! Fă-o, pentru ca, în sfârșit, să îl uit!

Nu era motivul corect pentru a-l iubi pe altul, iar ea o știa foarte bine. Nu era corect față de Kahu și Lizzie se miră că el nu protesta. Era băută, îl lua drept înlocuitor al altuia... toate astea ar fi trebuit să-l rănească pe Kahu, el ar fi trebuit să o respingă, să o alunge, să o...

Dar Kahu o conduse la cortul ei, ca și când cuvintele nici n-ar fi fost pronunțate. Ar fi dus-o și în *wharenui*.

Cu ultimele scânteieri limpezi ale gândirii ei, Lizzie se îndoi încă o dată, întrebându-se care erau motivele ascunse, atunci când viitoarea căpetenie maori o purtă peste pragul cortului, ca pe o mireasă *pakeha*. Apoi, se scufundă în beția atingerilor și a căldurii lui.

– Nu o să mă părăsești niciodată, Kahu, bine? întrebă ea încet. Îmi promiți?

Kahu o sărută, fiind și el amețit de whisky și de vin, de emoție și de dezamăgire. Nu ar fi trebuit să o aibă în noaptea aceea. Ea avea nevoie de timp, să se gândească. Dar, dacă se gândea prea mult, dacă se întreba prea mult... se împlinea sorocul să se întoarcă la tribul lui! Bărbații din Kaikoura anunțaseră cu o zi înainte moartea căpeteniei Kuti Haoka. Ngati Pau nu aveau să aștepte veșnic înainte de a alege pe altcineva. În acea noapte o mai lăsa pe Elizabeth să facă așa cum vrea ea, dar a doua zi căsătoria trebuia să se petreacă oficial, pentru ca el să poată pleca la drum. Cu *pakeha wahine*, așa cum preziseseră preoții.

– Nu te voi părăsi niciodată, îi promise el, dar știa chiar în acea clipă că minte.

Ea urma să se consoleze. Era o jucărie a spiritelor.

Kahu plecase deja din cort când Lizzie se trezi dimineața. O durea capul și nu-și amintea decât vag de cele petrecute peste noapte. Lizzie se rușină, dar apoi hotărî că nu avea niciun motiv. O

soție maori lua un bărbat când avea chef, iar Michael era ultimul care îi va putea reproșa ceva.

Lizzie se îmbrăcă, se pieptănă și ieși afară, la femeile care coceau lipii și prăjeau cartofi dulci. Așa cum era de așteptat, fu tachinată și felicitată. Fără îndoială, tema de discuție a tuturor femeilor era noaptea petrecută cu Kahu. Surprinzător a fost că Hainga o îmbrățișă și schimbă cu ea o *hongi*.

– Fiica mea, îți urez să îți duci cu demnitate destinul! zise bătrâna *tohunga*. Fie ca tu să îi dăruiești lui *ariki* din Ngati Pau copii la fel de numeroși ca stelele sub care v-ați pecetluit legătura...

– Legătura? întrebă Lizzie și își frecă fruntea.

Hainga zâmbi.

– Firește că va trebui să mai petreceți încă o noapte în *wharenui*, iar ei vor îndeplini nenumărate ceremonii, însă asta abia atunci când veți ajunge la tribul lui. La noi, totul este mult mai simplu, bărbatul și femeia se iubesc de față cu martori și sunt soț și soție. Însă dincolo... Mă rog, vei vedea.

Celelalte femei râseră și vorbiră despre haine și despre dansuri de nuntă, despre daruri și despre obiceiurile diferitelor triburi.

Numai Haikina se ținea deoparte. Lizzie, căreia toată această vorbărie îi era neplăcută, se apropie de ea și își luă apă și o lipie. Avea un gust de carton. Lizzie încerca să-și amintească mai precis toate cele petrecute cu o seară în urmă. Încetul cu încetul, îi reveneau amintirile. Kahu povestise despre o promisiune de căsătorie, dar el nu putea să vorbească serios. La urma urmei, fusese foarte beată! Pe de altă parte, el era insistent de multă vreme. Iar în noaptea Anului Nou ar fi trebuit să înceapă ceva nou...

Lizzie era pregătită să mediteze la acest subiect. Kahu fusese tandru, un amant minunat. Dar să se încheie imediat o căsătorie?

Se sperie când Haikina o înghiontise pe neașteptate.

– Lizzie? întrebă Haikina încet, însă hotărât.

Ea era în continuare singura care îi spunea lui Lizzie pe numele ei de *pakeha*.

– Lizzie, știu că nu mă privește. Dar... aș vrea să vorbesc cu tine.

Tânăra vorbea englezește, ceea ce o miră pe Lizzie. Apoi, îi observă chipul atent, îngrijorat. Era evident că Haikina nu dorea ca Hainga și celelalte femei să audă ce avea de vorbit cu Lizzie. Și Kahu, care tocmai se apropia de ele, păru să o intimideze pe fată. Ea își lăsă capul în jos și îi dădu drumul părului lung să-i cadă peste față, atunci când el se așeză lângă Lizzie. Acesteia i se păru că vede cum sângele îi năvălește prietenei sale pe chip. Să fi fost Haikina îndrăgostită de Kahu? Poate că se simțea rănită din cauză că viitoarea căpetenie a Ngati Pau voia ca soție o albă, și nu o prințesă a Ngai Tahu.

Kahu îi zâmbi galeș lui Lizzie.

– Elizabeth, zise el cu o voce dulce ca o mângâiere. Sper că ai dormit bine. Nu ai înghețat în brațele mele.

Lizzie încuviință. El îi ținuse de cald. Reuși să-i întoarcă zâmbetul.

– Și vezi că toți cei de aici se bucură împreună cu noi! În această seară va avea loc o serbare în cinstea noastră! În cinstea ta, Elizabeth! Sunt nemaipomenit de fericit, Elizabeth!

Nu o sărută, ci, după obiceiul maori, își puse nasul și fruntea pe ale ei. Lizzie îi răspunse la tandrețe. Ea își aminti acum de promisiunea lui. *Nu te voi părăsi niciodată.* Poate că era nepotrivit să ezite.

Și totuși, Lizzie trebuia să ceară o amânare, în seara dinainte totul se petrecuse pur și simplu prea repede. Însă apoi își dădu seama că ochii întregului trib erau îndreptați spre ea și spre Kahu. Nu mai era o logodnă secretă, aici nu mai era vorba despre câteva promisiuni șoptite între doi oameni. De dimineață, Kahu informase, se pare, întregul trib despre plănuita lor legătură! Pe Lizzie o apucă amețeala. După toate aparențele, nu mai putea da înapoi, cel puțin nu fără scandal! Nu numai că l-ar fi rănit prea adânc pe bărbatul Kahu Heke, ci i-ar fi răpit demnitatea căpeteniei

Ngati Pau. Lizzie își mușcă buzele. Nu mai era nimic de făcut, trebuia să se mărite cu Kahu. Sau să se înece în râu. Imaginea din urmă o făcu să zâmbească.

– Eu... și eu sunt fericită! susținu ea.

Poate că și era cu adevărat. Măcar nu mai îngheța. Și nici nu mai era singură. Iar lui Michael oricum nu-i păsa de ea. Numai dacă totul nu ar fi mers așa de repede!

Lizzie își atinse ceafa; o durea în continuare capul. Și atunci, auzi din nou, de alături, vocea Haikinei.

– Te rog, Lizzie, zise fata, în continuare ascunsă după perdeaua de păr negru. Te rog, vorbește cu mine. Singură. Poate că nu îți voi spune nimic nou, dar... Spune-le celorlalți că mergem să culegem flori. Sau ceva ce fac *pakeha* înaintea nunții.

Lizzie rămase pe gânduri. Pentru Haikina părea că este într-adevăr important, nu lăsa impresia că ar fi supărată, ci mai degrabă îngrijorată.

Lizzie încuviință.

– Mergem să împletim o cunună de mireasă, improviză ea. Doar că nu o să găsim flori în mijlocul iernii.

Într-adevăr, pe ferigi și pe fagii pitici, care alcătuiau pădurea în această parte a Noii Zeelande, era rouă. Precis că în curând avea să ningă, așa încât abia dacă se mai găseau plante pentru o podoabă a capului. Scuza legată de cununa de mireasă nu era prea convingătoare.

Însă nici Hainga și nici Kahu nu puseră vreo întrebare când Lizzie și Haikina părăsiră împreună satul. Femeile erau ocupate cu pregătirea sărbătorii. Vizitatorii din Kaikoura aveau să rămână și ei. Și, pentru că în ziua precedentă mai fusese o masă de sărbătoare, proviziile erau terminate. Bărbații fură nevoiți să pescuiască și să vâneze din nou, iar femeile măcinară cereale. Nimeni nu mârâia din cauza lucrului. Un An Nou care începea cu o nuntă avea să fie unul foarte fericit, în privința asta erau cu toții de acord. Cei

din tribul Ngai Tahu găsiră că era foarte normal ca, înaintea nopții nopților, Lizzie să urmeze unele obiceiuri *pakeha*.

Haikina și Lizzie urcară tăcute dealul, până când se încălziră. Atunci, se așezară pe o stâncă, de unde se putea vedea întregul sat. Lizzie nu era sigură, însă Haikina păru că îi urmărește cu atenție pe Kahu și pe Hainga.

– Despre ce este vorba? răbufni Lizzie în cele din urmă. Tu... Tu nu ești supărată pe mine, nu-i așa? Eu nu l-am încurajat pe Kahu... De fapt, eu nici nu am dorit... Ar fi fost... ar fi fost cu siguranță mai corect dacă s-ar fi căsătorit cu tine.

Haikina, o fată frumoasă și, pentru o maori, foarte zveltă și înaltă, o privi pe Lizzie fără să-i vină a crede.

– Cu mine? întrebă ea. De unde până unde ți-a venit una ca asta?

– Ei, pentru că el... Pentru că va deveni căpetenie, iar tu ești o fată de *tohunga*. Se... potrivește așa de bine...

Haikina râse, dar nu prea încântată.

– Crezi că e ca într-un basm al *pakeha*, nu-i așa? întrebă ea.

Ar fi trebuit să fie o tachinare, dar spusele sunau amar.

– Prințul pleacă undeva, călare, spre a o găsi pe prințesă...

Lizzie încuviință.

Haikina o privi cu tristețe și își strânse șalul mai tare în jurul ei.

– Mă gândeam eu, continuă ea. Dar lucrurile nu stau așa, Lizzie. La noi, căsătoriile nu se fac decât rareori în afara tribului, mai ales pentru copiii căpeteniei. Prințul se căsătorește, în poveștile maori, cu sora lui!

– Ce face? întrebă Lizzie îngrozită. Dar asta...

– Asta e *tikanga*, Lizzie, de pe timpurile din Hawaiki. În funcție de trib, ea este respectată mai mult sau mai puțin, la Ngai Tahu aproape deloc. Misionarii voștri au avut grijă de asta. Însă pe Insula de Nord este încă în vigoare.

Haikina rupse o ramură dintr-o ferigă, care le oferea adăpost contra vântului, și se jucă cu ea.

– Dacă Kahu nu ți-a spus nimic despre asta, atunci cred că nu a amintit nici de celelalte *tapu*, zise ea apoi.

Lizzie își frecă fruntea. Durerile de cap mai scăzuseră, dar toate acestea păreau să fie o cauză pentru altele noi.

– Kahu nu mi-a spus nimic, zise ea răgușită. Desigur, în fiecare trib există anumite *tapu*, însă...

– Există *tapu* care se referă la viața căpeteniei, o lămuri Haikina. Mai precis, întreaga ființă a căpeteniei este *tapu*.

Lizzie se încruntă.

– De fapt, *tapu* înseamnă de neatins, nu-i așa? întrebă ea.

Haikina încuviință.

– Din această cauză, căpetenia nu poate trăi împreună cu soția sa, ca... ca prințul *pakeha* cu prințesa, dacă înțelegi, explică ea în continuare.

Lizzie clătină din cap.

– Nu, nu înțeleg. Ce să însemne asta, Haikina? Vrei să... mă avertizezi în legătură cu ceva? Atunci, spune-mi, te rog, ce știi... Nu mă simt bine... iar în această seară...

Haikina inspiră adânc.

– Ei bine, zise ea, nici eu nu mă simt bine când o spun, înțelegi? Am sentimentul că îmi trădez poporul, dar tu trebuie să știi ce te va aștepta dacă te vei căsători cu o căpetenie a Ngai Pau. Asta... asta va începe cu faptul că el nu va putea trăi cu tine.

– Ce înseamnă asta? întrebă Lizzie cu gura uscată.

Nu te voi lăsa singură... Avea impresia că încă mai aude vocea lui Kahu.

– Căpetenia trăiește izolată de toți ceilalți, Lizzie, zise Haikina. Nimeni nu are voie să-i treacă pragul, nimeni nu are voie să atingă lucrurile pe care căpetenia le-a atins. Mai demult, era pedepsită cu moartea chiar și simpla atingere întâmplătoare. Chiar dacă umbra sa cădea pe altcineva, era nevoie de un ceremonial de purificare.

– Dar... dar atunci cum face copii? întrebă nervoasă Lizzie.

– Soția lui are voie să-l viziteze la anumite intervale, dar numai după o ceremonie specială, care este numită *karakia*. Ai voie să-i gătești, dar nu ai voie să guști din acea mâncare, căci este *tapu*. El nu are voie nici să atingă un vas ori un pahar, din cauză că, apoi, altcineva îl va putea atinge, ceea ce ar fi o nenorocire. De aceea, este hrănit din vase speciale, dintr-o tigvă, din care i se toarnă apă în gură, fără ca ea să-l atingă, și printr-o pâlnie de hrănit.

– O ce? nu-i venea lui Lizzie să creadă.

Haikina începu să-i descrie instrumentul.

– Și asta nu e totul, Lizzie. Și copiii lui sunt *tapu*. Nu ai voie nici să-i speli, nici să-i piepteni, căci pentru asta ar trebui să-i atingi, iar ei sunt, la urma urmei, sfinți. Copiii de căpetenie sunt de obicei neîngrijiți, până când învață ei cât de cât să se curețe singuri. Și vei fi despărțită de ei, de îndată ce va fi posibil.

– Dar... dar cum sunt folosite celelalte... celelalte femei ale căpeteniei?

Lizzie parcă fusese lovită în moalele capului. Kahu ar fi trebuit să-i spună toate astea. Sau avea de gând să le schimbe?

– Așa cum am spus, cei mai mulți se căsătoresc cu surorile lor. Acestea sunt deja obișnuite – și au voie, prin înălțimea rangului dat de naștere, să atingă un copil *tapu*. Oricum, nu să-i și pieptene! Căci în părul căpeteniei trăiește zeul Rauru.

Măcar asta i-o povestise Kahu – însă mai mult ca o anecdotă; el nu păruse niciodată că o ia în serios.

Lizzie inspiră adânc.

– Toate astea pot să fie adevărate, Haikina, zise ea apoi, dar nu crezi că le va schimba Kahu? El a fost în școlile *pakeha*. El este creștin, cel puțin...

Haikina își scutură capul.

– Lizzie, trezește-te! Lizzie, ți-a cerut el să te căsătorești creștinește sau vrea să te ducă în casa adunărilor?

– Ar... ar fi posibile amândouă! strigă Lizzie disperată.

Se simțea epuizată și tristă. Al doilea bărbat, a doua trădare.

Haikina o luă pe după umeri.

– Și încă cum mai merg amândouă! zise ea dur. Nu m-ar mira dacă el s-ar căsători cu tine religios, în așa fel încât ambele părți, *pakeha* și maori, să recunoască uniunea.

– Atunci, am putea trăi împreună, ca o pereche creștină! insistă Lizzie.

Haikina suspină.

– O să o și faceți. Dar mai târziu, când își va fi impus voința și când va deveni *kingi*. Dacă veți fi invitați în Anglia și prezentați reginei, veți sluji pacea. Doar nu crezi cu adevărat că el își va ridica în cap toate triburile din Insula de Nord, rupându-se de toate tradițiile care se presupune că țin de demnitatea unei căpetenii! Își va trimite copiii la școlile *pakeha*. Dar nu va îngădui ca, în primii ani, mama lor să-i despăducheze.

– Asta nu poate fi adevărat, murmură Lizzie – deși credea fiecare cuvânt.

Între ea și Kahu fusese întotdeauna ceva, un instinct, care, cu o zi înainte, o avertizase și care, totodată, o salvase de la a-l urma imediat în casa adunărilor.

Haikina ridică din umeri.

– Atunci, întreabă-l pe el, zise ea. Întreabă-l pe el de ce se grăbește atât să facă oficial nunta. Întreabă-l dacă nu cumva legătura cu tine e necesară pentru a-l moșteni pe *ariki*! Prin asta vreau să spun că am auzit câte ceva. Și mai ales să nu crezi că ți-aș vrea răul! Din mine nu vorbește gelozia. Nu voi lua niciodată vreo căpetenie Ngati Pau, chiar dacă ar fi singurul bărbat cu care m-aș putea culca vreodată!

Lizzie își lipi nasul și fruntea de fața prietenei ei. Acest gest echivala cu o îmbrățișare a *pakeha*.

– Nu sunt supărată pe tine, dimpotrivă, îți mulțumesc, Haikina, murmură ea. Dar nu îl voi întreba pe Kahu. Pentru că nu vreau ca el să mintă mai departe. Nu vreau să mai aud pretexte, m-am săturat. Ieri mi-a jurat că nu voi rămâne niciodată singură.

Lizzie o urmă tăcută pe Haikina până în sat și își luă calul. Mai puse câteva haine și aurul pe care îl spălase în ultimele săptămâni. Mai mult ca să treacă timpul, decât să se îmbogățească, deși era vorba despre o cantitate importantă. Putea să trăiască o vreme din el.

Lizzie încercă doar să acționeze, nu să și mediteze. Mai de mult, îi reușise să-și controleze gândurile, însă în acea zi nu era așa. În ciuda epuizării și cu toate durerile de cap, lupta cu ecoul cuvintelor Haikinei în mintea și în sentimentele ei. Abia acum realiză cât de des se eschiva Kahu să-i dea informații și răspunsuri. Se lăudase des că dorește o femeie cu *mana*, dar, de fapt, intenționa să se protejeze de puterea ei prin o mie de *tapu*.

Cu fiecare amintire despre subterfugiul și minciuna lui, în Lizzie părea să moară câte ceva. Poate Kahu credea că o iubește, însă în realitate el o iubea numai pe *pakeha wahine*, pe regina potrivită pentru un *kingi*. Și Michael îi folosise *mana*, aruncând-o apoi. În realitate, el o iubise mereu numai pe Kathleen. În timpul călătoriei spre Plains, îi devenise limpede... Nu mai avea niciun rost să-l mai aștepte.

Lizzie nu plânse când își duse calul la râu – în continuare neobservată de ceilalți din sat, care îi pregăteau agitați nunta. Își lăsase cortul acolo, căci nu mai avea nevoie de el. Cu siguranță că nu avea să mai doarmă vreodată sub stele! Și, mai ales, nu mai voia să vorbească. Nimeni nu spunea adevărul, nici măcar spiritele. Toată această vorbărie despre *mana*, despre Elizabeth, despre logodnă și despre regină. În cele din urmă, ea rămăsese Lizzie, curva. Folosită atât de unul, cât și de celălalt. Nici măcar Hainga, adică *tohunga*, nu-i spusese adevărul.

Lizzie spera să nu fie urmărită de Kahu; nu mai avea putere să se certe. În acea noapte urma să doarmă în vechea ei cabană, apoi să plece mai departe, spre Tuapeka și Dunedin. Cândva, poate că avea să trăiască și să iubească din nou. Însă, deocamdată, nu dorea decât să tacă, să uite și să doarmă. Să evadeze, prin vise, din această lume.

Capitolul 5

Michael Drury se simțea foarte rău când se întorsese la Otago. Nu își savurase deloc călătoria așa cum și-ar fi dorit. Într-adevăr, se simțise foarte rău încă de la început, îndată ce furia sa împotriva lui Lizzie trecuse. O furie pentru care nu exista cu adevărat un motiv. Ei bine, Lizzie venise din nou cu vechile reproșuri referitoare la Kathleen, la care el reacționase foarte sensibil. Însă fără îndoială că o provocase. Mai mult decât atât, se purtase ca un nemernic cu Lizzie. Și, oricât ar fi încercat, asta nu putuse fi înecată nici în băutură, nici în petreceri. Chiar și încercările acestea nu îi ieșiseră decât pe jumătate. Desigur, petrecuse o noapte sălbatică în Kaikoura cu vechii săi tovarăși, dar nici măcar asta nu fusese prea mulțumitor fără Lizzie.

Michael nu mai avea chef să bea cu Tane și să se culce cu Claudia. Prostituata blondă îi servise pentru o scurtă perioadă de timp drept o înlocuitoare pentru Kathleen. El își îngropase fața în părul ei blond, pentru a putea să viseze la prima sa iubire. Dar, desigur, Claudia nu era o înlocuitoare pentru Lizzie și nici vreo altă fată cu părul negru și cu mai puține rotunjimi nu l-ar fi făcut mai fericit. Lizzie avea pur și simplu mai mult decât părul blond-închis, un năsuc obraznic și o figură grațioasă – cu Lizzie voia să vorbească, să muncească împreună și să se certe. Îi lipseau hărțuiala ei, ambiția ei și, uneori, opiniile ei încăpățânate despre morală, dreptate și ordine.

Michael părăsise după o scurtă vreme Kaikoura, cu atât mai mult cu cât în împrejurimi exista o singură fermă de vânzare, dar pe care o găsise prea mică pentru a o lucra rentabil. În Canterbury Plains erau două, despre care știa samsarul din Christchurch, așa că Michael apucă drumul într-acolo, fără a putea să savureze călăritul peste întinsele câmpii, cu toate că peisajul era copleșitor. Pășunea era verde și suculentă, ca în Irlanda, dar fără a fi întreruptă de garduri. Oile marilor crescători pășteau libere pe pajiști, păzite doar de păstorii maori și de câinii lor.

Michael se gândi plin de satisfacție la lovitura lui cu câinii pentru Fyfe. Atunci, reușise singur să ducă la bun sfârșit ceva, iar lucrul cu oile fusese important pentru el. Ar putea să o facă încă o dată, Lizzie nu se va amesteca, pe ea nu o interesau animalele. Dar desigur că ar fi dorit să-și aleagă împreună casa. Michael întinsese prea tare coarda. Fusese pur și simplu o prostie să provoace intenționat ultima lor ceartă. Toate dezacordurile urmau să dispară de la sine când Lizzie avea propriul conac și oile ei.

Michael dispunea de suficient timp să gândească. Își petrecea singur cele mai multe dintre nopțile călătoriei sale lângă focul de tabără. Nu îl trăgea să oprească pe drum la vreunul dintre triburile maori și, chiar dacă se gândea la cumpărarea unei ferme, era destul de reticent să se invite într-unul dintre conace. Îi lipseau căldura lui Lizzie de peste noapte, compania ei lângă foc, priceperea ei de a prinde pești. După metoda *pakeha*, nu îi reușea prea mare lucru, astfel încât mânca deseori numai pâine și carne uscată, pe care le agonisea în orășelele prin care trecea.

Nu îi mai era greu să găsească localitățile; străzile din Canterbury fuseseră între timp bine amenajate. Puteau să fie străbătute, fără niciun efort, cu o șaretă mică. Chiar și prima fermă pe care Michael o luase în considerare fusese ușor de găsit, deși se afla în munți. Avea o poziție minunată, însă nu exista pe lângă ea o pășune bogată. Din această cauză, era nevoie ca oile să fie duse pe platouri și cine știe dacă vreun trib maori jignit nu ar fi ridicat pretenții asupra pășunii

montane! În plus, era departe de orice aşezare *pakeha*. Lizzie nu ar fi agreat o astfel de singurătate.

Până la cea de-a doua fermă nu erau drumuri la fel de bune. Se afla în mijlocul câmpiei, era mare şi foarte promiţătoare, însă casa şi grajdurile nu erau decât nişte încropeli din scânduri. Proprietarul supraestimase capacitatea sa de a achiziţiona terenuri, astfel încât nu îi mai rămăseseră bani pentru animale şi pentru construcţia casei. În cazul lui Michael şi Lizzie, proiectul nu ar fi eşuat, căci ei aveau suficiente mijloace pentru amândouă. Între timp însă, Michael devenise nesigur şi excesiv de prevăzător ori de câte ori încerca să-şi imagineze dorinţele lui Lizzie. Tânăra visase mereu la un conac, dar întrebarea era dacă dorea cu adevărat să îl şi clădească. Avea oare chef să mai trăiască ani mulţi în condiţii primitive, până când totul avea să fie terminat? El îi promisese totuşi un cuib... Voia să o conducă în regatul ei, ca un prinţ pe o prinţesă. Nu voia să o ducă niciodată pe o bucată de pământ, pe care să deseneze conturul viitoarei lor case.

Michael respinse şi cumpărarea acestei ferme şi o apucă pe drumul de întoarcere, spre Otago. Samsarul îl mai informase despre o fermă. Se afla lângă Queenstown, o nouă aşezare de căutători de aur la lacul Wakatipu. Casa era, se pare, foarte frumoasă, dar, firește, şi foarte scumpă. Era posibil, şi samsarul făcu un semn cu ochiul, să se găsească şi aur pe teren, aşa că puteau fi cumpărate împreună! Lui Michael nu prea îi venea să creadă această ultimă chestiune, dar între timp se săturase să ia decizii de unul singur. Avea să se întoarcă la Tuapeka, să o ia pe Lizzie de la maori şi să plece împreună cu ea spre Queenstown. Firește, trebuia ca în prealabil să-şi ceară iertare. Totuşi, cu cât se apropia de Tuapeka, cu atât această atitudine îi apărea ca fiind mai dificilă şi mai puţin promiţătoare. Dacă Lizzie nu mai voia să ştie nimic de el? Dacă, foarte posibil, nici nu mai era în sat? O lăsase să aştepte mai mult decât intenţionase. Oricum, îi scrisese. Dar oare pastorul îi dusese scrisorile lui Lizzie, acolo sus? Oare călărise ea în vale pentru a-şi

căuta scrisorile? „Drace!" se gândi Michael. Ar fi trebuit să discute toate astea înainte să fi plecat, nu ar fi trebuit să plece supărați! Și, mai ales, nu ar fi trebuit să meargă singur. Gândurile lui Michael se învârteau în cerc.

În timp ce se apropia de cabana pe care o construise împreună cu Lizzie și Chris, i se amplifica sentimentul de vinovăție. Cel mai mult i-ar fi convenit să fi trecut deja de întâlnirea cu ea; în sinea lui sperase să o întâlnească acolo, dar casa era cufundată în întuneric, sub un cer înghețat, chiar dacă era luminat de stele ca în povești. Michael suspină. Era obligat să o facă din nou locuibilă. Spera că în șopron se mai găsea lemn.

Cel puțin baraca nu fusese nici prădată și nici nu devenise adăpost pentru animale. Fauna Noii Zeelande nu era prea complexă; nu existau mici rozătoare, vulpi sau iepuri care să se cuibărească pe undeva. Erau numai insecte, între care unele exemplare uriașe, precum *weta*, dar care nu făceau nimănui vreun rău. Michael alungă afară din încăperi câteva animale, apoi căută lemne și făcu foc în șemineu. Bătu covoarele țesute în stilul maori, pe care Lizzie le așternuse pe jos, și își întinse sacul de dormit lângă sobă, să se usuce și să se încălzească. În cabană era liniște, mult prea multă liniște. Michael spera să o poată împărți iarăși cu Lizzie, a doua zi. Era obosit de atâta singurătate și știa că și ea era așa de multă vreme.

Lizzie crezu că are vedenii când văzu lumină în vechea ei casă. Mersese mult, era întuneric și ea era înghețată, dar se bucurase de căsuța ei. Trebuia să aibă, oricum, un acoperiș deasupra capului, chiar dacă presupunea ceva muncă să facă foc în șemineu – acesta avea să umple cât de repede căbănuța cu o căldură intimă. Acum înțelegea că nu era prima acolo. Cel puțin, nu în acea zi, dar poate casa fusese ocupată între timp de alți căutători de aur. Lizzie nu le-o luă în nume de rău. Febra aurului avea drept consecință faptul că oamenii veneau și plecau – exact ca odinioară, în cazul vânătorii

de balene și de foci. Probabil că nici Tuapeka și nici alte sate ale căutătorilor de aur nu fuseseră întemeiate pentru vecie.

Numai de n-ar fi fost așa de înghețată și numai de n-ar fi fost îngrozită de coborâșul de mai departe, spre Tuapeka! Deși mai erau, de fapt, numai patru kilometri, dar dacă puteau fi evitați...

Lizzie se hotărî să riște totuși o privire prin fereastră. Dacă se instalase cumva o familie, nu era nicio problemă să bată la ușă și să ceară găzduire peste noapte. Dar dacă nu erau, cumva, decât bărbați, nu voia să riște.

Își mână încet și prudent calul spre cabană, când se auzi un nechezat clar din micul grajd de alături. Lizzie se simți din nou înșelată de simțurile ei. Armăsarul? Mai auzise de atâtea ori acest strigăt... Dar cine era ea, ca să deosebească vocile cailor? Cu siguranță că nu era decât o închipuire!

– Niciun pas mai departe!

Dar această voce nu și-o mai închipuia. Și nici silueta bărbatului care tocmai ieșea din cabană și care îndreptase spre ea o pușcă.

– Ridicați mâinile, ieșiți în lumină și asigurați-mă că veniți cu intenții pașnice.

Lizzie se sperie. Apoi, își simți însă inima mai ușurată decât în toate lunile de dinainte. Cu toate că imediat avea să facă din nou o greșeală. Ar fi fost mai bine să nu răspundă acum, ci să se întoarcă și să fugă la Tuapeka. Doar încheiase capitolul cu Michael Drury! Fusese hotărâtă să nu se mai încreadă în niciun bărbat. Însă el se întorsese! În ciuda tuturor certurilor, după toate acele luni...

Și făcea din nou prostii! Lizzie nu se mai putu abține.

– Michael! strigă ea.

Se străduia ca vocea să îi sune dur.

– Dacă nu aș fi venit cu intenții pașnice, te-aș fi împușcat până acum! Dar dacă vrei să demaști pe cineva, ar fi trebuit să te pui mai întâi la adăpost!

Michael aruncă pușca și scoase un strigăt de bucurie.

– Oricum nu nimeresc! râse el, îi fugi în întâmpinare şi o luă în braţe, cu toate că ea se feri. Lizzie, ştiu că sunt un tâmpit. Dar trebuie să mi-o spui iar şi iar?

Lizzie ridică din umeri.

– Evident, observă ea. Oricum, am căzut de acord că nu trebuie să suporţi asta. Din partea mea, poţi să pleci din nou. Precis că în Kaikoura te aşteaptă Claudia.

Ultimele cuvinte sunară amar, dar apoi, când observă privirea uimită a lui Michael, începu să simtă ceva asemănător speranţei.

– Cine aşteaptă? întrebă el. Vino mai întâi în casă, draga mea, eşti bocnă! Cum de ai ştiut că mă voi întoarce azi? Spiritele?

Lizzie inspiră zgomotos. Ar fi trebuit să-l certe mai departe pe Michael, cel mai bine ar fi fost dacă l-ar fi dat afară. Sau totuşi să-l asculte mai întâi? În orice caz, el avea să doarmă noaptea aceea în Tuapeka, dându-i răgaz să se gândească! Apoi, se topi iarăşi. Niciodată nu i se putuse împotrivi, iar el era întru totul vechiul Michael. Ochi albaştri, onești, un surâs pocăit... Şi casa era aşa de ademenitoare, în şemineu ardea focul...

– Într-un anume fel, murmură ea şi îl urmă în casă.

Acolo, fu întâmpinată de o căldură plăcută. Totul era curat, culcuşul pregătit.

Rezistenţa lui Lizzie dispăru.

– Ah, Michael, cât e de frumos să vii din nou acasă!

Privi cu încântare prin mica încăpere, apoi îşi schimbă atitudinea.

– Nu mi-am imaginat că te voi găsi aici! De fapt, nu mai socotisem să te văd deloc, Michael Drury! Pe unde te-ai ascuns? Ai cumpărat o casă sau poate o biserică? Ori doar te-ai distrat cu fetele din Kaikoura?

Lizzie se ghemui în faţa şemineului, îşi scoase cizmele şi îşi încălzi la foc picioarele reci ca gheaţa. Michael profită de această şansă. Se aşeză în faţa ei şi îi masă cu multă căldură picioarele care erau mult mai încercate şi mai puternice decât ar fi fost de aşteptat de la un trup aşa de delicat ca al lui Lizzie.

– Ce tot vorbești de Kaikoura? întrebă el și îi privi serios fața, blând luminată de focul din sobă și înroșită de căldură. Oricare ar fi fost spiritele care ți-au șoptit ceva, ele nu au avut niciun habar.

– Spiritul se numește Tane și a chefuit cu tine, răspunse Lizzie supărată. El știa, el mi-a povestit despre Claudia.

Michael suspină, dar continuă să-i mângâie picioarele. Treptat, urcă spre genunchi.

– Da, am văzut-o pe Claudia. Și am invitat-o la câteva beri, cum au făcut ceilalți. Și ce-i cu asta? Ea este o fată bună și mi-a fost prietenă – și multă vreme și a ta, dacă mi-aduc bine aminte. V-ați certat vreodată?

Lizzie își strâmbă gura și împinse la o parte mâinile lui Michael. Nu voia să fie sedusă din nou.

– Nici măcar pentru tine, craiule. Adică, vrei să-mi spui că nu m-ai înșelat niciodată? În toate aceste luni? Și acum te-ai întors din nou, plin de remușcări? Cu cheia potrivită pentru ușa palatului?

Michael îi lăsă încet picioarele lui Lizzie pe podea și îngenunche în fața ei, cu mâinile încrucișate deasupra inimii.

– Lizzie, sunt câteva lucruri pentru care trebuie să-ți cer iertare. Ți-am mai spus că sunt un tâmpit?

Ea începu să râdă, împotriva voinței ei. Michael ridică degetul, pentru a jura.

– Dar îți jur că, de când suntem împreună, nu te-am înșelat niciodată. Nici în timpul acestei lungi călătorii și, cu siguranță, nici cu prietena ta, Claudia. Mă crezi?

Lizzie încuviință. Dintr-odată, se simțea nesfârșit de obosită. Toate îngrijorările, toată furia fuseseră de prisos. Acum, mai putea spera doar că Michael nu-i va pune aceeași întrebare. Noaptea petrecută alături de Kahu Heke începuse să-i apese conștiința.

Michael povesti despre fermele din Kaikoura și din Plains, în timp ce Lizzie pregăti o masă din sărăcăcioasele provizii de călătorie.

– Doar ai fost în Tuapeka, se minună ea, nu ai putut cumpăra acolo nimic?

Se simți măgulită când Michael o asigură că se grăbise spre ea și de aceea nu rămăsese mai mult în satul căutătorilor de aur. Nu o întrebă de ce coborâse la cabană fără niciun fel de provizii. Și acceptă, fără nicio ezitare, explicația că revenirea ei se datorase dorinței de a locui din nou într-o casă încălzită confortabil. Lizzie fusese dintotdeauna friguroasă, acesta fusese motivul pentru care insistase pentru construirea casei. Dar în acea seară le era amândurora absolut indiferent ce mănâncă. Se simțeau fericiți și ușurați că erau împreună – chiar dacă Lizzie încă mai era roasă de îndoieli. Dintr-odată, totul devenise atât de simplu... poate că nu ar fi trebuit să-l ierte atât de ușor pe Michael. Pe de altă parte însă, explicațiile sale păreau foarte convingătoare. Poate că într-adevăr îi trimisese scrisori, așa cum o asigurase. Ar fi trebuit să se intereseze la poștă.

– Iar mâine, vom călări mai departe, la Queenstown, ceru Lizzie în cele din urmă. Sau vrei să te întorci la Tuapeka, să ne căsătorim?

Michael râse și o sărută.

– Lizzie, pentru căsătorie trebuie să mergem la Dunedin. Asta, dacă ții neapărat să te căsătorească pastorul Burton. Pentru că el își primește, în sfârșit, parohia în lumea civilizată, așa că nu mai poate de bucurie. Cu toate că a fost, se pare, părăsit de drăguță, după câte se povestește prin Tuapeka.

– Deci, pentru bârfe ai avut destul timp, îl tachină Lizzie și își ridică sprâncenele. Adică, numai atâta ți-a fost dorul!

Michael o trase pe culcuș.

– Îți voi arăta imediat cât de mare mi-a fost dorul! amenință el. Ah, Lizzie, mi-ai lipsit cu adevărat! Chiar și sâcâielile tale! Vino acum, fără să te mai uiți la lună, dacă ziua de azi e sigură sau nu. Ne vom căsători, Lizzie, vom avea copii!

Ciclul lui Lizzie era extrem de regulat, așa că putea să împiedice să rămână gravidă dacă avea grijă în zilele ei fertile. Chiar și ca prostituată nu rămăsese gravidă, deși, pe timpul cât se aflase la Green Arrow, nu fusese întotdeauna simplu să își impună în fața crâșmarului perioada de liniște. Cele mai complicate vremuri

fuseseră cele trăite lângă Martin Smithers, dar chiar şi pe el îl putuse convinge că o servitoare gravidă era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Michael fusese dintotdeauna înţelegător, iar acum...

Lizzie trebui să-şi recunoască faptul că, pe moment, nici nu mai ştia în ce interval al ciclului se găsea. În fond, Michael fusese plecat luni bune. Însă avea dreptate, căci, la urma urmei, era indiferent. Lizzie se cuibări bucuroasă în braţele lui calde şi savură o noapte perfectă.

Când Michael ieşi din cabană în dimineaţa următoare, ca să hrănească murgii, zări o femeie maori bătrână stând în luminişul din faţa casei, unde făcuse un foc. Michael o recunoscu pe *tohunga* Hainga. O salută respectuos.

– Vrei desigur să o vezi pe Lizzie, zise el.

Hainga îl privi cu atenţie.

– Aşadar, te-ai întors, spuse ea. Spiritele ne poartă pe drumuri ciudate.

Michael pricepu numai în parte ce voia să spună bătrâna.

– O chem de îndată pe Lizzie. Poţi rămâne cu noi la dejun, deşi nu avem prea multe aici.

Bătrâna clătină din cap. Evident, nu îi era foame; avea de îndeplinit doar o misiune.

– Lizzie! Te caută cineva!

Tânăra, care încă era culcată în aşternut, se sperie. Îi era frică să nu coboare Kahu şi să-i ceară să se întoarcă. El nu ştia exact unde locuia, dar, desigur, cineva i-ar fi putut arăta drumul. Lizzie dădu urmare chemării lui Michael, cu genunchii muiaţi. Sperase că va fi deja pe drum cu el înainte de a fi căutată de Kahu. Acum, trebuia să se justifice. Se îmbrăcă repede, suspinând, şi se simţi uşurată când o văzu numai pe *tohunga* aşteptând în faţa barăcii.

Hainga o invită să ia loc lângă foc, de parcă ar fi primit musafiri.

Lizzie se aşeză. Văzu, uşurată, că Michael se duce în grajd şi că nu îl interesează discuţia femeilor.

– Îmi pare rău că am fugit, se scuză Lizzie. Eu... ar fi trebuit să-mi cer iertare.

Hainga dădu din mână.

– A veni și a pleca, toate cele trecute și cele viitoare sunt același lucru, zise ea.

– Asta spui tu, însă eu sunt sigură că e supărat Kahu pe mine. Haikina... Haikina nu a avut nicio problemă, nu?

Hainga clătină din cap.

– Ea nu a spus decât adevărul, acolo unde Kahu a tăcut. Spiritele ne lasă să venim și să plecăm, să tăcem și să vorbim... același lucru. Spiritele, Erihapeti, nu se lasă înșelate. Asta i-am spus și lui Kahu și acum am venit să ți-o spun și ție.

Lizzie nu prea știa ce să răspundă.

– Ăsta e... un gest de prietenie, murmură ea în cele din urmă. Așadar, Kahu nu vine să... cum se zice? Să-și ceară dreptul? întrebă ea răgușită.

– Care drept? se interesă calmă Hainga. Kahu Heke e pe drumul de întoarcere către locul lui natal. Am primit ieri o solie, pe acolo ar fi tulburări. Războiul despre care vorbea Kahu se pare că a izbucnit.

Lizzie se simți vinovată, cu toată ușurarea care o inundase. Kahu plecase, iar ea nu mai avea ce să-și reproșeze. Fie că *ariki* al Ngati Pau s-ar fi căsătorit cu o *pakeha* sau nu, neînțelegerile dintre triburi nu ar fi putut fi oprite pe cale diplomatică.

– Și eu voi pleca, zise Lizzie. Cu Michael.

Bătrâna încuviință.

– Știu, s-au risipit norii. Însă nu ne place întotdeauna ce ne arată cerul senin. *Haera ra*, Erihapeti. Te voi revedea când va sosi timpul.

Hainga își puse fruntea și nasul pe fața lui Lizzie, iar tânăra îi întoarse salutul. Respiră ușurată când plecă bătrâna. Fusese mai ușor decât se așteptase. Cel puțin cei din tribul Ngai Tahu nu păreau a fi supărați pe ea că îl respinsese pe Kahu. Zeii păreau a fi, în mod excepțional, de partea lui Lizzie!

Capitolul 6

Pastorul Burton îi era nemărginit de recunoscător lui Jimmy Dunloe pentru tot ceea ce făcuse bancherul privat pentru Kathleen și pentru Colin. După ce Kathleen îl ținuse pe Peter, în ultimele luni, la o distanță tot mai mare, el aflase, abia după plecarea lui Colin, despre intervenția lui Dunloe și îi făcuse, de îndată după aceea, o vizită de curtoazie.

– I-aș fi dat, firește, băiatului și numele meu, îi spuse el, simțindu-se ușor culpabil. Chiar și cât se poate de oficial; aș fi adoptat imediat copiii, dacă ea ar fi... dacă ea m-ar fi... vrut. Totuși, eu nu aș fi avut niciodată legăturile dumneavoastră!

Peter Burton provenea dintr-o familie bună, dar nu din aceleași cercuri precum bancherul londonez. Și, pentru a înscrie un fiu nelegitim din Lumea Nouă – fără referințe și fără să fi absolvit o școală – în renumita Academie Militară a țării, avea nevoie de relații destul de bune în societatea cea mai înaltă, până la Casa Regală.

Dunloe făcu un semn cu mâna.

– Ah, lăsați, pastore, rosti el liniștit. Dumneavoastră, ca om al bisericii? Cum ar fi arătat una ca asta? În cazul meu, din contră, nu-i pasă nimănui, fiecare familie își are oile ei negre. Tânărul Colin nu ar fi singurul escroc care face o carieră în Academia Regală. În cazul în care Maiestatea Ei ar avea nevoie vreodată de un pirat...

Bărbații râseră, însă Dunloe redeveni repede serios.

– Mi-aș fi dorit numai ca asta să o ajute mai mult pe Kathleen. Ea este în continuare o umbră a ei; Claire este foarte nefericită din această cauză.

Într-adevăr, și speranțele lui Peter Burton rămâseseră neîmplinite.

Kathleen nu-și reîntorsese fața către el după plecarea lui Colin și nici nu revenise la viața pe care o dusese înainte în Dunedin. Firește, fusese mereu mult mai reținută decât Claire, care știuse mereu să își trăiască viața, însă, după moartea lui Coltrane și după plecarea lui Colin, ea nu mai părăsea casa decât pentru a merge la biserică. Intrase într-o depresie adâncă, se certa cu soarta ei și încerca să își spele presupusa vină prin infinite parastase pentru Ian și prin participarea zilnică la slujbe.

– Dacă nu l-aș fi părăsit pe Ian, poate că nu ar fi ajuns Colin așa, zicea ea mereu, atunci când Claire deschidea subiectul, la început tristă, despre dependența ei de părintele Parrish, care devenea din ce în ce mai supărătoare și mai presantă.

– Firește că așa ar fi devenit! răspundea furioasă Claire. Era, încă de pe atunci, o copie fidelă a tatălui său, de tine nu mai asculta de mult... Și Sean ar fi devenit probabil la fel! Chiar și numai pentru a supraviețui – cu Ian, el nu putea să zică nici măcar pâs! Și Heather? Să se uite în continuare cum tatăl o bate și o violează pe mamă? Ce s-ar fi ales din toți trei dacă te-ar fi lăsat latră?

Kathleen nu putea spune nimic împotrivă, dar nici nu accepta, ci plângea, mută, în sine, ceea ce devenise o povară pentru copiii ei. Sean, care era bucuros că scăpase de Colin, arăta, pentru prima dată în viață, o totală lipsă de înțelegere față de mama lui. Protesta, refuzând să mai meargă la orice alt parastas pentru Ian Coltrane. Pe părintele Parrish oricum nu-l putea suporta, el crescuse cu religiozitatea înțelegătoare a lui Peter Burton, care îi considera bine-veniți chiar și pe ticăloșii și pe prostituatele din Gabriel's Gully. Nu-i plăceau viziunile întunecate legate de iad ale părintelui Parrish și pedepsele lui draconice, de fiecare dată când i se spovedea cineva cu cel mai mic păcat. Așadar, Sean evita să meargă, ori de câte ori

avea ocazia, la biserică, iar părintele Parrish o mustra, din această cauză, pe Kathleen.

Între timp, Heather avea aproape paisprezece ani și devenise o fată ieșit din comun de frumoasă și plină de viață; părea să se teamă și ea de ceea ce ajunsese să fie mama ei. Își vizita prietenele mereu, când i se ivea ocazia, și se apropiase și mai mult de Claire și de Chloe. Cel mai mult îi făcea plăcere să își găsească refugiul alături de cai. Fetele deveniseră, mulțumită lui Claire, niște călărețe extraordinare; Heather își dorea chiar propriul cal. Ea se certă, la fel ca și fratele ei, definitiv, cu biserica irlandeză catolică, atunci când mama ei îi refuză această dorință. În opinia părintelui Parrish, fetele nu aveau ce căuta în șa, ci la aragaz.

– De ce nu încerci să îți regăsești virtuțile feminine? o întrebă Claire, cu sarcasm, pe Kathleen, după ce Heather se plânsese încă o dată, cu amărăciune, de preot și de influența lui asupra mamei sale. Mă gândesc la îndeletnicirile cu ac și ață! Încetul cu încetul, vine vremea noii colecții de primăvară, Mary Kathleen! Urgent! Revistele din Anglia și din Franța au ajuns aici de două săptămâni, dar tu nici măcar nu te-ai uitat în ele!

– Trufia este un păcat, rosti sec Kathleen.

Claire fu revoltată de răspunsul ei. Îi venea să-și scuture prietena. Ce devenise oare din femeia care plănuise, precaută, atâția ani, evadarea? Care trecuse, cu mult curaj și cu răbdare, prin toți acești ani, buni sau răi, ai afacerii lor comune? Odată cu moartea lui Coltrane și cu deruta provocată de situația lui Colin, Kathleen părea să fie părăsită de puteri. Nu mai era decât o ceară în mâinile bigotului părinte Parrish.

– Și dacă vorbești tu însuți cu omul acela? îl întrebă Claire, disperată, pe Peter Burton, atunci când Kathleen nu dădu în continuare semne că ar dori să-și reia munca. Mai nou, pastorul îi devenise un prieten tot mai intim; se confesaseră deseori unul altuia. De la preot la preot? Ăla ar fi totuși cel mai interesat ca ea să facă bani. La urma urmei, toți merg la cheta lui! Și așa, lucrurile

devin serioase, Peter, avem nevoie de noile schițe, altfel hainele nu vor fi gata până la primăvară!

Claire și Kathleen își făcuseră un obicei din a coase, în avans, câte o rochie într-o mărime comună și de a o expune în magazinul lor. Clientele o vedeau atunci în fața ochilor și puteau cere să li se croiască modelul după măsurile lor, din stofa și la calitatea pe care ele o alegeau.

Peter Burton râse amar.

– Cum îți imaginezi una ca asta, Claire? Adică, vrei să o pețesc, ca să zic așa, de la părintele Parrish? Ăla ar observa ce simt pentru ea de îndată ce aș începe! Dacă ea nu și-a confesat deja, oricum, teribilele ei greșeli în comportamentul față de mine! În acest caz, sunt, desigur, întruparea lui Lucifer!

– Dar ceva trebuie să se întâmple, suspină Claire.

Pastorul își încreți sprâncenele.

– Dacă mă întrebi pe mine, tot tu ești cea care are cele mai bune șanse. Bate-o la cap energic, arată-i că, în curând, nu va mai avea banii pentru școala copiilor – șantajeaz-o cu acest secret, pe care voi încă nu l-ați destăinuit nimănui.

Claire îl privi mirată.

– Care secret? întrebă ea.

Peter ridică din umeri. Apoi, rânji.

– Dacă aș ști, aș putea să o șantajez eu însumi, răspunse el. Dar nu mă lua de prost, Claire, mai e ceva. Ceva ce a fost între Kathleen și Coltrane. De ce s-a căsătorit cu individul ăla, Claire? Nu-mi spune că el a devenit un negustor de cai necinstit abia după căsătorie; prin muncă cinstită el nu ar fi putut să plătească niciodată drumul până în Noua Zeelandă!

– Călătoria a plătit-o Kathleen, îi scăpă lui Claire.

Peter îi aruncă o privire plină de subînțeles.

– Nu am să întreb de unde a avut ea banii. Dar ceva nu e în regulă! Și, dacă vezi aici chiar și cea mai mică posibilitate de-a o pune sub presiune sau de-a o trezi la realitate, atunci, fă-o! O să

încerc și eu, la rândul meu. Vreau să vă invit, Claire, pe tine, pe domnul Dunloe și, firește, pe Kathleen, la slujba mea de inaugurare, în noua parohie! În sfârșit, îmi dau voie să mă întorc la Dunedin, chiar dacă și numai într-o suburbie! Se pare că s-a dus vestea că nu am mai suflat, în ultimii ani, niciun cuvințel despre Darwin. Cel puțin, nu din amvon!

– Te-a părăsit curajul, pastore? îl tachină Claire.

Peter râse.

– Nu, însă am alte griji! Pe indivizii din câmpurile aurifere nu-i interesează câtuși de puțin dacă au fost creați de Dumnezeu sau dacă se trag din maimuțe. Cred că și orașul Dunedin are deocamdată alte probleme, la cât de repede crește datorită acestor oameni pe care-i mână în oraș febra aurului. În orice caz, voi fi din nou mai aproape de voi, Claire, iar de Kathleen sper că nu va fi vorba doar de o apropiere legată de spațiu. Ea nu va putea să evite slujba mea de inaugurare. Nu, după tot ce am pătimit împreună!

Kathleen nu putu să refuze cu adevărat, însă merse împotriva voinței ei, îmbrăcată într-o rochie neagră, din colecția trecută. Totuși, în ciuda sau poate, mai bine zis, tocmai datorită culorii triste în mijlocul acelei sărbători a bucuriei, făptura ei suplă, tenul deschis și părul strălucitor, ce ieșea de sub pălăria simplă și neagră, atraseră toate privirile asupra lor. În special femeile șușoteau despre partenera de afaceri a lui Claire, care era, în mod evident, în doliu. Bărbații erau suficient de ocupați să o privească cu jind. Peter Burton trebuia să aibă grijă să nu i se întâmple și lui același lucru! Îi era greu să se concentreze la predică, dar Kathleen nu se uită la el nici măcar o singură dată. Refuzase să participe la picnicul de după aceea, oferit în grădina bisericuței din afara Dunedinului. Asta aproape că provocase o discuție contradictorie serioasă între ea și Sean. Băiatul insista să îl felicite pe vechiul său prieten, care îi ținuse loc de tată și, în plus, dorea să-i pună niște întrebări legate de predică, în care făcuse referire la diverse probleme sociale din Dunedinul modern. Sean sărise și la liceu

o clasă. În curând, avea să meargă la facultate și încă nu se putea decide pentru nicio materie. Peter Burton spera să nu aleagă, în cele din urmă, teologia. Nu și-l putea imagina pe Sean ca pe un preot catolic și, la cum stăteau deocamdată lucrurile, i-ar fi frânt inima mamei sale dacă s-ar fi convertit la vreo variantă a protestantismului.

Și Heather dorea să participe la petrecere. Își dădea seama, din complimentele lui Peter, cât de drăguță devenise și dezbătea în detaliu, cu Chloe și cu alte prietene, la care dintre fete se uitase cel mai des Rufus Cooper în timpul slujbei.

În cele din urmă, Claire, Jimmy Dunloe și Sean fură nevoiți să o târască de-a dreptul pe Kathleen în grădina parohială, pentru a-l saluta măcar pe Peter.

– O predică frumoasă, pastore, zise ea cu ochii plecați, atunci când Peter o luă de mână.

O mână mică, rece. Lui Peter i se părea că femeia slăbise în ultimele săptămâni. Îi ținea strâns degetele în mâna lui.

– Kathleen, ce se întâmplă? De ce nu vrei să vorbești cu mine? Dumnezeule, Kathleen, am fost așa de apropiați! Am sperat că... ce se întâmplă cu tine, Kathleen?

Îi puse ușor mâna pe umăr, dar ea sări ca arsă într-o parte. Peter se uită rapid în jur și le făcu apoi un semn lui Claire și familiei Cooper să îl scuze. Cu o presiune blândă, o conduse pe Kathleen, care se împotrivea, în noua, minuscula lui casă parohială. Era foarte drăguță, o căsuță ca acelea pe care le știa Kathleen din Irlanda. Ea își amintea vag de casa cea mică, împresurată de iederă și de flori, a administratorului lordului Wetherby, Trevallion – îl urâse pe acel om, dar iubise casa.

– O casă frumoasă, zise ea încet și se apropie de fereastra sufrageriei confortabile, în care mobila englezească a lui Peter Burton își găsise, în cele din urmă, un loc statornic. Îți mai lipsește doar o grădină. Legume și flori...

Peter nu reacționă.

– Nu devia de la subiect, Kathleen, zise el sever. Trebuie să vorbim, iar aici nu ne aude și nu ne vede nimeni. Nimeni nu-i poate dezvălui severului părinte Parrish că te-ai ținut de mână cu Anticristul. Iar acum, vorbește odată! Ce se întâmplă cu tine? De ce nu mai îndrăznești să mă privești? Dumnezeule, Kathleen, am crezut că tu mă... că tu mă iubești măcar puțin.

Kathleen clătină vehement din cap.

– Firește că nu te iubesc. Aici... aici trebuie că ai înțeles ceva greșit. Asta... asta nici măcar nu am voie să o fac... Părintele Parrish...

– Părintele Parrish nu hotărăște pe cine iubești, zise Peter ferm. Pe cine iubești și de cine te leagă, asta o decide numai Dumnezeu. Și, dacă nu mă iubești, Kathleen, dacă îmi poți spune cinstit că nu mă iubești nici măcar puțin, atunci, privește-mă măcar în ochi când mi-o spui!

– Poate... poate că o decide chiar diavolul, șopti Kathleen.

Apoi, ea îl privi totuși în ochi. El regăsi o față chinuită, măcinată de durere.

– Sunt blestemată, Peter, zise Kathleen sec. Sunt o păcătoasă. Și, din această cauză, trebuie să-mi ispășesc păcatele. Ian... Ian a fost... pocăința mea... iar eu nu am acceptat-o. Acum... acum, diavolul mă încearcă din nou... Te rog, dă-mi drumul, Peter! Lasă-mă în pace!

Kathleen se trase din strânsoarea lui.

– Deci, eu sunt ispita diavolului?

Peter nu știa dacă să râdă sau să plângă. Kathleen nu răspunse. Fugi din casă și apoi, pe cât de repede putu, și din grădină. Oare să fi înnebunit? Kathleen nu se mai înțelegea pe sine. Ani întregi nu mai gândise ca o elevă de la școala de duminică din acel sat fără nume de pe malurile râului Vartry. Însă acum... toate păreau să revină. Păcatul ei, pierderea lui Michael, căsnicia nefericită cu Ian, Colin... erau prea multe! Kathleen nu știa cum putea trece de toate astea.

Peter se întoarse din nou la invitați, însă nu reuși să se bucure de ziua lui cea mare. Kathleen continua să îl iubească, o văzuse prea bine în ochii ei!

Totuşi, dacă nu avea să se întâmple un miracol, ea nu se va mai întoarce niciodată către el. Avea să se chinuiască până la capătul zilelor ei – iar unul dintre motive era secretul ce învăluia căsnicia ei cu Ian, pe care ea încă îl mai ascundea de el. Să fi fost Ian pedeapsa ei?

Peter îşi plimbă privirea printre copiii parohiei sale şi se opri asupra lui Heather şi a lui Sean, care, de bună seamă, dezbăteau ceva în gura mare. Aparent, erau supăraţi de comportamentul mamei lor şi, dintr-odată, Peter avu o bănuială. Blonda Heather, brunetul Sean – şi Colin avea părul blond. Ian fusese, firește, brunet. Totuşi... Peter nu se gândise vreodată că va fi atât de repede atras să se întoarcă la căutătorii de aur, însă acum nu se mai gândea decât la momentul propice de a se uita prin registrele bisericeşti din Tuapeka. La moartea lui Ian Coltrane, o întrebase pe Kathleen data căsătoriei lor şi o notase. Pe atunci, nu-i venise încă ideea să o compare cu data naşterii lui Sean.

Deocamdată însă, Claire era ferm decisă să provoace un miracol şi să o ia pe Kathleen la trei păzeşte.

– Kathie, nu mă priveşte dacă ai de gând să-l beatifici acum pe Ian! îi strigă ea prietenei ei când aceasta se întoarse, din nou îmbrăcată în negru, de la unul dintre nenumăratele ei parastase. Dacă vrei neapărat să te distrugi şi să te transformi într-una dintre acele ciori, pe care le batjocoream împreună, atunci n-ai decât să o faci! Dar eu n-o să permit să distrugi şi afacerea noastră! Pentru asta am lucrat din greu aici! Aşadar, dacă nu te apuci cât de curând să schiţezi noua colecţie, atunci, voi lucra în continuare cu Lauren Moriarty!

Lauren era una dintre femeile care coseau pentru Kathleen şi Claire.

– Lauren? întrebă Kathleen.

Se uita la Claire de parcă i s-ar fi ridicat un voal de pe ochii acoperiţi prea multă vreme.

– Dar ea nu ştie să deseneze!

– Însă poate foarte bine să copieze rochiile din revistele de modă şi să le mai schimbe pe ici, pe colo. E cât se poate de simplu, Kathleen! Până şi eu pot să o fac: combini o rochie cu gulerul celeilalte şi îi mai adaugi cordonul celei de-a treia. Ce-i drept, nu-i nimic original în asta, dar suntem în Dunedin, nu la Paris! Nimeni n-o să observe că nu sunt schiţele tale!

– Dar eu, eu o să observ! exclamă neîncrezătoare Kathleen.

Îşi îndepărtă încet agrafele din păr şi îşi dădu jos pălărioara neagră. Claire i-o smulse din mână şi o aruncă pe jos.

– Ascultă, Kathleen, zise ea cu duritate, tu o să ai alte griji! Pentru că, dacă nu o să te implici în munca noastră, nici nu o să-ţi dau bani! Va trebui să vezi cum îţi strângi banii pentru şcoala lui Sean şi a lui Heather! Poate o să-i strângă preotul ăla al tău pentru tine!

– Dar... dar nu poţi să-mi faci una ca asta! Afacerea e a noastră, a amândurora! Jumătate e a mea!

– Atunci, du-te la tribunal, Kathleen! zbieră Claire. Să vedem cât de departe ajungi cu asta!

Kathleen făcu ochii mari.

– Dar noi suntem prietene...

Claire inspiră adânc.

– Kathleen Coltrane a fost prietena mea, zise ea apoi. Dar ea se pare că a murit. Acum, locuiesc împreună cu maica Mary Kathleen, iar cu ea am prea puţine în comun. Mi-aş dori să o readuc pe Kathleen la viaţă. Şi, dacă va trebui să o lovesc şi să o bat pe smiorcăita asta de Mary, să îi tai sursa de venit şi să o scot în stradă, atunci o voi face, indiferent dacă-mi va fi sau nu prietenă după aceea!

Kathleen îşi muşcă buzele.

– Mă duc să mă schimb, zise ea încet. Şi să iau cărbunele. Apoi... apoi, o să fac câteva schiţe.

Claire era atât de fericită, încât o strânse la piept pe prietena ei, care se opunea, şi făcu împreună cu ea câteva piruete prin cameră.

– În sfârşit! Şi, Kathleen, de data asta vom face o colecţie mare! Aşa cum o fac casele vestite de modă din Londra şi din Paris! Cu rochii de casă, cu rochii de după-amiază şi rochii de seară. Şi, ca încheiere, o rochie de mireasă! Nu te gândi la costuri, se va găsi cineva care să o cumpere şi, dacă nu reuşim nicidecum să o dăm, atunci va merita măcar pentru reclamă!

Până atunci, printre femeile care-şi puteau permite creaţiile lui Kathleen şi ale lui Claire nu fuseseră prea multe mirese. Multe dintre cuplurile care formau în Dunedin pătura mai înstărită veniseră deja împreună în Noua Zeelandă sau vreun proprietar al unei firme de succes îşi adusese ulterior soţia. Copiii lor creşteau acum în Noua Zeelandă şi, neîndoielnic, aveau să se căsătorească unii cu alţii, dar, deocamdată, nu se ajunsese acolo!

– Vreau în vitrină o rochie de mireasă! insistă Claire, atunci când Kathleen încercă să o contrazică. Pur şi simplu, pentru că aşa trebuie!

Când Michael Drury şi Lizzie Owens-Portland se întoarseră la Dunedin, în vitrina magazinului Mina de aur a doamnelor atârna un vis din dantelă crem.

Capitolul 7

Ferma din Queenstown părea să fie promițătoare. Poziția ei pe o colină mică, cu vedere asupra lacului Wakatipu, îi plăcu de îndată lui Lizzie. Nu avea un conac, însă exista o fermă încăpătoare, confortabilă, solid construită și într-o stare foarte bună. În plus, mai putea prelua și niște oi de prăsilă, bine îngrijite. Unica fiică a proprietarilor tocmai ce se căsătorise în Blenheim, iar ei plănuiau acum să se mute, de asemenea, în nord.

– Ce să mai facem aici fără moștenitori? întrebase fermierul, un scoțian cu fața roșie și cu vederi foarte practice. Poate că există oameni care iubesc oile, dar eu mă pot lipsi cât se poate de bine de ele.

Familia MacDuff avea o servitoare maori, care voia să rămână cu plăcere, și, în afară de ea, alți câțiva păstori, angajați cu ziua. Lizzie se înțelesese imediat cu fetele, iar Michael urma să se înțeleagă și el bine cu bărbații. După spusele lui MacDuff, vorbeau cu toții engleză.

– Nu am putut să le învăț vorbăraia, recunoscuse sincer fermierul. Și, pentru ei, e bine dacă se adaptează!

Lui Lizzie i se păruse cam arogantă această atitudine, dar nu ținuse să-l contrazică. Michael era înnebunit după fermă și nici ea nu avea nimic împotrivă. Firește, proprietatea era destul de departe de următorul oraș și, în sinea ei, Lizzie regreta și faptul că, la o primă vedere, așezarea dealurilor nu era propice viticulturii, dar nu avea de gând, în niciun caz, să aducă acest fapt ca argument în

discuție. Michael ar fi considerat-o nebună – sau se putea teme din nou că ea avea de gând să-l dădăcească. Ideea de a experimenta cu vițele-de-vie trebuia să rămână un simplu vis!

Lizzie și Michael promiseseră, așadar, să plătească la Dunedin un avans pentru fermă în contul familiei MacDuff și să o preia, apoi, după ce scoțienii aveau să-și încheie în Otago ultimele socoteli. MacDuff voia să încheie vânzarea abia după tunderea oilor, ceea ce lui Michael i se păruse de înțeles.

– Altminteri, ar fi lucrat ultimul an pe degeaba, îi explică el lui Lizzie, căreia i-ar fi convenit să se mute mai repede.

– Și ce o să facem atâta vreme? întrebă ea, prost dispusă. Sinceră să fiu, n-am niciun chef de încă o primăvară în Tuapeka!

Michael râse și o învârti în aer.

– Noi, draga mea, ne vom petrece următoarele săptămâni în Dunedin, fără să lucrăm! O să aruncăm pe fereastră o parte din banii noștri munciți din greu! Ne cazăm la un hotel, iar tu poți să bei atâta vin cât vrei – și, firește, ne vom căsători. În biserica pastorului tău! Sper că nu e iarăși un cort!

Lizzie îl lăsă să o învârtă prin aer, chiar dacă ameți în acest timp. În ultima vreme, amețea des și avea o bănuială de la ce putea să vină aceasta.

– M-aș căsători cu tine și sub cerul liber, zise ea zâmbind, însă mi-aș dori să am o rochie de mireasă. Crezi că avem bani pentru așa ceva?

Michael făcu un semn cu mâna.

– Avem bani pentru două rochii de mireasă, draga mea, și chiar și pentru o rochie de botez, la pachet!

Zâmbind, Lizzie îl amenință cu degetul.

– Doar nu vrei să te căsătorești cu două femei deodată, Michael Drury! Dar rochia de botez ar putea fi o idee foarte bună…

Lizzie descoperise deja acel vis din dantelă crem în timpul primei ei plimbări prin Dunedin. Orașul i se părea fascinant – de când plecase din Londra nu mai fusese niciodată într-atât de aproape

de pulsul unei metropole. Cele mai importante case de piatră din centrul Dunedinului erau între timp terminate. Catedrala St. Paul putea adăposti, într-adevăr, cinci sute de credincioşi, iar Octagonul lăsa deja să se întrevadă viitorul fast. Însă, înainte de toate, era plin de magazine şi de pieţe, pentru orice categorie de preţ. Şi din acest punct de vedere Dunedinul se asemăna cu Londra: existau cetăţeni bogaţi, care se plimbau pe străzi şi prin parcuri, etalând ultima modă, trăsuri deosebite şi cai frumoşi. Alături de ei, pierdeau vremea imigranţi noi, lipsiţi complet de orice mijloace financiare, care locuiau prin jurul oraşului, în colibe sau în corturi.

Ceva mai departe de centru, străzile erau deseori mocirloase, nimeni nu ridica gunoiul şi lipseau serviciile sanitare. Pastorul Peter Burton, care începuse să se ocupe de îndată, din nou, de săraci, avea aici mult de lucru. Organiza iarăşi cantine, unde se oferea supă, şi le asigura condiţii minime bolnavilor. Lizzie îl sprijinise cu donaţii, fiind fericită să se numere şi ea, de această dată, printre cetăţenii înstăriţi. Michael închiriase un apartament într-unul dintre cele mai bune hoteluri din oraş şi-şi ţinuse promisiunea: mâncau la cele mai bune restaurante, mergeau la teatru şi la varieteuri şi îşi plănuiau nunta.

Michael, cuprins de grandomanie, îşi dorea să se cunune chiar în Catedrala St. Paul, în timp ce lui Lizzie îi plăcea mai mult biserica pastorului Burton, din suburbii.

– Mi-aş dori să ne cunune pastorul Burton, zise ea. Ce vrei să faci într-o catedrală cu cinci sute de locuri? Şi aşa nu ştim pe nimeni!

În cele din urmă, tânăra reuşi să se impună şi stabiliră data de 2 noiembrie. Lizzie avea să fie o mireasă de toamnă!

– Şi tu o să fii un copil de toamnă, îi şopti Lizzie bebeluşului ei.

Între timp, era sigură că este însărcinată şi se bucura de asta. Însă, deocamdată, nu îi spusese lui Michael şi spera ca el nici să nu observe până la nuntă. Voia să fie suplă în rochia de mireasă şi să radieze de frumuseţe – însă, până atunci, avusese doar idei vagi despre cum trebuia să arate rochia. Până în acea zi, când se

plimbase pe George Street, una dintre cele mai mondene străzi pentru cumpărături ale tânărului oraș...

Magazinul era mic, dar foarte exclusivist. Se afla lângă o bancă, iar în vitrină era expusă cea mai frumoasă rochie pe care Lizzie și-ar fi putut-o închipui vreodată! Mina de aur a doamnelor – modă pentru dame. Lizzie se luptase cu sine ca să nu-și lipească nasul de vitrină, aidoma unui copil. Însă nu mai trebuia să viseze! Avea bani, își putea cumpăra această rochie!

Lizzie păși ferm, decisă, în magazinul scump. Nu mai fusese niciodată într-o prăvălie asemănătoare, dar tânăra care o întâmpină nu avea deloc un aer care să te înspăimânte, ci, cel mult, care să te intimideze puțin. Purta un costum simplu, foarte elegant croit. Culoarea maro-deschis a fustei și a sacoului se potrivea cu ochii ei castanii. O bluză verde-deschis și o eșarfă verde-închis, înfășurată cu o aparentă nepăsare în jurul gâtului, îi dădeau un aer lejer, făcând-o să pară aproape mondenă. Mica și plăpânda femeie își purta părul negru prins în coc și îi zâmbi atrăgător lui Lizzie.

– Bună dimineața, eu sunt domnișoara Claire. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Lizzie inspiră adânc.

– Rochia de mireasă, șopti ea.

Domnișoara Claire radia de fericire.

– Vreți să vă căsătoriți? Vedeți, știam eu bine că arde cineva de nerăbdare să se căsătorească în această rochie! Partenera mea de afaceri m-a certat din cauză că eu mi-am dorit neapărat o rochie de mireasă în colecție, dar am avut, cumva, o bănuială... Haideți, încercați-o! Asta ați vrut, nu?

Lizzie păși timidă de pe un picior pe altul. Nu s-ar fi așteptat la o primire atât de călduroasă. Claire Edmunds îi interpretă reținerea greșit.

– Nu vă faceți probleme din cauza prețului, o să ne înțelegem noi! În caz că vi se potrivește modelul acesta, vreau să spun...

Firește că este mult mai scump să o modificăm, dar rochia aceasta a fost gândită doar pentru publicitate și...

Lizzie roși și clătină din cap.

– Nu... nu... eu... noi... noi avem bani. Doar că, până acum, nu am mai purtat niciodată ceva atât de frumos.

Claire scosese între timp rochia din vitrină și Lizzie își trecu mâna peste mătasea strălucitoare și dantela delicată.

Claire radia de fericire.

– Da, nu-i așa? Aici nu există nimic asemănător! O fi Dunedinul pe cale de a se transforma în oraș, dar e totuși la mare depărtare de Londra, de Paris sau de Liverpool. De acolo sunt eu. Și dumneavoastră?

– Londra, răspunse Lizzie și încercă să își ascundă dialectul ei de Cheapside.

– O, Londra, acolo ați fost la sursă! Așteptați, vă ajut, ca să îmbrăcați rochia aveți neapărat nevoie de o subretă!

Claire pălăvrăgea binedispusă, în timp ce o ajuta pe Lizzie să se dezbrace de rochia ei simplă de după-amiază, pentru a intra în visul din dantelă și mătase. Kathleen copiase croiul rochiei după un model englezesc, care fusese gândit pentru o femeie din înalta nobilime. Ei personal nici nu-i plăcea chiar așa de mult; i se părea prea pompoasă. Și, într-adevăr, nici pe Claire, nici pe Kathleen nu arătase prea bine. Amândouă încercaseră rochia.

Jimmy Dunloe clătinase doar din cap atunci când Claire i-o prezentase.

– Nu te mai găsește nimeni, Claire, printre toate aceste voaluri și dantele! exclamase râzând bancherul. E cu mult prea mult pentru tine, iar culoarea te face palidă!

Nici frumusețea lui Kathleen nu fusese scoasă în evidență de rochia somptuoasă, ci mai degrabă umbrită. Multele volănașe și panglici o făceau să pară mult mai plinuță decât în realitate. Frumusețea clasică cerea mai degrabă rochii simple, cu un croi drept.

Însă acum, când Claire o văzu pe Lizzie în rochie, aproape că i se opri respirația. Tinerei suple, care nu ieșea nicidecum în evidență, băiețoasă, i se rotunjiseră brusc formele. Volănașele și dantelele îi accentuau sânii, iar acea nuanță de crem contrasta cu tenul închis al lui Lizzie, în ton cu moda. Părul fin al tinerei cădea peste dantela brodată, care îl făcea să pară mai bogat. Mănușile, care țineau de rochie, lungi, albe, din dantelă, îi ascundeau mâinile muncite. Lizzie se uită în oglindă, mută de uimire. Aceasta nu mai era Lizzie Owens, nici Lizzie Portland; era o prințesă!

– E incredibil de frumoasă, șopti Lizzie, atunci când Claire îi aranjă cu grijă părul din jurul decolteului impresionant.

– Așteptați, mă duc să iau voalul! El poate fi scurt sau lung, prietena mea l-a croit scurt, dar acesta este foarte modern, doar puține femei s-ar încumeta să-l poarte. Uitați, coronița e artificială, din sârmă și hârtie creponată verde, cu dantelă, dar imită florile de portocal și...

Tinerele tăcură amândouă atunci când Lizzie se văzu în fața oglinzii, îmbrăcată complet în mireasă.

– E desăvârșită, zise Claire în cele din urmă. Sau, în orice caz, aproape desăvârșită! Mai trebuie să o mai modificăm pe ici, pe colo, iar decolteul l-aș pune mai sus...

Femeia mânuia cu iscusință acele de gămălie și ața, însă Lizzie nu vedea decât diferențe minore. Din punctul ei de vedere, rochia era perfectă așa cum era.

– O să o terminăm până poimâine, puteți veni atunci să o luați, propuse Claire. Ajunge, nu-i așa, nu? Nu vă căsătoriți chiar azi? Și, așa dacă ar fi posibil, puteți să faceți o fotografie și să ne dați și nouă o copie? O mireasă așa de frumoasă... Trebuie să vă vadă neapărat și Kathie în rochia ei, înainte ca dumneavoastră să plecați cu ea! Haideți să stabilim când puteți veni la o probă!

Lizzie râse.

– Nu e nicio grabă, spuse ea fericită. Dar, dacă dumneavoastră... dacă dumneavoastră oricum veți mai face modificări... nunta este în patru săptămâni și s-ar putea ca...

Roși, însă, în chip ciudat, față de această femeie nu avea niciun fel de rețineri. Într-o casă de modă serioasă, tocmai aflase că secretele erau în siguranță.

– S-ar putea întâmpla ca până atunci să mă mai împlinesc puțin.

Claire radia de fericire.

– Ce frumos! Sincere felicitări! Dar asta nu e nicio problemă, oricum avem aici această panglică. Sub ea putem să facem fără nicio problemă loc pentru bebeluș. Oh, cât de mult mă bucur pentru dumneavoastră! Unde vă veți căsători? Poate că vin la biserică. Știți, e prima noastră rochie de mireasă...

– Femeia e incredibil de amabilă! povesti Lizzie agitată, atunci când se întâlni seara, la cină, cu Michael la hotel.

Ea comandase șampanie pentru a serba ziua.

– Și, imaginează-ți, ele croiesc singure rochiile! Domnișoara ei sau prietena ei, domnișoara Kate sau așa cumva... Bineînțeles că e scumpă, dar mie îmi face un preț special, pentru că domnișoara Claire e de părere că rochia și cu mine... am fost făcute una pentru cealaltă, ca să zic așa.

Michael se încruntă, însă ciocni cu plăcere un pahar cu ea.

– Draga mea, tu și cu mine suntem croiți unul pentru altul! Din partea mea, poți să vii la nuntă și într-un sac! Dar fie, o să mă uit poimâine la rochia-minune. Să vedem dacă te recunosc în ea! Din câte îmi povestești, ea te transformă, de bună seamă, într-un înger – sau, mai bine spus, într-un tort cu frișcă?

Lizzie clătină vehement din cap și aproape că îi scăpă din mână paharul.

– Ai înnebunit, Michael? Nu ai voie să-mi vezi rochia de mireasă! Aduce ghinion, Michael, cu siguranță!

Vocea ei suna rugător și sincer îngrijorată.

Michael râse.

– Draga mea Lizzie, acum eşti deja o femeie în toată firea, dar te comporţi ca un copil superstiţios!

Îi luă mâna şi o sărută.

– De parcă ar fi o diferenţă dacă văd nişte bucăţi de material sau nu. Ce o să mai spună prietenii tăi maori? Ei nu poartă deloc rochii de mirese. În orice caz, ar fi foarte deranjant atunci când s-ar culca în casa comunităţii!

Lizzie se încruntă.

– Şi femeile mature şi bogate pot fi urmărite de ghinion, zise ea. Şi sigur că şi maorii au ritualurile lor.

Se gândi la ceremonia la care era supusă o soţie de căpetenie ori de câte ori dorea pur şi simplu să îşi viziteze bărbatul.

– Abţine-te să spionezi, Michael! O să vezi rochia numai la biserică!

Michael încuviinţă, neajutorat. Avea să meargă a doua zi călare până în George Street, să arunce o privire asupra fabuloasei rochii! Ce ghinion le mai putea aduce asta?

Lizzie abia dacă mai avea astâmpăr până la următoarea probă. Ajunsese cu un sfert de ceas mai devreme în George Street. De această dată, acolo nu o aştepta doar domnişoara Claire, ci şi alte două femei. Cusătoreasa, doamna Moriarty, şi proprietara magazinului Mina de aur a doamnelor, domnişoara Kathie. Doamna Moriarty părea amabilă şi mămoasă în rochia ei simplă de muselină. Venise, probabil, direct de la croitorie. Însă domnişoara Kathie… Lizzie fusese deja intimidată de frumuseţea şi de eleganţa lui Claire Edmunds, dar ce să mai spună de cea a domnişoarei Kathie! Deşi purta o rochie cât se poate de simplă şi de neagră, fără niciun fel de accesorii, era de departe cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Lizzie vreodată.

Domnişoara Kathie avea părul prins în coc, la fel ca domnişoara Claire, dar câteva bucle îi mângâiau contururile feţei, aidoma unei

aureole de sfântă. O astfel de strălucire nu mai văzuse Lizzie de pe câmpurile aurifere – domnișoara Kathie avea părul de culoarea aurului. Tenul ei era deschis la culoare și neted precum marmura; nu avea nici cel mai mic rid pe frunte, care să dea dovadă de concentrare, sau de griji, sau de mâhnire și care să afecteze expresia desăvârșită a acelui chip. Toate acestea erau depășite de ochii strălucitori, verzi, de o culoare foarte intensă, așa cum Lizzie nu mai văzuse niciodată. Domnișoara Kathie mergea cu spatele drept. Era amabilă, dar știa să își câștige respectul cuvenit.

– Prietena mea mi-a povestit despre dumneavoastră, o salută ea prietenos pe Lizzie.

O voce limpede, expresivă, care cu siguranță și cânta frumos. Lizzie aproape că se pusese pe harță cu spiritele ei. La leagănul acestei femei se aflaseră, cu siguranță, toate zânele care lipsiseră de la al ei.

– Spunea să vin neapărat la proba dumneavoastră!

– Domnișoara Kathie trăiește, în rest, foarte retrasă, observă Claire. A sosit însă timpul să iasă din nou, mai des, din casă. Am putea merge la nunta domnișoarei Portland, Kathie, și să fim domnișoare de onoare. Aveți deja domnișoare de onoare, domnișoară Portland? Ei, Kathie și cu mine suntem deja puțin cam bătrâne pentru așa ceva, însă fiicele noastre ar fi înnebunite!

Domnișoara Claire pălăvrăgea, binedispusă, în timp ce doamna Moriarty și domnișoara Kathie o ajutau pe Lizzie să intre în rochie. Și, din nou, se petrecu schimbarea. Femeia din oglindă fusese Lizzie mai devreme, însă acum arăta ca o prințesă din povești, care se apropia de frumusețea domnișoarei Kathie. Cu doar câteva cusături suplimentare, rochia îi venea perfect. Lizzie nu se mai sătura să se uite la propria imagine.

– Într-adevăr, e fantastic!

Și ochii domnișoarei Kathie străluceau acum de încântare.

– Prietena mea a avut dreptate, trebuie să fiți fotografiată în rochia asta sau, și mai bine, să vă picteze cineva! Sunt pictori foarte buni în Dunedin. Să ne interesăm de unul?

Lizzie simțea că amețește. Pictată! Cineva să o picteze! Se gândea la portretele de familie din casa Busby. Și la peretele din sufrageria noii ei ferme din Queenstown.

Ea încuviință.

– Ar fi minunat, zise ea, cu gândurile în depărtări. Ar fi un vis. Nu m-aș fi gândit niciodată la așa ceva!

Lizzie se învârti în fața oglinzii, după care aruncă o privire afară prin vitrină și expresia i se întunecă.

– E de necrezut! se supără ea. Trebuie să mă dezbrac cât mai repede de rochia asta, domnișoară Claire, altminteri se va întâmpla o nenorocire! Acolo, vizavi, pe celălalt trotuar, e soțul meu!

Domnișoara Claire îi împărtăși pe dată îngrijorarea.

– Are el tupeul să vină aici? întrebă ea râzând. Păi, uneori, băieții trebuie să pună destinul la încercare! Veniți repede, domnișoară Portland, nu va avea curajul să intre în cabina de probe! Îi jucăm o festă. Până când va ajunge aici, veți purta de mult hainele dumneavoastră vechi.

Domnișoara Kathie și doamna Moriarty o conduseră pe Lizzie în camera de probe, aflată alături. În timp ce o ajutau să se dezbrace, o auziră pe domnișoara Claire ieșind afară și certându-se cu Michael. El răspundea cu niște vorbe vesele.

Auzindu-i vocea, care ajungea până în magazinul lor, domnișoara Kathie se opri dintr-odată, ca împietrită. Lizzie, care tocmai dorea să își îmbrace rochia cea veche, nu remarcă la început nimic, însă doamna Moriarty se uită uluită la șefa ei, căreia i se prelinsese mătasea printre degete.

– S-a întâmplat ceva, domnișoară Kathie? întrebă ea.

Kathleen se cuprinse de frunte.

– Nu, eu... eu sunt doar cam...

Doamna Moriarty râse.

– La noi acasă s-ar spune că ați avut vedenii...

Lizzie își trăsese între timp pe ea fusta și bluza, își închidea nasturii și își aranja repede părul cu mâna. Apoi deschise ușa. Ca de

obicei, chipul îi radia de fericire când îl vedea pe Michael. Firește că fusese o îndrăzneală din partea lui să vină aici, dar rămânea, cumva, un gest drăguț... Ea îl întâmpină zâmbind, văzu rânjetul arogant pe chipul lui și, apoi, incredibila paloare. Michael nu mai zâmbea, pe fața lui nu mai vedeai decât uluire și derută, și se uita ca hipnotizat la ceva aflat în spatele lui Lizzie.

Aceasta se întoarse și recunoscu aceeași expresie pe frumoasele trăsături ale domnișoarei Kathie, care stătea în ușa magazinului.

Kathleen își reveni prima.

– Michael, rosti ea sec.

Bărbatul se apropie de ea cu un pas. Nu o mai vedea pe Lizzie, nu o mai percepea pe Claire și, cu atât mai puțin, pe doamna Moriarty.

Michael Drury era într-o altă lume. Singur cu ea...

– Am crezut că ai murit...

El își auzi vocea ca și cum ar fi venit de undeva, departe.

Kathleen se apropie, de asemenea.

– De ce eu? întrebă ea. Tu erai în Australia, făcu ea. Atinge-mă!

Ea îi întinse mâna. Michael o prinse – era caldă și umedă de sudoare. A lui, de asemenea. Îi cuprinse degetele cu ambele mâini.

– Vezi că trăiesc?

Kathleen îi dădu și cea de-a doua mână. Stăteau acolo, nemișcați; nu se grăbeau niciunde. Părea să se închidă un cerc.

– Ce-i asta? întrebă Lizzie. Cine-i asta?

Nu ar fi trebuit să întrebe. Știa deja.

– Kathleen? Mary Kathleen?

Claire nu înțelegea ce se petrece, dar nu era greu de bănuit faptul că această scenă provoca o durere uriașă în inima lui Lizzie.

– Draga mea...

Încercă să o cuprindă pe Lizzie pe după umeri, dar aceasta se descotorosi de Claire.

– Mary Kathleen? Ce faceți aici? Ar fi trebuit să fiți moartă!

Lizzie îi despărți pe Michael și pe Kathleen. Se puse hotărâtă între cei doi. Kathleen o privi fără să înțeleagă.

– Ați fost moartă! Nu puteați rămâne, pur și simplu, moartă?

– Michael, ce e cu ea? întrebă Kathleen.

Părea să fi uitat cu desăvârșire că Lizzie tocmai vorbise despre logodnicul ei, că prietena ei, Claire, îl tachinase pe Michael vizavi de curiozitatea lui față de rochia de mireasă. Michael păru nici să nu o perceapă pe Lizzie.

– Îmi pare rău, Lizzie, șopti el. Dar acum... Vezi și tu, vezi că nu e moartă... Lasă-ne... Lasă-ne... Ce facem acum, Kathleen?

El se adresă din nou acelei apariții din trecut, în care începea să creadă încetul cu încetul. Kathleen se mișca în jurul lui Lizzie, ca și cum ar fi dansat. Se afla, din nou, pe neașteptate, față în față cu Michael. Iar Lizzie...

– Veniți, domnișoară Portland!

Claire luă acum inițiativa.

– Ăștia doi nu mai sunt ei înșiși, cred că se știu de mai demult...

– El e Michael, Claire...

Vocea lui Kathleen era în continuare lipsită de orice modulație, însă avea impresia, de bună seamă, că trebuia acum să le facă oficial cunoștință lui Claire și lui Michael. Era adevărat, dar nu știa de ce și cum.

– Claire Edmunds... Michael Drury...

– Tatăl lui Sean? îi scăpă lui Claire.

Lizzie simți că i se face rău. Așadar, nici copilul nu murise! Kathleen și fiul ei îl așteptaseră aici pe Michael! Se trase din nou mai aproape, își căuta cuvintele...

Claire Edmunds o prinse.

– Domnișoară Portland, nu vă chinuiți, zise ea blând. Haideți, bem un ceai împreună și, după aceea, totul o să fie bine! Cei doi își vor reveni. Dar eu cred că au multe să-și povestească! Doamnă Moriarty, vă rog, faceți ordine aici și închideți magazinul, în caz că...

În caz că partenera mea va uita? Sau în caz că o să o ia, pe nepusă masă, la sănătoasa? Claire nu știa prea bine de ce se temea, dar doamna Moriarty încuviință cu amabilitate.

– Mergeți liniștită, mă descurc eu!

Lizzie o urmă pe Claire Edmunds, împotriva voinței sale, în sus, pe trepte, intrând într-o sufragerie aranjată cu foarte mult gust. Știa însă de pe acum că nu avea să mai fie nimic ca înainte. De bine, ce să mai vorbim... Văzuse expresia feței lui Michael. Pentru el, de acum înainte, nu avea să mai existe decât Kathleen. Cum nu existase niciodată altcineva decât Kathleen. Moartea îi despărțise. Dar Lizzie ar fi trebuit să știe. Nu te puteai baza nici pe Dumnezeu, nici pe spirite – nici măcar pe moarte!

Capitolul 8

– Trăiește? Fiul meu trăiește?

Michael avu nevoie de mult timp să își revină.

Kathleen trecuse ceva mai repede peste șocul revederii. La urma urmei, ea îl crezuse doar în Tasmania, fosta Van Diemen's Land, și în niciun caz în lumea de dincolo…

Totuși, și ea fusese nevoită să stea, minute în șir, cu mâna în mâna lui, până când doamna Moriarty apăruse, în cele din urmă, din cabina de probe, cu un ceainic și îi poftise înăuntru.

– Poate că doriți și dumneavoastră o înghițitură? întrebă ea timid.

Michael se trezi din letargie.

– De fapt, pentru asta am nevoie de un whisky, murmură el.

Kathleen zâmbi.

– Încă mai faci afaceri cu așa ceva?

– Ce? Ah… nu, firește că nu. Eu sunt… sunt crescător de oi, am o fermă la vest de Queenstown. Cel puțin, am dat avansul pentru ea…

Kathleen încuviință.

– Și eu am avut o fermă, zise ea, în continuare încă pe jumătate în transă.

Cei doi reveneau, încetul cu încetul, la realitate.

– Am trăit cu Ian lângă Christchurch, dar fiul tău s-a născut la Lyttelton. Sau Port Cooper, cum se numea pe atunci. Aproape că a venit pe lume pe vapor.

Kathleen începu să povestească, dar Michael o întrerupse. Fiul lui trăia... Michael se găsea într-o ameţeală continuă; pe de-o parte, nu-i venea a crede, pe de alta, simţea o imensă bucurie.

– Sigur că da! E un băiat bun. Şi inteligent. Merge la liceu şi, în curând, la colegiu. Ian... Ian, apropo, a murit...

Michael încuviinţă, fără să insiste asupra faptului că Lizzie fusese părtaşă la toată această poveste. Îşi aminti de Lizzie. Trebuia să fie un şoc pentru ea. Ce potrivire ciudată! Lizzie îl omorâse pe Ian. Îi deschisese drumul spre Kathleen! Lizzie îi netezise mereu drumurile. Michael se gândi cu un fel de duioşie şi de recunoştinţă la acea femeie pe care intenţionase, în urmă cu doar câteva clipe, să o ia de nevastă. Totuşi, Lizzie trebuia să înţeleagă...

– Şi tu? Nu ai o soţie? Nu ai copii?

Kathleen bău o gură de ceai. Încetul cu încetul, culoarea îi revenea în obraji. Pe chipul ei minunat. La o primă vedere, Michael fusese de părere că nu se schimbase aproape deloc, dar, acum, vedea că ochii ei erau înconjuraţi de riduri minuscule. Devenise mai serioasă, se lovise de necazuri şi de griji – însă lui Michael i se părea, din acest motiv, şi mai frumoasă.

– Ar trebui să-ţi laşi părul liber, zise el din nou, ca şi cum ar fi fost în transă.

Kathleen repetă întrebarea.

– Eu? Nu... firește că nu, Kathleen, eu... eu m-am gândit mereu numai la tine.

Kathleen se încruntă. Şi ea începea să-şi amintească, încetul cu încetul, de logodnica lui Michael.

– Şi femeia aceea? întrebă ea. Domnişoara Portland?

Michael făcu un gest cu mâna.

– O prietenă veche. Noi... noi am trecut împreună prin multe. Am vrut să conducem împreună ferma. Ei, te credeam moartă...

– Nu a fost nimic mai mult între voi? se miră Kathleen.

– Nimic ce ar trebui să te îngrijoreze, Kathleen, Mary Kathleen! un miracol! Serios, e un miracol. Și fiul nostru – cum îl cheamă, an? Ca pe străbunicul meu? Ești minunată, Kathleen, minunată! ând pot să-l văd?

Kathleen nu știa că pe străbunicul lui Michael îl chemase astfel. uită la ceasul mare, cu pendulă, din colțul încăperii.

– Acuși termină cu școala, zise ea. Putem să-l luăm. Eu... aș avea icum nevoie de ceva aer proaspăt.

Michael încuviință.

– Dacă ești un spirit, atunci te va arde soarele, o tachină el.

Kathleen își dădu la o parte de pe chip o șuviță de păr, înainte să apuce pălăria. Era o pălărie mică, neagră. O privi scurt și renunță ntenția de-a o pune pe cap. Printre accesoriile pe care le vindeau afla o creație elegantă, mică, vișinie. Kathleen o luă de pe stativ.

– Doar dacă sunt vampir, rosti ea apoi.

Claire o inițiase, timp de peste zece ani, în lumea spiritelor din ți și din piesele de teatru.

– Dar poți să fii liniștit, nu sunt nici vampir! Ce se întâmplă cu nnișoara Portland?

Michael ridică din umeri.

O să găsească ea drumul spre casă, răspunse el. Îmi pare edibil de rău pentru ea... O să vedem ce putem face în privința nei... Dar acum... O să lămurim noi toate astea mai târziu, nleen. Acum, vreau să-l văd pe Sean! Pe fiul meu!

ean fu mai mult decât mirat să își vadă mama așteptând în porților școlii. Și bărbatul de lângă ea – mai întâi, se gândi la r Burton și voia deja să se bucure, însă, apoi, observă că acesta nai înalt decât pastorul. Pe chipul lui nu cădea părul castaniu, ăsăturile lui pătrățoase îi erau încadrate de niște bucle negre, . Lui Sean îi amintea de cineva... sau de ceva... Își luă repede

rămas-bun de la Rufus Cooper și se îndreptă spre mama lui și spre acel bărbat.

– Sean!

Kathleen își privea fiul, radiind de fericire.

Sean o privea neîncrezător. Cu ea se petrecuse o schimbare, și nu se referea doar la pălărioara ei cochetă, vișinie, care luase locul, în sfârșit, tichiei sale de cioară. Mai era și o strălucire în ochii ei, pe care o văzuse, pentru ultima oară, pe când ea fusese împreună cu Peter Burton. Înainte ca tatăl lui să moară. Tatăl lui? Sean nu era prost... În copilărie, fusese rănit de respingerea lui Ian, de faptul că îl prefera, evident, pe Colin, dar, între timp, depășise resentimentul față de Coltrane. Nu-i mai purta pică, dar nici nu simțea nimic pentru el. Această completă lipsă a unei afecțiuni și a unei legături îl făcuse, în cele din urmă, curios. Certificatul de căsătorie al lui Kathleen nu fusese greu de găsit.

Sean se îndreptă încet spre mama lui și o salută cu un sărut pe obraz.

– Sean, zise Kathleen, iar în vocea ei se simțea o exuberanță pe care el nu o mai percepuse niciodată. El e Michael Drury!

Sean îi dădu cuminte mâna.

– Nu v-am văzut în Tuapeka, domnule Drury? întrebă el politicos.

Acum își amintea mai bine. Domnul Drury fusese împreună cu domnișoara Portland și cu domnul Timlock. Uneori, veneau duminicile la slujbele părintelui Burton.

– Cum îi merge domnișoarei Portland?

Sean observă că trăsăturile mamei lui se întunecară. Chipul lui Michael Drury fu cuprins chiar de o ușoară roșeață.

– Bine, murmură el. Foarte bine, din câte știu...

– Domnul Drury și cu mine ne știm din Irlanda, zise Kathleen. Noi... suntem din același sat. Și acum... da, acum vrea să te cunoască!

Michael se afla în fața fiului său și se uita la chipul lui subțire, în care regăsea, alături de nasul drept al lui Kathleen și de pomeții

ei înalți, și trăsăturile lui sau mai degrabă cele ale fratelui său, Brian. Înainte de toate, ochii lui Sean erau de un verde-deschis și-l studiau cu atenție.

Fiul lui! Inima lui Michael deborda de emoție și de dragoste, dar nu știa ce să-i spună.

– Tu... tu ai acum șaisprezece ani, Sean? bâigui el. Și... și tu... mergi încă la școală?

Sean nu binevoi să-i răspundă. La urma urmei, era evident.

– Tu... ești un elev bun?

– Un elev foarte bun! răspunse mândră Kathleen. Sean va merge anul viitor la colegiu.

Michael încercă să zâmbească.

– Dacă... dacă te gândești că noi, pe atunci, nu făceam decât câteva ore la părintele O'Brien... Am avut nevoie de ceasuri întregi, Kathleen, să-ți scriu scrisoarea aceea... Ai primit-o, măcar?

Kathleen încuviință și îl privi.

– Încă o mai am, recunoscu ea, dar nu puteam face nimic.

Sean observă strălucirea din ochii ei și ai lui Michael, care îl excludeau, la fel cum o făcuseră cei doi cu Lizzie și cu Claire, mai devreme.

– Ai făcut foarte bine, Kathleen. Ai făcut-o pentru el! Și a meritat. Un... un băiat reușit...

Sean simți cum crește furia în el. Ce avea să însemne asta? Mama lui nu obișnuia, în general, să îl prezinte unor cunoscuți oarecare ca pe o focă dresată. Toate astea nu puteau să însemne decât un singur lucru. Și atunci, amândoi îi datorau o explicație!

Sean așteptă până când reuși să-i prindă privirea lui Michael. Apoi, nu își mai luă ochii de la cei ai bărbatului.

– Domnule Drury, domnule, zise el cu o voce limpede. Dumneavoastră... Nu cumva sunteți, din întâmplare, tatăl meu?

– Îmi pare nespus de rău, Lizzie.

Michael încerca să pară distrus, dar, în realitate, nu părea că regreta ceva. Din contră, rareori îl mai văzuse Lizzie radiind de fericire așa, din interior.

– Dar trebuie să înțelegi, totuși...

– Ce? întrebă Lizzie. Ce trebuie să înțeleg? Că o logodnă nu mai înseamnă nimic? Că toate planurile sunt date peste cap, că dragostea ta pentru mine seacă dintr-o clipă-ntr-alta doar pentru că apare o femeie pe care n-ai mai văzut-o de șaptesprezece ani? Cu care nu ai nimic în comun, în afara unei origini comune și a unui trecut de care nu poți fi mândru?

Lizzie încerca să simtă furie sau, cel puțin, să o arate. Trebuia să lupte, nu-și putea vârî, așa, pur și simplu, capul în nisip și să renunțe, chiar dacă, în acea clipă, nu-și dorea nimic altceva mai mult. Dar Claire avea dreptate: Michael și Kathleen trebuiau să coboare cândva de pe norișorul lor lipsit de griji și să înceapă din nou să gândească. Atunci, ea trebuia să fie acolo și să nu pară rănită, plânsă și disperată. Până în acea dimineață, Michael o iubise. Nu se putea ca dragostea lui să fi pierit cu totul!

– Lizzie, e Kathleen! zise Michael jenat. Știi doar...

– Da, știu, a fost dragostea ta din tinerețe și ai vrut să te transformi în hrană pentru rechini doar ca să o vezi. Dar, de-atunci, Michael, a trecut o viață!

Lizzie își lăsă mâna pe a lui. Ședeau în camera ei de hotel – camera lor comună, de până atunci. Pentru zilele următoare, Michael își luase alta. Era unul dintre acele lucruri pe care voia ca Lizzie să le înțeleagă acum...

Michael îi luă mâna cu grijă.

– Pentru mine e parcă ar fi fost ieri, recunoscu el. E mama fiului meu!

– Și eu sunt mama fiului tău! explodă Lizzie. Adică, firește, poate să fie și o fată!

Își puse mâna repudiată de el pe trup.

– Ești însărcinată?

Întrebarea lui Michael părea să exprime mai degrabă neîncredere decât bucurie.

Lizzie încuviință.

– Schimbă asta cu ceva lucrurile? întrebă ea.

Michael își mușca buzele aidoma unui școlar.

– Lizzie... Toate astea... toate astea sunt prea multe, așa, dintr-odată. Trebuie să le diger mai întâi. Și una, și alta. Eu...

– Deci, nu schimbă nimic, zise Lizzie obosită. Și cum îți imaginezi asta, Michael? Tu nu vrei să te căsătorești – cel puțin, nu cu mine! Bun, asta am înțeles-o! Dar ce-i cu ferma? Cu toate planurile noastre?

Michael strânse din umeri.

– Trebuie să ne gândim la asta, răspunse el evaziv.

– Să ne gândim? întrebă dur Lizzie. Tu și cu mine sau tu și Kathleen?

Acum, Michael părea, într-adevăr, chinuit.

– Amândouă... Eu... Noi... Hai să lăsăm o noapte să treacă peste asta, Lizzie. Poate că...

– Poate că o să dispar, așa cum dispare un coșmar? întrebă ea. Și bineînțeles că, odată cu mine, și copilul! Poate că nu o să mai fie decât Mary Kathleen aici, când te trezești!

– Lizzie... Lizzie... Trebuie să înțelegi. Îți sunt foarte recunoscător. Pentru... pentru tot. Și chiar îmi placi mult! Foarte mult, eu... într-un anumit fel, te iubesc. Dar Kathleen...

– Azi-dimineață, mă iubeai încă altfel decât „într-un anumit fel", zise Lizzie cu amărăciune. Dar bine, fie, lasă să treacă noaptea asta și vorbește mâine cu Kathleen. Poate că o să aibă ea vreo idee! Cu siguranță că și-a dorit dintotdeauna o mică fermă, cochetă, în Otago.

Chipul lui Michael fu brăzdat de o strălucire. Părea să nu perceapă sarcasmul ei.

– Serios, Lizzie? Nu te-ar deranja deloc? Adică... dacă aș păstra eu ferma, vreau să spun... Chiar dacă, firește, jumătate din bani

sunt ai tăi, nici nu se pune problema! Atunci, ar trebui doar să văd dacă familia MacDuff... dacă ar fi de acord, eventual, cu plata în rate.

Lui Lizzie nu-i venea să creadă. Era chiar într-atât de naiv? Chiar să o fi înțeles el așa? Sau poate că o înțelegea așa cum îi cădea lui bine? O făcea el oare doar din acea dimineață sau fusese mereu astfel? Dintr-odată, Lizzie își dori să plângă, dar se stăpâni. Putea să plângă și după ce Michael pleca...

– Ei, și Mary Kathleen asta a ta o să poată contribui și ea, nu-i așa? întrebă ea rece. La urma urmei, are un foarte mare succes în îmbrăcarea mireselor – dacă nu cumva tocmai și-l dorește pe mire!

Michael clătină din cap.

– Lizzie, nu-i pune nimic în cârcă! Ea nu vrea să ia nimic nimănui. Doar că... doar că e pur și simplu mâna destinului...

Lizzie îl privi neîncrezătoare.

– Dar ai dreptate, Lizzie, dacă Mary Kathleen își vinde partea ei de magazin, ne putem permite ferma!

Michael râse.

– Vezi, la asta nici nu m-aș fi gândit! Îmi pare rău, Lizzie. Noi... noi am făcut o echipă bună. Dar, cu Kathleen... trebuie să înțelegi...

– Și ce-i cu soția lui? întrebă Claire cam în același timp.

Ca în fiecare seară, cele două prietene se întâlniseră, împreună cu copiii lor, la o masă comună, pe care Kathleen o pregătea, de cele mai multe ori, după-amiaza. În acea zi, nu o făcuse; nu aveau decât pâine, carne rece și brânză. Heather și Chloe nu se arătaseră foarte încântate de asta, însă nici lui Claire și nici lui Kathleen nu le era foame. Sean împingea și el mâncarea de colo colo pe farfuria lui, observându-și mama.

– Cu cine? se interesă Kathleen.

Avea în continuare acea strălucire nefirească în ochi. Era incredibil ce se întâmplase! Îl reîntâlnise pe Michael... Sean își recunoscuse tatăl... Tatăl și fiul nu ar mai fi trebuit acum decât să

se îmbrățișeze, pentru a desăvârși povestea. Dar ei se uitaseră doar unul la altul fix și Michael roșise. În cele din urmă, ei încercaseră să-i explice totul lui Sean. Dragostea lor, tentativa lui Michael de a face rost de banii necesari pentru emigrare... Sean ascultase în tăcere, dar chiar și pentru Kathleen povestea sunase destul de ciudat.

– O să vorbim cândva în liniște despre asta, spusese Michael în cele din urmă.

Sean plecase, mormăind un motiv oarecare, la prietenul lui, Rufus, iar Michael și Kathleen se plimbaseră vrăjiți, timp de câteva ceasuri, pe străzile Dunedinului. Își povestiseră câte ceva din viețile lor, însă, înainte de toate, simțiseră căldura celuilalt și miracolul de a fi din nou împreună. Apoi, Michael fusese nevoit să plece.

Îi datora lui Lizzie o explicație, asta o înțelegea Kathleen. Se întorsese acasă beată de fericire.

Însă acum, Claire părea că vrea să-i facă reproșuri.

– Domnișoara Portland, preciză Claire. Doamna cu care e logodit Michael!

Kathleen făcu un gest cu mâna.

– Oh, o să înțeleagă situația, rosti ea. Cei doi sunt mai degrabă... prieteni buni.

– Așa zici? întrebă Claire. Nu prea arătau așa lucrurile. Mi s-a părut că domnișoara Portland lăsa impresia că ar fi foarte îndrăgostită, iar domnul Drury ardea de nerăbdare să o vadă în rochia de mireasă, înainte de termen. Ceea ce aduce ghinion, după cum putem constata din nou.

– Ghinion? întrebă uluită Kathleen. Dar Michael și cu mine suntem foarte fericiți! Nu-mi vine să cred că el e din nou aici!

Kathleen le zâmbi tuturor. Arăta minunat. Când se întorsese de la plimbarea ei cu Michael, se schimbase. Pentru prima dată după luni întregi, nu mai purta negru, ci o fustă albastră ca marea și o bluză. Nimeni nu-i răspunse la zâmbet.

– Poate că ești fericită, dar nu ești singură pe lumea asta mare, mamă, observă sec Sean.

El avusese mereu o deosebită compasiune față de mama lui, însă întâmplările din acea zi îi dădeau peste cap capacitatea de înțelegere.

– Eu unul nu sunt prea fericit! Și această domnișoară Portland...

– Dar tu ți-ai găsit tatăl, se miră Kathleen. Asta e ceva extraordinar! Sau... sau nu îți place de el?

Expresia chipului lui Kathleen se transformă, din încântare, în îngrijorare.

Sean ridică din umeri.

– Nici nu-l cunosc, spuse el apoi. L-am văzut acum preț de trei minute; din câte pot spune despre asta, el nu se interesa decât de tine. Poate că e chiar foarte drăguț...

– Oh, da, cu siguranță, el...

– ...dar nu pare la fel de drăguț ca Peter Burton!

Kathleen se încruntă.

– Cum de îi poți compara? Peter...

Claire se ridică și își duse farfuria. Se săturase de acest subiect! Dacă rămânea, ar fi strigat la Kathleen și ar fi scuturat-o! Mai făcu însă o ultimă încercare; avea întru câtva sentimentul că îi era datoare pastorului...

– Kathleen, îți pot da dreptate că ești acum într-o – hai să îi spunem – situație de urgență spirituală! Te-ai apropiat de el, ați vorbit – v-ați sărutat, iar el a contribuit la creșterea copiilor tăi... De câteva luni, ați suferit amândoi ca niște câini, din cauză că acel popă oribil, părintele Parrish, ți-a pus în cârcă tot răul din lume. Dar acum, de la o clipă la alta, el a devenit... Da, chiar așa, ce anume, Kathleen? Doar un „prieten bun"? Așa cum e și domnișoara Portland pentru domnul Drury?

Kathleen își privi neînțelegătoare prietena. Părea că vrea să răspundă ceva, însă Claire nu o lăsă să deschidă gura.

– Și, la urma urmei, ce-i treaba asta de-acum cu domnul Drury? O să ți-l accepte măcar părintele Parrish? Sau și aici o să aibă de comentat?

– Părintele Parrish?

De bună seamă, Kathleen îl uitase și pe el.

Claire se prinse cu mâinile de frunte.

– Vorbești de parcă ai fi îndrăgostită lulea, dar nu uita că ai treizeci și trei de ani! îi reproșă prietena ei. Poate că ar trebui să lași să treacă o noapte și să te mai gândești la toate astea! Vino, Chloe, mergem dincolo, la Jimmy. Din partea mea, hai și tu, Heather! Mama ta are nevoie de liniște...

– Mă mai duc o dată la familia Cooper, bombăni Sean și își luă jacheta.

Kathleen încuviință. După ce plecară cu toții, scoase vechea scrisoare a lui Michael din ascunzătoare. Pentru prima dată după multă vreme, nu mai simțea citind-o niciun fel de tristețe sau un sentiment iremediabil de pierdere, ci doar bucurie, o bucurie nemărginită! Claire avea dreptate, se simțea aidoma unui copil îndrăgostit! Și, tot aidoma unui copil îndrăgostit, îmbrățișă acum hârtiile răscitite, dansă prin locuință și, în cele din urmă, adormi cu scrisoarea lui Michael lângă inimă.

Lizzie nu putu să doarmă. Toate astea veniseră prea brusc, prea crunt. Nu putea trece de una singură prin toate astea. În cele din urmă, se ridică, se îmbrăcă și ceru la recepția hotelului să i se comande o trăsură. Poate că pastorul dormea deja, dar urma să îl trezească. Avea nevoie de cineva care să îi aline sufletul. Mai mult ca oricând!

Lizzie respiră ușurată când văzu că în căsuța parohială încă mai ardea lumina. Peter Burton aprinsese focul în șemineu, cu toate că, în acea zi călduroasă de toamnă, nu era nevoie de încălzire. După toți acei ani, pastorul se bucura de luxul unei case călduroase și a unei lămpi cu gaz. Lizzie privi scurt pe fereastră, înainte să bată la ușă. Pastorul ședea în fața focului și citea.

Peter Burton deschise imediat. Pe chipul lui se citea îngrijorarea.

– Domnișoară Portland! S-a întâmplat ceva?

Lizzie încuviință și, dintr-odată, nu mai fu în stare să vorbească. Intră pur și simplu și începu să plângă. Plângea, plângea și plângea, neîntrerupt; nu își putea aminti să mai fi vărsat vreodată atât de multe lacrimi.

– S-a întâmplat ceva cu Michael, Lizzie?

Peter Burton împinse spre ea un fotoliu și privi neajutorat cum ea se lăsă să cadă în el.

– Lizzie, vorbiți odată! Un accident? A... a murit?

Peter nu își putea imagina una ca asta. În caz de deces, Lizzie ar fi reacționat cu mai mult sânge-rece. De data asta, era altceva. Ceva ce nu ar fi trebuit să se întâmple! Lumea lui Lizzie era țăndări. Tânăra clătină din cap. Peter o lăsă în cele din urmă să plângă și se duse în bucătărie să pună de un ceai. Însă, după aceea, renunță la idee și deschise o sticlă de bordeaux. Lizzie avea nevoie de un întăritor și poate că vinul urma să îi mai distragă atenția. Peter ascultase mereu amuzat și cu plăcere cum ea încerca să descopere tot felul de mirosuri și de variante de gust ale diferitelor sortimente de vin.

– Uitați aici... gustați, zise pastorul, după ce îi turnase în pahar.

Lizzie luă, într-adevăr, o înghițitură mare.

Peter gustă încet.

– Merișoare, nu vi se pare? întrebă el. Foarte aromat, dar nu atât de pronunțat cum ar fi murele.

– Un sărut, șopti Lizzie. Un gust mătăsos, care se încolăcește în jurul limbii, aidoma unui sărut...

Se aranjă în fotoliu.

– Nu a fost ideea mea, pastore, doar a unui alt mincinos...

Luă încă o înghițitură.

– Sau mătase... mai degrabă mătase... mai ușor decât mătasea... În dimineața asta, am purtat o rochie din mătase, pastore, dar a adus ghinion...

Lizzie plânse mai departe și Peter își bău încet vinul. Putea să aștepte. În cele din urmă, ea începu să povestească, iar pastorul ascultă

în postura lui obișnuită, pe care o adopta în cazul confesiunilor. Lizzie știa că îi poate spune totul. Fata din tabăra căutătorilor de aur se străduise să fie osândită de către Peter Burton, însă pastorul slujea un Dumnezeu prietenos. Păru însă să tresară atunci când ea aminti de magazinul Mina de aur a doamnelor.

– Da, am văzut rochia, rosti el. Foarte cochetă, puțin cam prea pompoasă pentru... pentru... Dar dumneavoastră, Lizzie, trebuie că ați arătat minunat în ea!

Lizzie încuviință. Nu mai dorea să se gândească la asta. Cu fruntea plecată, ea îi povesti despre Claire și Kathie – despre apariția lui Michael pe cealaltă parte a străzii; în cele din urmă, despre fuga ei rușinoasă în cabina de probe.

Lizzie nu putu să interpreteze expresia de pe chipul lui Peter Burton atunci când povesti despre reîntâlnirea lui Kathleen cu Michael – însă nu puteai să nu observi că era și el răscolit de sentimente. Pastorul părea că se silește să nu sară de pe fotoliu. Degetele lui se înfipseseră în brațul fotoliului.

– Și, după aceea? întrebă el sec.

– Au uitat de tot ce îi înconjura! Domnișoara Claire spunea că totul se va liniști. Mi-a oferit ceai... e un om bun... Dar, după aceea, au dispărut. L-am revăzut pe Michael abia pe seară și, atunci, lucrurile erau deja limpezi pentru el. Și-a cunoscut chiar și fiul, de bună seamă un copil la fel de perfect, după cum și mama lui este femeia perfectă!

– Sean Coltrane, rosti Peter Burton îngândurat, e cu adevărat un băiat bun.

– Cum ar putea fi altfel? rosti Lizzie cu sarcasm. La urma urmei, el e fiul unui înger fără de pată și de prihană... În orice caz, l-a recunoscut de îndată pe Michael drept tatăl lui, deci trebuie să fi avut loc vreun miracol... iar acum, totul va fi minunat. O mică familie fericită...

– Mai face parte și o fată din ea, murmură Peter. Heather...

– Da? întrebă Lizzie fără interes. Păreau să fi uitat de ea. Dar ei au uitat oricum de absolut tot, mai puțin de vara lor minunată, petrecută pe câmpurile de pe malul râului.

Peter își bău vinul. De fapt, ar fi avut nevoie de ceva mai tare.

Lizzie îl lăsă o vreme să rămână în lumea lui.

– Ce se întâmplă, pastore? întrebă ea în cele din urmă. Poate... Poate îmi spuneți câte ceva. Explicați-mi toate astea. Ce... se gândește Dumnezeu?

Peter clătină din cap.

– Asta nu o știu, Lizzie, zise el obosit. Și eu sunt... Eu nu sunt persoana potrivită pentru a spune ceva legat de asta. În acest caz... în acest caz, nu sunt potrivit pentru a vă alina sufletul!

– Acum nu mai trebuie decât să-mi spuneți că le doriți celor doi fericire din toată inima, îl ironiză Lizzie. Fiindcă cei doi sunt făcuți unul pentru altul și fiindcă a fost voința divină ca ei să se reîntâlnească!

– Asta cu siguranță nu o spun, o întrerupse Peter aproape furios.

Își ciufulea părul și așa vâlvoi. Dacă se certase vreodată cu Dumnezeu, atunci o făcuse în acea noapte.

– Atunci, spuneți ceva, orice! strigă Lizzie. Poate îmi dați vreun sfat... Știu că e frumos, știu că nu a uitat-o niciodată. Dar, la naiba! Sunt gravidă și îl iubesc pe Michael Drury!

Peter o privi și durerea ei i se oglindea în ochi.

– Iar eu o iubesc pe Kathleen Coltrane, zise el!

MANA

Dunedin, Queenstown, Otago
1863 - 1864

Capitolul 1

Kathleen și Michael erau mânați, ca într-o beție, printr-un vârtej de amintiri și de experiențe noi. Michael reveni în dimineața imediat următoare, iar Kathleen îl invită la dejun. Heather și Chloe, care îl văzură pentru prima oară, îl cercetară sceptice, dar, spre mirarea lui Michael, el găsi o cale de acces mult mai ușoară spre fete decât spre Sean. Fiul lui îl ignora. Bărbatul se temuse că Heather ar fi putut să semene foarte mult cu Ian, însă ea se dovedi apoi a fi copia fidelă a lui Kathleen, ceea ce îl bucură și îl ușură. El îi făcu fetei complimente – și Claire se dezgheță puțin, atunci când el îi lăudă rochia cochetă și când începu să discute cu ea despre cai. Kathleen menționase faptul că fetelor le plăcea la nebunie să călărească și, când Michael povesti despre armăsarul lui, începu și Chloe să vorbească despre poneiul ei, iar Heather, despre calul visurilor ei.

– Dar nu l-am primit de ziua mea, zise ea și o privi acuzator pe Kathleen. Cică ar fi un moft sau așa ceva…

Michael râse.

– Dar nicidecum, drăguțo, un cal nu este un lux aici! Imaginează-ți numai cum un baron al oilor, de pe undeva de departe, din Plains, îți va face în curând curte. Atunci, va trebui să știi să călărești, chiar și numai pentru a ajunge la ferma lui! Și, mai ales, dacă vrei să îl ajuți, să îi numeri oile și toate astea…

Fetele chicotiră.

– Dar eu nu număr oi! râse zgomotos Heather.

– Cel mult când nu poate să adoarmă! completă Chloe și chițăi.

Fetele abia dacă își mai aminteau de viața pe care o petrecuseră la fermele din apropiere de Christchurch. Ele crescuseră ca niște copii de oraș și nu își puteau imagina nimic altceva.

– Oho, atunci așteaptă numai să-mi vezi ferma din Otago! râse Michael. E pe un munte, Heather, poți vedea jos până departe, până la lacul Wakatipu. Și o să avem mii de oi!

– Poate că Heather nici nu își dorește oi, rosti Sean, fără să își ridice privirea din farfurie. În orice caz, în ce mă privește, oile nu mă interesează câtuși de puțin!

Kathleen voi să răspundă ceva tăios, dar Michael își puse mâna pe brațul ei.

– Nu, îi șopti el. Trebuie să se obișnuiască mai întâi... Stai numai să le vezi! i se adresă el apoi, excesiv de vesel, fiului său uscățiv. Îți pot arăta cum se tund. Îți imaginezi că am fost cândva cel mai rapid oier de la nord de Otago?

Sean ridică disprețuitor din umeri. Nu ar fi putut să o spună mai clar prin cuvinte: îi era indiferent cât de repede știa cineva să taie lâna oilor.

– Trebuie să plec la școală, zise el scurt și își luă geanta.

Claire o trimise și ea afară pe Chloe, care ar mai fi flirtat cu plăcere puțin cu Michael.

– Vreți, așadar, să o luați pe Kathleen împreună cu dumneavoastră, la fermă? se interesă ea apoi. Pentru o vizită sau de tot?

Michael se cufundă din nou în minunații ochi ai lui Kathleen.

– Cum vrea ea, răspunse el, fără să arate un interes prea mare în a comunica mai departe cu prietena, evident cam țâfnoasă, a lui Kathleen.

– Ferma este minunată, Kathleen. Și peisajul! Orașul e foarte aproape.

Kathleen zâmbi, dar părea să nici nu știe măcar despre ce era vorba. Abia dacă îi asculta cuvintele lui Michael; îi era suficient să îi audă vocea și să îi vadă chipul. Aceste trăsături iubite, colțuroase,

rânjetul arogant... Kathleen începea să viseze când ochii lui veseli, albaştri, îi aruncau o privire.

După un timp, Claire se dădu bătută. Kathleen avea să-l urmeze pe Michael, indiferent unde mergea acesta. Cel puţin, deocamdată. Însă nu se putu abţine de la o mică înţepătură.

– Dar proprietatea nu e pe jumătate a domnişoarei Portland?

Michael zâmbi diafan, însă din nou nu o băgă în seamă pe Claire.

– Oh, Lizzie, da, e minunată! îi zise el lui Kathleen. A fost dintotdeauna; dacă aţi putea deveni prietene, Kathleen! E un om extraordinar! A renunţat imediat la fermă, aşa că ne lipsesc o parte din bani. Dar tu nu eşti lipsită de posibilităţi, nu-i aşa, Kathleen? Dacă am putea clădi ceva împreună...

Kathleen încuviinţă, buimăcită. O fermă? De fapt, nu dorea nicio fermă. Dar, firește, voia să fie împreună cu Michael!

– Mă gândeam să mergem cândva până acolo, Kathleen. Săptămâna viitoare. Putem lua şi copiii cu noi dacă vrei. Facem tot ce vrei tu, Kathleen...

Femeia îi luă mâna şi i-o duse la obrazul ei.

– Mi-aş dori să fiu singură cu tine, zise ea.

Suna ca şi cum ar fi vorbit printr-un vis.

Claire o privi, supărată.

– Locuinţa vă aparţine, rosti ea rece. Eu merg la magazin. Cineva trebuie să câştige aici bani. Mai ales că ultima vânzare nu s-a încheiat. Următoarele rochii de mireasă, Kathie, o să le vând fără tine.

Claire se retrase.

– Ce-i cu ea? întrebă Michael.

Kathleen ridică din umeri.

– Nu vreau să fiu singură cu tine aici, Michael, zise ea mai departe. Nu dacă poate intra Claire în orice clipă sau să ne deranjeze vreuna dintre cusătorese. Am nevoie de timp, pe care să îl petrec cu tine, Michael. Să fim doar noi doi! Nu am putea călări undeva? La... la râu?

Michael își luă calul, o conduse pe Kathleen la grajd și insistă să înșeueze pentru ea micul cal negru al lui Sean.

– Dar acesta nu e un cal pentru o doamnă! rosti el apoi, încruntându-se, motiv pentru care Kathleen începu să râdă.

– Dar eu nu sunt o doamnă, Michael, iar calul e deja o îmbunătățire; mai demult, călăream un catâr!

Michael nu o asculta. Dădea dovadă de o grijă nemărginită. Cel mai bine ar fi ajutat-o pe Kathleen cu o trăsură îmbrăcată în catifea și în mătase și s-ar fi lăsat dușI de un vizitiu discret, cum o făceau pe vremuri lordul Wetherby și soția lui.

– Am putea înhăma și doi cai, spuse el. Lizzie are o trăsurică. Dacă aș fi fost pregătit...

Kathleen îl sărută pe obraz.

Donny Sullivan, în al cărui grajd se aflau în continuare animalele lui Claire și ale lui Kathleen, rânjea cu bunătate.

– Ei, domnișoară Coltrane, o știe oare părintele Parrish? o tachină el. O să primesc și eu o invitație la nuntă?

Kathleen roși, de asemenea și Michael. Dar Donny nu aștepta niciun răspuns. Oricum, nu avea să îi spună nimic severului părinte Parrish. În realitate, Sullivan se temea la fel de mult de neprietenosul preot ca și restul comunității. Și, din contră, îi plăcea chiar foarte mult de Kathleen. Era fericit să o vadă din nou râzând!

Michael o conduse la vărsarea râului Tuapeka și fu surprins să vadă cât de bine stăpânea ea vioiul cal negru, atât la trap, cât și la galop. Pe vremuri, în Irlanda, ea șezuse cel mult pe un măgar, pe care îl călărea la pas, dar acum, această excursie părea că îi face chiar plăcere. Ochii îi străluceau, iar Michael își amintea de tânăra doamnă Wetherby, la vânătoarea de vulpi din ținutul Wicklow. Păcat că nu exista aici nimic asemănător – la urma urmei, avea să fie, în curând, un gentleman de țară, iar Kathleen, a sa lady.

Apoi, ei își petrecură întreaga zi pe malurile râului, așa cum o făcuseră în toate acele duminici pline de visuri, din trecut, în Irlanda. Lizzie ar fi căutat, în acel loc idilic, în care ei se aflau, mai

întâi urme de aur, dar Kathleen nu făcea altceva decât să şadă la mal şi să se uite încântată la apa curgătoare, care părea să danseze împreună cu razele soarelui. Ea pregăti bucatele aduse pentru picnic şi lăsă în seama lui Michael să prindă peşte şi să-l frigă. El o făcuse după obiceiul *pakeha*, astfel încât prada nu era prea mare, însă Kathleen îl admiră, cu toate acestea. Într-un târziu, el o iubi în lumina după-amiezii, sub o ferigă, a cărei umbră părea să îi acopere cu voaluri blânde. Michael nu trebui decât să închidă ochii pentru a se visa din nou sub sălciile de lângă râul Vartry. Kathleen era, în continuare, la fel de tandră şi de drăgăstoasă ca în trecut. I se oferi cu plăcere, îşi puse braţele în jurul lui, îl mângâie – îl legănă în dragostea ei. Michael se pierdu în râsul ei încet, în tandreţea ei şi îi admiră chipul de madonă în clipa extazului. Pe când se întorceau la Dunedin, amândoi erau nesfârşit de fericiţi.

– Vii săptămâna viitoare la Queenstown? întrebă Michael, după ce se despărţi de Kathleen cu un sărut, în faţa uşii ei de la intrare. Să vezi ferma?

Kathleen încuviinţă. L-ar fi urmat pe Michael până la capătul lumii!

Când Michael se întoarse la hotel, Lizzie plecase deja.

– Nu vă mai chinuiţi! îi sugerase Peter Burton.

Pastorul fusese, în acea noapte, la fel de palid, de lipsit de speranţe şi de părăsit cum se simţise şi Lizzie.

– Puteţi dormi azi aici, în casa parohială, iar mâine o să vă cazez la menajera mea, care mai închiriază, din când în când, câte o cameră. Ar trebui să vă economisiţi banii, Lizzie. Gândiţi-vă că nu mai aveţi decât pe jumătate la dispoziţie, în cazul în care Michael nu se va linişti. Doar nu vreţi cu adevărat să cumpăraţi cu ei o fermă?

Lizzie nu ştia. Încă nu era capabilă să gândească atât de departe. Însă el avea dreptate, ea nu era o ţărancă! Nu precum Kathleen.

– Kathleen Coltrane provine de la o fermă, nu-i aşa? îl întrebă ea pe pastor.

Peter își țuguie buzele.

– Da, rosti el apoi, dar eu nu am avut impresia că i-ar fi prea tare dor de ea.

Lui Sean Coltrane nu îi era, cu siguranță, absolut deloc dor să se întoarcă la țară. Îi comunică acest lucru cât se poate de clar lui Kathleen atunci când ea deschise, în fața copiilor, discuția despre Queenstown. De fapt, Heather voia să se folosească de ocazie pentru a chiuli de la școală, dar deveni și ea sceptică atunci când Sean își prezentă argumentele.

– O fermă, în mijlocul pustietății – am mai fost noi la așa ceva! Unde să meargă Heather la școală și unde vrei să studiez eu?

– Queenstown nu e foarte departe, repetă Kathleen afirmațiile lui Michael.

Sean se prinse cu mâna de frunte, lipsit de orice respect.

– Și ce e Queenstown? întrebă el. O tabără mai bună de căutători de aur!

– Acolo există o școală! susținu Kathleen.

Sean o privi mânios.

– Sigur că da! O școală primară, în care copiii căutătorilor de aur învață să scrie și să citească. Minunat! Dar eu sunt la liceu. Ca să nu spun că aproape că sunt la colegiu! Heather este la liceul de fete. Mamă, Heather are probabil mai mulți ani de școală în spinare decât fata care le predă copiilor din Queenstown!

Ultima afirmație era cu siguranță exagerată, însă Kathleen nu avea o altă soluție decât să-i dea, cel puțin parțial, dreptate fiului ei. Sean nu mai avea, într-adevăr, nimic de învățat în Queenstown și nici lui Heather nu putea să-i priască schimbarea școlii.

– Tu poți însă să mergi aici la colegiu, îi veni ea, în cele din urmă, în întâmpinare fiului ei. Claire te lasă să locuiești în continuare la ea, iar Michael va putea plăti cu ușurință banii pentru școală.

Sean își dădu arogant capul pe spate.

– Mulțumesc. De asta mă pot lipsi! O să fac cerere pentru o bursă, o să o primesc cu siguranță! Și o să locuiesc la pastorul Peter.

Dacă aşa-zisul meu tată nu s-a ocupat de mine timp de şaisprezece ani, nu mai e necesar să înceapă să o facă acum!

Kathleen suspină. Lucrurile între Sean şi Michael nu mergeau nici pe departe aşa de bine cum sperase ea. Şi când te gândeşti că Michael încercase, cu adevărat, să-i explice fiului său situaţia din trecut, din Irlanda, şi de ce acţionase astfel. Însă Sean nu putea lua nimic drept un simplu dat. Poate că aici se vedea influenţa scepticului pasionat Peter Burton sau poate că şcoala îl făcea să pună întrebări. Realitatea era, în orice caz, că Sean nu înţelegea sau că nu voia să înţeleagă. Firește, Michael înfrumuseţase lucrurile, dar el nu prea putea să îi povestească lui Sean despre distileria tatălui său. În schimb, el accentuase lupta pentru libertate a irlandezilor şi se folosise de iscusinţa lui în vorbire, pe care o avea din naştere, pentru a transforma într-o adevărată epopee tot ce se lega cu dragostea de patrie şi curajul eroic. Din păcate, Sean trecuse demult de vârsta la care mai asculta poveşti cu gura căscată şi, datorită lui Claire Edmunds, crescuse cu o sumedenie de poveşti, destule pentru a putea distinge între minciună şi adevăr. Acum, părea că îi face de-a dreptul plăcere să joace pe marele inchizitor în discuţia cu tatăl lui.

– Aşadar, ai furat grânele lui Trevallion, rostise el, atunci când Michael îi istorisise povestea capturării sale. Pentru a putea pleca în America împreună cu mama. Cu toate acestea, nu era corect, nu-i aşa?

Michael dăduse din umeri.

– Trevallion era un trădător. Pactizase cu englezii, iar poporul murea de foame.

– Aşadar, ţie îţi era foame? insistase Sean.

– Deci... nu aşa, direct, mormăise Michael. Era mai mult... ei, era mai mult vorba despre întrebări de principiu... Irlanda ne aparţine nouă, irlandezilor! Râurile ei, câmpurile ei, grânele care cresc acolo!

Sean se încruntase.

– Vrei să spui că era vorba despre... motive politice?

Michael încuviințase, ușurat.

– Dintr-un anumit punct de vedere, Sean, făcuse el pe importantul.

Sean își frecase tâmplele.

– Deci, atunci tot nu a fost vorba despre mama...?

Michael inspirase adânc. Trebuia să se stăpânească. Sean era... ei, lui Sean pur și simplu îi lipsise tatăl care să îi insufle dragostea de Irlanda – în ciuda distanței.

– Firește că a fost vorba despre mama ta! Și despre tine. Dar...

– Și ce ai făcut după aceea cu grânele lui Trevallion? se interesase Sean în continuare, foarte relaxat și cu o voce limpede. Nu prea înțeleg: dacă ai fi făcut-o din patriotism, nu ai fi avut voie să îl vinzi. Deci, pastorul Burton, el ar fi... el ar fi împărțit grânele în biserică sau cam așa ceva.

Michael scrâșnise din dinți.

– Dar dacă l-ai vândut... atunci, în principiu, te-ai îmbogățit de pe urma lui... de pe urma foametei!

Kathleen decisese să îi împace, cu iscusință, pe Sean și pe Michael. Era cu siguranță varianta cea mai bună dacă băiatul rămânea în Dunedin, în cazul în care Michael dorea cu adevărat să plece la Queenstown. Kathleen încă mai avea îndoieli legate de mutatul la fermă, atunci când nu era împreună cu Michael. De fapt, îi plăcea la Dunedin, mai ales acum, când se trezise din letargia în care căzuse după moartea lui Ian.

În ce-l privește pe Ian, ea vedea povestea dintr-un alt punct de vedere. Părintele Parrish îi băgase, cu succes, în cap că Dumnezeu dorea să o pedepsească, însă, acum, Dumnezeu i-l readusese pe Michael! Era absolut imposibil ca Domnul să fie mânios pe ea, să i-o ia în nume de rău că îi părăsise mai întâi pe Ian și pe Colin și pentru că îl trimisese, apoi, pe Colin în Anglia! Indiferent ce spunea acel preot morocănos, Kathleen considera, acum, moartea lui Ian drept o întâmplare fericită – drumul spre Michael îi era liber! Căsnicia cu

Ian folosise neîndoielnic doar pentru că o adusese în aceeași țară în care Dumnezeu îl călăuzise și pe Michael. Dumnezeu iubea, de bună seamă, drumurile încâlcite – asta o spusese pastorul Burton mereu. Trebuia doar să te gândești la chestiunea cu evoluția! Colin scria acum, din Anglia, scrisori pline de încântare – chiar dacă pline de greșeli gramaticale, dar părea să se evidențieze ca trăgător de elită și se mai dovedise a fi și un navigator talentat.

În orice caz, Kathleen se simțea mai liberă și mai fericită ca oricând și ar fi sărbătorit asta cu întreg orașul. Însă aici apăruse singura pată neagră în întreaga ei fericire. Michael nu părea să fie deloc încântat să o conducă la balurile și la vernisajele, la concertele și la piesele de teatru la care o ducea Jimmy Dunloe pe Claire. Kathleen încercase să îl convingă o dată sau de două ori, dar el se comporta stângaci în societatea înaltă a orașului Dunedin, iar oamenii vorbeau despre el pe la colțuri.

– Căutător de aur, auzise Kathleen spunându-se pe la spatele ei și: aventurier.

Da, chiar și Claire și Jimmy nu păreau să-l placă pe Michael. Acesta vorbea în continuare cu un pronunțat accent irlandez – la care Kathleen renunțase demult. El nu știa, în cadrul unui dineu important, care furculiță era potrivită pentru care fel de mâncare și nici nu părea prea interesat să învețe. Firește, nu știa să danseze vals și nici nu știa să poarte o discuție despre politica mondială. Nici măcar atunci când un bancher sau un om de afaceri îl întrebase ce părere avea despre fenieni și despre problema irlandeză, nu știuse să dea un răspuns adecvat. Michael avusese pe cap, în ultimii ani, doar supraviețuirea. Nu mai citise ziarele și nici nu studiase.

– Dar ar putea-o face acum, dădu Claire de gândit, atunci când Kathleen își apără încă o dată iubitul. Doar nu are nimic de făcut toată ziua, în afară de a te idolatriza! Dar el nu este interesat de așa ceva. Nici pentru Irlanda, nici pentru Dunedin – sper că are măcar habar de agricultură, altminteri o să și muriți de foame. Și, în ce privește chestiunea cu baronul oilor, îți spun, Kathleen: oile nu

sunt suficiente! Accentul cade pe baron, iar el trebuie să aibă măcar niște maniere.

Claire știa despre ce vorbea. Jimmy și ea erau oaspeți bine văzuți la balurile asociațiilor crescătorilor de animale. Și, indiferent cum își făcuseră bogații crescători de oi averea – cu siguranță că printre ei se numărau niște vânători de balene, căutători de aur, vânători de foci și cartofori profesioniști –, ei se străduiau acum, cu toții, cu mare succes, să aibă o ținută perfectă.

– O să fie totul bine, o liniști Kathleen. Michael trebuie... să se obișnuiască cu astea. E deștept. Dacă își dă puțin silința...

– Tocmai aici se pare că e problema, bombăni Claire. Dacă mă uit cum se clatină prin viață, atunci mă întreb cum de a ajuns până aici!

În cele din urmă, Kathleen și Michael merseră singuri până la Queenstown, iar Heather rămase împreună cu Claire și se duse la școală. Fata se gândise, între timp, la ideea mutatului și devenise la fel de vehementă împotriva ei ca și Sean. Firește că avea motive mai puțin rezonabile. La universitate nu se gândea deocamdată, chiar dacă Claire le încuraja pe fete. Se spunea că în Dunedin li se va permite femeilor să studieze, de la început, la toate materiile! Lui Heather îi păsa, în primul rând, de Chloe, de care nu voia să se despartă nici în ruptul capului. Fetele fuseseră mereu împreună, încă de la naștere, și, de când mamele lor fugiseră de acasă, ele dormeau în aceeași cameră, se înghesuiau, atunci când aveau coșmaruri, în același pat și își mărturiseau una alteia orice vis și orice gând. Claire glumea că cele două aveau să se căsătorească numai dacă găseau niște frați gemeni. În orice caz, Heather nu dorea să meargă singură la Queenstown. În acest caz, nu conta nici măcar promisiunea lui Michael de a-i cumpăra un cal, de îndată ce se vor fi mutat la fermă.

Kathleen nu știa cum aveau să se aranjeze toate, însă, deocamdată, se bucura de călătoria împreună cu Michael. În acest

scop, împrumutase calul lui Sean, ceea ce nu îi convenise acestuia. Michael făcuse, ce-i drept, oferta de a închiria o trăsură, însă propunerea venise cu jumătate de gură. Brișca lui Lizzie părea să nu mai fie disponibilă, după cum Michael nici nu o mai amintea deloc pe Lizzie. Lui Kathleen îi convenea asta; doar Claire o supăra mereu, punându-i mereu întrebări sfredelitoare despre locul unde se afla domnișoara Portland. Din perspectiva lui Kathleen, Claire se comporta deja bizar, iar Kathleen simțea că prietenia lor începuse să se clatine. Și, din această perspectivă, era bine să iasă câteva zile din locuința comună și să se îndepărteze de afacerea lor. Dar chiar pentru totdeauna? Kathleen nu dorea să se gândească la una ca asta. Noua viață cu Michael îi dăduse imbolduri în planul creativității. Schițele ei pentru colecția de toamnă erau îndrăznețe și pline de culori vesele, senzuale și croite pe trup. Claire și cusătoresele erau absolut înnebunite, iar primele cliente făcuseră deja comenzi când Claire lăsase prin magazin, ca din întâmplare, schițele colecției. Kathleen nu-și putea imagina cu adevărat cum ar fi fost să mulgă din nou vaci, în loc să deseneze, dar toate astea aveau să se rezolve. Poate că și în Queenstown urma să existe un magazin similar cu Mina de aur a doamnelor, sau putea pune ea unul pe picioare. O filială; asta nici nu ar fi fost o idee chiar atât de rea! Kathleen o putea conduce, trimițându-i lui Claire schițele prin poștă. Atunci, s-ar fi întâlnit o dată sau de două ori pe an...

Călărind spre Otago, Kathleen înțelesese însă repede că o asemenea întâlnire nu putea fi una simplă. Încă din a doua zi, drumul spre Queenstown deveni mai abrupt, mai îngust și, din orice punct de vedere, mai complicat. Strada era circulabilă; Michael povesti că trecuse pe acolo împreună cu Lizzie cu o trăsură cu un cal. Însă aveai nevoie de un vizitiu cât de cât iscusit. Kathleen nu s-ar fi încumetat să străbată porțiunea de una singură. Claire, căreia îi făcea plăcere să fie în preajma cailor, nu ar fi avut astfel de greutăți, însă călătoria dura zile întregi, iar Kathleen nu și-o mai putea imagina pe Claire dormind în cort sau în căruță. Prietena ei

răsfățată ar fi insistat să înnopteze în hanuri, iar în acest scop ar fi trebuit să meargă pe ocolișuri.

Lui Kathleen îi făcea plăcere să doarmă cu Michael sub cerul liber. Primăvara făcuse acum loc unei veri călduroase, dar care era, pentru regiunea Otago, extrem de uscată. Kathleen se bucura de nopțile petrecute în brațele lui Michael. Ea îi numise, surâzând, câteva stele în limba maorilor, însă avea sentimentul că lui Michael nu-i făcea plăcere să o audă. În cea de-a doua zi a călătoriei, păru că duc lipsă de subiecte de discuție. Între timp, își știau poveștile de viață – cel puțin, în măsura în care erau dispuși să și le etaleze unul în fața celuilalt. Foarte multe alte subiecte de discuție nu prea existau între ei – cel puțin, nu fără riscul de a se ofensa!

Copiii nu reprezentau un subiect – firește că lui Michael îi făcea plăcere să audă despre inteligența lui Sean și despre studiile lui. Dar el i-o lua în mod evident lui Kathleen în nume de rău faptul că nu îl învățase aproape deloc istoria patriei sale. Sean nu crescuse cu povești despre ocupația englezească, despre foamete și despre eroismul strămoșilor săi, ci mai degrabă cu legendele romanilor și ale grecilor. Și, în plus, chestiunea cu Colin! Michael îi făcuse cele mai aspre reproșuri lui Kathleen, pentru că îl trimisese pe mezin tocmai la o academie militară englezească.

– Și ce altceva puteam face? întrebă neajutorată Kathleen.

Firește, nici Michael nu avea o altă idee, în afară de a-l fi pus pe băiat pe genunchi, administrându-i o corecție serioasă. În plus, Michael nu scotea niciun cuvânt în legătură cu modul în care ar fi putut să procedeze Kathleen și față de fundalul pe care îl dădea educația lui Ian, cu înclinații spre înșelătorie, furtișag și împotrivire, care ar fi dus la șanse minime de succes cu o atare metodă.

Chiar și subiectele banale de discuție, cu care Kathleen se obișnuise demult, cum ar fi seratele la teatru, dineuri de binefacere și vernisaje, nu puteau fi abordate. Michael amuțea atunci când Kathleen făcea vreo glumă care se referea la artă sau la literatură și, spre imensa ei uimire, el nu auzise niciodată despre

Darwin și despre teoriile lui revoluționare. Kathleen își petrecu două ceasuri din timpul călătoriei pentru a-l informa despre cele mai importante idei legate de nașterea speciilor, dar pe el toate acestea îl interesau prea puțin. Doar mutarea lui Peter Burton pe câmpurile aurifere, ca urmare a atitudinii sale „eretice", îi provocă o reacție.

– Deci ăsta-i motivul pentru care a fost izgonit sărmanul pastor! făcu el. Și eu mă întrebasem deja de ce se chinuia ani întregi cu escrocii din Tuapeka, când te gândești că el o dusese și mai bine în viața lui.

– Cu siguranță că nu a fost fericit acolo, recunoscu prevăzătoare Kathleen.

Nu dorea să dezvăluie prea multe despre relația ei cu Peter Burton.

– Ar fi preluat imediat, cu mult mai mare plăcere, o parohie în oraș.

– Atunci, de ce nu și-a ținut gura? întrebă Michael. Putea, la urma urmei, să predice și altceva. Biblia e suficient de groasă și nici nouă nu ne-a dăunat prea mult să auzim de Adam, și de Eva, și de Paradis... Ceea ce îmi dă, de altfel, o idee: ia uită-te vizavi, locul de sub fagi! Nu ți se pare paradiziac? Ce zici, ne oprim acolo să mâncăm niște mere?

Kathleen râse rușinată, însă, indiferent de cât de fericită o făcuse Michael în următoarea oră, discuția îi rămase aidoma unui ghimpe în inimă. Pentru Peter Burton nu era indiferent ce predică. Pastorul se simțea dator față de sinceritate, dorea ca oile sale să învețe să gândească. Și nici măcar teoriile lui Darwin nu erau șocante în sine, ci consecințele lor, concluziile care se puteau trage din ele. Despre viață și despre moarte, despre Dumnezeu și despre soartă... Toate aceste lucruri, asupra cărora Michael nu se oprea niciodată să se gândească – și nu se gândise vreodată, după cum se văzu nevoită Kathleen să recunoască, împotriva voinței ei. Chiar și părintele O'Brien se supărase pe superficialitatea lui Michael. Kathleen își

amintea încă foarte bine cum dorea acesta să îl trimită la o școală mănăstirească din Dublin. Firește că ar fi avut în față o carieră clară, unde ar fi urmat mai întâi seminarul teologic, iar Michael refuzase categoric una ca asta. Ar fi rămas mai degrabă în Wicklow, să lucreze pe câmpurile lordului Wetherby. Kathleen își punea acum problema dacă nu cumva, prin reflecții, cu sârg și conștiinciozitate, nu ar fi putut să găsească niște alternative. La urma urmei, biserica nu obliga pe nimeni care nu simțea chemarea să poarte sutană. Dar Michael nici măcar nu se ocupase cu așa ceva. Lui îi plăcea viața simplă, trăind de pe o zi pe alta. Kathleen se gândi zâmbind la focurile de artificii pe care le emanau melodiile cântate de scripca lui. Trebuia neapărat să-i facă una cadou și, poate, avea să găsească prin Queenstown o cârciumă în care să poată cânta. Kathleen se îmbătă pentru o clipă cu acest vis, dar după aceea se trezi. Cădea în aceleași gânduri copilărești ca și Michael! De parcă ar mai fi avut timp, ca baron al oilor, după ce lucrase ziua întreagă, și chef să cânte din scripcă și de parcă țăranii ar mai fi avut chef, seara, să danseze pe muzica patronului lor!

După un drum de trei zile, cei doi ajunseră, în cele din urmă, la familia MacDuff și, chiar dacă fermierul se miră de ce, de această dată, Michael apăruse împreună cu o altă femeie, nu lăsă să se întrevadă nimic din uimirea sa. Membrii familiei MacDuff erau adepți severi ai Bisericii Scoției și îi socoteau, de bună seamă, pe catolicii irlandezi, de la bun început, drept pierduți. Cât de multe păcate avea Michael să-și mai ia asupră-și înainte de moarte, îi era cam indiferent. Important era că putea plăti ferma.

Însă prezentarea grajdurilor și a șoproanelor de tuns oi nu se petrecu la fel de ușor ca în urmă cu doar câteva săptămâni, când venise însoțit de Lizzie. Kathleen se dovedi a fi o observatoare extrem de ageră, criticând fără niciun fel de rețineri.

– Dar în grajduri e cât se poate de mult curent, domnule MacDuff, rostise ea atunci când inspectară grajdurile. Nu e de mirare că nu

aveți niciun succes cu vitele – asta ați încercat, nu-i așa? Haideți, domnule MacDuff, recunoașteți, văd aici balegă de vită, bineînțeles că ați avut animale mari înăuntru!

MacDuff se codi puțin, apoi recunoscu faptul că clima era prea aspră pentru vite.

– Ceea ce, bineînțeles, depinde de rasă, zise Kathleen. Dacă, de pildă, v-ați fi hotărât pentru vite Angus... Dar, după cum am spus, aici trebuie să renovezi, Michael, chiar și pentru oi!

– Nu am avut niciodată pierderi mari la oi! rosti jignit MacDuff. Oile merinos, adică, ele dau lână frumoasă, e adevărat, dar sunt foarte sensibile!

Kathleen se încruntă. Oile merinos. Acesta fusese primul lucru pe care îl învățase Ian despre oile din Noua Zeelandă; ele nu erau potrivite pentru a fi crescute în acea țară! Oare să fi fost faptul că scoțianul încă mai experimenta cu o încrucișare a rasei? Kathleen ceru energic să vadă animalele de prăsilă ale lui MacDuff, însă cele mai multe dintre oile gestante și mieii erau în munți. Doar câțiva berbeci tineri se mai găseau acolo, într-un ocol din curte. Kathleen privi animalele cu un ochi critic.

– Ați selectat oile pentru carne sau ceea ce văd aici e tipic pentru crescătoria dumneavoastră? se interesă ea.

MacDuff se strâmbă.

– Acestea sunt scoase la vânzare, admise el – din nou, ceva ce recunoștea fără prea mare plăcere; la urma urmei, îl asigurase pe Michael că avea să îi dea ferma cu toate animalele care se aflau acolo. Dar, în rest, ele nu au nicio problemă!

Kathleen nu mai răspunse nimic. În schimb, insistă ca MacDuff și Michael să o ducă la pășunile de pe munte, pentru a-și da cu părerea despre oile gestante.

– Dar asta va fi cu mult prea greu pentru o fată ca dumneavoastră! se împotrivi doamna MacDuff, atunci când umplu coburii vizitatorilor ei cu provizii.

MacDuff se arată dispus, împotriva voinței lui, să le pună la dispoziție un tânăr maori drept ghid. El însuși nu avea chef să călărească până sus, pe dealuri.

– Dacă a lăsat asta, în toți acești ani, pe seama păstorilor săi, atunci așa se explică disparițiile oilor gestante, observă Kathleen, după ce părăsiră, de dimineață, ferma. Pun prinsoare că toate satele maori din regiune au turme serioase de oi.

– Ce dispariții? întrebă morocănos Michael.

– Pierderile, răspunse Kathleen. M-am uitat ieri pe registre, în timp ce tu și domnul MacDuff ați comparat whisky-ul scoțian și cel irlandez. Ei au pierderi extrem de mari, iar asta nu se explică prin încrucișările oilor merinos...

– Oile merinos dau o lână minunată! o înștiință Michael.

Kathleen încuviință.

– Lână fină! Le folosim pentru stofele noastre de iarnă, parțial țesute în Spania, și ne costă o avere. În schimb însă, dau destul de multă lână, șaizeci până la șaptezeci de fire dintr-o livră de lână pură. Dar, din păcate, animalele sunt extrem de sensibile. Nu le poți mâna, pur și simplu, la munte; ele nasc uneori foarte greu, nu se înmulțesc așa de repede... Sunt foarte delicate. Nu se pot adapta la condițiile fermelor de aici. Cu toate acestea, ele se încrucișează des, dar rezultatul...

– Domnul MacDuff are niște oi foarte frumoase! se grăbi Michael să o asigure.

Kathleen ridică din umeri.

– Se prea poate! Doar că, până acum, nu am prea văzut asta! Berbecuții erau mediocri. Nu erau cei mai răi, se pot vinde bine, dar...

– Kathleen, nici în Irlanda nu am avut oi mai bune! se plânse Michael.

– Și ce dacă? Doar fiindcă lordul Wetherby nu se pricepea deloc la oi, ar trebui să producem aici, la rândul nostru, o lână la fel de inferioară? Michael, în Plains, de ani buni, nu se mai încrucișează oile merinos! Am avut, cândva, la fermă, o turmă drăguță de

oi încrucișate, dar Ian abia dacă a reușit să scape de ele, fiindcă rezultatele creșterii pur și simplu oscilează.

Michael rânji și încercă să ducă toată chestiunea în derizoriu.

– Iar începi cu domnul Darwin? întrebă el.

Kathleen se încruntă. Era foarte drăguță când își încrețea atât de tare fruntea, dar acum era pentru prima dată când Michael observa mai puțin frumusețea și mai mult încăpățânarea.

– Nu, răspunse ea în cele din urmă, dar fermele Kiward, Barrington, Lionel... Lor vrei să le faci, la urma urmei, concurență, dacă te-am înțeles bine. Și ele au, între timp, niște oi excepționale! Rasele *cheviot*, *welsh*, *mountain*, *romney*, *corriedales*... Asta e o rasă nouă, nici măcar eu nu am văzut-o, dar țesăturile sunt convingătoare și...

Michael o întrerupse.

– Ascultă, eu am fost șef de echipă la Mount Fyfe și știu...

Kathleen rămase o clipă pe gânduri.

– Asta e ferma aceea de lângă Kaikoura, nu-i așa? Cred că Ian le-a vândut lor prima turmă! Oi serioase, comparabile cu cele de aici.

Pe dealuri apărură acum primele oi gestante, împreună cu mieii lor pufoși.

– Le puteți mâna aici?

Kathleen i se adresă păstorului maori, care i se părea extrem de neîndemânatic.

De obicei, familia MacDuff nu venea călare, ceea ce îngreuna mânatul animalelor primăvara și toamna. Strădaniile bărbatului nu se dovediră a fi prea mulțumitoare. În cele din urmă, Kathleen își puse ea însăși calul în mișcare și strânse repede vreo douăsprezece oi. Michael rămase cu gura căscată de mirare.

– De unde știi toate astea? întrebă el uluit, în timp ce Kathleen coborâse deja și se apropia de primele animale.

Kathleen se uită la el în sus, iritată.

– Ți-am spus doar că am avut o fermă, Ian și cu mine. Iar el nu era prezent decât din când în când; era mereu pe drumuri și vindea animale – până la Kaikoura, după cum am spus. Animalele de la

fermă rămâneau în grija mea. Mai întâi, am fost singură, apoi, cu Sean și Colin. Lui Sean nu i-a plăcut niciodată... Și acum, uită-te la lână – vezi diferențele dintre animale? Chiar și din punct de vedere cromatic...

Michael abia dacă o mai asculta. Era greu de acceptat în ce se transformase firava lui Kathleen. Ea călărea ceasuri întregi, mâna animalele – și acum aruncă, plină de îndemânare, o oaie pe umeri, pentru a-i atrage atenția asupra cine știe căror particularități ale lânei. Și mai și compara numărul de fire pe care le puteai toarce din lâna brută. Michael nu auzise niciodată de așa ceva. Dar, probabil, fiul lui cel foarte deștept o putea spune la fel de bine. De bună seamă că nu era pură încăpățânare atunci când Sean susținea că îi ajunseseră oile pentru o viață întreagă.

– Deci, dacă mă întrebi pe mine, rosti Kathleen cu o voce clară, cea a unui om de afaceri – unde rămăseseră oare cântecul și promisiunile din ea? –, eu nu i-aș cumpăra oile acestui MacDuff, chiar și numai din cauză că vei cumpăra mâța în sac. De bună seamă că nici măcar nu și-a numărat animalele. Și, înainte de toate, fiindcă nu sunt unitare din punct de vedere al calității lânii. Ah, da, și pământul de aici e păscut până la refuz. Probabil că animalele au paraziți. E ferma chiar așa de mică sau nu e folosită? Muncitorii nu mi se par cei mai sârguincioși...

Lui Michael îi bubuia capul atunci când o luară, într-un târziu, spre Queenstown. Kathleen începu să privească orașul din perspectivă critică și acum era nemulțumită că se afla la o depărtare de șaisprezece kilometri.

Muncitorului maori nu părea să îi meargă, nici lui, prea bine cu posibila lui stăpână nouă, însă avea o expresie mai degrabă de un profund respect, decât de supărare.

– Doamna ta are multă *mana*, făcu el, când bărbații călăriră pentru o vreme unul alături de celălalt.

Michael suspină. Era ultimul lucru pe care dorise să-l audă.

Capitolul 2

– Iertați-ne, domnule… pastor…

Fata maori văzu gulerul de preot al lui Peter și se corectă imediat. Vorbea o engleză perfectă, aproape lipsită de accent, și știa chiar să facă reverențe gentile.

– Dar nouă ni s-a spus că e posibil să știți unde am putea-o găsi pe Elizabeth Portland.

Fata avea, poate, șaisprezece sau șaptesprezece ani, era înaltă și slabă, pentru o maori, și destul de drăguță. Fața îi era lată, trupul destul de plinuț, așa cum erau majoritatea băștinașelor, și avea părul lung până la talie. Era negru-închis și, dacă l-ar fi purtat despletit, ar fi fost cu siguranță des ca o perdea. Acum, își avea întreaga podoabă prinsă la ceafă cu o plasă, care se potriva cu rochia cochetă de școlăriță, neagră, pe care o purta. O școlăriță de la o școală misionară din Waikouaiti, care se adaptase și care se deplasa cu multă siguranță în orașul albilor.

Același lucru nu putea fi spus despre însoțitorii ei. Bărbatul – încă prea tânăr pentru a avea tatuajele tribului, ceea ce era destul de rar în generația lui – părea să fie nervos, aproape agresiv. El se uită prin sufrageria confortabilă a lui Peter Burton aidoma unui animal prins în capcană. Femeia mai în vârstă părea mai stăpână pe sine, dar greșise în mod evident locul. Și ea purta haine vestice, dar rochia îi era prea mare. Din contră, pe bărbatul puternic și îndesat păreau să plesnească pantalonii și cămașa. El avea asupra lui o suliță

și câteva lucruri din jad, pe care Peter nu reuși să le identifice. Bănuia că sunt arme ritualice, dar nu se prea pricepea la obiceiurile maorilor. Neîndoielnic, bărbatul reprezenta un războinic, chiar dacă lui Peter nu i se părea prea înspăimântător.

Fata îl prezentă perfect, conform obiceiului, astfel încât nu te puteai aștepta la ieșiri agresive.

– Ah, da, scuzați-mă, eu sunt Haikina Hata din tribul Ngai Tahu, *iwi*-ul meu locuiește mai sus de Tuapeka. Ea este mama mea, Hainga, *kaumatua* și *tohunga* satului nostru, iar el este Kuri Koua, fiul căpeteniei noastre. Kuri nu vorbește prea bine engleza, dar știe să își scrie numele.

Peter se întrebă oare de ce sublinia ea asta.

– Vă rugăm să ne scuzați dacă vă deranjăm, dar trebuie să vorbim cu Lizzie.

Pastorul încuviință.

– De unde până unde v-a venit ideea să o căutați aici? se interesă el.

Haikina ridică din umeri.

– Am întrebat în toate hotelurile și așa am aflat de Michael... Iar mama știa că Lizzie e prietenă cu dumneavoastră.

Haikina nu-l văzuse niciodată pe pastor, ea fusese trimisă la Waikouaiti înainte ca el să preia parohia din tabăra căutătorilor de aur.

– Domnișoara Portland locuiește acum la menajera mea, zise Peter, dar la ora aceasta este, probabil, la biserică. Ea ajută, de cele mai multe ori, când împărțim mâncarea pentru săraci. Avem aici mulți nevoiași...

În această privință, Peter ajunsese din lac în puț cu noua parohie. Nou-veniții care doreau să își încerce norocul pe câmpurile aurifere se îmbulzeau pe dealurile din apropierea bisericii lui, înainte de a porni pe drumul lor spre munți. O grămadă aleatorie de bărbați din Australia și familii din Anglia, de cele mai multe ori fără niciun mijloc de subzistență. Câțiva ridicaseră corturi, alții păreau să

fi subestimat complet vremea din Noua Zeelandă și încercau să doarmă afară, fără vreun acoperiș deasupra capului. Acum, vara, o puteau face, cât de cât, însă iarna, Peter și puținele lui ajutoare trebuiau să ridice corturi în comunitatea care era pe cale să se formeze, pentru ca măcar femeile și copiii să poată avea un acoperiș deasupra capului. Cele mai multe familii veneau cu ideea că aurul se găsea pe toate drumurile încă din Dunedin. Descoperirea că aveau mai întâi nevoie de bani, pentru a-și cumpăra echipamente, pentru ca apoi să fie nevoiți să meargă, kilometri întregi, până la Otago, toate acestea îl aduceau pe pastor în pragul disperării.

Peter împărțea rații nevoiașilor, aduna haine și se întreba dacă avea să ducă vreodată o viață în care corturile și adăposturile pentru sărmani nu mai jucau un rol esențial.

Femeia mai în vârstă spusese ceva. Haikina deveni toată roșie atunci când Peter o privi întrebător.

– Ea spune că oamenii nu ar trebui să alerge după împlinire, ci ar trebui să-și caute aurul în propriul trib... sau împreună cu propriul trib. Nu se poate aștepta să crească frumos ceva ce nu au plantat.

Peter făcu un gest de aprobare, apoi își deschise neajutorat brațele.

– Nu pot schimba nimic în povestea asta, zise el.

Haikina încuviință. Fiul de căpetenie spuse și el ceva, însă ea renunță să traducă.

– Spuneți-mi doar unde o pot găsi pe domnișoara Portland, fiindcă pe ea o căutăm, rosti fata. Nu vrem să deranjăm.

Peter căzu o clipă pe gânduri, apoi își luă jacheta. În Dunedin nu prea apucai să vezi vreun băștinaș, iar noii coloniști nu-i văzuseră deloc pe aceștia. Dacă îi trimitea acum în biserică – mai ales pe fiul căpeteniei, cu aspectul lui marțial, cu suliță cu tot –, avea să producă un haos total.

– Dacă nu aveți nimic împotrivă, puteți aștepta aici, până o aduc, propuse el. Este și mai comod pentru mama dumneavoastră și puteți vorbi în liniște.

Haikina traduse și ceilalți fură, de bună seamă, de acord. Bătrâna, ca de la sine înțeles, tânărul, plin de importanță.

Peter puse de un ceai, înainte de a o lua prin curte, și îi arătă Haikinei, care veni după el în bucătărie, unde sunt ceștile și ceainicul.

Ea îi zâmbi.

– E Lizzie tristă? întrebă ea încet.

Peter încuviință.

– Sper că acum nu aveți și voi veşti proaste.

Haikina clătină din cap.

– Vrem doar să o rugăm ceva, zise ea.

Peter înțelese că tânăra maori nu-i va dezvălui nimic mai mult, dar nu fu nevoit să-și strunească prea mult timp curiozitatea. Lizzie se afla, într-adevăr, în sacristie, unde tocmai împărțea supa. Când Peter îi făcu semn cu mâna, ea găsi imediat pe cineva care să o înlocuiască și merse repede spre el. Când se îndrepta spre el, își dădu jos șorțul cu o mișcare cursivă. Peter observă, nu pentru prima dată, cât de ușor îndeplinea ea muncile gospodărești. Ajuta în bucătărie și o făcea, în mod evident, cu plăcere, iar mobilele lui Peter păreau mult mai valoroase și mai îngrijite de când Lizzie insistase să le lustruiască și să le spele săptămânal. Până atunci menajera lui doar le ștersese de praf.

Lui Lizzie îi făcea plăcere să îngrijească lucrurile frumoase și părea să-și distragă astfel atenția de la durerea ei. Uneori, Peter aproape că o invidia pentru această capacitate. El însuși se gândea mereu la Kathleen, indiferent ce avea de făcut. Se ruga și lucra până când cădea lat, dar nu putea să treacă de dezamăgire și, mai ales, de teribila gelozie. Și când te gândești că un preot nu trebuia să se gândească la omor! Peter Burton era complet nesigur. Se îndoia de credința lui și de sensul vieții.

– A venit cineva în vizită la dumneavoastră, Lizzie, maori de la munte.

Lizzie o salută pe Haikina printr-o îmbrățișare călduroasă, pe *tohunga* cu un *hongi* oficial, dar, în același timp, din suflet, iar pe

fiul căpeteniei, printr-o mică plecăciune. Cei din tribul Ngai Tahu renunțaseră, ce-i drept, de mult la neatingerea copiilor de căpetenie, dar li se arăta totuși respect.

Haikina le oferi lui Lizzie și pastorului câte o ceașcă de ceai. Peter o percepu ca pe un semn cum că ar fi bine primit în micul lor grup. Nici Lizzie nu făcu nicio încercare să-l trimită departe de acolo atunci când Hainga i se adresă. Păcat doar că nu înțelegea limba maori!

Apoi, Haikina întrerupse fluxul vorbirii mamei ei, la care Hainga încuviință și îi adresă pastorului câteva cuvinte.

– Ea nu are nimic împotrivă să traduc pentru dumneavoastră, spuse fata. Știți locul de la cascadă și cele cinci sulițe.

– Se referă la stâncile în formă de ac, interveni Lizzie în discuție. Și, de fapt, ea nu se referă la pământul de acolo, ci la câmpul aurifer.

Peter încuviință.

– Lucrurile stau așa, începu Haikina să explice, în timp ce, de bună seamă, Hainga spunea același lucru în limba ei. Tribul este extrem de neliniștit. Câmpurile de pe râul Tuapeka par să secе și vin din ce în ce mai mulți bărbați tot mai sus, pentru a-și însuși noi teritorii. Războinicii noștri i-au văzut deja de trei ori pe pământul nostru. Bărbați care iau probe, care caută cu tigăile lor prin pâraie. Până acum, nu au găsit cascada. Dar când se va ajunge acolo...

– Dacă vor da de aur, vă vor împânzi pământul, zise Peter.

Haikina încuviință.

– Dar noi vrem să preîntâmpinăm asta, făcu ea, oferindu-i lui Elizabeth Portland acel pământ în dar.

– Cât pământ? întrebă uluită Lizzie. Doar nu vorbiți despre tot pământul tribului vostru!

Fiul căpeteniei gesticula vehement.

– Ne gândeam la porțiunea dintre cascadă și vechiul teritoriu al lui Drury și al lui Timlock, precizează Haikina.

– Dar astea sunt... Astea sunt, cu siguranță, cincizeci de hectare!

Lizzie aproape că se înecă.

– Nici nu știam că teritoriul nostru aparținea tribului. Nu ați spus niciodată nimic legat de asta.

Haikina ridică din umeri. Tribul Ngai Tahu era cunoscut drept mărinimos. Dacă nu era vreun *tapu* pe acel pământ și dacă nu era transformat în deșert, așa cum făcuseră căutătorii de aur cu Gabriel's Gully, ei nu împiedicau pe nimeni să ridice acolo un cort.

– Dar de ce vreți să faceți cadou pământul vostru? întrebă pastorul. El aparține în mod clar tribului.

Haikina făcu un gest resemnat.

– Atât timp cât este numai pământ, ne aparține nouă, în mod clar. *Pakeha* nu vor să intre în încurcături, ei sunt de acord să plătească pentru pământul pe care vor să-l colonizeze. Dar câmpurile aurifere? Ele sunt considerate a fi pământul nimănui; ar ataca pretențiile noastre de proprietate.

– Și pe cele ale lui Lizzie, nu? întrebă Peter.

Haikina îi aruncă o privire foarte grăitoare. Ea îl considera, de bună seamă, naiv.

– Pastore, zise ea răbdătoare, dacă Lizzie Portland ridică pietre de hotar și le arată pușca tuturor celor care pun chiar și un picior pe pământul ei, atunci ea își apără proprietatea și culege aplauzele lor. Dacă noi facem același lucru, atunci este vorba despre o răscoală maori și ne trimit armata pe cap.

Peter își mușcă buzele.

– Îmi pare rău, zise el.

Haikina dădu din umeri.

– Nu e vina dumneavoastră. Și, în ce-o privește pe Lizzie, Hainga spune că ei oricum nu i-a făcut plăcere să o vadă plecând. Așadar, sfatul bătrânilor a decis să îi dea suficient de mult pământ pentru o fermă. Acesta a fost, la urma urmei, planul ei. Michael voia să crească oi. După cum stau acum lucrurile…

Lizzie părea complet năucită de această ofertă mărinimoasă.

– Eu… firește că accept cu plăcere, murmură ea. Cel puțin de formă, pentru ca pământul să aibă un proprietar *pakeha*.

– Ar fi mai sigur dacă ai şi locui acolo, spuse Haikina.

Lizzie îşi muşcă buza inferioară, dusă pe gânduri.

– Nu ştiu... Singură?

– Dacă vă construiţi casa jos, acolo unde se află acum cabana, atunci este o depărtare de doar cinci kilometri de Lawrence, spuse Peter.

Lawrence era acum numele nou şi, probabil, cel care avea să şi rămână, al taberei de căutători de aur din împrejurimile staţiei de poştă Tuapeka.

– Mai central locuiţi doar în oraş.

Hainga luă cuvântul.

– Tu nu singură, zise ea într-o engleză stricată. Copil la tine, copil bine-venit în trib.

Lizzie o fixă uluită pe bătrâna femeie. Pastorul şi Haikina nu păreau să fie mai puţin miraţi.

– De unde... de unde ştie ea de copilul meu? izbucni Lizzie, adresându-i-se Haikinei.

Încercase să ascundă prin rochii largi faptul că era gravidă. Până acum, îi reuşise de cele mai multe ori, dar această *tohunga* înţeleaptă...

– Până acum, i-am spus doar lui Michael despre asta! adăugă ea.

Haikina dădu din umeri.

– Spiritele ei sunt probabil de vină, rosti ea, sau poate privirea unei moaşe cu experienţă.

Hainga o privi pe Lizzie.

– A fost conceput sub luminile constelaţiei Matariki, zise ea pe maori. Un copil binecuvântat de Rangi.

Lizzie simţea cum roşeşte. Ce vorbea ea acolo? Copilul să fi fost conceput în noaptea Anului Nou? Se gândi la Kahu, însă, apoi, se linişti. Hainga nu amintise serbarea *Tou Hou*, doar Pleiadele, iar ele încă mai erau sus pe cer.

– E fiul lui Michael, îi zise ea cu aroganţă bătrânei Hainga.

Aceasta făcu un gest cu mâna.

– E copilul tău, răspunse ea simplu.

– Are *mana* ta! adăugă Haikina. Până când și-o va dobândi pe a sa. Ești de acord acum? Îți dorești o fermă pe malurile râului Tuapeka?

Lizzie încuviință. Fusese fericită pe acel pământ de la râu. În colibă, la fel ca și sus, pe câmpurile aurifere. Era corect ca acel copil să crească acolo. Și, în privința fermei, dacă nu trebuia să plătească nimic pentru pământ și dacă locuia în cabană, atunci avea suficient de mulți bani. Nu trebuia să se enerveze cu oile, ani întregi. Iar în privința ocupației, avea deja o idee!

Haikina îl rugă frumos pe pastor să îi dea adresa unui avocat, care să poată stabili în scris vânzarea a cincizeci de hectare de teren, pentru o fermă, din proprietatea tribului Ngai Tahu către Elizabeth Portland. Peter îl mai chemă în acest scop și pe judecător. Totul trebuia să fie cât mai oficial cu putință. Două zile mai târziu, Kuri Koua, fiul căpeteniei, și bătrâna tribului, Hainga Hata, își puseră cu grijă semnăturile pe un document redactat în engleză și în maori.

Apoi, maorii o luară imediat din loc, pentru a duce tribului vestea. Lizzie promise să vină curând la ferma ei.

– Nu pot veni imediat, trebuie să mai rezolv câteva lucruri, o informă ea pe Haikina.

– Să vorbești cu Michael? întrebă fata.

Lizzie suspină.

– Michael și Kathleen vor avea o fermă în Otago. Nu cred că mai sunt multe de spus pe acest subiect. E vorba mai degrabă despre bancă, cum să administreze banii – și câteva comenzi.

– Comenzi? se interesă Haikina curioasă.

Lizzie zâmbi.

– Ceva, cum ar fi… niște semințe, zise ea apoi.

Peter Burton deschise o sticlă de șampanie când Lizzie veni, pe seară, la el, în casa parohială, după o zi petrecută consultând

la nesfârșit cataloage și discuții legate de transport. El o rugase pe menajeră să gătească, gândindu-se că Lizzie trebuia să fie obosită.

Într-adevăr, ea se prăbuși epuizată într-un fotoliu.

– Oare cine o să vă mai lustruiască mobilele atunci când eu nu o să mai fiu aici? suspină ea.

Peter râse.

– Aș spune că cel mai bine ar fi să vă comandați dumneavoastră propriile mobile din Anglia și să vă mai îngrijiți, pentru început, de propria avuție! spuse el. Bani aveți destui, acum vă puteți construi o casă cochetă!

Lizzie ridică din umeri.

– La ce să am nevoie de o casă mare? Pentru copil și pentru mine e suficientă cabana. Și o să am multe de făcut pe afară. Nu va fi o gospodărie cu servitoare și cu subrete!

Zâmbi obosită.

– Kathleen are, cu siguranță, o aplecare mai mare pentru a deveni o baroneasă a oilor decât mine. La cât e de frumoasă...

Peter se așeză alături de ea.

– Nu mă privește treaba asta, Lizzie, și înțeleg că nu mai doriți să vorbiți cu Michael. Dar v-ați gândit vreodată să vă adresați lui Kathleen?

Lizzie sări în sus.

– Pentru ce? Să râdă de mine? Dacă ar fi vrut să mă menajeze – dacă i-ar fi păsat lui Kathleen de mine numai cât negru sub unghie –, atunci ea nu l-ar fi încurajat pe Michael. Știa doar de mine! Știa de nunta noastră, care nu a mai avut loc. Dumnezeule, ea mi-a croit rochia!

Lizzie luă o înghițitură atât de grăbită din paharul ei, încât începu să tușească.

– A fost surprinsă, spuse Peter. Lizzie, nu vreau să o scuz, dar ea a fost cu siguranță răscolită până în adâncul ființei ei – se gândise totuși, la urma urmei, că nu îl va mai vedea niciodată...

Lizzie pufni.

– Dar, între timp, au trecut săptămâni întregi, pastore! Ar trebui să mai coboare de pe norul ei!

Peter ridică din umeri.

– Fie și așa, zise el apoi. Ar trebui să-i spuneți de copil!

Capitolul 3

– Deci, dacă vrei, cu adevărat, să cumperi ferma asta, atunci ar trebui, cel puțin, să nu iei oile domnului MacDuff! Vezi de o turmă frumos crescută – marile ferme vând animale de prăsilă.

Micul cal negru al lui Kathleen dansa vioi. Se apropiau, încetul cu încetul, de Dunedin și, astfel, de grajdul lui de acasă. Kathleen trăgea încă o dată concluziile pentru Michael. Pentru a douăzecea oară – cel puțin, așa i se părea lui! Pe parcursul întregii lor călătorii spre casă, nu vorbiseră, practic, despre nimic altceva decât despre propunerile ei pentru cumpărarea și conducerea unei ferme de oi.

Răbdarea lui Michael se apropia de sfârșit, indiferent de cât de frumoasă era Kathleen, indiferent de cât de liniștită călărea alături de el și indiferent de câtă eleganță avea în strunirea neastâmpăratului cal negru. Dacă era să fie sincer, chiar și asta îl călca pe nervi. Ar fi vrut să o aibă alături pe Kathleen mai degrabă într-o trăsură, lipită de el și drăgăstoasă, ca pe vremuri. Se gândea cu dor la rarele lor drumuri comune, călare pe măgarul lui O'Rearke. Ea își pusese capul pe umărul lui, se ținuse strâns de el și lăsase pe mâna lui hățurile. Iar acum, ea vorbea ca și cum ar fi dorit să ia în seama ei întreaga creștere a oilor!

– Pentru asta nu ajung banii! observă el supărat.

Și asta o spusese de mai multe ori, dar Kathleen trecuse pur și simplu mai departe.

– Atunci, începe cu vite, până când ai câștigat destul! rosti ea, fără să se lase impresionată. Vitele sunt o afacere sigură, chiar și aici, în Otago, de când cu febra aurului. Mii de căutători de aur, mii de muncitori care ard de nerăbdare să mănânce o friptură bună la finalul unei zile istovitoare. Pentru asta, trebuie să renovezi, firește, grajdurile, dar asta oricum trebuie să o faci. Mai târziu, vei chema la tine echipele care să îți tundă oile, iar ei vor avea nevoie de șoproane stabile.

Michael suspină. Cel mai bine era să o lase pur și simplu să vorbească. Poate că avea să se liniștească odată ajunși din nou la Dunedin.

Însă Kathleen nu mai putea fi oprită.

– Dacă oricum vei cumpăra ferma, așa se pune problema! Și la asta trebuie să te gândești bine încă o dată. Este la mai bine de șaisprezece kilometri distanță de cea mai apropiată localitate, Michael! Acel Queenstown este, la ora actuală, o tabără de căutători de aur ceva mai bine aranjată. Poate că se va transforma cândva într-un oraș, poate că nu se va întâmpla asta. Nu mă privește, dar...

Michael deveni brusc atent.

– Bineînțeles că te privește, Kathleen!

El își mână armăsarul mai aproape de micul ei cal negru, care îl mușcă imediat. Lizzie probabil că ar fi căzut, de frică, de pe cal. Kathleen îl sancționă cu o mică lovitură și uită întâmplarea.

– Trebuie să fie și ferma ta; la urma urmei, vrem să trăim împreună acolo!

Pe chipul lui Kathleen se lăsă o umbră imensă. Păru să se lupte preț de o clipă cu sine, apoi însă își opri calul și i se adresă cu seriozitate.

– Michael, zise ea încet, dar, cu toate acestea, nu fără fermitate. Te iubesc! Dar eu nu doresc o fermă! Nu mai vreau să alerg după oi și să ajut la fătat în nopți cumplit de reci și, în niciun caz, nu vreau să mai locuiesc vreodată la kilometri întregi de cel mai apropiat oraș! Nici nu știi, Michael, câtă însingurare e acolo!

– Dar am fi împreună! ripostă Michael. Cum poți fi singură cu mine? Noi... Noi am visat mereu la o fermă. Încă de pe atunci, din Irlanda.

Kathleen coborî de pe calul ei negru și îl lăsă să meargă în urma lor. Între timp, se puteau vedea deja primele case ale orașului Dunedin; ar fi putut ajunge în câteva minute la grajdul lui Sullivan. De bună seamă, ea dorea să mai amâne acest moment. Mai întâi, trebuia spus ce era de spus. Michael opri armăsarul și îi imită gestul. Făcură mai întâi câțiva pași în tăcere, mergând unul alături de celălalt. Apoi, Kathleen luă cuvântul.

– Michael... Irlanda... au trecut de atunci șaptesprezece ani! Jumătate din viața noastră, Michael. În timpul ăsta, s-au întâmplat multe, mie, una, ție, alta – nu știu dacă vom mai putea recupera vreodată timpul... Dar ceea ce știu sigur e că nu mai vreau să trăiesc niciodată la o fermă. La fel de puțin, copiii mei!

– Sean e fiul meu! plusă Michael.

– Sean e aproape matur, Michael. El știe ce vrea! Mult mai bine decât o știam noi pe vremuri... E un copil inteligent și îți mulțumesc pentru acest fiu minunat, dar nu poți recupera anii pierduți. El...

– Tânjește după pastorul ăla! izbucni Michael. Nu te-am întrebat niciodată, Kathleen, dar a fost ceva între tine și Peter Burton?

O străfulgeră din priviri.

– Și dacă ar fi fost ceva, rosti Kathleen evaziv; a fost ceva și între tine și Elizabeth Portland.

– Asta e altceva! susținu Michael. Noi doi, amândoi, suntem o parte a unui întreg. Între noi e ceva sfânt. Lizzie este... Lizzie a fost o...

Kathleen îl opri cu o mișcare a mâinii.

– Nu vreau să știu ce este Lizzie sau ce a fost ea. Trecutul tău nu mă interesează, iar al ei, cu atât mai puțin. Pe mine mă interesează viitorul! Și, în ce mă privește, tu ai determinat viața mea, Michael, în urmă cu șaptesprezece ani! Din cauza ta m-am căsătorit cu Ian, din cauza ta am plecat din Irlanda. Nu le-ai plănuit tu pe toate, dar

le-am făcut din cauza ta. Am făcut ce ți-ai dorit, am crescut copilul cu demnitate. Dar, dacă e să fim făcuți unul pentru altul, așa, irevocabil, fiindcă asta e voia lui Dumnezeu, atunci va trebui să-ți aranjezi tu viața după a mea! Pune ceva pe picioare în Dunedin! Un magazin sau ceva. Vreau să trăiesc cu tine, Michael, dar vreau să am și copiii mei, pe Claire, magazinul meu...

– Și pe pastorul tău? întrebă el supărat.

Kathleen își luă elan și-l lovi pe Michael peste față. Un gest aproape reflex, așa cum fusese de obicei în cazul lui Colin și, rareori, în cel al lui Sean și Heather. Ea îl fixă din priviri, fără să mai scoată un cuvânt. Nu îi venea să creadă ce îi trecea prin cap: Michael – iubitul ei minunat, cel care avea mereu câte o soluție, cel care o făcuse mereu să râdă, cel care i se păruse mereu puternic și bun – se comporta aidoma unui băiat imatur!

Kathleen puse un picior în scăriță și se avântă pe micul ei cal negru. Singură, fără niciun fel de ajutor.

– Gândește-te la asta, Michael! zise ea liniștită.

Apoi, plecă în galop.

Îi era indiferent dacă el o urma sau nu.

Kathleen se simțea obosită și murdară atunci când își lăsă, în fine, din nou calul în grajd și după ce ajunse în casa ei din oraș, pe George Street. Nu își mai dorea decât să își dea jos rochia transpirată de călărie, să facă o baie fierbinte și, apoi, să se trântească într-un pat adevărat. Kathleen nu avea acum niciun chef să se mai gândească la Michael și la ferma sa. Era rândul lui să facă următoarea mutare. Dacă dorea să trăiască alături de ea, trebuia să-i facă o altă ofertă!

Kathleen trânti supărată ușa în urma ei și își desfăcu panglica pălăriei. Din salon se auzeau voci și râsete. De bună seamă, Claire avea invitați – dar oare nu se auzea și vocea lui Sean, care era acum răgușită, fiindcă i se schimba?

Claire deschise ușa spre bucătărie și apăru cu o tavă pe care ducea prăjituri și ceai.

– Kathleen!

Părea surprinsă și, spre mirarea lui Kathleen, roși.

– Nu mă așteptam să vii atât de repede! Dar bine că ai ajuns! Tu... ai un musafir!

Claire făcu un semn spre salon.

– Dacă e să mă gândesc mai bine, adăugă ea când se auziră noi chicote, poate că nici nu ar trebui să te amesteci. Sean... ah, ascultă și tu puțin!

O împinse pe Kathleen în biroul ei, care se afla lângă salon. Era confortabil și cochet; Kathleen obișnuia să primească aici cusătoresele și să țină ședințele cu ele. Primprejur erau reviste de modă, mostre de stofe și diferite ațe, iar într-un colț era un manechin. Claire deschise ușa de legătură spre salon și o lăsă pe Kathleen să se uite pe furiș înăuntru. Îi puse degetele pe buze – și, într-adevăr, Kathleen abia reuși să-și reprime un strigăt de uimire. Pe canapeaua din salon se găsea Lizzie Owens – sau Elizabeth Portland? – și era foarte prinsă într-o discuție cu fiul ei. Lizzie povestea anecdote din viața lui Michael și, pentru prima dată, Sean arăta interes față de tatăl lui.

– A vrut să fugă din Australia în Noua Zeelandă cu o barcă cu vâsle? râse băiatul. Și să treacă, așa, Marea Tasmaniei? Dar nu avea el idee cât de departe era?

– Cu o corabie cu un catarg, îl corectă Lizzie. Și cu trei tovarăși. Unul dintre ei mai fusese înainte pe mare...

– Dar asta ar fi fost sinucidere curată! exclamă Sean. Cât de prost trebuie să fii pentru asta?

Kathleen se încruntă.

– Tatăl tău nu e prost! zise Lizzie ferm. Doar... uneori, cam necugetat. Voia să se întoarcă neapărat în Irlanda. La mama ta! Și la tine!

– Nici nu mă cunoștea! ripostă Sean.

– Dar vorbea neîncetat despre tine. El îi promisese mamei tale să se întoarcă la ea. Și dorea să o facă neapărat, chiar dacă se dădea cu capul de toți pereții!

Sean râse.

– Și cum a ajuns aici, de fapt? A înotat?

– Asta a povestit el? se interesă Lizzie cu un vădit interes.

Ar fi vrut, cu foarte mare plăcere, să știe cum prezentase Michael călătoria încoace.

– Nu a spus prea multe despre asta. Doar că... în fine, că a fost un mare noroc, că a putut călători cu un vapor mare.

Lizzie pufni. Apoi, îi povesti despre David Parsley. O versiune mai blândă pentru băiat, însă Kathleen și Claire își putură da seama de restul poveștii.

– De aceea, tatăl tău a fost foarte tare supărat pe mine, recunoscu Lizzie la final. Lui nu îi place să înșele pe nimeni, dar domnului Parsley nu i s-a întâmplat nimic – în afara faptului că au râs toți de el. Nici măcar nu a trebuit să plătească drumul din buzunarul lui, a făcut-o firma sau angajatorul. Și nu-l puteam lăsa pe Michael să se înece.

– Mi se pare foarte frumos din partea dumneavoastră, zise Sean. Vreau să spun, că l-ați luat cu dumneavoastră. Călătoria a fost un risc mare pentru soția lui David Parsley. Dacă nu ar mai fi fost loc pe vapor, ar fi trebuit să rămâneți acasă și ați fi fost prinsă!

– Biletul era pe numele lui Parsley, explică Lizzie.

Sean încuviință.

– Dar ați fi putut să-l schimbați.

Lizzie nu se gândise la una ca asta, dar băiatul avea dreptate. Nu se așteptase la o atitudine pozitivă din partea lui Michael. Recunoștința reciprocă era superfluă! Eroina acestei povești era numai și numai Lizzie! Simțea cum crește în ea *mana*.

Claire și Kathleen se priviră una pe alta, în spatele ușii. Claire nu o rosti, însă lui Kathleen i se păru că aude aproape remarca prietenei ei:

– Doar o prietenă veche.

Sean rânji.

– Foarte îndrăgostită! zise el obraznic.

Lizzie roşi.

– Şi cum au stat lucrurile în trecut, în Irlanda? întrebă băiatul. De ce a fost trimis tata în Van Diemen's Land? Grânele lui Trevallion?

Lizzie ridică din umeri.

– Despre asta trebuie să o întrebi pe mama ta! Eu l-am cunoscut abia pe vapor.

– Dar mama nu-mi povesteşte nimic, se plânse Sean. În orice caz, nimic important. La fel de puţin şi tata. A vândut grânele, sau le-a împărţit, sau…

– Deci, dacă am înţeles bine, ele au fost folosite la distilatul whisky-ului, răspunse liniştită Lizzie. Ilegal, desigur. Pentru câţiva saci de grâne nu primeşti suficient de mulţi bani pentru o călătorie în America.

Kathleen şi Claire inspirară adânc. Pentru Claire, povestea era nouă, iar Kathleen era profund ruşinată. Ea nu i-ar fi povestit niciodată lui Sean una ca asta. Ce urma să creadă despre tatăl lui? Spre surprinderea ei, Sean începu să râdă. Atât de tare, încât noua lui voce nu făcu faţă crizei de veselie, iar râsul lui zgomotos se transformă într-un chicotit.

– Tatăl meu, eroul eliberator irlandez distila ilegal whisky în timpul foametei? Chestia asta trebuie să i-o spun pastorului Burton! Este cea mai tare poveste pe care am auzit-o vreodată!

Kathleen se gândi, surprinsă şi recunoscătoare, la toate acele ceasuri pe care fiul ei le petrecuse cu Peter Burton, în care acesta nu îi impregnase doar sentimentul adânc al dreptăţii, ci şi simţul umorului şi respectul faţă de poznele riscante. Era adevărat, Peter s-ar fi amuzat nespus de „lupta de eliberare" a lui Michael.

– De distilat, corectă Lizzie, s-a ocupat Michael ceva mai târziu. În Irlanda, o făcuse familia lui, dar în Kaikoura noi doi aveam o cârciumă…

Kathleen găsi că sosise momentul să își facă apariția. Zâmbi și deschise ușa spre salon.

– Mă scuzați că dau buzna așa, domnișoară Portland! Numai ce am sosit acasă... Și aș vrea să aud și eu povestea asta!

Michael nu se gândea serios la o afacere în Dunedin. Firește că trecuse rapid în revistă diferite posibilități, în timp ce călărea încet înapoi spre oraș și, după aceea, spre hotelul lui. Însă, în principiu, îi era groază de pe acum de vreun târg sau de vreun local numai când se gândea la hârțogăraie. Desigur, la ferma lui Fyfe avusese de-a face cu vânzarea sau cumpărarea oilor, însă registrele fuseseră mereu ținute de George. În cârciuma lor din Kaikoura, o făcuse Lizzie. Michael era responsabil pentru lucrurile practice și nici nu avea de gând să se schimbe în această privință. Firește, era de acord cu toate cele legate de calitatea diferită a lânii oilor și de importanța acesteia la tors și era chiar dispus să învețe. Putea să construiască grajduri și să le izoleze și chiar se considera capabil să lucreze cu vite. Dar un magazin? Poate vânzare de lemn sau de alte materiale de construcții... Însă nu înțelegea prea multe din prelucrarea lemnului și, cu atât mai puțin, nu avea habar de pietre. În plus, se adăugau relațiile cu toți cei care aveau să livreze marfa, cu negustorii, clienții – posibil și cu bancherii, de teapa acestui incredibil de arogant domn Dunloe? Nu, asta nu era lumea lui! Nici măcar de dragul lui Kathleen! Ea era nerecunoscătoare! El făcea absolut tot ce îi stătea în putință să îndeplinească visul vieții lor. Practic, îi punea la picioare o fermă. Și ce făcea ea? Nu avea nimic mai bun de făcut decât să vadă numai părțile negative!

Michael își lăsă calul în grajdul hotelului și intră în cârciuma de vizavi. Situația cerea un whisky, pe cât posibil, unul irlandez! Michael îl strigă pe barman și comandă un *Bushmills*.

Câteva ceasuri mai târziu, era deja în cea de-a treia cârciumă, de această dată, în centru, la Octagon. Se uita la proaspăt construita Catedrală St. Paul și se compătimea. Dinspre George Street spre

biserică venea, în pas agale, Lizzie Owens-Portland! Însă pas agale era termenul greșit. Lizzie se mișca agil și urmărind un țel, așa cum o făcea mereu. Avea o ținută dreaptă, astfel încât părea ceva mai înaltă – dar și asta o făcea mereu. De ce asta însă nu remarcase el niciodată? Părea să fie relaxată și împăcată cu sine. Complet diferită de el...

Michael aruncă o monedă pe masă, își lăsă berea baltă și alergă afară.

– Lizzie?

Ea se întoarse și păru aproape că zâmbește. Așa cum o făcea mereu când îl vedea. Apoi însă, ea se încruntă și își strânse gura.

– Michael? întrebă ea, certându-l. Îți bei banii pentru fermă?

Bărbatul o ajunse din urmă. Dintr-odată, nu își dorea nimic mai mult decât să își verse amarul în fața ei.

– Nu e nicio fermă! zise el fără suflu. Ea... ea... Lizzie, Lizzie, eu... aș dori să vorbesc cu tine. Trebuie să vorbesc cu tine!

Lizzie se întoarse.

– Nu știu ce am mai avea de vorbit, rosti ea. Tu ai acum o altă viață, „viața ta adevărată". Nu te-ai exprimat astfel, cândva? Deci, mult noroc în continuare cu Mary Kathleen! Dacă e ceva de vorbit, vorbește cu ea!

Spunând acestea, o luă din nou din loc.

– Tocmai, că nu am! exclamă Michael și îi tăie calea. Eu nu am o altă viață. Ea nu mă vrea! Kathleen – după toate astea, ea nu mă vrea!

Cuvintele țâșniră din Michael ca și cum l-ar fi rupt în două.

Lizzie își învinse pornirea de a-l lua în brațe. Nu și de această dată. De această dată, nu avea să o facă la fel de ușor! Se apropie mai mult de el, dar nu îl atinse.

– După toate astea? întrebă ea sever, adăugând: Ai avut tu ceva în comun, în toți acești ani, cu Mary Kathleen?

– Știi bine că m-am gândit la ea! sări Michael în sus. În fiecare zi nenorocită, încă de când am plecat din Irlanda!

Lizzie încuviință și se uită nefericită în jur. Nu era bine să se certe pe stradă. În cele din urmă, îl trase pe Michael în răcorosul intrând al Bisericii St. Paul. De fapt, dorise să-l ia de acolo pe pastor, dar se părea că discuția lui cu episcopul desemnat nu se încheiase încă.

– Oh, da, știu, zise ea amar. M-ai comparat zilnic cu ea – sau, mai bine spus, cu amintirea pe care o aveai despre ea. Kathleen, frumoasa, preacurata, fecioara – Mary Kathleen. Și, pe cealaltă parte, Lizzie, curva.

– Lizzie, nu am vrut niciodată... Nu am intenționat asta...

Michael se încruntă, plin de remușcări, un gest căruia Lizzie nu putuse niciodată să-i reziste. Acum, ea nici măcar nu-l privi, ci continuă hotărâtă să vorbească.

– Și încă cum ai intenționat asta, Michael! zise ea neîndurătoare. Dar acum a sosit vremea să te trezești! Kathleen a ta s-a descotorosit de feciorelnicie și chiar și de Mary! Și, făcând asta, s-a vândut, exact ca mine! Fiindcă, uneori, nu îți mai rămâne nicio altă soluție. Și atunci este indiferent dacă una apare în fața altarului cu un gunoi de om, doar ca să-și poată crește copilul în demnitate, sau dacă intră cealaltă în pat cu clienți care plătesc, pentru a nu muri de foame. Sau care se uită cum se distruge bărbatul pe care îl iubește! Fără mine, Michael, ai fi fost omorât în bătaie, ca evadat ce ai fi fost, sau te-ai fi înecat în Marea Tasmaniei, sau ai fi băut până când ai fi căzut lat, fiindcă viața ta nu mai avea niciun sens așa, împărțită între vânatul balenelor și tunsul oilor! Pentru asta, firește că am nevoie de *mana*, Michael, chiar dacă nu-ți convine. Exact la fel cum nu-ți convine în cazul lui Kathleen. Ea este la fel ca mine, Michael! Cu o singură diferență, anume aceea că eu te iubesc, iar ea nu o face!

Michael, ale cărui priviri se plimbaseră fără vreun țel anume printre lumânări și icoanele din capela de lângă intrare, sări ca ars.

– Firește că mă iubește! Cum poți să spui una ca asta? Kathleen m-a iubit dintotdeauna, ea...

– Ea l-a iubit pe băiatul pe care l-a sărutat pe câmpurile de pe malul râului Vartry. Poate că a iubit puțin și aventura prin care avea o atitudine rebelă față de stăpânire. Dar poți să ți-o imaginezi pe Kathleen pe câmpurile aurifere? Doar ai auzit-o: ea nu intenționează să renunțe la cochetul ei magazin de aici și să crească oi împreună cu tine, în Otago!

Michael nu întrebă de unde știa toate acestea. Pentru asta, era prea furios și prea beat.

– Asta crede ea acum! izbucni el cu încăpățânare. Dar o să se dea ea pe brazdă. „Unde te duci tu, acolo vreau să merg și eu!" Știi vorba asta, Lizzie?

Tânăra nu se putu abține. Îl pălmui peste față. Mai degrabă neiscusit; îi lipsea exercițiul lui Kathleen.

– Eu trăiesc treaba asta, Michael. De atâția ani, eu trăiesc treaba asta! Dar acum, mi-a ajuns! Procedez precum Kathleen! Fac exact ce vreau!

Făcu stânga împrejur pentru a pleca, însă, apoi, se mai întoarse încă o dată.

– În plus, Michael, ai un fiu minunat! Am avut mai devreme ocazia să îl cunosc și mi-a făcut mare plăcere. Sper ca și copilul nostru să devină cândva la fel de inteligent și de rezonabil. Și, fiindcă, de această dată, condițiile financiare sunt îndeplinite, nu trebuie să îți faci griji: îl cresc eu cu demnitate!

– Ai vorbit cu Lizzie? întrebă Michael.

Devenise sfios; era ciudat să o vadă pe Kathleen stând în fața lui așa de oficial ca în acea zi. Voise să o vadă, dar ea nu îl invitase. În schimb, se întâlniseră în cafeneaua hotelului său. Kathleen balansa grațios o ceașcă minusculă de ceai între două degete și, din când în când, mușca afectată dintr-un fursec. Era tocmai acel tip de fursec pe care îl furase, cu mulți ani în urmă, din bucătăria marii case și pe care îl împărțise, cu mărinimie, cu el. Dar el împărțise oare vreodată ceva cu ea? În afară de dragoste și de griji?

Michael nu putea să uite câmpurile de pe malul râului. Pe atunci, ei înfulecaseră înfometați fursecul. Acum, pentru el, era un nimic dulce pe o farfurie fină, iar pentru ea, o delicatesă zilnică, pe care o rontăia des.

Kathleen încuviință.

– Da. Nu mi-ai spus adevărul! Ea nu este o prietenă veche... Ea este... Ea este cealaltă parte a ta! Tocmai ceea ce eu nu am fost niciodată!

– Ceea ce tu nu ai putut deveni! exclamă Michael. Situația a fost mereu potrivnică. Dar, dacă ar fi funcționat, dacă am fi plecat în America...

– ...atunci am fi acum în cine știe ce magherniță din New York, iar tu și Sean ați munci ca salahorii într-o fabrică, pentru a ne crește copiii sau pentru a supraviețui cumva. Michael, fără Lizzie nu ai fi reușit niciodată! Nu ai fi avut nicio fermă în Wyoming, sau o fabrică în Boston, sau mai știu eu ce! Nici eu nu aș fi reușit! Afacerea noastră a fost ideea lui Claire, nu a mea. Noi doi, împreună, am fi supraviețuit, Michael, dar nu mai mult de atât! Fiindcă noi doi nu suntem două părți ale întregului. Jumătatea ta este Lizzie Portland. Iar a mea...

– Vrei să te întorci la pastorul tău? întrebă Michael.

– Despre „întoarcere" nu poate fi vorba, eu nu am fost niciodată acolo! Dar a venit timpul să merg mai departe. Jumătatea mea a fost până acum Claire. Dar ea se va căsători cu Jimmy Dunloe, de îndată ce va exista și aici o lege a divorțului; iar eu o să... Pot numai să sper că Peter o să mă ierte. Peter nu este trecutul meu, Michael. El este viitorul meu!

Kathleen îl privi aproape cu aroganță.

Michael își plecă fruntea.

– Lizzie spune că este același lucru... trecutul și viitorul, zise el pe gânduri.

Pentru prima dată, nu simțea gelozie când era vorba despre Peter Burton.

– Cel puțin, asta e părerea maorilor: avem mereu nevoie de un munte, care să ne țină ancorați în prezent. *Maunga* – ei numesc asta *maunga.*

Kathleen zâmbi.

– Ei, vezi? Lizzie este *maunga* al tău! În cazul în care poate fi un om. Dar eu nu sunt. Nu sunt suficient de puternică să te ancorez, eu însămi am nevoie de o ancoră! Să vedem dacă poate fi Peter.

Ea râse.

– Petru, stânca. De fapt, această idee nu ar trebui să fie nouă pentru el!

– Dar...

Michael nu voia încă să renunțe.

– Ce se alege de dragostea noastră, Kathleen? Ea a existat... ea există...

Kathleen îl îmbrățișă.

– Și o să rămână! Dar doar o umbră a ei. Tu nu ai nevoie de mai multe pentru a fi fericit! Pentru asta, ai nevoie de Lizzie – dacă te mai vrea...

– Nu te superi? întrebă Michael.

Kathleen îl privi mirată.

– Nu mă supăr, dar asta nu contează! Mai bine, întreabă-te dacă Lizzie te mai vrea.

Michael își mușcă buzele.

– La ultima noastră întâlnire, lucrurile nu prea arătau asta, recunoscu el. Însă... însă, eu o știam deja. Știi... știi că e gravidă?

Pe chipul lui apăru strălucirea de care Kathleen își amintise întreaga ei viață. Aceeași expresie ca atunci când îi spusese de Sean – după ce el fusese în fine pregătit să accepte ideea unui copil. Poate că Michael avea pur și simplu mai mult timp pentru orice.

Kathleen încuviință.

– Deci, fă bine și caut-o! îl sfătui ea.

Michael regăsi în sine vechea lui încredere.

– O voi face! Chiar dacă voi răsturna insula asta cu susul în jos, o să…

Kathleen își puse liniștitor mâna pe a lui.

– Michael, gândește-te puțin înainte să sapi toată Noua Zeelandă! Sau înainte să vrei să pleci prin Marea Tasmaniei cu un vas cu un catarg. Lizzie trebuie să aibă și ea un *maunga*.

Capitolul 4

Era așa cum își amintea. Lizzie nu se mai sătura să se uite la priveliștea pământului ei de mai sus de cascadă. Dealurile împădurite, care păreau să curgă în vale aidoma unor valuri – acum, când se construia din ce în ce mai mult în Lawrence, puteai recunoaște bine orașul, care era într-o continuă creștere, mai ales în astfel de zile de toamnă clare ca și aceasta. Stâncile, care se ridicau arogante spre cer, pârâul cel vioi, care se grăbea spre râu, și, în final, firul strălucitorului râu Tuapeka.

Lizzie era, în continuare, nehotărâtă dacă să se stabilească acolo sau în fosta lor tabără. Maorilor le-ar fi convenit mai mult, fără doar și poate, dacă și-ar fi construit casa la cascadă. O rugaseră să intre în posesia pământului de acolo.

– Fă-ți un ogor, adu oi acolo sau fă ceva, spusese Haikina.

Însă Lizzie avea alte planuri cu acele dealuri blânde, orientate spre sud. Avea suficient soare acolo, suficientă apă. Iernile erau mai dure decât pe Insula de Nord – dar nu mai dure decât în Germania, și acolo creșteau multe soiuri de viță-de-vie. Câțiva butași de vie, pe care Lizzie îi transportase acolo cu grijă și pe care îi plantase în zilele din urmă în pământul umed de vară târzie, proveneau din Germania, alții, din Franța. Trebuia să observe care dintre ei se puteau adapta pe Insula de Sud a Noii Zeelande. Pur și simplu, trebuia să experimenteze.

În sinea ei, Lizzie se distra. Poate că viei îi plăcea aurul, iar ea avea să facă o descoperire epocală în istoria viticulturii. În orice caz, avea destul de citit pentru următorii ani. De când îi povestise Kahu Heke despre studiile lui în biblioteca din Auckland, ea ardea de nerăbdare să afle mai multe despre viticultură! Chiar și fără James Busby! Ceea ce știa el, îi reușea ei demult! În orice caz, își comandase cărți peste cărți și, la cât de încet citea, avea să fie ocupată la infinit cu asta. Și copilul urma să învețe să citească – atunci când nu avea să fie la prietenii lui maori, la picioarele *tohungăi*, care să-i povestească despre Papa, și Rangi, și despre copiii lor. Lizzie se gândea că, poate, la început, apropierea de satul maori urma să fie mai importantă decât cea de Lawrence. Cânta ceva ca pentru sine atunci când plantă, aproape cu tandrețe, următorul butaș.

Însă apoi atenția îi fu atrasă de o mișcare venită de jos, dinspre râu. Doi catâri, care mâncau iarba pe mal, și doi bărbați, care își despachetau coburii. Lizzie se uită împrejur, însă fără prea mari speranțe. Ceva mai devreme, în acea zi, o ajutaseră câteva femei maori să sape, iar câțiva bărbați maori spălaseră aur – tribul avea nevoie, pentru iarnă, de provizii de grâne și haine. Dar maorii plecaseră acasă de mai bine de un ceas. Lizzie locuia în acele zile din nou în cort. Totuși, ea își cumpărase cel mai modern și mai confortabil cort pe care îl putuse găsi în Dunedin.

Lizzie apucă vechea pușcă a lui Michael, pe care o ținea aproape. O găsise în cabană și o luase cu sine, pentru a o arăta, în principal, războinicilor. Cei din tribul Ngai Tahu aveau, ca majoritatea triburilor, de mult arme de foc pentru a se apăra. Bărbații își dăduseră cu părerea lor de cunoscători despre pușcă, o curățaseră și o încercaseră.

– Funcționează, spusese Haikina. Deci, fii atentă să nu te împușți cumva cu ea!

Lizzie îi promisese că se va lăsa inițiată de către războinici în folosirea acelei arme, dar amânase mereu. De fapt, pușca o

înspăimânta puțin. Acum, îi părea rău că fusese atât de neglijentă, însă, oricum, nu dorea să împuște pe nimeni, doar să îi sperie.

Copilul ei se mișcă, de parcă ar fi protestat. Lizzie încercă să-l ignore. Își vârî pușca sub braț, cu iscusință. Apoi, se duse jos, la râu, și salută politicos. Cei doi bărbați tocmai își despachetaseră corturile, iar unul luase în mână chiar tigaia de spălat aur. Lizzie se îndreptă spre ei.

– Îmi pare rău, domnilor, dar nu aveți voie să spălați aur aici! Acest pământ este proprietate privată, iar pârâul este inclus.

Se străduia să își mențină vocea fermă. Bărbații, ambii mari și bărboși, o priviră mai întâi uluiți, de parcă li s-ar fi părut că Lizzie era o nălucire.

– De când e proprietate privată? bombăni primul.

Al doilea râse.

– Hei, te știu! Nu cumva ești femeia lui Michael Drury? Se spune că el s-a îmbogățit serios, bătrânul Mike! Unde a găsit oare aurul? Aici?

Făcu un semn spre pârâu. Lizzie clătină din cap.

– Michael a spălat aur pe ici, pe colo. Avea un teren împreună cu Chris Timlock, dar de acolo au luat tot ce se putea lua. Acum…

Se ura pentru ceea ce trebuia să facă, dar dacă recunoștea că e singură…

– …acum vom pune bazele unei ferme. Pământul de la vechea noastră cabană până aici, sus, este al nostru, cumpărat cât se poate de legal de la cei din tribul Ngai Tahu.

Cei doi izbucniră în râs.

– Dacă le-a aparținut lor vreodată! rosti bărbatul mai în vârstă.

Lizzie ridică din umeri.

– Guvernatorul l-a recunoscut. Judecătorul… mai mulți avocați… Vă arăt documentele. În orice caz, aici vor paște în curând oile mele. Și, în ce vă privește pe dumneavoastră: cea mai apropiată tabără de căutători de aur o găsiți la Lawrence, descoperiri noi, din câte am auzit, s-au făcut la Queenstown; acolo, va trebui să intrați

mai mult în interiorul teritoriului Otago. Aici însă, nu aveți ce căuta! În adevăratul sens al cuvântului! Deci, vă rog să plecați acum!

Lizzie se sprijini de pușca ei, în speranța ca gestul să pară înspăimântător. În orice caz, prietenii ei maori obțineau un astfel de efect atunci când se sprijineau de sulițele lor. Dar, firește, ea nu era la fel de mare ca ei și nici nu era tatuată!

Bărbații nu se dădură înapoi. Din contră. Cel mai tânăr dintre ei, cel care o recunoscuse mai devreme, se îndreptă acum spre Lizzie.

– De ce sunteți atât de neprietenoasă? întrebă el rânjind.

Lizzie observă abia acum cât de mare, de puternic și de hotărât era el.

– Unde este mult amintita politețe a domnilor și a doamnelor de la țară? Fiindcă asta doriți acum să deveniți, ca o proaspătă baroneasă a oilor ce sunteți, nu-i așa? Haide, micuță doamnă, invită-ne și lasă-ne să petrecem o noapte plăcută și, dacă ne vom convinge mâine că aici nu e aur...

Faptul că Lizzie era gravidă în ultima lună părea să nu îi intereseze deloc.

– Vă puteți asigura de faptul că aici este o proprietate privată privind cel mult documentele! zise Lizzie cu o voce tăioasă și ridică pușca.

O îndreptă spre bărbați – și s-ar fi simțit mult mai bine dacă ar fi știut dacă e pusă piedica sau nu și cum anume trăgeai cu ea. Deși îi era, de fapt, indiferent dacă nimerea sau nu. O împușcătură se auzea până în sat. Dacă trăgea, avea să apară, într-un timp relativ scurt, o delegație de războinici.

– Ei, fii și tu drăguță, Lizzie!

– Pentru dumneavoastră sunt, în continuare, domnișoara Portland! răspunse Lizzie.

– Dar nu doamna Drury?

Bărbatul se apropie mai mult. Lizzie inspiră adânc și trase. Nu se întâmplă nimic – așadar, piedica era încă pusă! Lizzie umblă la armă cum se pricepu și mai trase încă o dată, acum cu succes. Spre

spaima ei, pușca din mână părea să fi prins o viață proprie. Sări în sus atunci când se desprinse împușcătura.

Lizzie trebui să se forțeze să nu lase arma să-i cadă din mâini. Se uită disperată la adversarul ei, așteptându-se să-l vadă pe om murind. Însă el se afla, în continuare, tot acolo unde fusese și mai devreme. Era uluit și i se făcuse cât de cât frică.

– Ei, acum calmați-vă, doamnă Portland! zise celălalt; părea aproape jignit. Noi venim aici cu intenții cât se poate de pașnice.

– Poate că, atunci, plecați la fel de pașnic mai departe! țâșni Lizzie.

Făcu încet câțiva pași în spate. Observă că și bărbații se puseseră în mișcare. Aproape insesizabil, însă păreau să încerce să o prindă într-un clește. Ea trebuia să se întoarcă aproape complet cu spatele la unul atunci când trăgea spre celălalt.

Lizzie mai apăsă încă o dată pe trăgaci, ceea ce, de bună seamă, nu era o idee prea bună. Bărbații observară că ea nu stăpânea arma. Se apropiară mai hotărâți.

– Nu vrem scandal, domnișoară Portland! spuse cel mai în vârstă. Dați-ne pușca și lăsați-ne să facem niște săpături pe pământul dumneavoastră! Ar fi o treabă bună dacă am găsi aici aur... De altfel, ce este asta?

El arătă spre o viță-de-vie și îi distrase astfel atenția lui Lizzie. În aceeași clipă, tovarășul lui sări asupra ei. Lizzie lovi cu pușca în direcția lui și îl nimeri, dar nu suficient de tare. Ea se împiedică. Bărbatul îi va smulge imediat arma din mână și apoi...

– Ce se întâmplă aici?

Lizzie percepu o voce puternică, poruncitoare, pe care o știa.

– Rusty Hamilton? Și Johnboy Simmons? Nu v-am văzut de mult!

Michael Drury venea spre ei în galop.

– Puteți să-mi spuneți ce faceți aici, cu soția mea?

Bărbatul mai tânăr – Johnboy Simmons – îi dădu drumul lui Lizzie și bombăni o scuză.

– Nu te supăra, Michael! rosti cel în vârstă, dar doamna ne-a amenințat cu o pușcă și…

– Însă, fără doar și poate, doamna v-a asigurat înainte, cât se poate de credibil, că vă aflați pe proprietatea ei! zise Michael. Aici este Ferma Elizabeth, care cuprinde tot teritoriul de la cabana noastră de jos până aici, sus. Așa că luați-vă tigăile și cărați-vă!

Michael coborî de pe armăsarul lui, se îndreptă spre Lizzie și o sărută rapid. Îi făcu un semn cu ochiul, pe care cei doi nu îl observară. Lizzie tăcea, derutată.

Rusty Hamilton se apropie, cu mâinile pe jumătate ridicate.

– Bine, Michael, dar pârâul ăsta ar putea avea aur… Dacă ați sta aici pe un filon de aur…

Michael râse zgomotos.

– Ar fi un vis, Rusty, dacă am sta noi aici pe un filon de aur! Dar crede-mă, maorii nu sunt atât de proști încât să ne vândă câmpuri aurifere drept pășuni. Și cât de prost mă crezi, de fapt? Chiar crezi că nu am încercat și eu să caut aur în pârâul ăsta?

– Și? întrebă bărbatul lacom.

Michael clătină din cap.

– Firește că are ceva aur, spuse el. În toate pâraiele de pe aici e aur, chiar și acolo jos, la vechiul nostru teren.

Rusty și Johnboy râseră disprețuitor.

– Dar aici nu este Gabriel's Gully.

Zâmbi.

– Vă jur asta, băieți, pe onoarea mea!

Lizzie se uita în pământ.

– Mda.

Rusty Hamilton părea dezamăgit, dar nu dădea impresia că ar plănui un nou atac.

– Și nici nu ne vei dezvălui unde ai găsit tot aurul acela cu care ai cumpărat micul paradis de aici al rumegătoarelor? Ferma Elizabeth. Drăguț! Felicitări, micuță doamnă!

Lizzie zâmbi. Se mira că îi reușise acel zâmbet care înduplecă orice inimă. Uneori, avusese multă nevoie de efectele acestui zâmbet, însă nu-i reușise decât o strâmbătură a gurii. Acum, ea radia în fața acestor escroci, de parcă ei ar fi fost răspunsul la rugăciunile ei.

Michael rânji.

– Dar bineînțeles că vă spun: de aici, o luați spre est, mergeți în direcția vechiului meu teritoriu. De acolo, o luați apoi spre sud, până când ajungeți la un lac, al cărui contur seamănă cu... cu un câine mort. Așa îi și spun maorii. Lizzie, care era denumirea lui exactă?

Lizzie fu nevoită să se stăpânească să nu izbucnească în râs. Nu auzise în viața ei de un asemenea lac.

– *Kuritemato*, improviză ea.

– Auziți ce spune, făcu Michael serios. De la lăbuța lui stângă, o luați spre vest. Apoi, nu mai sunt decât câțiva kilometri până la un pârâu, ceva mai ascuns, cu multă ferigă de jur împrejur – poate găsiți acolo și vechiul nostru jgheab de scurs apa. Însă trebuie să vă avertizez, oameni buni! Zăcămintele sunt epuizate!

Rusty și Johnboy rânjiră aidoma unor copii care primiseră ceva în dar.

– Asta nu prea cred! spuse Rusty. Dacă mă întrebi pe mine, ai fost prea sătul să mai cauți cum trebuie. În orice caz, ne uităm pe acolo. Deci, doamnă, atunci... Cât de departe e până acolo, Michael?

Bărbatul rămase pe gânduri.

– Departe, rosti el apoi. În jur de opt zile. Dar te poți rătăci ușor. Acolo... sunt multe lacuri...

– Ne descurcăm noi! zise Johnboy și își duse degetul la borul pălăriei. Și, încă o dată, nu te supăra, doamnă!

Michael și Lizzie așteptară în tăcere până când cei doi își încărcară din nou catârii. Michael întrerupse tăcerea doar printr-o întrebare scurtă.

– Ce-i asta? voi el șoptit să afle, arătând spre vița-de-vie.

– Vin, răspunse Lizzie. Aici va fi o vie!

Michael se încruntă.

– Va trebui să tragem de jur împrejur un gard, pentru ca oile să nu calce via în picioare.

– Noi? întrebă Lizzie.

– Hai să vorbim mai târziu despre asta! Să nu ne certăm până când nu pleacă indivizii ăştia!

Michael le făcu semn cu mâna căutătorilor de aur.

– Cine vrea să se certe? se interesă Lizzie.

După care se întoarse şi merse încă o bucată de drum în sus, la butaşii ei. Doar unul mai trebuia pus la locul lui. Îl plantă cu grijă.

– Recunoaşte că ai nevoie de mine, zise Michael, după ce bărbaţii plecară, în sfârşit.

El îşi lăsă privirea să se plimbe peste dealul cu vie şi, după aceea, mai departe, în jos, spre Lawrence. Priveliştea îţi tăia respiraţia.

Lizzie se încruntă.

– Din cauza acestor pierde-vară? Tribul Ngai Tahu a fost deja înştiinţat, în curând va fi plin de războinici pe aici! Şi o să învăţ cum se trage cu asta!

Arătă spre puşcă.

– De altfel, nici tu nu ştiai să umbli cu ea. Atunci, la ce folos tot circul acela cu „Lacul câinelui mort"?

Michael râse.

– Îmi sporesc *mana*! răspunse el. *Whaikorero*, arta vorbirii frumoase.

– În locul tău, m-aş antrena mai degrabă în aruncatul suliţei, observă Lizzie şi făcu o moviliţă de pământ în jurul ultimului butaş. Indivizii ăia nu vor fi prea binedispuşi când se vor întoarce.

Michael făcu un semn cu mâna.

– Ah, ăştia nu se vor mai întoarce! Cu puţin noroc, vor găsi aur pe undeva, pe drum. Şi, dacă nu, i-am trimis spre Queenstown. Ar fi o prostie să se întoarcă, în loc să meargă acolo, pe câmpurile noi.

– Şi ce a fost cu jurământul „pe onoarea mea"?

Acum, Lizzie nu mai avea absolut nimic de făcut la via ei. Se aşeză lângă butaşi, în iarbă.

– Ei, prea multe nu am de zis în privinţa asta, spuse Michael, vizibil stânjenit, şi se aşeză alături de ea, dacă v-am înţeles bine pe voi două, pe Kathleen şi pe tine. În ce priveşte *mana* mea, de bună seamă nu am adunat prea multă.

Lizzie rânji.

– Dar încă mai poţi trăi cu frică de Dumnezeu, zise ea. Şi să îţi creşti copilul cu demnitate.

– Mă mai vrei? întrebă el încet.

Lizzie suspină.

– De unde ai ştiut că sunt aici? schimbă ea subiectul.

Michael arătă spre pământul din jurul lor.

– Muntele tău, Lizzie. *Maunga* al tău.

Ea zâmbi.

– Şi aici vrei tu să pui oi la păscut?

Michael îşi muşcă buzele.

– Nu este vorba despre oi, Lizzie. Din partea mea, putem să plantăm şi vie sau să distilăm whisky. Nu vreau decât să fiu cu tine, Lizzie, pentru că tu şi copilul – voi sunteţi *maunga* al meu!

Femeia luă o mână de pământ şi îl lăsă să i se scurgă printre degete.

– Ce e cu pruncul lui Kathleen? întrebă ea.

– Sean e aproape major. Nu mai are nevoie de mine. Şi îl are pe pastor.

Ultima propoziţie sunase destul de amar. Michael înţelegea că Peter Burton avea să îl reprezinte cu demnitate, dar îl durea că Sean abia dacă îşi cunoştea rădăcinile irlandeze. Kathleen acceptase cu mare plăcere ca Peter şi Claire să înlocuiască poveştile şi basmele din Wicklow cu legendele greceşti şi romane, precum şi cu teoriile domnului Darwin.

– Aşa zice Kathleen?

Lizzie zâmbi.

– Peter se va bucura. Se pune doar întrebarea cine îi va cununa acum pe cei doi – viitorul episcop anglican sau îngrozitorul părinte Parrish.

– Nu divaga, Lizzie! o rugă Michael. Nu este vorba despre Kathleen!

Tânăra își întoarse chipul spre cer, într-un semn de mulțumire.

– Cum de-am ajuns să trăiesc și ziua asta? exclamă ea teatral.

Michael își spuse să aibă răbdare.

– E vorba despre noi, Lizzie! Și despre el!

Își puse timid mâna pe trupul ei.

– Ar putea fi o fată!

Lizzie îi dădu mâna la o parte.

– Una ca mine...

– Cu atât mai bine! zise Michael. Însă îmi este, de fapt, indiferent. Voi accepta un băiat, sau o fată, sau pe amândoi. Important este că va fi de la tine!

Lizzie se gândi vag la Kahu Heke, însă îndepărtă repede acest gând.

– Și vreau să văd cum crește. Aș vrea să fiu împreună cu voi, cu amândoi! Să construiesc o casă pentru voi, auzi ea vocea rugătoare a lui Michael.

Lizzie nu reuși să rămână dură pe poziții.

– ...și să-i povestești despre Irlanda, îl tachină ea. Despre bunicul lui care distila whisky și despre bunica lui care se ruga ca bunicul să nu fie prins... Și despre cum a fost trimis tăticul lui în Australia. Din cauza poveștii cu grânele lui Trevallion...

Michael încuviință, serios.

– Exact! zise el apoi. Nu e asta ceva ce maorii numesc *pepeha*?

Lizzie râse.

– Mai degrabă *whakapapa* – originea. Dar, așa cum spui tu, sunt mai degrabă *moteatea* – povești.

Michael își schimonosi chipul într-un rânjet fin de vinovăție.

– Deci, îmi permiți? întrebă el cu speranțe crescânde. Pot să rămân cu tine? Pot să te iubesc? Pot să adorm copilul, cântându-i frumoase și vechi *whaikorero* irlandeze?

Lizzie se întoarse spre el și capitulă, cum făcuse de atâtea ori înaintea ochilor lui albaștri, strălucitori.

– Dacă e fată, poți să îi spui chiar Mary, zise ea mărinimoasă. Atât timp cât nu îi reproșezi ce anume a fost mama ei – și este.

Michael o trase în brațe.

– Mama lui a fost și este o femeie cu foarte multă *mana*, îi șopti el. Asta o să o observe cât de curând!

O sărută și ea îi răspunse la sărut, foarte încet, tandru; o pecete pe o promisiune.

– Atunci, mă apuc de gard, rosti încurcat Michael, după ce se desprinseră unul de celălalt. Din cauza... din cauza oilor...

Lizzie își trecu mâinile peste tâmple și zâmbi îngăduitor.

– Mai întâi, casa, Michael, zise ea blând.

POSTFAȚĂ

Ca de fiecare dată, m-am străduit, și în cazul acestui roman, să păstrez cea mai curată autenticitate istorică posibilă. Situația din Irlanda din timpul foametei, situația din Wicklow Gaol și de pe vapoarele-închisoare britanice și le pot imagina cititorii mei liniștiți, așa cum le-am zugrăvit eu. *Asia V* a călătorit, într-adevăr, în perioada amintită în roman, cu o sută șaizeci și nouă de deținute la bord, de la Woolwich spre Van Diemen's Land, actuala Tasmanie. Cei doisprezece bărbați au fost infiltrați însă de mine și, chiar și dintr-o altă privință, descrierea mea nu este foarte corectă din punct de vedere istoric: nu a existat niciun caz de moarte la bord – rata morților de pe vapoarele deportaților era mult mai mică decât citești de multe ori. Din punct de vedere statistic, călătoreai în mai mare siguranță cu un vapor de deținuți în Australia decât cu vapoarele obișnuite de emigranți, care mergeau spre Noua Zeelandă sau chiar spre America. Firește, Coroana Britanică nu deporta decât bărbați sau femei tinere, în perfectă stare de sănătate, în vreme ce, în rest, erau transportați și bătrâni, bolnavi și foarte mulți copii. Deși exista un consult medical preliminar, acesta era, de cele mai multe ori, făcut în grabă și nimeni nu controla igiena de la bord. Desigur, cei slăbiți deveneau repede victimele molimelor. Din contră, vapoarele de deținuți erau mult mai bine controlate, iar bolile puteau fi ținute mult mai ușor în frâu.

Din punct de vedere istoric, sunt corecte și descrierile situației din închisorile australiene, mai ales în cele de femei. Aici existau într-adevăr amintitele târguri de căsătorie pentru deținute. Și, în realitate, a încercat cândva un deținut să evadeze din închisoarea din Hobart, deghizat în cangur! A fost prins, dar, dacă e adevărat că nimeni nu a scăpat din colonia Van Diemen's Land de atunci, este mai mult decât îndoielnic. Pe coasta de vest a Noii Zeelande erau, în orice caz, atât de mulți refugiați din țara învecinată, încât începuseră negocierile între Noua Zeelandă și Australia legate de extrădări.

În Noua Zeelandă, unele personalități istorice au jucat un anumit rol în această carte, mai ales James Busby, Robert Fyfe și vărul lui, George, cel cu trei de *f*. Povestea stației de prins balene Waiopuka de lângă Kaikoura este la fel de autentică, precum și cele ale așezărilor Port Cooper, Lytteltonul de mai târziu, și Tuapeka, din apropierea orașului Lawrence de azi. Bătrânul pescar de balene Johnny Jones a dăruit, într-adevăr, locul de construcție al Bisericii Anglicane din Dunedin și aducea emigranți dezamăgiți de Australia în Waikouaiti, Noua Zeelandă.

Însă pastorul meu Burton, cu înclinația lui fatală spre darwinism, este ficțiune, la fel ca și celelalte personaje principale. Același lucru este valabil și pentru numele și datele vapoarelor de emigranți și bacurilor dintre Noua Zeelandă și Australia.

Mai complicat însă este în privința autenticității obiceiurilor maori și a păstrării acestora. Cultura maori este asemănătoare cu a noastră. Este greu să o înțelegi, mai ales fiindcă ea nu mai trăiește în acel sens. Maorii își cultivă tradițiile și primesc, în ultimele decenii, din ce în ce mai mult sprijin de la guvernul neozeelandez și de la oficiul pentru relații cu străinii, însă albii, cultura lor și molimele lor au făcut ravagii: din populația maori inițială nu a mai supraviețuit decât o mică parte, mai ales pe Insula de Nord, și felul lor de a trăi era prea puțin compatibil cu cultura *pakeha*, astfel încât ei au

dispărut cu mai multă sau mai puțină presiune. Tribul Ngai Tahu de pe Insula de Sud s-a despărțit, cu destulă plăcere, de tradițiile lui, păstrate, fără prea mare succes, și de *tapu*. Pentru ei, stilul de viață al albilor oferea o calitate mai bună a vieții, astfel încât s-au adaptat repede.

Una dintre afirmațiile lui Kahu Heke din această carte nu poate fi însă tăgăduită: clima de pe Insula de Sud a Noii Zeelande are mai multe în comun cu Scoția și cu Țara Galilor decât cu Hawaiki din Polinezia. Plantele și animalele aduse de coloniștii britanici s-au dezvoltat mai bine, hainele, construcția caselor și stilul de viață al *pakeha* au fost mai compatibile cu țara și cultura primilor emigranți din Polinezia. Din punctul meu de vedere, aceasta este un exemplu pentru rațiunea și flexibilitatea celor din tribul Ngai Tahu de a se adapta mai degrabă nou-veniților, decât să se războiască cu ei. Că erau de multe ori trași pe sfoară, asta este o altă poveste. În parte, pretențiile triburilor în cazul cumpărării de teren mai umplu și azi tribunalele.

În cazul în care cineva este interesat să reconstituie viața triburilor maori de acum o sută cincizeci de ani, atunci are la dispoziție două căi:

Pe de-o parte, consultând cărțile maorilor, o cale ce mi se pare cea mai adecvată. Multe informații le am din surse oficiale maori. Însă și maorii sunt oameni – sunt înclinați să se pună într-o lumină extrem de pozitivă. În ce privește obiceiurile ciudate, cum ar fi de pildă *tapu,* legate de căpetenii și de familiile lor, informațiile maori sunt foarte sumare, în timp ce se pot afla detalii foarte exacte legate de activitățile lor inofensive, cum ar fi ritualurile de salut, dansuri, pescuit etc.

Cea de-a doua cale este studierea scrierilor etnografilor contemporani. Aceste surse oferă, adeseori, mai multe informații, însă au, în schimb, alte năravuri. Istoria și științele sociale moderne se aflau, în secolul al XIX-lea, la începuturi și tocmai în domeniul etnologiei și al strângerii de date erau lăsate, de multe ori, pe mâna

unor profani, interesați de subiect. Ei au făcut, ce-i drept, afirmații adeseori detaliate, însă, în schimb, au pierdut din vedere descoperiri esențiale. Cum ar fi faptul că nu exista o cultură maori, în sensul ei strict. Astăzi se pune accentul pe asemănările dintre triburi, dar, pe atunci, orice *iwi* sau *hapu* își avea propriile obiceiuri, legi și *tapu*. Cercetători contemporani *pakeha* înclină, în mod eronat, spre o generalizare, astfel încât nu pot spune decât următoarele referitor la corectitudinea cercetărilor mele istorice:

Este neîndoielnic că toate *tikanga* și *tapu* care apar în această carte sunt reale – doar că nimeni nu știe la care trib, în care regiune și cum erau exact utilizate. Pe de altă parte, se poate spune cu siguranță care trib locuia când și în care regiune. Deseori, sunt păstrate și numele căpeteniilor.

Pentru mine, ca autoare, a rezultat, de aici, o dilemă. Tribul lui Kahu Heke trebuia să fie un *iwi* al Nga Puhi, a căror căpetenie, Hongi Hika, a semnat și el tratatul de la Waitangi. Însă, oare, puteam eu impune tot felul de obiceiuri și de *tapu* tribului Nga Puhi, numai fiindcă se potriveau atât de bine cu povestea lui Lizzie și a lui Kahu? După ce am dezbătut această chestiune mai multă vreme, am optat să nu o fac, ci să înlocuiesc tribul Nga Puhi cu tribul fictiv Ngati Pau. Sper ca ei să nu se supere pe mine, în cazul în care va ajunge această carte, vreodată, până la ei. Am făcut acest lucru numai din respect pentru istoria lor reală, pe care nu doream să o falsific: *Kia tu tika ai te whare tapu o Nga Puhi* – Fie ca sfânta casă a tribului Nga Puhi să dăinuie mereu!

La final, încă o notă pentru puriștii care verifică, cu plăcere, orice detaliu din romanele istorice – și care astfel au, în opinia mea, o activitate cât se poate de benefică, fiindcă îi obligă pe autori să realizeze cercetări amănunțite: Claire, atunci când își numește ferma din Canterbury, de mai multe ori, Stratford upon Avon, este ferm convinsă că râul Avon este numit după orașul de naștere al lui Shakespeare. Însă lucrurile nu stau astfel! Râul a primit acest nume

datorită lui John Deans, un scoțian care dorea să amintească prin el de râul Avon din Falkirk, Scoția.

Sarah Lark

„*Aurul maorilor* este un roman care vă va ține cu sufletul la gură. Incitant, interesant, condimentat cu povești de dragoste, volumul aduce informații detaliate despre colonizarea Noii Zeelande."

Amazon.com

„Volumul vă propune o călătorie imaginară în care sunteți invitați să pătrundeți într-o poveste interesantă și captivantă. Veți dori să aflați care va fi soarta personajelor din romanul *Aurul maorilor*!"

Buecher.de

ISBN 978-606-006-023-9

9 786060 060239

www.raobooks.com